

Trên Làn Tà Chập Như Là Quần Vật Chứng

Lăng
Lam
Ca

[D] Lạc

Mục lục

[Chương 1: Trùng Sinh](#)

[Chương 2: Cầm Kỳ Thi Họa Là Cái Gì? Ăn Có Ngon Không?](#)

[Chương 3: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành](#)

[Chương 4: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành \(2\)](#)

[Chương 5: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành \(3\)](#)

[Chương 6: Giải Thoát](#)

[Chương 7: Chùa, Thăng Tiến!](#)

[Chương 8: Viếng Chùa!](#)

[Chương 9: Viếng Chùa \(2\)](#)

[Chương 10: Số Mệnh](#)

[Chương 11: Lăn Đầu Gặp Mặt](#)

[Chương 12: Tiểu Hòa Thượng](#)

[Chương 13: Thúy Kiều Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 14: Âm Mưu](#)

[Chương 15: Hồn Ma Diệt Nguyệt](#)

[Chương 16: Duyên?](#)

[Chương 17: Phát Hiện Kinh Hoàng](#)

[Chương 18: Đi Không Từ Biệt](#)

[Chương 19: Gặp Mộ Đạm Tiên](#)

[Chương 20: Kim Trọng Leo Lên Sàn Diễn!](#)

[Chương 21: Cứ Như Vậy Mà Thề Non Hẹn Biển?](#)

[Chương 22: Đại Nạn \(1\)](#)

[Chương 23: Đại Nạn \(2\)](#)

[Chương 24: Đại Nạn \(3\)](#)

[Chương 25: Bán Thân \(1\)](#)

[Chương 26: Bán Thân \(2\)](#)

[Chương 27: Đêm Động Phòng Gian Nan Nhất Trong Lịch Sử Của Mã Giám](#)

[Sinh](#)

[Chương 28: Thất Thân???](#)

Chương 29: Trụ Cột Gia Đình

Chương 30: Kim Trọng Trở Về

Chương 31: Cái Gọi Là Nghệ Thuật Xả Thân!

Chương 32: Thúy Kiều Cầu Cứu

Chương 33: Nghề Kĩ Nữ

Chương 34: Gặp Lại Người Quen

Chương 35: Thân Phận Mới

Chương 36: Sự Kỳ Lạ Của Thước Hi

Chương 37: Bị Cô Lập

Chương 38: Nịnh Bợ “Tì Phu” Tương Lai Vì Chén CƠM Mạnh Áo!

Chương 39

Chương 40: Khám Nghiệm Tử Thi

Chương 41: Bế Tắc

Chương 42: Thân Phận Thước Hi

Chương 43: Đi Tìm Mạnh Mới

Chương 45: Cảm Giác Lạ

Chương 46: Nghi Ngờ

Chương 47: Bỏ Trốn “Huyệt”

Chương 48: Lục Phượng Nghi

Chương 49: Trần Đông Được Thả Về!

Chương 50: Ngoại Truyện 2: “Việc Tốt” Của Thước Hi!

Chương 51: Cưỡi Chung Một Con Ngựa

Chương 52: Sự Thật

Chương 53: Dờ Khóc Dờ Cười!

Chương 54: Động Tâm

Chương 55: Kế Hoạch Mới

Chương 56: Ngoại Truyện 3 :Hậu Trường Của Kế Hoạch Tiếp Cận Tiểu Thư

Nhà Ngự Sử!

Chương 56+2: Đột Nhập Thành Công

Chương 57: Thúy Vân Say Rượu

Chương 58: Gặp Hồ Tôn Hiến

Chương 59: Tìm Ra Phu Nhân

[Chương 60: Thúy Vân Bị Bắt](#)

[Chương 61: Được Cứu](#)

[Chương 61+2: Ngoại Truyện 4 Thước Hi Tào Lao!](#)

[Chương 62: Chia Tay](#)

[Chương 63: Thúy Kiều Ở Vô Tích](#)

[Chương 64: Gặp Thúc Sinh](#)

[Chương 65: Nhân Vật Không Thể Ngờ Tới](#)

[Chương 66: Tâm Sự](#)

[Chương 67: Lần Đầu Tiên](#)

[Chương 68: Nỗi Lòng Của Hoạn Thư](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75+1: Ngoại Truyện 5: Quyết Định Của Hoạn Thư](#)

[Chương 75+2](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79: Ngoại Truyện 6](#)

[Chương 79+2](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Sinh

[Lời tác giả]

Đây là tác phẩm thứ hai của ta, cũng là một câu chuyện thuộc thể loại đồng nhân, do ta tự sáng tác nên có nhiều tình tiết cũng như những quan niệm hay một cách nhìn nhận nào đó phát triển theo tư duy của ta, hi vọng mọi người đừng ném đá! :-D

Ý tưởng của câu chuyện này phát sinh từ một lần ta đọc được tác phẩm Truyện Kiều được viết thành văn xuôi do nhà sư Thích Nhất Hạnh dịch, có đoạn: "Gia đình hưởng đầy đủ phúc và lộc. Kim và Vương cứ từ từ được thăng quan tiến chức và hạnh phúc kéo dài lâu bền. Thúy Vân đảm đang hết trách nhiệm thừa kế. Nàng sinh ra một đàn con cháu khá đông đảo, từ một gốc cù mộc nở ra bao nhiêu hoa quế hoa hòe. Nếp phong lưu và phú quý của gia đình họ ai mà sánh kịp, và họ như một thửa vườn đầy xuân sắc để lại tiếng thơm cho muôn đời."

Không hiểu sao khi đọc xong ta lại nổi máu tài lạnh, ngồi tức thay cho Thúy Vân! Máu đã nổi, chỉ có thể lôi ra mà viết thành truyện, có như vậy mới cảm thấy nguôi ngoai phần nào!

Trong tác phẩm này, Thúy Kiều không phải nhân vật phản diện, Thúy Vân cũng không phải, rất hạn chế các nhân vật tiểu tam tiểu tứ, đề cao chủ nghĩa một vợ một chồng :-D ngoại trừ vài nhân vật vốn gia cảnh đã tam thê tứ thiếp hay phong lưu thành thói...! Các tình tiết theo ta thấy cũng không gay cấn hay hồi hộp, mức độ cao trào chỉ vừa vừa, còn lại đều tập trung vào

cuộc sống sau khi trùng sinh của Thúy Vân, từ một cô gái trầm tư im lặng luôn luôn giữ kẽ trở thành một kẻ bất cần, chuyện gì cũng không để vào mắt. Thúy Vân trong truyện trước hay sau vẫn là một người cổ đại, cho nên một vài suy nghĩ của Thúy Vân ta vẫn viết theo lối suy nghĩ của người cổ đại, cố gắng tránh né tư tưởng của người hiện đại xuyên không nhưng vẫn còn sai sót, mong mọi người thông cảm và bỏ qua!

Thêm vào đó, ta khuyến cáo, những nàng nào đang học chương trình phổ thông lớp 9, 10 không nên đọc truyện này bởi tư tưởng cùng quan niệm nhân văn của tác giả ta rất quái gở + dị hợm, chỉ sợ sau khi đọc xong các nàng sẽ bị ảnh hưởng đến kiến thức giảng văn đang được học ở trường :-D , do đó hãy cân nhắc trước khi đọc!

Hệ thống nhân vật của tác phẩm ta vẫn giữ nguyên như thế, vẫn đi theo một đường lối nguyên mẫu trong truyện của Thanh Tâm Tài Nhân, nếu có thêm chỉ là thêm những nhân vật bên ngoài lề!

Những lưu ý cần phải đọc trước khi quyết định theo dõi (bởi vì Truyện Kiều quá nổi tiếng, ai ai cũng biết, nếu sơ sẩy một phát có khi dư đá để xây nhà :rain:)

+ Tác giả không thích Kim Trọng, do đó Kim Trọng trong truyện cũng không tốt lành gì!

+ Thúy Kiều không phải là một cô gái toàn diện, toàn bích!

+ Thúy Vân không phải là một kiểu nhân vật chính anh dũng hi sinh, có một chút chết nhất, cũng không phải là thiên tài hay nổi bật trong lĩnh vực gì cả, chỉ có nội tâm phong phú bởi lẽ cái gì cũng đã biết rồi! Lúc nào cũng thích giả vờ cúi đầu im lặng, đôi khi vẫn rất ngốc nghếch, là một tiểu thư khuê các từ kiếp trước tới kiếp sau, do đó không có kinh nghiệm sống, ra đường vẫn bị người khác lừa gạt như thường! => ai thích kiểu nhân vật

nữ trùng sinh một tay xoay chuyển càn khôn, xin khuyến cáo không nên đọc!

+ Một khi đã bắt đầu đọc, xin hãy chấp nhận quan niệm nhân sinh của tác giả! Do đây là thú vui giải trí tao nhã của tác giả nên có nhiều chi tiết không được đúng đắn đường hoàng cho lắm!

+ Nếu cảm thấy có gì không hài lòng, xin hãy bọc bạch một cách nhỏ nhẹ nhất :-D tác giả là một cô gái yếu đuối nên không thể chịu nổi cường quyền!

_ Tiết tử _

(1)

...Hôm nay trên đường trở về nhà, ba tử muội chúng ta bắt gặp một chàng công tử thư sinh nho nhã, là bạn đồng học cùng với tiểu đệ ta. Hắn ta cứ nhìn chăm chăm vào đại tử, ánh mắt hâm mộ si mê không hề che giấu. Đường như đại tử cũng có tình ý với hắn...

... Phụ thân bị người khác hàm oan, đại tử phải bán mình chuộc cha, trước khi đi còn cầu xin ta, xin ta hãy tiếp tục duy trì lời ước hẹn giữa đại tử và vị công tử kia. Trông thấy đáng vẻ đáng thương của đại tử, ta gật đầu đồng ý. Tử ấy đã hi sinh bản thân mình để cứu gia đình, ta há có thể từ chối một lời cầu xin của tử?...

... Đại tử bị gả đến một nơi thật xa, người nhà cũng mất tung tích, phụ thân ngã bệnh nặng, mẫu thân trở nên cọc cằn khó chịu, mỗi lần nhìn thấy ta đều nổi cơn điên tiết trong lòng, ra sức chì chiết ta...

Người bảo:

“Ông trời ơi, ông thật nghiệt ngã, tại sao, tại sao? Đứa con gái nhu mì hiếu thuận của ta, tại sao ông lại nỡ cướp nó đi, sao số phận nó khổ thế

này...”

Ta im lặng không đáp, bê chén thuốc đến gần mẫu thân thì bị người gạt ra, còn tặng cho ta một cái bạt tay đau rất ê ẩm. Khóe mi ta ươn ướt, không phải vì đau mà là vì tủi thân. Ta không có ép đại tì bán mình, tại sao mẫu thân lại đổ lên đầu ta?

Mẫu thân thấy dáng vẻ đó của ta thì càng thêm bức dọc, lớn tiếng gắt:

“Đứa con gái không biết xấu hổ, người tài sắc không có, lại chẳng nhu mì hiếu thuận được như đại tì người, bây giờ còn khóc cái gì? Ta có bán người vào lầu xanh hay không?”

Mẫu thân, người mãi mãi không biết, ta đã từng có suy nghĩ, phải chăng kẻ bán mình chuộc cha là ta thì ta sẽ được như đại tì, sẽ được mẫu thân yêu thương, luôn luôn sống trong tim của mọi thành viên trong gia đình?

Phụ thân không có thái độ gay gắt như mẫu thân, mỗi lần thấy ta ông chỉ thở dài thườn thượt, ánh mắt rất xa xôi, có lẽ, ta khá giống đại tì, chỉ là không được sắc xảo chim sa cá lặn như tì ấy mà thôi.

Trong nhà chỉ có tiểu đệ là cảm thông cho ta. Nhưng như thế thì sao? Cũng không thay đổi được gì...

Ta phải làm việc quần quật, vừa nuôi Vương Quan tiếp tục ăn học, lại phải chăm sóc cha ốm mẹ đau, từ tiểu nhị cho đến chép sách thuê, gia cảnh bần hàn vô cùng, cuối cùng ta đành phải cắn răng đem cầm kỳ tài nghệ của bản thân ra để mua vui cho thiên hạ. May mắn, vị chủ khách điểm cũng không bắt ép gì ta, hàng ngày chỉ cần đến đàn ca là được. Tuy không bằng đại tì nhưng cũng không phải không có người nghe...

Tiết Tử

(2)

Vị thư sinh kia bỗng nhiên trở lại, hay tin đại t tử đã xuất giá bán mình thì khóc ngất lên ngất xuống, thương tâm tột độ, dường như có ý định đi tìm cái chết.

Cha mẹ biết chuyện đại t tử đã hẹn ước cùng người ta, vội gọi ta đến, bảo ta đồng ý thay đại t tử tiếp nhận hôn sự này. Ta có chút mơ màng, không phải người hân yêu là đại t tử hay sao? Bây giờ lại muốn cưới ta?...

Phụ thân bảo: “Vân Nhi, con xem, người ta thành tâm đến thế, đau khổ đến vậy, gia đình chúng ta đã thất hứa với người ta rồi, con đành phải gả thay đại t tử con thôi...”

Mẫu thân bảo: “Đại t tử người hi sinh cả thân mình cũng không tiếc, bây giờ người chỉ việc cưới người ta để đền ơn thay cho đại t tử người người cũng không chịu, thật ích kỉ hèn hạ”

Tiểu đệ bảo: “Nhi t tử, dù sao người ta cũng là con nhà danh giá, cho dù có cưới cũng sẽ mang lại hạnh phúc cho t tử, t tử phải thay đại t tử sống cho thật tốt...”

Đúng vậy, cưới người này ta mới có thể sống tốt.

Hôn lễ diễn ra, sau đó tướng công của ta cùng Vương Quan cùng đỗ đầu tiến sĩ trong khoa thi cử, gia thế dần dần hưng thịnh trở lại, thái độ của mẫu thân cũng hòa nhã hơn nhưng mỗi lần người bệnh sốt lại tiếp tục lôi ta ra tra tấn, sau đó ngồi trên giường khóc nức nở gọi tên đại t tử,...

Tướng công của ta hào hoa phong nhã hơn người, đối xử với ta vô cùng có chừng mực, chưa bao giờ hành xử chuyện gì quá đáng, tương kính như tân, mọi người bảo đó là hạnh phúc, nhưng ta biết, đó chính là thái độ của người đứng với nhau. Mỗi lần có hơi men vào, hân đều ôm lấy ta, sau đó gọi tên đại t tử.

Làm sao ta quên được, ta không phải đại tử nhưng ta khá giống đại tử, có điều cuộc đời của ta có phần an nhàn hơn tử ấy mà thôi...

Ta thầm nghĩ, như thế cũng không sao, cứ như thế này mà sống hết đời cũng được...

Cuộc sống bình lặng của ta cuối cùng cũng nổi sóng.

Sau mười lăm năm lưu lạc, tướng công tìm được đại tử, đưa tử ấy trở về nhà.

Đại tử không còn nét ngây thơ trong sáng như xưa nữa mà thay vào đó là vẻ đẹp mặn mà của thiếu phụ, nhan sắc mang theo vẻ phong tình vạn chủng, vô cùng mị hoặc, kèm theo đó là vẻ hờn hợt trên khóe mi càng thêm cuốn hút.

Mẫu thân cùng phụ thân vui mừng, tiểu đệ vui mừng, tướng công vui mừng... Theo lẽ mà nói, ta cũng phải vui mừng. Ta vui, rất vui, hôm đó khi đón đại tử, nước mắt ta tuôn ra như suối. Không biết bao lâu rồi ta mới khóc...

Nước mắt của ta, buồn vui lẫn lộn.

Tiết Tử

(3)

Đại tử trở về, tướng công hàng ngày đều quần quít lấy người.

Đại tử trở về, mẫu thân đến gặp riêng ta, nói: “Vân Nhi, đại tử con đã phải chịu nhiều đau khổ rồi, khó khăn lắm mới đoàn tụ với mọi người được, nhưng chỉ sợ nó ngại thân phận của mình mà thôi. Con đến bảo nó quay trở về nên duyên vợ chồng với hiền tể đi...”

Ta câm nín làm theo. Ta hỏi ý tưởng công, hần không nói gì nhưng rõ ràng về hạnh phúc vui mừng ngập tràn trong đáy mắt. Ta âm thầm cười khở, hóa ra là vậy...

Ta phải hi sinh thì mọi người mới cảm thấy hạnh phúc.

Ban đầu đại tỉ không đồng ý, mặc cho mọi người xung quanh khuyên can hết lời. Mẫu thân khẽ liếc mắt nhìn ta, ta đành đứng dậy, khuyên tỉ ấy, mong tỉ ấy sẽ kết hôn cùng tướng công của ta...

Đại tỉ đồng ý, về miễn cưỡng.

Hôm đại hôn, ta đứng trong góc phòng, màu đỏ rực như dao đâm thẳng vào, thật chói mắt. Đại tỉ kiều diễm xinh đẹp, tướng công ta vẫn như ngày nào, vẫn bộ dáng hào hoa ấy, chính là phong thái đã cuốn hút ta ngay từ lần đầu gặp mặt nhưng thứ tình cảm ấy đã được ta chôn sâu trong đáy lòng mười mấy năm trời bởi lẽ ta hiểu một chuyện, những thứ gì không thuộc về mình thì mãi mãi không phải là của mình.

Đại hôn xong, đại tỉ là vợ cả, ta hiển nhiên trở thành một thê thiếp nhỏ bé.

Ta tự hỏi, ta vào cửa trước, phải không?

Nhưng chỉ là tự hỏi, ta nào dám nói lên câu hỏi ấy?

Đại tỉ cùng tướng công tuy đồng phòng nhưng không cộng chẩm, đại tỉ chỉ muốn yên bề gia thất cho cha mẹ yên lòng chứ không còn muốn vướng vào luân hồi tình cảm phức tạp nữa, tướng công vẫn vô cùng yêu thương đại tỉ.

Mỗi tháng hần sẽ đến chỗ ta hai lần, sau đó rời đi, ngày ngày đều ở bên cạnh chăm sóc cho đại tỉ.

Ta có thai, hơn ba tháng, đáng lẽ phải được mọi người chăm sóc kỹ lưỡng, thế nhưng lúc đó bên cạnh ta không có một ai ngoại trừ Vương Quan. Vì sao không có ai bên cạnh ta? Bởi vì hôm đó đại tì bị sốt phong hàn, tướng công phải mời thái y đến chữa trị cho đại tì trước.

Nghĩ đến nghĩa vụ của mình trong cái nhà này, ta trở nên mệt mỏi, cả người mệt mỏi vô cùng, thai nhi trong bụng dường như không yên, cử động rất mạnh khiến ta đau xót vô cùng, mồ hôi ướt đầm gối...

Ta chỉ cần ngoan ngoãn sinh đẻ thôi, những chuyện còn lại không đáng quan tâm đến.

Đúng, đại tì không chịu ăn nằm cùng với tướng công, làm sao có con được? Đương nhiên trọng trách ấy được đè nặng lên vai của ta.

Tiết Tử

(4)

Bụng ta quặn đau, nắm chặt lấy tay của Vương Quan, đau đến muốn chết đi nhưng ta vẫn kiên cường gắng gượng nói lên những lời mà có lẽ cả đời này cũng chưa từng nói...

“Vương Quan, người nghĩ xem, hắn không yêu ta, tại sao lại cưới ta?...”

“... Vương Quan, hắn yêu đại tì, ta lại giống đại tì nên hắn cưới ta, phải không?”

“Vương Quan, nếu năm xưa người hi sinh là nhị tì, người có đau xót cho tì không...”

“Vương Quan, tại sao ... Bọn họ đã hạnh phúc bên cạnh nhau rồi, còn bắt ta hàng ngày phải chứng kiến cảnh tượng đó? Tướng công yêu đại tì, tại

sao còn bắt ta sinh con cho hần? Hần có từng yêu ta hay không...?”

Vương Quan nắm chặt tay ta, hốc mắt đỏ hoe lên, nó ra sức siết tay ta lại, hoảng hốt lay vai ta: “Nhị tử, người không được nghĩ quẩn, mau tỉnh dậy, đừng nói lung tung nữa, ta đi tìm thái y, thái y...”

“Không... không cần đâu! Ta... Ta biết tại sao thái y không đến đây, người không cần giấu... Chỉ là, chẳng lẽ đại tử... xinh đẹp hơn, tài giỏi hơn... nên mẫu thân cùng phụ thân yêu thương tử ấy hơn ta chăng? Cả đời này... ta chỉ là cái bóng của tử ấy...”

“Nhị tử, đệ van người đừng nói nữa, đừng nói, người đâu, người đâu, mau vào đây...”

“Không kịp đâu, giờ phút này... ta mong cái chết biết chừng nào! Nếu... nếu...”, ta nghẹn lại, cổ họng đắng chát, khóe môi run rẩy, ngón tay trắng bệch bấu chặt lấy bụng, cổ nén từng cơn đau đang dồn dập ập tới, “... nếu ta chết đi, mọi người sẽ hạnh phúc hơn... Ta cũng...”

Ta không nói được nữa, dùng chút sức lực cuối cùng khẽ vượt ngưỡng mặt tỉnh tế mà nghiêm nghị lại có phần trẻ con của Vương Quan, đệ không biết đâu, trước khi rời khỏi đây, ta đã đề nghị tướng công nhờ thái y đến khám cho ta, vốn mấy hôm nay nghe trong người đã khó chịu, ban chiều lại bị trượt ngã trước bậc thềm nên thấy hơi lo lắng, chỉ là không ngờ hần chỉ nhẹ nhàng nói một câu, giọng nói vẫn như xưa, khách sao xa lạ: “Vân Nhi, nàng chỉ có chút khó chịu thôi nên cũng không cần thái y gấp, ta nhờ thái y khám cho Kiều Nhi trước rồi sẽ đến chỗ nàng ngay có được không? Ngoan, nàng ở đây chờ ta...”, hần nói xong vội vã bỏ đi.

Đúng rồi, sao ta lại quên mất, lại ngu ngốc đòi hỏi một yêu cầu quá đáng như vậy! Đại tử đang bị sốt mà...

Ta đã mang trong người đứa con của hần, hần vẫn không thể dành tình cảm cho ta, dù là một chút. Ta nên vui mừng chứ hả, “tử phụ” của ta yêu đại

tử của ta đến như thế mà...

Lồng ngực nặng trĩu, bên ngoài ồn ào hẳn, vang lên âm thanh hối hả của ai đó...

Cửa phòng mở toang, tướng công, đại tử, mẫu thân, phụ thân đều có mặt đủ.

Tiết Tử

(5)

Vương Quan đứng dậy chặn trước mặt ta, nước mắt giàn giụa, lớn tiếng hét: “Tất cả các người rút đi hết đi, rút hết đi...”, sau đó nói ôm chặt ta vào lòng, sợ ai chạm vào ta. Ta cố nhướn mi thì nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của đại tử, dung nhan xinh đẹp có phần tiêu tụy. Tử ấy khó khăn bước vào phòng, nước mắt cũng tràn ra trên khóe mi. Ta âm thầm cảm khái, quả nhiên đại tử thật xinh đẹp, ngay cả khóc cũng đáng yêu kiều mị như thế!...

“Vân Nhi, muội...”

“Đại tử, sống tốt...”

“Cha, mẹ... Mọi người... cố gắng sống tốt...”

Ta nhẹ giọng nói, thanh âm như từ chốn âm ti địa ngục truyền về, ánh mắt khe lướn qua từng người. Chết, có thể buông tay được rồi. Vị trí vợ lẽ này, ta không cần, tình yêu của tướng công, ta không có, ngay cả đứa bé trong bụng cũng không giữ được, đến phút cuối, người có được tất cả lại là đại tử của ta, thật bất ngờ có phải không?

Tướng công đứng ngoài cửa một hồi lâu, ánh mắt trống rỗng, Vương Quan thấy hẳn có ý định chạm vào ta thì gạt phăng tay hẳn ra, vẻ mặt thù địch: “Người không xứng đáng với nhị tử của ta...”

Ta yên lặng nằm trong lòng Vương Quan, cười khẽ vỗ vỗ vai nó: “Tiểu đệ, ngoan!”

Đoạn, quay đầu sang nhìn đại tử cùng tướng công: “Kim Trọng, đại tử, chúng ta... hết nợ! Cha... mẹ... con gái... bất hiếu!!”

Ta cũng không nhớ mọi chuyện sau đó như thế nào nữa, cả người mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt lại.

Những tạp âm xung quanh, đừng làm ồn nữa, ta chỉ muốn được yên tĩnh một lát!

Ta là Vương Thúy Vân, trên đời này không có thứ gì khiến ta bận tâm được nữa rồi, cuối cùng cũng có thể tìm thấy tự do của bản thân mình!

Trong lòng lại tự nhủ, Vương Thúy Vân, vốn chỉ là một nhân vật làm nền xoay quanh cuộc sống của Vương Thúy Kiều, thay Thúy Kiều làm những việc nàng ấy không có khả năng làm mà thôi! Tóm lại một câu, Thúy Vân ta chỉ là một nhân vật quần chúng!

Thúy Vân cảm thấy cả người lơ lửng nhẹ nhàng, cơ thể dường như tan ra, xung quanh là đêm đen thăm thẳm u tối...

Một vài tia sáng xuyên qua, nàng cũng không biết là sương hay là nắng...

Chập chờn nửa tỉnh nửa mê, cũng không biết nàng đang ở đâu, cả người lâng lâng nhẹ nhẹ...

Bỗng nhiên mùi thơm của đàn hương xông thẳng vào mũi khiến nàng thức tỉnh. Đây chẳng phải là loại hương nàng thích dùng nhất đó sao? Nhưng kể từ ngày đại tử bán mình đi, nàng đã không sử dụng nữa rồi, mãi về sau cũng thế...

Tâm trí lạnh ngắt mang theo chút chán nản. Hóa ra nàng không chết, nàng vẫn phải sống ư? Ông trời thật bất công, ngay cả quyền được chết nàng cũng không có...

Chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt mang theo tí mù sương mờ mịt, xen lẫn vào đó là vẻ tuyệt vọng khó tả. Thúy Kiều đang ngồi bên giường trông thấy thế thì giật mình:

“Vân Nhi, muội làm sao vậy?”

Thúy Kiều buông cái khăn ướm đang cầm trong tay xuống, lo lắng chạm nhẹ lên trán Thúy Vân, sau đó mới thở phào: “May mắn không sốt, muội hù dọa ta! Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thúy Vân vẫn mang theo vẻ bi thương khó tả, tuy nhiên không thể che giấu được sự kinh ngạc của nàng trong đôi mắt.

“Đại tì...”, nàng khó khăn mở miệng, hai mắt có chút hoa lên, vẻ mặt rối rắm không biết phải nói như thế nào. Thúy Kiều cũng không để ý nhiều, chỉ tập trung lau mồ hôi trên mặt em gái, sau đó đứng dậy bê thau nước đã lạnh ra bên ngoài, trước khi đi còn không quên dặn dò: “Nằm yên ở đó nghỉ ngơi đi, ta đi gọi cha mẹ tới!”

Bóng dáng Thúy Kiều đã khuất phía sau cửa phòng một hồi lâu, Thúy Vân vẫn nằm yên trên giường, đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Người vừa nãy rõ ràng chính là Vương Thúy Kiều, là đại tì của nàng, thế nhưng... đại tì quả thật là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng chẳng lẽ nàng vừa ngắt đi một thời gian thì đại tì lại thay đổi như thế? Lại còn vẫn kiểu tóc của tiểu thư khuê các. Rõ ràng trong đôi mắt của đại tì chỉ có dáng vẻ e thẹn cùng ngây thơ của một cô gái mới lớn, nào còn cái vẻ đẹp mị hoặc chúng sinh như trước. Thúy Vân âm thầm tự hỏi, không lẽ đại tì vừa mới cải lão hoàn đồng chăng?

Không đúng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy có gì đó không hợp lí cho lắm...

Căn phòng nàng đang ở, đây không phải là căn phòng trước kia của nàng sao? Đây rõ ràng chính là căn phòng nàng đã ở suốt mười bốn năm trước khi gia đình gặp nạn có phải không? Quả thật không thể sai được, màu màn cửa, màu rèm che trên giường, bình phong hình hoa mẫu đơn nở rộ chắn ngang giữa phòng, toàn bộ đồ dùng cùng cách bài trí vô cùng quen thuộc, không thể lẫn đi đâu.

Thúy Vân kinh hãi đặt tay lên bụng mình, khác hẳn với cảm giác mọi ngày, nơi đó không còn nhô nhô cao lên nữa mà lại vô cùng bằng phẳng, thậm chí còn mang theo vẻ mềm mại khác thường. Nàng hoảng sợ ngồi bật dậy, mặc kệ mắt hơi hoa lên, không thể tin được mà nhìn chăm chăm vào hai bàn tay nhỏ xinh trước mặt.

Này... tại sao tay của nàng lại nhỏ như thế?

Đưa tay lên sờ hết người, cả đầu ong ong lên. Sao... Sao bỗng nhiên cả người bị teo nhỏ lại thế này? Mà khoan, dường như đại tì cũng bị thu nhỏ lại thì phải, khi này trông đại tì có vẻ khá mảnh khảnh...

Thúy Vân sợ đến ngất người chẳng biết phải làm sao thì bên ngoài ồ ào hẳn, cửa phòng xuất hiện một đồng người, người đầu tiên đặt chân đi vào chính là một người đàn ông trung niên, mái tóc muối tiêu nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm nghị vô cùng, đi theo phía sau là một vị phụ nhân, vẻ mặt hiền hòa phúc hậu, trên tóc cắm một bộ trang sức của phu nhân nhà quyền quý. Cả hai tiến lại gần giường, người đàn ông vội ngồi lên giường, tay chạm nhẹ vào gò má của nàng:

“Vân Nhi, có thấy khó chịu không?”

Cổ họng nàng đắng nghét, sống mũi cay xè, quả nhiên vẫn là phụ thân lo lắng cho nàng nhất...

“Phụ thân...”

Vương Lưỡng Tùng thấy con gái khóc, tưởng mình khiến con đau nên vội buông tay ra, vẻ mặt lo lắng: “Này, Vân Nhi, con sao vậy? Đau ở chỗ nào, nói cho phụ thân nghe, ngoan...”

Thúy Vân vốn không định khóc, mắt chỉ ngấn lệ nhưng khi thấy dáng vẻ luống cuống của cha mình thì khóc òa lên nức nở, cha thương nàng như thế, nếu biết nàng chết rồi có buồn không? Nàng nhận ra khung cảnh này rồi, vào năm mười tuổi nàng ốm một trận ra trò, lần đó cứ ngỡ đã mất mạng, may mắn thay được đại phu tốt cứu giúp nên mới toàn mạng, không ngờ mình đã chết, thế nhưng linh hồn lại quay ngược trở về trước kia...

Nàng khóc càng lúc càng thương tâm khiến Vương Lưỡng Tùng khó xử, vội quay sang cầu cứu: “Phu nhân, bà xem con bé bị làm sao vậy?”

Vương phu nhân tuy đứng một bên sau lưng trượng phu nhà mình nhưng vẫn mang theo vẻ lo lắng nhàn nhạt, ngồi xuống mép giường nơi Vương lão gia vừa đứng dậy, khẽ nắm lấy hai tay của nàng: “Vân Nhi, mẫu thân đây, con khó chịu trong người phải không? Chúng ta đi gọi đại phu đến cho con rồi, chỉ cần chờ một chút thôi!”

Thúy Vân nhìn thấy mẫu thân mình vẫn xinh đẹp như ngày nào, trên mặt đâu còn nét khổ sở nghèo nàn của trước kia, lại thấy thái độ quan tâm yêu thương của người, nàng trợn mắt lên một cái, lại tiếp tục khóc phế tâm phế liệt, khóc không kịp thở, nước mắt cứ tuôn ra như mưa. Bao lâu rồi nàng mới được hưởng sự quan tâm chân thật như thế từ mẫu thân? Nàng rúc vào trong lòng của Vương phu nhân, cánh tay nhỏ bé bầu chặt lấy áo người, tay kia vòng qua ôm người thật chặt, cắn môi nức nở.

Mẫu thân, cho dù người không thương con bằng đại tỉ nhưng con biết, thật sự người vẫn rất quan tâm con. Người đã đứt ruột đẻ sinh con ra, nuôi nấng con đến nhường này, lẽ nào lại ghét bỏ con. Nương, có phải khi con

chết rồi người rất buồn, rất khổ sở có đúng không?... Thúy Vân mang theo tiếng nấc nghẹn ngào, giọng nói có chút non nớt, run run cất lên:

“Nương, nếu... nếu con chết đi, nương có buồn không...?”

Vương phu nhân giật mình, vội vươn tay bế cái kẻ đang mè nheo nhõng nhẽo trong lòng mình lên, ôm nàng ngồi vào trong lòng mình, giọng nói mang theo tia hoảng sợ: “Vân Nhi ngoan của nương, sao lại nói như thế, chẳng phải con đã tỉnh lại rồi sao? Không được hù cha mẹ như thế...”, vừa nói, bà vừa quay đầu nhìn tướng công nhà mình, môi hơi mím lại.

Thúy Vân gối đầu vào trong hõm vai của mẫu thân, được nằm trong vòng tay của người như thế khiến nước mắt vốn tưởng đã cạn nào ngờ lại chực chảy ra, tay vòng qua cổ ôm chặt lấy mẫu thân, cơ thể nhỏ bé run lên, tiếp tục nấc...

Dù trước kia kể từ ngày đại tĩ đi người không còn yêu thương con nữa nhưng con vẫn không thể ghét người, con vẫn ao ước được nằm trong vòng tay của người biết bao nhiêu. Nương, nương của con, con gái bất hiếu...

Cảm nhận được thân hình nhỏ bé trong vòng tay mình khóc còn dữ tợn hơn, Vương phu nhân vội vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng, Vương lão gia đứng bên cạnh cũng lo lắng, tay chấp ra sau lưng, khuôn mặt nhăn lại khổ sở: “Phu nhân, nàng xem xem con bé có bị thương ở chỗ nào không?”

“Ng oan, để nương xem...”

“Cha, mẹ, con không có sao...”

Mãi đến lúc này Thúy Vân mới buông mẫu thân ra, mặt ngây ngây ngốc ngốc cười hề hề, dùng vạt áo chùi nước mũi cùng nước mắt lấm lem trên mặt, miệng vẫn cứ ngoác ra.

Vương Lưỡng Tùng khó hiểu nhìn đứa con gái nhỏ của mình, ngệt mặt quay sang nhìn phu nhân thì bắt gặp vẻ mặt y hết như thế. Hai người vẫn không thể nào hiểu được không biết hôm nay con gái mình bị làm sao. Thúy Vân bò xuống giường, hài cũng không thèm mang mà chạy đến cái gương được đặt trên bàn, hai gối quỳ trên mặt bàn, cánh tay nhỏ xinh khẽ chạm vào gương mặt non nớt bé nhỏ đang phản chiếu trên mặt gương.

Đây chính là gương mặt khi còn nhỏ của nàng, tuy không phải chim sa cá lặn, nét mặt rất non nớt nhưng sự non nớt ấy vẫn khó có thể che dấu được tư sắc bên trong, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt rạng rỡ như trăng tròn.

Vương lão gia nhắc bổng nàng khỏi mặt bàn, khẽ thở dài oán trách: “Con khỉ con, vừa mới khỏi ốm lại nghịch ngợm!”

Mẫu thân đón lấy nàng từ tay phụ thân, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, sai nha hoàn bên ngoài tiến vào đi tìm một bộ quần áo mới để tay cho nàng. Thúy Vân âm thầm quan sát đánh giá cơ thể mình, khoe môi nhẹ nhếch lên! Ha ha, vẫn còn nhi đồng lắm, còn lâu mới trưởng thành! Nàng vừa thay quần áo xong thì đại tỉ Thúy Kiều đi vào, tay còn dắt theo một bé trai nhỏ nhắn khoảng chừng bảy tám tuổi, tóc trên đầu được búi thành một cục tròn nhỏ, cổ định bằng mảnh vải màu xanh nhạt trông rất đáng yêu. Thằng bé vừa thấy nàng đã vùng chạy khỏi tay đại tỉ, ào ào như hổ đói vô mồi, phóng một cái đã leo lên tới trên giường, băng ngang cả người mẫu thân:

“Nhị tỉ, tỉ chưa chết phải không?”, thằng nhãi con vừa hỏi vừa túm lấy tóc mai phía sau gáy của nàng giựt mạnh xuống khiến nàng đau đến nín thở, sau đó nó bò ra phía trước, tay túm lấy gò má phúng phính của nàng mà kéo ra. Thúy Vân dùng hai tay túm chặt lấy nó muốn gỡ nó ra, hốc mắt phỉếm đỏ.

!!!Đau chết cha!!!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến phụ thân cùng mẫu thân vẫn cứ ngỡ người không kịp trở tay, may mắn là phụ thân vẫn vô cùng tỉnh táo:

“Tiểu Quan, nhị tử người vừa khỏi bệnh đã bị người hù cho muốn bệnh lại rồi, có leo xuống không?”

Vương lão gia vừa nói vừa túm chặt lấy cổ áo của Vương Quan nhỏ bé, nào ngờ nó sổng chết ôm chặt lấy nàng, khoe vai khê run rẩy, sau đó ngẩng mặt lên. Thúy Vân giật mình, khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu đầm đìa nước mắt, bờ môi nhỏ cũng bị cắn chặt đến nổi trắng bệch, thẳng bé run giọng: “Vậy mà lão đại phu dám lừa ta, bảo nhị tử chết rồi...”

Thúy Vân đau lòng lau đi nước mắt trên mặt Vương Quan, nhẹ véo mặt nó: “Xàm ngôn, nhị tử còn ở đây, làm sao mà chết được! Tiểu Quan Nhi ngoan, không được khóc nữa!”

Tuy biết là vậy nhưng Vương Quan vẫn cứ dính chặt lấy người nàng không buông, đến khi đại phu đến khám cho nàng lần nữa nó mới bị cả nhà mang đi, chỉ có đại tử ở lại canh chừng. Đại tử đứng bên cạnh giường, cả người nôn nóng cứ đi qua đi lại, cuối cùng nhin không nổi mà mở miệng: “Đại phu, tiểu muội có điểm nào không khỏe hay không?”

Lão đại phu cứ ngồi gật gù cái đầu, sau đó chậm rãi bắt mạch, không hề có ý định trả lời câu hỏi của đại tử.

Đại tử lại sốt ruột hô: “Đại phu?”

Lão đại phu già cuối cùng cũng chịu mở miệng trấn an: “Vương đại tiểu thư không cần lo lắng quá, Nhị tiểu thư đã khỏe lại, không có gì đáng lo ngại, chỉ có điều, lão phu quả thật không thể hiểu được, rõ ràng mạch tượng hôm qua đã yếu như vậy, không thể ngờ hôm nay lại hồng hào khỏe mạnh, mạch đập đều đặn thế kia...”, đoạn, lại tiếp tục trầm ngâm. Đại tử không vui lên tiếng:

“Đại phu, ông lại nói gở cái gì đó? Nếu để phụ thân cùng mẫu thân nghe được thì không hay đâu. Nếu tiểu muội đã không có gì đáng lo ngại thì xin đa tạ đại phu có lòng tốt cứu giúp!”

Thúy Vân nằm yên trên giường, nghe giọng điệu hờn dỗi của đại t tử thì phì cười khiến tay hơi giựt giựt, lão đại phu nheo mắt nhìn nàng chăm chăm khiến nàng có hơi mất tập trung, vội giả vờ lo lắng sợ hãi. Nào ngờ cái dáng vẻ giả vờ ấy của nàng đều bị đại phu nhìn thấy hết. Ông ấy khẽ cao giọng đăng hăng:

“Vương đại tiểu thư, cô có thể nào đến gọi phu phụ Vương viên ngoại đến đây gặp lão phu có được không? Lão phu có chuyện quan trọng cần giải bày...”

Thúy Kiều sợ đến tái xanh cả mặt, trong đầu cứ nghĩ tiểu muội nhà mình gặp chuyện không may nên không dám chậm trễ, vội nâng chân bước ra ngoài.

Bên trong khá yên tĩnh, vị đại phu lớn tuổi khẽ dọn dẹp đồ đạc của mình vào hòm gỗ, mắt cũng không hề nhìn tới Thúy Vân:

“Tại sao... Rõ ràng lần cuối cùng lão phu bắt mạch cho cô, cô gần như đã chết, tim không còn đập, mạch tượng vô cùng yếu ớt, chỉ như cá nằm trên cạn thoi thóp chờ cái chết mà thôi, tại sao hôm nay...”

“Đại phu, do ông quá đa nghi thôi! Trời thương mạng tiểu nữ còn nhỏ quá nên cũng không nỡ cướp đi...”

“Ha ha, giỏi cho con nhóc khá lươn lẹo!”

Trái tim Thúy Vân chùng xuống, ánh mắt có chút đề phòng nhìn đại phu, mức độ cảnh giác bỗng nhiên tăng cao. Lão cũng không nói gì nữa, chỉ âm thầm cười cười:

“Cô nương quả thật rất đặc biệt, những người khác có thể không biết... nhưng đáng tiếc cho cô nương, kẻ đó lại là ta!”

“Cô nương biết không, mạch tượng của cô nương, dường như đã được cải tử hoàn đồng...”

“Trương đại phu, ông có ý gì?”

“Không có ý gì cả, chờ cha mẹ cô tới thì sẽ rõ!”

Thúy Vân thầm kêu không ổn trong lòng, ánh mắt khẽ giám sát từng hành động của Trương đại phu. Không ngờ mình vừa sống lại đã có người nghi ngờ rồi!

Nàng khẽ mím chặt môi, đúng vậy, có gì phải lo lắng? Mặc kệ cho ông ta muốn nói gì thì cứ nói, chỉ cần nàng một mực chối bỏ là được, không lẽ cha mẹ lại đi tin lão ta hơn tin mình ư?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cầm Kì Thi Họa Là Cái Gì? Ăn Có Ngon Không?

Trương đại phu cùng Vương Thúy Vân ngồi đối diện nhau, ánh mắt tóe lửa cứ như vậy cho đến khi vợ chồng Vương viên ngoại chạy đến nơi. Hai người vừa mới đi ra ngoài chưa được bao lâu, lại nghe đại phu nói như thế, cộng thêm sắc mặt xanh mét của Thúy Kiều khiến Vương phu nhân choáng váng, thiếu chút nữa là ngất xỉu, may mắn có người hầu bên cạnh đỡ lại.

“Vân Nhi, Vân Nhi, con ngàn vạn lần không được bỏ nường lại...”, Vương phu nhân thương tâm gào thét.

“Vân Nhi, phụ thân đến bên cạnh con đây...”, Vương viên ngoại nuốt nước mắt nói to.

“Nhị muội, đại tể không cho muội đi...”, Thúy Kiều mím chặt môi, lấy khăn tay tao nhã lau đi nước mắt nơi khóe mi.

“Nhị tể, nhị tể, không được chết một mình, ta muốn theo tể, dẫu ta theo...”

Vương Quan đáng thương vừa khóc vừa nói, nào ngờ vừa mở miệng đã bị ba người kia quay đầu lại hét to: “CÂM MIỆNG”.

Đồng thanh, vô cùng đồng thanh!

Thằng bé bị hù dọa ngây ngốc một chỗ, vẻ mặt méo lệch qua một bên, mông thả “PHỊCH” xuống đất, thương tâm khóc nức nở... “Hu hu, nhị tử không cần ta, đại tử, phụ thân, mẫu thân cũng không muốn nghe ta khóc than, ông trời ơi, ngay cả khóc ta cũng không có quyền, hu hu...” T>T

Khóe môi Thúy Vân giật giật, vẻ mặt không thể tin được nhìn chằm chằm ông lão ngồi trước mặt mình. Vẻ mặt Trương đại phu cũng không khác hơn là bao, hai mắt trợn ngược ra vẻ đang ngạc nhiên tột độ. Rõ ràng khi này ông đã bảo Nhị tiểu thư của quý phủ không bị gì cơ mà, sao bây giờ lại thành ra Nhị tiểu thư sắp chết, người thân khóc sùi sụt nức nở tạo ra một khung cảnh thương tâm thế này?

Hai người chưa kịp tiêu hóa chuyện gì đang xảy ra thì cửa phòng mở toang, Thúy Kiều chạy vào đẩy Trương đại phu sang một bên, tay run rẩy túm lấy Thúy Vân nhét vào lòng mình, ôm cứng nàng: “Thúy Vân đừng sợ, đại tử sẽ bảo vệ muội, muội không chết được đâu...”

Thúy Vân nằm trong lòng Thúy Kiều bỗng nhiên cảm thấy cảm động, đúng vậy, mặc dù trước kia mọi khổ tâm của nàng đều do đại tử mang đến nhưng quả thật không thể trách tử ấy được, đâu phải đại tử muốn thế...

Đang định đẩy cái người ôm nàng cứng ngắc kia ra, nào ngờ Vương viên ngoại đã chạy qua bậc cửa, túm lấy cổ áo của Trương đại phu đang lơ ngơ ngác trong phòng, phía sau là Vương phu nhân vừa chạy vừa vén váy lên, mồ hôi nhễ nhại: “Đồ lang băm, ta mời ông đến chữa bệnh cho con gái ta chứ đâu phải trù ẻo cho nó chết? Có tin ta cho người tống cổ ông ra ngoài hay không?”

Trương đại phu bị hù dọa cho choáng váng, một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh mà la to: “Vương lão gia, ông bình... tĩnh... Tôi, tôi đâu có bảo là Nhị tiểu thư sẽ chết?”

Vương Lương Tùng mặt tái mét, đôi mắt âm u đáng sợ, không biết sức lực từ đâu ra mà túm lấy Trương đại phu, áp mặt ông ấy sát mặt người: “Ông thử nhắc tới chữ “Chết” một lần nữa xem, ta liền...”

Cả một gia đình mù quáng, may mắn có Vương phu nhân vẫn còn tỉnh táo: “Khoan đã, ông bảo Vân Nhi không sao?”

Mãi đến lúc này Vương viên ngoại mới nheo mắt, nghi hoặc: “Vân Nhi không sao?”

“Khụ, Nhị tiểu thư... cô ấy còn khỏe hơn cả lão phu, làm sao mà chết được?”

Trương đại phu yếu ớt lên tiếng, ánh mắt mọi người đổ chăm chăm về phía tử muội Thúy Vân Thúy Kiều đang ôm nhau trên giường. Thúy Vân đầu đầy sọc đen sọc dọc, quả thật không ngờ trước kia nàng cùng đại tử trẻ con đến thế.

Thúy Kiều thộn mặt, nghi hoặc: “Rõ ràng khi này ông bảo có chuyện muốn gặp cha mẹ...”

“Ông còn gì để nói?”, Vương viên ngoại nghe lời con gái tới mức mù quáng, lại tiếp tục xách Trương đại phu lên, cả người tỏa ra sát khí.

“Àch, lão phu quả thật muốn gặp hai vị... để... xin... nhận Nhị tiểu thư làm đồ đệ...”

Lúc này không chỉ Thúy Kiều thộn mặt mà cả gia đình ai cũng ngẩn người ra, kể cả Thúy Vân. Nàng từ trong lòng của Thúy Kiều chui ra, ngạc nhiên hỏi: “Nhận ta? Làm đồ đệ? Của ông?”

“Vâng, ta thấy tiểu thư có tư chất thông minh, lại khá có duyên với y thuật nên mới mạo phạm... Nào ngờ bị hiểu lầm..”

Vương Lưỡng Tùng vội đăng hắng vài tiếng, sau đó xách Trương đại phu về lại trên ghế, vẻ mặt ngượng ngùng: “Ha ha, thật ngại quá, mong Trương đại phu thông cảm...”

Trương đại phu liêu xiêu ngồi không vững, ánh mắt kinh hoàng quét ngang cả gia đình. Vương phu nhân nghe xong lại nhú mi, vẻ mặt không hài lòng: “Trương đại phu, ý tốt của ông chúng tôi xin nhận nhưng quả thật tiểu nữ vẫn còn quá nhỏ, có lẽ không đủ tài sức để trở thành...”

Trương đại phu không cho Vương phu nhân từ chối nên vội chen ngang: “Phu nhân đừng lo, Nhị tiểu thư tư chất hơn người, lại được trời phú cho tài năng tuyệt hảo, lão phu chưa từng gặp ai như thế, nếu để không sẽ rất phí phạm...”

“A, có lẽ ngài nhầm lẫn thôi, tiểu nữ nhìn tới nhìn tới vẫn thích hợp với những môn cầm kì thi họa hơn!”

Vương phu nhân nói thẳng ra lập trường của mình, từ chối thẳng thừng. Thúy Vân là nữ tử, cầm kì không học, lại đi học mấy thứ cành cây vớ vẩn để làm gì?

Thúy Kiều cùng Vương viên ngoại trầm ngâm không cho ý kiến, Thúy Vân cũng suy nghĩ một hồi, cuối cùng lên tiếng: “Trương đại phu, ông có thể nào cho ta thời gian để suy nghĩ không?”

Lần đầu tiên trong đời ông mới thấy có người chết đi rồi sống lại như Thúy Vân nên trong lòng đã sớm xem nàng như báu vật, mới này thấy Vương phu nhân từ chối, đang không biết phải làm sao thì Thúy Vân lại cho ông một tia hi vọng. Nói như thế nghĩa là nàng sẽ không từ chối, đúng không?

Ông lão mừng như bắt được vàng, vội gật đầu: “Được, đương nhiên được, tiểu thư cứ suy nghĩ, lão phu xin cáo từ trước”, xong xách cái hòm gỗ của mình chạy bán sống bán chết như thể sợ Thúy Vân đổi ý.

Đợi Trương đại phu đi rồi, Vương phu nhân nhìn mặt: “Sao không từ chối mà lại đi trả lời như thế, khác nào cho ông ta thêm hi vọng? Vân Nhi này, mẫu thân thấy con theo đại tử học cầm kì thi họa vẫn hơn chứ?”

“Mẫu thân nói phải!”, Thúy Kiều gật gù cho là đúng, vẻ mặt rất tự nhiên trong khi Thúy Vân chỉ cười nhẹ: “Biết đâu có thể có ích thì sao!”

Wong phu nhân không vui, định quở trách thêm vài câu nhưng nghĩ lại con mình vừa khỏi bệnh xong nên cũng không đành lòng, đành bước ra ngoài dặn dò gia nhân. Nào ngờ vừa bước ra thì nghe có tiếng hỏi vọng từ bên trong phòng: “Nương, cầm kì thi họa là cái gì? Có ăn được không?”

Bà vội bấu hai tay vào thành cửa để tránh bị trượt té.

Đi, đi nhanh, không khéo tức chết mất.

Wong phu nhân trừng lớn mắt nhìn gương mặt ngây thơ đang giương đôi mắt tròn xoe lên nhìn bà, sau đó thở dài một tiếng, liêu xiêu được Vương viên ngoại dìu ra khỏi phòng. Thúy Vân khẽ cười, thả người “Phịch” một tiếng nằm xuống giường, vẻ mặt nhàn nhạ: “Tiểu Quan, người vào đây!”

Wong Quan bé bỏng đáng thương, cứ đinh ninh nhị tử Thúy Vân của mình sắp chết nên chạm cũng không dám, chỉ dám đứng một bên giường, đôi mắt phấp phồng, nước mắt cứ luân phiên ứa ra trên gương mặt nhỏ, nó dùng tay áo chùi mạnh một cái, lại tiếp tục khóc. Nàng khẽ than thở: “Nam nhi sao lại khóc thế kia?”

“Nhị tử, ta không có khóc, là con mắt ta khóc...”, Wong Quan lắc đầu không chịu, ánh mắt thảm thương vô cùng. Thúy Vân cũng không đành để nó như thế đành phải lên tiếng trấn an: “Tiểu Quan, nhị tử không làm sao thật mà! Không tin thì hỏi đại tử!”

Mãi đến khi Thúy Kiều gật đầu xác nhận thì Vương Quan mới chịu, vui vẻ cười toe toét trèo lên giường, đặt đôi giày ngay ngắn lại, sau đó nhảy tót vào lòng Thúy Vân cười khanh khách. Cái giường bình thường có vẻ rộng của Thúy Vân nay phải chứa cả ba chị em lại có vẻ chật hẹp thế nhưng không khí rất ấm áp, bên trong toàn là âm thanh cười nói non nớt của Vương Quan và Thúy Vân, lâu lâu mới khẽ nghe tiếng cười nhẹ của Thúy Kiều.

Thúy Vân nhìn gương mặt quen thuộc của đại tỉ và tiểu đệ nhà mình, hốc mắt phấp hờng, vội quay đầu đi chỗ khác không muốn hai người kia nhìn thấy mình khóc. May mắn Thúy Kiều cũng không để ý, chỉ nhú mi hỏi nàng: “Vân Nhi, muội thật sự muốn theo Trương đại phu đó sao?”

Nàng chỉ nhún nhún vai: “Muội không biết, có thể!”

“Ta nghĩ muội vẫn nên nghe lời ta cùng mẫu thân, ngày mai ta sẽ nói với lão sư của ta, bắt đầu từ tuần sau muội sẽ chính thức học cùng với ta”

“Dạ...”

Thúy Kiều cười vẻ hài lòng, nhẹ nhàng bước xuống giường, nâng tay ngọc khẽ chỉnh lại cổ áo: “VẬY muội nghỉ ngơi đi, đại tỉ phải ra ngoài trước, Tiểu Quan để lại ở chỗ muội nhé, dù sao nó cũng ngủ quên mất rồi...”

“Vâng, đệ ấy dậy muội sẽ mang đệ ấy về phòng ngủ, đại tỉ không cần lo lắng”

“Ừ, không còn chuyện gì nữa vậy thì đại tỉ đi đây, muội nhớ chăm sóc bản thân cẩn thận”

Thúy Vân gật đầu, tay vẫy vẫy theo hướng mà Thúy Kiều vừa mới rời đi, sau đó buông tay xuống, đôi mắt không còn vui vẻ như khi nãy nhưng ít nhiều cũng không còn ảm đạm như lúc đầu. Đúng vậy, gia đình nàng đã

từng hạnh phúc như thế nhưng có ai ngờ được sắp tới sẽ phải chịu tai ương khủng khiếp kia...

Nàng khẽ lắc đầu xua tan đi những ý nghĩ không vui trong đầu, may mắn được trở lại trước kia, vậy thì tại sao lại không tận hưởng hạnh phúc đã từ lâu lắm rồi không thấy cơ chứ?

Sau mấy ngày tĩnh dưỡng, cuối cùng Thúy Vân nàng cũng khỏe lại, vẻ mặt hồng nhuận. Có điều, năng suất của đại tỉ quả nhiên rất cao, chưa đến một tuần sau, phụ thân đã đặt làm cho nàng một cây cầm bằng gỗ đàn hương, bề mặt bóng loáng, nước sơn mịn màng, bên trên còn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Đương nhiên là đại tỉ nói với phụ thân rồi chứ làm sao người biết ta sắp đi học đàn mà chuẩn bị?

Thúy Vân cười cười, tay chạm nhẹ vào dây đàn, dây mỏng khẽ rung lên, sau đó là một âm thanh phát ra khá chói tai. Đúng là cây đàn trước kia của nàng, không sai vào đâu được! Loại gỗ đàn hương này khá quý nên giá trị cũng rất cao, trong thời điểm nghèo khó, chính tay nàng đã đem nó bán vào tiệm cầm đồ của Quý gia mất rồi, từ đó về sau nàng cũng không dùng nữa, thậm chí ngay cả khi biểu diễn trong khách điểm để tìm kế sinh nhai cũng chỉ sử dụng loại đàn bình thường. Lâu ngày mới được gặp lại, trong lòng ngực dâng lên cảm giác khá bồi hồi khó tả.

Thúy Kiều thấy Thúy Vân thừ người ra lại hiểu nhầm, nghĩ rằng đây là lần đầu tiên tiểu muội được tiếp xúc với thứ này nên còn lạ lắm bèn cười an ủi: “Muội đừng lo, lần đầu tiên ta chạm vào dây đàn cũng kêu khó nghe như thế! Mãi về sau muội sẽ quen cho mà xem!”

Thúy Vân khẽ “Vâng” một tiếng, ánh mắt vẫn tập trung chuyên chú quan sát đừng phím đàn.

Đại tỉ Vương Thúy Kiều của nàng từ nhỏ đã sớm được tiếp cận với những thứ này nên thứ gì cũng thông thạo, chưa mười lăm tiếng lắm đã lan

xa khắp vùng, ai ai cũng gọi đại tỉ là kì nữ. Trước kia có đôi khi nàng cũng khá ghen tị cùng đại tỉ nhưng sau đó nghĩ lại, tài hoa để làm gì? Để tự làm khổ bản thân thì đúng hơn. Nhìn thấy người phụ nữ trung niên thường hay đứng sau lưng trượng phu nhà mình bán màn thầu trên phố, trong lòng Thúy Vân cảm thấy có chút ngọt ngào cùng chua xót. Người phụ nhân kia, sắc không có, tài cũng không, thế nhưng cô ấy lại có một gia đình vô cùng hạnh phúc, còn Thúy Vân cùng Thúy Kiều nàng đây, rõ ràng đều có tài có sắc nhưng sự thật chứng minh cái gì cũng có giá của nó, và cái giá đó không hề thấp chút nào.

Ông trời dường như không thiên vị ai cũng không bất công với ai. Càng có tài càng có sắc thì mệnh càng bạc, điển hình chính là đại tỉ Thúy Kiều của nàng. Ai có thể ngờ tới kì nữ nổi tiếng của cả kinh thành sau này lại trở thành một kĩ nữ nổi tiếng? Về phần nàng, tuy nhan sắc không được nổi trội như đại tỉ nhưng xét về một góc nào đó, nàng vẫn được hạnh phúc hơn cuộc sống làm vợ thiên hạ của đại tỉ. Cảm giác trống vắng cô đơn trong lòng cũng dần phai nhạt đi, không ai có lỗi cả, đó là số phận mà ông trời xếp đặt cho mỗi con người mà thôi!

Nếu đã được sống lại lần nữa, nàng tình nguyện che giấu tài năng của mình.

Có điều, chính vì muốn che dấu thế nên mới có cơ sự dở khóc dở cười hôm nay...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành

“Nhị tiểu thư, cô có nghe ta vừa nói gì không?”

Thúy Vân hoàn hồn, giật mình cười ngượng: “Phu tử, ông có thể nào ... nói lại được không?”

Bạch phu tử thở dài một tiếng, chán nản nói lại từ đầu, Thúy Vân lại tiếp tục ngồi mơ mộng trong khi Thúy Kiều bên kia lại có vẻ rất say sưa chú ý lắng nghe, điều này khiến phu tử vô cùng hài lòng. Đây là phu tử mà phụ thân bỏ tiền ra mượn về để dạy cho tĩ muội các nàng học chữ.

Thúy Vân nhàm chán lật lật trang sách, chán nản ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà. Trời ơi, nàng đã dành cả kiếp trước ra để học cái thứ khô khan vớ vẩn này, bây giờ vẫn còn thuộc lầu lầu thế nhưng học để làm gì? Mãi đến lúc chết đi nàng cũng có dùng tới được vào việc gì đâu? Thế nên nàng quyết định, kiếp trước học rồi, kiếp này nhất định không học! Tam kinh Ngũ kinh, xin chào! Hẹn gặp lại ở kiếp sau!

Mồ nữ lại bắt đầu mơ màng...

“Nhị tiểu thư!!!!”

Tiếng phu tử gào thét, Thúy Kiều bên cạnh vội giải vây: “Phu tử, tiểu muội tuổi còn nhỏ vẫn rất ham chơi, mong phu tử bỏ qua, người cứ dạy ta là được rồi, muội ấy nghe được bao nhiêu thì nghe vậy!”

Bạch phu tử nghe thấy thế thì cung kính khom lưng: “Đại tiểu thư quả nhiên là người hiểu chuyện!”

Thúy Kiều cười trừ, sau đó lại tiếp tục nghiên cứu sách vở. Thúy Vân cười hì hì, ta quyết tâm chống đối tới cùng cơ mà!

Trong giờ học chữ đã như thế, huống gì đến giờ học đàn?

Phu tử khẽ nâng tay đàn một khúc tự tình, ngay sau đó đại t tử đã có thể bắt chước y hệt, thậm chí âm thanh còn trầm bổng hơn cả phu tử khiến người khen không ngớt: “Quả nhiên đại tiểu thư thông minh tư sắc hơn người! Vừa nghe qua một lần đã có thể đàn lại giống như thế!”

“Phu tử quá khen!”

Thúy Kiều lễ phép đáp trả, sau đó lại tiếp tục chăm chỉ luyện tập!

Phu tử nhìn sang phía Thúy Vân, chỉ thấy nàng chẳng thèm ngồi thẳng, tư thế có chút lười nhác, ngón tay nghịch nghịch dây đàn bèn lên giọng: “Nhị tiểu thư, đến lượt cô đàn đi!”

Thúy Vân hít sâu vào một hơi: “Phu tử, ngài có chắc là...”

“Tiểu thư đừng ngại, cô cứ đàn đi!”, đoạn, phu tử nhoẻn miệng cười, nụ cười mang đậm chất nghệ thuật.

Thúy Vân ngồi thẳng lưng dậy, gãi gãi đầu, nâng tay lên, ngón tay bé xinh như hoa như ngọc chậm rãi nhẹ nhàng buông xuống...

Một loạt những âm thanh chói tai chiu chiu bắn ra tứ phía, phu tử tái xanh cả mặt, ngay cả Thúy Kiều cũng thộn ra ngay đơ tại chỗ dường như hồn vía đã bị hù dọa đến phương nao.

Sau buổi chiều hôm ấy bên ngoài kinh thành đồn đãi rằng Vương phủ bị ma ám nên mời thầy trừ tà về cúng bái, âm thanh có chút khó nghe

nhưng lại khá hiệu quả, ma quỷ cách đó trăm dặm đều bay biến đi mất... T>T, nếu có dịp chắc chắn phải mời cho được vị pháp sư tài ba ấy về nhà.

Thúy Vân cũng phải hâm mộ tài nghệ của mình, nàng chỉ giở chút thủ đoạn, chặn nguyên bàn tay lên dây đàn, tay kia thích chỗ nào thì khảy chỗ đó vài cái, gây không cần phân biệt âm nốt, không cần biết giai điệu phát ra như thế nào, chỉ cảm thấy chỗ nào thuận tay thì đánh nhiều một tí. Hiệu quả đạt đến quả thật không ngờ...

Vị phu tử dạy đàn run rẩy bấu chặt tay vào tấm màn vải, cố gắng giữ chặt cơ thể liêu xiêu đứng không vững của mình. Thúy Kiều vẫn tiếp nghiên cứu luyện tập, có điều mười ngón tay vẫn còn khê run nhè nhẹ. Thúy Vân ngây ngô cười:

“Phu tử, ông thấy thế nào a?”

“Quả... quả thật... Nhị tiểu thư... thông minh tư sắc hơn người..., vừa, vừa nghe là đã có thể...”

Lý phu tử nói tới đây thì nghẹn họng lại, trần trối nhìn tiểu oa nhi có gương mặt phấn nộn đáng yêu cùng đôi mắt ngây thơ vô tội, trong lòng âm thầm kinh hãi, vị Nhị tiểu thư này quả thực... quả thực quá khủng bố rồi...

Ông không nói nữa, cố gắng ôm lấy cây đàn bảo bối của mình, lưng hơi khom xuống cúi chào: “Đại tiểu thư, hôm nay học tới đây thôi, lão phu cảm thấy có chút không khỏe...”

“Vâng, phu tử về cẩn thận ạ!”

Vương Thúy Kiều quả nhiên là người có dây thần kinh thép, trải qua biến động lớn như thế mà sắc mặt vẫn như cũ không hề thay đổi, miệng cười có lẽ tiễn phu tử ra cửa, sau đó quay vào, bắt lực nhìn tiểu muội nhà mình. Thúy Vân lại tiếp tục chưng ra vẻ mặt cười hề hề ngu dại của mình,

điều này càng khiến Thúy Kiều thở dài một hơi, sau đó lại thở dài tiếp một hơi nữa.

“Đại tĩ, mĩ nữ như tĩ không nên thở dài nhiều như thế, cười lên vẫn đẹp mắt hơn!”

Thúy Kiều trừng lớn mắt: “Muội còn dám nói, nếu mẫu thân biết muội học hành không ra gì thế này... aiz...”

“Đại tĩ lo cái gì! Muội không lo thì thôi, đại tĩ lo làm chi!”

“Nhưng mà mẫu thân giao muội cho ta, ta...”

“Tĩ, muội học không vào, biết làm sao bây giờ?”

“Thúy Vân, muội cũng không còn nhỏ nữa, cũng phải học điệu bộ của một tiểu thư khuê các đi”

Thúy Vân cười cười không nói gì cả nhưng lại không đồng ý. Kiếp trước ta rất ra dáng tiểu thư khuê các đó chứ, nhưng tiếc là cái bộ dáng đó chẳng mang lại lợi ích gì! Sống một cuộc sống gò bó, lúc nào cũng phải nở nụ cười được coi là chuẩn mực để lấy lòng người khác có phải rất mệt mỏi hay không? Sao không sống thật với bản thân mình, như nàng bây giờ đây, thích làm gì thì làm, tâm trí cũng không sợ ai nữa. Đùa à, sống hai kiếp, chẳng lẽ lại bị một việc còn con dọa cho sợ mất dép?

Nàng lại liếc mắt nhìn Thúy Kiều, tĩ ấy vẫn như vậy, vẫn là một tiểu thư danh giá, mỗi bước đi uyển chuyển như sương ban mai, nhan sắc như tiên tử trong tranh bước ra, nở nụ cười liền mang theo gió xuân ngào ngạt... Có điều, đó liệu có phải là con người, liệu có phải là cuộc sống mà đại tĩ mong muốn hay không?

Thúy Vân chậm rãi nhắm mắt, nằm nghiêng sang một bên thưởng thức từng giai điệu nhẹ nhàng được Thúy Kiều tạo ra, trong đầu không khỏi suy

nghĩ... Tỉ ấy vẫn còn trẻ như thế mà đã đàn những giai điệu buồn như thế này, chẳng lẽ số mạng của tỉ ấy vốn đã được định trước rồi ư?

Số phận... liệu có thể thay đổi được không?

--- -----o0o-----

Mấy tháng sau đó, cho dù các phu tử có ra sức dạy dỗ như thế nào đi chăng nữa cũng không có kết quả với Nhị tiểu thư nhà Vương phủ này, thế nên mọi người đã sớm bỏ cuộc, ngoại trừ nhận Vương Thúy Kiều để dạy ra, phàm là người chỉ cần nghe tới hai chữ Thúy Vân đã sớm từ chối rồi chạy mất dạng.

Thúy Vân vô cùng hài lòng vì điều này, thế nhưng Vương phu nhân cực kì không hài lòng. Bà tức giận gọi nàng tới, bắt nàng quỳ xuống trước mặt:

“Thứ bất hiếu nhà ngươi định làm cho nương tức chết phải không? Phận nữ nhi như ngươi mà không học những thứ này thì khác gì đồ phế vật? Tại sao cùng do ta sinh ra nhưng ngươi và đại tỉ của ngươi khác nhau một trời một vực thế kia?”

Thúy Vân chỉ nhẹ giọng ngoan ngoãn trả lời: “Nương, không phải con không có gắng, quả thật con không có khả năng học...”

“Hừ, làm sao mà không có khả năng? Là do ngươi lười nhác không muốn học”

Nàng cười trừ, trước kia cho dù cố gắng hết sức đi chăng nữa cũng không qua được đại tỉ, mãi rồi cũng quen, nàng đã học được cách chấp nhận một sự thật, mình vĩnh viễn thua kém đại tỉ. Nếu đã xác định được như thế, vậy chuyện học hay không học đâu quan trọng? Nếu bây giờ cứ tiếp tục học không phải nàng sẽ trở lại cuộc sống của Thúy Vân trước kia hay sao?

Trước kia, lúc nào cũng đứng sau lưng đại tử, thiên hạ ai cũng biết Vương viên ngoại có hai đứa con gái, còn lại đều chỉ biết Thúy Kiều là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành. Nàng chưa bao giờ nhắc tới không có nghĩa là nàng không để ý, nhưng có những chuyện phải chấp nhận, tử như đại tử quả thật tài sắc vẹn toàn, hiển nhiên phải được đánh giá cao hơn thôi!

Nếu đã vậy, Thúy Vân nàng sẽ không chọn con đường mà đại tử đã đi! Sống lu mờ sau tài năng của người khác thật không dễ dàng gì! Thúy Vân nàng đã lu mờ quá lâu, lâu đến nỗi không thể tỏa sáng trở lại... Được làm lại từ đầu, nàng cầu còn không được, há có thể trở lại làm một cô gái nhu nhược như trước kia?

Từ trước đến nay Thúy Vân vốn là đứa bé ngoan ngoãn hiền lành, mẫu thân cùng đại tử nói gì nghe nấy lên lần này thấy thái độ của Thúy Vân cứ cà lơ phất phơ dường như không chú ý tới nên Vương phu nhân vừa ngạc nhiên vừa tức giận muốn học máu, tay cứ cố gắng vuốt vuốt cơn đau trước ngực. Thúy Kiều nhú mi nhìn em gái mình bên dưới, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ không hài lòng. Thúy Vân khẽ ngược nhìn hai người bảo thủ trước mặt, môi nhếch nhẹ lên, hóa ra... hóa ra đại tử giống mẫu thân thế kia, từ tính cách đến ngoại hình, bảo sao mẫu thân không yêu thương đại tử cho được? Đại tử hiểu ý mẫu thân đến thế kia...

Duy chỉ có Vương lão gia không nói gì, mãi mới lên tiếng: “Con muốn theo Trương đại phu học tập?”

“Nữ nhi cũng không dám giấu giếm cha mẹ điều gì, quả thật con có ý này...”

“Ngươi...”, Vương phu nhân tức giận, run run tay chỉ thẳng vào Thúy Vân mà môi không thốt lên được lời nào, cả người ngồi phịch xuống ghế, tay chống cằm, thở dài thườn thượt: “Học những thứ ấy để làm gì? Những thứ vô nghĩa ấy... Aiz aiz... Nương hết lời để nói với người rồi...”

Thúy Vân mím nhẹ môi, mày đẹp chau lại, đắn đo một hồi mới lựa lời nói: “Nường, học y thuật sao lại không có ích? Con chỉ giả sử, khi gần kề cái chết, y thuật có ích hay lúc đó nường muốn con lấy đàn ra đánh, lấy thơ ra đọc? Phàm làm bất cứ chuyện gì cũng đều có lợi ích riêng cho nó, và lại... đại tì đã vô cùng tinh thông những thứ đó, thậm chí đã nổi danh cả kinh thành, danh tiếng đã sớm bay sang những vùng lân cận... Vậy nường muốn con học những thứ đó làm gì?”

“Vân Nhi, muội...”, Thúy Kiều sững sốt trợn tròn hai mắt, Vương phu nhân cũng không khá hơn là bao, Vương lão gia không lên tiếng nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ hài lòng! Thúy Vân ngưng một tí lại tiếp tục:

“Nếu học những thứ đó thì sẽ phải học cho đến nơi đến chốn, học để trở thành một kì nữ thực thụ. Nường có muốn con trở thành một tài nữ vang danh thiên hạ hay không?”

“Người hỏi thừa, nường bắt người học tập như vậy đều vì người...”

“Nường, người lại nói sai rồi. Nếu con trở thành đệ nhất tài nữ, vậy chẳng phải con đã cướp đoạt những thứ đó từ tay đại tì sao? Và lại, chắc gì con có thể hơn được đại tì? Nếu xác định ngay từ đầu mình không có khả năng, vậy tội gì phải theo?”

“Người... người... người...”, Vương phu nhân run ngón tay chỉ thẳng vào Thúy Vân đang quỳ gối bên dưới, đập bàn đứng dậy, sau đó rời đi, trước khi đi còn để lại một câu: “Người được lắm, mới có tí tuổi đầu đã dám cãi cha cãi mẹ. Được, muốn làm gì thì làm, nường không quản người, nhưng nhớ, sau này đừng hối hận vì sao ngày xưa không nghe lời nường”

Vương phu nhân đi, hai ba nha hoàn đang đứng bên ngoài cũng rời theo, trong phòng chỉ còn lại Thúy Kiều cùng Vương lão gia ngồi trên ghế, Thúy Vân vẫn quỳ dưới đất, môi khẽ cười, nụ cười mãn nguyện...

Nếu nương biết năm xưa chính vì chiều ý nương, nghe lời nương mà nàng ra sức học tập, mặc dù không bao giờ bằng được đại tỉ nhưng nàng chưa từng bỏ cuộc, cứ mù quáng đi theo làm nền cho người khác... cuối cùng nàng cũng không có được thứ gì thì sao nhỉ! Cái gì cũng có giá của nó, có tài có sắc thì vận mệnh cuộc đời ắt không được bằng phẳng, đã vậy thì, nàng tình nguyện làm một kẻ vô dụng không tài không sắc!

Thúy Kiều thở dài, đầu nhẹ lắc, chậm rãi đến nâng tay Thúy Vân đang quỳ trên đất dậy. Do quỳ lâu nên chân tê rần, Thúy Vân kêu ôi ôi, mát ầng ầng nước: “Đại tỉ, nhẹ tay chút, chân... tê...”

“Muội nha...”, Thúy Kiều cười nhẹ, dùng ngón tay trở nhấn vào giữa trán của Thúy Vân, sau đó đỡ tiểu muội nhà mình ngồi lên ghế. Vương lão gia nâng tách trà lên miệng, cười vẻ hứng thú: “Vân nha đầu, sao hôm nay bỗng nhiên có hứng chọc giận mẫu thân con vậy?”

Thúy Vân nghiêm mặt trả lời, nét mặt không còn nét tinh nghịch của trẻ con nữa mà thay vào đó là sự nghiêm nghị trưởng thành của một người đã từng trải: “Cha, những lời con nói là thật! Chỉ hi vọng cha và nương sẽ hiểu cho con...”

“Ha ha! Ta không có ý kiến! Vả lại Trương đại phu cũng là chỗ quen biết lâu năm với gia đình chúng ta, con theo ông ấy học tập thì cha hoàn toàn yên tâm! Có điều nương của con... chỉ e bà ấy không chấp nhận mà thôi!”

“Chuyện đó... con đành chịu, nhưng con không muốn học những thứ vô bổ ấy...”

Thúy Kiều ngồi bên cạnh nhăn mặt lại, giọng điệu khiển trách: “Sao lại vô dụng? Người ta đánh giá một tiểu thư khuê các qua những thứ “vô bổ” của muội đấy”

“Làm tiểu thư khuê các thì được gì? Cũng phải ăn cơm mà sống thôi... Những thứ đó khô khan cứng nhắc, ai thích chứ riêng bản thân muội, ngồi xem đã cảm thấy không chịu nổi...”

“Muội...”

“Không nói chuyện này nữa, Vân Nhi, con về phòng nghỉ ngơi đi, để ta cùng đại tỉ con nói một vài chuyện”

“Dạ, thưa cha!”

Thúy Vân từ tốn lui ra ngoài, phong phạm không thua kém gì một tiểu thư đài các, bên cạnh đó còn mang một điệu bộ thành thực khó nói khiến Thúy Kiều nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên. Vân Nhi trông có vẻ còn tao nhã hơn cả nàng. Nàng chớp mắt quay sang nhìn phụ thân thì bắt gặp ánh mắt suy nghĩ của ông ấy. Ông trầm mặc: “Vân Nhi thay đổi rất nhiều, từ lần tỉnh lại sau cơn sốt...”

“Phụ thân cũng thấy như thế?”, Thúy Kiều cup mắt xuống, tay khẽ nắm nhẹ tà áo của mình, giọng điệu run run. Vương Lương Tùng gật đầu, ánh mắt chắc nịch: “Nó là đứa trẻ ngoan ngoãn rất nghe lời, chưa bao giờ làm trái ý ai, có vẻ nhu nhược yếu đuối, vậy mà hôm nay, biểu hiện của nó vượt ngoài sự tưởng tượng của ta!”

“Phụ thân nói phải...”

“Kiều Nhi, con thấy sao?”

“Muội ấy... rõ là... thay đổi... nhưng con...”

“Con đừng lo lắng! Họa chẳng chúng ta suy nghĩ nhiều quá! Thôi thì đành đến đâu hay đến đó vậy!”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành (2)

Thúy Vân nhàn nhạ bước vào một tiệm thuốc khiêm tốn nằm trên đường phố tấp nập, nàng đến chào chường quầy một tiếng: “Nhị thúc”, sau đó cười nụ cười tỏa nắng tiến sâu vào bên trong. Tuy bên ngoài chỉ là một nhà thuốc nhỏ nhưng khuôn viên bên trong lại khá rộng lớn, chủ yếu dùng để trồng thảo dược. Thúy Vân vừa đặt thùng thuốc gỗ của mình xuống, xắn tay áo lên sắp xếp lại mấy vị thuốc bị vị sư phụ nào đó ném vứt lung tung trên bàn gỗ. Thấy nàng đã đến, Trương Tử Huyền cười nhẹ hai tiếng:

“Nha đầu, vị sư không ngờ đồ đệ của mình lại nổi tiếng đến mức độ đó!”

Thúy Vân vẫn quay lưng lại, giọng điệu nhàn nhạt: “Sư phụ quá khen, đệ tử không dám nhận”

Ông lão đang ngồi giữa khu vườn, đầu đội một chiếc mũ rộng vành, tay đang cầm xẻng đào đất, tướng ngồi chồm hổm, mồm thì luôn miệng cười không ngớt: “Nha đầu, vị sư bất ngờ thật mà!!”

“Tóm lại một câu, sư phụ muốn nói chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ”

“Còn giả vờ gì nữa, ha ha! Không ngờ, đồ nhi bảo bối của ta... thế mà... thế mà vừa bước chân ra đường đã trở thành đệ nhất xấu nữ... Buồn cười chết mất...!!!!”

Thúy Vân ngừng tay, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt ngoái đầu lại nhìn chăm chăm vào lão nhân quái gở ngồi phía sau lưng mình một hồi, sau đó lại tiếp tục công việc đang dang dở, tỏ vẻ không quan tâm cho lắm, trong lòng lại cười thầm! Ha ha, cuối cùng cũng có ngày ta nổi tiếng hơn cả đại tỉ!

Từ ngày nàng đến nhận lão quái nhân này làm sư phụ, nường không thèm nhìn mặt nường, cũng không còn cho người đến dạy nường ca múa đàn hát nữa, cuộc sống quả thật sung sướng vô cùng! Hàng ngày nường có thể nằm đọc sách thả củ, toàn những thứ hay ho, nào có nhàm chán giống những quyển kinh thư chi hồ giả dã kia? Tại sao đến tận bây giờ nường mới phát hiện ra chuyện này nhỉ?

Quay lại trọng tâm, vấn đề chính cũng không phải chuyện này mà mấu chốt chính là, trong một lần xuất hành đi dự một buổi tiệc ở nhà quan thượng thư...

Hôm đó đại tỉ Vương Thúy Kiều của nường ăn vận rất kĩ lưỡng, trang điểm cực kì xinh đẹp, mắt phượng mày ngài, da trắng nõn nà như ánh trăng non, mắt đen láy lung linh tựa nước hồ mùa thu, môi đỏ hồng chúm chím theo từng lời nói của nường, mái tóc đen tuyền được vấn lên cẩn thận, cố định bởi bộ trang sức ngọc trai quý giá. Dù sau đây cũng là yến tiệc nhà thượng thư, phải chuẩn bị kĩ lưỡng một chút!

Lại nói, chính vì đây là yến tiệc nhà thượng thư nên Vương Thúy Vân nhị tiểu thư nường cũng bị nường ép buộc đi dự cùng đại tỉ.

Ngồi ngây ngốc tự ngắm nhìn mình trước gương, Thúy Vân khẽ thở dài thườn thượt... Thúy Vân à, trông mi cũng xinh đẹp ra phết, tự ti cái quỷ gì?

Mặc dù không trang điểm cầu kì như đại tỉ nhưng Thúy Vân cũng khoác lên mình bộ trang phục hoa hoa lệ lệ được mẫu thân chuẩn bị, trên

đầu cầm năm sáu cây trâm cài đầu. Nàng mặc kệ, muốn làm gì thì tùy nương.

Sống hai kiếp người, mãi tận đến giờ phút này Thúy Vân mới phát hiện ra, đám đàn bà ở yến tiệc này nhàm chán vô cùng, lại nhớ tới mình ngày trước thì bất giác im bật... Mình ngày trước có khác gì bọn họ đâu?

Trước kia cha nàng cũng làm quan, sau này Kim trọng cùng Vương Quan cũng được làm chức vụ to trong triều, hiển nhiên nàng cũng thường xuyên đi những yến tiệc như thế này. Đại khái, yến tiệc được tổ chức với vài mục đích mà nàng sắp nêu dưới đây:

Thứ nhất, khoe của: khoe mức độ giàu có của gia đình tổ chức nên yến tiệc.

Thứ hai, phô trương thanh thế xong đương nhiên phải lôi kéo đồng minh: để gia tăng thế lực, bảo toàn cho vị trí của mình trong triều.

Thứ ba, những gia đình có con gái đến tuổi cập kê đều đưa đến đây, chủ yếu cho vài vị phu nhân chức cao vọng trọng nhìn trúng rồi rước về nhà làm con dâu: tìm kiếm phúc lợi lâu dài trong một đám hỗn loạn ở đây.

Thứ tư, đến đây để ngắm mỹ nữ.

Thúy Vân thở dài, trong đầu lại thầm khâm phục, đại tì thật là sung sức, quá sung sức, tì ấy bằng bằng đi đầu, miệng cười nói xã giao hơn một canh giờ rồi mà thần thái vẫn hồng nhuận như cũ trông vô cùng thuận mắt! Lại nói.... Nàng thầm thở dài một cái nữa, danh tiếng của đại tì quả nhiên là đi xa, hôm nay vừa biết tin Vương đại tiểu thư Vương Thúy Kiều đến đây dự yến tiệc, không biết bao nhiêu con quan quyền quý cũng ồ ạt đổ đến, số lượng nam nhân còn đông hơn nữ nhân, ai ai cũng ăn vận hoa lệ, đều là những bậc “tinh anh của tinh anh” khiến người nhìn hoa cả mắt.

Từ này đến giờ không biết có bao nhiêu vị công tử đến bắt chuyện với đại tỉ rồi! Nhìn xem, vị đó là ai? Dường như là con trai của Huyện thái gia vùng Lâm Châu, còn người đang đứng hậm hực đằng xa chính là con trai của Hình bộ thượng thư, vị đứng dưới gốc đào, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đại tỉ chính là cháu trai của Hộ bộ thị lang đương triều...

Hôm nay số lượng nữ nhân khá khan hiếm, bởi lẽ đây thường là cơ hội để người ta phô trương tài năng cùng nhan sắc của mình nhưng nếu có Vương Thúy Kiều, kì nữ nổi danh số một kinh thành đến thì ai còn có thể so được với nàng về cả sắc lẫn tài? Cho nên những người có mặt hôm nay đều là những tài năng bậc nhất,... tính cách quái gở cũng bậc nhất...

Không nói đâu xa, khi yến tiệc bắt đầu chưa được bao lâu, Thúy Vân nàng đi theo đại tỉ Thúy Kiều đến đây vốn chưa được ăn gì, bụng dạ đói meo, lại không dám manh động mà cố gắng giữ hình tượng tiểu thư được gia giáo cẩn thận nên tay lúc nào cũng nắm chặt đặt ngay trước đùi, lưng ngồi thẳng, ánh mắt có phần hơi nghiêm nghị, lâu lâu lại khẽ liếc nhìn rượu thịt trước mắt.

Không ngoa a, phủ thượng thư quả nhiên giàu có, thức ăn đãi khách cũng hoành tráng như thế này! Mặc dù cha các nàng chỉ là một viên ngoại nhỏ bé nhưng có thể đến những yến tiệc lớn thế này, tất cả đều nhờ vào công của đại tỉ! Thượng thư đại nhân năm nay vừa tròn bốn mươi, vẻ mặt chính trực ngay thẳng, là người thanh liêm không gian dối, không ham mê tử sắc, nào ngờ vừa gặp đại tỉ đã đem lòng yêu quý, chỉ tiếc một nỗi, đại tỉ tuổi còn quá nhỏ, vẫn không thích hợp để gả đi. Ngài ấy chờ không xong, lại thấy thái độ hờ hợt của người đẹp nên không nói không rằng đánh rút lui trong âm thầm, sau đó một thời gian thì cưới vợ, là một cô gái bán đậu phụ ở cuối hẻm nào đó.

Trong lòng Thúy Vân âm thầm tiếc hùi hụi, nam nhân tốt như vậy đại tỉ lại không chịu, lại ngồi im chờ giông bão đến vùi dập cuộc đời mình. Nhìn thượng thư phu nhân xem, bây giờ nàng mới hiểu thế nào gọi là đậu

phụ Tây Thi! Thượng thư phu nhân không phải con nhà quyền quý nhưng phong thái lại rất thanh cao, nhan sắc chỉ bình thường nhưng lại ẩn chứa một vẻ rất riêng biệt, tạo cho người đối diện cảm giác... ừ, cảm giác bình an.

Đúng vậy, là cảm giác bình an.

Một người trượng phu cần gì ở nương tử của mình? Theo Thúy Vân nàng nghĩ, chỉ cần người trượng phu đó yêu nương tử mình thật lòng là đủ, còn tài hoa nhan sắc... những thứ đó có thể thay thế cho nhân cách của một con người sao? Đẹp nhưng lương tâm răn rết cũng khiến người khác xem thường, vậy nàng tự hỏi, xinh đẹp để làm gì? Nhưng không thể không phủ nhận, con người ta chỉ thích cái đẹp! Thúy Vân nhướn mi nhìn một bầy ong bướm dập dìu xung quanh đại tử nhà mình, đầu nhẹ gật gật cho là phải, lại khẽ nhìn sang mấy vị tiểu thư con quan khác, ai ai cũng đều phần nộ căm ghét trừng mắt nhìn về hướng này.

Ach, ánh mắt của bọn họ... có phần hơi khủng bố đi @@!

Ánh mắt đó chứa chan nỗi thù hận sâu sắc, dường như chỉ muốn nhào tới cào cấu, lột da xé thịt đối phương... Thúy Vân nuốt nước miếng một tiếng, cảm như hén, nặng nề bê ly rượu lên che giấu nỗi sợ hãi bất an trong lòng. Không phải nàng chết nhát nhưng không hiểu sao, nàng lại có cảm giác dường như chuyện gì đó kinh khủng lắm sắp xảy đến.

Chuyện kinh khủng? Cho nàng hay cho đại tử nhỉ? Những tiểu thư kia đều là con gái của những gia tộc có thế lực to lớn, còn nàng cùng đại tử chỉ là con gái của một viên ngoại nhỏ bé trung lưu, thế lực sao có thể so sánh được với bọn họ. Chưa kể.... bọn họ căm thù đại tử thế kia, sẽ không ảnh hưởng gì tới nàng chứ?

Nàng rùng mình, đầu khẽ lắc một cái, nào ngờ bên cạnh phát ra âm thanh quan tâm của một người: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Thúy Vân ngạc nhiên mở to hai mắt, chăm chú đánh giá người vừa hỏi han tới mình. Đó là một thanh niên trẻ tuổi, tóc được búi gọn lên trên đỉnh đầu, cổ định bằng trâm ngọc, quần áo xanh lục nhạt màu, bên hông đeo ngọc bội đắt giá, vừa nhìn đã biết đây không phải người thường. Thúy Vân đánh giá xong vội nhẹ giọng ngoan ngoãn trả lời: “Tiểu nữ không có việc gì, tạ công tử quan tâm...”

Người thanh niên kia có vẻ lúng túng, cười nhẹ một tiếng: “Ta... ta nghĩ tiểu thư cảm thấy lạnh...”

Nàng cười trừ không trả lời, vội có ý muốn lảng ra xa, nào ngờ nàng vừa định đi thì vị công tử đó đã chặn đường của nàng, ngại ngừng mở miệng: “Tiểu thư, ta không có ý gì, chỉ là... Tiểu thư chính là Vương Thúy Vân, muội muội của đệ nhất tài nữ Vương Thúy Kiều phải không? Nếu như vậy...”

Thấy thái độ ấp úng nửa úp nửa mở của người này, Thúy Vân đã không vui trong lòng. Đường đường là một đấng nam nhân mà ăn nói còn thua cả đàn bà thế này, lại làm vướng víu tay chân nàng, chưa kể đứng nói chuyện với nhau lâu, nàng không đảm bảo mình sẽ toàn mạng mà ra khỏi chỗ này.

“Công tử có việc gì xin cứ nói, người muốn hỏi gì về đại t tử?”

“Ta...”, vị công tử kia cũng khá ngạc nhiên, không ngờ Thúy Vân lại thẳng thắn nóng tính đến thế, lười lười lại hồi lâu mới khó khăn mở miệng: “Ta chỉ muốn biết một vài sở thích của Vương đại cô nương thôi...”

“À, chuyện đó...”, Thúy Vân nhú mi suy nghĩ, làm ra vẻ khá nghiêm trọng, “Công tử có thể hỏi thẳng đại t tử, cần gì phải thông qua trung gian là ta?”

“Ta không có cơ hội tiếp cận đại t tử của tiểu thư, hi vọng tiểu thư giúp đỡ...”

“Chuyện này tiểu nữ cũng không rõ, dù sao sở thích của mỗi người mỗi khác, công tử có thể tự đi tìm hiểu! Vậy tiểu nữ xin thất lễ!”, đoạn, vội xoay lưng đi mất. Vốn đã tính toán chuồn đi nhanh hết mức có thể rồi, vậy mà vẫn không tránh thoát được kiếp nạn. Tên công tử khi nãy là em họ của Lục Quý Phi trong cung, là nam nhân được nữ nhân ái mộ nhiều vô số kể, hiển nhiên, trong số những người đi dự yến tiệc hôm nay có không ít người ái mộ hẳn, do đó, việc công tử đó đứng trò chuyện cùng nàng lâu như thế là không hay. Bọn họ bảo một đại tỉ làm hồ ly tinh mê hoặc người, ngay cả đứa em gái cũng không ngoại lệ, mới tí tuổi đầu đã muốn dùng nhan sắc quyến rũ Lục công tử, rồi gì mà tỉ muội bọn họ cứ nghĩ đẹp là ra sức lộng hành...

Thúy Vân âm thầm vuốt mồ hôi hột đang lăn dài trên trán.

Quả nhiên trở thành kẻ thù của nhiều người thế này... không hay tí nào. Cô gái nãy giờ chỉ trợn mắt căm hận nhìn nàng ngồi ở đằng kia, xét vị trí chỗ ngồi chính là bên cạnh thượng thư phu nhân, ắt hẳn là người nhà của phủ thượng thư hoặc là thiên kim của gia tộc hùng mạnh to lớn nào đó... Cầu trời nàng ấy không thầm thương trộm nhớ tên công tử ẻo lả kia đi?

Có điều, trời thường hay phụ lòng người, sau khi bị Thúy Vân bỏ lại bơ vơ một mình, vị công tử kia tiến gần lại chỗ bên cạnh thượng thư phu nhân thì cô gái áo vàng đó vui vẻ cười nói, hai mắt nhắm tịt cả lên, ôm chầm lấy cánh tay của người nọ mà lắc lắc làm nũng: “Liêm đại ca, từ nãy đến giờ muội tìm huynh mà không thấy, huynh đi đâu vậy?”

“Ta đi làm một số việc”, hẳn vừa nói, ánh mắt đảo một vòng, dừng lại đúng ngay trên người của Thúy Vân nàng đây, nhoẻn miệng cười một cái...

Mồ hôi trên trán của Thúy Vân tuôn ra xối xả...

Đồ lam nhan họa thủy, hại dân hại nước...

Vị tiểu thư đó vẫn cười nói ngọt ngào nhưng ánh mắt sắc lẹm nhìn Thúy Vân, người xoay lại. Lúc này Thúy Vân tìm một chỗ ngồi rồi tùy ý ngồi xuống, dù sao nhân vật chính đại diện cho phụ thân đi hôm nay chính là đại tỉ, nàng, tiết mục như cũ, đi theo làm nền mà thôi!

Yến tiệc bắt đầu, Thúy Kiều nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt mang theo tia lo lắng liếc nhìn xung quanh, sau khi xác định được vị trí của em gái mới thở phào ra một tiếng, lại tiếp tục quay sang cười nói tiếp chuyện với vị phu nhân của quan khâm sai. Thúy Vân chọn một góc nhỏ không ai chú ý mà chui vào với ý đồ giảm sự chú ý trên người mình xuống, đặt an toàn bản thân lên trên cùng. Buổi yến tiệc này hiển nhiên không khác gì so với những buổi yến tiệc khác là bao, vừa cầm đũa chưa kịp động vào thức ăn thì nhóm tiểu thư trên kia đã rục rịch, sau đó là vài màn biểu diễn độc tấu của mấy vị thiên kim khuê các, nào là đàn, ca, hát múa...

Thúy Vân có chút mơ hồ, trước kia thứ gì nàng cũng biết, rất rành rọt là đằng khác, chỉ có điều ít khi nào có cơ hội để phô trương ra ngoài... Trông thấy bọn họ say sưa múa hát như thế, không hiểu sao nàng lại cười nhạt, đầu hơi cúi xuống tiếp tục hớp một ngụm rượu vào miệng, chất đắng cùng cay cay của rượu xông thẳng lên đại não, đôi mắt xuất hiện một lớp mù sương.

Lại nói, mỗi khi có người biểu diễn xong bên dưới ai cũng gật đầu lia lịa, tay vỗ bôm bốp khen hay, đầu gật gật mãnh liệt như thế từ trước tới giờ chưa từng được thưởng thức nó vậy. Thúy Vân nàng khinh, không hiểu sao cảm thấy giả tạo như thế... Vỗ tay tán thưởng không phải vì thế lực sau lưng bọn họ sao? Phải như vị thượng thư phu nhân kia kìa, chỉ khi nào hài lòng lắm nàng mới vỗ tay, còn lại đều chỉ cười nhẹ, vẫn giữ được mặt mũi cho người khác mà không làm mất đi chính kiến của bản thân! Bỗng nhiên hảo cảm đối với vị thượng thư phu nhân này tăng lên mấy phần.

Lúc này vị thiên kim có gương mặt đáng yêu xinh đẹp ôm chặt công tử khi này lúc này mới ôm đàn tì bà của mình bước lên giữa sân, trước mặt

mọi người khom lưng chào một cái, tao nhã đặt đàn xuống, bàn tay bé xinh khẽ gảy nhẹ thử một âm phát ra thanh âm rất êm tai, sau đó chính là một khúc nhạc êm ái như mùa xuân đang về, ngàn hoa khoe sắc... khúc nhạc dịu dàng lại mang theo tí réo rắt vui tươi của tuổi trẻ khiến Thúy Vân cảm thấy mơ mơ màng màng, nàng cũng đã từng như vị tiểu thư kia, cả người tràn đầy nhiệt huyết nhưng cuối cùng cũng đành cất giấu tài hoa của mình lại, thẹn không bằng được người khác.

Quả nhiên sau khi ngón tay của cô ấy dừng lại, xung quanh rộ lên những trào pháo tay như sấm. Dù sao cũng không thể phủ nhận, cô gái này đánh đàn rất tốt, từ đầu đến cuối không sai lấy nửa âm, giai điệu lại rất vui tai khơi dậy một không khí phấn khởi ở nơi đây. Cô ta đứng lên đi về vị trí của mình, ánh mắt khẽ liếc nhìn sang Thúy Vân, sau đó nhìn tới Thúy Kiều, hất mặt hừ lạnh một tiếng, môi nhếch lên nở nụ cười có phần hơi... khốn nạn, sau khi ngồi xuống tay lại tiếp tục ôm chặt lấy vị công tử kia.

Thúy Vân âm thầm suy nghĩ trong đầu, quả nhiên chó ngoan không bao giờ tự ý rời bỏ chủ...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành (3)

Lúc này Thúy Kiều mới nhẹ nhàng nâng làn váy đứng dậy, cất giọng nói như vàng oanh của mình lên: “Hôm nay đến đây tiểu nữ cũng có chuẩn bị một khúc đàn có tên là “Bạc Mệnh” do chính tiểu nữ nghĩ ra, hi vọng không khiến mọi người mất hứng!”

Thượng thư phu nhân dường như cũng khá để ý đến Thúy Kiều, nàng vừa nói xong đã có người dâng đàn tới trước mặt. Thúy Kiều ngạc nhiên nhìn thượng thư phu nhân một cái, sau đó gật đầu cảm ơn, đoạn, vén tà váy ngồi xuống, hai tay thành thạo so lại dây đàn. Nàng so dây Vũ, dây Văn, dây to, dây nhỏ theo vần ngũ âm là cung, thương, giốc, chủy và vũ. Rồi, Kiều bắt đầu đàn...

Khúc nhạc đầu nghe vắng vắng có tiếng sắt và tiếng vàng chen nhau, thật giống khúc chiến trường Hán Sở. Rồi đến một khúc nghe như khúc Tư Mã Phượng Cầu, có tiếng con chim phượng đang lang thang đi tìm con chim hoàng, giọng đầy ai oán và sầu thương. Rồi đến một khúc nghe như khúc Quảng Lăng, có tiếng mây bay và nước chảy. Tiếp đến là một khúc tương tự khúc Chiêu Quân, diễn bày tâm sự của người cung phi bị triều cống sang nước Hồ, một mặt khổ đau vì phải xa nhà, một mặt xót xa vì nhớ thương Vua cũ. Tiếng đàn khi trong thì như chim hạc bay qua trên không gian bát ngát, khi đục thì như tiếng suối mới sa xuống nước theo bùn cá, khi khoan thai thì nhẹ như gió thoảng ngoài hiên, khi cấp tốc thì như trời đang đổ mưa sầm sập.

Không gian xung quanh lắng động vô cùng, tựa như một con ruồi được bay qua cũng không ai dám nói nó là con ruồi cái...

Thúy Kiều đàn xong, đầu hơi cúi xuống, mí mắt rũ nhẹ, tay ngọc giữ yên dây đàn, dung nhan như ngọc mang theo một nỗi buồn man mác khiến người khác thương tâm. Thúy Vân cũng không khác gì mọi người, cũng đắm chìm trong âm thanh thốn thức nào nề đó, trong đầu thầm nghĩ, đại tỉ nhà mình quả nhiên xứng với hai chữ kì nữ. Tài năng bậc này không chỉ cần có năng khiếu mà cần cả một quá trình luyện tập vô cùng gian khổ, chính bản thân nàng cũng đã từng trải qua, lẽ nào không biết, chỉ có điều, ngón đàn của Thúy Vân nàng cũng chỉ thuộc dạng bình thường theo một phong cách giống với những vị tiểu thư khuê các khác, nhẹ nhàng êm ả, hoàn toàn khác với âm điệu đặc biệt lại thương tâm của đại tỉ.

Có lẽ chính sự đặc biệt này đã đưa tài năng của đại tỉ hơn hẳn những người khác? Âm điệu buồn như vậy mới có thể đi vào lòng người và lắng đọng trong đó được chăng?

Dù sao đi nữa, nàng cứ có cảm giác mình bị đoạn nhạc kia của đại tỉ làm cho bất an cùng ám ảnh, buồn như thế, thương tâm như thế...

Tiếng đàn đã dứt, xung quanh không còn rộ lên những tràng pháo tay như ban nãy nữa mà chỉ còn không khí lạnh tanh như tờ, mọi người ai cũng còn đắm chìm trong những giai điệu ấy. Thúy Kiều nhẹ giọng nói khẽ: “Tiểu nữ thất lễ, để mọi người chê cười rồi...”

Người đầu tiên lấy lại tinh thần chính là vị Liêm công tử khi nãy vừa đến bắt chuyện cùng với Thúy Vân. Chàng ta đứng dậy, tay khẽ nâng ly rượu lên, cười: “Thiên hạ đồn quả nhiên không ngoa, tài nghệ của tiểu thư đã sớm thoát khỏi trần tục thế gian, thánh thót lại thương tâm vô cùng khiến tại hạ bội phục không thôi! Xin kính Vương đại tiểu thư một ly rượu nhỏ tỏ lòng thành!”, chàng ta nói xong liền uống cạn ly. Thúy Kiều ban đầu

có hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại cúi đầu, giữ lễ đáp lời: “Công tử quá khen, tiểu nữ xin có lễ!”.

Thúy Vân âm thầm thán, ôi trời ơi, đại tì nhà nàng tửu lượng quả thật quá cao đi, uống nhiều như thế mà vẫn không bị ảnh hưởng gì cả, vẻ mặt xem chừng rất tươi tỉnh, cho dù uống thêm mấy vò nữa cũng không sao. Nàng lại khẽ cười lạnh, công việc của cha thuận lợi như vậy phần nào đó cũng nhờ có công của đại tì, dù sao cái chức vụ “viên ngoại” nhỏ bé kia cũng chỉ là một chức quan hư ảo, cũng không được xem trọng cho lắm, giàu có hơn người một tí mà thôi. Nhưng giàu cũng không được gì, nghĩ tới hoàn cảnh của gia đình mình trong những năm sắp tới, Thúy Vân mờ mịt. Nàng phải làm gì để ngăn cản mọi chuyện đây nhỉ?

Mãi đến lúc này mọi người mới bình tâm lại, ban đầu chỉ là một người, sau đó tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, thậm chí có phần hơi khoa trương. Thúy Vân trợn mắt, vỗ mạnh như thế không đau à? Ngay cả bản thân nàng cũng không dùng sức mà vỗ, chỉ vỗ nhẹ thôi, khẽ đưa mắt nhìn lên trên, ha ha, xem ra không phải có mình nàng làm như vậy, mấy vị tiểu thư nhà quyền quý thậm chí còn không thèm vỗ tay, vẻ mặt ai cũng có vẻ rất khó coi, ngay cả Thượng thư phu nhân cũng có vẻ không hài lòng, thái độ rất hờ hợt không còn niềm nở như trước nữa. Suy cho cùng đại tì vẫn là tình địch của phu nhân, làm sao nàng ấy có thể vui vẻ khi tình địch của mình tài hoa thế kia!

Mấy vị công tử càng nồng nhiệt càng hâm mộ thì những ánh mắt chết chóc bắn về hướng hai tì muội nhà Thúy Vân Thúy Kiều càng lúc càng nhiều, nếu ánh mắt mà có thể giết người, Thúy Vân thề từ này đến giờ chắc nàng đã trùng sinh chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần rồi. Nàng sợ hãi nuốt nước miếng, ông trời ơi, may mắn, nàng đã tách ra ngồi cách đại tì một đoạn khá xa, thế mà vẫn bị ảnh hưởng không ít, vậy mà đại tì là trung tâm của mọi sự chú ý cùng thù hận lại có vẻ vô cùng điềm đạm tao nhã, đây cũng là một khả năng trời phú chăng? Quả thật là mình đồng da sắt nha~

Đại tể đã biểu diễn xong, chắc cũng không còn ai nữa, tiếc tào là có thể trở về rồi!

Thúy Vân nghĩ như vậy nên vui vẻ ra mặt, vươn đầu định chạm vào thịt cá trước mặt thì...

“Nghe danh kì nữ kinh thành Vương Thúy Kiều của Vương đại tiểu thư từ lâu, nay mới được chứng kiến, quả thật khiến tiểu nữ mở mang tầm mắt! Chỉ là... tài nghệ của đại tiểu thư giỏi như thế, ắt hẳn Vương nhị tiểu thư cũng sở hữu một thân kĩ nghệ không tầm thường đi? Thật hi vọng hôm nay có thể được diện kiến...”

Thúy Vân sững sờ, cái người vừa lên tiếng kia không phải là người ngồi bên cạnh công tử họ Liêm sao?

Haiz... Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Thúy Vân nàng không động chạm tới ai mà cũng bị lôi kéo vào cái vòng lẩn quẩn này. Bọn họ bắt chẹt đại tể không được lại muốn quay sang bắt nạt nàng hay sao?

Thúy Kiều cũng sững sờ không kém, vừa nghe như thế đã ngẩng đầu lên, ánh mắt lo lắng nhìn Thúy Vân, nàng ngờ lại thấy Thúy Vân lắc lắc đầu nhìn nàng, thấy thế mới nhẹ nhàng thở phào được một tiếng. Muội ấy lắc đầu như thế chắc là muốn an ủi mình ý bảo không sao, mà cũng đúng, nhị muội thông minh như thế, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách tự ứng phó, mình lo lắng thừa rồi.

Kì thực, Thúy Kiều lo lắng không phải chuyện thừa. Thúy Vân thấy Thúy Kiều nhìn mình thì vội lắc đầu với ngụ ý: đại tể, ta không biết đánh đàn, đừng kì vọng vào ta... Nào ngờ lại bị hiểu lầm nặng nề như thế?

Thúy Vân đang mừng thầm trong bụng, đại tể có thể giúp nàng chẳng, có thể đứng dậy góp thêm tiết mục nào đó? Nàng đã giả ngốc rồi, không lẽ bây giờ lại lên đàn một bản giạt gân hay sao? Miễn cưỡng đàn cũng có thể, nàng thừa sức đánh đàn nhưng thật sự không muốn đánh. Ai mà ngờ rằng

Thúy Kiều vừa quay xuống nhìn một cái, thấy Thúy Vân nàng lắc đầu xong lại quay lên, không có thêm phản ứng gì nữa khiến Thúy Vân đực mặt ra, mồm thiếu điều há hốc.

Đại tỉ, người đang làm khó tiểu muội đó ư?

Tuy vẻ mặt bên ngoài vẫn rất bình tĩnh nhưng bên trong lại đang âm thầm gào thét, làm sao làm sao?

Nếu bây giờ đàn không ra hồn thì mất mặt đại tỉ cùng phụ thân, còn nếu đàn thì ... phải đàn như thế nào cho phải đạo? Nếu nàng đàn tốt, mẫu thân sẽ không cho nàng theo sư phụ học tập nữa mà bắt nàng về nhà, ngày ngày ở trong phòng luyện tập thêu thùa may vá, lúc nào cũng ôn luyện đàn tới đánh lui có vài bản sở trường, gò bó gượng ép, lại không được làm những gì mình thích, nào có được tự do tự tại như nàng bây giờ?

Thúy Vân dùng dáng dấp đấu tranh tư tưởng một hồi, đoan trang nhoèn miệng cười, tuy chỉ mới là đứa trẻ mười tuổi nhưng đã mang theo phong thái của một mỹ nữ trong tương lai khiến mọi người xung quanh thán thán, Vương gia thật may mắn, sinh được hai cô con gái dung mạo như hoa như ngọc, đã vậy tài năng không ai sánh bằng. Trong mắt mọi người, Thúy Vân cũng sẽ là một kì tích, một kì tài như Thúy Kiều, vung tay đã có thể sáng tác ra một bản nhạc, nhắm mắt có thể đàn trơn tru không sai một âm...

Đến khi mười ngón tay xinh xắn như ngọc của Thúy Vân vỗ lên dây đàn mới khiến mọi người vỡ mộng...

Cô bé này dường như không biết cái gì gọi là cung thương ngũ âm hay sao ấy...

Vừa nghe nhắc tới tên mình, Thúy Vân không nói không rằng, nhẹ nhàng bước lên giữa sân, cúi đầu chào mọi người bên dưới, tao nhã vén tà váy lên, vung tay liền bắt đầu đàn.

Âm thanh tuy không khó nghe như những lần trước lúc Lý phu tử bắt nàng đàn nữa nhưng so với những thứ này giờ mọi người được nghe thì quả thật... tiếng đàn của Thúy Vân rất ư là chói tai. Âm trầm âm bổng, không có vần có nhịp, giai điệu ngượng ngừng chấp vá, khó có thể liên mạch lại có chút ngây ngô của trẻ con, vô cùng tùy ý, nghĩ gì đàn đó không theo một quy luật hay âm điệu nào. Thúy Kiều cúi đầu xuống, thở dài một hơi...

Xem ra nàng lại đề cao Vân Nhi quá mức rồi...

Trừ Thúy Kiều trước đây đã từng bị thứ âm thanh chói tai kinh khủng của Thúy Vân hù dọa ra, tất cả mọi người có mặt trong yến tiệc đều trợn mắt, thậm chí có người vừa nghe Thúy Vân đàn được khúc đầu đã phùn phụt phun hết rượu đang ngậm trong miệng ra...

Thúy Vân kết thúc bằng một màn quen thuộc: mười ngón tay dùng sức vỗ mặt lên mặt đàn, dây đàn run lên bần bật, tạo ra những âm thanh khiến người nghe rợn cả người, chấn động không ít. Trừ Thúy Kiều, Thúy Vân nàng chính là người thứ hai sau khi biểu diễn xong không gian xung quanh im lặng như tờ, ngay cả một tiếng vỗ tay cũng không có khiến Thúy Vân tự hỏi thầm trong lòng, không lẽ khó nghe đến vậy ư?

Thượng thư phu nhân ngồi trên cao nhất bất ngờ cười ngất không hề che dấu, cười đến nổi mắt ngấn lệ: “Nhị tiểu thư, quả thật là... kì tài... hiếm thấy...”, sau đó lại cười ngất.

Chủ nhân của yến tiệc đã nói như thế, đương nhiên đằng sau đó là những lời khen hoa hoa lệ lệ không kém, thậm chí có phần còn hoành tráng hơn cả đại tỉ, chỉ vì có thượng thư phu nhân mở lời trước làm Thúy Vân thích ứng không kịp, trong lòng đầm đệp tan nát. Kiếp trước ta cố gắng hết sức trổ tài lại chỉ nhận được những lời khen qua loa cho có lệ, nay ta đánh đàn cầu thả bừa bãi tùy ý như thế lại có thể được khen liên tục không ngớt như thế này... quả thật cảm giác khó nói...

Thúy Vân vẫn giữ vẻ ngoài điềm đạm của yêu chừng mực của một thiếu nữ, e thẹn cúi đầu: “Thúy Vân thất lễ, để mọi người mất hứng rồi!”

Thượng thư phu nhân nén cười, dịu giọng trấn an: “Nào có nào có, nhị tiểu thư đáng yêu như thế sao lại khiến mọi người mất hứng, có phải không?”

Mấy tiểu thư xung quanh liên tục gật đầu phụ họa, thái độ có vẻ tươi tỉnh hơn không khí oán hận này giờ. Đương nhiên rồi, Thúy Vân nàng khiến đại tỉ Thúy Kiều mất mặt như thế, bọn họ phải vui vẻ lên chứ làm sao buồn bã được, hờ hờ.

Tuy nhiên, cái tên chó má Liêm công tử kia nhất định không tha cho nàng hay sao ấy, cứ nhất quyết sống chết tìm mình kiếm chuyện, chắc vẫn còn oán hận khi này không moi được tin tức gì từ miệng nàng. Hắn ta đứng dậy ưỡn ngực vươn vai trầm trồ: “Tuy không được xuất chúng như của đại tiểu thư nhưng Nhị tiểu thư lại có cái riêng rất đặc biệt của mình, mang theo vẻ ngây ngô trong sáng, sau này ắt sẽ là một kì nữ không kém cạnh Vương đại tiểu thư!”

Thượng thư phu nhân cho là phải, liên tục gật đầu, không khí nhộn nhịp hẳn lên, Thúy Vân cũng phớt lờ những ánh mắt chế nhạo kia, lẳng lặng đi về chỗ ngồi trong xó của mình, nào ngờ mông chưa kịp chạm ghế thì đã bị người ta đem ra làm trò tiêu khiển tiếp.

“Tài nghệ của Nhị tiểu thư khiến ta bái phục, tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã có thể đạt được trình độ như vậy! Không biết Nhị tiểu thư có hứng thú với văn chương thơ phú hay không, tùy tiện ra vế đối với ta một vài câu...”

Con mẹ nó, đôi câu nam nữ các người người tung kẻ hứng đẩy bà vào góc chân tường cho được đúng không? Trong lúc tức giận nàng nhất thời buộc miệng văng tục, nào ngờ khi ngẫm nghĩ lại mới thấy đúng là văng tục như thế có vẻ đỡ tức thật, thảo nào lão sư phụ cùng Nhị thúc cứ văng tục

không thôi, đừng tới hai lão ấy là... Thôi rồi, cái gì tốt không học, toàn đi học những cái xấu @@

Châu tiểu thư đứng dậy nói, nhẹ giọng đề nghị: “Phu nhân, người có thể làm chủ khảo cho chúng ta được hay không? Phiền người nghĩ cho chúng ta một đề tài...”

Thượng thư phu nhân ngó quanh một vòng, cảm thấy cảm xuân tươi mát, trăm hoa khoe sắc nên liền quyết định: “Lấy đề tài mùa xuân đi!”

“Mùa xuân...”, sau khi nghe phu nhân mở đề, Châu Gia Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt thoán nghìn qua cánh mai vàng rực bên cạnh, chưa đầy nửa khắc sau đã ứng lớn giọng xướng:

“Trời vừa vội vã núa xuân sang

Để cội bạch mai trút lá vàng

Khe khẽ nọ vườn về cõi mộng

Nhẹ nhàng tiên xuống giữa trần gian

Hương thầm e ấp trôi chậm chậm

Sắc tuyết tinh khôi hóa lệ làng

Dẫu chỉ một lần trong tứ quý

Mà lòng ấm mãi ánh thiều quang” (*)

Nàng ta đọc xong, trên mặt có chút kiêu ngạo, hất mặt nhìn về phía Thúy Vân. Thúy Kiều vội đứng dậy giải vây cho tiểu muội của mình: “Thứ cho tiểu nữ thất lễ, chỉ là tiểu muội tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đủ sức thi thố cùng tiểu thư, chi bằng để tiểu nữ thay thế cho Thúy Vân...”

Châu Gia Nguyệt khẽ biến sắc, nếu Thúy Kiều tham gia chẳng phải nàng ta sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ hay sao? Tài nghệ của Thúy Kiều không cần nói cũng biết, do đó nàng ta cất lực phản đối: “Sao lại có thể thế được? Đây chỉ là một cuộc thi nhỏ giữa đám trẻ con với nhau, sao có thể để đệ nhất kì nữ như Đại tiểu thư tham gia vào!”

Tuy khéo léo từ chối nhưng lại không để cho Thúy Kiều chen tay vào giúp đỡ tiểu muội nhà mình. Thúy Vân hiển nhiên không hề lúng túng, bộ dáng tựa hồ cũng suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới oanh oanh liệt liệt mà ngâm nga:

“Mùa xuân lại đến, hoa đào nở

Hoa đào hết nở, mùa xuân đi

Xuân đi lại đến, con chim hót

Con chim ngừng hót, xuân lại đi”

Nàng ngẫm nghĩ thêm giây lát, sau đó hùng hồn đọc to:

“... Con chim không hót xuân không đến

Hoa đào không nở xuân không về

Muốn biết bao giờ xuân mới tới

Vui lòng đi hỏi chim cùng hoa”

Sức công phá của Thúy Vân không hề nhỏ, không chỉ phá hoại nền ngũ âm từ ngàn đời xưa của dân tộc mà còn giẫm nát cái gọi là thể loại thơ Đường luật nổi tiếng dưới chân mình. Không biết vị phu tử nào có thể đào tạo ra được một người như thế... Đây là cái thể loại thơ ca nhạc họa gì vậy?

Mọi người xung quanh nghệt mặt ra, Thúy Kiều ngấn người, vẻ mặt dở khóc dở cười, duy chỉ có Thúy Vân cầm lòng không đặt, đành nhân lúc mọi người ngỡ ngàng chạy đến trước mặt đại tể nhà mình, e thẹn nói: “Đại tể, chúng ta đi về được chưa?”

Từ đó về sau, khắp kinh thành từ đầu trên xuống hẻm dưới, ai ai cũng biết Vương viên ngoại có hai đứa con gái, chị là Vương Thúy Kiều tài sắc vẹn toàn, đã nhận mình thì hai thì không có ai dám nhận nhất, còn cô em gái Vương Thúy Vân là một huyền thoại, hoàn toàn trái ngược với chị gái của mình, là một xấu nữ hạng một vang danh kinh thành thời bấy giờ...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Giải Thoát

“Nha đầu, con biết người ta đồn đãi gì hay không? Người ta đồn rằng Vương nhị tiểu thư chính là bản sao bị lỗi của Vương đại tiểu thư, không những bị lỗi mà là bị lỗi vô cùng trầm trọng không thể cứu vãn, chỉ được mỗi dung mạo xinh đẹp, còn lại đều là những thứ bỏ đi, nửa chữ bẻ đôi cũng không biết, xứng đáng làm trò cười cho cả thiên hạ!”

Thúy Vân dừng tay lại, môi càng lúc càng cong lên, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Không ngờ chuyện tốt thì không nói, chuyện xấu lại cứ lan ra xa! Là do thiên hạ đồn quá thôi, đệ tử nào có thể tài giỏi như thế!”

Trương Tử Huyền cười đến bò lăn bò càng, tay ném luôn xẻng đào đất, mặc kệ công việc đang dang dở, cười đến chảy cả nước mắt: “Đệ tử yêu của ta trở thành một kẻ ngốc, học vấn còn không bằng một tên khất cái ngoài đường, ta phải tự hào hãnh diện thế nào đây a!”

“Không để sư phụ nhọc công lo lắng! Chúng ta cứ chối bỏ quan hệ sư đồ là xong ạ!”

“Ấy đừng, ta đùa mà!”

Thúy Vân không thèm để ý đến lão già cằn rở đó nữa, nhanh tay bốc lấy nắm thuốc cuối cùng cho vào hộc gỗ rồi quay sang gọi sư phụ mình: “Sư phụ, con sắp xếp xong rồi”

Trương Tử Huyền cũng không cười nữa, ngồi dậy bắt đầu trồng cây xuống đất, cổ không ngoái lại nhìn mà chỉ hỏi: “Đã học hết chưa?”

“Rồi ạ, người có thể kiểm tra”

“Chờ ta một chút, để không phí thời gian con mau vào lấy ra năm loại thảo dược trong đó đi, bất kì loại nào cũng được, miễn là đủ năm loại”

Thúy Vân ngoan ngoãn đi vào bên trong, quan sát một lượt hết tám tủ thuốc được đặt sát vách, mỗi tủ gồm một trăm hộc nhỏ, bên trong chứa không biết bao nhiêu vị thuốc khác nhau, sau đó vươn tay lấy đúng năm loại theo yêu cầu của sư phụ. Khi nàng trở ra thì sư phụ cũng đã trồng cây xong, đang nhàn nhạ ngồi trên ghế mây giữa phòng nhỏ phe phẩy quạt quạt rung đùi ra chiều đắc ý lắm. Thúy Vân bước đến đứng bên hông của người, chìa năm gói nhỏ chứa đủ năm loại dược thảo cho sư phụ, nào ngờ ông không thèm nhìn đến, thuận tay trộn hết năm loại đó vào rổ nhỏ rồi lắc đều lên, sau đó hào hứng ném cái rổ cho Thúy Vân: “Nha đầu, người ngồi lựa ra đúng năm loại đó có được không?”

Hỗn tạp thế này, lựa ra đủ năm loại như ban đầu chắc cũng tốn không ít thời gian đây... Thúy Vân âm thầm nghĩ, miệng cũng không hỏi tại sao phải làm như vậy. Sư phụ đã nhận nàng làm đệ tử đương nhiên sẽ tìm cách truyền thụ y thuật của người cho mình, theo cách nào cũng vậy, nàng chỉ cần chăm chú tiếp thu mà thôi, quản nhiều cũng không làm gì. Vả lại đây không phải lần đầu, Thúy Vân làm mãi cũng sớm quen.

Trương Tử Huyền thấy Thúy Vân im lặng chưa bao giờ oán trách cũng không kêu la mà chỉ vâng lời mang rổ ra bên ngoài, kiểm ghế gỗ ngồi xuống đất nghiêm túc nhặt ra, trong đôi mắt hiện lên vài tia tán thưởng. Một đứa trẻ mười tuổi có thể biểu hiện được như thế sao? Cô bé đệ tử này xem ra rất thú vị đây!

Hai thầy trò, một người ngồi nhặt từng vị thuốc, một người ngồi ở trong phòng chăm chú tìm cách nghiên cứu y thuật cho đến tối mịt mới ngừng tay. Lúc này Trương đại phu khẽ chớp chớp mắt vài cái, ngạc nhiên nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ bé vẫn thẳng tắp như cũ của Thúy Vân đang ngồi bên bậc thềm trước phòng ông. Con bé này...

“Xong chưa?”

“Thưa sư phụ, vẫn còn một ít chưa được nhặt xong”

“Như thế cũng được rồi, con nghỉ tay đi, muốn ăn tối cùng ta hay trở về?”

Thúy Vân nghe tới hai chữ “trở về” mới giật nảy người, vội nhìn ra bên ngoài trời mới phát hiện hóa ra đã muộn như thế nên vội nói lời tạm biệt sư phụ cùng Nhị thúc chường quầy, sau đó ôm thùng thuốc gỗ nhỏ của mình chạy về nhà. Trương Tử Huyền đứng trước tiệm thuốc của mình, mắt hướng theo bóng dáng bé nhỏ đang dần biến mất của Thúy Vân, ánh mắt hài lòng, Trương Nhị đang đứng bên trong quầy, tay khây khẩy bàn tính tiền băng quơ hỏi: “Thế nào?”

“Tốt!”

“Ồm! Kệ người chứ!”

“Uh...”

“...”

“Con bà nó, người có thể nói chuyện đàng hoàng tử tế với ta một lần xem sao? Cứ nói như thế à?”

“Mụ nội nhà người, lão tử quá tử tế rồi, còn muốn thế nào nữa?”

“...***** ...người”

Thúy Vân nghe thấy tiếng ồn ào từ phía y quán của sư phụ phát ra cũng chỉ đành thở dài, hai ông cụ ấy ai ai cũng đều chưng ra dáng vẻ đường hoàng chững chạc, nào ngờ khi không có ai lại bắt đầu xăn tay áo đánh nhau xa xả như thể trút giận cho chán để hôm sau tiếp tục đường hoàng chính trực tiếp vậy. Nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng khẽ mỉm cười, sau đó hơi khựng lại...

Nàng đã quay lại đây gần một năm rồi, chỉ còn khoảng ba năm nữa thôi thì đại nạn của gia đình sẽ tới, nàng nên làm gì đây? Một đứa trẻ có thể làm được gì?

Thúy Vân nặng nề mở cánh cửa gỗ sơn đỏ nặng trĩu ở đại môn ra, rón rén đi về hướng phòng của mình, nào ngờ nàng chưa kịp khép cửa lại thì đã...

“Còn biết đường về cơ à? Sao không giỏi thì đi luôn đi, đừng vác mặt về nữa...”

Nàng thở dài một hơi, đầu cúi xuống, chậm rãi quay người lại: ...“Nương, con mới về ạ...”

“Người còn biết ta là nương của người cơ đấy?”

“...” (Lời nói thầm trong đầu: Người sinh ra con đương nhiên người là nương a, phụ thân hiển nhiên không thể làm nương của con rồi!)

“Hừ, ta nói lại không chịu nghe, cứ đâm đầu vào mấy thứ vô ích này, bây giờ thì hay rồi, mặt mũi của ta cùng cha người không biết phải vứt đi đâu cho đỡ hổ thẹn, ngay cả đại tể người cũng bị người làm cho liên lụy, người vừa lòng chưa?”

“...” (Lời nói thầm trong đầu: Mặt mũi năm yên trên mặt là ổn rồi, giấu đi nơi khác mới khiến mọi việc nghiêm trọng a... nghĩ xem, một người không mũi không mặt sống khổ sở biết bao nhiêu...)

“Sao lại im lặng như thế? Mau nói gì đi? Người cảm thấy nương nói sai chỗ nào ư?”

“...” (Lời nói thầm trong đầu: Nương muốn con nói gì a? Không phải con không muốn nói mà là con sợ, con sợ con nói ra xong nương sẽ thủ tiêu con mất, sau này muốn nói cũng không được. Im lặng giây phút này để đổi lấy cả đời bình an...)

Từ đầu tới cuối Thúy Vân vẫn giữ nguyên dáng vẻ vô dụng ngốc nghếch của mình, đầu càng lúc càng cúi thấp, bóng dáng có chút bơ vơ cô quạnh đứng một mình bên bậc cầu thang nơi đại môn, điều này khiến cơn tức giận của Vương phu nhân tiêu tan đi không ít, thái độ cũng không gay gắt nữa, bà chỉ đành thở dài một tiếng, tay day day hai thái dương, nhẹ giọng: “Thôi mau vào nhà đi, đã ăn cái gì chưa?”

Thúy Vân lí nhí trả lời, giọng điệu có chút sợ hãi, âm thanh vo ve như muỗi khiến người ta thương xót vô cùng: “Dạ, chưa...”

Vương phu nhân không buông lời trách mắng nàng nữa, vươn tay gọi nàng đến gần: “Cũng may cả nhà chỉ vừa mới động đũa, người cũng mau ngồi xuống ăn đi”

Thúy Vân nhướn mi nhìn một mâm thức ăn còn nguyên vẹn trên bàn, lại trông thấy bộ dáng giống như sắp chết đói của tiểu đệ nhà mình, trong lòng cắn rứt không thôi. Hóa ra cả nhà đều chờ nàng về dùng cơm, cơm canh còn nguyên như thế, nào có ai động đũa, vậy mà mẫu thân cứ...

Nàng cười cười ngồi vào vị trí của mình, nuốt vào một ngụm cơm, vừa ngọt vừa đắng chát...

Suốt bữa ăn mẫu thân không hề mở miệng nói với nàng câu nào, chỉ tập trung trò chuyện cùng với đại tỉ, lâu lâu lại gắp thức ăn sang bát của phụ thân cùng tiểu đệ, Thúy Vân thấy vậy cũng chỉ yên lặng ngoan ngoãn ăn

cơm của mình, không dám bất bình hó hé lấy nửa chữ. Mẫu thân đang giận nàng ghê gớm lắm, bà làm thế cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

Trước kia ai ai cũng ghen tị với mẫu thân vì phụ thân rất yêu thương người, bằng chứng là một tiểu thiếp thông phòng người cũng không có, trước sau chỉ có mỗi mình nương làm vợ, lúc nương sinh đại tử cùng nàng ra, phụ thân không những không trách cứ mà ngược lại càng ra sức thương yêu hai tử muội các nàng, đến khi nương hạ sinh Vương Quan thì gia đình càng ấm yên hạnh phúc, chỉ bấy nhiêu cũng đủ để các vị phu nhân khác náy sinh hờn ghen, đừng nói tới chuyện đại tử là kì nữ vang danh cả kinh thành, nay Thúy Vân nàng oanh oanh liệt liệt nổi tiếng như thế, nương bị người khác chê cười vào mặt, trút giận lên đầu nàng thì nàng cũng là lẽ thường tình thôi...

Thúy Kiều nhìn thấy Thúy Vân đặt bát đĩa xuống bàn, nhẹ giọng xin phép cha mẹ trở về phòng thì vội đứng dậy gọi tiểu muội nhà mình lại: “Vân Nhi, muội vẫn muốn theo Trương đại phu học y thuật ư?”

Thúy Vân mặt hướng ra cửa, trên vai phải đeo một thùng gỗ nhỏ, lưng hướng vào trong, cả người cứng ngắc, nhỏ giọng trả lời: “Vâng...”

“Chuyện đã như vậy mà muội vẫn cố chấp cái gì...”

“Đại tử, chuyện đã như vậy, cho dù ta có học cầm kì thi họa đi nữa thì những lời đồn đãi ấy cũng không thể xóa bỏ, miệng lưỡi thế gian nào có thể ngăn chặn được, đại tử không cần phí tâm lo lắng cho ta...”

Thúy Kiều nghe tiểu muội trả lời như vậy cũng không biết nói gì hơn, đành ngồi lại xuống ghế, Vương đại nhân cùng Vương Quan đem mặt hộp bụng lại, từ đầu tới cuối vẫn im lặng không nói, không khí gia đình căng thẳng như thế, hai người bọn họ dám nói gì mới là lạ, chỉ có Vương phu nhân nhàn nhạt lên tiếng:

“Người đã quyết vậy thì cứ làm vậy đi, từ nay về sau nường không dám lên tiếng quyết định thay người nữa, nay đã ra dáng thiếu nữ rồi cơ đấy, lông cánh chưa đủ cũng muốn tự do rồi khỏi tổ đung không? Vậy nường thành toàn cho người, nường sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện ép buộc người học hành cầm kì nữa đâu. Về nghỉ ngơi đi.”

Bà nói xong cũng không thềm nhìn lấy Thúy Vân thêm lần nào nữa, tập trung trò chuyện với Thúy Kiều, Thúy Vân đứng chôn chân ngoài cửa hồi lâu, lát sau mới khẽ động đậy, không nói tiếng nào, im lặng bước qua bệ cửa rồi đi thẳng về phòng của mình.

Một tay nàng giữ chặt quai của thùng thuốc gỗ, tay kia kéo lại cổ áo lên cao, trời bắt đầu về đêm, không khí lạnh hơn so với ban ngày rất nhiều.

Thúy Vân chậm rãi bước từng bước một trên con đường mòn quen thuộc, bàn chân tinh nghịch không đi trên mặt đất, chỉ thích đạp lên mấy hòn đá tròn u cao lên của con đường mà đi, sau đó cười khúc khích một mình, cuối cùng đến bên đình nghỉ mát ở sau hoa viên nhà mình mà dừng chân lại.

Trời tối hẳn nên hầu như không có ai ở đây, tất cả đều đã về nghỉ ngơi hết rồi, chỉ có mỗi nàng rảnh rỗi băng quơ nên ra đây ngồi hóng tí gió cho khuây khỏa đầu óc thôi!

Không gian xung quanh rất yên ắng, râm ran đâu đó là tiếng dế kêu rất vui tai, bên dưới hồ nước mấy chú cá ngoi lên thi nhau đớp lấy ít thức ăn mà Thúy Vân vừa rải xuống.

Nàng vui vẻ nheo mắt nhìn, miệng khẽ ngân nga vài giai điệu tâm đắc của bản thân, bàn chân bé nhỏ đung đưa lên xuống. Thúy Vân liếc mắt một vòng, sau đó treo lồng đèn lên nóc của đình nghỉ mát, bản thân mình thì lần mò đến bên bờ hồ nhặt mấy viên đá cuội to nhỏ đủ loại, nhặt đủ mới chạy

vào trong đình, tay giữ một nắm đá to trong làn váy, tay kia chọn bừa một viên đá...

“Tôm...”

Hồ lăn tăn gợn sóng, nước bị động khiến cho mấy chú cá hốt hoảng quẫy đuôi bơi đi, ngay cả chú ếch xanh đang phè phỡn nằm trên bờ cũng bị Thúy Vân hù dọa nhảy mất, vừa nhảy vừa ngoác mồm ra ồm ộp mấy tiếng.

Nàng cười thành tiếng, âm thanh thanh thúy đáng yêu vô cùng, lại tiếp tục tinh nghịch ném thêm vài viên đá nữa, thử xem có thể ném đi bao xa...

Nghịch chán nàng lại nằm phịch ra băng ghế gỗ dài ở đây, mắt chăm chăm quan sát ánh đèn lồng trông có vẻ rất yếu ớt nhưng lại soi sáng cả một góc hồ. Không hiểu sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy nhỉ?

Vì sao lúc nào nương cũng yêu thương đại tỉ, vì có gì người hiểu rõ nương cũng chỉ có đại tỉ?

Trước kia cũng thế, bây giờ cũng thế, nương chưa bao giờ thông cảm hay hiểu gì về Thúy Vân cả. Nàng thích gì nương cũng không biết, bởi lẽ những thứ trước kia nàng có đều giống với sở thích của đại tỉ, nương mua cho đại tỉ, hiển nhiên cũng sẽ mua cho nàng, dần dần nàng cũng quên mất mình thích thứ gì...

Dường như... dường như trước kia, từ lâu lắm rồi, nàng cũng đã từng là một tiểu cô nương thích bay nhảy đùa giỡn, thích trang phục màu hồng phấn giống giống như đại tỉ hàng xóm, nàng không thích thứ trang phục cầu kì hoa lệ này, cũng không thích trang sức tinh xảo kia, chỉ muốn cột gọn tóc lên thành một bó sau đầu để nhanh chóng có thể chạy đi chơi cùng đám trẻ đồng lứa...

Nàng không thích đọc sách Tam Kinh Ngũ Kinh gì cả, không muốn đánh đàn, cũng không đủ kiên nhẫn để thêu thùa may vá nhưng mỗi khi

thấy vẻ mặt hài lòng hân diện của nương dành cho đại tỉ hay những lúc nhắc đến đại tỉ khi ngồi trò chuyện cùng những vị phu nhân khác, Thúy Vân lại lấy đó làm động lực để ép bản thân mình cố gắng lên, không được ham vui nữa, phải trưởng thành thôi... Nàng ra sức cố gắng, không ngừng cố gắng, nhưng kết quả thì thế nào?

Nàng đàn cho nương nghe một khúc nhạc mà mình đã bỏ công sức tập luyện ngày đêm, nương chỉ gật gù, sau đó bảo khá rồi, tuy nhiên cần luyện tập thêm tí nữa, nên đến học hỏi đại tỉ nhiều một chút...

Nàng hào hứng khoe với nương, mình đã học thuộc được Tam Tự Kinh, nương xoa đầu nàng, lại bảo, đại tỉ con đã đạt đến trình độ xuất khẩu thành thơ rồi kìa!

Sinh thần nương, nàng lấy tâm huyết may tặng nương một cái khăn tay hoa đào, chẳng khi nào thấy người dùng đến, chỉ toàn mang hà bao thêu chim thượng hoàng mà đại tỉ làm tặng...

Dần dần nàng cũng quen với chuyện làm cái bóng của đại tỉ, nàng phát hiện ra, muốn nương vui vẻ, chỉ cần bắt chước đại tỉ một chút, nương sẽ vui ngay.

Thúy Vân mơ hồ, nàng đã đánh mất chính bản thân, đánh mất con người thật sự của mình bao lâu rồi, nàng cũng không nhớ nữa. Mùi vị que kẹo hồ lô như thế nào, nàng đã sớm quên, chỉ còn nhớ lời dặn của nương cùng đại tỉ, nữ nhi không nên ăn nhiều, như thế sẽ phát phì rất xấu xí, mà xấu xí thì sẽ bị xem thường... Hàng ngày chỉ dùng một chút cơm cùng thức ăn, những thứ còn lại nàng cũng không dám động đến, ngay cả khi Thúy Vân nàng lén ăn một viên phô mai chua cũng khiến nương không hài lòng mà nhíu chặt mi lại.

Thúy Vân, mi có muốn sống như thế tiếp không?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chùa, Thăng Tiến!

Do tối hôm qua mãi mê suy nghĩ lại ngủ quên luôn bên ngoài đình nghỉ mát lúc nào không hay, đến khi Thúy Vân tỉnh dậy cũng đã quá trưa. Nàng vội bật dậy, bỏ chạy thục mạng về phòng của mình, nhanh chóng thay quần áo, tay khẽ xoa xoa cái lưng có phần hơi ê ẩm, đôi mắt nhẹ lướt qua rèm cửa màu xanh nhạt trong phòng, tâm trạng lại tốt lên không ít.

Cách đây mấy hôm, nương muốn thay màn cửa trong phòng nàng thành màu đỏ nhạt với hoa văn mẫu đơn, nàng sống chết không đồng ý, chỉ muốn giữ lại cái màn cũ này.

Vì sao ư? Bởi vì nàng thích nó, nó khiến cho nàng cảm thấy, nàng vẫn chính là mình!

Nhưng Vương phu nhân thì lại không hiểu điều đó, bà chỉ nghĩ rằng Thúy Vân hiện giờ rất bướng bỉnh, luôn muốn làm trái ý bà nên chỉ thờ ơ hờ nhẹ một tiếng nhưng sau đó cũng không ép buộc nàng làm theo ý mình, mặc nàng muốn làm gì thì làm. Lại nói, hôm nay nàng sẽ đi theo nương cùng đại tỉ lên chùa thắp hương cầu bình an, mặt trời đã lên cao như thế ắt hẳn đã muộn rồi, chỉ sợ nương sẽ không vui.

Thúy Vân chớp mắt vài cái, nhanh chóng ngồi vào trước bàn trang điểm, dùng lược ngọc chải sơ mái tóc dài của mình, sau đó cẩn thận búi lên một ít, bên trên chỉ dùng duy một cây trâm lục hồ điệp, phần tóc còn lại được xõa tự nhiên phía sau lưng. Nàng không đánh phấn cũng không thoa

son, môi chỉ hơi mím lại, thất thần nhìn vào hình ảnh của chính mình trong gương đồng, sau đó mỉm cười hài lòng, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Vương gia của nàng không phải là hạng giàu có gì cho cam nhưng cũng được xét vào hàng trung lưu khá giả, một tiểu thư như Thúy Vân ít nhất cũng phải có vài nha hoàn bên người nhưng nàng đã sớm từ chối không nhận, cái gì cũng muốn tự mình làm.

Thúy Vân của trước kia còn cần có người vấn tóc chải đầu cho, từ sau khi gia đình gặp nạn, đang ở vị trí của một tiểu thư việc nhẹ chưa từng làm việc nặng chưa từng thấy như nàng lại phải quần quật làm việc không ngừng nghỉ, có hôm vì không quen với việc giặt quần áo mà hai bàn tay của nàng bị dộp cả lên, đau nhức vô cùng, lúc ấy bên cạnh lại chẳng có ai. Từ đấy, nàng học luôn cả cách sống tự lập, cái gì cũng do mình tự làm, không dám dựa dẫm vào ai nữa. Tự sức mình làm vẫn hơn!

Nàng xỏ lại đôi giày thêu hoa của mình, vuốt lại tóc mái trước trán, chần chu mới đi ra ngoài.

Cứ ngỡ mình đã trễ, nào ngờ đại tỉ còn chưa chuẩn bị xong. Thúy Vân cười cười, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn. Nghĩ đến khung cảnh thanh tịnh trên núi, nàng càng lúc càng hào hứng, gương mặt phấn nộn đỏ hồng lên, ánh mắt sáng lấp lánh, cả người nôn nóng nhưng vẫn yên lặng đứng bên cạnh xe ngựa đã được chuẩn bị từ sớm.

Thường thì mỗi lần đi như vậy khoảng hơn mười mấy ngày, tính cả thời gian vừa đi vừa về nên Vương Quan phải ở nhà cùng phụ thân, được bà vú chăm nom mà không được đi theo, chỉ có nàng, đại tỉ, mẫu thân cùng vài vị gia đình lớn tuổi trong nhà đi cùng.

Lại nói, tuy nương có vẻ không để tâm đến nàng lắm nhưng vẫn chăm sóc nàng rất kỹ lưỡng, không để nàng thiếu thốn thứ gì, chỉ là mọi thứ đều mặc nàng, muốn chọn thì chọn, không lên tiếng ngăn cản hay tỏ thái độ

như trước kia nữa, Thúy Vân lại trầm nghĩ, như thế có lẽ sẽ ổn hơn, duy chỉ có mỗi việc, từ lâu rồi nàng và nương không hề nói chuyện cùng nhau, có chăng cũng chỉ được vài ba câu lại bắt đầu gắt gỏng.

Nàng đang đứng đó, bất chợt có một hòn đá nhỏ không biết từ đâu bay đến, lăn lông lốc tới trúng chân nàng.

Thúy Vân ngạc nhiên nâng đầu nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Nhị thúc đang lấp ló phía sau hẻm nhỏ cách đó không xa. Nhân lúc không ai chú ý, Thúy Vân nhanh nhẹn đi về hướng này, quả nhiên là Nhị thúc gọi nàng đến.

“Nhị thúc, sao người lại tới đây?”

“Ta nào có rảnh rỗi như vậy, lão tử kia muốn ta mang thứ này đến cho con, lão bảo đề phòng con lười biếng!”

Thúy Vân nhận lấy bọc giấy to trên tay Nhị thúc, mặt sượng cứng ra. Nhiều như vậy, bên trong lại thoát ra mùi hương hỗn độn của hơn mười vị thuốc trộn lẫn lại... Lão sư phụ kia sợ nàng nhàn rồi quá sẽ sinh chuyện sao? Thúy Vân ho khan hai tiếng, mặt khá điềm tĩnh: “Đến khi trở về thì giao cho sư phụ phải không ạ?”

Trương Nhị không đáp, xoay lưng rời đi, những gì cần nói ông đã nói hết, còn lại những chuyện dư thừa như thế nàng nên tự hiểu, không cần ông nhắc tới. Tính cách của Nhị thúc từ trước đến giờ đã vậy nên nàng cũng không lạ lắm gì lắm, chỉ đứng yên nhìn thúc ấy đi mất thì mới trở về vị trí của mình, an phận đứng bên cạnh xe ngựa, mũi người nhẹ gói thuốc, sau đó mở bọc đồ của mình ra mà cất vào.

Bên trong bọc đồ nhỏ của Thúy Vân cũng không có gì nhiều, bốn bộ váy lụa, một cái lược gỗ nhỏ, hai cây trâm cài tóc, bên dưới cùng còn có quyển sách y thuật nàng đang đọc dang dở cùng vài thứ lặt vặt cá nhân nên có nhồi thêm gói thuốc này vào cũng không ảnh hưởng gì.

Thúy Vân chờ đến lúc sắp ngủ gật thì đại tì mới đi ra, hôm nay tì ấy mặc một bộ trang phục màu trắng tinh khiết, dung nhan như ngọc, mi mắt cong như cánh liễu, môi đỏ như son, tóc được chia làm ba rồi khéo léo vấn cong lên, đính bên trên là trâm ngọc lấp lánh, nhìn đi nhìn lại thế nào cũng là một mỹ nhân xinh đẹp thoát tục.

Thúy Kiều nhẹ nhàng bước đi, mỗi bước chân làm lay động lòng người, càng lớn tư chất tiểu đài các càng hiện rõ, ngay cả khóe mi cũng đã cong lên một cách yêu mị cuốn hút người đối diện, cả người toát lên khí chất thanh cao khiến người ta cảm thấy hổ thẹn mà không dám chạm vào...

Vương phu nhân đi theo sát bên Thúy Kiều, phía sau là năm người vú già cùng tì nữ thân cận, trên tay mỗi người đều mang theo một hộp gỗ, bên trong đựng không ít đồ giá trị. Vương phu nhân nhìn thấy Thúy Vân thì nhíu mi, sau đó thở dài, điệu bộ bất lực vô cùng quen thuộc.

Thúy Vân cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, quần áo đơn giản, búi tóc cũng không cầu kì, trên vai đeo theo một cái tay nải trông không khác gì bộ dạng của gái quê dưới thôn mới lên.

Nàng tặc lưỡi, chặc, kệ, đành chịu!

Thúy Vân thấy Thúy Kiều đã đến sắp tới nơi thì vội nhường đường, người hơi khom xuống. Thúy Kiều thấy tiểu muội thì cười tươi hẳn lên, bước chân nhanh thêm vài phần, đến trước mặt Thúy Vân, ra sức bẹo má nàng mấy cái, vẻ mặt thỏa mãn: “Nhị muội, người cũng phải đi cùng đại tì! Không trốn được đâu!”

Thúy Vân đau đến chảy nước mắt, đại tì trông gầy gò như thế không hiểu sao lực tay lại mạnh thế kia, đau chết cha!

Nàng vội vùng vẫy cố thoát khỏi đôi bàn tay đáng sợ của Thúy Kiều, trong đầu gào thét: “Đại tì, mặt ta sắp xệ như mặt heo rồi”, cuối cùng chui

tọt vào xe ngựa, chỉ thò mỗi cái đầu cùng búi tóc nhỏ xinh ra ngoài, chớp chớp đôi mắt ngẩn lẹ nhìn Thúy Kiều cùng Vương phu nhân.

Mọi người xung quanh bị dáng vẻ đáng yêu này của nàng chọc cười, thậm chí có người cười thành tiếng. Khóe môi Vương phu nhân cũng nhẹ kéo sang một bên, đến gần xe ngựa, vén màn lên, thẳng tay kéo cái kẻ đang lẫn lộn bên trong ra mà trách mắng:

“Lớn rồi mà không có phong phạm của tiểu thư khuê các gì cả.”

Thúy Vân im lặng, môi hơi trề ra nhưng tránh né không dám để nường mình biết nên đành cúi thấp đầu. Vương phu nhân kéo Thúy Vân ngồi thẳng dậy, tháo dây trâm khi này nàng vừa cài lên, thành thạo bởi một kiểu tóc khác cho Thúy Vân, miệng vẫn dặn dò Thúy Kiều:

“Lần này hai tử muội các con nhớ cẩn thận, lí ra ta sẽ đi cùng các con nhưng sắp tới có việc không thể để phụ thân các con một mình được, vả lại ta cũng sai người theo rất đông, sẽ không có chuyện gì đâu”

“Con đã biết!”

“Còn Vân Nhi nữa, nhớ nghe lời đại tỉ, cửa Phật là nơi tôn nghiêm, không giống ở nhà cho con tùy ý đùa giỡn đâu.”

Thúy Vân gật gù cái đầu như gà mổ thóc, miệng cứ “Đã biết ạ”, trong lòng lại sốt ruột, nường đang làm gì trên đầu nàng thế kia?

Linh xình đến quá trưa thì đoàn người ngựa mới bắt đầu khởi hành, Thúy Vân ngồi bên cửa sổ vén màn lên nhìn bóng dáng của mẫu thân đang nhỏ dần rồi mất hút giữa đường phố nhộn nhịp, bỗng nhiên xuất hiện vài cảm giác không tên, trống vắng khó tả. Nàng xoay người ngồi đối diện đại tỉ, tay chống cằm, tò mò: “Đại tỉ, tại sao nường lại không đi cùng chúng ta?”

“Việc của người lớn, ta cũng không rõ, dường như là chuyện quan trọng”

Thúy Vân không hỏi nữa, tay sờ sờ hai búi tóc tròn um ỉm trên đầu, vể mặt méo lệch sang một bên. Thúy Kiều ngồi đối diện thấy thế thì bật cười: “Sao vậy? Ta thấy đáng yêu mà!”

Vâng, nằm trên đầu ta đương nhiên đáng yêu rồi. Thúy Vân ngẫm ngẫm, cả người nằm dài trên băng ghế trong xe ngựa, thầm nghĩ, hai cái bánh bao này mà đặt lên đầu đại tỉ ắt hẳn cũng sẽ trở nên mỹ lệ thanh thoát không ai chịu nổi, ha ha! Để xem, khuôn mặt khuynh nước khuynh thành, trên đầu treo lủng lẳng hai cái bánh bao...

“Mẫu thân sợ muội gặp nguy hiểm thôi, trông muội chẳng khác gì trẻ con chưa trưởng thành cả, đề phòng vẫn tốt hơn!”, Thúy Kiều bất ngờ mở miệng khiến Thúy Vân ngạc nhiên nhưng nàng cũng không trả lời lại, tay lướt qua hai cái xiu mại bẹp dí trước ngực mình, sau đó chớp mắt.

Ta có chỗ nào giống người đã trưởng thành? Ngực không có mông cũng không, ngay cả cái hạt xiu mại còn muốn to hơn ta...

Thúy Vân vỗ trán một cái, quả thật quên mất, bây giờ nàng chỉ khoảng mười, mười một tuổi, nào phải cô thiếu nữ sở hữu bộ ngực giống gáo dừa khô trước kia. Hóa ra bản thân vẫn còn ảo tưởng mạnh như thế!

Nàng thở dài một hơi, rồi tiếp tục thở dài, quay đầu nhìn sang Thúy Kiều đang thêu một đôi chim phượng hoàng quần quít vào nhau. Quả thực bức thêu rất sinh động, đôi mắt của Phượng Hoàng yêu mị lại có vẻ vô cùng chân thực, con mái mềm mại, con đực dũng mãnh, đuôi lông quần chặt vào nhau, vừa êm đềm vừa hạnh phúc lại như keo sơn, màu chỉ đỏ tươi, mi mắt phượng hoàng được viền chỉ vàng khéo léo.

Không thể phủ nhận, cho dù Thúy Vân nàng là người trùng sinh về nhưng chưa chắc có thể thêu đẹp như đại tỉ, tài năng của tỉ ấy không phải

mới xuất hiện gần đây mà từ nhỏ đã có rồi, khi người ta còn ngồi ê a tập nói thì tĩ ấy đã bắt đầu lấy đàn ra đánh, dùng chỉ mà thêu thành tranh, cũng không hiểu tại sao đại tĩ có thể dịu dàng như thế, vẻ đẹp dịu dàng như thế đã thấm vào trong máu thịt.

Đại tĩ là một người rất đa sầu đa cảm, chỉ cần một ảnh hưởng hay một tác động nhỏ từ bên ngoài đã có thể khiến tĩ ấy buồn thâu đêm suốt sáng, mắt hạnh lúc nào cũng ử rĩ khiến người ta thương tâm đau lòng chết đi được, lại rất ít nghe theo lí trí mà chỉ thích làm theo tình cảm, tĩ ấy cảm thấy đúng sẽ làm, do đó từ trước đến giờ Thúy Vân chưa từng nhìn thấy đại tĩ Thúy Kiều nhà mình giận hờn gì ai cả. Cũng không hiểu tại sao tĩ ấy có thể tôi luyện bản thân mình thành ra thế này được!

Mỗi cái giơ tay nhấc chân đều toát lên thần thái vương giả, thầy bói cũng đã từng nói số của đại tĩ là mệnh phu nhân, cao sang phú quý, sau này ắt hẳn để cho cha mẹ trông cậy, dó đó phụ thân cùng mẫu thân yêu thương đại tĩ hết mực, hết lòng bồi dưỡng tĩ ấy theo con đường của một tiểu thư nhà giàu chân chính.

Thúy Vân lại cười thầm, chẳng phải nàng cũng đã từng trưởng thành như một vị tiểu thư thế gia đó sao, có điều, sống cuộc sống gượng ép với nụ cười giả tạo như thế không phải là điều nàng mong muốn. Rõ ràng, cho dù có là tiểu thư đi chăng nữa, Thúy Vân vẫn mãi mãi là Thúy Vân, không thể nào thay thế cho Thúy Kiều được.

Đã vậy, Thúy Vân chỉ là Thúy Vân thôi!

Đúng vậy, sống cuộc sống của chính nàng thôi, tự do, không còn bị gò bó, không còn phải cố gắng để giống ai nữa.

Thúy Vân bây giờ là một tên “lang băm” thứ thiệt, là một nữ tử văn chương không biết chữ nghĩa không thông, là một kẻ chỉ có lớp vỏ bề ngoài còn bên trong rỗng tuếch! Ha ha! Quả nhiên, muốn nổi danh thì phải chọn

con đường ngược lại với con đường mà đại tử đã chọn! Đại tử là kì nữ? Vậy thì Thúy Vân nàng sẽ là xấu nữ vang danh thiên hạ!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Viếng Chùa!

Sau một ngày bôn ba lăn lộn trong xe ngựa, cả ngày trong bụng chỉ có vồn vện hai cái bánh bao nên Thúy Vân đã đói đến hoa mắt, tay chân bủn rủn mà ôm bọc quần áo của mình leo xuống xe, liêu xiêu đứng không vững, tay vịn vào móng ngựa. Con ngựa ngoái đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó quay phắt lên phì phì vài tiếng tỏ vẻ khinh thường khiến Thúy Vân nổi đóa, một con ngựa như mi mà có tư cách gì khinh bỉ ta?

Nàng hậm hực liếc xéo con ngựa, sau đó lê từng bước chân đi theo sau lưng đại tử. Đại tử ngồi cả ngày trên xe chỉ tập trung may vá, mệt thì nhắm mắt dưỡng thần dựa vào xe nghỉ ngơi một lát lại tiếc tục, ấy vậy mà không mệt mỏi, trong khi đó cái kẻ ngủ cả ngày trên xe như nàng lại bơ phờ rệu rạo thế này.

Thúy Kiều sau khi xuống xe liền thành tâm kính cẩn cúi đầu, tay tay chắp nhẹ trước ngực: “Đại sư, tiểu nữ Vương Thúy Kiều từ Sơn Đông đến đây mang theo chút lòng thành để tạ ơn sự khai sáng của cửa Phật, mong đại sư không từ chối!”

Vị đại sư có gương mặt phúc hậu, khuôn mặt hơi gầy, làn da ngăm đen, đôi mắt hiền từ, tay cũng chắp trước ngực: “Nữ thí chủ vất vả, xin theo bần tăng đến phòng của ngài nghỉ ngơi trước, sáng mai sư trụ trì sẽ gặp các ngài!”

Lúc này Thúy Kiều mới thẳng lưng dậy, đi theo vị mấy vị đại sư phía trước, đoàn người nhanh chóng gỡ bỏ đồ đạc xuống, nhanh chân đi theo.

Thúy Vân cà lơ phất phơ đi sau chót, mắt lại âm thầm đánh giá khung cảnh xung quanh.

Đây là chùa Đại Từ Định Tuệ Thiện, hay còn gọi là chùa Hồ Bào, ngự tọa trên núi Đại Từ, nằm ở Tây Nam Hàng Châu. Núi rất cao lại khá dốc, do đó nơi mà tối nay các nàng nghỉ ngơi chỉ là một tòa tháp nhỏ của chùa, nằm ở lưng chừng thân núi.

Thúy Vân âm thầm nuốt nước miếng, khi này bắt đầu lên núi mà đường đã quanh co khúc khuỷu rất khó đi, may mà có xe ngựa cùng kiệu phu hộ tống lên đây, bắt đầu từ ngày mai chẳng phải tỉ muội các nàng phải cuộc bộ lên đến đỉnh núi để diện kiến sư trụ trì hay sao?

Ông trời ơi, bây giờ nàng đã hiểu lí do vì sao mẫu thân ở nhà rồi, hóa ra là vì thế này đây @@

Đoạn, lại khẽ nâng mắt nhìn mấy vị tăng sư đi trước mặt mình, vị sư dẫn đầu có vẻ khá lớn tuổi, xem ra tu hành đã lâu năm, nét mặt điềm tĩnh chậm rãi, toát lên phong thái của một vị cao tăng, phía sau là hai ba đệ tử, tuổi đời xem chừng còn khá nhỏ, có vị lớn hơn Thúy Kiều vài ba tuổi là cùng. Bọn họ mặc áo cà sa vàng nhạt, chân đi giày vải đã sờn màu, đầu lúc nào cũng hơi cúi xuống, mắt nhắm nghiền, tay cầm lấy chuỗi hạt mà niệm phật.

Vị đại sư đến một lầu gác nhỏ gồm có hai tầng đã được thắp đèn sáng rực, Thúy Vân nhìn thấy lại vô cùng hào hứng! Nơi này trước kia nàng đã từng đến rồi, khung cảnh đẹp vô cùng, núi non trùng trùng điệp điệp, đứng từ dưới nhìn lên chỉ thấy mây mù che mất nơi cao nhất của đỉnh núi, phủ trên đó là rừng cây xanh um, bên dưới là một dòng suối nhỏ, xa xa phía Nam có một rừng trúc... Khung cảnh đẹp như thế, tiếc là lần nào đến đây, Thúy Vân cũng phải đi theo mẫu thân cùng đại tỉ Thúy Kiều đến thỉnh giáo vị sư trụ trì, ngồi hàng giờ trong chính điện để nghe các vị ấy giảng kinh giảng phật.

Không phải nàng không tin thần phật mà ngược lại, nó đã ăn sâu vào tâm trí nàng rồi ấy chứ! Có điều, kiếp trước đã ngồi nghe rồi, chuyện hồng trần không phải nàng chưa trải qua, cái gọi là “làm điều ác tất gặp báo oán” nàng cũng biết, do đó... nàng cũng không cần đến đó ngồi nghe nữa nhỉ?

Thúy Vân phì cười, không ngờ sau khi sống lại, nàng lại ra dáng của một vị tiểu thư ngỗ nghịch không biết điều biết chuyện thế này! Chẳng lẽ đây mới là bản chất thật sự của nàng hay sao? Dù sao đi nữa nàng cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn có tí gì đó rất thoải mái, không bị lệ thuộc hay gò bó, không còn phải ủ dột giữ những lo toan suy nghĩ sâu trong lòng, không cần che giấu cảm xúc thực, tốt quá đi ấy chứ!

Kiếp trước đã sống vì người khác thì kiếp này phải sống vì bản thân mình thôi! Uống phí thì tiếc!

Thúy Kiều thấy Thúy Vân đứng bên bệ cửa sổ, nghịch ngợm thò đầu ra ngoài sau đó cười một mình thì khẽ gọi:

“Vân Nhi, mau đem đồ của muội ra đây!”

Thúy Vân nắm lấy cái bọc “của cải” nằm bên cạnh, tay phát phát: “Không cần đâu đại tỉ, bây giờ lấy ra, sáng mai lại phải soạn vào! Ngày mai chúng ta còn tiếp tục khởi hành lên núi cơ mà!”

“VẬY mau vào thay quần áo đi ngủ, ngồi xe cả ngày xem ra muội cũng mệt rồi! Có muốn ăn thêm cái gì không?”

Thúy Vân sờ cái bụng đói meo đáng thương của mình, đầu gật lia lịa: “CÓ, đại tỉ, muội đói!”

Thúy Kiều cười ngượng, quay sang phía vị đại sư đang đứng ngoài cửa: “Phiền đại sư quá, quả thật tỉ muội chúng tôi...”

“Thí chủ đừng lo, chờ một chút sẽ có thức ăn đưa tới! Có điều, nơi này chỉ có thức ăn chay thanh tịnh, hi vọng...”, vị đại sư chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói mang theo chút khó xử, nghe vậy Thúy Kiều vội chấp hai tay trước ngực, đầu cúi xuống:

“Đa tạ đại sư, chúng ta chỉ cần chút thức ăn, không quan tâm chay hay mặn, phiền đại sư...”

Vị đại sư kia hòa ái cười một tiếng, sau đó đi mất dạng, để lại đoàn người của Thúy Kiều cùng Thúy Vân tự sắp xếp chỗ ngủ, trước khi đi còn không quên dặn dò rằng sáng mai bọn họ sẽ đến đây đón mọi người đi sớm. Một lát sau, một vị tiểu tăng nom khoảng mười mấy tuổi bê một đĩa lớn bánh bao đến, khoảng hơn mười cái.

Đoàn người của Vương gia đi một ngày trời đã sớm không còn sức lực, ai cũng đều nhanh tay nhanh chân dọn dẹp ra để nghỉ ngơi, chỉ có mỗi Thúy Vân là quan tâm đến đĩa màn thầu nóng hổi kia.

Ừm, đồ trên chùa, ăn tốt thật!

Màn thầu thơm lừng, nhân đậu nhưng vị rất vừa miệng, mùi lại thơm thoang thoang mùi đậu xanh, lớp bánh trắng mịn, trông chỉ muốn cắn một cái thật to rồi chậm rãi chờ mùi vị lan tỏa khắp khoang miệng.

Thúy Vân chậm rãi cảm nhận được hương vị của cái đầu tiên, bốn cái sau được nàng xử lý với tốc độ ánh sáng. Nàng nhìn ra bên ngoài trời, từ Sơn Đông đến Hàng Châu khá xa, đi như thế này cũng là nhanh lắm rồi, bây giờ bên ngoài trời đã khá tối, chắc khoảng canh bốn (khoảng 1h-3h), mọi người ai nấy đều ngủ say, tiếng ngáy vang như sấm rền. Tòa nhà mà mọi người đang ở gồm hai tầng lầu, phía bên dưới dành cho mấy vị ma ma lớn tuổi cùng vài tì nữ ngủ, tầng trên là nơi nghỉ ngơi của hai người các nàng.

Thúy Vân ngó quanh một vòng lại tặc lưỡi, tiếp tục ngồi ăn màn thầu của mình. Hiện giờ bên trong căn phòng chỉ còn mỗi ánh đèn cầy nhỏ nhoi le lói từ chỗ của nàng phát ra ánh sáng, xung quanh lại vô cùng yên ắng, chỉ một hơi thở mạnh cũng có thể cảm nhận được. Thúy Vân đang ngồi ăn bỗng nhiên cảm thấy rợn cả da gà, quay đầu lại nhìn phía sau chỉ thấy cô bé tí nữ phụ trách mấy việc lật vật đang ngheo cổ ngủ ngon lành, ngoài ra không có gì cả.

Nàng bắt đầu cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ mình suy nghĩ nhiều quá ư?

Không dám nghĩ nữa, Thúy Vân vội đẩy ghế đứng dậy, lấy trong túi ra một mảnh giấy gói ba bốn cái màn thầu còn lại trong đĩa vào, sau đó nhanh chân bê đèn cầy lùi lên trên lầu trên.

Lúc nàng lên đến nơi thì phát hiện một bóng hồng nhạt đang cuộn tròn người lại nằm yên trên giường, lồng ngực nhịp nhàng hô hấp, âm thanh rất khẽ nhưng nghe ra rất mềm mại đáng yêu. Thúy Vân lại thở dài, đại tì nhà nàng, quả nhiên ngay cả lúc ngủ cũng bày ra bộ dáng của một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Thúy Vân rón rén trèo lên giường, nhẹ đặt lưng nằm xuống chỗ bên ngoài giường mà Thúy Kiều chừa cho mình, trằn trọc một hồi mà hai mắt vẫn mở lớn, dường như ngủ không được.

Đây gọi là cái gì? Đây gọi là ban ngày ngủ nhiều quá, buổi tối mới thức thế này đây. Ôi, làm gì cho hết đêm đây? Nhưng bây giờ thức như thế, liệu ngày mai nàng có đủ sức để leo lên cái núi quái gở kia hay không?

Gian phòng này xem ra đã khá cũ lại bụi bặm, trên góc của bốn phía còn giăng đầy mạng nhện, chỉ có chỗ chị em các nàng đang nằm là còn sạch sẽ, những nơi khác đều bám đầy bụi. Thúy Vân khá ngạc nhiên, trong tiềm thức của nàng trước kia nơi đây không hề có tòa tháp nào hình dạng

giống thế này cả, không hiểu tại sao bây giờ lại xuất hiện thế này, đã vậy chị em các nàng còn ở lại đây nữa.

Trước kia mỗi lần lên chùa, cả đoàn sẽ không quản mệt nhọc mà đi suốt đêm, đến sáng thì lên tới đỉnh núi luôn, không hiểu sao nàng trọng sinh một cái, liền mọc lên một ngọn tháp quái gở.

Lớp màn giăng ngang giường đã sớm bị bụi làm cho xám xịt không còn nhận ra đó là màu gì, nàng còn ngửi được mùi vị ẩm mốc của nơi đây...

Thúy Vân chớp mắt lần nữa, bất ngờ mở lớn mắt ra, ánh mắt đăm chiêu nhìn chăm chăm vào nóc giường gỗ, môi nhỏ khẽ mím nhẹ lại.

Trong không khí có mùi máu, nhưng là mùi máu đã khô từ lâu lắm rồi...

Thúy Vân lùi dần về phía sau, tay nắm chặt góc áo của đại t tử Thúy Kiều nhà mình, ánh mắt thoáng chốc trở nên sắc bén vô cùng.

Thảo nào trước kia khi đến đây nàng chưa hề nhìn thấy tòa tháp này, có thể lúc đó đã được chùa dỡ bỏ rồi chẳng... hay được dỡ bỏ để che giấu điều gì đó chẳng?

Có mùi máu khô, tuy khô nhưng trong không khí của căn phòng vẫn còn mùi tử thi nhẹ nhẹ gay gay mũi...

Che giấu, chỉ có thể là xác người mà thôi.

Trong chùa tại sao lại che giấu xác người?

Thúy Vân yên lặng, ngay cả trở người cũng không dám, mắt dán chặt lên nóc giường. Tuy không nhìn ra nhưng nàng vẫn cảm giác được dường như nơi đây có điều gì bí ẩn lắm, trái tim nhỏ bé rung lên vài nhịp, tay nắm

chặt góc áo của Thúy Kiều lại, lòng bàn tay lạnh toát, mắt rất muốn nhắm tịt lại nhưng không tài nào nhắm được, cứ có cảm giác hình như có thứ gì đó đang nhìn nàng chăm chăm.

Nàng sợ đến muốn khóc lên nhưng dần trấn tĩnh lại, trước giờ chưa nhìn thấy hồn ma bao giờ thì tại sao lại phải sợ?

Nhưng... chẳng phải nàng cũng đã từng là một hồn ma hay sao?

Nghĩ tới đây Thúy Vân càng nắm chặt áo Thúy Kiều, môi cắn đến nổi trắng bệch cả ra, tuy lớp màn đã che lại nhưng vẫn nhìn thấy không gian mờ mờ ảo ảo của cảnh tượng bên ngoài, đối diện với giường chỗ các nàng nằm là một ô cửa sổ vuông, ánh trăng bên ngoài rọi vào trong phòng, bên ngoài phòng còn ần ần hiện hiện bóng của mấy cành cây... Trong lòng hốt hoảng, mắt mở to trừng trừng nhìn về hướng ô cửa sổ quái dị đáng sợ kia...

Bây giờ... Bây giờ mà có thứ gì từ cửa sổ nhảy vào, từ từ tiến lại trong giường, chắc nàng sẽ chết mất.

Thúy Vân đang hoảng loạn vô cùng không biết phải làm như thế nào thì bỗng nhiên nghe được một âm thanh từ bên ngoài vọng vào, tuy rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được loáng thoáng: "... Kế hoạch... Thuốc... Bất tỉnh... chưa?"

Bất tỉnh?

Thúy Vân vội dùng sức lay đại tử đang ngủ bên cạnh mình thì mới phát hiện ra, dù nàng có lay thế nào đi chăng nữa đại tử cũng không tỉnh lại, hơi thở đều đặn nhưng mạch đập hơi rối loạn, dấu hiệu của việc bị hạ thuốc.

Nàng cả kinh, ai hạ độc? Bọn họ hạ độc khi nào? Tại sao nàng lại không bị?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại suy nghĩ, bây giờ nếu nàng tiếp tục sợ hãi, tiếp tục nằm yên trên giường thế này, rất có thể cả đoàn người của nàng đều bị thủ tiêu, đại tì cùng nàng có thể bị hãm hại sau đó đem bán vào thanh lâu...

Thúy Vân không biết bọn họ là ai nhưng xuất hiện với mục đích không mấy thiện cảm thế này ắt hẳn không phải người tốt.

Mấy vị đại sư tu hành trong chùa không biết đang ở đâu, liệu nàng hét to lên bọn họ có nghe được không, còn có ba vị phu xe, chỉ sợ bọn họ chưa nghe thấy thì nàng đã bị bọn cướp giết chết.

Bên dưới vang lên tiếng “CẠCH”, tuy rất nhỏ nhưng giữa trời đêm yên tĩnh thế này thì âm thanh đó vang lên rõ mồn một, không thể làm đâu được.

Thúy Vân nheo mắt nghĩ ngợi, then cửa cài như thế chỉ có thể từ bên trong mở ra, bên ngoài sao có thể mở ngược vào được nhỉ?

Nàng không nghĩ ngợi nhiều nữa, tay vơ lấy đế nến đèn cầy bằng đồng nặng trĩu trên đầu giường, khễ đi đến liếc nhìn một vòng, môi hơi mím lại, cuối cùng đành ép bản thân đến bên bộ cửa sổ, nhoài người nhìn xuống dưới.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng, chỉ thấy mấy cái bóng đen đậm của tán cây đổ rạp lên mặt đất, xung quanh vẫn yên tĩnh vô cùng, tiếng xào xạc của cành cây khi gió thổi qua...

Nếu nhìn thoáng qua thì không thấy nhưng nếu nhìn kĩ, những khi gió thổi qua, tán cây không cố định nữa mà rung động liên tục, từ đó có thể nhìn ra... Có hai cái bóng người đang ẩn nấp bên dưới, chỉ lộ đầu ra khỏi thân cây, dường như đang quan sát về hướng lối vào của tháp nhỏ.

Thúy Vân nhảy bén nheo mắt nhìn về phía cầu thang gỗ, dường như có người đang đi lên, thậm chí còn nhìn thấy ánh sáng vàng nhạt đang dần dần rõ ra...

Nàng không quan sát nữa, nhanh chóng trèo lên giường, lấy chân phủ người của mình cùng đại tỉ lại, nhanh chóng điều chỉnh hơi thở run rẩy rối loạn của mình, đầu hơi nghiêng giả vờ đang ngủ say...

Người đó đi hết bậc thang cuối cùng thì dừng lại một hồi, sau đó mới bước tiếp đi đến bên cạnh giường trong phòng, soàn soạt nhấc màn lên.

Thúy Vân vẫn nằm yên đó, lưng đưa ra ngoài mặt hướng vào trong, chậm rãi hít vào thở ra như thể đang ngủ say lắm nhưng trong lòng đã sớm sợ đến co cả ruột lại không dám manh động. Người đó đứng yên quan sát một hồi rất lâu, dường như không có ý định bắt các nàng đi như Thúy Vân nghĩ.

Thế nhưng...

Người đó hơi nhoài vào trong, Thúy Vân có thể cảm nhận được hắt đang cố vươn tay vào bên trong, chân tì mạnh vào thành giường khiến cái giường cũ kĩ có xu thế hơi nghiêng sát vào tường. Người này hành động không hề cố kị gì như thế khiến Thúy Vân sáng tỏ một việc: người này đã hạ mê dược đối lên đoàn người của các nàng, thảo nào mọi người ai cũng ngủ hăng say như thế.

Hắn bỏ qua Thúy Vân đang nằm ở bên ngoài mà đưa tay vào hướng Thúy Kiều đang nằm, qua kẽ mắt mở nhỏ của mình, Thúy Vân chỉ nhìn thấy bàn tay đó đang vuốt nhẹ gương mặt của đại tỉ, sau đó cười khẽ một tiếng...

Bất ngờ lúc này từ trên đỉnh núi vọng xuống tiếng chuông chùa, người đó nhanh chóng rút tay lại, bần thần một hồi mới xoay người đi ra, âm thanh bước chân xuống cầu thang vang lên càng lúc càng nhỏ, sau đó một

tiếng “CẠCH” quen thuộc vang lên, dường như cửa đã được đóng lại như cũ.

Thúy Vân bồn thần một hồi lâu cũng chưa tiêu hóa hết những việc vừa xảy ra...

Đây là cái thể loại cướp giật gì vậy?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Viếng Chùa (2)

Sau khi chải tóc xong, Thúy Kiều nhìn ra bên ngoài trời một tí, lại thở dài đi đến bên giường đánh thức tiểu muội nhà mình dậy:

“Vân Nhi, sáng rồi, mau dậy”

...

“Vân Nhi”

Đáp lại âm thanh của Thúy Kiều là vài tiếng gà gáy, Thúy Kiều gượng ngồi dậy cho người dọn dẹp trước, mãi sau khi gần xong mới lên gọi Thúy Vân lần nữa: “Vân Nhi, mau dậy đi, chúng ta còn phải lên gặp sư trụ trì, không thể để ngài ấy chờ đâu!”

Đến lúc này Thúy Vân mới miễn cưỡng mở mắt dậy, đêm qua nàng trợn mắt canh chừng cho tới gần sáng mới dám ngủ, nào ngờ nàng vừa ngủ được một lát thì trời đã hừng đông, đại tì Thúy Kiều thức dậy chuẩn bị lên chùa. Hôm qua Thúy Vân háo hức bao nhiêu thì hôm nay nàng cảm thấy bất an lo sợ bấy nhiêu.

Thúy Vân ôm chặt bao đồ, mím môi đi theo phía sau mấy vị tăng sư, lâu lâu lại đưa tay đỡ lấy đại tì Thúy Kiều, dùng sức kéo tì ấy lên. Đại tì đúng là kì nữ, cầm kì thi họa không gì không biết, thế nhưng thể lực lại khá yếu ớt, không hề thích hợp với những nơi núi cao vách đá thế này, đi chưa được bao lâu trên gương mặt xinh đẹp đã lấm tấm mồ hôi.

Nàng ái ngại giữ chặt đại tử, sau đó ngoái đầu lên gọi lớn: “Đại tử của tiểu nữ không còn sức để đi nữa, liệu chúng ta...”

Kì lạ là, khác hẳn với thái độ niềm nở đêm qua, hôm nay mấy vị tăng sư lại có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ chỉ hơi ngoái đầu lại nhìn ngó đoàn người của các nàng, sau đó đứng nguyên tại chỗ nhắm mắt niệm kinh. Thúy Vân nhú mày có chút không hiểu, tại sao bọn họ lại có thái độ như thế?

Thúy Kiều ngượng ngùng ngồi nghỉ một lát đã vội đứng lên, vỗ vỗ mu bàn tay của Thúy Vân trấn an: “Không sao đâu, chúng ta tiếp tục đi!”

Thúy Vân nhìn thấy dung nhan xinh đẹp có chút trắng xanh của đại tử lại cảm thấy đau lòng vô cùng, ngược đầu nhìn con đường mòn lên núi dài dằng dặc nhỏ bé vô cùng chỉ đủ chỗ cho một người đi. Đường nhỏ khó đi, đã vậy ngôi chùa còn nằm xa tít tắp trên ngọn núi thế kia...

Không hiểu sau trước kia các nàng có sức đi nhỉ?

Chân Thúy Vân dẫm lên mấy cái lá khô ven đường vang lên âm thanh rào rào giòn giã, khung cảnh hai bên là rừng rậm, tuy không phải dày đặc nhưng lạc vào đây cũng khó mà tìm được đường ra, do đó mỗi lần có khách lên viếng chùa đều có một vị tăng sư xuống dẫn đường đưa mọi người đi. Ấy vậy mà khi đại tử đến, bọn họ cử những bốn người xuống đón cũng hiểu họ xem trọng đại tử như thế nào. Dù sao bọn họ coi trọng cũng là chuyện hiển nhiên, mẫu thân rất thường hay đến đây cúng viếng, mỗi lần như vậy ra tay vô cùng hào phóng để cầu bình an cho cả nhà.

Đến được đến trên chùa cũng quá trưa, các nàng vừa đặt chân lên bậc cầu thang cuối cùng thì ai cũng muốn ngã ngồi xuống, ngay cả Thúy Vân nàng cũng mệt đứt cả hơi, tóc con trên trán sớm đã bị dính bết lại với nhau.

Thúy Kiều mím môi, tay giữ chặt lồng ngực, hô hấp hơi rối loạn, mặt đã sớm trắng bệch ra, mồ hôi thấm ướt lưng áo. Thúy Vân cảm thấy không

ôn đành đứng ra thay mặt đại tỉ giàn xếp:

“Hai vị đại sư, bây giờ chúng ta có vẻ không ổn cho lắm, không biết...”

“Các vị đừng lo, sư trụ trì bảo các vị thí chủ cứ nghỉ ngơi, sau bữa tối hãy đến tìm gặp ngài”, vị đại sư dẫn đầu cung kính khom lưng, lạnh nhạt buông ra một câu không hề có một tia cảm xúc, nói xong lại lặng lẽ quay người đi, trên bậc cầu thang chỉ còn mỗi đoàn người của các nàng.

Thúy Kiều sau khi ổn định lại thì dẫn mọi người đến một tiểu viện nhỏ, bên trong là một gian nhà khoảng ba gian, tất cả đều được thông với nhau, trước cửa được trồng hai cây hoa mai trắng nở rộ trông rất xinh đẹp.

Trước đây mỗi lần lên chùa các nàng đều ngụ tại nơi này cho tới lúc rời đi, thế nên không cần người dẫn đường mà vẫn có thể tự đi đến đây được. Thúy Kiều đã mấy lần đến đây, hiển nhiên vô cùng nắm rõ đường đi, dẫn đầu đoàn người chầm chậm đi vào sắp xếp ổn thỏa. Nơi đây đã được dọn dẹp một cách kĩ lưỡng nên các nàng cũng không cần phải quét dọn nữa.

Thúy Vân kín đáo dùng mũi ngửi xung quanh một vòng, không ngửi ra mùi gì kì lạ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hi vọng đêm nay đám người kì dị đó không đến đây nữa.

Thúy Vân không hề đem chuyện đêm qua nói ra với ai, kể cả đại tỉ, nàng vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo, chỉ sợ nói ra sẽ khiến mọi người rối loạn. Và lại đây là chốn cửa Phật thanh tịnh, đạo tặc trên chùa chắc cũng nường tay hiền từ hơn đạo tặc trong rừng nhỉ?

Thúy Kiều cùng Thúy Vân được bố trí vào chung một gian phòng nhỏ, còn lại mọi người tự phân chia với nhau. Thúy Vân để gói đồ của mình lên

đầu giường, nhẹ nhàng xoay người nằm xuống, tuy hai mắt nhắm chặt tựa hồ đang ngủ nhưng thực chất trong đầu đang suy nghĩ không ngừng.

Người đó là ai, sao lại cố tình hạ thuốc mê khiến mọi người bất tỉnh? Bọn họ không có ý định trộm hay cướp bất cứ thứ gì cả bởi sáng nay, mọi người trong đoàn vẫn bình tĩnh như không, vội vàng dọn dẹp để lên núi, dường như không hề mất hay lạc thứ gì, nếu mất chắc chắn đã có người hô lên. Còn nữa, tại sao người đó lại quan tâm đến đại tử như vậy?

Thúy Vân đau đầu, vô cùng đau đầu, nàng chỉ có thể suy luận ra một điều duy nhất, đó chính là đám người kì lạ đó là người trong chùa Hổ Bào này. Tháp đêm qua các nàng ngủ là loại tháp chỉ có thể mở từ bên trong ra, bên ngoài không thể tự vào được, vậy mà bọn họ lại đột nhập vào dễ như không, ắt hẳn phải là người vô cùng quen thuộc với kiến trúc của nó, vậy chỉ có thể là người trong chùa.

Không lẽ có vị đại sư nào đó âm mưu nhan sắc của đại tử chăng?

Còn có... mùi máu bên trong phòng nơi các nàng ngủ đêm qua phải lí giải thế nào đây?

Gói thuốc mà sư phụ đưa bị nàng nhét chung với đồng hành lí, mà bây giờ, đồng hành lí kia đang được nàng dùng để gói đầu nên một mùi hương từ trên đầu nàng bay xuống, Thúy Vân ngửi ngửi, tranh thủ thời gian phân tích mùi vị của những loại thuốc bên trong. Ngày đầu tiên nàng chỉ cần biết mùi vị cùng công dụng của vài loại thuốc là được, càng về sau số lượng thuốc được trộn vào càng tăng, càng khó ngửi khó lựa, có khi mất vài ngày nàng mới hoàn thành theo yêu cầu của sư phụ.

Không biết sư phụ làm như vậy với mục đích gì nhưng trước mắt, mũi của Thúy Vân nàng đã muốn thính hơn mũi chó

Thúy Vân vẫn yên lặng nằm, khẽ xoay lưng ra ngoài, không quan tâm xem đại tử Thúy Kiều đang làm gì, chỉ lo tập trung vào mấy vị thuốc tủa

hương ngào ngạt kia.

Những loại thảo dược này, mỗi loại mỗi vị, có thứ nồng thứ nhạt, trộn chung thế này rất khó để phân biệt, càng về sau màu sắc cùng hình dáng của chúng càng lúc càng tương tự nhau đến bảy, tám phần, do đó, để có thể phân loại được, chỉ còn cách ngửi. Sư phụ bảo, nàng làm gì cũng được, chỉ cần còn sót lại một vị thuốc nào lẫn lộn vào nhau, ngay lập tức sư phụ sẽ đổ tất cả vào trộn lại rồi vứt đống cho nàng.

Nàng khẽ thở dài, đầu chỉ dừng lại ở đó, lão nhân quái gở kia còn bắt nàng ngửi chúng thật kĩ, sau đó lấy sách ra mà tìm xem tên cùng công dụng của chúng, nếu nhận diện sai thì phải làm lại từ đầu. Tuy bên ngoài bình tĩnh điềm đạm nhưng thực chất trong lòng Thúy Vân không ngừng gào thét, nàng theo học sư phụ cũng đã hơn nửa năm rồi, vậy mà viết một đơn thuốc cũng không biết, có điều nàng lại khá tin tưởng sư phụ, đã gọi ông ấy là sư phụ thì phải tôn trọng ông ấy thôi.

Ôi thôi đành chịu vậy! Dù sao nàng cũng cảm thấy mình có thừa hứng thú với y thuật, bây giờ nhìn thấy mấy thứ vô bổ như đánh đàn múa hát, Thúy Vân xin kiếu ngay từ đầu!

Thúy Vân hít sâu vào một hơi, bất ngờ hai mắt mở lớn. Mùi vị bên trong gói thuốc chính là một bài thuốc giải dược.

Phải chăng đây chính là lí do khiến nàng không bị hạ mê dược?

Hai mắt mở to, tay siết chặt lấy chân móng dưới giường, trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Dường như nàng có cảm giác được thứ gì đó bất ổn lắm. Liên tưởng tới những lần lên viếng chùa Hồ Bào ở kiếp trước, Thúy Vân không khỏi sợ hãi. Bây giờ nàng mới hiểu tại sao trước kia mỗi lần đến đây nàng đều ngủ say li bì, cứ ngỡ là do đi đường quá mệt mỏi nhưng xem ra không phải vậy, nghĩa là những lần đó đã có người hạ mê dược rồi, chỉ có điều không ai

phát hiện ra mà thôi. Lần này trùng sinh, may mắn thay Thúy Vân lại phát hiện ra nó.

Cứ nghĩ thử xem, nếu đêm qua... nàng cũng bị mê được làm cho mù mị giống đại tỉ cùng mấy vị nữ tì hầu cận, có phải nàng cũng sẽ mê man không biết trời trăng gì cả, cũng không biết có người lén đột nhập vào lúc trời gần sáng.

Sau khi biết công dụng của mớ hỗn tạp mà lão sư phụ quái gở đưa cho mình, Thúy Vân vội ôm nó hít lấy vài hơi đề phòng hôm nay bọn người lạ mặt đó sử dụng mê dược loại cao cấp hơn, cuối cùng mới đứng dậy đi đến bên mép giường cho Thúy Kiều chải lại tóc cho mình.

Thúy Kiều không hiểu sao từ hôm qua đến giờ đầu nàng hơi choáng váng, thậm chí có chút mơ hồ, đôi mắt xinh đẹp mông lung nhìn tiểu muội của mình, ngay sau đó bóng hình mờ nhạt dần, hai mắt hoa lên. Thúy Vân thấy Thúy Kiều bất động sau lưng mình, hai mắt nhắm nghiền, tay đỡ trán thì vội vịn lấy đại tỉ, lo lắng hỏi:

“Đại tỉ, làm sao vậy?”

Thúy Kiều khó nhọc lên tiếng trả lời, âm thanh mang theo chút yếu ớt: “Vân Nhi, ta đau đầu quá...”

Về phần mạch tượng, Thúy Vân vẫn chưa đủ bản lĩnh để xem nhưng ít nhiều gì cũng có thể nhìn ra được đại tỉ bị gì, chỉ cảm thấy mạch đập lúc nhanh lúc chậm, nhịp đập hỗn loạn, khuôn mặt đại tỉ lại trắng xanh...

Thúy Vân ngẫm nghĩ một lát, đỡ đại tỉ nằm xuống giường, nhanh chóng lấy trong túi ra một quyển sách nhỏ, tay lật tới lật lui, mắt chăm chú nhìn vào...

Ánh mắt nàng lật tới một trang sách thì ngừng lại, mắt híp nhỏ chỉ còn như sợi chỉ...

Mị Ngũ Hoàn Tán...

Thúy Vân nhìn lại những triệu chứng cùng sắc mặt của đại tử mình một hồi, sau đó lại lật lật sách, kế tiếp lại nhìn chăm chăm Thúy Kiều.

Quả nhiên rất giống, mặt tái nhợt, đầu đau nhức, mạch đập hỗn loạn, đây là thứ thuốc không độc cũng không lợi, khiến tinh thần sa sút, khó lòng tập trung, mơ hồ không tỉnh táo. Đây là bài thuốc khá đơn giản, phương pháp giải cũng vậy, trong sách nói, chỉ cần cho người trúng phải loại dược này uống một tí nước ấm pha với tang diệp cùng một vài loại thảo dược khác, có điều Thúy Vân vẫn hơi lo ngại, chỉ sợ mình còn non tay, không giúp gì được cho đại tử lại còn hại thêm.

Thúy Kiều biết Thúy Vân có theo Trương đại phu học y thuật nên cũng khá tin tưởng vào tiểu muội nhà mình, yếu ớt lay nhẹ cánh tay của Thúy Vân: “Vân Nhi, sao vậy? Không lẽ nghiêm trọng lắm ư?”

Thúy Vân hoàn hồn, vội ngồi xuống nắm lấy tay đại tử của mình, ái ngại lo lắng: “Đại tử, có thể đại tử bị trúng một loại độc dược gì đấy, có điều... tử có dám uống thuốc do ta kê đơn hay không?”

Thúy Kiều ngậy người ra, sau đó “Phốc” một tiếng, khuôn mặt tái nhợt cũng phải ửng hồng, cười đến nỗi nói không thành tiếng: “Ha ha! Vân Nhi ngốc, đại tử làm sao nghi ngờ muội được! Nhớ cẩn thận tí!”

Thúy Vân không có tâm trí đùa, nghe Thúy Kiều nói vậy liền nhanh nhẹn lấy bọc thuốc của mình ra, dặn mấy vị đại nương trong phòng chăm sóc đại tử, còn bản thân mình hướng phòng bếp của chùa mà đi đến, dự định xin vài thứ cần thiết mà nàng không mang theo.

Có điều, chùa rộng lớn như thế lại chẳng có lấy một bóng người. Thúy Vân thở dài, mắt nhìn ra bên ngoài trời.

Văng như thế này, chắc là bọn họ đã đi tụng kinh niệm phật gì cả rồi. Bất ngờ Thúy Vân lại nhớ tới người bí ẩn hôm qua, dường như khi nghe thấy tiếng chuông chùa phát ra từ trên đỉnh núi, người đó vội rút tay lại và quay trở về.

Nói như vậy... nàng xin khẳng định, đám người không có ý đồ rõ ràng và đột nhập trái phép đêm qua là người của bốn tự.

Nàng nghi hoặc đảo mắt một vòng, chỉ nhìn thấy phía trước có hai lối đi, một lối rẽ ra rừng trúc, lối kia là đường đi lát đá. Thúy Vân đứng một hồi, tuy quyết định đi sang hướng đường được lát đá nhưng đầu cứ ngoái lại nhìn ra rừng trúc. Rừng trúc xanh um tươi tốt thế kia trông thật thích làm sao, ngày mai nhất định phải đi thử đường đó.

Nàng sai bước đi trên con đường này một hồi, cuối cùng mới phát hiện ra không biết mình đã bị lạc từ bao giờ, nhìn ngó xung quanh chỉ thấy nơi đâu cũng toàn là kiến trúc tháp tháp tầng tầng vô cùng quen thuộc trong chùa, cây cối ven đường xanh um tươi tốt, nơi nào cũng như nhau, khó mà nhớ nổi mình đã đi đường nào mà tới đây.

Lần đầu tiên trong đời Thúy Vân cảm thấy bất lực như thế, trời cũng đã nhá nhem tối, không lẽ lại đứng trơ ở đây chờ hòa thượng trong chùa niệm kinh xong sẽ đi ngang đây cứu vớt cái mạng nhỏ của nàng sao?

Không khí trong chùa khá yên tĩnh lại mang theo chút kì bí khiến Thúy Vân vội rút người lại, nhanh chân quay đầu theo hướng lúc nãy với hi vọng tìm được đường về tiểu viện nhỏ của mình, nào ngờ vừa quay lại đã chạm trúng vào một người, cùng lúc đó cánh tay của người kia cũng đặt lên vai nàng...

Thúy Vân dùng hết sức từ lúc cha sanh mẹ đẻ nuôi lớn tới bây giờ không cần suy nghĩ mà hét to một tiếng: “Á á á á, đạo tặc...”

Sau đó nhắm tịt mắt ngồi thụp xuống đất, miệng vô thức buông ra một câu: “Vị huynh đài, tiểu nữ tài sắc đều không có, của cải càng không, phiền huynh đài tìm vị hòa thượng khác trong chùa mà trấn lột...”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Số Mệnh

Thúy Vân hoảng sợ hét to, sau đó nhảy ngược ra phía sau, mắt trợn ngược lên...

Người vừa xuất hiện sau lưng nàng là một tiểu hòa thượng trẻ tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị, lông mày nhíu chặt lại có vẻ khó hiểu, thân hình to cao, làn da có chút ngăm đen, cánh tay chưa kịp chạm vào đã bị Thúy Vân hất ra đang lơ lửng trên không trung...

Vị tiểu tăng kia chậm rãi lên tiếng hỏi, giọng điệu bình tĩnh không rõ cảm xúc, chỉ khiến người đối diện sợ hãi trong lòng: “Vị cô nương, tại sao lại ở đây?”

“Àch, tôi... tôi muốn tìm nhà bếp, phải rồi, tìm nhà bếp...”, Thúy Vân lúng túng, đầu cúi xuống đất, tay vờ vờ tà áo, mắt khẽ liếc nhìn xung quanh. Nếu tên này là kẻ xấu muốn ám hại nàng, nàng sẽ hét thêm một hơi nữa, đầu tiên nhặt lấy viên sỏi to bên cạnh chân trái đập vào cái khuôn mặt dễ nhìn nhưng lạnh lùng của hắn một phát, nếu có cơ hội sẽ bồi thêm một cú vào bụng cùng lưng, cuối cùng vắt chân lên cổ chạy, vừa chạy vừa la to: “Bớ, dân tặc xuất hiện...”

Kịch bản đã soạn xong xuôi, nào ngờ người kia lạnh nhạt buông một câu: “Đi theo ta”, sau đó hắn xoay lưng đi thật.

Thúy Vân đứng phía sau trợn mồm há hốc. Chỉ có như thế thôi sao? Hắn chỉ có thể hành xử như thế thôi hay sao?

Vị hòa thượng trẻ tuổi kia đã đi được một đoạn mới phát hiện cô nương kì lạ kia vẫn còn đứng nguyên tại vị trí cũ, mồm ngoác toạc ra. Hắn nghĩ cô nương kia bị mình dọa sợ nên đành phải thêm vài câu giải thích: “Cô nương, bần tăng tu hành tại chùa này, không phải hái hoa tặc giống trong suy nghĩ của cô”

Nàng nghe vậy đành cười ngượng hai tiếng, cũng không biết làm thế nào, vội nhanh chân chạy đến đi theo phía sau vị hòa thượng đó, đầu mơ màng nghĩ...

Không ngờ khi con người ta không còn một cọng tóc cũng có thể toát ra khí chất cao quý như thế a, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, Thúy Vân ta bội phục a bội phục!

Quả nhiên đi một hồi sau đã trở lại con đường cũ khi này, Thúy Vân thấy lối nhỏ vào rừng trúc thì vội hỏi: “Đại sư, con đường đó dẫn về phía rừng trúc phải không?”

Vị hòa thượng gật đầu.

Thúy Vân lại tiếp tục hỏi: “Nơi đó có nguy hiểm không?”

Hắn suy nghĩ một lát, bước chân cũng chậm lại, sau đó nhẹ lắc đầu.

Thúy Vân nhận được đáp án thì thở dài một hơi mang theo sự an tâm nhàn nhạt. Nếu không sao thì ngày mai nàng có thể đến đó mà không cần lo lắng, quan trọng là phải làm sao để đại tỉ không bắt nàng đi theo cùng đây!

“Cô nương muốn đến nhà bếp làm gì?”

“A, ta chỉ muốn xin vài thứ...”, sau đó là những thứ cần thiết mà Thúy Vân liệt kê ra cho vị hòa thượng kia nghe, hắn chỉ dặn nàng ở yên một chỗ chờ, hắn sẽ mang tới cho nàng.

Thúy Vân có chút kinh ngạc, những thứ nàng vừa kể tên hẳn mới nghe qua một lần đã nhớ được hết, mang ra cho nàng không thiếu bất kì thứ gì. Nàng chớp mắt nhìn mớ thuốc trong rổ trên tay mình một hồi, cuối cùng mới cất lời cảm ơn đến vị tiểu sư phụ cục tính ít nói kia, xoay người trở về phòng.

Hóa ra ở chùa cũng được trang bị đầy đủ thế này! Không thua kém gì những y quán bên ngoài cả!

Thúy Vân trở về phòng thì nhanh chóng nấu thuốc cho đại tỉ Thúy Kiều của mình uống, sau khi uống xong Thúy Kiều cũng bớt choáng váng, đầu óc dần tỉnh táo trở lại, chưa kịp định thần đã vội thay quần áo chỉnh tề, tranh thủ chải lại tóc, miệng luôn nhắc nhở Thúy Vân:

“Vân Nhi, mau chuẩn bị để gặp sư trụ trì, không thể trễ nãi đâu”

Thúy Vân nửa muốn nói nửa lại thôi, ngẩng đầu lên nhìn trời, cuối cùng chỉ thở dài một hơi chán nản, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống sửa soạn lại đầu tóc theo lời đại tỉ mình.

Màn đêm đen kịt bao phủ cả không gian, không khí trong chùa càng lúc càng tĩnh mịch, xa xa chỉ trông thấy ánh sáng mờ nhạt le lói của lồng đèn vàng được treo ven tường, xung quanh chỉ có âm thanh của tiếng lá xào xạc, tiếng kêu của vài con vật nghe có vẻ hoang dại... Thế nhưng khi gần đến ngôi chính điện, đèn đuốc xung quanh sáng rực cả một góc trời, cây cối nơi đây được chăm chút rất kĩ lưỡng, phía trước điện là một khoảng sân trống rộng lớn thênh thang.

Thúy Kiều dẫn đầu mọi người đi vào, đầu khẽ cúi xuống, mắt không hề nhìn ngó xung quanh mà đi thẳng vào giữa phòng, nhẹ nhàng quỳ lên đệm mà thành tâm cúi đầu: “Đại sư, tiểu nữ Vương Thúy Kiều thay cho mẫu thân đến đây quyên góp một ít lòng thành, hi vọng đại sư nhận lấy giúp ích cho chúng sinh...”

Vị đại sư ngồi trên cùng, áo cà sa đỏ nhạt khá bạc màu, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng lại rất phúc hậu, đằng sau là vài ba vị đệ tử, trong đó có người đã dẫn đường cho các nàng lên đỉnh núi lúc ban sáng. Nàng thấy ông ấy thì nhẹ gật đầu chào, chân cũng khom gối quỳ theo đại tỉ mình, mắt không khỏi đảo nhẹ một vòng.

Nơi đây vẫn thế, toàn bộ đều được làm bằng gỗ, tuy có vẻ cũ kĩ lâu năm nhưng thực chất đây là gỗ lim quý giá, bốn cây cột to giữa phòng không khiến không gian chật hẹp mà càng làm tăng thêm vẻ huyền bí, phía trên cùng là tượng Phật Tổ, bên cạnh là tượng Bồ Tát cùng các vị La Hán được sắp xếp đều hai bên, lư hương bằng đồng, bên trong là nhang khói nghi ngút, nến đèn cây được thắp xung quanh chính điện, bên dưới mỗi bức tượng đều có tạo nên một không gian ấm cúng. Sư trụ trì chậm rãi nhẹ giọng:

“Vương đại tiểu thư, lâu quá không gặp!...”

Thúy Kiều đứng dậy, lưng vẫn hơi khom xuống: “Vâng, đại sư...”

Nàng ấy vừa nói vừa nắm tay Thúy Vân kéo lên trước mặt mình: “Đại sư, đây là tiểu muội Vương Thúy Vân của tiểu nữ! Lần đầu tiên muội ấy được đến đây nên có vài điều luống cuống, mong đại sư bỏ qua!”

Điều kì lạ là... Vị đại sư lớn tuổi phúc hậu ấy ban đầu không có phản ứng gì đặc biệt, mắt luôn nhắm nghiền, bấy giờ nhất thời mở mắt ra khiến Thúy Vân hết hồn, bên ngoài vẫn bình tĩnh nhưng tim bên trong đã đập ình ịch. Ông ấy nhìn Thúy Vân bỗng nhiên ngẩn người ra, đôi mắt vẫn vô cùng linh hoạt mở to lên, sau đó khẽ cúi đầu bấm bấm ngón tay mà lẩm bẩm gì đó không nghe rõ...

Bỗng nhiên Thúy Vân có dự cảm không tốt, trông thấy dáng vẻ kia của sư trụ trì, xem ra đã nhìn ra được điều gì bất thường từ nàng rồi. Nàng

vội rút tay mình lại từ tay Thúy Kiều, ý định bỏ trốn tìm lí do thoái thác khỏi nơi đây, nào ngờ Thúy Vân chưa kịp mở miệng đã nghe ông ấy nói:

“Vương nhị cô nương, cô nương hãy nghe bần tăng, số mệnh của mỗi người là do ý trời sắp đặt, nghịch theo ý trời, người lãnh hậu quả tất sẽ là cô...”

Thúy Vân nín thở một hồi, môi hơi mím lại, khuôn mặt có phần trắng xanh nhợt nhạt dọa cho Thúy Kiều hoảng hốt một phen lại tò mò khó hiểu, vội kéo tiểu muội của mình lại: “Đại sư, ông đang nói gì vậy?”

Sư trụ trì có vẻ không để ý đến câu hỏi của Thúy Kiều, chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào Thúy Vân. Thúy Vân cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, muốn nói cũng không được, môi mấp máy mấy lần mới khàn giọng hỏi ra được một câu:

“Tại sao...?”

Ông ấy lắc đầu thở dài, tay lại lăm lăm tính toán: “Số mạng của cô thay đổi được là nhờ ân đức của bề trên ban cho, cô không thể dùng nó để thay đổi ý trời được... Số mạng của ai người đó nhận, hi vọng cô chấp nhận điều này, đừng bao giờ làm những chuyện ngu ngốc.”

Thúy Kiều lại tiếp tục ngơ ngác, mày đẹp chau lại trong khi Thúy Vân bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, ánh mắt có chút trống rỗng vô hồn, khớp tay xanh trắng, cả người tản mát dư vị bất cần đau thương: “Xin mạn phép hỏi đại sư, việc gì gọi là việc ngu ngốc?”

“Cô nương chỉ cần chấp nhận mà thôi, nếu hành động tùy tiện không suy nghĩ, không chỉ hại mình mà còn hại người...”

Lòng ngực Thúy Vân co rút vài cái, cảm thấy đầu óc bắt đầu đau lên, hai mắt hoa đi, trước mắt chỉ còn một màn sương nhàn nhạt. Nàng không nói không rằng, mím chặt môi, lê từng bước chân đi ra khỏi chính điện, ra

đến bậc thang bên ngoài tí nữa bị trượt té, may mắn nàng kịp thời ôm lấy một cây cột to gần đấy. Sau khi đứng vững lại tiếp tục đi tiếp, không quan tâm đến Thúy Kiều hay đại sư trụ trì phía sau, vô thức đi về Khách đường của các nàng...

Thúy Kiều nheo mắt nhìn Thúy Vân, sau đó khó hiểu chất vấn sư trụ trì: “Đại sư, tại sao đại sư lại nói những thứ khó hiểu đó. Còn nữa, tại sao Thúy Vân lại kì lạ như vậy?”

Đại sư không trả lời, chỉ nhẹ lắc đầu, sau đó tiếp tục nhắm mắt, lưng thẳng lên ngồi tọa thiền không quan tâm đến mọi thứ khác, trước khi tọa thiền chỉ nói một câu càng khiến Thúy Kiều thêm khó hiểu: “Số mệnh do trời xếp đặt, không thể làm theo ý mình được...”

Vị đại sư ban sáng thấy thế chỉ khẽ bước lên một bước ý cảnh Thúy Kiều lại không cho nàng tiến lên: “Thí chủ, đại sư đã nhập thiền, mời thí chủ về nghỉ ngơi”

Thúy Kiều thấy thái độ kì lạ của người trên chùa thì thắc mắc, về đến phòng nhìn thấy Thúy Vân lại càng thắc mắc hơn, vội dựng Thúy Vân dậy hỏi cho ra lẽ: “Vân Nhi, tại sao sư trụ trì lại nói như thế? Liên quan gì tới ta hoặc muội chẳng?”

Thúy Vân trở mình, tay đặt lên trán, mắt nhắm tịt giả vờ ngủ, trong đầu mệt mỏi chán chường. Xem ra vị đại sư kia đã biết được thân phận thật sự của nàng nên mới nói thế ...

Chấp nhận số mạng...?

Ông ấy muốn Thúy Vân nàng chấp nhận chuyện gì?

Chấp nhận số phận của Thúy Vân hay Thúy Kiều?

Không được làm chuyện ngu ngốc? Ý ông ấy muốn ám chỉ chuyện gì?

Đầu Thúy Vân như muốn nổ tung lên, hàng ngàn câu hỏi cứ luân phiên nhau tự đặt ra để giày vò nàng, mãi một lúc sau đó mới dần bình tâm lại, chậm rãi suy nghĩ cẩn thận.

Liệu có nên tìm ông ấy để hỏi riêng vài chuyện hay không?

Phải chấp nhận số mạng...

Không lẽ... Ông ấy ám chỉ Thúy Vân nàng phải trơ mắt nhìn đại tử phải bán mình đi, tiếp tục chấp nhận số phận giống như trước kia? Chấp nhận lấy Kim Trọng thay cho đại tử, tiếp tục sống một cuộc sống đau thương bất hạnh?

Nhưng... chẳng lẽ ông trời cho nàng trọng sinh sống lại lần nữa chỉ để trơ mắt chứng kiến tất cả diễn ra hay sao?

Tay Thúy Vân khẽ siết lại, nàng không tin, bằng chứng là từ lúc sống lại đến giờ, nàng đã thay đổi biết bao nhiêu sự tình, chẳng phải nàng vẫn tốt đó ư? Trong đầu lại nhớ tới câu nói của đại sư trụ trì...

Số mạng của mỗi người?

Thúy Vân khẽ xoay mình, mắt nhìn thẳng lên nóc nhà chăm chăm không chớp mắt, ánh trăng bên ngoài cửa sổ hắt lên khuôn mặt non mịn mang theo chút tang thương của nàng. Số mạng của nàng tất nhiên do nàng nắm giữ, do nàng làm chủ... nhưng số mạng của đại tử nàng không có khả năng thay đổi, ý của ông ấy là như thế có phải không?

Nàng ngồi dậy, thất thần nhìn sang bóng hình xinh đẹp đang say giấc bên cạnh mình, nhẹ nhàng vươn tay chạm vào gương mặt tinh tế của Thúy Kiều... Đại tử của nàng hiền lành như thế, nhu mì như thế, trước giờ đã từng làm hại ai đâu, tại sao lại phải gặp nhiều đau thương bất trắc như vậy?

Thúy Vân cứ ngồi như vậy đến gần sáng mới nằm xuống chợp mắt một tí, mệt mỏi thở dài...

Bên ngoài bệ cửa sổ, một bóng người đứng quan sát các nàng từ đầu đến cuối...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lần Đầu Gặp Mặt

“Đại sư...”

“Vương đại tiểu thư có biết cô đến đây tìm bần đạo hay không?”

Thúy Vân hơi hơi mím môi, khẽ lắc đầu. Đại sư trụ trì cuối cùng cũng mở mắt, tay nắm râu chuỗi dừng lại, đôi mắt mang theo vẻ tinh anh lạnh nhạt, khuôn mặt man mác vẻ từng trải, ánh mắt nhẹ lướt qua người của Thúy Vân khiến nàng hơi co người lại, trong lòng tự trấn định mình.

Đại sư chỉ nhìn Thúy Vân một chút lại tiếp tục nhắm mắt, an an tĩnh tĩnh ngồi đối diện tượng Phật mà nhắm mắt lại:

“Những gì cần nói bần đạo đã nói hết, Nhị tiểu thư còn thắc mắc ở điểm nào?”

“Tiểu nữ muốn hỏi...”

Thúy Vân hơi ngập ngừng không biết phải bắt đầu từ đâu, tay siết chặt tà áo, mày chau lại khổ sở nói không nên lời, cuối cùng đành cắn chặt môi, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gõ mõ đều đặn của đại sư cùng tiếng nổ xèo xèo của đèn cầy trong điện.

“... Đại sư nói tiểu nữ phải chấp nhận, nhưng chấp nhận số phận của tiểu nữ hay của đại tì Vương Thúy Kiều?”

Tiếng gõ mõ ngưng lại, Thúy Vân hít vào một hơi, chân bắt đầu cảm thấy hơi nhũn ra. Bây giờ nàng đã hiểu vì sao vào cửa Phật thanh tịnh mà nàng lại bất an thế này, bởi vì khi vào vùng đất linh thiêng này không thể giấu giếm được thứ gì cả, ngay cả thân phận trọng sinh sống lại của nàng cũng bị đại sư nhìn thấu. Nàng cần phải hỏi rõ đại sư, đề phòng sau này lại gặp phải bất trắc...

Đại sư im lặng, tay chậm rãi vuốt qua chuỗi hạt trước ngực, đầu hơi ngẩng lên:

“Cô đến đây ngồi xuống đi”, ông vừa nói vừa chỉ sang đệm nhỏ bên cạnh mình, Thúy Vân ngoan ngoãn y theo lời mà quỳ xuống, tay tay chắp lại, thành tâm cúi đầu trước tượng Phật Tổ...

Đa tạ thần tiên trên trời đã giúp con, giúp con sống lại một lần nữa để không bao giờ vướng vào sai lầm, cho con biết thế nào là ý nghĩa của cuộc sống này...

“... Bề trên thương tình cho cô sống lại không phải để cô thay đổi số mệnh của người khác. Lần đầu tiên khi Vương phu nhân dắt Thúy Kiều đến đây, bản đạo đã sớm nhìn ra số mệnh của cô ấy. Tai họa và hạnh phúc nói là do trời quyết định nhưng thật ra cội nguồn của chúng cũng do từ ở lòng người mà ra. Cô có từng nghe nói: “Tình ái là sợi giây oan nghiệt buộc lấy thân mình” không? Đại tiểu thư là một người có nhan sắc và thông minh, nhưng lại là một cô gái thiếu duyên phúc. Thêm vào đó, cô ấy lại đa tình đa cảm và trở thành nạn nhân của chính cái đa tình đa cảm ấy, luôn luôn tự lấy sợi giây tình mà buộc thân phận mình vào những hoàn cảnh hệ lụy...”

Thúy Vân không hề ngồi dậy, chân vẫn quỳ trên đệm như cũ, đầu cúi xuống, chăm chú lắng nghe từng lời nói một của đại sư...

“...bị cái đa tình đa cảm của chính mình kéo mình đi về những chốn đoạn trường không ngớt. Tình và oan đi đôi với nhau, oan kia sẽ đi theo

mãi với tình, và trong hoàn cảnh khổ đau đó chỉ một mình mình biết, một mình mình hay, không ai thấu được nỗi khổ đau của mình, không ai chia sẻ được với mình nỗi cô đơn cùng cực ấy. Cái oan tình ấy sẽ làm cho Đại tiểu thư sống thì đọa, chết thì đày, và cái khổ đau đứt ruột này sẽ đi theo cô ấy cho hết kiếp...”

Đại sư nói xong thì im lặng, tiếp tục gõ mõ tụng kinh. Thúy Vân ngồi bên cạnh vội lên tiếng hỏi, giọng nói có chút sốt ruột mang theo tia sùng sờ: “Đại sư, không thể thay đổi nhưng có thể giảm nhẹ xuống được hay không?”

“Việc này bần tăng không thể nhìn ra được, chỉ biết khuyên cô một câu, không nên đi ngược lại với quy luật của thế giới này... Bản thân cô đi ngược được không có nghĩa là người khác có thể đi ngược được, nếu cô làm gì đó đi ngược với tự nhiên, không chỉ cô phải gánh chịu hậu quả mà e rằng Thúy Kiều cũng không thể thoát được...”

Về cuộc đời oan trái của Thúy Kiều, Thúy Vân đương nhiên biết tất cả, vô cùng rõ ràng là chẳng khác. Khi vừa trở về, Thúy Kiều đã đến tìm nàng, hai tử muội tử tề tâm sự với nhau cả một đêm, Thúy Kiều khóc không biết bao nhiêu là nước mắt. Có lẽ Thúy Vân không hề oán hay hận gì đại tỉ chính vì những chuyện mà đại tỉ phải gánh chịu đau khổ hơn nỗi khổ của nàng rất nhiều, suy đi xét lại đến cùng thì Thúy Kiều không hề phạm phải lỗi lầm gì cả, là do số mệnh của con người quá trớ trêu thôi!

Thúy Vân ngay ngốc một hồi mới đứng dậy, khẽ khom lưng chào đại sư, chân vừa chạm cửa đã nghe ông ấy nói vọng ra: “Cuối cùng Thúy Kiều cũng sẽ trả hết nợ hồng trần, xóa tên mình trong sổ đoạn trường thôi, Nhị cô nương cô cứ yên tâm... Còn nữa, đừng để lãng phí cuộc đời của mình”

“Đa tạ đại sư...”, Thúy Vân quỳ xuống, đầu khẽ dập lên thềm đất, thành tâm cảm tạ với đại sư. Không ngờ hiện nay lại có người có thể cho nàng một lời khuyên bổ ích như thế. Nàng như sức nhớ ra điều gì, nghĩ

ngợi một hồi lại nói: “Đại sư, trong chùa chúng ta có kẻ rất đáng ngờ, xin đại sư cẩn thận...”

Bên trong không có tiếng trả lời, tiếng mõ quen thuộc lại đều đặn chậm rãi cất lên. Thúy Vân thở phào một cái, đúng vậy, nàng lo xa để làm gì, sao không tận hưởng cuộc sống tươi đẹp trước mắt mà cứ phải lo toan tính toán?

Nàng lên về phòng ôm lấy bọc thuốc bảo bối của mình, lần theo đường cũ mà ra ngoài trúc viên đêm qua nhìn thấy. Thúy Kiều đang đến nghe giảng kinh cùng mấy vị tì nữ và ma ma lớn tuổi rồi, vốn Thúy Kiều chịu để Thúy Vân ở nhà vì sáng sớm gọi mãi muội ấy cũng không tỉnh, đêm qua lại có biểu hiện lạ thế kia, chắc là không khỏe trong người, thôi thì đành để muội ấy nghỉ ngơi vậy, cũng không nỡ đánh thức, thế nên nàng mới có cơ hội đánh lẻ chuồn ra ngoài êm thế này.

Thúy Vân lần mò từng chút một, cuối cùng cũng tìm ra đường đi. Đường vào trúc viên này rất nhỏ, chỉ vừa khoảng hai người đi, bên dưới được rải đều bằng sỏi nhỏ, mỗi bước đi đều vang lên vài âm thanh vui tai. Trên đường lên đỉnh núi thì trông thấy núi non hùng vĩ bất tận nhưng giờ đây tất cả đều bị che khuất bởi rừng trúc xanh um tươi tốt này, chúng vươn từng chiếc là mỏng manh ra để đón lấy ánh nắng mặt trời, ven đường bên dưới là một vài bông hoa dại, mấy con ong con bướm chậm rãi vòng quanh nơi đó...

Nàng vui vẻ chạm nhẹ vào vài chiếc lá, không hiểu sao trong lòng nhẹ nhõm vô cùng, cười khúc khích một lát lại ôm đồ chậm rãi đi tiếp. Đi hết rừng trúc dài, càng đi sâu vào trong càng cảm thấy không khí mát lạnh còn mang theo tí hơi nước, khoan khoái đến chịu vô cùng, nhất là không khí nơi đây vừa yên tĩnh lại vừa trong lành. Ôi, giá mà ở hoa viên nhà nàng cũng sẽ có một nơi như thế này!

Lối đi vẫn cảnh chùa len giữa những khối núi đá tạo không gian mát rượi, cùng với những bức tượng nằm rải rác ở khắp nơi, ngay trong trúc viên này cũng có vài pho tượng. Có những am điện thờ nằm bên dưới khối đá khổng lồ đến khó tin. Có những khối đá nằm cheo leo tường không thể chống đỡ được và sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào, nhưng vẫn uy nghi như vậy không di dời thay đổi qua bao năm tháng, có những gian thờ nằm lọt thỏm bên giữa những khối đá to...

Nơi đây còn có rất nhiều hang động kỳ bí, khi xưa còn tương truyền rằng có hang động là nơi sinh sống của thú dữ, của thần linh. Ngoài những hang đá kì bí kia, nơi đây còn có một dòng suối vô cùng nổi danh, gọi là Hồ Bào Tuyền. Suối ở chùa Hồ bào, lại nói Chùa Hồ bào ngày xưa có tên cũ là “Đại Từ Định Tuệ Thiên Tự”; tương truyền vào năm Nguyên hòa 14, đời Đường, thiền sư Hoàn Trung đến ở chùa này, rất khổ cực vì không có nước. Một hôm, bỗng có 2 con hổ đến đào đất làm hang, nước theo đó phun lên, vì thế có tên là suối Hồ bào và chùa Đại Từ Định Tuệ Thiên từ đó cũng được đổi lại gọi là chùa Hồ bào. Nước suối trong mát và ngọt, được xếp hạng là Suối lừng danh trong thiên hạ. Phía tây suối còn lại nền một ngôi tháp thờ ngài Đạo tế, vị Cao tăng đời Tống và phía sau núi có tòa tháp thờ một phần di cốt của pháp sư Hoằng Nhất.

Quả nhiên, một hồi sau Thúy Vân nghe được tiếng suối róc rách truyền vào tai mình, tinh thần nàng hào hứng vô cùng, bước chân vội nhanh hơn để được chiêm ngưỡng dòng suối nổi tiếng đó.

Chẳng phải nàng đã nói rồi sao, những lần trước đến nơi này đều vì mẫu thân cùng đại tỉ kèm cặp chặt chẽ, chưa kể khi đó nàng là một cô gái nhỏ rất mực nghe lời cha mẹ, là một tiểu thư khuê các đúng chuẩn, không dám bước chân ra ngoài nữa bước hướng hồ gì tới việc một mình tự ý bỏ ra ngoài ngắm cảnh thế này!

Thúy Vân nhìn dòng nước trong veo đang nhẹ nhàng chảy qua trước mặt mình thì hai tay chống bên hông mà cười lớn: “Ha ha, cô nương ta thật

cao hứng!”, đoạn, tao nhả vén váy ngồi xuống, nhúng nhẹ bàn tay vào dòng nước trong vắt, trong đêm nổi in ngược cả màu xanh của nền trời và thấy được từng đám rong rêu cùng sỏi đá bên dưới đáy, thậm chí Thúy Vân còn thấy vài con cá bơi loạn xạ bên dưới.

Nàng cười, gương mặt trẻ con non nớt trong dòng nước cũng nheo mắt lại cười, tựa hồ rất vui vẻ. Thúy Vân chạm tay vào quấy quấy vài cái, nghĩ nghĩ một hồi lại cẩn thận để bọc đồ xuống, bùm hai tay lại, vốc lên một ngụm nước mà đưa vào miệng...

Nước suối trong veo ngọt lịm, quả nhiên thiên hạ đồn không ngoa! Vừa uống vào đã thấy tâm hồn sáng khoái.

Bỗng nhiên...

Nàng nhìn thấy từ trong dòng nước phản chiếu lên hình ảnh của một người, người đó thân thể trần, tĩnh tâm ngồi yên lặng trên tảng đá lớn dưới dòng thác, hai tay đặt lên đầu gối, mắt nhắm nghiền... Thúy Vân chớp mắt vài cái lại khê cụp mắt xuống...

Không lẽ nàng có bệnh trong người hay sao, nhìn hòa thượng mà cũng có cảm giác xinh đẹp sống động như vậy?

Thúy Vân nheo mắt lại nghĩ ngợi, không đúng, không thể gọi là xinh đẹp được, phải dùng hai chữ mỹ miều chăng?

Người đó ngồi yên trên đá, mặc cho dòng nước ào ào chảy xiết trút lên đầu mình mà lưng vẫn thẳng như tùng, vững vàng như núi Thái Sơn, tựa hồ như không có thứ gì có thể lung lay được. Thác nước đó nằm ở thượng nguồn, nước chảy rất mạnh thế nhưng khi đổ về đến dòng suối nhỏ lại chảy một cách chậm rãi hiền hòa, thật không biết đâu mới là bản chất thật sự của nó.

Thúy Vân băng quơ ngẫm nhìn cảnh vật xung quanh, phía trước là dòng suối trong xanh, bên trái là núi non trùng trùng điệp điệp, sau lưng là rừng trúc tươi tốt... Ạch, còn bên phải là thác nước cùng cái vị hòa thượng đã có lòng tốt dắt nàng trở về phòng đêm hôm qua. Nàng mím môi khó xử, định bụng hôm nay lên ra đây để tìm một không gian yên tĩnh để lựa thuốc, nào ngờ lại có người đến trước mất rồi.

Nghĩ cũng lạ, đây là địa bàn của người ta, mình chỉ là khách, có lẽ nên nhường chỗ...

Xoay lưng lại, bước chân chậm chạp vừa bước đến rừng trúc thì dừng lại, ánh mắt vô cùng nuối tiếc...

Ông trời ơi, cảnh đẹp như thế này, phong cảnh nên thơ hữu tình thế này... Cả đời người mới gặp được một lần, chẳng lẽ lại rời đi hay sao? Cứ thế này mà rời đi hay sao? Chưa kịp chiêm ngưỡng tận hưởng mà đã phải rời đi hay sao?

Thúy Vân dứt khoát quay đầu bước chân đi về hướng dòng suối nhưng vừa tới nửa đường đã dừng chân lại...

Nơi đây chỉ có mỗi nàng cùng vị hòa thượng kia, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, nếu để mọi người biết được cũng không hay cho lắm.

Thế là tiểu cô nương đành quay đầu lại, trong tâm trí đấu tranh tư tưởng dữ dội: “Hắn là thầy chùa cơ mà, có gì phải sợ, cứ xem hắn như đại sư trụ trì là được rồi!!!”

Cuối cùng cũng hạ được quyết tâm, Vương nhị cô nương mới chịu ngừng cái trò đi qua đi lại, nhanh chóng phóng tới một tảng đá to bên cạnh dòng suối mà đặt môi ngồi xuống, vươn vai hít vài hơi thật sâu, sau đó bắt đầu lấy đồ nghề ra...

Nàng cố ý lựa chọn một nơi cách vị tiểu hòa thượng khá xa, lại khuất tầm nhìn, thế là an an tĩnh tĩnh mà có một không gian riêng tư thoải mái vô cùng! Thúy Vân khẽ nhoài người ra ngoài quan sát vị đại sư kia, sau khi thấy hắn vẫn nhắm mắt ngồi thiền thì mới thở phào một hơi, bộ dạng ngốc nghếch của mình khi nãy, may mắn không có ai thấy, nào ngờ khi Thúy Vân vừa rụt đầu vào phía sau tảng đá lớn, người kia chậm rãi mở đôi mắt sáng quắc như chim ưng lên nhìn chăm chăm về phía nàng...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tiểu Hòa Thượng

Thúy Vân khẽ xoa xoa bụng, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, thấy mặt trời đã lên qua đỉnh đầu thì sực nhớ ra tới giờ ăn bữa trưa. Nàng ngẩn người, bây giờ mà quay về phòng... đại tì mà bắt gặp nàng... thì chẳng phải nàng sẽ bị ép buộc đến đại điện ngồi co chân nghe mấy vị đại sư giảng kinh hay sao?

Ha ha, đối một tí thì có nhằm nhò gì chứ!

Thế là vị tiểu cô nương cười cười, tay xua xua lên không khí như đang xua muối, mắt nhắm mắt mở lại tiếp tục cầm từng mẫu thuốc nhỏ lên ngửi ngửi, sau khi suy nghĩ một hồi mới bỏ riêng ra một bên.

Quả nhiên, không quá ba mảnh thảo dược, Thúy Vân đã hùng hổ đập tay xuống tảng đá to, liêu xiêu đứng dậy, tay cẩn thận gói gém mấy gói thuốc đã được lọc xong của mình, gom vào một góc, chỉnh sửa lại vạt áo bị nàng làm nhăn nhúm từ nãy giờ rồi hít vào một hơi.

Trong nháy mắt, Thúy Vân lại trở thành vị tiểu thư khuê các tao nhã, bước chân chậm rãi từ tốn lại có phần thanh cao, mắt hí lên nhìn về phía thác nước...

Bóng hình kia vẫn vững chắc như thế, nếu nhìn không kĩ có khi còn nhầm lẫn vị tiểu sư phụ đó với mấy bức tượng đá trong khuôn viên chùa. Thúy Vân chợt cảm thấy tò mò, định bước đến bên thác nước thì bao tử

bỗng nhiên “Rột...Rột...” vài tiếng. Nàng đỏ mặt, đầu hơi hếch lên, bắt đầu hành trình đi tìm lương thực cứu đói.

Thúy Vân đến nhà bếp, cung kính cúi đầu vái chào một vị đại sư, sau đó nhỏ giọng xin ông ấy vài cái bánh bao, hiệu quả đến không ngờ, ông ấy cho nàng những năm cái. Nàng có chút sững sờ, mặt cứ đơ cứng ra, tay bê cái đĩa đựng năm cái bánh bao đi về phía rừng trúc ban này. Nàng không mang theo đồng hành lí bởi vì mỗi lần dọn vào lấy ra rất mất thời gian, và lại đây là cửa Phật, không ai lấy làm gì. Thêm nữa... mấy thứ canh cây cọng cỏ như đồ chơi vớ vẩn ấy có cho cũng không ai thèm lấy, hà cớ gì lại sợ mất?

Khi Thúy Vân quay lại, vật dụng trên mỏm đá to của nàng vẫn còn nguyên. Thúy Vân kiểm tra một hồi, nghĩ nghĩ thế nào không biết, lại bê đĩa bánh bao đến bên thác nước, tò mò quan sát bóng người ngồi trong kia.

Người này ngồi im bất động, không thể nhận ra hơi thở, nếu không quan sát kĩ cũng khó biết đây là một con người bằng xương bằng thịt. Thúy Vân biết bởi vì hôm qua nàng vừa gặp hắc mà!

Nàng khẽ đặt đĩa bánh bao xuống đất, tay lần mò bám chặt lên mỏm đá trơn trượt gần thác nước, chân bắt đầu dò dẫm tiến vào trong với mục đích muốn xem thử đây là người hay là tượng đá. Nếu là tượng đá thì kì quái, sao người ta không tạc tượng sư trụ trì mà lại tạc tượng vị tiểu hòa thượng này? Chẳng lẽ... vì hắc xinh đẹp nên mới có người tạc tượng hắc?

Còn nếu như hắc là người, nàng chỉ cần giả vờ e thẹn cúi đầu chào đại sư, sau đó chuồn êm thôi!

Dù sao nàng cũng chỉ ở đây vài ngày, có gặp lại nhau nữa đâu mà sợ!

Điều khiến Thúy Vân tò mò chính là, hắc ngồi dưới thác nước lâu như thế, từ lúc nàng vừa tới đây cho tới bây giờ cũng đã hơn hai canh giờ rồi, vậy mà người này vẫn giữ nguyên một tư thế lại không thấy mỏi hay sao?

Với lại, chẳng lẽ đây là suối nước nóng à? Chứ nước lạnh làm sao chịu nổi, nước lại chảy xiết thế kia.

Càng nghĩ càng cảm thấy phấn khích, thế nên lá gan của Thúy Vân to thêm vài phần, tay bầu vú bám chặt lấy mỏm đá nhỏ, nào ngờ giày thêu hoa của nàng khá trơn trượt, vừa giẫm phải rêu xanh đã trượt một đường dài. Thúy Vân kinh hãi, “A...” một tiếng, bàn tay nhanh chóng chộp vào hòn đá to tướng ngay tầm tay.

May mắn cả người không bị trượt té, có điều... một chiếc hài của nàng lại rơi xuống suối, để lộ ra bàn chân nhỏ xinh được bao bọc cẩn thận bởi một lớp vớ trắng tinh. Ban đầu Thúy Vân chỉ cảm thấy tiếc đôi hài của mình, mãi một lúc sau nàng mới ngộ ra, nơi đây còn có một vị hòa thượng nữa, nàng lại để rơi hài thế kia, quá luống cuống rồi chẳng. Nàng hơi đỏ mặt, vội co chân giấu dưới lớp váy áo của mình, ánh mắt luyến tiếc khẽ nhoài người nhìn xuống dòng suối bên dưới.

Quả thật suối không sâu, nước cùng lắm chỉ tới đầu gối là cùng, nàng cũng đã nhìn thấy chiếc hài tí hon của mình đang nằm giữa dòng kia rồi. Vấn đề là, làm sao để lấy nó đây trời ơi!!

Chẳng lẽ lột phẳng chiếc hài còn lại ra, nhảy ùm xuống nước nhặt lấy chiếc kia rồi cung kính tạ tội với vị tiểu hòa thượng đang ngồi ở đây vì đã làm phiền à?

Thúy Vân ngồi chèm bẹp trên mỏm đá suy nghĩ một hồi cũng không biết phải làm sao thì một âm thanh trầm ấm vang lên khiến nàng giật thót mình, tí nữa là rơi nguyên con xuống nước, đi theo vết xe đổ của chiếc hài xấu số kia.

“Cô nương, cô lại đi lạc nữa à?”

Thúy Vân cười ngượng hai tiếng, cuối cùng bất lực thở dài, ánh mắt xa xăm bất lực nhìn về giữa dòng suối...

“Không giấu gì đại sư, tiểu nữ...”

Không đợi Thúy Vân nói hết, vị đại sư kia đã lên tiếng cướp lời: “Chiếc hài ở giữa dòng nước có phải của cô nương không?”

Thúy Vân mắc cỡ, đầu cúi thấp hết mức có thể, mặt đỏ như trái cà chua, hai tay quàng qua ôm chặt cái chân không còn đôi hài, túng quần không biết làm sao. Thật là mất mặt quá đi!

Vị đại sư kia nhìn Thúy Vân một cái, sau đó chậm rãi thu tay về, nhẹ đứng dậy, kéo ống quần lên trên đầu gối, khoan thai đi đến giữa dòng suối nhỏ, khom lưng nhặt chiếc hài màu xanh nhạt có thêu hoa cẩm chương trắng trên đó về trả lại cho nàng. Thúy Vân ngượng ngịu vươn tay ra nhận, sau đó lí nhí nói lời cảm ơn, đầu vẫn không dám ngẩng lên.

Hòa thượng thì sao chứ, hăn vẫn là đàn ông mà, nàng để lộ bàn chân trước mặt một người đàn ông, không xấu hổ sao được?

May mắn thay, vị đại sư kia cũng không làm khó nàng, hăn vừa trả lại xong liền xoay lưng đi, Thúy Vân thấy thế thì gọi với theo: “Đại sư, từ sáng tới giờ ngài chưa ăn thứ gì, hay là cùng ăn bánh bao với tiểu nữ đi!”

Vị đại sư kia dừng bước, đầu hơi ngoái ra phía sau đủ để nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ chật vật của nàng.

Cô nương này kì lạ thật, ban đầu muốn tò mò tìm hiểu nên mới có gan bò tới gần thác nước, sau đó bất cẩn làm rơi hài lại đỏ gay cả mặt, bây giờ lại muốn mời hăn ở lại dùng bánh bao cùng nàng?

Thúy Vân lồm cồm bò ra khỏi mỏm đá, một tay cầm chiếc hài ướt sũng của mình, tay kia vội ôm đĩa bánh bao năm cái mình vừa xin về khi nãy, cao giọng hào hứng: “Đại sư, ngài dùng đi! Ngại quá, may mà có đại sư giúp đỡ!”

Nàng bào chữa, đương nhiên phải nói thế thôi, bây giờ hẵn mà hỏi nàng đến đó để làm gì chắc có nước độn thổ mất. Vả lại, đêm qua hẵn giúp mình khỏi đi lạc, lại lấy hộ mình thảo dược về giải mê dược cho đại tì, hôm nay lại hảo tâm nhặt hộ mình chiếc hài rơi xuống nước...

Vị đại sư liếc nhìn nàng một vòng, bộ dạng tiểu cô nương kia vô cùng chật vật, hiện giờ mặt trời đã lên cao, đá sỏi rất nóng, vậy mà phải đi chân không bởi vì đôi hài đã ướt sũng rồi, khó mà đi được. Nàng nhanh chân chạy đến bên chỗ này, nếu nhìn kĩ hình như nàng nhảy phốc phốc lên mà chạy, chân không dám chạm vào đá sỏi bên đường lâu nửa khắc, nụ cười trên môi cũng đã méo xệch cả ra.

Đến khi Thúy Vân đến được bên hòn đá lớn nơi bóng râm khi này nàng vừa ngồi thì thấy vị đại sư kia đang nhìn vào mớ thuốc hỗn độn của nàng. Thúy Vân cười ngượng, đặt bánh báo trước mặt hẵn rồi nhanh tay dọn dẹp mớ thuốc hỗn tạp đó vào một góc, dù sau một lát nữa nàng cũng định phân loại tiếp cho xong mà!

Vị đại sư đó thấy như thế thì cup mắt xuống tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì. Không khí bỗng nhiên có chút khó xử, Thúy Vân cắn cắn môi ngoáy quanh một vòng, cuối cùng đành phải lên tiếng: “Đại sư?”

Người kia giật mình, hai mắt mở lớn nhìn nàng, sau đó chân bước lui dần về phía lối vào vườn trúc, miệng từ chối:

“Đa tạ cô nương có lòng tốt, chỉ là bần tăng còn có chuyện phải làm! Mong cô nương thứ lỗi!”, đoạn, hẵn quay lưng đi mất. Thúy Vân nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao to mang theo chút khí phách kia thì trong lòng cảm khái. Xem đi nha, ngay cả thầy chùa còn tốt bụng như thế, hiện ngang vững chắc như thế, ôn nhu hiền từ như thế, có phần còn hơn cả tên Kim Trọng – tướng công kiếp trước của nàng cùng đại tì nữa nha!

Nghĩ lại mà thấy có phần tức giận trong lòng, tên Kim Trọng chỉ biết cho bản thân hẫng, một chút suy nghĩ cũng không có, đồng ý lấy Thúy Vân nàng chỉ vì nhớ nhung đại tể, sau cưới cưới đại tể cũng không hề suy nghĩ gì tới nàng. Thúy Vân hung hăng mím môi, đúng vậy, mọi uất ức mà nàng phải chịu đều do hẫng mà ra, không phải do đại tể, không phải do mẫu thân mà là do hẫng...

Nàng ngồi trên mỏm đá nhỏ, răng nghiến trèo trẹo ken kết, lại vung tay ngồi tiếp tục sự nghiệp trở thành “Lương y” cho đến tối mịt mới trở về phòng nghỉ ngơi.

May mắn cho Thúy Vân, tối hôm đó Thúy Kiều cũng không vặn vẹo hỏi han gì nàng nhiều, chỉ dặn dò vài ba câu cẩn thận không được nghịch ngợm, lôi kéo nàng đi đến suối tắm rửa một hồi lại trở về ngủ, sáng hôm sau lại tiếp tục đi cùng mấy vị ma ma lớn tuổi đến Kinh các đọc kinh thư sách báo gì đó, Thúy Vân cũng không rõ. Điều duy nhất mà nàng thấy rõ chính là... hôm nay nàng lại tự do tiếp!

Thúy Vân hồ hởi mang lại giày, tóc búi thành hình hai cái bánh bao, bên trên gắn vài thứ trang sức đơn giản, sau đó nhanh chóng chạy đến trúc viên hôm qua.

Hôm nay nàng đến rất sớm, vừa dùng bữa sáng xong đã bay ngay đến đây, nghĩ cũng không nghĩ, nhìn cũng không thèm, nhắm trúng phóc ngay vị trí tảng đá to lại khá bằng phẳng hôm qua mà ngồi xuống.

Thúy Vân ngồi xoa xoa cổ tay, hít vào thở ra, mắt quan sát khung cảnh xung quanh một vòng mới hào hứng mở gói thuốc hỗn độn ra tiếp tục công việc dang dở. Hôm nay nàng rất có tinh thần!

Chừng này thảo dược... nếu làm liên tục tới tối chắc sẽ xong! Mà dù sao cũng không cần gấp, cứ nhàn nhã mà làm, nàng còn được ở đây những hai ngày nữa cơ mà! Thúy Vân vốn tranh thủ thời gian vì nàng muốn đi

thăm thú cảnh vật nơi đây nữa! Hiếm khi có cơ hội được ra khỏi nhà, bên cạnh không có mẫu thân cản nhắc, không có lão sư phụ quái gở cùng Nhị thúc mặt lạnh, đại tỉ bị thứ khác hấp dẫn như thế này nên không thể làm phiền, nếu không tận dụng, Thúy Vân nàng là con bò a!

Càng nghĩ tinh thần càng phấn chấn, mắt đẹp hạnh phúc nheo lại, chăm chú làm việc.

Không ngờ nàng tập trung đến nỗi có người đến cũng không hay...

Thúy Vân nghe thấy âm thanh kì lạ, đầu hơi ngẩng lên, ngạc nhiên chớp mắt hai cái.

Nàng cùng vị đại sư trợ đầu kia quả thật có duyên, từ hôm mới lên chùa đến nay, trừ hôm đầu tiên, còn lại ngày nào nàng cũng nhìn thấy hắc ta!

Hôm nay đại sư có vẻ không hứng thú với việc ngồi ngâm mình dưới thác nước nữa mà thay vào đó là việc luyện võ. Trên tay hắc mang theo một cây gậy dài, đằng sau lưng lại giắt một thanh kiếm. Thúy Vân tò mò chống cằm nghĩ, tại sao lại phải mang theo hai thứ nhỉ?

Vị đại sư kia chắc đã sớm thấy nàng, chỉ là hắc phớt lờ đi thôi!

Thúy Vân nghĩ nghĩ, nước sông không phạm nước giếng, dù sao cũng là người quen, lại nhớ tới sự luống cuống của mình hôm qua, mặt đỏ lên trong phút chốc. Ừm, mặt mũi đã mất thì khó mà lấy lại được T.T

Nàng không nhìn hắc nữa, quay về tiếp tục công việc ngửi ngửi của mình, người kia cũng đưa lưng về phía nàng, miệng không nói lấy nửa chữ.

Thúy Vân dự định không nhìn vị đại sư kia, nào ngờ khi hắc vung côn bắt đầu tập võ thì nàng dừng tay lại, người ngậy ra như phỗng chăm chú quan sát. Từng động tác mà hắc vạch ra mang theo công lực rất mạnh, nàng

có thể cảm nhận được, ngay cả cây cối xung quanh chấn động không ít, động tác nhanh nhẹn dứt khoát mang theo sự mạnh mẽ quyết đoán, không thấy rõ người này thực hiện như thế nào, chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của cây gậy trong tay hắn tạo ra âm thanh chém gió, vùn vụt vung lên rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống...

Hắn tập một lúc lâu cũng không thấy mệt, động tác cũng không chậm lại mà vẫn giữ nguyên tốc độ, mặt không biến sắc, trên trán chỉ hiện lên một ít mồ hôi, thần thái nhẹ nhàng an tĩnh lại mang theo chút uy nghiêm khó nói, bóng lưng to lớn vững chắc vẫn thẳng tắp như tùng, cả người toát lên loại khí phách anh hùng khiến người khác phải kính phục.

Thúy Vân thầm nghĩ, người này làm đại sư trong chùa thật là uổng, nếu ở trên quan trường chắc chắn sẽ là một vị quan to! Không, không đúng! Khí phách như thế này là khí phách phải được tung hoành giang hồ, tự do tự tại, nghĩ kỹ mới cảm thấy không hợp với chốn quan trường!

Anh hùng xuất thiếu niên! Vị đại sư đó khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi là cùng nhưng từ cách cư xử cho đến trình độ võ công, xem ra tất cả đều không phải là thứ tầm thường, nhất định đã được người bồi dưỡng từ nhỏ. Từ đệ tử mà suy ra, vị sư trụ trì của chùa Hổ Bào cũng thuộc hàng cao thủ rồi!

Nàng may mắn chết đi, được diện kiến sư trụ trì, lại còn được ông ấy tư vấn tâm lý cho, chưa kể được tận mắt trông thấy thần thái của một vị anh hùng thật sự!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thúy Kiều Bị Bắt Cóc

Vị đại sư kia cuối cùng cũng dừng tay, quay đầu lại, ánh mắt khẽ lướt qua Thúy Vân một lượt, khóe môi nhẹ cong lên. Thúy Vân đang nhìn người ta chăm chăm thì giật mình vội cup mắt xuống, lúng túng thế nào không biết lại sợ ý làm rơi một gói thuốc vừa nhặt xong lẫn vào mớ hỗn độn kia. Nàng thộn mặt nhìn chăm chăm vài đó, mếu máo muốn khóc.

Khi nào mới có thể xong đây hử trời?

Vị đại sư nhìn thấy vẻ mặt dở sống dở chết của nàng lại có chút ngạc nhiên, cười nhẹ mà trầm âm: “Xem ra tiểu cô nương không có hứng thú gì với Phật pháp cả!”

Thúy Vân nghe thế cũng không ngẩng đầu lên, cẩn thận tỉ mỉ nhẹ nhàng nhặt lại thảo dược, miệng trả lời: “Không phải là không có, chỉ là tiểu nữ cảm thấy hứng thú với nơi này hơn!”

Người kia đảo mắt một vòng ngắm nhìn cảnh vật non nước xung quanh mình, đầu nhẹ gật xuống: “Đúng vậy, bàn tăng cũng có hứng thú với nơi này hơn!”

“Ô!”, Thúy Vân ngạc nhiên nhìn người trước mặt, nhìn thấy vẻ chăm chú của ai kia thì bản thân trong giây lát vội cup mắt xuống, không hiểu tại sao cảm thấy trong lồng ngực có chút bức bối, tay luống cuống gom thảo dược vào gói, ý định bỏ chạy khỏi nơi đây. Nàng đi được vài bước thì dừng lại, vị đại sư kia vẫn đứng yên nhìn nàng.

“À... Đại sư, không biết pháp danh của...”

Thúy Vân hỏi được một nửa thì khựng lại, vội dùng tay che mồm, cười nhẹ cáo lỗi, nào ngờ người phía bên kia thấp giọng trả lời: “Minh Sơn”

--- -----oOo-----

Ánh trăng bị che khuất bởi mây đen dày đặc...

Thúy Vân lay nhẹ Thúy Kiều đang ngủ say bên cạnh, không thấy tí ấỵ trả lời, hơi thở đều đặn nhịp nhàng không giống như đang ngủ mà là đang hôn mê.

Nàng thở dài một tiếng, kẻ kì lạ đêm đó đã quay trở lại...

Đến lúc này Thúy Vân đã có đủ cơ sở để xác định rằng kẻ đó là người trong chùa, hiện tại các nàng đã ở trên đỉnh núi, chắc chắn người đang cạy cửa không thể là người ngoài được.

“Cạch”

Giữa màn đêm yên tĩnh, âm thanh ấy vang lên rõ mồn một. Thúy Vân nằm im nhắm mắt giả vờ hôn mê, nhân lúc này mà đánh giá mùi hương gây mê này. Đây là loại mê được bình thường, được bán đầy khắp các y quán bên ngoài không có gì đặc sắc cả, chỉ là... Thúy Vân không hiểu nổi mục đích của bọn họ là gì.

Tiền không cướp, chẳng lẽ cướp sắc?

Hử? Cướp sắc?

Nghĩ đến đó, Thúy Vân cảm thấy da mặt co rút, tay vô thức giữ chặt cổ áo...

Sau đó...

Sau đó tay nàng vô tình chạm vào trướng ngực mình...

Nàng có sắc để bọn chúng cướp ư? @@

Quên mất, hiện tại mình chỉ là một tiểu cô nương hơn mười tuổi đầu, chỉ vừa mới trưởng thành, vả lại cho dù có bị cướp sắc cũng không đến lượt nàng, đại tì nằm bên cạnh nàng để làm gì đây?

Quả nhiên vẫn như hôm trước, kẻ kia đến trước giường lặng yên ngắm nhìn dung nhan của Thúy Kiều một lúc lâu, mãi đến khi bên vách vang lên vài tiếng cộc cộc hần mới giật mình, vội vòng sang phía bên kia mà bế Thúy Kiều lên, đem đi mất dạng...

Lòng bàn tay Thúy Vân nắm chặt lại, bên trong đã sớm ướt đẫm mồ hôi, trong đầu loạn xạ bần cả lên.

Cứu đại tì hay không cứu đây?

Nếu không cứu thì lương tâm sẽ bị cắn rứt dằn vặt cả đời, còn nếu cứu... thì cứu như thế nào?

La lên cho bọn chúng nghe, bọn chúng sẽ quay lại và thủ tiêu nàng ngay tại chỗ. Nàng hi sinh anh dũng mà không ai biết tới, còn đại tì sẽ bị bán đến cái nơi xa tít xa tắp nào đó không ai hay.

Thúy Vân bất đắc dĩ phải ngồi dậy, mếu máo đi giày vào, soạn vài ba gói thuốc nhỏ bỏ vào trong áo phòng hờ, nhanh chân chạy theo bọn chúng nhân lúc chúng còn chưa rời khỏi.

Phật tổ, ngài mau hiển linh phù hộ tiểu nữ đi á!!!!

Bọn chúng gồm có bốn người, do đang buổi đêm nên Thúy Vân nhìn không rõ nhưng dựa vào dáng đi cùng khuôn mặt mờ mờ ảo ảo dưới ánh

nền kia, Thúy Vân vẫn có thể nhìn ra người đang bế Thúy Kiều chính là người đã dắt các nàng lên núi.

Ban đầu nàng có chút không tin, nhìn vị đại sư kia ắt hẳn đã tu hành lâu năm, vậy mà lại giở trò với con gái nhà lành ư? Thế nhưng khi suy nghĩ lại, quả nhiên người đáng nghi ngờ nhất chỉ có hắn. Xem ra Thúy Vân nàng vẫn còn chậm tiêu lắm, nghĩ đi, hôm đó chỉ có đoàn người của nàng cùng vị đại sư đó, không phải người của các nàng, hiển nhiên chính là bọn họ, vậy mà Thúy Vân còn suy nghĩ xa xôi đoán già đoán non không biết là ai.

Nếu nói vậy, những người đang đi cùng hắn hẳn là hai vị tiểu hòa thượng kia đi?

Vậy còn người thứ tư là ai nhỉ?

Thúy Vân không tài nào đoán ra được, đành âm thầm đi theo. Do nàng không biết võ công, cũng không thạo việc theo dõi lén lút này nên không dám rút ngắn khoảng cách, chỉ dám đi theo chúng từ phía xa.

Chân Thúy Vân vô tình giẫm lên một cành cây khô, “Rắc” một tiếng, tên đi cuối cùng quay ngoắt đầu lại, lớn tiếng dọa nạt: “Ai?”

Nàng hoảng hồn núp vào một thân cây to, cả người được một lùm cỏ che lại. Khổ quá, ban đêm tối nên nàng không nhìn rõ cơ mà, bây giờ mà bị bắt thì biết phải làm sao đây?

Ba tên đi đầu đã sớm dừng lại, ánh mắt lóe tia sát khí nhìn về hướng này. Tên đi sau cùng nheo mắt nhìn một hồi, gườm trên lưng đã được tuốt ra khỏi vỏ, lăm lăm đi tới phía phát ra âm thanh. Thúy Vân run rẩy bần rần, nhìn ngang nhìn dọc một hồi cũng không biết phải làm gì, da mặt tê rần rần cười cũng không được, chỉ muốn nằm vật ra ngất cho xong chuyện nhưng tiếc rằng đó chỉ là mơ ước, thực tế nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy ánh đuốc càng lúc càng đến gần mình kia, trên mặt đất còn in cái bóng to lớn của tên bắt cóc cùng thanh gươm dài ngoằn.

Hai tay Thúy Vân bấu chặt vào thân cây xù xì, ánh đuốc đến càng lúc càng gần...

Thúy Vân nàng quyết định rồi, nàng sẽ đầu hàng, đầu hàng...

Đầu hàng vẫn hơn là bị bọn chúng giết chết.

Tuy quyết định như thế nhưng Thúy Vân vẫn không đủ can đảm để bước ra ngoài, tay cứ bấu chặt vào thân cây. Tên kia đến trước mặt Thúy Vân, neho mắt nhìn xung quanh, cả người thận trọng xoay một vòng. Thúy Vân thấy hăn lại sắp chĩa kiếm về hướng mình, hoảng sợ tột độ, vội nhảy từ bên trong bụi lùm ra, nào ngờ chân giẫm trúng tà váy, miệng không kịp kêu một tiếng, cả gương mặt đã đập vào tấm lưng to mập của tên cướp.

Tâm trí tên cướp đang căng như dây đàn, bất ngờ bị một thứ gì vừa cứng vừa tròn đập vào lưng thì bị chấn kinh không ít, té bổ nhào về phía trước, đầu đập vào một tảng đá trời lên trên đất, ngất xỉu.

Thúy Vân vừa đau vừa sợ, vừa ngã xuống đất đã vội lồm cồm bò dậy, hai tay chắp trước trán mà vái lia lịa: “Đại gia thương tình, mong đại gia tha cho tiểu nữ, tiểu nữ lạc đường...”

Sau một hồi độc thoại giữa đêm khuya, không nghe tiếng trả lời, cũng không nghe tiếng kiếm chém xuống, Thúy Vân vội hí mắt nhìn thì bị dọa không ít, cả người nhảy dựng lên bám chặt vào thân cây.

“Nam mô, Phật tổ hiển linh, mau giúp hăn siêu thoát...”

Nàng vuốt vuốt ngực, nhìn xung quanh một vòng. Nơi mà Thúy Vân trốn cách khá xa chỗ mà ba tên cướp còn lại đang đứng chờ nên Thúy Vân nhanh trí vội nhặt lấy cây đuổi giắt lên một cành cây, chủ yếu để ba tên kia thấy đuốc vẫn sáng sẽ không nghi ngờ. Nàng lẩm bẩm:

“Thúy Vân ta đã lỡ giết người rồi, mau bình tĩnh...”

“Đây là ta tự vệ, nói tới nói lui vẫn vô tội...”

“Không đúng, giết người thì vẫn là giết người, trời ơi ta không muốn bị nhốt vào ngục rồi tử hình đâu a !!!”

“Vào ngục sẽ không được gặp cả nhà, phải ăn cơm trắng, ngủ không đủ giấc, quần không đủ mặc...”

“Đúng rồi, ta không nói, hănh không nói, không ai biết ta giết người cả!”

Thế là Thúy Vân khệ nệ xách chân của hănh lên, lôi hănh ném vào một bụi lùm gần đấy, tay đặt lên chóp mũi của kẻ kia mới thở phào, may là chưa chết, khỏi mất công ta phải phi tang!

Lúc này Thúy Vân có dịp nhìn rõ gương mặt của kẻ kia, đây không phải là người trong chùa, hănh mặc trang phục của một thương nhân thì phải?

Thương nhân? Thúy Vân ngẩng đầu lên nhìn về hướng ba tên kia đang đứng chờ đồng bọn, rồi lại cúi đầu nhú mi suy nghĩ, nếu là thương nhân, chẳng lẽ cấu kết với bọn tiểu tăng trong chùa buôn bán người hay sao?

Buôn bán người?

Trong đầu Thúy Vân lóe lên vài suy nghĩ, xem bọn chúng thực hiện âm mưu đề tiện này một cách trôi chảy như thế, ắt hănh đã thực hiện không ít lần rồi.

Nếu vậy, chẳng lẽ trong chùa không ai phát hiện ra sao? Đường đường là người ta bị mất tích cơ mà? Quái lạ, trước giờ gia đình các nàng vẫn thường hay lên chùa Hồ Bào cúng bái, chỉ biết nơi này rất linh thiêng, chưa từng nghe nói có án mạng hay vụ mất tích nào cả.

Thúy Vân bất chợt nhớ tới mùi máu trong căn tháp dưới lưng chừng núi, hơ, nơi đó... để xác người? Giết người diệt khẩu?

Mỗi nữ lồi cồm bò dậy, tiếp tục núp vào thân cây. Ba tên đồng bọn chờ đợi khá lâu, không thấy kẻ kia quay lại thì mắt nhìn mắt, mũi nhìn mũi, sau đó... thêm một tên nữa cầm đao đi về phía này, ánh mắt sắc lạnh, đề phòng còn cao hơn cả tên khi nãy.

Sống trên đời không có thứ gì gọi là may mắn mãi cả, khi nãy nàng chính là may mắn mà hạ gục được tên kia, còn tên này... làm sao bây giờ? Làm sao làm sao...

Đang trong lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên cổ áo bị túm chặt, sau đó... nàng đang ngồi trên cây, phía sau là một thân hình cao lớn.

Đến lúc này Thúy Vân tuy vẫn còn sợ hãi nhưng cuối cùng cũng có thể vượt ngục thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhỏ giọng gọi: “Minh Sơn sư phụ, bọn chúng bắt đại tử của tiểu nữ đi mất rồi”

Minh Sơn dùng tay che miệng của Thúy Vân lại, mắt đăm đăm nhìn xuống bên dưới. Tên kia tìm đi kiếm lại một hồi cũng không tìm ra đồng bọn của mình, trên mặt có vẻ lo sợ, vội vã trở về nơi mà hai người kia đang đợi:

“Đại ca, tên thương nhân kia không biết trốn đâu rồi, chúng ta định như thế nào?”

Người được gọi là đại kia, đích thực là vị đại sư đã dắt đoàn người các nàng lên đỉnh núi, hiện tại nét mặt không còn hòa nhã nữa mà thay vào đó là vẻ sắc lạnh âm u, hằn nhếch môi, cười nhạt, tay còn không quên vuốt ve tấm lưng xinh đẹp của Thúy Kiều đang hôn mê trên lưng:

“Hừ, hần đã chê miếng mồi này thì Minh Thường ta cũng không nỡ chê bai...”

Minh Thường? Thúy Vân chớp mắt, cái tên dâm ô bại hoại kia mà cũng có pháp danh gọi là Minh Thường ư? Thường đâu không thấy, chỉ thấy... Sư trụ trì cũng thật là, sao lại để cho đám đệ tử này tác oai tác oát ngay trong bốn tự thế kia?

Nghe thấy tên cầm đầu nói xong, hai đệ tử trẻ tuổi đi phía sau cũng cũng lên, sau đó cả ba tiếp tục đi mất.

Thúy Vân nhìn với theo ánh đuốc đang dần dần tắt hắt kia, sau đó ghé cổ nhìn người phía sau mình, giọng căng thẳng: “Đại sư, huynh không phải đồng bọn với chúng chứ?”

Minh Sơn không trả lời Thúy Vân ngay, tầm mắt dừng lại ngay trên tên xúi quẩy khi này bị Thúy Vân xô ngã ngất xỉu, nhẹ giọng: “Cô nương, cái xác kia định giải quyết như thế nào?”

Thúy Vân: “...”

Bị bắt quả tang tại trận rồi đấy à...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Âm Mưu

Thúy Vân cùng Minh Sơn hòa thượng âm thầm đi theo bọn họ từ đỉnh núi xuống, đến tòa tháp giữa chân núi thì hoàn toàn mất dấu.

Lúc này tin chắc xung quanh đã không còn ai, Thúy Vân mới chán nản hỏi:

“Minh Sơn, huynh nói xem, trước giờ trong chùa có ai bị mất tích không? Tại sao trụ trì lại không hay biết gì hết vậy?”

“Sư phụ bảo ta theo dõi quan sát bọn họ”

“Ô? Đại sư trụ trì á?”

Lúc này Thúy Vân mới ngớ người, sau đó cười gượng ngùng. Quên mất, đại sư là ai cơ chứ, hóa ra ông ấy đã sớm nhìn ra sự việc, chỉ là chưa bắt dây động rừng mà thôi!

Tuy nhiên, trong lòng Thúy Vân vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, tí như:

“Minh Sơn đại sư, chẳng lẽ gia đình của những vị tiểu thư kia... lại không hay biết gì ư?”

Minh Sơn vừa quan sát canh chừng bên dưới, ánh mắt sắc lạnh cảnh giác nhìn xung quanh, miệng đáp: “Những vị tiểu thư đó khi mất tích đều để lại một bức thư cho gia đình, đại loại là theo tình lang bỏ trốn. Bọn họ sợ

mất mặt nên không dám đi báo lên quan phủ, chỉ đành tự trách mắng mình quản con không nghiêm, nào ngờ...”

“Không đúng, chẳng lẽ bọn họ không nhìn ra nét chữ của con gái mình hay sao? Lại để một lá thư che mắt?”

Bất giác Minh Sơn khẽ cười lên một tiếng, sát khí cũng dần dần hạ xuống: “Ta cũng đang tìm hiểu chuyện đó!”

Nhìn thấy nụ cười ấm áp mê người của vị hòa thượng đầu trọc kia, Thúy Vân bỗng nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, đành cúi đầu xuống, tay cầm cành cây vạch vạch vài đường lung tung trên đất. Bỗng nhiên nàng nghe thấy một âm thanh nỉ non nức nở... dường như là của một cô gái...

Thúy Vân theo quán tính ngẩng đầu lên, tìm tới tìm lui một hồi mới xanh mặt, tay run rẩy kéo kéo ống tay áo của Minh Sơn...

“Kia... kia... Ma... nữ...”

Minh Sơn nghe Thúy Vân nói thế thì nhú mi, nhìn chăm chăm vào vị trí mà ngón tay Thúy Vân đang chỉ vào...

“Cô nương? Nào có ai?”

Thúy Vân muốn khóc, cả người chuyển sang bầu chặt vào tay áo của Minh Sơn, hắn có chút không quen, do trời tối nên không nhìn ra đang đỏ mặt, định gỡ tay nàng ra thì phát hiện lòng bàn tay nàng đã đầy mồ hôi, run rẩy rất sợ hãi:

“Huynh không nhìn thấy ư? Cô ... cô ta... đang nhìn chúng ta, vừa nhìn vừa khóc đó...”

Minh Sơn thấy bộ dạng của Thúy Vân không giống như đang giả vờ, đành cẩn thận vén tán cây lên, nhìn lại một lần nữa về ô cửa sổ...

“Cô nương, thật sự không có gì mà? Cô nhìn đi”

Thúy Vân không tin, đẩy người Minh Sơn ra, nhòai người ra nhìn qua tán lá, khí thế hùng hực do tức giận hoàn toàn bị đẩy lui, cả người tiếp tục run rẩy lấy bối hết cả lên:

“... Cô ấy... cô ấy...”

“Cô nương, cô nhìn thấy có người trong đó thật sao?”

Mặt Thúy Vân trắng bệch, cả người lạnh toát, mồ hôi đã sớm ướt đầm tay chân cùng quần áo, đầu gật lia lịa, ánh mắt chắc nịch, còn không quên kèm theo lời miêu tả:

“Minh Sơn, ta lừa huynh làm gì? Cô ấy mặc một bộ quần áo đỏ thẫm, khuôn mặt trắng bệch, tóc tai... tóc... thế này này...”

Thúy Vân vừa nói, tay buông Minh Sơn ra, vịn vịn trên đầu mình ra sức miêu tả, chỉ là càng nhìn Minh Sơn càng không hiểu, đầu hơi nghiêng sang một bên. Thúy Vân cắn môi, nghĩ ngợi một hồi mới vui mừng thốt lên:

“Đúng rồi, kiểu tóc rất giống tân nương!”

Nghe thấy hai chữ tân nương này, ánh mắt của Minh Sơn hạ xuống mang theo tia suy nghĩ, sau đó đặt Thúy Vân lên vai, cả người tung lên không trung, cuối cùng đáp xuống ngay bệ cửa sổ. Ban đầu Thúy Vân không biết hẳn định làm gì nhưng khi nhìn lại điểm dừng của mình, nàng sợ hãi giữ chặt lấy cả người của Minh Sơn, nhất định không buông hẳn ra, bắt đầu nức nở:

“Minh Sơn, cho ta về đi, ta đi báo quan, báo quan, ta không ở đây đâu, có quý a~~~~”

“Im lặng!”

Lúc này Thúy Vân mới chịu nín hăn, âm thanh nỉ non kia càng lúc càng rõ, không còn mơ hồ như khi nãy nữa, da gà bỗng nhiên dựng ngược cả lên, tím lầy cổ của Minh Sơn càng lúc càng chặt.

“...Cô nương, ta nghĩ... ta cũng nghe thấy...”

Nghe thấy? Nghe thấy mà lại có thể mang bộ dáng điềm tĩnh trầm tư đó ư? Minh Sơn đại sư, huynh là người là là quý giống cô ta vậy?

Minh Sơn cũng không rảnh để quan tâm tới những chuyện đại loại như nam nữ thụ thụ bất thất gì đó, chỉ nhỏ giọng nói vào tai Thúy Vân: “Cô nương, cô còn nhìn thấy cô ta không?”

Thúy Vân từ trong lòng ngực của Minh Sơn thò đầu ra, ánh mắt lướt quanh một vòng, sau đó tái mặt giơ ngón tay chỉ về phía giường ngủ. Hăn thận trọng trèo xuống khỏi cửa sổ, bộ dạng tiểu cô nương kia sợ hãi thế này, thôi thì cứ để nàng đu bám trên người mình vậy.

Thế là hăn bước vào, phía trước ngực là một vật thể đu tòng teng sống chết không chịu bỏ ra.

Quan tâm cái quái gì, mạng là quan trọng nhất.

Bước đến bên cạnh giường, không hiểu sau Thúy Vân cảm thấy sợ muốn chết, ngay cả rèm cửa nhẹ nhàng lay động cũng tạo cảm giác rùng rợn chứ đừng nói tới cơn gió quái ác nào đó đang cuộn lấy cổ nàng.

Cả hai nhìn nhau trao đổi một hồi, cuối cùng rèm được vén lên...

Bên trên giường lộ ra một bóng dáng nhàn nhạt, hư hư ảo ảo, trên mình mặc bộ y phục đỏ thẫm, rõ ràng là quần áo của tân nương, đang cuộn người lại tí tê khóc, thương tâm vô cùng.

Thúy Vân thở phào ra một hơi, chí ít đây cũng là một cô nương có bộ dạng rất xinh đẹp, không phải quỷ là được rồi! Tới tận lúc này cả người Thúy Vân mới thả lỏng, vừa định trèo xuống, chân chưa kịp chạm đất thì đã bị câu hỏi của Minh Sơn đại sư khiến nàng bám hẩn còn chặt hơn khi nãy:

“Cô nương, có thấy cô ta không?”

“Huynh không nhìn thấy ư?”

Minh Sơn lắc đầu, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh: “Ta chỉ nghe tiếng khóc của cô ấy, không nhìn thấy gì cả...”

Bóng người trên giường cử động, nghẹn ngào cất tiếng, âm thanh như dưới điện Tu La truyền về, khản đặc lại mang theo tia mềm mại kì lạ: “Đại sư không thể nhìn thấy ta đâu, chỉ có cô nhìn thấy thôi, cô và ta đều là hồn ma giống nhau mà...”

“Ma... ma biết nói, á á!!”

Thúy Vân dùng sức siết chặt cổ của Minh Sơn, chân quắp lên ôm lấy hông hẩn, gờ thể nào cũng không ra, hẩn đành bất lực: “Cô ấy nói gì vậy?”

Thúy Vân tròn mắt: “Minh Sơn, huynh không nhìn thấy nhưng lại tin ư?”

Minh Sơn không nhìn Thúy Vân nữa, lớn tiếng nói chuyện, ngay cả hẩn cũng không xác định được con ma mà Thúy Vân nói đang ở đâu: “Diệp cô nương, có phải cô hay không?”

Bóng ma trên giường xúc động: “Hắn biết ta ư?”

Thúy Vân rơi lệ: “Huynh biết cô ta ư?”

Minh Sơn: “Sau khi cô ấy mất tích, ta có đến tìm hiểu thì được nha hoàn của cô ấy cho hay, trước khi rời đi cô ấy mặc một bộ trang phục của tân nương tử, khi này nghe cô nói như thế nên có chút nghi ngờ...”

Hồn ma kia gật đầu lia lịa, cả người nhào ra ngoài. Thúy Vân hét lên một tiếng, chân ra sức đạp, Minh Sơn nghe thấy nàng hét thì giật mình, vô thức ôm chặt tiểu cô nương trong lòng lại: “Chuyện gì?”

Hồn ma thấy Thúy Vân phản ứng như thế thì không dám tiến tới nữa, tủi thân khóc than: “Ta chết oan uổng lắm...”

Kêu... kêu oan thì kêu oan, việc gì phải động tay động chân khiến Thúy Vân nàng sợ hãi như thế? Tuy đang sợ hãi nhưng Thúy Vân vẫn hào tâm quay sang phiên dịch cho Minh Sơn: “Cô ta bảo cô ta chết oan...”

“Diệp cô nương, có thể kể lại cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra hay không?”

Ma nữ gật đầu, Thúy Vân lệ rơi đầy mặt, hướng Minh Sơn gật đầu.

Thế là từ một thiếu nữ bất tài vô dụng, Thúy Vân bỗng nhiên trở thành người phiên dịch cho âm dương hai cõi. Ban đầu nàng rất sợ hãi nhưng về sau, thấy hồn ma kia cứ khóc rồi nấc trông cực kì thương tâm, xem ra không có vẻ gì đáng sợ cả, tâm dần dần mới bình tĩnh lại.

Thúy Vân vuốt ngực, tự trấn an: “Bình tĩnh, mình cũng đã từng giống cô ta, mặc dù chỉ trong một thời gian ngắn thôi...”

Hít một hơi dài mới ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: “Cô nương gì ấy, cô kể đi.”

Hồn ma kì lạ kia ghen ngào lên tiếng: “Tiểu nữ vốn là con gái của một thương gia, gia đình khá giả. Một lần lên chùa liền gặp được Minh Thường đại sư liền đem lòng yêu quý, ngài ấy cũng có tình ý với tiểu nữ. Do lệ chùa nghiêm ngặt, bọn tiểu nữ cũng không dám công khai mà chỉ lén lút gặp nhau. Một ngày kia ngài ấy bảo muốn đưa tiểu nữ bỏ trốn khỏi nơi đây...”, nói đến đây thì tiếp tục khóc một cách không ngừng không nghỉ, lệ tuôn xối xả, khuôn mặt vốn đã trắng nay lại càng trắng hơn.

Nước mắt ban đầu vốn long lanh trong suốt như hạt ngọc từ từ đổi thành màu đỏ tươi diễm lệ, tràn ra từ hai khóe mi, ngay cả tròng mắt nàng ta cũng dần dần chuyển sang đỏ lừ, phần nộ: “Hắn cư nhiên lừa tiểu nữ đem bán cho một thương nhân buôn người, thế mà tiểu nữ lại đem cả trái tim dâng cho hắn...”

Thúy Vân bắt đầu hình dung ra sự tình của câu chuyện, mày hơi nhíu lại: “Sau đó cô nương chống cự phản kháng liền bị hãm giết, đúng không?”

“Đúng, đúng vậy!”, hồn ma của Diệp Nguyệt ngẩng phắt đầu dậy, mắt mở lớn, hai vệt máu nổi bần bật trên gương mặt xinh đẹp, tròng mắt nổi gân xanh, đồng tử co lại chỉ còn hai chấm nhỏ. Thúy Vân nuốt nuốt nước miếng, muốn khóc gần chết nhưng cố gắng nhẫn nhịn để tường thuật trực tiếp lại cho Minh Sơn:

“Đại loại là...”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hồn Ma Diệp Nguyệt

Minh Sơn đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này âm khí rất nặng, tại sao bình thường mỗi lần đi ngang qua nơi này hẳn đều không cảm nhận được gì, không hiểu sao hôm nay lại có thể cảm nhận ra, khi này thấy bộ dạng chuyên tâm lắng nghe của tiểu cô nương kia, thật không ngờ nàng lại có thể trò chuyện được với hồn ma người chết. Nghe thấy âm thanh của nàng, hẳn chỉ từ tốn hỏi: “Thế nào?”

Tuy đang trong quá trình sợ hãi nhưng Thúy Vân vẫn có thể mạch lạc kể lại đầu đuôi cho Minh Sơn nghe. Hẳn nghe xong cả người dần dần tỏa ra sát khí: “Diệp cô nương, tại sao cô không kêu oan với sư phụ, lại cam chịu ở lại nơi này?”

Hồn ma của Diệp Nguyệt nghe tới đây liền co rúm lại, đôi tay run rẩy chỉ về hướng cửa sổ. Thúy Vân ngoái đầu nhìn theo hướng chỉ của nàng ta, mắt đẹp chớp chớp, đoạn, quay sang hỏi nhỏ với Minh Sơn:

“Cái tên Minh Thường kia có giỏi trấn yêu trừ tà không?”

“Mặc dù nhân phẩm không ra gì nhưng hẳn quả thực rất có tài trong chuyện này”

“Vậy thì huynh hiểu rồi, kia, bùa còn treo lưng lăng kìa!”

Đúng như lời Thúy Vân nói, Minh Sơn quả nhiên phát hiện ra bốn góc tường đều được phong ấn kỹ lưỡng mà loại bùa chú này không phải người

bình thường có thể phá giải. Hắn bước lại, đưa tay xé mẫu giấy vàng đậm ghi ngoằn ngoèo đang được dính trên tường xuống, nếu Thúy Vân nàng đoán không lầm, dường như hắn còn đang lăm lăm đọc bùa chú gì đó.

Điều kì lạ là, sau khi Minh Sơn xé lá bùa, hồn ma mờ mờ ảo ảo của Diệp Nguyệt dần hiện rõ nguyên hình, trông không khác với con người là bao, chỉ có điều sắc mặt còn hơi nhợt nhạt, trên má vẫn còn in rõ hai vết máu đỏ thẫm. Đến lúc này không chỉ Thúy Vân nhìn thấy mà ngay cả Minh Sơn cũng đã thấy được nàng ấy.

Diệp Nguyệt tiến tới trước mặt hai người, chậm rãi quỳ xuống, dập đầu.

Minh Sơn kinh ngạc: “Diệp cô nương, cô làm gì vậy?”

“Ơn này của hai người, Diệp Nguyệt không biết phải báo đáp sao cho đủ, chỉ hi vọng hai người nhận một lạy này của tiểu nữ.”

Nắm đấm của Minh Sơn siết chặt lại, giọng điệu lạnh lùng: “Minh Sơn nhất định sẽ bẩm báo lại với sư phụ để trừng trị tên cầm thú kia, cô nương cứ an tâm yên nghỉ!”

Thúy Vân cứ tưởng chỉ cần phá bỏ bùa chú phong ấn thì nàng ấy sẽ được siêu thoát, nào ngờ nàng ấy lắc nhẹ đầu, mắt buồn rười rượi: “Đại sư, thân xác của tiểu nữ vẫn còn nằm trong tay hắn...”

“Thân xác?”

Không chỉ Thúy Vân mà Minh Sơn cũng ngạc nhiên không kém, ái ngại: “Diệp cô nương, cô đã chết hơn hai năm trước rồi, làm sao mà...”

Để giải đáp thắc mắc của Minh Sơn, hồn ma của Diệp Nguyệt tiến lại gần hai người, dùng bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay Thúy Vân kéo nàng đi,

do bị quá bất ngờ, Thúy Vân chỉ biết nghệt mặt ra, ngay cả la hét cũng quên mất, mãi đến khi lấy lại bình tĩnh thì nhìn thấy mình đứng ở đầu giường.

Thúy Vân run rẩy mếu máo nhìn Minh Sơn, miệng sắp la lên thì Diệp Nguyệt đẩy nàng tới trước giường gỗ đứng.

Diệp Nguyệt có vẻ trốn tránh không muốn lại gần, chỉ để mình Thúy Vân ở đó. Thúy Vân nghĩ nghĩ, quan sát một hồi mới bắt đầu mò mẫm tìm kiếm trên giường. Sau một hồi tìm kiếm, nàng vẫn không tìm ra thứ gì cả.

Sắc mặt của Diệp Nguyệt càng lúc càng trắng bệch trong suốt, dường như chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua cũng sẽ khiến nàng ấy tan biến đi mất. Ban đầu cứ nghĩ đó là ảo giác của mình, nào ngờ một lát sau, nàng ấy biến mất thật, chỉ kịp để lại một câu: “Cầu xin hai người...”

Minh Sơn trầm mặc không nói gì cả, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhẹ giọng bảo với Thúy Vân: “Trăng đã bị mây che mất rồi...”

Thảo nào, hóa ra đêm nay là trăng tròn nên nàng ấy mới có thể hiện thân. Xem ra cảm giác lần trước của nàng khi ngủ ở đây không hề sai, lần đó chắc nàng ấy đã muốn tố cáo nhưng bị bùa chú phong ấn không có cơ hội tiếp cận.

Sau khi hồn ma của Diệp Nguyệt biến mất, áp lực của Thúy Vân cũng giảm xuống, nàng tập trung tìm kiếm một lúc lâu mới phát hiện ra một vật thể tròn tròn nhô lên trên bề mặt giường gỗ. Thúy Vân chần chờ một lát, cuối cùng ấn xuống.

Giường gỗ rung nhẹ, một đầu được bật ra, bên trong toát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt kèm theo tia lạnh thấu xương.

Giường gỗ này vậy mà lại là cái quan tài?

Óe, vậy trước đó nàng và đại tể nằm trên quan tài người chết mà ngủ?

Nghĩ tới đây, Thúy Vân run rẩy mấy cái, quỳ xuống dập đầu lia lịa: “Diệp cô nương, Diệp đại nhân, đêm đó không phải ta cố ý nằm trên xác cô mà ngủ đâu, kì thực hôm đó ta mất ngủ, cho dù có ngủ cũng không ngủ được bao nhiêu, mong cô tha cho ta á...”

Minh Sơn bên cạnh hoàn toàn bỏ ngoài mắt mọi hành động của Thúy Vân, chỉ chăm chăm nhìn vào một góc vừa lộ ra đó, sau đó dùng sức lôi nó ra ngoài...

Bên dưới là một phiến băng lớn, trong đó chứa đựng một bóng hình đỏ thắm xinh đẹp, gương mặt thanh tú thoát lệ, đầu đội mũ phượng của tân nương, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang say giấc, gương mặt này nhìn tới nhìn lui thì không khác là bao so với hồn ma ban nãy.

Thúy Vân há hốc mồm, ô a vài tiếng: “Ướp... ướp xác? Quả thật cô nương kia chết được hai năm rồi sao?”

Thúy Vân do quá hoảng sợ nên hỏi thế thôi, thực chất khi vừa nhìn qua vết thương ở lồng ngực nàng ta, nàng cũng có thể đoán được. Một vết thương chí mạng kia, khó mà bảo toàn mạng sống.

“Thật không ngờ hắn lại dám sử dụng những thứ tà ma ngoại đạo này...”

“Này, băng này... không tan à?”

Lúc này Thúy Vân mới cảm thấy kì lạ, quay sang hỏi Minh Sơn bên cạnh.

“Băng này được duy trì bằng cách dùng máu của xử nữ tưới lên đều đặn...”

Bây giờ thì Thúy Vân hiểu tại sao Minh Sơn lại bảo đây là thứ tà ma ngoại đạo rồi, máu gì không dùng, nhất định phải là máu của xử nữ, tên

Minh Thường này, quả nhiên biến thái loại nặng.

“Khoan đã, vậy những nữ tử khác bị Minh Thường bắt đi... không phải là...”

“Cô nương, xem ra đại tử của cô lành ít dữ nhiều rồi”

“...”

“...”

“Huynh có thể nào bớt nói nhảm không? Làm sao để cứu đại tử của ta?”

“Ta sẽ trở về bẩm báo với đại sư, manh mối đều đã bị Minh Thường cắt đứt, khó lòng tiếp tục tìm kiếm”

Thúy Vân tức giận muốn lật bàn, thế nhưng ngẫm đi ngẫm lại mới thấy hẳn cũng có lí, vả lại thân nữ nhi như nàng, có muốn cũng không đem đại tử cứu ra được, đành ngậm ngùi đi theo Minh Sơn về lại chùa.

Bên trong phòng của đại sư trụ trì vẫn còn sáng đèn. Minh Sơn gõ nhẹ cửa ba cái:

“Sư phụ, con có chuyện cần nói với người”

“Vào đi.”

Lúc Thúy Vân cùng Minh Sơn tiến vào, đại sư vẫn còn đang ngồi niệm Phật, vẻ mặt điềm tĩnh, đôi mắt chậm rãi hé mở. Ông ấy chủ động mở lời:

“Có phải chuyện ta bảo con điều tra không?”

“Thưa vâng, Minh Thường quả thật đã lừa bắt tất cả các nữ tử...”

Thúy Vân nhìn dáng vẻ cung kính ngoan hiền của Minh Sơn, trong lòng thầm cảm thán. Đại sư, ngài quả thật rất biết cách huấn luyện đệ tử, cái người lúc nào cũng chững ra vẻ mặt nghiêm túc dọa người kia cũng có thể mang vẻ mặt của cún con thế này... Ngài thật đáng để tiểu nữ nể phục mà.

Hiện tại trời cũng đã gần sáng, nếu mọi người biết tin đại tử mất tích, thật không biết phải làm thế nào. Sau khi Minh Sơn tường thuật lại mọi chuyện, đại sư trụ trì mới nhìn sang phía Thúy Vân đang sốt ruột gần chết, cười hỏi: “Nhị tiểu thư, sao cô lại ở cùng với Minh Sơn?”

Thúy Vân cúi đầu lí nhí: “Thưa trụ trì, tiểu nữ phát hiện đại tử bị bắt cóc nên đi theo ạ, trong lúc nguy cấp được Minh Sơn đại sư ra tay cứu giúp...”

Còn chuyện nàng lỡ tay đánh trọng thương tên thương nhân kia đương nhiên được giấu nhẹm. Nào ngờ Minh Sơn có lòng tốt, nghĩ Thúy Vân đang sợ hãi nên nói thiếu bèn tiếp lời:

“Sư phụ, tuy mất dấu của Minh Thường nhưng chúng con có bắt được một tên đồng bọn của chúng!”

Ông ấy nghe thấy thế thì chỉ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

“Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta...”

“Bắt tên thương nhân bị Nhị cô nương đánh gục đến đây, phải đảm bảo an toàn cho Đại cô nương, còn nữa... gọi người nhà Diệp tiểu thư mang cô ấy về an táng đi...”

Thúy Vân: “...”

Đại sư, ông cho có con mắt thứ ba của Dương Tiễn trên trán hay sao mà lại có thể nhìn xuyên thấu hồng trần thế kia? Sao ông không nghĩ là đồ

đệ yêu của ông ra tay hạ sát, lại đoán trúng phốc ngay tên tôi vậy =.=

Chỉ bằng mấy lời đơn giản xúc tích như thế, tạm thời đã có thể xua tan đi mối lo sợ trong lòng Thúy Vân. Tuy nhiên, nàng vẫn có chút mơ hồ:

“Đại sư, tiểu nữ vẫn không hiểu, tại sao hãn giết Diệp cô nương rồi lại cố công giữ xác nàng ấy lại?”

“Có vài chuyện không thể nói rõ, cô nương, sau này cô sẽ hiểu.”

Minh Sơn kéo Thúy Vân đi ra ngoài, nhẹ tay đóng cửa lại, sau đó bắt đầu điều phối nhân lực bên trong bốn tự hành động, một mớ người xuống núi báo tin, một mớ bắt đầu đưa xác của Diệp Nguyệt ra ngoài...

Chỉ có điều...

Thúy Vân đen mặt hỏi Minh Sơn: “Huynh đùa à? Làm rầm rộ thế này, tên Minh Thường kia không kinh động mới là lạ.”

Minh Sơn vẫn mặt nghiêm mật quan sát, bên kia chậm chạp giải thích: “Theo thường lệ, vào những ngày này Minh Thường sẽ không có mặt ở đây, hãn được giao nhiệm vụ đi xuống núi mua lương thực cho bốn tự.”

“Đại sư ời, lỡ hãn ta bị làm cho hoảng sợ sẽ ra tay hãm hại đại tỉ của ta thì thế nào?”

Minh Sơn không đáp, chỉ phất tay áo rời đi. Thúy Vân không thể ngồi yên nữa, vội quay về nơi mà mọi người đang nghỉ, điều ngạc nhiên chính là, khi nàng bước vào, mọi người vẫn ngủ say như thường, không có dấu hiệu muốn tỉnh lại. Trên mặt bàn xuất hiện một phong thư: “Ta tự cảm thấy hổ thẹn bản thân mình không giữ được trinh tiết, nay xin kết liễu cuộc đời, hi vọng mọi người sẽ sống tốt...”

Thúy Vân đen mặt, tên chó má nào lại có thể tự biên tự diễn ra một bức thư tuyệt mệnh thương tâm thế này? Có điều xem ra tên Minh Thường kia không phải là tay mơ đâu, lá thư kia, nét chữ giống với đại tì nàng vô cùng, nhìn kĩ cũng không nhìn ra có gì lạ cả, bảo sao những gia đình có con gái mất tích đều tự động im lặng không dám làm lớn chuyện. Danh dự của gia đình, không thể vì chuyện con gái bỏ trốn theo tình lang hay tự tử vì tình mà đem ra cho thiên hạ biết được.

Cao tay, đánh trúng tâm lí của mấy nhà quyền quý này, chắc!

Nàng vội lấy túi dược của mình, đổ ra điều chế một chút, không ngần ngại mà đập cửa lao ra ngoài. Minh Sơn dường như sớm đoán được nàng sẽ làm thế, đã đứng chờ trước bậc cầu thang, cười nhẹ: “Cô nương, không cần lo lắng, chúng ta không tìm ra tung tích của hắc thì để hắc tự tìm đến chúng ta!”

Lúc này đây Thúy Vân mới vỡ lẽ, thâm cảm thấy ngượng ngùng vì sự hấp tấp của mình.

Đúng vậy, tìm không ra thì phải chờ hắc tự xuất hiện thôi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Duyên?

Khi Minh Thường trở về cũng không phát hiện ra chuyện gì kì lạ, ngay cả hai tên đệ tử đi cùng hắn cũng có vẻ rất thản nhiên. Thúy Vân nhìn bọn họ nhẹ nhàng lướt qua trước mặt mình, hai nắm đấm siết chặt.

Mẹ nó, thật muốn chạy đến mà đấm vỡ mặt tên cầu tặc kia.

Dám bắt đại tỉ của nàng đi mất, đã vậy còn chường ra cái bộ mặt thanh thản như thể vừa thoát khỏi hồng trần ghê tởm ấy. Tên này nham hiểm như thế, không biết làm sao mới cứu được đại tỉ đây?

Tuy nhiên, có vài chuyện Thúy Vân không thể nào lường trước được.

Tỉ như chuyện nàng đang cùng Minh Sơn dùng bữa, vừa dùng xong thì thấy Minh Thường hấp tấp đi vào, trên gương mặt mang theo vẻ vừa phần nộ vừa tức giận lại dường như có chút gì đó thương tâm. Hắn đứng giữa sân lớn, hai mắt long lên sòng sọc:

“Minh Sơn, người ra đây cho ta, người giấu nàng ở đâu?”

Không ai trả lời hắn, đại sư bước ra đầu tiên, vẻ mặt vẫn vô cùng hòa nhã tựa hồ không có gì to tát, phía sau là Minh Sơn cùng đệ tử trong chùa. Minh Sơn chỉ nhàn nhạt nhìn hắn:

“Minh Thường, mọi chuyện kết thúc rồi, giết người đền mạng, mau theo chúng ta đến quan phủ.”

Bỏ ngoài tai lời nói của Minh Sơn, Minh Thường nghiêng rằng trèo tre, âm thanh tựa hồ phát ra từ kẽ răng: “Ta hỏi, các người giấu nàng ở đâu?”

Thúy Vân nhìn thấy gân xanh đang nổi lên cuồn cuộn dưới da mặt của Minh Thường, trong lòng có chút sợ hãi. Dù sao trước kia hắn ta luôn luôn có một vẻ hòa nhã bất định, không ngờ bộ mặt thật của hắn lại hung dữ đáng sợ thế này.

Minh Sơn nhìn ra sự sợ hãi của Thúy Vân, cũng không nói gì, nhỏ giọng bảo một tiểu tăng đưa nàng vào bên trong tránh cho nàng nhìn thấy cảnh tượng sắp tới. Minh Thường điên cuồng ngửa đầu cười lớn:

“Các người không nói thì hôm nay ai cũng đừng hòng sông sót mà ra khỏi nơi đây...”

Hắn ta nói xong thì bắt đầu động thủ, khí tức dâng lên cuồn cuộn, không khí xung quanh bị khuấy động mãnh liệt, tạo thành một vòng xoáy trên đỉnh đầu của Minh Thường. Hắn nhếch mép nhìn chăm chăm vào đại sư: “Sư phụ, người thấy đệ tử thế nào? Có thua kém gì tên Minh Sơn kia không?”

Đại sư chậm rãi mở mắt, tay tiếp tục lần theo chuỗi phật trai trong tay: “Minh Thường, người đừng cố chấp nữa.”

“Ha ha, cố chấp... Không phải tại ông ư? Vì lẽ gì ông chỉ yêu thương Minh Sơn, chỉ hết lòng dạy công phu cho hắn? Ta không phải đệ tử của ông sao?”

Xung quanh chỉ còn lại âm thanh gào thét của gió xen lẫn tiếng cười ghê rợn của Minh Thường, Minh Sơn không nói gì, chỉ điềm tĩnh nhìn vòng xoáy trước mặt đang dần một lớn lên, ánh mắt nhẹ hướng tới chỗ sư phụ mình.

“Lí do người là người rõ nhất, không cần phải để ta nói.”

“Hừ, ta không quan tâm!” – Minh Thường hét lên, tay tung một chưởng về phía sư trụ trì. Ông ấy vẫn đứng im như tượng, hai mắt dán chặt lên người Minh Thường. Một chưởng kia của hắn đánh gãy nát cây cột lớn đằng sau đại sư trụ trì còn khiến vài đệ tử bị thương.

Hắn ta điên dại: “Các người trả nàng lại đây, trả nàng lại đây cho ta...”

Thúy Vân tuy sợ hãi nhưng thật sự không thể nén nổi tò mò, chạy ra bên ngoài, hỏi: “Người... không phải người đã giết nàng sao, bây giờ lại đòi tìm nàng? Nếu đã như vậy, từ đầu người giết nàng làm gì?”

Nhìn thấy sát khí của hắn càng lúc càng nặng, Thúy Vân nuốt nước miếng, thật muốn tự vả vào mồm mình. Đang yên không chịu, lại chọc cho hắn nổi điên lên. Minh Thường hai mắt long lên sòng sọc, điên cuồng đánh thêm mấy chưởng về phía Thúy Vân, miệng gào thét: “Người nói bậy, nói bậy, ta không có giết nàng...”

Thúy Vân cả kinh, siết chặt áo sau lưng Minh Sơn, hai mắt nhắm tịt, ngay cả bỏ chạy cũng quên...

Chờ một hồi lâu cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

Minh Sơn chậm rãi thu tay về, từ từ nhận lấy kiếm từ tay một vị tiểu tăng: “Minh Thường, giết người đền mạng, hôm nay người không thể không đến quan phủ.”

Vừa rút kiếm ra, Minh Sơn đã lao thẳng vào Minh Thường, vùng kiếm chẻ đôi làm khí đang bao bọc lấy hắn, áp sát đánh nhau. Thúy Vân lo lắng muốn chết, quay sang nhìn đại sư ý muốn ông ấy ra tay trợ giúp, nào ngờ ông ấy không nói gì nữa, thở dài buồn thườn thượt, chậm rãi xoay người đi vào bên trong hậu viện.

Đại sư rời đi, những người khác cũng tản ra gần hết như thể chuyện này không còn liên quan gì tới họ nữa vậy. Thúy Vân vội chụp lấy tay áo của một chú tiểu, sống chết không cho hẫng đi: “Đại sư này, không thấy Minh Sơn đang đánh nhau ngoài kia sao? Tại sao không ra giúp?”

Vị tiểu tăng này từ nhỏ tới lớn đều ở trong chùa, chưa từng bị một cô nương nắm chặt tay áo, lại là một cô nương xinh đẹp khả ái thế này nên đỏ mặt, ấp úng: “Minh Sơn sư huynh đã ra tay, coi như Minh Thường chết chắc rồi, chúng ta còn... còn có việc phải làm...”

Nói xong thì vung tay chạy đi mất, trên má vẫn ửng hồng. Thúy Vân nào còn hơi sức quan tâm đến chuyện ấy, nhưng theo lời của vị tiểu tăng kia, dường như có vẻ Minh Sơn lợi hại hơn Minh Thường nhiều, chắc sẽ không sao đâu...

Một âm thanh thật lớn vang lên, chấn động toàn bộ khung cảnh xung quanh. Thúy Vân bị làn khí mạnh mẽ đó đập thẳng vào lưng, liêu xiêu đứng không vững, phải dùng sức bám chặt vào cây cột to bụi ngay gần đó.

Giữa sân, trận chiến giữa Minh Sơn và Minh Thường đã kết thúc. Minh Sơn thu kiếm lại, nhàn nhạt nhìn kẻ đang hấp hối bên dưới: “Giết người đền mạng, người đã có gan giết người thì phải có gan chịu trách nhiệm, tất cả là do người, đừng trách ai hết. Diệp cô nương đã được người nhà cô ấy đưa về an táng rồi...”

Hoàn toàn khác với bộ dáng hung hăng vừa rồi, Minh Thường chỉ nằm bất động trên mặt đất, ánh mắt thần thờ, toàn thân đầy máu...

Nàng bỏ hẫng rồi, ngay cả khi chết nàng vẫn không muốn ở bên cạnh hẫng...

Thúy Vân nhìn thấy giọt nước mắt khốn khổ rơi xuống từ gương mặt xấu xí thần thờ của Minh Thường, trong lòng nàng bỗng nhiên tức giận, sợ hãi bay biến đi đâu hết. Có lẽ phần khí thế đó là do có Minh Sơn đứng bên

cạnh mang lại, nàng biết rõ một chuyện, chỉ cần có Minh Sơn ở đây thì Minh Thường sẽ không thể làm nàng bị thương. Thúy Vân hung hăng trừng mắt, chỉ vào Minh Thường đang nằm bất động:

“Người lấy tư cách gì mà yêu nàng? Chính người đã dụ dỗ Diệp Nguyệt bỏ trốn, sau đó giết cô ấy... Uống cho cô ấy đã từng yêu người...”

Minh Thường không đáp trả, nước mắt lại tiếp tục rơi ra: “...Nàng... nàng tự sát, nàng không muốn đi cùng ta, nàng muốn bỏ trốn khỏi ta, ta không...”

Bất thành linh, hắn rút một con dao nhỏ trong lồng ngực ra, đâm mạnh một phát, vị trí không sai lệch lắm so với vết thương trên ngực của Diệp Nguyệt.

Minh Sơn cùng Thúy Vân đều bị hành động này của hắn dọa cho ngây người, thật sự không ngờ người này sẽ tự sát. Thúy Vân vội túm chặt cổ áo của hắn, mắt đỏ lên: “Đại tể ta đâu, các người bắt đại tể ta đâu?”

Thấy Minh Thường đã tắt thở, nàng ngây ngốc thả hắn xuống, trong đầu rối loạn.

Minh Thường chết rồi, vậy đại tể của nàng đang ở đâu, ở đâu?

Dường như nhìn thấy tâm tư của Thúy Vân, Minh Sơn vội kéo nàng dậy, sau đó trấn an: “Các vị sư huynh sư đệ của ta đã sớm đuổi theo chiếc thuyền buôn người kia, cứu toàn bộ các cô nương, trong đó có đại tể của cô về rồi, không cần lo lắng.”

Thúy Vân mở lớn hai mắt: “Thật?”

“Thật, trước giờ không thể bắt được Minh Thường vì hành tung của hắn quá bí ẩn, lần này nhờ cô nương tìm ra được mấu chốt của sự việc nên mới giải quyết được, chỉ tiếc cho Diệp cô nương...”

Biết đại tì đã an toàn, nàng thở phào một hơi, ánh mắt lại dừng trên người của Minh Thường...

Nàng không biết là Diệp Nguyệt tự sát hay bị Minh Thường giết, nhưng có một sự thật, cả hai người này đều rất yêu nhau... Thật đáng sợ, hóa ra cái thứ tình yêu kia kinh khủng như thế, phải dùng lấy mạng sống của mình mà đổi lấy...

Mọi chuyện đâu lại vào đấy, Thúy Kiều được cứu về, khi tỉnh dậy vẫn còn đang nằm trong phòng của mình, mọi người xung quanh cũng nửa tỉnh nửa mê không ai nhớ chuyện gì cả, trừ Thúy Vân.

Thúy Vân đứng tựa lưng bên ngoài xe ngựa, chờ đại tì nói lời từ biệt cùng đại sư, bộ dáng có chút thất thần.

“Đại sư, đa tạ đại sư cùng bốn tự đã chiếu cố tì muội tiểu nữ trong thời gian vừa qua!”

Thúy Kiều lễ phép mà không hề kiêu căng cảm tạ đại sư trụ trì, ánh mắt nhón lên nhìn tiểu muội nhà mình, cười khố: “Tiểu muội nghịch ngợm, làm phiền các vị đại sư rồi!”

Đại sư nhẹ giọng đáp: “Vương đại cô nương, không cần khách khí!”

Cũng không hiểu vì lí do gì mà Thúy Vân lại buồn phiền như thế, thấy Thúy Kiều đi về phía này thì mỉm cười với tì ấy, bản thân nhanh chóng trèo lên xe. Xe ngựa nặng nề lăn bánh phát ra tiếng lộc cộc, khung cảnh chậm chậm trôi qua...

Nghĩ nghĩ, bất ngờ Thúy Vân vén rèm châu nơi cửa sổ nhỏ, thò đầu ra lớn giọng hét: “Ta tên gọi Thúy Vân!”

Minh Sơn đứng phía sau đại sư trụ trì, từ đầu tới cuối không hề nhìn tới vị mỹ nữ trước mặt mà chỉ khẽ đưa ánh mắt về phía cô gái nhỏ mặc áo

lam nhạt đang thất thần đằng kia, trong lòng có chút cảm giác kì lạ. Nhìn chiếc xe dần dần biến mất, bỗng nhiên lại nghe thấy cái tên kia, khuôn mặt tuần tú có chút cứng ngắc, hơi cúi đầu xuống. Lúc này đại sư bỗng lên tiếng: “Có duyên thì sẽ gặp lại thôi!...”

“Sư phụ?”

“Không có gì! Mau chuẩn bị đi, lần này con vất vả rồi! Thúc thúc Từ Duy Học của con cũng sắp đến đây!”

“Vâng!”, Minh Sơn ngoan ngoãn gật đầu, rời đi ngay sau đó.

Ánh mắt của đại sư mang theo tí nét cười, Thúy Vân cô nương, cô và tên đệ tử này của ta vẫn còn phải gặp nhau nhiều đây!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phát Hiện Kinh Hoàng

Trở về nhà Thúy Kiều cũng thôi không hỏi ép Thúy Vân nữa, cuộc sống cứ thế mà trôi qua. Thúy Vân không còn buồn rầu khi nghĩ đến tương lai sắp tới, ngược lại nàng khá có lòng tin, cứ vui vẻ mà sống, cho dù có sầu lo cũng không thể làm gì được!

Mọi việc vẫn như thường lệ của nó, Thúy Kiều ngày ngày tập luyện cầm nghệ, còn Thúy Vân càng lúc càng giống con sâu lười, cả ngày ở y quán bốc thuốc, tối lại ôm một chồng sách về nhà nghiên cứu. Nàng có hứng thú bởi vì mỗi một loại thảo dược đều có tên gọi riêng mang sau lưng một câu chuyện dài dằng dặc về sự tích của mình, toàn là những câu chuyện tình yêu đắm nước mắt hay vô cùng lâm li bi đát! Chưa kể, y thuật có cái hay của nó, một loại thảo dược có khả năng chữa rất nhiều bệnh, đặc biệt hơn nữa, tùy vào cách ghi đơn thuốc mà có thể chữa được nhiều thứ bệnh khác nhau, không hiểu sao càng học lại càng thấy hứng thú.

Nhớ tới lần ở trên chùa Hổ Bào kia, ngay cả mê dược cùng mị dược nàng cũng không phân biệt được, trong lòng lại càng xác định mình phải phấn đấu, thật sự Thúy Vân còn kém xa lắm, aiz nha!

Lại nói tới, hiện giờ tiết trời đã vào thu, bên ngoài gió se lạnh, Thúy Vân phải trùm nguyên cái áo bông bên ngoài mới miễn cưỡng ngồi thẳng được, mắt liếc nhìn sang lão sư phụ Trương Tử Huyền đang già già thứ thảo dược đen sì trong chén, âm thầm thở dài...

“Sư phụ, người không thấy lạnh à?”

Trương Tử Huyền dừng tay, ngẩng đầu lên, lấy tay quẹt ngang chóp mũi, cười sung sướng trả lời: “Nha đầu, sư phụ nhà người sức khỏe tràn trề thế này há có thể dễ bị nhiễm lạnh sao?”

Ông lão vừa tự hào ưỡn ngực nói xong thì ắt xì mấy tiếng liên tục, Thúy Vân nhếch môi cười chế giễu.

Này thì sức khỏe tràn trề, he he!

Trương Tử Huyền vừa kết thúc mấy tiếng ắt xì của mình thì Nhị thúc đi vào, trên tay mang theo một cái áo bông lông sói đen tuyền, vừa nhìn sơ qua đã biết là đồ quý giá. Thúy Vân trợn mắt nhìn nó, một cái áo này đem bán được bộn tiền đó nha! Nhị thúc đi đến bên cạnh lão sư phụ, choàng áo lên người ông ấy, sau đó cười nhẹ một tiếng, dùng tay áo lau đi vệt đen dính trên mũi Trương Tử Huyền.

Thúy Vân chớp chớp mắt nhìn, cổ rút sâu vào áo, trong đầu lại rối tung lên. Trời ơi không phải nàng nhìn lầm đi... á @@

Nhị thúc nhìn sư phụ...

Nhị thúc nhìn sư phụ bằng ánh mắt...

Ánh mắt... có vẻ cưng chiều? Sủng nịch? ...

Yêu thương?

“Á!!!”

Thúy Vân lăn từ trên ghế xuống, mặt dính sát đất, chân còn vắt trên ghế, tư thế trông thảm hại vô cùng. Nhị thúc đang giúp sư phụ cột dây áo choàng thấy thế thì cười nhẹ, lấy tay túm nàng thả lại trên ghế trong khi lão sư phụ Trương Tử Huyền ác ôn cười châm chọc:

“Nha đầu, cho dù có thích cũng không được phản ứng như vậy chứ!”

Thúy Vân cúi đầu thấp hết mức có thể, cố che đi vẻ mặt như vừa ăn phải một cân Hoàng Liên của mình. (Hoàng Liên rất đắng!)

“Vâng...”

Thảo nào... thảo nào trong cái y quán này chỉ có mỗi Nhị thúc cùng sư phụ sinh sống, ban ngày thì còn có nàng chứ ban đêm...

Nghĩ tới đây, Thúy Vân lại té ghế một lần nữa, tư thế còn thảm hại hơn lần trước.

Nhị thúc vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên mặt nhưng đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nhíu mi: “Nha đầu, hôm nay xương sống của con có vấn đề à?”

Thúy Vân đau khổ bị Nhị thúc túm như như xách chó con sau đó quăng lên ghế, lại tiếp tục cuối đầu, miệng không dám mở. Không phải xương cốt của nàng có vấn đề, chỉ là... nàng vừa mới phát hiện ra một bí mật quá mức kinh thiên động địa đi...

Lai lịch của Nhị thúc là người trong giang hồ, rõ ràng ông ấy biết võ công, là một người cực thích mặc đồ đen, mang ủng đen, ngay cả vỏ kiếm đeo bên hông cũng màu đen. Thúy Vân thầm nghĩ, nàng có nên tặng ông ấy một con chó mực cùng một con mèo mun hay không! Tặng để lấy lòng đó mà!

Gương mặt ông ấy khá góc cạnh tinh tế, đường nét mạnh mẽ dứt khoát, khí thế ngút trời, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, hoàn toàn khác với lão sư phụ lúc nào cũng cười nói hòa nhã với người xung quanh. Ừm, nếu xét về phần nhan sắc, có một sự thật là... sư phụ nhà nàng xấu quá đi T>T

Chưa kể sắc đẹp không bằng mà dáng vóc ốm ốm yếu yếu có đến bảy phần ủy mị của nữ nhân. Sư phụ, ngài không phải là mấy tên biến chất thích giả nữ nhân đó chứ?

Nhưng dù ông ấy có kì quặc như thế nào đi nữa thì Thúy Vân cũng phải công nhận, ông ấy là một vị sư phụ tốt. Chẳng hạn như hôm qua, chỉ bằng vài lời mà ông ấy đã khiến cho Thúy Vân nàng thông suốt rất nhiều chuyện...

“Nha đầu, con nói xem, nếu gặp một người đang bị những triệu chứng lạ như trong người bứt rứt khó chịu, có cảm giác nóng ran sau xương ức, ngột ngạt khó thở, khô khè ngứa cổ họng, họng có vị tanh của máu máu ho ra đỏ tươi, con sẽ làm như thế nào?”

“Tang bạch bì, thiên môn, hoa cúc, mạch môn, sinh địa, trắc bách diệp, mỗi vị một nắm, ngày uống một thang!”

“Ừm, không tệ! Vậy con nghĩ xem, đối với một người đại phu, thứ gì quan trọng nhất?”

Thúy Vân đắn đo suy nghĩ một hồi, mắt đảo lên đảo xuống mấy lần mới trả lời: “Cái mũi!”

Ha ha, nàng vô cùng tự tin với câu trả lời này của mình, nhìn cái cách mà sư phụ dạy nàng xem, đến tận bây giờ nàng vẫn phải dùng mũi mà lựa thuốc, không chỉ trộn lẫn mười loại mà có khi lên đến hơn ba mươi loại, lại phải nhặt trong một khoảng thời gian nhất định. Nàng có thể tự tin ưỡn ngực mà nói rằng, nếu có con chó nào mũi thính hơn nàng, hai chữ Thúy Vân này xin ghi ngược lại!

Ừm, Vân Thúy, nghe cũng không tệ!

Nhị thúc ở bên quây phỉ cười, tay vẫn tay tay lưỡi kiếm trong khi vẻ mặt Trương Tử Huyền rất quái gở, vừa mới đỏ hồng đã chuyển sang màu xanh tím, hai mắt trợn ngược lên quát Nhị thúc: “Trương Kỳ Phong, người cười cái gì?”

Nhị thúc Trương Kỳ Phong phẩy phẩy tay, cười bảo: “Hai người cứ tiếp tục, coi như không có ta đi!”

“Hừ”

Trương Tử Huyền hấy hấy mũi bất mãn nhìn Thúy Vân trước mặt, Thúy Vân chợt dạ vội co người lại, gì vậy, nàng trả lời sai cái gì à? Sư phụ vuốt ngực mấy cái, gương mặt dần bình tĩnh lại:

“Nha đầu! Ta cho con nói lại!”

“Ồ, không dùng mũi người thuốc thì làm sao mà bốc thuốc ạ?”

Sư phụ dùng tay ấn mạnh lên lồng ngực mấy cái... “Người đại phu chỉ cần kê đơn thuốc mà thôi...”

“Kì quái, rõ ràng cái mũi quan trọng nhất, sư phụ, bình thường người toàn bắt con dùng mũi nhận thuốc mà?”

Sư phụ dùng tay đập đập lồng ngực già yếu... “Vi sư làm vậy giúp con nhận biết được từng loại thảo dược thôi! Đại phu mà không biết một thứ thảo dược nào hết sao có thể chẩn trị cho người khác được?”

Thúy Vân nhìn thấy bộ dáng nghiêng răng ken két đáng sợ của sư phụ nhà mình thì co người lại, mặt cúi gằm xuống. Trương Tử Huyền cười ôn hòa trong khi hai mắt trợn trắng dã: “Con nói cho ta nghe, thứ gì quan trọng nhất?”

“...Con không biết...”

Dường như không cần phải kiềm nén nữa, Trương Tử Huyền tức giận đứng dậy đập bàn thật mạnh: “Đại phu đi chữa bệnh chứ có phải chó săn đâu mà người dùng mũi mũi? Thứ quan trọng nhất chính là lương tâm của người a, trời ơi....”

Ông lão nói xong thì ngồi phịch xuống ghế, lồng ngực phập phồng lên xuống, mặt đỏ phừng phừng. Thúy Vân ra vẻ biết lỗi, đầu cúi xuống: “Sư phụ, con biết rồi, là lương tâm quan trọng nhất!”

“Hừ, còn gì nữa?”

Đến lúc này Thúy Vân mới nghệt mặt ra, đầu ngẩng lên, hai mắt mở lớn trừng sư phụ nhà mình. Cái này là nàng nói theo sư phụ mà @@

“Àch, là... tay nghề!”

“Tay nghề?”, đến lượt Trương Tử Huyền nghệt mặt. “Người nói tay nghề gì?”

“Àch... Là... Bốc thuốc mãi quen tay... ==”

Lão đại phu ngã ngồi ra ghế, giọng điệu bất lực nhìn về phía Nhị thúc Trương Kỳ Phong mà kêu: “Kỳ Phong, người thủ tiêu con bé hộ ta...”

“Sư phụ, đệ tử rất hiếu thuận với người cùng Nhị thúc... Sao lại thủ tiêu?”

Thúy Vân lắp bắp nói, tay đã sớm ném sách cổ sang một bên, túm chặt gấu áo của Trương Tử Huyền, ánh mắt khổ sở nhìn sang phía Nhị thúc. Sư phụ túm lấy hai vai nàng mà dùng sức lắc khiến Thúy Vân hoa cả mắt lên: “Thiên hạ mà biết người là đệ tử của ta thì mất mặt không biết bao nhiêu mà nói, sau này không được lên tiếng nhận ta là sư phụ của người, nghe rõ không?”

Trương Tử Huyền đập trán, giọng điệu đau khổ hỏi câu cuối cùng: “Trong lúc chẩn bệnh cho người bệnh, nguyên tắc quan trọng nhất là gì?”

“Là tận tâm cứu chữa! Dùng hết sức mình!”

Lúc này vẻ mặt cùng thái độ của Trương Tử Huyền mới hòa hoãn đôi chút, mắt vẫn cứ trừng nàng khiến Thúy Vân rụt tay lại, hai tay nhỏ bé cứ bầu vịu vào nhau.

“Nếu người bệnh là em trai người cùng một người khách qua đường nào đó, người sẽ chẩn trị cho ai kỹ lưỡng hơn?”

“Sư phụ hỏi lạ, đương nhiên là cho tiểu đệ của con rồi!”

Sư phụ cười khẽ, xoa xoa đầu nàng, vẻ mặt yêu thương cười nhẹ: “Tại sao lại như thế? Cả hai đều mắc bệnh, đều cần con ra tay giúp đỡ, tại sao con lại có ý nghĩ người này quan trọng hơn người kia? Sinh mạng của mỗi con người đều quý giá như nhau, do đó, chỉ cần đã là bệnh nhân thì phải dùng mọi sức lực để cứu chữa, như người đó là một người thân trong gia đình, phải dùng mọi cách để giữ mạng sống của người đó lại, có biết không?”

Thúy Vân gật gù, đúng vậy, mạng sống của con người có giá trị ngang nhau cơ mà! Quả nhiên nhờ sư phụ nói mình mới nghiệm ra điều này. Trương Tử Huyền lại nói tiếp: “Mất đi người thân là vô cùng đau khổ, nghĩa vụ của đại phu chúng ta là khiến cho sự đau khổ đó biến mất, nói nôm na dễ hiểu là vậy!”

“Con đã biết!”

Thúy Vân lại tiếp tục giở trang sách, ánh mắt đã sớm nhìn thấy vẻ mặt mát khổ sở trong mắt sư phụ nhưng nàng ngại hỏi, đành giả vờ không biết. Nhị thúc im lặng đến bên cạnh sư phụ, chỉ nghe sư phụ nhẹ giọng nói: “Năm xưa khi cha ta hỏi ta những câu này, ta đều trả lời y hệt như nha đầu vậy!”

Giọng sư phụ rất nhỏ thế nhưng nàng vẫn nghe được, sống mũi bỗng cay cay lại cố giấu nhẹm đi không muốn để sư phụ cùng Nhị thúc nhìn thấy. Đúng vậy, nàng đã xác định sống một cuộc sống của đại phu thì phải

sống cho tánh mạng của thiên hạ trước, không thể lo cho bản thân mình được. Chưa kể, dường như sư phụ... cũng đã từng có một quá khứ không mấy tốt đẹp.

Bỗng nhiên cảm thấy, sư phụ yếu đuối như thế, có Nhị thúc mạnh mẽ bên cạnh che chở bảo vệ, trông lại có vẻ... hòa hợp.

Thế nên, không khí đang khiến người xem xúc động vô cùng lại bị nha đầu Thúy Vân phá nát. =.=

Thúy Vân gãi gãi chớp mũi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn nóc nhà, từ nóc nhà lại nhìn tới hai vị đại hiệp lấy lòng giang hồ một thời đang hồi tưởng về tương lai huy hoàng của mình, mắt hạnh chớp chớp vài cái, sau đó ngoan ngoãn ngồi một bên tiếp tục đọc sách.

Nàng lười, chỉ thích đọc sách, những việc khác đều không muốn động tay động chân làm!

Nghĩ nghĩ mới nhận ra, nàng lười như vậy, không giống phụ thân không giống mẫu thân càng không giống đại tỉ, thế mà lại giống lão sư phụ Trương Tử Huyền quái gở của mình. Chính vì chuyện đó nên mới có người hiểu lầm, mà không phải hiểu lầm nho nhỏ, chính là hiểu lầm to tổ chẳng!!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đi Không Từ Biệt

Thúy Vân dờ khóc dờ cười nhìn thanh gươm lạnh toát đang gác trên cổ mình, lồng ngực nhẹ thở ra một hơi, ngay cả cử động cũng không dám, chỉ biết giương đôi mắt ngấn lệ về hướng Nhị thúc nhà mình.

Nhị thúc Trương Kỳ Phong khó xử không biết phải phản ứng thế nào, kiếm trên tay đã tỏa ra sát khí ngùn ngụt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang sư phụ Trương Tử Huyền bên cạnh. Lão già Trương Tử Huyền híp mí, buông một câu khiến Thúy Vân nghe xong chỉ muốn đập ông ấy một phát cho hả giận:

“Ta với con nhóc đó không quen không biết, người bắt nó làm gì?”

Tên hắc y nhân đang giữ chặt Thúy Vân tức giận hét to, Thúy Vân còn cảm nhận được vài hạt nước miếng to như hạt đậu chiu chiu được phun ra, đập trúng đỉnh đầu nàng.

Trên đầu xuất hiện vài vạch đen, không phải thích khách đều dùng khăn che mặt sao? Cái tên này thật là chẳng biết gì cả hu hu, ôi, cái đầu đáng thương của nàng...

Tuy trong lòng gào thét nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên dáng vẻ yếu đuối, nước mắt rớt tong tong trên đất...

“Người đừng hòng lừa được ta, ta đã theo dõi các người lâu lắm rồi, con bé này lúc nào cũng ở bên cạnh người, không chừng là đồ đệ...”

Hắn ta vừa nói, thanh kiếm cầm trên tay càng ấn sâu vào cái cổ bé xinh của Thúy Vân. Nàng giãy lên, hai mắt trợn trắng: “Đại thúc, cầu xin ông nương tay, ta vô tội vô tội...”

“Hừ, người có làm vậy cũng vô ích, mau thả nàng ra đi”

“Tại sao ta phải thả? Nếu thả cô ta ra chẳng phải đại hiệp Bạch Kỳ Phong đang đứng kia sẽ vung đao chém ta không thương tiếc hay không?”

“Người tự đề cao cô ta rồi, người nghĩ chỉ vì nó mà Kỳ Phong sẽ ra tay sao? Sai lầm, quá sai lầm!!!”

Lão sư phụ đắc ý cười lớn, nhị thúc bên cạnh trầm ngâm một tí lại nhỏ giọng nói: “Hắn nói đúng mà...”

Tiếng cười im bật, thay vào đó là ánh mắt liếc hái đáng sợ của Trương Tử Huyền dành cho Trương Kỳ Phong. Tên hắc y nhân kia nghe vậy thì cười to hơn nữa, vẻ mặt khá đắc ý:

“Mục đích của ta rất đơn giản, mau giao Cửu Hoàn Đơn ra đây, nếu không ta giết nó!!!”

Một vệt máu chảy dài từ cổ Thúy Vân xuống, nàng thót tim đứng im phăng phắc khôn dám cử động. Ai mà biết hắn có bị bị động kinh hay không cơ chứ.

“Ta nói, mau thả nàng đi”

“Tại sao ta phải thả nàng?”

“Ngu ngốc, đương nhiên vì nàng là người vô tội”

“Hừ, vô tội thì càng phải giết, thứ vô dụng không có giá trị lợi dụng thế này thì để lại làm gì?”

Thúy Vân đen mặt, mồ hôi đã ướt đầm tóc trên trán.

Đây là cái thể loại tư duy gì vậy? Người càng vô tội càng phải giết? Lão sư phụ cùng nhị thúc bên kia cũng ngẩn tò te một hồi lâu, cuối cùng Trương Tử Huyền nghẹn họng trân trối:

“Ngừng tay, không được giết nàng!!!”

Hắc y nhân nổi đóa, lớn tiếng quát to hơn, Thúy Vân lại âm thầm chịu thêm một trận cuồng phong bão tố đang hoành hành trên đỉnh đầu mình, cứ tiếp tục thế này... chắc nàng trọc đầu mất...

“Lão già, tại sao không được giết nàng?”

“Bởi nàng có giá trị lợi dụng”

“Giá trị gì?”

Không riêng tên hắc y nhân kia mà ngay cả Thúy Vân cũng tò mò, cố gắng rướn lên để hỏi phụ họa: “Giá trị gì vậy?”

Chỉ thấy lão già quái gở trước mặt ưỡn ngực, mặt hất sang bên trái tự hào bảo: “Nàng là con gái ta!”

Trương Kỳ Phong nhìn lão, hắc y nhân nhìn lão, Thúy Vân há mồm nhìn lão... Sáu con mắt cùng nhìn về hướng lão. Trương Tử Huyền vội nhảy tưng lên, tay xua xua liên tục: “Các người làm gì vậy? Ta...”

Trương Tử Huyền chưa nói hết, Thúy Vân đã cảm thấy dường như vòng vây quanh mình đã được nới lỏng, ngay cả thứ lạnh buốt gác trên cổ cũng được lấy xuống thì vội vùng ra một chỗ cách xa tên kia đứng, kinh hãi nhìn thấy biểu hiện của hắn. Khóe môi hắn co giật liên tục, cũng không biết là muốn nói gì, bước chân cứ lùi lùi đến lúc chạm sát vách mới thốt nên lời:

“Trời ơi, Trương thần y đã có con cùng với Bạch đại hiệp, việc này chấn động tới cỡ nào cơ chứ??”, hắn ta lẩm bẩm xong đã dùng khinh công bay đi mất. Thúy Vân chạy đến bên cạnh Nhị thúc, túm ống quần hắn mà hỏi: “Nhị thúc, hắn ta...”

“Hắn đến cướp Cửu Hoàn Đơn của sư phụ người, là một loại thuốc rất quý, có thể giúp vết thương tự phục hồi nhanh chóng, là bảo vật do sư phụ người điều chế ra. Xem ra sau này còn nhiều người đến ghé thăm nữa đây!”

“Ừc, vậy là còn còn bị đe dọa tiếp ư?”

Thúy Vân kinh hoàng che miệng, đầu đổ đầy mồ hôi, hai mắt trợn trắng dã. Trương Tử Huyền bất đắc dĩ nhìn đồ đệ yêu một hồi, thở dài chấp tay ra sau lưng đi khắp phòng, nhanh chân nhanh mắt né đi mấy mảnh vỡ trên đất.

Căn phòng hỗn loạn, thảo dược nằm lộn xộn trên đất, màn cửa rách bươm, cửa sổ đã sớm bị đánh bay đi nơi nào không rõ, trong phòng chỉ còn sót lại cây xà ngang đang vắt vẻo trên trần...

“RẦM --- -----”

Thúy Vân sợ hết hồn, càng dùng sức bám chặt lấy ống quần của Nhị thúc, nàng biết rồi, Nhị thúc lợi hại hơn lên sư phụ kia của nàng nhiều @@

Thứ duy nhất còn sót lại của căn phòng cũng đổ xuống, cả y quán giờ đây chỉ còn bốn vách ngăn. Trương Tử Huyền thở dài rồi lại thở dài, bất lực lấy tay ôm chặt gương mặt:

“Ôi, phiền toái rồi, những tường...”

Nhị thúc đứng yên một hồi lâu, nhẹ nhàng đặt tay lên vai của sư phụ mà an ủi: “Tử Huyền, chúng ta đã biết thế nào cũng có ngày này mà, làm sao trốn mãi được?”

Thúy Vân bị bỏ mặc sang một bên, nghe cũng không hiểu gì hết, chỉ cảm thấy ù ù cạc cạc. Không hiểu sao trong lòng nàng có dự cảm không lành cho lắm...

“Sư phụ, Nhị thúc, hai người đang nói gì vậy?”

Sư phụ phất tay áo đi vào trong, chỉ còn lại Nhị thúc cùng Thúy Vân ở lại. Nhị thúc Trương Kỳ Phong nhẹ nhàng đắp thuốc vào vết thương ở cổ cho Thúy Vân, sau đó ông ấy chỉ cười một nụ cười dịu dàng, nàng sững người, trước giờ chỉ thấy Nhị thúc mặt lạnh như tiền, chưa bao giờ thấy Nhị thúc như thế này cả...

“Vân Nhi, con trở về đi! Ở đây nguy hiểm lắm!”

Thúy Vân vẫn còn muốn hỏi nữa nhưng tiếc là sư phụ quay trở lại, tung một nắm bột phấn trắng vào mặt nàng. Thứ cuối cùng mà nàng nhìn thấy chính là nét mặt kì lạ của hai người...

Đến khi nàng tỉnh lại cũng đã là hai hôm sau.

Thúy Vân ngồi ngây ngốc trên giường một hồi lâu, tay chạm vào vết thương trên cổ...

Một cơn đau truyền đến, nàng rùng mình, hai mắt đang mờ mịt bỗng sáng quắc lên. Đau như vậy, nghĩa là chuyện đó không phải giấc mơ, nó là thật, vậy... vậy... Tại sao nàng lại ở đây? Rõ ràng khi đó nàng đang ở chỗ y quán cùng sư phụ và Nhị thúc mà?

Không đúng, nàng có thể tự đi về mà, tại sao sư phụ lại phải hạ mê dược lên người nàng? Dường như không muốn nàng biết chuyện gì đó...

Thúy Vân mím môi nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghiệm ra một điều gọi là...

Ra đi không lời từ biệt?

Lúc này Thúy Kiều mở cửa phòng đi vào, giọng nói lo lắng:

“Vân Nhi, muội đã ngủ mê man hơn hai ngày rồi đó...”

“Oh, đại tì... Y quán của Trương...”

“Trương đại phu?”

Thúy Kiều đặt thau nước nhỏ lên đầu giường, chuyền khăn vào tay của Thúy Vân, bản thân mình thì vén màn lên rồi cột lại, nghe Thúy Vân nói mới nhớ ra vài chuyện:

“Đúng rồi, hai hôm trước không biết muội trở về khi nào, chỉ biết muội đã nằm ngủ như thế hơn hai ngày rồi, cha mẹ hoảng sợ vội đi mời đại phu, có điều... Y quán Trương đại phu chỉ còn là một đồng đồ nát, người cũng không thấy đâu...”

Thúy Vân hét lên khiến Thúy Kiều bị dọa cho hoảng sợ, tay run lên làm màn cửa rơi xuống. Thúy Kiều nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt kinh ngạc, chưa kịp hỏi chuyện gì đã thấy tiểu muội nhà mình cuống quýt trèo xuống giường, áo ngủ chưa kịp thay, chỉ vớ vội cái áo choàng rồi phóng ra bên ngoài.

Thúy Kiều ngó người ra một hồi cũng vội vén tà váy đuổi theo, mặc dù trong lòng vẫn chưa hiểu chuyện gì nhưng xem thái độ của Thúy Vân như vậy có vẻ rất quan trọng.

Thúy Kiều chạy hụt cả hơi, đến khi đuổi theo kịp Thúy Vân thì thấy muội ấy đang ngồi chèm bẹp trên nền đất trước y quán của Trương đại phu, vẻ mặt thần thờ nhìn vào bên trong, miệng cứ lẩm bẩm: “Sư phụ, Nhị thúc, các người bỏ con lại đây sao...”

Thấy biểu hiện giống như bị bỏ bùa mê của tiểu muội nhà mình, Thúy Kiều vội kéo Thúy Vân đứng dậy, giữ chặt nàng ấy trong tay, ánh mắt cũng nhìn về hướng y quán. Không lẽ y quán gây thù chuốc oán gì với các thế lực đen tối hay sao? Nàng nghĩ nghĩ một hồi, khó xử vô cùng, cuối cùng mới thốt ra: “Thúy Vân, ta nghe người ta bảo Trương đại phu đã gây thù chuốc oán gì đó với giang hồ nên bị truy sát tới cùng, ông ấy bỏ đi như vậy để bảo đảm an toàn cho muội thôi...”

Thúy Vân từ chối không nhận lấy sự trợ giúp của Thúy Kiều, tự mình đứng thẳng, liêu xiêu nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát kia, đành buồn bã trở về nhà.

Vương phu nhân đã sớm nghe chuyện này, bà cũng không tỏ thái độ gì, tối hôm đó chỉ đến ngồi trong phòng Thúy Vân mà hỏi:

“Vân Nhi, Trương đại phu đã rời khỏi đây, con còn định đi học y thuật nữa không?”

“Nữ nhi vẫn muốn học ạ...”

“Không còn người dạy dỗ làm sao học cho được? Từ ngày mai bắt đầu học tập trù nghệ đi, không được cãi lời ta”

Vương phu nhân đến, ngồi được một lát, nói xong những gì muốn nói thì rời đi một cách nhanh chóng. Sau khi Vương phu nhân rời đi, Thúy Vân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi thẳng lưng trên ghế, ánh mắt có chút thần thờ không biết phải làm gì. Sự phụ cùng Nhị thúc cũng thật là, cứ như thế mà đi, không thềm nói với nàng nửa chữ.

Nàng siết chặt năm đấm, hai lão già thối, tốt nhất đừng để ta gặp lại các người, hừ.

Lại nói đến việc mẫu thân đề nghị khi nãy, gọi là đề nghị, thực chất lời đề nghị ấy hoàn toàn mang tính chất ép buộc. Mẫu thân đã không cho nàng

đường lui, nàng cũng đành học thôi. Vả lại, nấu nướng linh tinh, học cũng không mất mát gì, dù sao vẫn có lợi hơn những thứ vớ vẩn kia, thôi thì đành nghe lời của mẫu thân vậy.

Thúy Vân dành nguyên ngày hôm sau để đến bới móc trong đám đồ nát kia lên được một vài quyển sách vẫn còn đọc được, sau đó đi đến mật đạo nằm bên trong thư phòng, kiểm tra xong mới thở phào một tiếng. May mắn là nơi này vẫn nguyên vẹn, toàn bộ sách vở tư liệu vẫn được bảo quản tốt. Ha ha, trời giúp nàng, vẫn còn nơi để mà giải sầu!

Thế là từ sau khi hai vị sư phụ đi mất, Thúy Vân ngày ngày chăm chỉ học tập, sáng đến phòng bếp học trù nghệ cùng đại nương và Chung đại thẩm, chiều tối lại rúc mình trong phòng đọc sách nghiên cứu thảo dược đến tối mịt mới thôi.

Thúy Vân vừa đọc sách vừa suy nghĩ, chẳng lẽ hai lão già đó biết nàng định mượn tiền hay sao mà bỏ chạy sớm thế không biết. Chắc, vậy là lại phải tự lực gánh sinh rồi!

Ngoại truyện 1: Nhị vị sư phụ...

Giang hồ đang lặng sóng bỗng nhiên nổi gió, người ta đồn rằng, Trương thần y Trương Tử Huyền cùng đại hiệp Bạch Kỳ Phong thoái ẩn giang hồ hơn mười năm trước nay đã xuất hiện, không phải xuất hiện một cách bình thường mà còn dắt theo một đứa bé gái xinh xắn đáng yêu. Người ta bảo đó là con gái của Trương thần y cùng Bạch đại hiệp, cô bé đáng yêu xinh xắn, nét mặt bảy tám phần giống với Bạch đại hiệp.

Nói tới Trương thần y, không ai không biết, năm xưa ông ấy từng là quan ngự y của triều đình, vì bị gian thần hãm hại nên từ quan, vô tình gặp được Bạch đại hiệp đang bị truy sát bởi bọn hắc đạo trong võ lâm. Hai người này từ đó mà tạo nên một mối lương duyên khiến giang hồ được một phen sóng gió. Sau khi bọn họ quyết định thoái ẩn giang hồ, không còn ai

nghe đồn về họ nữa, lời đồn chỉ vừa xuất hiện trong thời gian gần đây mà thôi.

Mẫu chốt ở chỗ, Trương thần y cùng Bạch đại hiệp...

Bọn họ đều là...

Cho nên...

...Việc hai người đó có con, lại là một đứa bé gái trắng trẻo xinh đẹp khiến người ta bàng hoàng không thôi, thiên hạ càng lúc càng kính nể tài năng của Trương thần y, có thể khiến cho mình tự mang thai được, bên cạnh đó còn nể phục tình yêu thiêng liêng của hai người.

Vốn ban đầu thứ đem nguy hiểm đến cho bọn họ chính là Cửu Hoàn Đơn, nào ngờ sau đó bọn người truy sát Trương Tử Huyền cùng Trương Kỳ Phong không phải là đám người muốn đoạt đơn nữa mà là một bầy hổ báo có chung nguyện vọng muốn được sinh con, tiếp bước truyền thống của hai người này.

Dưới đây là một đoạn trích:

Hai nam tử, một lam y một bạch y, một mày kiếm uy nghi một thư sinh yếu ớt, cả hai đứng trước mặt Trương Tử Huyền cùng Trương Kỳ Phong trong một khu rừng nhỏ. Người có làn da ngăm đen nghe nhàng vỗ về vai của thư sinh áo trắng, giọng điệu dào dạt tình yêu:

“Tư Nha, chúng ta sắp có hài tử rồi! Là hài tử của chúng ta, như vậy cha mẹ ta sẽ không ngăn cấm nữa, ta không cần cưới thêm người khác!”

“Đúng vậy, ta thật hạnh phúc nha!!!”...

Hai người đó chàng chàng thiếp thiếp xong lại quay sang cung kính nói với Trương Tử Huyền: “Trương thần y, khó khăn lắm chúng tôi mới tìm

ra hai người, mong hai vị thương tình mà mở rộng tay giúp đỡ...”

“Các người...”

“Thần y, người sẽ mang thai là ta, ngài hãy đưa thuốc cho ta!!”, Thư sinh áo trắng vội lên tiếng cướp lời, người áo lam lại quay sang lớn tiếng: “Người giành cái gì, việc mang thai nặng nhọc cứ để ta...”

“...”

Trương Kỳ Phong ôm trán, Trương Tử Huyền mặt méo xệch sắp khóc. Từ ngày bọn họ rời khỏi Sơn Đông tới nay không biết đây là cặp đôi thứ bao nhiêu đến tìm bọn họ, tất cả đều vì cái lời đồn đãi quái ác rằng Trương Tử Huyền hẳn có thể khiến giống được... mang thai.

Trương Tử Huyền xoa xoa thái dương, đành miễn cưỡng lên tiếng:

“Chư vị huynh đệ, huynh đệ hiểu lầm rồi, thật sự...”

“Trương thần y, ông không được từ chối”, người áo lam có làn da ngăm đen bỗng nhiên lớn tiếng hăm dọa, thái độ không còn niềm nở như trước, kiếm cũng đã tuốt ra khỏi vỏ. Đầu Trương Tử Huyền lấm tấm mồ hôi, ôi mẹ ơi...

Bỗng nhiên lúc này trong rừng xuất hiện một toán người áo đen, trên tay ai cũng cầm giáo gươm sáng lóa, miệng luôn mồm hét: “Bạch Kỳ Phong, mau giao Cửu Hoàn Đơn ra đây, nếu không...”

Không đợi toán người đó nói hết câu, vị thư sinh áo trắng đã tức giận vung tay, một nắm bột phấn đỏ bay tới, những người kia rơi đóm đập từ trên không xuống, nằm ngay đơ dưới đất. Vị thư sinh ấy hét, mắt ngấn lệ: “Các người hồ báo cái gì, là bọn ta đến trước a, hu hu, Cửu Hoàn Đơn là cái quý gì chứ, làm sao quan trọng bằng chuyện của chúng ta được... Nguyệt a, ta sợ quá...”

Nói rồi lao vào lòng của vị áo lam mà khóc thút thít. Trương Tử Huyền nghệt mặt nhìn một hồi mới nhận ra, hóa ra nhân cách của mình cũng không đến nỗi tệ, ít nhiều gì vẫn còn hơn vị đang đứng đối diện mà khóc thút thít kia. Tên đó thật là làm mất mặt giới tiểu thụ...

Trương Kỳ Phong cũng chẳng thêm để tâm tới, vội túm cổ áo của Trương Tử Huyền mà vận khinh công bay đi mất. Lão nhân gia âm ỨC trong lòng, lớn tiếng văng tục:

“Mẹ nó, ta mà biết là do ai đồn, ta sẽ độc chết tên đó...”

Trương Kỳ Phong im lặng, tiếp tục bay đi mất, chỉ để lại vài câu chửi bới thô tục trên không trung của vị lão nhân gia nào đó...

Bạch Kỳ Phong vì yêu Trương Tử Huyền nên quyết định đổi sang họ của người trong lòng, đây cũng là một chuyện bình thường thôi, cũng không có gì nghiêm trọng đáng nhắc tới, chỉ là sợ chư vị hiểu lầm mà thôi nên đành phải đề cập tới, tránh xôn xao dư luận!

Cũng từ đây mà Thúy Vân bắt đầu cuộc sống độc lập, chuẩn bị cho sóng gió sắp tới!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Gặp Mộ Đạm Tiên

Thấm thoát lại đến mùa xuân, mùa xuân năm ấy đẹp lắm, theo trí nhớ của Thúy Vân thì nó vẫn như vậy, chim én bay lượn đầy trời như những chiếc thoi, những bông hoa lê trắng muốt, những đồi cỏ xanh, xanh tận đến chân trời. Tiết Thanh Minh có lẽ Tảo Mộ và hội Đạp Thanh nên thiên hạ gần xa nô nức đi trẩy hội rất đông, ngay cả ba chị em nhà Thúy Kiều cũng không khác thiên hạ là bao!

Khác, chỉ khác một chỗ, Thúy Vân năm nay đã không còn là Thúy Vân của ngày xưa nữa rồi.

Nhớ lại năm đó, Thúy Vân là kẻ hào hứng nhất trong ba người, thậm chí còn hơn cả Vương Quan, chỉ có điều nàng giấu kín trong lòng, bên ngoài cũng không có biểu hiện gì nhiều!

Thúy Vân vuốt nhẹ lại tóc mái vừa bị gió thổi rối lại, chậm chậm nghiêng đầu quan sát phố xá tấp nập. Tài tử giai nhân dập dìu như nước chắt cứng cả con phố, khăn áo đủ màu đủ sắc, xe ngựa nhiều đếm không hết, người ta kéo nhau lên viếng thăm, thắp hương, cầu nguyện và cúng lễ tại các ngôi mộ của thân nhân. Những thoi vàng giấy được rải ra, tro tiền giấy phất phới bay trên không trung, đâu đó thoang thoảng mùi khen khét hòa lẫn vào vị nhang khói dày đặc như sương mù ở nơi đây.

Sau một hồi cúng bái, chị em Thúy Kiều Thúy Vân cũng bắt đầu thông thả ra về. Cả bọn đang thông thả vừa đi vừa ngắm cảnh, dòng suối nhỏ êm ái chảy bên cạnh, phong cảnh hữu tình, cuối ghềnh lại có một cây

cầu nhỏ bắc ngang. Thúy Kiều đang đi phía trước bỗng nhiên khựng lại, Thúy Vân ngạc nhiên tiến lên nhìn thì khuôn mặt hơi tái đi.

Thật là, tại sao đi đâu cũng gặp quỷ được thế này?

Trước mặt Thúy Kiều cùng Vương Quan là một nấm mồ nhỏ quanh hiu không ai chăm sóc tới, cỏ trên nấm mộ nửa vàng nửa xanh, có vẻ ảm đạm điêu tàn.

Thúy Kiều đắm chiêu nhìn nấm mộ ấy, sau đó quay sang hỏi hai đứa em của mình:

“Tại sao trong ngày Thanh Minh mà nơi đây lại vắng tanh, không có ai đến viếng thăm và đốt hương thế này?”

Vương Quan bây giờ đã trưởng thành, cao hơn trước rất nhiều, điệu bộ chừng chạc điềm tĩnh, nghe Thúy Kiều hỏi xong thì “PHẠCH” một tiếng, quạt trên tay được bung ra, phe phẩy vài cái. Thúy Vân thấy bộ dáng màu mè hoa lá hẹ của Vương Quan thì phì cười, nỗi sợ hãi trong lòng vơi xuống một chút.

Vương Quan tiến lên phía trước nấm mồ, vén mộ ra xem xét hồi lâu mới quay sang nói với Thúy Kiều:

“Đây là mộ của Đạm Tiên, em nghe nói ngày xưa nàng là một ca nhi nổi tiếng tài sắc một thời, biết bao nhiêu người đã tìm tới nàng nhưng phận hồng nhan quá mỏng, nàng chết khi vẫn còn rất trẻ...”

Khuôn mặt Thúy Vân vừa hồi phục bình thường lại hơi tái đi.

Vương Quan dừng lại lúc lâu, sau đó hai tay chắp ra sau lưng, tiếp tục nói: “Năm đó có một người ở phương xa nghe danh tiếng nàng đã tìm đến để cầu thân, nhưng khi đến nơi thì nghe tin nàng vừa mất. Trâm đã gảy, bình đã rơi, những người trong quá khứ đã từng dập dìu lui tới vì tài sắc

của nàng bây giờ không một ai trở lại, dấu xe ngựa của họ đã phủ rêu xanh. Người khách này động lòng than khóc, ông cho là mình không có duyên gặp gỡ giai nhân và đã quyết định làm một nghĩa cử cao đẹp với hi vọng được tái ngộ với nàng ở kiếp sau. Ông ta bỏ tiền ra lo tang lễ cho Đạm Tiên, năm mồ này có lẽ là do ông ta đắp nên. Từ đó đến nay, năm mồ được phó thác cho cỏ hoa, ngày tháng đi qua, nó vẫn là một năm mồ vô chủ, vì vậy chẳng có ai tới viếng thăm, dù là trong tiết Thanh Minh này...”

Thúy Vân mặt xám ngoét như tro tàn, mắt khẽ nhắm lại, tay phải run run giữ chặt làn váy, tay trái dùng để vỗ về trái tim nhỏ bé...

Vì sao Thúy Vân phải run?

Đương nhiên là vì cô gái đang ngồi trên năm mồ ấy vừa gật đầu, tay vừa gạt lệ, thấy Thúy Vân nhìn nàng thì cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia bỗng nhiên lên tiếng khen ngợi: “Công tử tiểu đệ của cô nương thật là thông minh hơn người, chuyện gì cũng biết!”

Thúy Vân đơ mặt, miễn cưỡng cười cười đáp lễ, sau đó vội cụp mắt xuống nhìn chân mình, hai chân đã bắt đầu run run theo nhịp tim đang đập ình ịch của nàng.

Nam mô, ta xuống núi mà không có dắt theo Minh Thường đại sư nên không đủ can đảm nói chuyện cùng các người đâu, đừng có nói nữa mà!

Cô gái mặc bộ trang phục màu hồng phấn ngồi trên năm mồ kia dường như không thấy vẻ sợ sệt lúc này của Thúy Vân, đôi mắt cứ đắm chiêu nhìn vào Thúy Kiều: “... Năm xưa ta cũng xinh đẹp như đại tỉ của cô vậy... Tiếc là... Hồng nhan bạc phận...Haiz...”, sau đó, nước mắt lại lã chã rơi đầy khuôn mặt gầy gò.

Lúc này Thúy Kiều bỗng dưng cũng khóc tức tưởi, nghẹn ngào nói: “Sở phận đàn bà thật đau đớn, cái từ ‘phận mỏng’ cũng là để nói lên được nỗi đau khổ, bất hạnh của nhiều người. Ông trời thật quá phũ phàng, tuổi

trẻ đi qua, thanh xuân phai tàn, khi còn sống thì phải làm vợ của thiên hạ, lúc chết đi lại làm con ma không chồng. Bây giờ những kẻ đã ham chuộng tài hoa và sắc đẹp, tất cả những người đã từng bỏ ra tiền của để được cùng với Đạm Tiên vui vầy loan phượng đã bỏ đi đâu hết rồi?...”

Thúy Kiều càng nói, nước mắt rơi xuống càng nhiều, không hiểu sao khi nghe xong câu chuyện tang thương kia, lòng nàng cứ âm ỉ đau mãi không ngớt, trái tim quặn thắt lại, một nỗi đau phế gan phế ruột, nước nở ôm mặt quỳ xuống trước mộ Đạm Tiên.

Thúy Vân càng run hơn nữa, không biết phải làm sao, vội ném phăng nỗi sợ hãi trong lòng qua một bên mà kéo đại tử Thúy Kiều nhà mình đứng dậy, tiếc là hơi muộn. Vốn Đạm Tiên ngồi trên nấm mộ, sau khi nghe thấy Thúy Kiều nói những lời đó thì kích động vô cùng, từ trên mộ trườn xuống trước mặt Thúy Kiều, tay còn nhẹ nhàng vuốt mặt của tử ấy, trong chốc lát, cả người biến mất, biến thành cơn gió quẩn chặt lấy Thúy Kiều, một hồi sau mới bay đi.

Trong mắt Thúy Kiều cùng Vương Quan, đó chỉ là một cơn gió nhưng trong mắt Thúy Vân, đó là một con ma, một con ma biết biến thân thành gió rồi quẩn lấy người ta, á á!

Khóc được một hồi lâu, Thúy Kiều nhìn Thúy Vân rồi nói: “Thúy Vân, mau đem một ít nhang đèn còn khi nãy lại đây!”

Thúy Vân y lời nghe theo, sau khi nhận được nhang, Thúy Kiều bắt đầu lầm rầm khấn vái cầu nguyện, giọng lúc nhỏ lúc to, rồi nàng ngồi sụp xuống, đặt một nắm cỏ lên mộ làm lễ vật, sau đó đứng dậy bước ra. Tuy Thúy Vân không quỳ như đại tử nhà mình nhưng cũng cực kì thành tâm mà khấn vái: “Đạm Tiên cô nương, xin cô đêm nay đừng tới ám ta, ta thật sự là một kẻ yếu bóng vía, cô rất không nên đến trò chuyện cùng ta, nếu như cô mà đến thật, không chừng ngày mai ta sẽ thành hồn ma để chơi cùng với cô

mất... Ấy đa, chỉ là dùng để ví von cho sống động lên thôi, cô làm ơn đừng tưởng thật, hu hu...”

Khấn vái xong, nàng vung tay lên trời vài vòng, học theo mấy lão đạo sĩ hay mưu sinh bằng nghề trừ tà diệt ma. Lúc này, Thúy Kiều rút một cây trâm vàng trên đầu ra, rạch lên da cây một bài thơ có đủ ba vần để tặng Đạm Tiên. Tâm hồn nàng vẫn mãi nghĩ tới số phận người quá cố nên nàng chỉ đứng lặng yên ở một chỗ mà không nỡ rời chân đi. Bóng chiều nhuộm vàng một vùng cây, gió chiều bắt đầu hiu hiu thổi làm lay động vài bông lau gần đấy. Cảnh vật thấm đẫm nỗi buồn như thế khiến Thúy Kiều không cầm lòng được, nước mắt lại tuôn rơi...

Thúy Vân thấy cảnh tượng này thì im lặng nhích tới đứng gần sát bên Thúy Kiều, nếu nàng nhớ không lầm, trước khi thấy Thúy Kiều khóc lóc một cách vô lí thế này, Thúy Vân đã cật lực phản đối, thậm chí lúc đó nàng còn nói thế này này: “Tỉ thật là buồn cười, nước mắt đâu mà tỉ có dư dả để khóc những người từ đời xưa cũ đó?”, thế mới nói, bây giờ chỉ có nàng có khả năng thông linh, hồn ma cũng chỉ có mình nàng thấy, Vương Quan cùng Thúy Kiều có hay biết gì đâu nên đương nhiên Thúy Vân sợ mất mặt ra rồi.

Vương Quan từ đâu tới cuối vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra, bỗng dừng đại tỉ nghe hẳn kể xong thì lệ tuôn ào ạt trong khi nhị tỉ khuôn mặt lúc xanh lúc trắng tái nhợt cả lên. Vương Quan nhìn xung quanh một vòng, không thấy gì kì lạ cả, đành gãi gãi đầu:

“Đại tỉ... tỉ khóc cái gì vậy?”

Thúy Kiều nghe thấy Vương Quan hỏi thì trả lời: “Phận hồng nhan từ xưa đến nay lúc nào cũng bạc cả, không hiểu sao càng nghĩ tỉ càng thấy đau xót. Nhìn người đang nằm dưới mộ kia mà phân vân không biết số mệnh của ta ngày sau sẽ ra sao...”

Vương Quan nghe Thúy Kiều nói vậy bỗng nhiên có chút bất an, trong lòng cứ thấp thỏm không yên kèm theo một nỗi sợ hãi mơ hồ.

“Đại tì, tì nói xui gì vậy? Đó là số mệnh của cô gái tên Đạm Tiên kia, sao tì cứ nói như đó là mệnh của tì vậy, đệ cảm thấy không thú vị chút nào đâu. Ở đây âm khí nặng nề ngột ngạt, trời cũng tối rồi, chúng ta mau về thôi.”

Thúy Vân nghe thẳng em bảo bối của mình đề nghị ra về thì mừng rơn, đầu gật liên tục, tay túm lấy Thúy Kiều mà lôi về, nào ngờ Thúy Kiều vùng tay Thúy Vân ra, vô thức chạm tay lên ngôi mộ, nước mắt vốn đã khô giờ lại tràn khóe mi: “Những bậc tài hoa, khi chết chỉ có phách của họ tan rã mà thôi, chứ cái phần hồn thể nào cũng còn tồn tại. Có thể là khi cảm thấy gặp được tri kỉ, hồn Đạm Tiên sẽ hiển linh cho chúng ta thấy...”

Thúy Vân xám hồn ngay lập tức, hai chân bắt đầu run rẩy trở lại. Đại tì Thúy Kiều của nàng, cầu gì không cầu, lại cầu gặp ma!!!!

Lúc mọi người chưa phản ứng kịp thì bỗng nhiên xuất hiện một trận gió lớn, tán cây rung ào ạt, trong gió còn thoang thoảng mùi hương bay. Theo chiều gió mà nhìn... Thúy Kiều ngưng khóc, Vương Quan há hốc mồm, còn Thúy Vân mặt mũi méo xệch, trong lòng nước mắt rơi bồm bộp.

Cuối hướng gió, trên nền rêu xanh bỗng nhiên xuất hiện những dấu giày thêu của nữ nhân...

Thúy Vân choáng váng nhìn cô gái xinh đẹp những tưởng đã biến mất khi nãy bây giờ bỗng nhiên xuất hiện, đã vậy vừa chậm chạp đi, vừa để lại vài dấu chân, vừa nhìn Thúy Vân cười: “Cô nương, cô nhìn thấy ta mà còn sợ cái gì!”

Được rồi, Thúy Vân sắp ngất xỉu đây, có ai muốn đỡ nàng không?

Hồn ma của Đạm Tiên từ từ tiến lại gần chỗ của Thúy Vân, khi nàng ta sắp chạm vào Thúy Vân thì Thúy Vân quyết định, nàng chỉ còn con đường ngất xỉu.

Đoạn, mỗi nữ chạy đến bên cạnh Vương Quan, sau đó ngã lăn ra.

Vương Quan thấy nhị tử mình đang khỏe đang mạnh thì ngã xuống, hai mắt nhắm nghiền, dường như là đang hôn mê bất tỉnh nên vội đỡ lấy.

Trước khi ngất Thúy Vân chỉ kịp nghe một câu cảm thán của Thúy Kiều: “Thật là linh ứng, khi đã hiểu nhau rồi thì quan tâm khoảng cách giữa âm dương hai cõi làm gì nữa? Đã có cơ hội được gặp nhau, xin nàng đừng phân biệt kẻ âm người dương, cứ xem như tử muội kết nghĩa đi!”

Kiều nói những lời ấy để tạ ơn Đạm Tiên đã hiển hiện cho chị em nàng trông thấy. Lòng thơ còn lai láng, bồi hồi, Kiều lại rút trâm trên đầu vạch thêm một bài thơ nữa vào gốc cây theo thể cổ phong tứ tuyệt.

Lúc Thúy Vân tỉnh lại thì thấy cảnh tượng Thúy Kiều đang khắc khắc ghi ghi dang dở bài thơ, nàng tức muốn xỉu lần nữa. Đã biết nơi này có ma mà còn cố chấp ở lại, thế là mỗi nữ lôi Thúy Kiều về, Thúy Kiều lại một mực muốn hoàn thành bài thơ nên không chịu, Vương Quan thấy có vẻ không xong nên đành phải can thiệp vào, thế cả cả ba cứ dùng dằng mãi bên đường mà không xong chuyện...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kim Trọng Leo Lên Sàn Diễn!

Cả ba còn đang dửng dăng nửa muốn đi nửa muốn ở thì nghe bên ngoài phát ra âm thanh xôn xao, nhìn ra mới thấy hóa ra là một chàng thư sinh cười một con ngựa trắng như tuyết ung dung đi đến chỗ các nàng đang đứng. Thúy Vân ngẩn người ra, sau đó bỗng nhiên nhếch môi cười nhạt.

Kim Trọng, cuối cùng người cũng xuất hiện.

Không hiểu sao khi nhìn thấy Kim Trọng, Thúy Vân không có cảm giác gì cả, không luyến tiếc không hoảng sợ, ngay cả liếc nhìn cũng còn lười, chỉ có chút khinh khỉnh, thế nên khi thấy Kim Trọng đi lại gần đây, nàng không ngần ngại mà lui về phía sau mấy bước, đứng sau lưng của Vương Quan, âm thầm theo dõi sự việc.

Mọi việc diễn ra cũng như thế thôi, từ lần đầu tiên gặp mặt đại tử, Kim Trọng đã đem lòng yêu quý, sau đó tìm mọi cách để tiếp cận giai nhân. Cho đến bây giờ Thúy Vân cũng không thể hiểu nổi, năm đó tên Kim Trọng này có những điểm gì tốt đẹp, lại khiến cho hai tử muội các nàng đều đặt hẫn trong lòng.

Thúy Vân nâng mắt nhìn hẫn một lần, sau đó không nhìn nữa, băng quơ ngăm không khí xung quanh. Hẫn vẫn như thế, xuất hiện trong bộ quần áo màu xanh cây cỏ pha với màu non da trời, tay cương buông lỏng, gương mặt tuần tú hòa ái, phong thái thanh thoi an nhàn, chậm rãi thúc ngựa đi về phía này, phía sau lưng là hai người thư đồng, tuổi xem chừng còn rất nhỏ. Thúy Vân chớp chớp mắt, a, hai người này, nàng có biết...

Nhưng biết hay không cũng không quan trọng! Đúng vậy, nàng sẽ không bao giờ dây vào tên Kim Trọng này nữa.

Từ xa Kim Trọng đã nhìn thấy ba người Thúy Vân Thúy Kiều bên này, vội trèo xuống ngựa, đưa ngựa cho thư đồng giữ, còn bản thân mình thì đi bộ. Kim Trọng vốn là một công tử con nhà giàu có, xuất thân từ một gia đình đầy quyền uy và danh vọng, tài năng thiên phú, từ nhỏ đã tỏ ra thông minh hơn người, bên ngoài đã sớm nổi tiếng là một bậc tài hoa nên trên người tự nhiên toát ra một loại khí phách vương giả.

Kim Trọng lại là bạn học của Vương Quan nên tiểu đệ của Thúy Vân đã sớm bước ra, khuôn mặt rạng ngời vui vẻ mà bắt chuyện với Kim Trọng, để lại Thúy Vân cùng Thúy Kiều đứng phía sau. Thúy Vân không biểu hiện gì nhiều, chỉ cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, không rõ là nghĩ cái gì, riêng Thúy Kiều lại ngây ngốc đứng nhìn, nhìn được một hồi lâu thì mặt đỏ phừng lên, xấu hổ che đi dung nhan kiều diễm.

Lại nói tới Kim Trọng, tuy đang trò chuyện cùng Vương Quan nhưng ánh mắt cứ liếc nhìn về hướng này, khẽ thoáng qua tia kinh hãi trước nhan sắc tuyệt diễm của Thúy Kiều cùng Thúy Vân.

Vốn nghe mọi người trong kinh thành đồn rằng Vương viên ngoại có hai cô con gái xinh như trăng rằm, nay mới được tận mắt diện kiến, quả thật thiên hạ đồn không ngoa. Thúy Kiều đã xinh đẹp, nay lại còn mang dáng vẻ e thẹn của một thiếu nữ mới lớn càng khiến người ta mê say, Thúy Vân đứng bên cạnh cũng chèm chẹp vài tiếng.

Cũng không thể trách ai được, đại tử rất xinh đẹp, một nhan sắc vừa kiều diễm động lòng người lại mang theo nét ngây ngô đáng yêu của tiểu thư khuê các được che chở từ nhỏ trong nhung lụa, là một trang quốc sắc thiên hương, ngay cả cung phi mỹ nữ trong cung vua có khi còn không bằng. Còn Kim Trọng kia, là một thiên tài từ nhỏ đã được người nhà coi

trọng hết mực, trai tài gái sắc lần đầu gặp nhau đã nảy sinh nhiều tình cảm, chỉ tiếc là cả hai đều còn e thẹn nên không dám nói.

Thúy Vân bắt gặp ánh mắt bối rối của Kim Trọng cùng Thúy Kiều đang khẽ nhìn nhau, trong lòng cô đơn, chỉ cảm thấy dường như gió bắt đầu trở lạnh rồi. Nàng lui về sau mấy bước, ánh mắt mông lung nhìn lên ngôi mộ hiu quạnh của Đạm Tiên...

Dù sao cũng đã từng là vợ chồng với nhau gần ấy năm, nói không có tình cảm cũng không phải, chỉ là... Thúy Vân vẫn không thể nào hiểu được, Kim Trọng yêu đại tĩ, tại sao ngay từ đầu không ra đi tìm tĩ ấy về, lại chấp nhận chuyện gia đình đem Thúy Vân nàng đổi với Thúy Kiều để đáp ứng lời thề non hẹn biển của hai người đó?

Không yêu Thúy Vân, tại sao lại cưới nàng? Hay cưới chỉ để thỏa mãn hư vinh của hãn? Tĩ muội ruột phải cùng hầu hạ chung một chồng, không hiểu sao khi nhớ lại, Thúy Vân có chút ghê tởm, trong lòng lại thầm cảm ơn đại tĩ Thúy Kiều của mình, trước kia đã không cho Kim Trọng chạm vào tĩ ấy, có như thế ít nhiều gì Thúy Vân cũng cảm thấy mình còn ít tự tôn.

Kim Trọng đang ngơ ngẩn ngăm nhìn Thúy Kiều như nụ hoa e ấp trong sương sớm, bất giác lại bị cô gái nhỏ đứng bên cạnh hấp dẫn. Tuy người kia không xinh đẹp bằng Thúy Kiều nhưng trên gương mặt non nớt là một vẻ xinh đẹp khó tả, mang lại cảm giác thoải mái cho người đối diện, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, đôi mắt to linh hoạt, làn da trắng hồng, tóc như mây lất phất bay phía sau lưng...

Đây ắt hẳn là vị tiểu muội không biết thứ gì của Thúy Kiều đang vang danh trong kinh thành đi?

Quả thật đáng tiếc, xinh đẹp như vậy nhưng lại là kẻ bất tài vô dụng...

Thúy Vân nhìn thấy vẻ mặt thương hại của Kim Trọng, trong lòng tức giận, mẹ nó, người nhìn lão nương có gì để người thương hại, đừng chường

bộ mặt ấy ra với ta. Thế là cả người toát ra sát khí nồng đậm xung quanh khiến Thúy Kiều đứng gần đó phải rùng mình, ngay cả Vương Quan đang ở xa xa cũng cảm nhận được, trên trán mồ hôi nhỏ giọt xuống, trong đầu âm thầm kêu gào, trời ơi, Nhị tì, bớt gây họa hộ ta!

Kim Trọng cũng bị vẻ đáng sợ của của Thúy Vân hù dọa, tóc con dựng ngược lên, mồ hôi cũng lăn xuống... tại sao ánh mắt của vị mỹ nữ kia lại đáng sợ như thế cơ chứ?

Đây là lần đầu tiên hần cùng nàng gặp mặt, tại sao lại dùng vẻ mặt đáng sợ đó nhìn hần thế kia?

Sau giây phút bất loạn tinh thần do bị Thúy Vân áp đảo, tâm trí của Kim Trọng cuối cùng cũng bình tĩnh lại khi nhìn thấy Thúy Kiều. Trước giờ chỉ nghe danh chưa gặp mặt, đem lòng yêu mến đã lâu, nay được tận mắt nhìn thấy, tình cảm trong lòng càng mãnh liệt dâng trào.

Thúy Vân chán nản quay lưng rời đi, đi mà không đợi Thúy Kiều cùng Vương Quan, tự ý cất bước, không thèm để ý thứ gì xung quanh cả.

Bọn họ yêu nhau hay không, không ảnh hưởng gì tới nàng cả.

Thúy Kiều thấy Thúy Vân đột ngột bỏ đi cũng vội đuổi theo, ngoài đầu gọi Vương Quan, sau đó cả ba cùng trở về nhà, bỏ lại Kim Trọng còn ngẩn ngơ đứng một mình tại đó.

Thúy Vân dừng bước, chậm rãi ngắm nhìn khung cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp này, trong lòng nhẹ nhõm đi không ít. Đã xác định ngay từ đầu sẽ không quan tâm, tại sao cảm xúc trong lòng vẫn cứ xốn xang thế này?

Từ khi gặp được mộ Đạm Tiên trở về, vẻ mặt của Thúy Kiều vẫn cứ u sầu buồn bã, dùng cơm xong chỉ lẳng lặng bước về phòng, ngây ngốc nhìn ánh trăng vàng đang lung linh len lỏi qua vòm cây chiếu xuống sân, ngọn

hải đường đổ về phía đông, những giọt sương đã gieo trên các cành cây xuân đang la đà trĩu xuống vì những bông hải đường đầy đặn.

Một mình một cảnh, tâm trạng của Thúy Kiều bỗng nhiên bị nỗi sợ hãi về số phận của mình sắp tới, bồn chồn mãi không nguôi. Nàng nghĩ: “Tiếc thương cho Đạm Tiên kia biết bao nhiêu, kiếp số mỏng manh như thế thì cho dù tài hoa nhiều đến thế nào đi nữa cũng là cuộc đời bỏ đi. Còn người thanh niên ban chiều, gặp nhau để làm chi... Không biết... Mình cùng người ấy có duyên kiếp gì với nhau hay không?”

Cảm xúc trong lòng vẫn cứ dâng trào như thế mãi, Thúy Kiều đành thở dài buồn bã, viết thành một bài thơ tuyệt diệu. Sau khi viết xong, Thúy Kiều có hơi buồn ngủ nên đầu dựa vào cửa sổ, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Dường như trong giấc mơ ấy, Thúy Kiều nhìn thấy một cô gái xinh đẹp diễm lệ, phong vận tài hoa hơn người, gương mặt như in sương, thân nàng như pha tuyết, bước chân nhẹ nhàng phiêu dật, khi thì như gần, khi thì như xa. Thúy Kiều ngẩn người một hồi sau mới hỏi: “Cô nương... cô là ai vậy?”

Cô gái kia cười nhẹ: “Chúng ta vốn là người đồng thanh đồng khí, vừa gặp gỡ nhau ban chiều đây thôi! Ngôi nhà của ta nằm ở phía Tây, vô cùng lạnh lẽo, gần dòng nước chảy, bên trên có chiếc cầu bắc ngang... Ta có lòng cảm ơn cô đã khắc tặng cho ta hai bài thơ diễm tuyệt. Hôm nay đến đây, một là vì cảm ơn tấm chân tình của cô, hai là muốn cảnh báo nhắc nhở cô một tí!”

“Cảnh báo?”

Đạm Tiên gật đầu, tìm một nơi thoáng đãng, dùng tay áo lau lau bụi bẩn, sau đó xoay người ngồi xuống: “Chả là sau khi đọc xong hai bài thơ của cô, ta lại tra ra, tên của cô cũng có trong sổ đoạn trường.”

Thúy Kiều mặt ngây như phỗng, hai mắt mở to ra: “Đoạn trường?”

“Ý nói, số kiếp của ta cùng cô chẳng khác nhau là bao, ta cũng không thể ở đây lâu, còn có chuyện khác cần làm, à, tiện thể nhờ cô viết hộ thêm cho ta vài bài thơ nữa, có một người rất thích thơ của cô!”

Thúy Kiều vươn tay nhận lấy tập thơ, bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn của nàng chỉ cần vẩy một tí là đã viết được mười bài. Đạm Tiên xem xong, không kiềm chế được mà phải khen ngợi: “Quả nhiên là kì nữ!”

Đạm Tiên đạt được mục đích hôm nay của mình nên cáo biệt ra về, bỏ lại Thúy Kiều vẫn cứ trầm mặc suy nghĩ. Khi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Đạm Tiên nhớ tới một việc. Nàng nhìn xung quanh một vòng đã tìm ra khuê phòng của Thúy Vân.

Thúy Vân vốn vẫn còn thức, ban ngày nhìn thấy một con ma sống như thế đã đủ sợ hãi rồi, thêm vào đó là cảm giác khó chịu trong lòng. Không ngờ khi gặp lại Kim Trọng, cả người nàng cứ cảm thấy bức dọc không có lí do. Nàng nhớ tới những chuyện trước kia, nhớ tới lúc Kim Trọng tìm được đại tỉ về, nhớ tới lúc hai người bọn họ thành thân...

“Haiz...”

Thúy Vân thở dài, tay đẩy chăn bông trên người mình xuống, mò mẫm muốn đến bàn tròn giữa phòng rót một cốc trà uống, nào ngờ khi nàng chưa kịp chăm đèn lên đã nghe thấy một giọng nói êm ái mượt mát mang theo tí giá rét cất lên: “Cũng thật là kì lạ, không hiểu sao cô lại có thể trọng sinh lại được!”

Được rồi, ông bà thường bảo, trước khi ngủ mà suy nghĩ tới việc gì thì lúc nằm mơ sẽ mơ thấy nó. Vị cô nương họ Đạm tên Tiên này... chắc do khi này nghĩ nhiều quá, bây giờ lại mộng thấy cả cô ta!

Thúy Vân vỗ vỗ mặt mình, cứ xem như đây là một giấc mơ, bò lên giường ngủ một giấc là sẽ ổn ngay!

Đạm Tiên nâng cốc trà lên, nhìn chăm chăm vào hoa văn sóng nước trên nó, tà áo trắng dù không có gió vẫn nhẹ tung bay: “Ta tới đây tìm cô, sao cô lại bỏ đi ngủ?”

Tay Thúy Vân siết chặt lại, thật sự không muốn mơ giấc mơ này nữa! Hu hu!

May mắn là Đạm Tiên không hề manh động có ý định hù dọa nàng, chỉ yên lặng ngồi ở trên ghế, miệng trò chuyện với Thúy Vân đang cuộc chặt cái chăn không thả dù mồ hôi đã tuôn xối xả ướt đầm cả lớp áo trong.

“Số mạng của Thúy Kiều là do ông trời sắp đặt, cô hiểu không? Thúy Kiều có tài hoa có nhan sắc, có bối cảnh gia đình hơn người thì bù lại, cô ta sẽ không có được hạnh phúc. Chuyện này không một ai có thể thay đổi được, nếu cô tự tiện thay đổi, khi đó bề trên sẽ phát hiện ra chuyện linh hồn của cô không đi đầu thai mà lại trùng sinh như thế, chắc chắn lúc đó cô sẽ bị bắt về...”

Thúy Vân cắn chặt răng, cả người vẫn nằm trong chăn, bất động.

Một lúc lâu sau cũng không nghe tiếng động nữa, nàng mới bạo gan mở hé một góc chăn ra, nhìn quanh phòng.

Phù, may mắn, đi rồi!

Đạm Tiên nói hết những gì cần nói, tự nhiên sẽ đi. Không hiểu sao nàng rất có cảm tình với vị cô nương tên Thúy Vân kia!

Thúy Vân biết, đây vốn không phải là giấc mơ nhưng nàng không đủ can đảm để đối diện với một con ma nên đành phải thế thôi! Nàng ngồi ngẫm nghĩ một hồi, cũng không rõ bản thân mình muốn gì, tại sao Đạm

Tiên lại đến nói với nàng những lời ấy. Những lời này, có cảm giác giống với đại sư phụ chùa Hổ Bào dặn dò nàng, không được thay đổi bất cứ điều gì...

Không được thay đổi?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cứ Như Vậy Mà Thề Non Hẹn Biển?

Kim Trọng vốn là một người phong lưu đa tình, trước giờ chưa từng gặp ai tài sắc vẹn toàn như Thúy Kiều nên trong lòng sinh tương tư, ngày nhớ đêm mong. Lúc nào trong đầu hẳn cũng hiện lên dáng vẻ của Kiều, mắt hạnh mày ngài, môi hồng nhỏ xinh, đôi người đen láy, lại nhớ đến lúc nàng e thẹn tránh né ánh mắt của hắn càng thêm yêu kiều đáng yêu, không tài nào gạt bỏ ra khỏi tâm trí được.

Càng cố gắng quên thì lại càng tưởng nhớ, một ngày không gặp tựa ba thu. Bỗng nhiên có một đám mây sâu nhớ phủ kín lấy tâm hồn của chàng thư sinh trẻ, bao nhiêu thanh thoi vô tư dường như mất đi hết. Từ ngày gặp được Thúy Kiều, Kim Trọng chỉ đem lòng tương tư thương nhớ, ngay cả trong giấc ngủ cũng mơ được gặp lại giai nhân, bút lông lâu ngày không được dùng đến đã se ngọn, cây đàn nguyệt không được dùng sớm đã chùng dây, trăng ngoài song cửa đã khuyết, đĩa đèn dầu đã hao, vậy mà Kim Trọng vẫn có học thêm được chữ nào đâu, tâm hồn đã bay bổng lên tận chín tầng mây...

Bức màn phía trước mỗi khi gặp gió lại phần phật rung lên bản đàn tương tư; hương đốt trong lư trầm chỉ tỏa ra mùi thương nhớ; trà pha trong bình chỉ còn lại hương vị tình sầu...

Kim Trọng ngẩn ngơ nhìn bầu trời bên ngoài, hàng ngàn hàng vạn câu hỏi dồn dập tới: “Nếu không có duyên nợ, cơ sao giữa ta và nàng lại có cuộc gặp gỡ ấy?”

Trong đầu thoáng hiện lên nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của Thúy Kiều hôm ấy, Kim Trọng càng băng khuâng muốn tìm lại nơi chốn đã gặp mặt, vội bỏ đi ra ngoài. Đến nơi, ngoại trừ Kim Trọng cùng vùng cỏ mọc xanh rì cùng dòng nước trong vắt phản chiếu ánh trăng ra, còn lại không có gì cả. Ngọn gió khẽ lùa nhẹ qua tay áo càng khiến hân nhớ nhưng tới giai nhân hơn là giải tỏa nỗi nhớ. Hai tay siết chặt lại, sau đó quyết định đi về hướng Lam Kiều, là nơi mà gia đình Thúy Kiều đang sinh sống.

Tuy tìm ra nhà của Thúy Kiều nhưng tiếc là xung quanh quá thâm nghiêm, tường cao cổng kín, dù có con chim đưa thư cũng không có chỗ cho nó bay vào, dù có ngọn lá thăm đề thơ cũng không có dòng nước mà thả xuống. Phía ngoài, những cây liễu buông mảnh lơ thơ, trên cành liễu có một con chim oanh đang ngoác mồm nói:

“Sắc lang, hái hoa tặc, mau cút, mau cút...”

“...”

Con chim này quả biết cách sát phong cảnh...

Kim Trọng sượng cứng cả người, mặt thộn ra, ngó chung quanh một vòng, sau khi xác định nơi này không có ai ngoại trừ mình thì đen mặt, chẳng lẽ con chim quái quỷ đó nói hân hay sao? Giọng điệu con chim như mĩa mai đùa cợt khiến Kim Trọng tức giận, nắm đấm lại siết chặt, hân hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi ra ngoài tìm hiểu...

Chờ Kim Trọng đi mất, Thúy Vân mới nhẹ nhàng vén màn bước ra, tay đặt lên miệng, khẽ huýt sáo một tiếng, con chim đang đậu trên cành liễu vội sà xuống đậu lên mu bàn tay nàng. Thúy Vân lấy thức ăn ra cho nó, tay âu yếm vuốt ve: “Bảo bối, người giỏi lắm!”, ánh mắt cao ngạo nhìn về phía Kim Trọng vừa rời đi.

Thúy Vân nhìn xung quanh, bốn về đóng cửa cài then cẩn thận, hoa rụng đầy thềm, người đứng canh gác cũng không ít, môi nhếch lên cười

thỏa mãn. Đại tì Vương Thúy Kiều của nàng là tài nữ nổi danh cả kinh thành, ai ai không biết? Từ ngày đại tì đến tuổi cập kê không biết bao nhiêu bà mối đã đến đây, cổng nhà nàng cũng sắp bị người ta dẫm nát, thế nên phụ thân lo lắng vội tăng cường thêm lực lượng canh gác xung quanh. Ha ha, có giỏi thì lên mà trèo tường vào, Thúy Vân ta cũng muốn xem Kim Trọng người bản lĩnh nhường nào!

Điều mà Thúy Vân không thể ngờ tới được chính là, Kim Trọng thuê gian nhà của đại thúc làm thương gia ngay phía sau nhà nàng, ngôi nhà ấy từ lâu đã không có ai ở, nay Kim Trọng dọn đến đây ngay lập tức cho người dọn dẹp sắp xếp một cách hoành tráng.

Thúy Vân ngừng đọc sách, từ trên lầu nhìn xuống “Lâm Thúy Hiên” được mạ vàng treo lên trên kia, chép miệng. Tấm bảng đó giá trị không nhỏ đâu, chỉ trong một ngày mà làm ra được, xem ra nhà Kim Trọng không phải thứ tầm thường. Lại nói, “Lâm Thúy Hiên”, ý chỉ đây là nơi để ngắm nhìn màu xanh biếc của da trời hay để ngắm nhìn giai nhân có trên Thúy Kiều?

Nhìn đến vẻ mặt hờ hững của Kim Trọng, Thúy Vân bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Việc nàng cần làm bây giờ chính là bảo vệ đại tì, tự dừng rồi hơi lại đi làm chuyện bao đồng. Nghĩ đi nghĩ lại, tên Kim Trọng kia cũng tầm thường như bao kẻ khác thôi, chỉ vì nhan sắc của đại tì mà bị hút hồn đến mê mẩn, còn lại hẳn có biết gì về đại tì hay không?

Kim Trọng dọn đến ngay sát sau nhà các nàng cũng hơn nửa tháng lại chưa hề có cơ hội gặp Thúy Kiều, ngay cả bóng lưng còn không được nhìn thấy huống hồ gì được gặp mặt mà trò chuyện? Mãi cho đến một buổi chiều dịu mát, Kim Trọng ngày ngày mở to cửa sổ trông ngóng sang đây cũng bắt gặp bóng hình thướt tha uyển chuyển của một người. Hẳn vội khoác áo đi ra, đi đến nơi lại không có ai cả, chỉ còn chiếc trâm thoa gác lên một cành hoa đào, thế nên hôm nay mới có sự tình này...

Cha mẹ từ sớm đã sang nhà một người họ hàng ở ngoại ô kinh thành, tận năm ngày sau mới trở về, Vương Quan đã được phu tử gọi đi học, trong nhà chỉ còn mỗi tí muối các nàng rảnh rồi đi ra đi vào, rảnh đến nỗi cây kim thoa giắt trên đầu cũng bị dính vào cành hoa đào, xui xẻo thế nào lại bị tên Kim Trọng kia nhặt trúng. Thúy Vân cũng không hiểu tại sao đại tỉ lại quý thứ đó như thế, nằng nặc phải kiếm cho bằng được mới thôi nên Thúy Vân cũng đành chiều lòng, hộ tống đại tỉ ra vườn kiếm.

Kim Trọng đã sớm phục sẵn ở bên kia, khi nghe âm thanh của các nàng bên này vách tường thì lên tiếng:

“Chiếc thoa này tự nhiên lại rơi vào tay ta, làm sao mà biết chủ nhân của nó là ai mà trả về bây giờ?”

Thúy Kiều nghe thế thì mừng lắm, may mắn có người nhặt được, đó là cây kim thoa mà mẫu thân mua tặng cho nàng rất quý giá, nếu mất chắc hẳn nàng sẽ rất đau lòng, vội lên tiếng hồi trả:

“Chiếc kim thoa đâu có đáng giá là bao, tấm lòng trọng nghĩa khinh tài của người quân tử thật khiến tiểu nữ nể phục!”

“Chúng ta là hàng xóm với nhau, tại hạ cũng đâu phải người xa lạ! Hôm qua tình cờ nhặt được chút ít hương thơm còn vương lại trên trâm thoa thật khiến người ta thỏa mãn nỗi nhớ mong. Không giấu tiểu thư, tại hạ đã chờ không biết bao nhiêu ngày mới có được ngày hôm nay, xin tiểu thư hãy nán lại một chút để tại hạ có thể bày tỏ chút ít nỗi niềm tâm sự.”

Kim Trọng nói xong thì chỉ có một khoảng không đáp lại, phía bên đây của bức vách, Thúy Kiều đỏ phừng mặt, tay cứ áp vào gò má, dùng khăn tay che hơn nửa gương mặt, mắt ngấn nước khó xử không biết làm sao, ánh mắt cầu cứu Thúy Vân. Thúy Vân đứng ngay sau lưng Thúy Kiều, kéo Thúy Kiều lại mà nói nhỏ vào tai: “Đại tỉ, chúc mừng tỉ, cây kim thoa vẫn còn nguyên mà không bị kẻ gian lấy mất!”

Thúy Kiều ngậy người, vẻ mặt có chút mịt mù nhưng gò má vẫn hây hây đỏ quuyến rũ lạ thường. Kim Trọng nào biết có đủ mặt hai chị em Thúy Kiều Thúy Vân nên vội chạy về nhà, phân phó cho hai thư đồng mang theo hai chiếc xuyến vàng và một vuông khăn lụa. Hắn bắc thang, nói vọng lên:

“Tiểu thư đừng ngại cũng đừng đi, tại hạ mạo phạm...”

Thúy Kiều nghe tiếng động lạ vang lên thì có chút không hiểu là tiếng động gì, đến khi thấy búi tóc nhô lên của Kim Trọng mới tá hỏa, hóa ra hắn dùng thang trèo lên để trò chuyện cùng nàng. Thúy Kiều túng quần không biết làm thế nào, vừa quay lại tìm tiểu muội để cầu cứu thì chỉ thấy khoảng sân trống vắng...

Kim Trọng đứng trên thang, nhìn xuống quả nhiên nhìn thấy bóng hồng mình ngày nhớ đêm mong, rõ ràng là mỹ nữ hôm nọ. Ban đầu nên còn rụt rè, cả hai không dám nhìn thẳng vào nhau, Thúy Kiều chết trân đứng tại chỗ, đầu e thẹn cúi xuống, vành tai đã đỏ hơn cả mông khi trong lòng Kim Trọng sung sướng khôn nguôi, chỉ hận không thể nhảy phốc sang bên kia mà tâm tình cùng người trong mộng.

Cùng lúc đó, nhân vật chính của chúng ta ngồi trốn trong bụi lùm sáot vách, mắt vẫn theo dõi bên ngoài để có thể bảo vệ đại tử mọi lúc mọi nơi, nói sao thì nói, mặc dù Thúy Vân không thích Kim Trọng nhưng cuối cùng hẳn chính là người đem lại hạnh phúc cho đại tử, nàng cũng không nên vì mình mà phá hoại hai người đó.

Kim Trọng gặp được Thúy Kiều, mừng như bắt được vàng, vội trèo sang phía sân bên này mà bày tỏ tâm sự: “Thật không dám giấu, từ ngày đi dạo xuân hôm nọ, tại hạ luôn thầm thương trộm nhớ mong ước được gặp lại tiểu thư, tuy phải chờ đợi mòn mỏi nhưng để được gặp tiểu thư thì chờ đợi một đời cũng không tiếc...”

Nghe Kim Trọng nói đến đây, Thúy Kiều vừa kinh sợ vừa e thẹn, đầu cứ cúi thấp không dám ngẩng lên, chân bước lùi lại, đắn đo không biết có nên hét lên để người vào đây hay không, bối rối khó xử bởi vì chính bản thân nàng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cũng đã có ấn tượng khá tốt với vị thư sinh này. Thấy Thúy Kiều im lặng, Kim Trọng được nước nói tới: “Tại hạ muốn nhân cơ hội này để cầu xin tiểu thư ban cho một ân huệ. Tiểu thư là đài sen mà Kim Trọng chỉ như cánh bèo trên mặt nước, liệu đài sen cao quý có soi chiếu đến được cánh bèo hèn mọn này hay chăng?”

Kim Trọng nói xong, người bước tới cầm chặt tay Thúy Kiều, dáng vẻ luống cuống gấp gáp như thể hôm nay không nói thì không còn cơ hội nào để bày tỏ nữa vậy. Thúy Kiều ngồi trong lùm cây thầm nghĩ, xem ra Kim Trọng chờ mãi sắp hóa điên rồi nên một người quy củ lễ nghĩa như hẵn lại hành xử như kẻ thất học như vậy. Đại tể đường đường là tiểu thư khuê các, ai đời nào muốn bày tỏ tình cảm lại trèo tường vào rồi động tay động chân như thế? Hừm, quả nhiên so với những vị công tử khác nhờ bà mối tới thì có vẻ sáng tạo hơn nhiều, có điều... làm như vậy đại tể sẽ thích sao?

Khác với Thúy Vân, Thúy Kiều không suy nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cảm thấy da mặt nóng ran, muốn rút tay ra lại rút không được, lúng túng sắp khóc thì... nàng nhìn thấy ánh mắt đầy chân thành cùng kiên định của vị công tử tuần tú trước mặt...

Nàng ngần ngại: “Nhưng... gia đình tiểu nữ là một gia đình có nề nếp, tất cả mọi chuyện đều do cha mẹ quyết định, tuy rất cảm thông đến tấm lòng của công tử nhưng tiểu nữ là phận con trẻ ngây thơ, đâu đã biết gì mà dám thừa thốt này nọ?”

“Nếu nàng đã hiểu cho tấm lòng của ta nghĩa là trong lòng nàng có ta, nàng cứ một mực khước từ như thế này không chỉ ta đau khổ mà nàng cũng không dễ chịu gì, chi bằng chúng ta trước hãy hẹn ước, sau đó ta sẽ tìm bà mai đến cầu hôn với gia đình nàng!”

Kim Trọng thấy thái độ mềm mỏng của Thúy Kiều thì mừng thầm, cuối cùng sau bao ngày chờ đợi thì giai nhân trong lòng đã dần chấp nhận sự có mặt của hắn, vội khuyên can chỉ sợ nàng đổi ý. Kiều một bên im lặng lắng nghe, lời nói êm ái dịu dàng của Kim Trọng đã khiến một cô gái lần đầu biết đến sự rung động chìm vào sự ngọt ngào say đắm của tình yêu. Tuy nhiên nàng vẫn còn chút ngập ngừng bối rối:

“Tiểu nữ... tiểu nữ vẫn còn bỡ ngỡ lắm... Mặc dù rất cảm động trước tấm chân tình của chàng...”, nói đến đây thì nghẹn lại, đôi má càng lúc càng đỏ hây, “... Cũng không phải không đồng ý... Nên xin dành một lòng ghi vàng tạc đá, nguyện sau này sẽ mãi mãi... thủy chung...”, nói xong lại cụp mắt xuống, xấu hổ đến mức không dám nhìn Kim Trọng nữa.

Nàng sợ hãi vô cùng nhưng xem Kim Trọng thật lòng như vậy, nếu Thúy Kiều từ chối hẳn hẳn sẽ buồn lắm, vả lại nàng không muốn nhìn thấy tia ảm đạm trên gương mặt của người kia...

Được sự chấp thuận của Thúy Kiều, Kim Trọng vui còn không kịp, vội lấy đôi xuyên vàng và chiếc khăn lụa hồng ra đưa, trân trọng trao tặng cho Thúy Kiều: “Cuộc tình duyên trăm năm của chúng ta sẽ bắt đầu từ giây phút này, ta xin tặng nàng chút quà này chứng tích ghi nhớ ngày chúng ta trao đổi lời nguyện ước!”, nào ngờ Thúy Kiều trả lại hết, lúc này bên ngoài lại vang vào âm thanh của hộ vệ:

“Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, hai người có ổn không?”, âm thanh càng lúc càng xôn xao lớn dần lên. Thúy Kiều tá hỏa vội đi vào trong nhà, Kim Trọng thì quay trở về biệt viện của mình.

Chờ hai người đó rời đi, Thúy Vân mới chật vật bò ra từ bụi cây, vẻ mặt không thể tin được, mắt trợn lên trắng dã.

Các người đùa với nàng ư? Các người gặp mặt lần thứ hai đã thề ước chuyện trăm năm, sau đó dùng một cái nổi hứng lại bắt Thúy Vân nàng

gánh chịu cả đời, gò bó trong cuộc sống vợ chồng không hạnh phúc? Các người... các người có thể nào bớt tùy tiện đi được không?

Suy cho cùng tất cả đều tại tên Kim Trọng mồm mép lươn lẹo, dụ dỗ đại tỉ ngây thơ của nàng mà ra cả, hừ!!!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đại Nạn (1)

Chuyện hai người đó thề ước với nhau, chỉ có mỗi mình Thúy Vân biết, nàng cũng không có ý định tố cáo với cha mẹ nên đành làm ngơ. Còn về phần Thúy Kiều, từ ngày gặp được Kim Trọng, lúc nào cũng thần thờ, không còn tinh thần để làm việc gì nữa, tâm trí cứ như lơ lửng trên mây, trong lòng cứ khao khát được gặp Kim Trọng thêm lần nữa. Thúy Vân thở dài, đầu nhẹ lắc tỏ vẻ bất lực:

“Đại tì, chúng ta đi thăm ngoại tổ mẫu, tì lại đem chậu hoa bỏ vào túi làm gì?”

“Hả?”

Thúy Kiều nghe Thúy Vân nói vậy thì ngơ ngác, nhìn lại mới phát hiện ra mình vừa đặt chậu hoa nhỏ vào túi hành lí chuẩn bị gói lại, vội cười gượng rồi lấy ra, đặt quần áo vào bên trong. Thúy Vân thấy thế đành hảo tâm cầm mấy bộ y phục cho vào bọc hành lí hộ đại tì, vẻ mặt ái ngại:

“Thôi, tì cứ để đó đi, muội sai tì nữ chuẩn bị!”

Thúy Kiều ngoan ngoãn ngồi yên lặng trên ghế, hai tay chống cằm dường như đang suy nghĩ gì đó sâu xa lắm, trà trước mặt đã sớm lạnh tanh...

“Thúy Vân này, ta...”

“Sao ạ?”

Thấy đại tỉ nói lấp lửng như thế, Thúy Vân có chút tò mò ngẩng đầu lên: “Đại tỉ, tỉ định nói gì?”

Thúy Kiều lại thở dài một hơi, tay phẩy nhẹ bảo không có gì, xoay người ra ngoài cửa sổ mà nhìn xuống sân nhà hàng xóm kế bên, môi nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành. Thúy Vân cũng không hỏi nhiều, nhướn mi nhìn sang tỉ nữ thân cận Lục Châu của đại tỉ đang lui cui dọn dẹp một cái, nàng ấy thấy thế thì vội lắc đầu tỏ ý cũng không biết đại tiểu thư bị gì!

Nhìn bộ dạng của đại tỉ, thế nào cũng giống như đang,... ừ, gọi là mới nếm mùi tình yêu?

Thúy Vân khẽ “A” một tiếng, nàng thật là chậm tiêu, rõ ràng là đại tỉ đem lòng nhớ thương tên Kim Trọng ẻo lã kia nên mới thất thần ngớ ngẩn như thế này đây!

Mỗi lần nhắc tới Kim Trọng, Thúy Vân chỉ cảm thấy hơi hột nên cũng không muốn nghĩ nhiều, vội ép mình lái sang chuyện khác. Lần này cả nhà các nàng đang chuẩn bị để về thăm ngoại tổ mẫu, vốn cũng ở vùng lân cận kinh thành, chỉ cần đi trong buổi sáng đã tới nơi. Thúy Vân thì không có gì để nói nhưng Thúy Kiều lại khác, nàng ấy là tài nữ nổi danh, là niềm tự hào của cả dòng tộc, chuyện quần áo đầu thế qua loa! Có điều bây giờ tài nữ cũng không còn tâm trí để chuẩn bị việc này, toàn bộ đều dồn hết lên đầu kẻ không hề có mắt thẩm mỹ là Thúy Vân đây!

Thúy Vân nghiền ngẫm ba bộ quần áo mà Lục Châu vừa trải lên giường, nhìn đi nhìn lại đều thấy có vẻ tầm thường, vẫn không tôn hết được thần thái ưu việt của đại tỉ, đành phải đi đến mở tủ ra quan sát kĩ lần nữa, cuối cùng mới tìm được một bộ khiến nàng hài lòng.

“Đại tỉ, tỉ nhìn xem, bộ trang phục này có được không?”

Thúy Kiều ngoái đầu lại thì thấy trên tay Thúy Vân là một bộ lụa mỏng đỏ tươi, viền áo cổ áo được thêu bằng chỉ xuyên bạc, hoa mẫu đơn đỏ rực tinh xảo, mềm mại lung linh thì khẽ gật đầu, tỏ vẻ không quan tâm lắm, tiếp tục nhìn xuống dưới lầu.

Thúy Vân nghiêng rằng, đại tì, ta đang chật vật khó xử chọn lựa quần áo cho tì, tì lại mày đưa mắt lại với tên thư sinh chó má ở nhà bên cạnh ư?

Nàng bắt đầu cảm thấy máu nóng dồn lên mặt, tuy trong lòng đang bất bình muốn chết nhưng bề ngoài điềm tĩnh đi đến bên cửa sổ, lạnh nhạt nhìn xuống hướng đại tì đang nhìn. Kim Trọng bị ánh mắt lạnh lẽo sắc bén của Thúy Vân nhìn chăm chăm thì hoảng hốt đến nỗi đánh rơi cả quạt giấy trong tay, phong thái từ nãy giờ đã bị thối đi mất, vội cup mắt tiếp tục đọc sách không dám nhìn sang đây nữa. Thúy Vân hừ lạnh một tiếng, tao nhả buông màn cửa xuống, trừng mắt:

“Chiều mai chúng ta đã khởi hành đi rồi, đại tì mau lại thử quần áo đi, còn trâm cài tóc cùng hài nữa”

Không chỉ mình Kim Trọng mà Thúy Kiều cũng bị khí thế của Thúy Vân làm cho sợ hãi, vội chớp mắt đi vào trong không dám phản kháng nữa chữ. Đại tì cũng thật là, sao lại dễ động tâm như thế? Nhìn đi, một người chu đáo tì mĩ như đại tì từ ngày trò chuyện với Kim Trọng xong cũng trở nên thờ ơ, làm việc gì cũng hỏng, ngay cả tự chăm sóc cho bản thân cũng không xong.

Sau khi Thúy Kiều mặc trang phục xong, Thúy Vân hài lòng gật nhẹ đầu, nhíu mi quan sát nha đầu Lục Châu vấn tóc cho đại tì. Lúc này cửa phòng mở toang ra, một cái đầu nhỏ nhỏ thò vào:

“Đại tì, Nhị tì, mẫu thân bảo đệ đến xem hai người chuẩn bị xong chưa!”

Thúy Vân nhìn ra ngoài trời, hiện tại là giờ Thìn (7h-9h), tiểu tử Vương Quan còn đang học cùng phu tử, nó có mặt ở đây chỉ chứng minh một chuyện...

“Vào đây!”

Vương Quan thấy nụ cười của Thúy Vân thì ngây thơ chạy vào, trên mặt còn mang theo vẻ đáng yêu chết người. Thúy Vân bất ngờ trừng mắt: “Tiểu tử, người đừng hòng lừa Nhị tử, nói, có phải lại trốn học không?”

Cậu nhỏ bị dọa cho xanh mặt, ngay cả Thúy Kiều đang ngồi trên ghế cũng cảm thấy sợ hãi...

Không hiểu sao dạo này Thúy Vân lại có vẻ thô bạo như thế -_-

“Nhị... Nhị tử, ta...”

“Ôi...” Thúy Vân chán nản ngồi phịch xuống ghế, bất lực lắc đầu, đau đớn khôn nguôi nhìn về phía Vương Quan hiện giờ đã cao hơn các nàng, “Đệ bao nhiêu tuổi rồi, tại sao một tí khí phách nam tử hán cũng không có?”

“Nhị tử...”

“Còn dám kêu? Kêu cái gì? Nhị tử nói sai à? Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, vậy mà cả ngày cứ ra vẻ tao nhã như tiểu thư khuê các, còn dám bò vào phòng của đại tử?”

Thúy Kiều dùng ánh mắt đầy cảm thông mà nhìn sang Vương Quan, trong đầu thầm suy nghĩ, nói về khí chất, nhị muội còn muốn hơn cả Vương Quan... Mọi người trong phòng nào biết, Thúy Vân vốn giận cá chém thớt, cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, nghĩ tới đại nạn sắp tới, lại nghĩ tới vẻ lá lơi của Kim Trọng, Thúy Vân càng tức giận siết chặt nắm đấm.

Càng nghĩ nàng càng không muốn đại tử dây vào tên đó, tiếc là duyên số đã định, khó mà cãi lại...

Hầy!!

Vương Quan sau khi lấy lại bình tĩnh vội ngồi xuống đối diện Thúy Vân, tủm tủm cười nói lấy lòng, còn Thúy Kiều thì lẳng lặng đi thay lại quần áo. Thúy Vân càng ngày càng đáng sợ mà... -_-

--- -----o0o-----

“Mẫu thân, đại tử...”

“Đại tử con bảo nó cảm thấy không khỏe, có lẽ không đi cùng chúng ta được nên ở nhà nghỉ ngơi rồi!”

“...”

Thúy Vân tỏ vẻ con ngoan hiếu thuận nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn vén tay áo dài quét đất lên đặt lên đùi, trong lòng tiếp tục rửa thềm...

Đại tử, ngày hôm nay chủ yếu để người ra mắt đám vương tôn công tử như hổ như báo kia chứ đâu phải ta, bây giờ lại đánh bài chuẩn đem ta ra làm thế thân?

Rõ là đã có ý đồ từ trước, muốn ở nhà một mình cho yên tĩnh để hẹn hò cùng tên Kim Trọng đúng không? Bất công, quá bất công, hu hu...

Thế là Thúy Vân chính thức lên sàn, lấy thân gánh vác mọi trách nhiệm của Thúy Kiều.

Nhiệm vụ của Thúy Kiều là gì? Chính là gặp ai cũng đều nhoẻn miệng cười, nụ cười có chừng mực lễ giáo, giọng nói nhỏ nhẹ oanh vàng, lưng lúc nào cũng phải thẳng, hai tay áo lồng vào nhau, mọi động tác đều hết sức tao

nhã, lời nói phải văn vẻ không được ngạo mạn cũng không được tự đánh giá bản thân mình thấp quá, luôn phải giữ hình tượng.

Thường thì mọi người đều nhìn vào đại tử Vương Thúy Kiều, hôm nay không có tử ấy, đương nhiên bọn họ đều nhìn vào Thúy Vân nàng. May mắn là trước kia không phải chưa từng làm nên mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, mặt mũi gia tộc vẫn được giữ lại!

Sau khi mừng thọ ngoại tổ mẫu, Thúy Vân nhanh đi lướt qua bày ong bướm dập dìu ngoài sân, đang có ý đồ đi tìm nơi lánh nạn thì vô tình bắt gặp một người trông rất quen mắt...

Liên công tử Liên Ngọc, là người trước kia đã từng gặp Thúy Vân tại gia yến nhà Thượng Thư, từng tiếp cận nàng để tìm hiểu về đại tử... Ha! Dù sao cách đây cũng hơn bốn năm rồi, nàng còn nhớ ra hẳn cũng coi như là có duyên đi!

Thúy Vân thấy Liên Ngọc đi về hướng mình thì chủ động cười nói: “Liên công tử! Lâu ngày mới gặp lại!”

Liên Ngọc cũng có lễ, vội khom lưng: “Vương Nhị cô nương!”

Hắn nhìn cô nương trước mặt mình, vẻ ngây thơ non nớt của trước kia đã được thay bằng một nhan sắc tuyệt diệu, không quá sắc xảo lại mang theo mùi vị cỏ non, đôi mắt linh động, thái độ hòa nhã, trên môi nở nụ cười chất chứa sự ấm áp của gió xuân, chỉ khiến người đối diện cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái trong lòng...

Thúy Vân nhìn ngó xung quanh một vòng, cuối cùng mới tò mò hỏi: “Vị tiểu thư...”

“À! Cô nương vẫn còn nhớ muội ấy à? Cô nương hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ là biểu ca biểu muội, không giống cô nương nghĩ đâu!”

“A! Thật có lỗi!”, Thúy Vân nhẹ nhàng cười trừ, đáy mắt linh hoạt lóe lên tia sắc lạnh. Bà làm sao quên được, đôi cấm nam nữ các người người tung kẻ hứng đòn bà đến đường cùng, phải tung ra “ngón nghề” khiến chúng sinh đảo điên thế kia!

Vốn Thúy Vân cũng không muốn nán lại lâu nên xoay người chuẩn bị đi, nào ngờ nàng chưa kịp đi thì cánh tay phải đã bị người khác giữ lại. Vị Liêm công tử kia lúng túng, gương mặt có phần ửng đỏ lên, đường nét tuấn tú nghiêm nghị hoàn toàn khác hẳn năm xưa:

“Nhị cô nương, ta...”

Nói sao thì nói, Thúy Vân vẫn là con gái được giáo dưỡng đầy đủ, biết thứ nào nên thứ nào không, ánh mắt khó hiểu cùng không vui nhìn vào cánh tay như gọng kiềm đang giữ lấy mình kia, bản thân cũng không giãy ra, đơn giản chỉ lạnh nhạt mà nhìn, điều này khiến Liêm Ngọc bối rối:

“Nhị cô nương, ta có tình cảm với cô...”

Thúy Vân có chút khó tin, mày đẹp nhú lại, vẻ mặt trông như đang gặp người buồn đi nhà xí mà lại không đi được, buộc miệng: “Chẳng phải công tử tương tư đại tì Vương Thúy Kiều của ta ư? Sao bây giờ lại...”

“Không phải, ta để ý đến cô nương từ buổi yến tiệc đó rồi, tiếc là khi ấy còn nhút nhát quá nên không dám nói...”

Thúy Vân càng nghe mặt càng thộn ra, tay quên giãy dụa, để mặc cho hắn nói: “Năm đó ta thực sự để ý cô nương, có điều biểu muội tính khí trẻ con, không ngờ vậy mà khiến cô nương phải chịu mất mặt, nghĩ lại ta vẫn cảm thấy bản thân mình có lỗi vô cùng...”

Liêm Ngọc càng nói càng hăng, xem ra không có xu hướng dừng lại: “... Hỏi về đại cô nương chỉ là cái cớ, thực sự ta muốn được trò chuyện với cô...”

Thúy Vân nhặt nhẽo chếp miệng, nhẹ nhàng rút tay về.

“Công tử, tiểu nữ thất lễ, chúng ta có duyên gặp mặt chứ không hề...”

“Ta hiểu, chỉ là...”, Liêm Ngọc ngắt lời Thúy Vân, có lẽ không muốn nghe chính miệng Thúy Vân nói ra, sợ đau lòng nên lái sang chuyện khác, “Nhị cô nương, ta... Không biết cô nương có tin hay không, nhưng hãy cẩn thận với thượng thư phu nhân...”

Thúy Vân ngẩn người, trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ nhu mì xinh đẹp của thượng thư phu nhân, có chút không hiểu tại sao Liêm Ngọc lại nói như vậy. Hẳn không có bất kì lí do nào để lừa mình, đúng không?

“Ý của công tử là...?”

“Ta không thể nói nhiều, chỉ có thể nhắc nhở cô như thế thôi, mấy hôm trước Thượng Thư phu nhân có gọi biểu muội của ta đến gặp, ta nghe muội ấy nói...”

Nói ra chuyện này xong, Liêm Ngọc có vẻ cẩn trọng, vội từ biệt Thúy Vân đi đến nơi khác, không còn thái độ luyến tiếc, điều này cũng khiến Thúy Vân nghĩ ngợi không ít. Một người phụ nữ như Thượng Thư phu nhân thì có thể làm ra được chuyện gì? Mà tại sao lại phải cẩn thận?

Nàng chậm rãi suy nghĩ, liên kết mọi việc lại với nhau...

Người duy nhất trong gia đình nàng có liên quan đến Thượng Thư đại nhân chỉ có mỗi đại tỉ Thúy Kiều, chức quan của cha không đủ cao để có quan hệ với Thượng thư đại nhân, mẫu thân cùng Vương Quan càng không thể...

Không lẽ phu nhân có hiểu lầm đại tỉ cùng Thượng Thư đại nhân chăng?

Vô lí, rõ ràng trước kia đại nhân đã buông tay không còn tình cảm với đại tử, tại sao phu nhân lại như thế? Nhưng chưa thể khẳng định được chuyện gì, và lại không biết lời nói của Liêm Ngọc kia có thể tin được hay không?

Thúy Vân im lặng nghiền ngẫm từ đầu tới cuối, đến khi về tới nhà nàng vẫn còn suy nghĩ, nào ngờ khi xe ngựa vừa dừng lại, một gia nhân đến trao cho nàng một phong thư. Thúy Vân kinh ngạc, vội bỏ về phòng trước, mở ra xem thì nhìn thấy ấn ký của phủ Thượng Thư, bên trong chính là thư của phu nhân gửi cho nàng...

Đọc xong nội dung bên trong, tay Thúy Vân khẽ siết chặt lại.

Đại tử, lần này tử phạm phải tổ kiến lửa rồi...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đại Nạn (2)

Thúy Vân cup mắt, đầu hơi cúi xuống, đôi vai nhỏ bé còn khẽ run rẩy, từ bên ngoài nhìn vào lại có chút hèn nhát sợ hãi kèm theo đó lại khiến người khác đau lòng. Thượng Thư phu nhân chậm rãi bưng tách trà lên, tao nhã hợp một ngụm...

“Nhị tiểu thư, cô ngồi xuống đi!”

Thúy Vân ngoan ngoãn ngồi xuống ghế dành cho khách, đầu không dám ngẩng lên nhìn vị phu nhân đang ngồi trên cao nhất kia, tay cứ xoắn vào nhau. Trông thấy biểu hiện đó của Thúy Vân, phu nhân mỉm cười:

“Kìa, sao lại sợ hãi như thế? Ta đã làm gì tiểu thư đâu!”

“...Vâng...”, Thúy Vân lí nhí đáp, mặt vẫn cúi xuống đất nên không thấy được nụ cười mỉa mai của phu nhân, trong lúc đó đầu óc nàng đang chậm rãi phân tích tình hình.

Tình hình là... nàng không còn chỗ để chạy, xung quanh đây không có người cứu viện, ngay cả cái cũng không lại hướng hồ gì đánh nhau? Vậy phải làm sao đây? Đương nhiên là giả ngốc, tỏ vẻ nhu mì yếu đuối, có như vậy bọn họ mới tỏ ra ngạo mạn không thèm đề phòng cảnh giác gì tới mình!

Quả nhiên khá là hiệu nghiệm, Thượng Thư phu nhân cũng không làm khó Thúy Vân nữa mà vào thẳng vấn đề: “Hôm nay ta gọi cô đến đây... chỉ

để nhắc nhở vài chuyện, có cần ta nói ra không?”

“Tiểu nữ ngu muội, xin phu nhân chỉ giáo...”

Thượng Thư phu nhân khẽ cười một tiếng, nhẹ như tiếng chim hót, vừa thánh thót vừa cao sang, ai ngờ đằng sau lớp vẻ hào nhoáng ấy là tâm tư đáng sợ. Thúy Vân lại càng giả vờ run rẩy hơn nữa, trong lòng lạnh ngắt. Không hiểu sao nàng cảm thấy bất an vô cùng, chẳng lẽ...

“Nếu tiểu thư đã yêu cầu, ta cũng không thể không nể mặt! Chẳng là ta có một vị em họ xa đang độ tuổi trưởng thành cần thành gia lập thất, lại thấy Vương đại tiểu thư tài nghệ hơn người, chưa kể nhan sắc cùng nhân phẩm đều cao quý, cảm thấy vừa ý vô cùng!... Liệu...”

Thượng Thư phu nhân nói đến đây thì ngắt quãng, mắt đẹp nhướn lên nhìn Thúy Vân. Thúy Vân không dám trả lời bừa, nghĩ một hồi lâu mới lễ phép: “Tiểu nữ thay mặt đại tỉ đa tạ ý tốt của phu nhân, có điều... Đây là hôn nhân đại sự của đại tỉ, tiểu nữ không có quyền cho ý kiến, mong phu nhân thông cảm...”

“Ừm, cô nói có lí!”

Cô ta nói xong, tay lại tiếp tục cầm trà lên uống, không khí xung quanh bắt đầu trở nên vô cùng căng thẳng. Thúy Vân mím môi, cố gắng không nghĩ ngợi nhiều, phu nhân lại nói tiếp:

“Ta có hảo ý nhưng đã bị từ chối thì thôi vậy! Cho các người bảy ngày để suy nghĩ, bảy ngày sau... ta không dám nói trước!”

Tì nữ bên cạnh phu nhân khẽ phì cười một tiếng, ngay cả một tì nữ cũng không ngại miệng mà nhạo báng Thúy Vân: “Xem vẻ mặt của cô ta kìa, cứ như chết rồi không bằng ấy!”

Thúy Vân cười ngượng, vuốt lại gương mặt trắng bệch của mình, liêu xiêu đứng dậy xin cáo lui. Thượng Thư phu nhân cũng không cản, trong mắt toàn là vẻ hứng thú tốt độ, đợi Thúy Vân đi đến bộ cửa thì nhỏ giọng: “Nếu người đồng ý trung thành với ta, ta sẽ suy xét giữ người lại bên cạnh...”

Nghe cô ta nói xong, Thúy Vân cũng không nghĩ nhiều, nhắc chân bước luôn ra khỏi Phủ Thượng Thư, đi mà không thềm ngoảnh đầu lại. Cô ta đã nói như thế, nghĩa là trước sau gì cũng sẽ ra tay với đại tì, vậy thì Thúy Vân có làm gì cũng không được.

Thúy Vân cũng không biết bằng cách nào mà nàng có thể trèo lên xe ngựa để về tới nhà, suốt dọc đường đi cứ thần thờ ngơ ngác nhìn cảnh vật đang chậm rãi biến mất hai bên vệ đường.

Về đến phòng, nàng thả người xuống giường, nhắm mắt dưỡng thần mà tâm trí rối như tơ vò. Vốn việc Thúy Vân thường hay rời khỏi nhà đi lang thang đây đó học tập là chuyện bình thường nên gia đình cũng không để ý lắm, miễn nàng không làm chuyện gì quá phạm là được. Nàng nằm chật chẵn trên giường, lăn lộn một hồi cũng không khá hơn là bao, nghĩ nghĩ cuối cùng bật dậy đi tìm đại tì.

Lúc này Thúy Kiều đang ở trong phòng, tay cầm hộp kim châm ngấm tới ngấm lui, cuối cùng quyết định chọn lấy miếng vải màu bạc mà khâu. Chỉ vừa được luồn qua kim thì đã thấy Thúy Vân mở cửa phòng bước vào, trên mặt có phần nghiêm trọng. Nàng nhìn về phía Thúy Vân mà nói:

“Vân Nhi, mau ngồi đi! Sao vậy, lại bị mẫu thân mắng?”

“Đại tì, Thượng Thư phu nhân muốn làm mai cho tì cùng họ hàng của cô ta”

Khi nghe Thúy Vân nói xong, Thúy Kiều ngừng động tác, ngẩn ra một lát sau đó ngạc nhiên: “Vì lẽ gì mà hôn sự của ta lại phải nhờ đến cô ta?”

“Muội không biết, chỉ là...”

“Làm sao muội biết?”

Thúy Vân im lặng, Thúy Kiều lại lạnh giọng gắt hỏi: “Vân Nhi, làm sao muội biết?”

Thúy Vân chán nản nằm dài ra bàn tròn, móc từ trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ: “Cô ta bảo muội bỏ thứ này vào nước uống của tỉ...”

“Sao lại...?”

“Cô ta muốn hạ độc tỉ, chuyện cũng khá đơn giản không có gì rườm rà hay khó hiểu cả! Hoặc là tỉ chấp nhận thành thân với tên họ hàng xa kia của Thượng thư phu nhân, hoặc là tỉ phải uống thứ này.”

Thúy Kiều bắt đầu cảm thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, kim chỉ đã sớm bị vứt sang một bên, vẻ mặt khá lo lắng kèm theo chút run rẩy: “Vân Nhi, chúng ta...”

“Muội từ chối rồi, nhưng trong lòng cứ có cảm giác bất an...”

“... Vả lại, cô ta đã dám tuyên bố như thế nghĩa là sẽ không nhân nhượng gì đâu...”

“Nhưng tại sao lại làm vậy? Ta có làm gì cô ta đâu?”

Thúy Vân thở dài một tiếng, đại tỉ, tỉ không làm gì cô ta cả nhưng cô ta cảm thấy tỉ chướng mắt, đã chướng mắt thì lí do gì mà không trừ khử được? Thượng thư đại nhân đã từng có ý với Thúy Kiều, phu nhân cũng đã từng nhìn thấy tỉ ấy, không những nhìn thấy mà còn tận mắt chiêm ngưỡng tài nghệ nên trong lòng cảm thấy lo lắng bất an, muốn diệt trừ hậu họa về sau.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong đầu của Thúy Vân, nàng cũng không dám nói ra, một người đa sầu đa cảm thích suy nghĩ lung tung như đại tỉ... Haiz...

Thúy Vân đành lái sang chuyện khác: “Chắc do muội lo xa, dù sao cô ta cũng chỉ là một phu nhân nho nhỏ, không thể làm gì chúng ta đâu!”

Thúy Kiều vẫn còn lo lắng, khuôn mặt tái nhợt: “Nhưng tại sao...”

“Không nói chuyện này nữa, sao rồi! Hôm nay ở nhà gặp Kim công tử chán chê chưa!”

“Muội...!!!”

Thúy Kiều đang ngưng trọng nghe Thúy Vân nói thế thì sững người, hai má hồng nhuận lên, vẻ mặt bối rối hơi mím môi, nửa ngày mới buông ra được một chữ tỏ vẻ hờn dỗi. Nàng vội cầm lấy kim chỉ tập trung may vá, không thềm để ý đến Thúy Vân nữa, giả vờ như không nghe thấy gì hết! Thúy Vân vui vẻ cười ha ha, lại tiếp tục trêu chọc:

“Chà, xem ra chắc cũng đã thề ước xong rồi nhỉ! Đại tỉ, ngay cả muội mà tỉ cũng muốn giấu sao?”

Đang vui vẻ như thế bỗng nhiên Thúy Kiều trở nên trầm lặng, không còn ngượng ngùng nữa mà thay vào đó là sự mơ hồ không thể nói rõ thành lời...

“Thúy Vân, muội còn nhớ năm xưa có một ông thầy tướng, sau khi xem cho ta xong chỉ nói một câu: “...suốt đời khổ đau vì kiếp nghìn thu bạc mệnh hay không?””

“Nhớ...”

“Năm đó ta không hiểu, mãi đến khi gặp được Kim Trọng lại bắt đầu cảm thấy lo lắng...”

Thúy Vân im lặng không nói gì cả, để cho Thúy Kiều tiếp tục nói, dường như trên người Thúy Kiều đang tỏa ra một cỗ khí bi thương đau đớn đến tận xương tủy: “...Từ lần đầu tiên nhìn thấy Kim Trọng, ta đã biết chàng ắt hẳn là người xuất thân cao quý, học rộng tài cao, sau này tương lai mở rộng, chắc chắn sẽ được triều đình trọng dụng. Trong khi đó ta lại có cảm tưởng mệnh của mình rất mỏng, rất bạc như cánh chuồn chuồn... không biết ta có đủ phước đức để trời xanh tác thành cho mối lương duyên này hay không...”

Thúy Vân ghen ứ trong cổ họng, có nhiều chuyện nàng rất muốn nói cho Thúy Kiều nghe nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, lại nhớ tới lời của đại sư trụ trì trên chùa Hồ Bào...

Mệnh là của Thúy Kiều, không ai có thể thay đổi...

“Đại tì đừng nghĩ nhiều, hai người chắc chắn... sẽ được ở bên cạnh nhau thôi!”, đúng vậy, hai người nhất định sẽ được ở bên nhau, đó là số mệnh... nhưng chỉ được ở bên nhau sau bao nhiêu là sóng gió...

Thúy Kiều khẽ gật đầu, mày đẹp hơi nhíu lại: “Vả lại, ta có cảm giác...”

Nói đến đây thì mặt đỏ hồng lên khiến Thúy Vân ngạc nhiên, không hiểu còn có chuyện gì nữa. Thúy Kiều nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của em gái thì mặt càng đỏ hơn, hồi lâu sau mới khó khăn kể ra: “...Kim Trọng... cứ như là... thích đụng chạm vào ta...”

Thúy Kiều cúi gằm mặt xuống, còn Thúy Vân thì hiểu ra bao nhiêu là chuyện. Suy đi nghĩ lại tới cùng tên Kim Trọng kia cũng chẳng có gì xuất chúng, lại còn có vẻ dễ tiện như thế cơ đấy. Hừm, nàng tiếc nuối nhìn đại tì, thở dài một hơi:

“Đại tì, tì và Kim công tử... không có chuyện gì chứ?”

Mặt Thúy Kiều lúc đỏ lúc đen, nhắm mắt hét to: “Thúy Vân, muội xàm ngôn gì vậy? Ta... ta làm sao mà...????”

Ngược lại với Thúy Kiều, Thúy Vân không hề nói đùa. Trước kia đã từng nghe đại tì tâm sự với nàng, tì ấy khóc rất nhiều, bảo hối hận, hối hận vì không thể dâng lần đầu tiên thiêng liêng của mình cho Kim Trọng mà để cho tên dê tiện bỉ ổi Mã Giám Sinh cướp mất, nếu biết vậy thì trước kia tì ấy đã...

Nhưng chẳng lẽ lại vỗ vai tì ấy, bảo tì ấy trao cho Kim Trọng đi thì còn ra cái thể thống gì?

Nhắc tới Mã Giám Sinh, Thúy Vân lại nghĩ tới một loạt chuyện sắp tới, trong đầu lăm lăm tính toán, thuốc nàng cũng đã thử bào chế xong, chỉ là chưa dám thử nghiệm lên người thôi, cũng có thể đưa vào sử dụng rồi nhỉ?

Cũng sắp đến rồi...

Thúy Kiều thấy Thúy Vân trầm tư còn hơn cả mình thì chớp mắt ngạc nhiên, tại sao Thúy Vân trông có vẻ chín chắn trưởng thành thế kia? Còn ra đáng người lớn hơn cả nàng... Đây thật sự là một cô nương mười bốn tuổi ư?

“Vân Nhi, còn có chuyện này...”

“Sao ạ?”

“Người nhà Kim Trọng ở Liêu Dương vừa mới mất, nghe đâu cách rất xa nơi đây...”

“Vậy... Huynh ấy đi rồi à?”

“Chưa, nhưng sáng mai đã khởi hành rồi, không hiểu sao ta bứt rứt không yên, cứ thấp thỏm dường như đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt nhau vậy...”

Thúy Vân cười khan, cổ họng lại nghẹn đắng: “Ha!!! Đại tỉ, tỉ nghĩ nhiều rồi...”

“Nhưng... Haiz... Thúy Vân, không hiểu ta đang bị gì nữa, dường như không còn là ta nữa vậy!”

Không phải, tỉ vẫn là tỉ, chỉ có tỉ mới có thể có linh tính chính xác như thế thôi...

Suốt khoảng thời gian này Thúy Vân không dám lơ là, lúc nào cũng ở bên cạnh đại tỉ Thúy Kiều mà trông chừng, nhất là sau khi Kim Trọng đã rời khỏi đây. Hay thật, cứ như hăn biết bọn ta sắp mượn tiền hăn vậy... Nhớ lại tối hôm đó, sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng vẫn không thể nào bỏ ngoài tai được, đành có ý định đi tìm Kim Trọng cốt thông báo cho hăn vài chuyện sắp tới, nào ngờ khi nhìn thấy Thúy Vân, Kim Trọng chỉ cười nhẹ:

“Thúy Vân, muội tới đây làm gì? Đại tỉ muội bảo muội đến sao?”

“Không có, Kim Trọng, ta có chuyện cần nói,...”

“Hừm, muội nói đi!”, Kim Trọng tuy miệng đáp nhưng ánh mắt có vẻ rất gấp vội, cứ thấp thỏm nhìn vào trong nhà. Thúy Vân thấy thế đành nói thẳng: “Sắp tới gia đình chúng ta sẽ gặp rất nhiều chuyện không may... Kim công tử có thể nào nán thêm một thời gian nữa hay không?”

Kim Trọng sững sờ mở to mắt nhìn Thúy Vân, sau đó cười to: “Thúy Vân, muội cứ đùa, đang yên đang lành làm sao có chuyện bất trắc gì được!”

Nói xong vội vàng quay trở vào nhà, cũng không thèm nghe Thúy Vân nói tiếp. Nàng ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi, nàng đã tận lực rồi.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đại Nạn (3)

“Mau bắt Vương Lương Tùng cùng con trai của lão ta lại”

“Nhanh lên, đi lục soát xung quanh tìm thêm bằng chứng”

“Các người đi phía này, còn lại đi theo ta...”

Cứ như vậy, vào một buổi sáng đẹp trời, thực chất cũng không đẹp cho lắm, một toán quân lính đổ ập vào, áp giải cha cùng Vương Quan vào lao, lũ người còn lại thì ra sức cướp bóc trắng trợn, chúng thần nhiên đi vào trong nhà, đổ tung hộp trang sức của mẫu thân cùng đại tỉ ra, có bao nhiêu đều hốt bỏ vào túi riêng, ngay cả mấy cây vải còn nguyên trong góc cũng không thoát được.

Thúy Vân cùng Thúy Kiều, mỗi người giữ một bên tay của Vương phu nhân, cố gắng giữ bà đứng thẳng, người hầu gia nhân còn sót lại đều tập trung ở đại sảnh, trơ mắt nhìn phụ thân cùng Vương Quan đã bị trói chặt treo lên xà nhà.

Lão quan vênh váo ngồi ở ghế trên cùng, miệng hớp một ngụm trà, sau đó còn dám gật đầu tán thưởng. Hắn ta chậm rãi đặt chân xuống, đều cáng nhìn vào Thúy Kiều, cười nụ cười thâm tà: “Chà, quả đúng như là... không ngờ! Ha ha!”

Thúy Kiều thấy thế thì sụp mắt xuống, cả người lui về phía sau. Vương phu nhân run rẩy nhìn Vương Quan đã ngất xỉu trên đất, nước mắt

cứ thay nhau rơi xuống: “Đại gia, tại sao các vị lại đến đây bắt lão gia cùng con trai của ta thế này?”

“Còn giả vờ không biết lí do? Các người có nhớ gã lái buôn họ Triệu?”

“Họ Triệu?”

Thúy Kiều cùng Vương phu nhân mờ mịt khó hiểu nhìn nhau, lại nhìn tới Vương lão gia, không hiểu đầu đuôi gì cả. Vốn chuyện buôn bán này trước giờ đều do một mình lão gia lo liệu, phu nhân cùng Thúy Kiều rất ít khi tham gia vào nên khi nghe đến cái họ Triệu này, chỉ có một mình Thúy Vân biến sắc nhìn cha mình, vẻ mặt trắng thốt lúc trắng lúc xanh.

Bởi lẽ nếu Thúy Vân nàng nhớ không lầm, kẻ họ Triệu kia chính là tên lái buôn hôm nọ cha nàng đã mời hấn cùng uống rượu sau khi mua bán vài thứ vật liệu quý giá. Thoạt nhìn hấn có vẻ rất lương thiện, không hiểu đã làm nên chuyện tà trời gì, lại liên lụy tới gia đình nàng?

Tên mặc trang phục quan nha đang đứng cầm lọ hoa cổ lên, xoay xoay mấy vòng, đầu gật gù liên tục, miệng cũng không quên nói tiếp: “Hấn ta là một tên cướp, hiện đã bị quan sai bắt lại. Trong lúc khai ra đồng bọn của mình, hấn có nhắc đến Vương viên ngoại đại nhân đây! Ta cũng chỉ làm theo ý chỉ của cấp trên mà thôi!”

“Oan quá, đại nhân ơi, oan uổng quá...”

Vương lão gia vừa mở miệng kêu oan đã bị một tên tay sai của hấn vung gậy lên đập vào ót, lăn ra bất tỉnh.

Thúy Vân lo lắng nhìn quanh một vòng, không dám manh động, trong đầu thầm đánh giá. Những kẻ mà hấn ta mang theo đến đây không giống với quan sai triều đình, bọn chúng kẻ nào cũng hung dữ, người cầm đao, kẻ cầm gậy, toàn thứ đầu trâu mặt ngựa, trong mắt bọn chúng sáng lóe lên khi

thấy gia sản của gia đình nàng, xông xáo lên như ruồi xanh nhìn thấy mật ngọt, ra sức vơ vét cho vào lồng ngực hay túi đeo bên hông. Không ai có thể cản lại được, bởi vì toàn bộ người trong nhà đều bị chúng lôi đến đây, ai dám chống cự thì bị đánh trả không thương tiếc.

Cái gì gọi là theo lời của cấp trên mà là việc? Đây chính là lấy cớ bắt đồng phạm của bọn cướp để vào đây vơ vét tài sản, trông bọn họ mới giống cướp thì đúng hơn...

Thấy tay mình nặng trĩu xuống, Thúy Vân vội nhìn sang thì thấy mẫu thân nàng đã ngất lịm đi, vội bắt mạch của bà thì thở phào là một hơi, may mắn không có chuyện gì, do bị chấn động mạnh nên ngất xỉu thôi.

Thúy Vân cố gắng dìu mẫu thân mình đến ghế nhỏ, đặt bà ngồi lên đó, bản thân mình quay sang nhìn đại tì Thúy Kiều, Thúy Kiều không thể bình tĩnh được nữa, tròn mắt đỏ hoe, khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thúy Vân thì mím môi, bỗng nhiên quỳ sụp xuống, đầu gối nện thật mạnh xuống sàn đá: “Vị đại nhân này, phụ thân của tiểu nữ bị oan...”

Thúy Vân cũng không thể để đại tì quỳ một mình, bản thân nàng cũng quỳ xuống, giảm sự tồn tại của bản thân xuống mức độ thấp nhất. Trong mắt mọi người, Thúy Vân chỉ giống như một tiểu cô nương nhỏ bé đang hoảng sợ tột độ, thấy đại tì làm gì thì bắt chước làm theo nên đều dồn sự chú ý vào vị mỹ nữ xinh đẹp trước mặt. Tên viên quan nín thở một hơi, vội bước đến đỡ Thúy Kiều đứng dậy: “

“Kìa, sao lại quỳ xuống! Ta cũng muốn giúp tiểu thư lắm, nhưng là... Haiz...”

Hắn ta kéo Thúy Kiều dậy, tay còn tranh thủ nắn nắn cổ tay mềm mại trắng nõn của Thúy Kiều khiến Thúy Kiều sợ hãi vội rút tay lại thì bị hắn nắm chặt: “Sao vậy! Không lẽ đại cô nương chê bai ta thô lỗ sao!”

“Tiểu nữ không dám!”

“Ha ha! Thấy đại tiểu thư đau khổ như thế, ta thật sự không đành lòng... Có điều, quyền quyết định không phải nằm trong tay ta mà là nằm trong tay tiểu thư...”

Thúy Kiều ngạc nhiên thảng thốt: “Ta?”

Tên viên quan chó má kia kéo Thúy Kiều đến bên ghế, hấn ngồi xuống, để Thúy Kiều đứng bên cạnh, vẻ mặt thỏa mãn nắm tay Thúy Kiều: “Đúng vậy, tội của Vương viên ngoại không đến nỗi bị xử tử, chỉ bị giam giữ trong lao ngục mà thôi! Muốn thoát cảnh tù đầy cũng dễ, chỉ cần một ít ngân lượng là ổn thỏa ngay!”

Thúy Vân nhìn thấy vẻ nhần nhục của đại tì thì cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn khắp nơi. Màn cửa đã bị xé tang hoang, bàn ghế bị đập gãy nát, mảnh gỗ vụn nằm tứ tán khắp nơi, tiền bạc châu báu trong nhà đã sớm bị bọn cường đạo dùng vũ lực đoạt đi, nửa quan tiền còn không có hướng hồ gì tiền để chuộc cha cùng Vương Quan? Ngay cả căn nhà này, sớm muộn cũng bị bọn người trong quan phủ đến niêm phong...

Sau khi vợ vét không còn thứ gì, bọn chúng mới chịu đi, mang theo cả Vương Quan cùng Vương lão gia. Gia nhân trong nhà khi thấy chuyện thì vội gom đồ bỏ chạy gần hết, phủ viên ngoại hơn năm mươi người, giờ đây vô cùng xác xơ, chỉ còn ba mẹ con các nàng cùng tì nữ Lục Châu của đại tì...

Tối hôm đó có Chung lão gia, vốn là bạn tri kỉ lâu năm của cha nàng đến thăm hỏi cùng một vài người bà con khác, những người trước kia còn lại chẳng thấy ai, thế mới biết nhân sinh vô tình đến cỡ nào, chỉ vì gia đình nàng gặp nạn, sợ liên lụy mà không dám tiếp tục tới lui. Chung lão gia nhìn khung cảnh tan hoang thì lo lắng hỏi Thúy Kiều:

“Tại sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện thế này?”

Thúy Kiều kiềm nước mắt, cắn môi nhu thuận trả lời: “Thật sự không dám giấu Chung thúc...”

Sau đó Thúy Kiều đem toàn bộ câu chuyện ra kể lại cho Chung lão gia nghe, càng nghe lông mày của ông càng nhíu chặt, cuối cùng tức giận đứng dậy đập bàn mà lớn tiếng: “Thật là cầm thú, bọn chúng vợ vét hết tiền của còn đòi những ba trăm lượng, làm sao đủ để đưa chúng?”

Vương phu nhân nghe thấy thế thì không thể kiềm được mà khóc lớn lên, cả người mềm oặt xuống. Thúy Vân vừa từ dưới bếp lên, tay bê một cái chén mẻ vội đỡ lấy bà, sau đó chậm chậm khuyên can: “Mẫu thân, người bình tĩnh, mau uống chút thuốc đi!”

Vương phu nhân lắc đầu, đôi mắt nhìn Thúy Vân, nước mắt bắt đầu chảy ra lăn dài trên gương mặt dường như đã già thêm mấy tuổi, tiếp tục thê lương khóc...

Thúy Vân thở dài nhìn mọi người, sau đó đặt chén thuốc sang một bên, khom người nhặt mấy mảnh gỗ vụn trên đất, dọn dẹp một hồi mới được một khoảng trống, đủ chỗ cho ba người nằm. Thúy Kiều thấy thế thế ngưng khóc, lấy khăn tay chấm nước mắt trên khóe mi mới hỏi: “Vân Nhi, sao lại phải dọn ở đây?”

“Đại tì, muội vừa đi một vòng quan sát thì nhận ra rằng, trong nhà chúng ta, nơi này là nơi nguyên vẹn nhất rồi. Tối nay không ngủ ở đây, xem ra không còn chỗ nào để ngủ...”

Đoạn, tiếp tục dọn dẹp, kệ nệm kéo mấy tấm rèm cửa vẫn còn dùng được xuống lót một lớp trên đất, lại chạy đi đâu đó, một lát sau trở về với đồng chăn gối đã bị chà đạp bẩn thỉu. Thúy Vân sắp xếp xong mới đi đến, tay nhấn lung tung vào vài chỗ trên người Vương phu nhân, Thúy Kiều cùng Chung đại thúc nhìn cũng không rõ, chỉ thấy Vương phu nhân không khóc nữa, nhắm tịt mắt dường như đang ngủ say.

Thúy Vân dựng bà ngồi sát vách tường, cố gắng mớm một vài muỗng thuốc cho mẫu thân, sau đó mới để bà nằm xuống, quay sang ngưỡng ngùn cười với hai người kia:

“Mẫu thân vẫn còn bị hoảng sợ lắm, để người nghỉ ngơi một tí vẫn hơn!”

Chung đại thúc ngạc nhiên nhìn đứa con gái thứ hai của Vương đại ca, trước giờ cứ nghĩ nó là đứa trẻ vô năng, nào ngờ ở giờ phút này đây mọi chuyện trong nhà đều do nó sắp xếp trong khi đứa lớn Vương Thúy Kiều dường như không biết phải làm gì, chỉ thụ động ngồi một chỗ, sợ hãi nhìn xung quanh.

Thúy Vân không can thiệp vào chuyện của người lớn, chỉ tận lực chăm sóc mẫu thân, đi vài vòng cùng tì nữ Lục Châu xem có thứ gì còn dùng được hay không để nhặt về. May mắn đám thổ phỉ kia không cướp đi quần áo của các nàng, đến cả quần áo mà cũng cướp thì quả thật không biết bọn cướp này có thể chứa lại thứ gì...

Khi Thúy Vân trở lại, Chung đại thúc đã rời đi nhưng nàng vẫn có thể đoán được nội dung của cuộc trò chuyện khi nãy...

Nàng nhẹ nhàng đi đến nơi đại tì đang đứng, chỉ thấy tì ấy thần thờ nhìn ra bên ngoài trời tối mịt, đôi mắt xinh đẹp trống rỗng vô hồn...

Thúy Vân cứ lặng yên đứng như vậy, không tiến cũng không lùi, im lặng đến đáng sợ...

“Vân Nhi, ta cùng Kim Trọng đã thề ước với nhau, chẳng lẽ bây giờ lại bội ước ư...?”

“...”

“Nhưng chẳng lẽ ta cứ trơ mắt nhìn cha cùng Vương Quan bị bọn chúng tra tấn hành hạ? Một bên là tình, một bên là hiếu, muội bảo ta phải làm sao...”

Thúy Vân cúi đầu, vừa định an ủi thì Thúy Kiều đột ngột quay trở lại, ôm chặt lấy Thúy Vân mà khóc, nước mắt tuôn ra như mưa, ướt đầm cả vai áo của Thúy Vân. Nàng sững người một hồi, sau đó vỗ nhẹ lên lưng Thúy Kiều. Thúy Kiều càng khóc lớn hơn, sau khi nức nở một hồi lâu mới buông ra, đôi mắt đỏ hoe mang theo tia áy náy, giọng nói khản đặc:

“Ha ha, thật là buồn cười, ta không an ủi muội thì thôi, lại khiến muội phải bận tâm vì ta!”

Thúy Vân vẫn không lên tiếng, chỉ dùng tay áo lau đi nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của đại tỉ, ngoái đầu nhìn ra bên ngoài...

“Vân Nhi, tại sao muội lại có thể bình thản như thế?”

Thúy Kiều hỏi, tay vừa lau nước mắt vừa chăm chăm nhìn Thúy Vân. Không hiểu sao Thúy Vân lại có thể bình tĩnh như thế, bình tĩnh một cách đáng sợ, ngay cả mẫu thân cũng đã ngã quỵ, vậy mà muội ấy vẫn đứng vững, thậm chí còn làm điểm tựa cho Thúy Kiều cùng mẫu thân. Thúy Vân nhón chân, vươn tay ngắt cành cây khô cắm cội ngoài cửa, cười nhẹ:

“Muội chỉ lo lắng cho cha cùng Vương Quan...”

Đại tỉ à, ta không thể nói với tỉ được, cũng không biết phải nói như thế nào...

Nếu biết trước kia khi quan binh ập vào nhà, Thúy Vân đã sợ đến nỗi ngất đi xỉu lại mấy lần trong tay của Thúy Kiều, liệu tỉ ấy có tin không!

Có lẽ do đã biết trước việc này nên Thúy Vân cũng không sợ hãi cho lắm, cứ bình thản mà đứng lên giải quyết mọi chuyện...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bán Thân (1)

“Đại tì, không còn cách nào khác ư...?”

“Vân Nhi, nếu còn cách khác thì tốt biết bao!!!”

Thúy Vân lẩm nhẩm tính toán, chỗ tiền mà suốt mấy năm qua nàng dành dụm được không tới một trăm lượng, huống chi là ba trăm. Đi vay mượn cũng không biết phải mượn ai, người đồng ý giúp sợ chỉ có Chung đại thúc, có điều thúc ấy không khá giả gì lắm, gia thế bình thường, đào đâu ra ba trăm quan?

Ba trăm quan tiền này là do Chung đại thúc chạy chọt xin xỏ, lợi dụng mấy mối quan hệ trong quận phủ thì mới bảo lãnh cho cha cùng Vương Quan không bị nhốt vào lao ngục, chỉ bị giam giữ ở chỗ công sai, tranh thủ được vài ngày cho tì muội các nàng có thể kiếm đủ tiền mà chạy chọt. Hai ngày sau, nếu không kiếm đủ tiền, hậu quả ...

Điều này Thúy Kiều cũng biết nên im lặng không nói gì, lại tiếp tục ôm chặt đầu gối ngồi suy nghĩ...

“...Bán thân, có thể sẽ đủ tiền để chuộc cha ra...”

“Tì có hiểu một khi đã tiến sẽ không còn đường lui hay không? Chúng ta tìm cách khác đi....”

“Vân Nhi! Cha mẹ nuôi dưỡng ta bấy lâu nay, chẳng lẽ muội bảo ta trở mặt đó mà nhìn cha cùng Vương Quan chết sao? Vả lại... Nếu cha có mệnh hệ gì, e là mẫu thân cùng tử muội ta sống cũng không nổi...”

Thúy Vân nghẹn lại, cổ họng chan chát không rõ đó là mùi vị gì, giọng nói hơi lạc đi: “VẬY... còn Kim Trọng...?”. Nàng hi vọng khi nhắc tới người này, tuy hẳn không giúp đỡ được gì nhưng chí ít hẳn có thể làm động lực giữ đại tử lại không cho tử ấy bán thân.

Thúy Kiều nghe tới Kim Trọng thì hai mắt loe lóe sáng lên, nét ảm đạm trên mặt đã tản đi gần bớt nhưng sau đó nàng lại nở một nụ cười chua chát: “Chỉ là một mối lương duyên nho nhỏ, sao có thể so với công ơn nặng hơn núi của cha mẹ...!”

“Có thể nào... không bán thân được không?”

Thúy Kiều nghe Thúy Vân hỏi như thế thì mỉm cười, nụ cười dịu dàng đặc trưng của nàng, man mác một nỗi buồn khiến người ta khó thở: “VẬY muội có cách gì không? Ta đã thử đi hỏi rồi nhưng không ai muốn giúp đỡ cả...”

Không khí xung quanh lại bị bao phủ bởi sự im lặng, chỉ nghe thấy tiếng dế kêu râm ran bên ngoài cùng hơi thở đều đặn của mẫu thân cùng Lục Châu đang ngủ say sưa bên cạnh. Thúy Kiều ngoái cổ nhìn mẫu thân mình, sau đó chậm chậm chui rúc vào vòng tay của bà, tham lam hít lấy vài hơi, nghẹn ngào:

“Vân Nhi, phụ thân cùng mẫu thân yêu thương ta, chăm sóc ta, nuôi nấng ta, chưa bao giờ để ta thiếu thốn thứ gì cả... Ta không thể nào bỏ mặc mọi người để theo đuổi mối tình nhỏ bé kia được, ta phải đem cả cuộc đời mình để đền đáp công ơn của cha mẹ... Còn Kim Trọng, chỉ có thể trách sao chúng ta có duyên nhưng không chung phận thôi...”

Thúy Vân nảy ra một ý nghĩ, không phải bây giờ mới nghĩ ra, vốn trước kia nàng đã nghĩ ra rồi, chỉ là chưa dám làm thôi, có điều bây giờ trông thấy đại tì đầu khổ như thế, cha cùng Vương Quan lại đang cận kề cái chết... Tuy bọn chúng nói chỉ tổng vào ngục nhưng không có tiền đút lót, sớm muộn cũng sẽ chết. Bỏ thân nơi ngục tối, có ai thương tiếc chẳng?

Nếu được, nàng có thể sẽ...

Đúng vậy, mặc kệ lời nói của Đạm Tiên, mặc kệ lời dận dò của trụ trì chùa Hồ Bào, chẳng lẽ đại tì đã dám dẹp bỏ lòng tư để hi sinh tất cả, nàng lại không có gan đó ư?

Chuyện Vương gia gặp nạn vừa được đồn đãi tràn lan trong kinh thành thì chuyện Thúy Kiều bán thân đã lan sang cả mấy vùng lân cận. Tuy trước kia Thúy Kiều có rất nhiều người ái mộ, thế nhưng tội trạng mà cha các nàng bị hàm oan chính là thông đồng với kẻ cướp, hoàn toàn có thể bị xử trảm lúc nào, ai mà biết có liên lụy hay không? Do đó có thể tránh được bao nhiêu thì tránh, bọn họ chỉ tiếc nuôi trong lòng chứ không có một kẻ nào ra tay giúp đỡ...

Thúy Vân tự hỏi, nếu Kim Trọng có ở đây, liệu hẳn có đứng ra bảo lãnh cha cùng Vương Quan ra khỏi ngục hay không? Hay cũng sẽ như những kẻ kia?

Ngay buổi chiều hôm đó đã có một bà mỗi dẫn theo một vị khách tới vấn danh, bà ta đến từ một vùng phụ cận nào đó, Thúy Vân cũng không quan tâm, cái nàng quan tâm chính là... Người đàn ông đi theo bà mỗi, tướng tá đạo mạo, tuy đã ngoài tứ tuần nhưng lại ăn vận rất bảnh bao, mày râu nhẵn nhụi, cười một con bạch mã dừng lại trước lầu trang. Trông thấy bộ dạng tàn tạ của gia đình các nàng, hẳn chỉ nhẹ nhú mi, có vẻ gì đó khinh khỉnh, sau đó mới nhàn nhạt leo xuống ngựa.

Thúy Vân đứng từ trên lầu nhìn xuống, thấy người đàn ông kia thì suy nghĩ... Trong trường hợp này, người đàn ông kia ắt hẳn phải là Mã Giám Sinh đi?

Nàng khẽ chỉnh sửa quần áo cùng búi tóc, kiểm tra lại phần trang điểm trên mặt, sau đó hít vào một hơi...

Còn hối hận cái gì nữa? Đại tĩ có Kim Trọng, tĩ ấy còn cả một tương lai phía trước, còn Thúy Vân mà chẳng có gì, tương lai không có, quá khứ lại vô cùng mờ mịt...

Vả lại, cuộc sống của Thúy Vân sau khi đại tĩ Thúy Kiều bán mình đi để cứu gia đình thế nào, nàng đã rõ từ trước, dù cho người bán thân là ai đi chăng nữa, số kiếp của Thúy Vân vẫn như vậy, không khác hơn là bao...

Kiếp trước đại tĩ đã chịu cũng không ít khổ đau, kiếp này để tĩ ấy sống vui vẻ đi, dù sao nàng cũng đã ở bên cạnh gia đình rất lâu rồi,...

Thúy Vân vừa bước chân ra ngoài đã hết hồn, ngạc nhiên nhìn người trước mặt, sau đó trân trối nhìn sang Lục Châu, ánh mắt không ngờ. Thúy Kiều cười nhẹ, đôi mắt xuất hiện một tầng nước mỏng, bước tới cốc nhẹ lên trán Thúy Vân, sau đó ôm chầm nàng lại:

“Tiểu muội ngọc, muội nghĩ ta dễ dàng để Lục Châu hạ thuốc mê thế ư? Chiêu này của muội có thể lừa được mẫu thân chứ không thể lừa được ta đâu! Đại tĩ đã quyết định, muội cũng không thể thay đổi được...”

Lâu lắm rồi, từ trước kia rồi, Thúy Vân cũng không nhớ rõ là bao lâu... Dường như đã lâu lắm nàng mới khóc lại, nước mắt cứ lặng lẽ rớt ra, chậm chậm thấm ướt vai áo. Thúy Kiều nhẹ nhàng lau đi lớp phấn son trang điểm trên gương mặt Thúy Vân, sau đó nâng cằm nàng lên, giả vờ hăng giọng: “Tiểu mỹ nhân, nàng khóc trông thật xấu! Cười một cái cho đại gia xem!”

Thúy Vân nghe thế thì bật cười, cũng thôi không khóc nữa, lấy ống tay áo lau nước mắt. Thì ra đại tỉ vẫn còn nhớ, ngày đó khi đại tỉ tập đánh đàn đến nổi mười đầu ngón tay rướm máu, tỉ ấy cũng không dám nói với ai, chỉ lén lút khóc suốt đêm. Thúy Vân bò đến đỡ dành đại tỉ, sau đó còn lớn giọng: “Cười một cái cho đại gia xem, mĩ nữ cười là đẹp nhất!”. Nhớ tới những chuyện đó, nước mắt vốn tưởng ngừng nào ngờ lại tiếp tục trào ra.

Lúc này bên ngoài vọng vào âm thanh hối thúc của bà mai: “Vương đại cô nương, Mã đại gia đã tới rồi, cô còn chần chờ gì nữa?”

Thúy Kiều nghe thế thì lặng người đi, khuôn mặt tuy đã được đánh phấn kĩ lưỡng nhưng vẫn xám như tro tàn, lặng lẽ rút tay về, chỉnh lại cổ áo đã bị Thúy Vân làm cho nhàu nhĩ, sau đó tuyệt vọng bước đi theo bà mối. Thúy Vân thôi không khóc nữa, lặng lẽ cùng Lục Châu tiến vào bên trong.

Nhìn người đàn ông đang ngồi khoải chí nhịp chân bên ngoài, Thúy Vân đã không có thiện cảm, càng nhìn càng cảm thấy hằn giống một bên tên bại hoại. Thực chất hẳn đã là một tên bại hoại rồi nên có giống cũng không sao...

Từ lúc xuất hiện đến giờ chỉ có mỗi bà mối là nói nhiều nhất, bà ta luôn miệng tấm tắc khen Thúy Kiều tài giỏi như thế nào, xinh đẹp ra làm sao, tay cứ vén tóc lại nâng tay cốt chứng tỏ cho vị đại gia lắm tiền nhiều của thấy Thúy Kiều đẹp đến nhường nào, còn Thúy Kiều vẫn tiếp tục giữ im lặng, mắt đẹp mang nặng nỗi buồn cứ trĩu xuống, trong mắt người khác lại mang vẻ đẹp phong tình vạn chủng, ngại ngần then thùng như e sương ngại gió...

Mã Giám Sinh cao hứng nâng mí mắt, cứ nhìn chăm chăm vào Thúy Kiều, lâu lâu lại bê một tách trà lên uống, môi nhếch lên, vừa dâm dăng vừa đốn mạt lại giả vờ ra dáng người quân tử. Ngắm nhìn đã hẳn mới chậm rãi nói: “Ta vốn muốn cưới thêm vài vị tiểu thiếp nhưng chỉ xinh đẹp thì chưa đủ...”

Bà mỗi nghe thế thì vội thúc giục Thúy Kiều đề một bài thơ lên cánh quạt của ông ta, lại bắt nàng đàn một khúc tự tình. Sau một hồi cân sảo đo tài, cuối cùng ông ta mới cảm thấy hài lòng, đi thẳng vào vấn đề: “Nay ta muốn đưa Thúy Kiều về Lâm Thanh, chẳng hay giá cả bao nhiêu?”

“Không giấu gì đại nhân! Với tài năng cùng nhan sắc bậc này ít nhất cũng hơn ngàn lượng, nhưng vì nhà đang có đại nạn nên nào dám đòi giá đó, chỉ xin ngài thương tình, chúng tôi không dám nài ép!”

Thúy Kiều nghe thấy thế thì buồn bã cúi thấp đầu, nghĩ tới việc mình không khác gì món hàng hóa để người ta mua bán thì nước mắt tủi nhục lại lăn ra liên tục, sớm ướt đầm khăn tay nàng đang giữ chặt trong tay. Thúy Vân đứng yên bên cạnh lại bất ngờ lên tiếng: “Không biết vị đại nhân kia có đồng ý hay không? Tiểu nữ nguyện thay đại tỉ gả cho ngài.”

“Vân Nhi, muội!!!!”

“Vương Nhị cô nương, cô!!!!”

Hai âm thanh thảng thốt cùng vang lên, ai cũng trân trối tròn mắt nhìn vào tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê đang đứng bên cạnh mình, Thúy Kiều thì vừa kinh hãi vừa tức giận, vội lớn tiếng: “Vân Nhi, muội ăn nói hàm hồ cái gì vậy?”

Bà mỗi thấy Thúy Vân nói như thế thì sợ nàng làm khách quan phật ý nên vội cười nói ngọt ngào: “Đại nhân, cô nương ấy chỉ nói đùa, ngài không cần để ý!!!”

Mã Giám Sinh lại có vẻ bỏ ngoài tai lời nói của hai người, ánh mắt hứng thú quan sát Thúy Vân một lượt, không ngờ hần lại bảo: “Vương Thúy Vân, tuy đẹp thì cũng khá đẹp đấy nhưng thua xa đại tỉ cô, về lại ngoài nhnh sắc ra thì cô không biết gì cả, thứ vô dụng ấy đại gia ta... không cần!”

Thúy Kiều nghe hản nói thế thì nhẹ nhàng thở ra, sau đó vội nắm Thúy Vân kéo ra đứng sau lưng nàng, còn không quên trừng mắt với nàng một cái. Thúy Vân cụp mắt xuống, không biết đây là phúc hay là họa...

Mẹ mi mới là kẻ bất tài vô dụng, cả dòng họ mi mới là kẻ bất tài vô dụng...

Thúy Vân lầm bầm chửi rủa hản trong cổ họng nhưng không dám nói ra, chỉ bắt chước đại tì cúi thấp đầu lại...

Cuối cùng giá cả được thỏa thuận là bốn trăm năm mươi lượng, Mã Giám Sinh vội trao đủ tiền, làm lễ nạp thái, sau đó còn không quên nhắc, nạp thái vu quy xong hản sẽ rước dâu ngay lập tức. Ở nơi này, người có quyền lực nhất là hản, hản đã nói ai dám không nghe?

Đến khi Vương phu nhân biết chuyện cũng không còn kịp ngăn cản, chỉ có thể ôm chặt lấy Thúy Kiều mà khóc, ngay cả Vương lão gia cùng Vương Quan vừa được chuộc về cũng nước mắt tuôn rơi, cha các nàng luôn miệng hối hận vì mình đã tin lời kẻ xấu, bây giờ còn liên lụy tới cả nhà...

“Nuôi con khôn lớn là mong con có một tương lai sung túc, được hạnh phúc về sau, được trao tơ đung lụa gieo cầu đúng nơi chứ đâu phải để con tự đem thân mình đem bán thế này? Ông trời ơi, Lưỡng Tùng ta đã làm nên chuyện tày trời gì mà phải gánh chịu số phận này? Trước sau gì cũng một lần chết, ta thà chết để khỏi chứng kiến cảnh thương tâm...”

Ông vừa nói xong thì lao thẳng hướng cây cột giữa nhà mà lao tới, Thúy Vân hoảng hốt vội cùng mẫu thân mình giữ chặt lấy cha, Vương Quan thì ôm chặt cây cột cốt không cho ông tự tử. Vương lão gia ngồi phịch xuống, nước mắt chảy dài qua những nếp nhăn: “Sao không để ta chết đi, chết đi để không liên lụy mẹ con các nàng nữa...”

Vương phu nhân không nói không rằng, ngồi bệt xuống đất ôm chặt lấy cổ phu quân, Thúy Kiều cũng nhanh chóng ngồi xuống an ủi cha mình:

“Mạng nhỏ của con có đáng gì khiến cha phải làm như thế? Cha mẹ nuôi dưỡng bấy lâu nay, con chưa từng có một cơ hội nào để đền đáp, đã không có cơ hội của cô Đề Oanh dâng thơ lên vua Hán để xin tội cho cha thì không có lý gì con lại không làm được việc của nàng Lý Ký ngày xưa bán mình để nuôi cha mẹ? Cha tuổi đã cao mà phải gánh vác biết bao là gánh nặng, nếu cha có mệnh hệ nào thì chắc bốn mẫu tử đều chết hết...”

Thúy Kiều nói đến đây thì nghẹn giọng, cố gắng kiềm nén tâm trạng, không thể để cha mẹ đau lòng thêm vì nàng: “...Xin cha cứ xem như chưa bao giờ sinh ra con, nếu cha mẹ làm được như vậy thì cơn bão tố này sớm muộn cũng sẽ đi qua... Thà rằng hi sinh một mình con mà cả nhà được giải thoát...”

“Con ơi...!!!”, Vương lão gia ôm chặt lấy Thúy Kiều mà kêu khóc không thôi, Vương phu nhân đau khổ vật vã nức nở, ngay cả Vương Quan cũng nước mắt lưng tròng, tay bám chặt áo của nhị tử nhà mình mà kiềm nén tiếng nấc. Thúy Vân mông lung nhìn mọi người trước mặt, sau đó ngoảnh mặt ra ngoài...

Liệu có thể thay đổi được số mệnh của một con người không?

Hai chữ số mệnh này, xem ra nặng nề hơn nàng nghĩ rất nhiều, trước kia nàng chỉ là đứa trẻ ăn không no lo không tới, lại không biết điều biết chuyện, không hề suy nghĩ hậu quả trước sau... Bây giờ thì... Haiz...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bán Thân (2)

Đêm hôm đó Thúy Vân không ngủ được, nàng nằm trằn trọc một hồi, chốc chốc lại nghĩ tới chuyện sau khi đại tì bị gả đi thì cả gia đình sẽ phải dọn đến một ngôi nhà cũ nát ở ngoại ô kinh thành, nghĩ tới cuộc sống chật vật khó khăn của cả nhà, nhớ tới thái độ gay gắt của mẫu thân...

Lúc này từ bên vách bên cạnh truyền đến tiếng khóc nỉ non của nữ nhân, cắt đứt mạch suy nghĩ lung tung của Thúy Vân.

Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, đi sang bên cạnh, lẳng lặng dựa vào góc cột, khẽ nâng mắt nhìn đại tì Vương Thúy Kiều đang cố nén tiếng khóc nghẹn ngào của mình lại...

Cứ như vậy cũng không ổn, Thúy Vân đành lên tiếng gọi: “Đại tì...”

“Vân Nhi? Ta khiến muội không ngủ được à?”, Thúy Kiều nghe tiếng gọi mình thì quay lại, đôi mắt đã sớm sưng mọng lên do mấy ngày nay nàng đã khóc rất nhiều, vội lau đi nước mắt, cố gắng cười: “Xin lỗi, mau trở lại ngủ đi!”

Thúy Vân không trả lời, cũng không nói nhiều, chỉ chậm rãi đi đến bên cạnh Thúy Kiều mà ngồi xuống, đôi mắt nhìn về một phương trời xa xôi lắm, cả người từ từ dựa vào người Thúy Kiều, tham lam hít hít vài hơi...

Trên người của đại tử có một mùi hương rất đặc trưng, nhẹ nhẹ dịu dịu khiến người ta khoan khoái!

Thúy Kiều nhẹ vuốt lại mái tóc rối trên mặt tiểu muội, yêu thương áp sát mặt của mình vào: “Khi tử đi rồi, nhớ phải chăm sóc cha mẹ cẩn thận! Ta rất tin tưởng Vân Nhi!”

“Không phải...”

Thúy Kiều ngệt mặt không hiểu Thúy Vân đang nói gì: “Muội nói cái gì?”

“Không phải tử buồn phiền vì chuyện đó...”

Thúy Kiều lặng người đi, không phủ nhận cũng không nói gì thêm, một hồi lâu sau mới chịu tâm sự: “Nói ra thì thấy thẹn, mà giữ kín trong lòng lại cảm thấy có lỗi với người ấy...”

“...Ta và Kim Trọng hai bên đã nặng lời thề ước với nhau, chỉ có điều không ngờ đại họa đến bất ngờ như vậy, gánh tương tư nửa chừng đã bị đứt... Cách duy nhất là phải nhờ đến muội thay ta nối lại dây đàn...”

“...Đại tử, tại sao phải là ta?”

Thúy Kiều nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo không chút hơi ấm của Thúy Vân thì rùng mình, ngập ngừng trong chốc lát. Thúy Vân mặc kệ phản ứng của Thúy Kiều, lòng nàng tĩnh lặng như nước, không một thứ gì có thể nói gọn sóng được nữa rồi, chỉ có thể khiến nó lạnh lẽo thêm mà thôi.

Bộ dáng của Thúy Vân khiến Thúy Kiều hoảng sợ không ít, nàng ngẫm nghĩ một hồi, bất ngờ đứng dậy rồi quỳ phịch xuống trước mặt Thúy Vân. Theo lí mà nói, Thúy Vân ắt hẳn phải ngạc nhiên lắm nhưng trước kia nàng đã từng chứng kiến cảnh tượng này rồi nên giờ đây chỉ cảm thấy càng lúc càng mờ ảo...

“Bên tình bên hiếu, ta thật sự không còn lựa chọn nào khác. Thúy Vân, tuổi xuân của muội hãy còn dài, hãy vì tình máu mủ của tĩ muội ruột thịt mà thay ta làm tròn lời thề sông núi ấy, nếu được như vậy thì dù thịt của ta có nát, xương của ta có mòn cũng an lòng...”

Thúy Kiều không đợi Thúy Vân trả lời thì lấy từ trong ngực ra mấy cái vòng vàng nhỏ cùng một vuông lụa, đặt vào tay Thúy Vân: “Đây là tín vật của chúng ta, sau này nếu muội cùng Kim lang nên vợ nên chồng, xin cũng đừng quên kẻ mệnh bạc là tĩ... Ai biết được sống chết mai này sẽ ra sao!!!”

Đoạn, nàng tiếp tục ngồi xuống khóc nức nở, nước mắt tủi hờn cùng khóc thương cho số phận của mình. Kim Trọng hồi, thiếp đành phụ chàng từ đây, số phận của thiếp như hoa trôi bèo dạt, bây giờ tất cả đều bị lỡ làng...

Thúy Kiều khóc thương tâm phế liệt, lúc sắp ngất đi thì nghe Thúy Vân nói một câu mà sửng sờ, quên mất cả việc phải ngất xỉu: “Đại tĩ, ta có nói sẽ đồng ý thay đại tĩ gả cho Kim Trọng ư?”

“...”

Thúy Kiều ghen hồi lâu, mắt hạnh hơi trợn lên nhưng thể không tin được người đang ngồi trước mặt chính là đứa em gái ngoan hiền ít nói của mình, phải mất một lúc sau mới lắp bắp nói được vài chữ:

“Muội....?”

Thúy Vân thở dài một hơi dường như đã trút bỏ được gánh nặng, nhu thuận trả lại kỉ vật cho Thúy Kiều, vỗ nhẹ vai nàng: “Đại tĩ, tiểu muội xin hứa sẽ chăm sóc cha mẹ thật tốt, còn về phần vị Kim công tử kia, muội khó có thể đáp ứng yêu cầu của tĩ...”

“Nhưng mà, Thúy Vân, tại sao... ta cầu xin muội, hãy nghĩ tới ...”

“Đại tì, ta không yêu Kim Trọng, hắn cũng không có yêu ta, người hắn yêu chính là tì, vậy tì bắt ta gả thay cho hắn để làm gì?”

Thúy Kiều không biết phải nói gì tiếp theo, cứ ngây ngốc nhìn Thúy Vân chăm chăm, Thúy Vân cũng không có vẻ áy náy hay ngại ngùng, nhoẻn miệng cười nhẹ: “Cho dù khổ sở như thế nào đi nữa cũng phải cố sống thôi!”

“...Đại tì, ta có thứ này cho tì!”

Đoạn, Thúy Vân móc từ trong ngực áo ra một gói giấy nhỏ được bao cẩn thận, bên trong dường như chứa chút bột gì đó. Nàng đưa cho đại tì, tì mỉm cười: “Đây là Mị Hồn Dược, phải cho hắn uống nửa giờ trước khi hai người động phòng, tới đó sẽ có cách lo liệu...”

Thúy Kiều cuối cùng cũng hoàn hồn, nàng nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu nhìn gói thuốc bột trong tay, với tình hình này, Thúy Vân đưa nàng thứ này làm gì?

Thúy Vân nắm chặt tay Thúy Kiều lại, nhét gói thuốc vào tay nàng, vẻ mặt ngưng trọng. Nàng mỉm cười lại, mắt khẽ rũ xuống, sau đó từ tốn đứng dậy, khoác áo ngoài của mình lên cho Thúy Kiều: “Đại tì, đêm rất lạnh, tì nên vào nghỉ ngơi đi...”

“Vân Nhi, muội đưa ta thứ này để làm gì?”

Thúy Vân vừa xoay lưng chuẩn bị rời đi thì đứng lại, đầu hơi cúi xuống: “Ngày mai tì sẽ biết, tì cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa!”, nói xong thì trở về chỗ ngủ của mình, trước khi về còn tạt ngang qua xem vết thương cho Vương Quan. Khi nàng đến nơi thì thấy nó đang ngheo đầu sang một bên mà ngủ, hai tay co lại ôm chặt lấy cơ thể.

Nàng phì cười, thầm nghĩ trong đầu: “Thằng nhóc này quen sống trong nhung lụa, vừa chịu khổ một tí đã muốn khóc!”, sau đó nhẹ nhàng

vuốt cặp lông mày đang chau lại của tiểu đệ nhà mình.

Vương Quan đã lớn, không còn nét tinh nghịch ngây ngô như trước nữa mà thay vào đó là vẻ lẫm lẫm hào hoa phong nhã, tay cứ thích cầm quạt giấy mà phẩy phẩy, lưng đi lúc nào cũng giữ thẳng, lại học theo đại tĩ kiêu cưỡi xã giao khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ xao xuyến! Tuy là thế nhưng trong mắt Thúy Vân, Vương Quan lúc nào cũng chỉ là đứa nhỏ thích làm nũng, hay đu bám theo nàng mà thôi!

Thấy Vương Quan ngủ say thế kia, có người đến cũng không biết nên Thúy Vân chỉ nhẹ kiểm tra lại vết thương dưới lớp băng, sau đó không trở về nghỉ ngơi mà còn đi dạo một vòng ngoài hành lang...

Nàng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng ở tít trên cao đang tỏa ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo mê hoặc lòng người kia, trong lòng cảm thấy dễ chịu nhẹ nhõm vô cùng. Hôm nay nàng đã từ chối mọi nghiệt duyên của nàng và Kim Trọng rồi, từ hôm nay nàng chính thức thoát khỏi vòng tình cảm rối rắm ấy rồi...

“Ha ha!”

Thúy Vân cười lớn hai tiếng, tuy có phần hơi sỗ sàng nhưng lại cảm thấy có chút thú vị! Tâm trạng phơi phới, mặc dù sắp tới sẽ là những vấn đề mưu sinh vất vả đây nhưng cuối cùng đã có thể kết thúc nguyên nhân của sự đau khổ hơn mười mấy năm trời mà Thúy Vân phải chịu đựng, không vui sao được!

Bất giác Thúy Vân lại nghĩ đến sinh linh bé bỏng trong bụng của mình, sống mũi cay cay...

Tuy Kim Trọng không yêu nàng nhưng dù sao đó cũng là cốt nhục của nàng, là con của nàng...

Mỗi lần trông thấy Kim Trọng, Thúy Vân đều cảm thấy khó chịu trong người, vừa hận vừa không muốn dây dưa với người đàn ông khó hiểu đó. Cho tới tận bây giờ Thúy Vân vẫn không thể nào đoán ra được tâm tư thật sự của hắn, chỉ biết hắn từng khiến nàng khổ sở rất nhiều, khiến nàng tổn thương rất nhiều.

Kiếp này Thúy Vân nàng cùng Kim Trọng khốn kiếp đã không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi! Ha ha!

Thúy Vân mang theo tâm trạng này chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với tất cả sóng gió sắp tới!

Sáng hôm sau, Thúy Vân thức dậy chưa được bao lâu thì đã nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân cùng phụ thân từ bên ngoài truyền vào, nàng khẽ day nhẹ hai thái dương, thở dài một hơi lấy lại tinh thần mới đi ra ngoài nhìn một chút.

Vừa đến nơi đã thấy mẫu thân đang ôm chầm lấy đại tử khóc nức lên, còn phụ thân thì ngồi chống tay lên trán, khuôn mặt già nua mang theo tia khổ sở lẫn oán trách. Thúy Vân đột ngột xuất hiện, cũng không biết phải làm gì, đành ngoan ngoãn đi vào một góc nhà tranh thủ dọn dẹp. Đường như từ ngày trọng sinh trở lại, nàng rất sợ phải dây dưa vào những chuyện rắc rối thế này. Tại sao trước khi chấp nhận sự thật, con người ta cứ phải khóc một trận ra trò? Liệu làm như vậy có thể giảm bớt đau khổ không hay lại khiến bản thân cảm thấy khổ sở hơn...

“...”

“Trời ơi, cha lại làm lỡ duyên phận của con rồi... Nhưng không sao...”

Vương viên ngoại sau khi ngồi suy nghĩ một hồi mới nói, giọng nói mang theo sự ghen ngào đau khổ, riêng Thúy Vân khi nghe ông nói vậy

thì ngừng tay lại, lạnh nhạt nhìn đại tử Thúy Kiều. Thúy Kiều bị Thúy Vân nhìn, vội hơi lui người về phía sau núp sau lưng của Vương phu nhân.

Đại tử, chẳng phải đêm qua nàng đã bảo sẽ không thay tử ấy trả nợ duyên tình cho Kim Trọng hay sao? Sáng nay vẫn đem ra nói với cha mẹ để cha mẹ bắt ép nàng ư? Quả nhiên Thúy Vân đoán không sai, câu tiếp theo của Vương viên ngoại chính là: "... Đã có em gái con ở đây, nó sẽ thay con bù đắp lại tình cảm mất mát này cho chàng trai kia..."

Thúy Kiều cúi đầu không nói gì, đôi mắt nhìn về phía của Thúy Vân đầy ý bất đắc dĩ cùng xin lỗi, Thúy Vân chỉ cười nhạt, tay tiếp tục nhặt mảnh gỗ vụn cẩn thận cho vào một góc. Vương phu nhân quan sát Thúy Vân một hồi, lại nhẹ giọng:

"Thúy Vân, con thấy có được không?"

Thúy Vân ngừng tay, gương mặt không hề có chút cảm xúc, dường như nàng chỉ đứng đó chứ không hề tồn tại. Một lúc lâu sau đó mới lên tiếng: "Cha mẹ cảm thấy thế nào?"

"Ta thấy cha con nói có lí, Kiều Nhi đã hi sinh nhiều như vậy, đây coi như là nguyện vọng cuối cùng..."

Thúy Vân cảm thấy bi phần, mặc dù trước kia nàng cũng đã từng đứng tại nơi này, nghe chính miệng phụ thân cùng mẫu thân sắp đặt cho nàng nên duyên cùng Kim Trọng nhưng khi đó, Thúy Vân vẫn còn là một cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, chỉ nhớ tới người thanh niên tên gọi Kim Trọng kia có vẻ ngoài tuấn tú lịch sự, lại nghe tỉ tỉ thường hay tỉ tê tâm sự về chuyện tình đẹp như mơ của hai người bọn họ, Thúy Vân cũng thầm đem lòng quý mến Kim Trọng. Nhưng Thúy Vân bây giờ là ai? Nàng đã không còn là con người của trước kia nữa...

Nàng rất tức giận, rất ấm ức nhưng không thể bộc phát, chỉ có thể nhẫn nhịn nhưng mấy đầu ngón tay đã sớm nổi gân, khuôn mặt vừa xanh

vừa đỏ, chậm rãi từ tốn nói ra từng chữ, từng từ từng chữ ấy lại như lưỡi dao sắc bén đâm nát lòng của Thúy Kiều cùng hai vợ chồng Vương viên ngoại...

“Đây là nhân duyên của đại tử, không thể bắt ép con được. Vả lại, tâm nguyện lớn nhất của tử ấy chính là muốn con phụng dưỡng cho cha mẹ thay tử ấy, con đã nhận lời rồi!”

Dường như suy nghĩ ra điều gì đó, Thúy Vân đi đến trước mặt Thúy Kiều rồi ngồi xuống, đôi mắt không chút sợ hãi hay ngại ngùng mà nhìn thẳng vào, ép Thúy Kiều nhìn thẳng mình: “Đại tử, ta không yêu Kim Trọng, tử bảo ta nên sống với hắn như thế nào nếu ta đồng ý thay tử gả cho hắn?... Hay tử muốn ta làm thế thân cho tử?”

Thúy Kiều sững sờ, môi cứ mấp máy như muốn nói điều gì đó, cuối cùng nghẹn lại không nói ra được. Thúy Vân hờ hững nhìn những biểu hiện phong phú trên gương mặt của Thúy Kiều, đoạn, quay sang thưa với cha mẹ mình: “Con cũng có hạnh phúc của riêng mình, vả lại, con sẽ cố gắng trợ giúp đại tử hết mình, chỉ xin cha mẹ cho phép con được làm chủ cuộc đời mình!”

Vợ chồng Vương viên ngoại cũng không khá hơn Thúy Kiều là bao, cách đây bốn năm, Thúy Vân đã thay đổi, từ một đứa bé ngoan ngoãn hiếu chuyện sang một đứa bé cứ thích che giấu tâm trạng, dường như luôn thích tự làm theo ý mình, giờ đây lại ra vẻ đã trưởng thành, không thứ gì có thể khiến con bé lung lay được. Chính ông cùng vợ mình đã mở miệng yêu cầu, vậy mà con bé nhất định không chịu, không những từ chối thẳng thừng mà còn đặt ra những câu hỏi ông chưa hề nghĩ tới...

Đã mất đứa con gái đầu lòng, chẳng lẽ lại để tương lai của đứa còn lại bị hủy theo đứa kia sao...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đêm Động Phòng Gian Nan Nhất Trong Lịch Sử Của Mã Giám Sinh

Trống canh vừa điểm, kiệu hoa của Mã Giám Sinh đã đưa tới cửa, báo hiệu giờ ly biệt.

Hôm nay trời dất u ám, mây đen đen kịt cả bầu trời, gió hiu hiu lạnh, ngọn cỏ héo hắt, cành cây ướt đầm sương đêm... Thúy Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó nhìn sang kiệu hoa đỏ thắm đang đi song song bên cạnh mình, đoạn nhìn tới bộ trang phục gia nhân trên người, trong đầu vẫn còn sợ hãi...

Không biết vị cô nương kia có làm sao hay không? Khi này để có được một bộ quần áo của gia nhân trong đoàn của Mã Giám Sinh, Thúy Vân đã ra tay đánh ngất xỉu một nữ tì, cướp túi hành lí của nàng ta bằng một khúc gỗ bẻ gãy. May mắn, nàng cùng vị cô nương kia có cùng một kích cỡ, tóc chỉ cần búi theo kiểu kia đã không bị nghi ngờ, dễ dàng trà trộn đi theo bảo vệ đại tì thoát khỏi tay của tên Mã Giám Sinh này.

Bên ngoài kiệu, Thúy Vân suy nghĩ lung tung, bên trong kiệu, Thúy Kiều vẫn một lòng nghĩ tới Kim Trọng, nghĩ tới việc mình sắp rơi vào tay của một kẻ phàm phu tục tử thì hối hận bởi trình tiết một lòng gìn giữ vì Kim Trọng trở thành uổng phí, nếu biết có hôm nay, tối hôm đó Thúy Kiều cũng đã không ngăn Kim Trọng lại...

Thúy Vân đã không chấp nhận thay nàng đền đáp ân tình của Kim Trọng, thì nàng đành phụ lòng hãnh vậy. Chỉ có điều... Nếu Thúy Vân đồng

ý thì nàng sẽ cảm thấy ngơ ngai phần nào, trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn, bản thân nàng cũng không rõ tại sao...

Thúy Kiều được người đưa đến ở tạm trong một quán trọ, sau khi người bên trong phòng ra ngoài hết, chỉ còn mỗi mình nàng ngồi lại. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy hồ thẹn, trên bàn có sẵn một con dao, nàng liền cầm nó quan sát hồi lâu, đôi mắt mờ mịt, vừa đặt dao lên cổ tay, cố gắng cắt xuống một đường nhưng mãi vẫn không có gan làm việc đó...

“Đại tì, nghịch dao như thế không tốt đâu!”

Thúy Vân tốt bụng lên tiếng nhắc nhở, mở tung cửa sổ, đang cố gắng vào phòng bằng cách trèo vào. Thúy Kiều ngạc nhiên nhìn Thúy Vân, sau đó nhìn bộ trang phục nha hoàn cùng động tác khó coi của Thúy Vân trên cửa sổ thì vội ném dao sang một bên đến kéo Thúy Vân vào phòng, run giọng:

“Vân Nhi, sao muội,...?”

Tuy có vẻ không vui nhưng trong lòng của Thúy Kiều khi nhìn thấy Thúy Vân bỗng nhiên tự tin thêm phần nào, ít nhất nàng cũng không phải cô độc một mình nữa!

Thúy Vân trèo được vào phòng thì ngồi thở hổn hển, nhanh chóng chỉnh lại búi tóc trên đầu để tránh bị nghi ngờ, sau đó không nói không rằng đi đến bên cạnh bàn tròn, rót ra hai cốc trà, cầm bình trà lên ngửi nhẹ, ngó tới ngó lui vài vòng cẩn thận mở mở một gói thuốc – giống với gói thuốc hôm qua nàng đưa cho Thúy Kiều, đều tay rải bột thuốc vào nước trà. Để cẩn thận, nàng còn bỏ luôn vào vò rượu bên cạnh.

Bột vừa gặp nước liền tan ra, chẳng mất chốc nước trong bình đã sớm lại trở về trạng thái như cũ, nhìn không ra Thúy Vân đã bỏ gì vào trong đó. Thúy Kiều không hiểu, đến bên cạnh Thúy Vân lo lắng: “Vân Nhi, muội làm gì vậy? Đây là...?”

“Thuốc tạo ảo giác, thứ này có thể giúp tì không ít đâu, ta có để sẵn một số lượng lớn thuốc này, đưa cho Lục Châu giữ!”, Thúy Vân lên tiếng trả lời, bê hai tách trà vừa rót ra khi này lên uống sạch.

“Ảo giác? Thế sao lại để cho Mã Giám Sinh uống?”

Thúy Vân nghệt mặt ra, chớp chớp mắt liên hồi: “Tì không biết hắn ta là một kẻ buôn người à? Hắn ta làm việc cho kĩ viện thì đương nhiên ta phải chuẩn bị thứ này cho tì”

“Cái gì? Kĩ viện?”

Hai tì muội ai cũng trợn trừng mắt, mãi sau đó Thúy Vân mới sức nhớ ra, dường như lúc này Thúy Kiều vẫn chưa nhận ra bộ mặt thật của Mã Giám Sinh, chỉ duy Thúy Vân nàng biết bởi lẽ nàng đã từng nghe đại tì kể rồi. Nàng vò đầu bứt tóc một hồi mới tìm cách giải thích:

“Mã Giám Sinh là tay sai của một mục tú bà, bọn chúng mua tì về nào phải để làm vợ...”

Đôi mắt đỏ hoe cùng lớp phấn trang điểm cẩn thận trên mặt của Thúy Kiều dần dần bị trôi ra từng mảng, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Trông thấy bộ dáng sắp than thân trách phận của đại tì, nàng vội cản: “Đừng có khóc, đã bảo ta sẽ giúp tì mà!”

Sau đó Thúy Vân tường tận giải thích công dụng của thuốc cho Thúy Kiều nghe, tận tình chỉ dẫn liều lượng cùng cách sử dụng: “...Phải cho hắn uống thuốc, sau đó cố gắng kéo dài thời gian khoảng nửa canh giờ để thuốc bắt đầu ngấm vào cơ thể...”

“Nửa canh giờ, ta biết phải làm gì đây?”

“Thì đánh đàn làm thơ gì đó đi, lôi hết những biệt tài của tì ra!”

Thúy Kiều nhìn thấy bộ dạng lo lắng quan tâm của Thúy Vân, trong lòng xẹt qua một tia áy náy, nhỏ giọng xin lỗi: “Vân Nhi, ta... ta không cố ý nói với cha mẹ, ta...”

Thúy Vân nghe thấy Thúy Kiều nhắc về vấn đề đó thì chỉ cười nhạt, thái độ dần dần mang theo vẻ xa cách: “Đại tì,... đừng để tâm! Chẳng qua tì không muốn Kim Trọng yêu người con gái khác mà thôi!”

Một câu nói này của Thúy Vân khiến Thúy Kiều sức tỉnh, thần thờ ngời thừ người ta, vừa xấu hổ vừa không ngờ mình lại có thể ích kỉ như thế...

Đúng vậy, Thúy Vân tuy không bằng nàng nhưng muội ấy giống nàng những sáu, bảy phần, nếu Kim Trọng nhìn thấy muội ấy, ắt hẳn sẽ nhớ đến Thúy Kiều... Dường như đâu đó ở nơi xa thẳm của tâm hồn, Thúy Kiều biết Thúy Vân thua nàng về mọi mặt, có thể an tâm...

...an tâm rằng Kim Trọng sẽ không yêu Thúy Vân...

Thúy Vân lạnh nhạt cũng chính vì lí do này, Thúy Kiều không lí gì phải lo lắng nhiều như thế, nếu không cưới được Thúy Kiều, Kim Trọng vẫn có thể đến với người con gái khác, chẳng qua là sợ Kim Trọng sẽ quên tì ấy thôi!... Thúy Vân không nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ thận trọng kiểm tra xung quanh một vòng, đóng tất cả cửa sổ lại, tìm một chỗ nấp, sau đó ra hiệu cho Thúy Kiều chuẩn bị...

Thúy Kiều nhìn thấy Thúy Vân dường như không chú ý cho lắm, trong lòng nhẹ xuống phần nào, tâm trí lại bắt đầu lo lắng cho hiện tại...

Trời dần ngả về đêm...

Cửa phòng mở toang mang theo mùi rượu nồng nặc, Mã Giám Sinh xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào, nhắm về phía của Thúy Kiều đang ngồi mà lao tới. Thúy Kiều xám xanh mặt, vội nhìn về hướng màn cửa bên cạnh bức

bình phong mà Thúy Vân đang trốn thì nhận thấy dấu hiệu của Thúy Vân bảo mình đứng lên tránh né. Thúy Kiều vội làm theo, nhanh chân bước xuống giường để Mã Giám Sinh vỗ phải một khoảng không trên giường.

Hắn có vẻ không hài lòng, nhúu chặt mi: “Người làm gì vậy?”

“Tướng công, ngài không nên gấp vội, chúng ta cần phải uống rượu giao bôi!”

Mã Giám Sinh nhận lấy rượu từ tay Thúy Kiều đưa tới, không nghi ngờ gì nữa mà uống một hơi cạn sạch, sau đó chăm chăm nhìn Thúy Kiều...

Nhớ lúc trước khi lên kế hoạch mua Thúy Kiều về thanh lâu, chính hắn đã bày ra âm mưu giả tổ chức một hôn lễ để tránh sự dòm ngó của quan phủ, sau đó mới đưa Thúy Kiều về để bồi dưỡng, do đó hắn vẫn chưa rời đi, vẫn còn ở lại nội địa Sơn Đông cốt chứng minh cho mọi người xung quanh biết hắn thật sự cưới Thúy Kiều hòng qua mặt tất cả.

Lại nói, hôm nay Thúy Kiều rất đẹp, đầu đội mũ phượng của tân nương, trang phục đỏ rực như lửa, đôi mắt mang theo vẻ phiếm hồng quyến rũ lòng người, lớp phấn bị trôi khi nãy đã được Thúy Vân đánh lại cẩn thận, dưới ánh đèn mờ nhạt của ngọn nến càng tôn lên nhan sắc ngọt ngào. Mã Giám Sinh bị nụ cười điên đảo chúng sinh của Thúy Kiều làm cho mê dại...

Tài năng bậc này, nhan sắc bậc này, nếu đem về thanh lâu ắt hẳn đám vương tôn công tử sẽ thay nhau giành giật để được chiếm đoạt nàng đầu tiên, ít nhất cũng ba trăm lạng vàng mới có quyền bẻ hoa... Như vậy, ngay lần đầu tiên Tú Bà cùng Mã Giám Sinh đã sớm lấy lại được hơn phân nửa vốn, sau đó tiếp tục kiếm lợi dài dài từ nàng...

Kế hoạch là thế, thế nhưng trong giờ phút này đây, men say đã vào người, món ngon lại dâng lên đến tận miệng, nàng còn luôn miệng ngây thơ

gọi hắn bằng “tướng công”, khiến hắn rất muốn chiếm đoạt thân xác của nàng ngay lập tức.

Hắn dùng sức kéo Thúy Kiều ngã xuống giường, đang trong lúc lúng túng, Thúy Kiều cũng không biết phải làm thế nào, nước mắt chực trào ra, muốn phản kháng nhưng nghĩ tới cha mẹ cùng hai em của mình còn ở nhà, nếu hắn phật ý có thể sẽ đòi lại toàn bộ số tiền... Nhưng nàng không muốn bị rơi vào tay của một kẻ thế này...

Mã Giám Sinh tỉnh táo lên đôi chút, hắn bắt đầu suy nghĩ lại, nếu hắn làm như thế sẽ mất hết vốn liếng của kĩ viện... Lần đầu tiên của Kiều trong tay mình, vậy liệu có ai chịu trả giá cao? Nhưng ngay sau đó hắn lại tặc lưỡi, kệ, chỉ cần dùng máu gà hoặc nước vỏ lựu gì đó, biết đâu có thể đánh lừa được những kẻ kia?

Ánh mắt bỗng chốc trở nên đục ngầu bởi dục vọng, tay chân hắn đã bắt đầu không yên phận rà tới soát lui trên người Thúy Kiều, thô bạo xé rách hai lớp áo ngoài của nàng, bên trong lộ ra lớp áo yếm hồng nhạt mê người...

Thúy Vân không thể đứng yên được nữa, mắt đảo quanh một vòng, quyết định lấy chậu cây trên bàn làm vũ khí...

Nàng vừa mới định ra tay thì nghe giọng nói mềm mại của Thúy Kiều vang lên, vừa nũng nịu vừa e thẹn khiến người khác muốn bảo bọc trong lòng:

“Tướng công, thiếp có chuyện muốn nói với chàng!”

Mã Giám Sinh đang gục mặt trên hõm vai Thúy Kiều, nghe nàng nói thế thì ngẩng đầu dậy, Thúy Kiều khẽ nhúm mi, mùi rượu nồng nặc xông thẳng vào khiến nàng khó chịu vô cùng nhưng vẫn cố giữ vẻ điềm đạm đáng yêu của mình, trong lòng tự trấn an. Nơi này còn có Thúy Vân, nàng sẽ không sao, phải bình tĩnh...

Thúy Kiều đẩy nhẹ Mã Giám Sinh ra, nhân lúc hắn không để ý mà đẩy hắn ngã xuống giường, sau đó kiều kiều mị mị trốn thoát khỏi giường, lấy đàn ra, vẽ mặt tha thiết mong ước: “Đêm hãy còn dài, tương công, thiếp đàn một khúc cho chàng nghe nhé!”

Mã Giám Sinh đã như súng lên nòng, dục hỏa khó nhịn nhưng nghĩ nghĩ, trước sau gì Thúy Kiều cũng thuộc về mình, nhẫn nại một chút cũng không sao, chăm chú ngồi nghe Thúy Kiều đàn, càng nghe càng mê đắm, mắt cứ hau háu nhìn vào cái yếm đang lộ ra ngoài, ánh mắt dâm tục như muốn nhìn xuyên lớp áo kia khiến Thúy Kiều cùng Thúy Vân nổi da gà một phen.

May mắn là hắn đang say rượu nên không phát hiện ra người đang trốn ở góc phòng kia!

Thúy Kiều run rẩy, cố giữ tay không để sai âm...

Thúy Vân nín thở chờ đợi thuốc phát huy tác dụng, trước giờ chưa có ai thử thuốc cho nàng cả @@

Mã Giám Sinh thì kiên nhẫn ngồi chờ giai nhân...

Một lúc sau, bỗng nhiên đầu của Mã Giám Sinh gật gật gù gù, đôi mắt bắt đầu mơ màng...

Hắn ngồi yên tại chỗ trên giường, tay tự sờ mó khắp cơ thể mình một lượt, nhanh chóng thoát quần áo ra, trên người chỉ còn tiết khố mỏng mảnh khó có thể che đậy được thứ gì. Thúy Kiều sững người, từ nhỏ tới lớn nàng vốn là con nhà gia giáo, chuyện trần trụi thô tục như thế này... Nàng lúng túng không biết quay mặt đi đâu, cầu cứu nhìn sang Thúy Vân thì thấy...

Thấy hai mắt Thúy Vân sáng rực chăm chăm nhìn Mã Giám Sinh đang lăn lộn trên giường rên rỉ. Hắn rên rỉ một hồi lâu, cuối cùng dường như chịu đựng không được, thứ cuối cùng nằm trên người hắn cũng được lột ra

ngoài, trên giường chỉ còn lại một người đàn ông trần trụi đang tự an ủi mình, môi phát ra âm thanh thỏa mãn vô cùng.

Thúy Kiều sợ hãi bịt chặt mắt lại, hai gò má sẫm đỏ như ớt chín, Thúy Vân thì chèm chẹp lẩm bẩm: “Xem ra thuốc rất hữu dụng!”

Thúy Kiều chưa kịp hiểu đầu đuôi gì thì đã nghe tên đàn ông nằm trên giường thở hổn hển, miệng cứ rên rĩ “...A...a... ần...”, sau đó... nàng nhìn thấy hắn đang ôm chặt gối ôm mà ra sức vận động. Thúy Kiều quên cả mặc cỡ, cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm, Thúy Vân thì giật mình thầm nghĩ, không ngờ thuốc lại mạnh như thế (T_T)

Hắn ta: “...Nha... nha... thật là chặt quá...”

Thúy Kiều (đỏ mặt, thẹn không dám nhìn)

Thúy Vân: "..."

Thúy Vân tặc lưỡi, Thúy Kiều khó hiểu, cả hai cứ trợn ngược mắt mà nhìn hành động nhịp nhàng cùng tiết tấu ngày càng nhanh của Mã Giám Sinh.

Sau một hồi vận động kịch liệt, Mã Giám Sinh mới nằm phịch xuống, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ, để lại hai tiểu cô nương, một người hồn phách đã tạt đâu đâu, người kia chốc chốc lại thở dài chán nản...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thất Thân???

“Vân Nhi, muội đang làm gì vậy?”

Thúy Kiều kinh hãi hỏi to, vội túm chặt áo mình lại. Thúy Vân nào có để ý, chỉ tập trung thực hiện công việc của mình.

ROỆT!!!!!!!

Áo yếm của Thúy Kiều bị rách làm đôi, một mảnh vắt trên vai, mảnh kia bị Thúy Vân xé nát vụn thêm nữa rồi vứt lung tung xuống sàn, trộn lẫn với quần áo của Mã Giám Sinh vừa vứt ra khi nãy. Thúy Kiều trợn trắng hai mắt, chưa kịp định hình thì cảm thấy mát lạnh, nhìn xuống mới phát hiện ra quần áo trên người của nàng đã bị Thúy Vân lột xuống một cách thô bạo, đã vậy còn ra sức cẩu xé bộ y phục khiến nó nát bươm ra.

Thúy Kiều xấu hổ vội tìm chỗ trốn, Thúy Vân cũng mặc kệ, nàng đi xung quanh tạo một hiện trường như thể đêm qua rất kịch tính, lúc leo lên giường cào cấu rèm che thì phát hiện mền gối đã bị Mã Giám Sinh làm cho bẩn, thứ trắng đục dính dính kia khiến nàng có chút ghê tởm cộng thêm thân hình trần truồng của hã...

Nàng đè nén cơn buồn nôn trong miệng lại, vầy vầy gọi Thúy Kiều đến bên cạnh mình, rút con dao khi nãy Thúy Kiều định dùng để tự sát ra, nhìn ngắm đại tỉ đang trong tình trạng không mảnh vải che thân một vòng, nhú mi suy nghĩ...

... Đại tử quả nhiên rất xinh đẹp, cơ thể cũng rất mê người, chẹp...

Thúy Vân, bình tĩnh, trước hết phải giải quyết cho xong chuyện ở đây trước đã, không được suy nghĩ lung tung.

Cuối cùng, nàng thở dài: “Đại tử, tử có sợ đau không?”

“Hử?”

Thúy Vân kiên nhẫn hỏi lại lần nữa: “Ta hỏi, tử có sợ đau không?”

“Ơ...”

Thúy Vân không thèm chờ câu trả lời của Thúy Kiều nữa mà trực tiếp đưa tay ngắt vào vai của đại tử nhà mình. Thúy Kiều bị Thúy Vân đột ngột tấn công nên theo phản xạ lui người về phía sau, trợn mắt khó hiểu:

“Muội làm gì vậy? Sao lại nhéo ta?”

“Đại tử, không nhéo không được, nhìn đi!”

Ngay chỗ Thúy Vân vừa động tay động chân với Thúy Kiều khi nãy hiện lên một dấu hồng hồng mờ nhạt trên da thịt trắng nõn, đến lúc này Thúy Kiều vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thúy Vân khổ sở vừa ngắt nhéo vừa giải thích một bên:

“Đại tử, chỉ chịu đau một tí thôi, còn hơn là thất thân trong tay tên bại hoại này. Thứ thuốc khi nãy ta hạ lên người hắc chính là một loại thuốc tạo ảo giác, khiến hắc có cảm giác vừa chiếm đoạt được tử xong, cảm giác có vẻ... rất chân thật!”, Thúy Vân khẽ liếc lên trên giường một tí, trông vẻ mặt sáng khoái thế kia, xem ra thứ thuốc này đạt hiệu quả ngoài mong đợi rồi!

“Vậy tại sao lại nhéo ta?”

“Sau khi làm chuyện đó xong, trên người tử phải có những thứ này...”

“Thứ này? Không lẽ...”

“Bây giờ tí đã hiểu chưa?”

“... Không lẽ tân nương nào cũng bị tân lang nhéo thế này à?”

Thúy Vân nghe đại tỉ nhà mình hỏi xong thì liêu xiêu...

Đại tỉ, ta rất đề cao sự trong sáng của tỉ (T_T)

“Không phải, tóm lại, đây chính là dấu vết để khiến hản tin tỉ đã thất thân”

Thúy Kiều cũng bắt đầu hiểu ra, ngoan ngoãn để mặc cho Thúy Vân chuẩn bị, cả người co lại. Vài ba vết hồng trên người chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn chính là làm sao để giải quyết dấu thủ cung sa trên tay Thúy Kiều đi kia! Hiện tại Thúy Vân chưa tìm ra cách lâu dài nhưng che dấu trong một thời gian nhất định thì có thể.

Nàng kéo tay của Thúy Kiều lên, móc trong túi ra một lọ sứ nhỏ, thoa một ít lên cánh tay của Thúy Kiều, quả nhiên chưa đầy một khắc sau, dấu chấm đỏ như son đã biến mất, chỉ để lại dấu vết nhàn nhạt trên da.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, Thúy Vân đẩy Thúy Kiều lên giường, tháo toàn bộ trâm cài tóc ra, vò đầu rối tung lên, lấy đồng chăn gối bị Mã Giám Sinh làm bẩn chà chà lên người Thúy Kiều để mang chút dư vị gọi là... kích tình.

Xong xuôi, Thúy Vân cầm con dao lên, đặt ngay cổ tay mình, hồi lâu cũng không có hành động gì nữa...

“Vân Nhi...”

“Đại tỉ, do đây là lần đầu tiên nên máu xử nữ bắt buộc phải có, sau này nếu bị đưa vào kĩ viện, tỉ cứ làm như những gì ta làm hôm nay, ắt hẳn có

thể thoát nạn... Có điều không cần phải đổ máu như hôm nay đâu, chỉ cần vài ba dấu vết là đã ổn thỏa rồi!!!”

Nói xong thì khố sờ nhấn mạnh dao, cổ tay nhỏ bị rạch một đường, máu chảy dọc theo cánh tay. Thúy Vân nắm chặt nắm đấm, sau đó vẩy lung tung trên chăn...

Một hiện trường quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi sáng hôm sau khi Mã Giám Sinh thức dậy cũng phải ngỡ sờ không biết nên làm thế nào...

Đêm qua do có hơi men, làm gì cũng liều, hôm nay biết phải đối mặt với Tú Bà ra sao đây?

Hắn nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn xung quanh, quần áo nữ tử bị xé nát, trên giường còn vết lác hồng...

Mã Giám Sinh đau đầu day day thái dương, sau đó lạnh nhạt đập chăn đứng lên, mặc kệ cơ thể trần truồng của mình đang lồ lộ trước mắt Thúy Kiều, chỉ lo mặc lại quần áo sau đó đi ra bên ngoài. Trông thấy bộ dáng vết hôn tím hồng còn trên cổ Thúy Kiều cùng đôi mắt ngấn nước thì càng thờ dài ngao ngán...

Xem ra đêm qua hắn đã đoạt đi lần đầu tiên quý giá của Thúy Kiều rồi, hoa đã gãy thế này, tiền không còn được như giá cũ, Tú Bà chắc chắn sẽ giết hắn mất.

Thế là hắn chán ghét lạnh nhạt rời đi.

Mã Giám Sinh nào biết, Thúy Kiều khóc không phải vì đau khổ do mất đi trinh trắng như hắn nghĩ mà do thẹn thùng. Trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy người nào lại không biết xấu hổ như hắn, cả người không mảnh vải che thân mà còn đi lại lung tung, vả lại ngay cả bản thân nàng cũng chưa từng để lộ cơ thể mình như thế này...

Nhưng trước khi rời đi Thúy Vân đã dặn, hi sinh những thứ bề ngoài này có thể sẽ giữ được trinh tiết cùng mạng sống... Chỉ cần như thế là đủ rồi...

Ngay buổi sáng hôm đó Mã Giám Sinh cho người rời đi ngay lập tức, Thúy Kiều không kịp chào hỏi từ giã người thân, chỉ có thể nhìn cha mẹ mình từ xa. Nghĩ tới cuộc đời long đong sắp tới của mình, Thúy Kiều lại khóc, nào ngờ lúc này Lục Châu lại xuất hiện...

“Tiểu thư, Nhị tiểu thư đưa em thứ này, dặn em giao cho người”

Thúy Kiều nhận lấy bọc vải, bên trong là vài lọ sứ nhỏ cùng mấy gói thuốc bột, bên trên có ghi công dụng cùng liều lượng đầy đủ, dưới cùng còn một mảnh giấy nhỏ: “Đại tì, ta nhất định sẽ cứu tì về bên cạnh Kim Trọng..., Đại tì, bảo trọng!”

Lục Châu sờ soạng bên người một hồi, móc ra một con dao: “Tiểu thư, còn thứ này nữa...”

Đây chính là con dao hôm qua Thúy Kiều định dùng để tự tử đây mà...

Nàng nắm chặt cán dao, nhắm mắt lại...

Xe ngựa dần dần lăn bánh, biến mất sau màn sương mù dày đặc...

Thúy Vân lặng yên đứng trong đoàn người đưa tiễn đại tì, không rõ cảm xúc trong lòng là gì, môi có chút đắng. Nàng lặng lẽ quay vào trong nhà, đi một vòng kiểm tra hết thấy xem còn thiếu thứ gì không, sau đó gọi phu xe đến chuyển vật dụng đến nhà mới...

Suốt mấy hôm nay, từ hôm phụ thân cùng Vương Quan bị người của quan phủ bắt đến ngày đại tì phải rời đi, mẫu thân đã khóc không biết bao nhiêu là nước mắt, bây giờ muốn khóc cũng không được, đành lơ ngơ như

người mất hồn, hoàn toàn dựa vào Vương lão gia mà đi. Vương Quan hai mắt phấp phồng, chỉ biết chôn chân đứng yên một chỗ, nhìn ngôi nhà tàn tạ thì thở dài chán nản...

Sắp tới tương lai rất u tối đây...

Wương lão gia cũng không khá hơn Vương phu nhân là bao, con gái bị người ta mua đi mất, chức quan cũng bị thu hồi, tài sản không còn gì cả, chỉ còn hai bàn tay trắng... Cả một nhà đều dựa dẫm vào ông, bây giờ ông biết làm sao đây?

Lúc Thúy Vân trở vào khuôn viên đổ nát của phủ nhà mình thì thấy cảnh tượng ai ai cũng mang vẻ ủ rũ buồn bã, cứ như hôm nay là ngày cuối cùng mọi người được sống không bằng. Nàng khẽ gọi:

“Cha, mẹ, chúng ta mau khởi hành thôi... Nơi này không thể ở được nữa rồi...”

Ông bà Vương không hiểu nhìn Thúy Vân, nàng cũng không giải thích gì nhiều, chỉ chậm rãi đi đến đỡ lấy mẫu thân gần như không còn sức lực đi ra xe ngựa cũ kĩ đang dừng ở đại môn. Trước kia sau khi đại tể đi mất mọi người cũng thế, may mắn là có Chung đại thúc tìm giúp các nàng một cái xe ngựa để rời đi, còn bây giờ nàng đã hoàn toàn có thể tự gánh vác mọi chuyện, không nên làm phiền thúc ấy nhiều như thế, thúc ấy đã giúp đỡ gia đình nàng rất nhiều rồi...

Trong xe ngựa, không khí im ắng đáng sợ vô cùng, ông bà Vương cùng Vương Quan chưa hết ngạc nhiên lại thấy vẻ nghiêm trọng trên gương mặt có phần non nớt của Thúy Vân lại càng không dám nói gì, không hiểu sao mọi người có cảm giác nếu hỏi thì lại như đang cảm mạch suy nghĩ của Thúy Vân vậy!

Nàng thở dài một hồi, sau đó lại thở dài. Ôi, biết bao nhiêu là chuyện cần phải lo đây...

Xe ngựa kêu lên một tiếng cọt kẹt, cuối cùng dừng lại hẳn. Mọi người bước xuống, ai cũng mở tròn to đôi mắt...

Trước mặt mọi người là một ngôi nhà nhỏ, tuy không thể so với phủ trước kia nhưng trong hoàn cảnh này, có thể có một ngôi nhà thế này là đã may mắn lắm rồi. Mãi đến khi đặt chân đi ngang qua cánh cổng cũ kĩ, dường như đã bị mục gần hết để tiến vào trong nhà thì mới phát hiện ra, bên trong được bài trí rất đơn giản nhưng lại... mang một vẻ gì đó rất thanh thoát êm đềm.

“Mẹ, người ngồi ở đây nghỉ ngơi đi!”, Thúy Vân đỡ Vương phu nhân ngồi xuống ghế, sau đó đứng dậy ấn cha mình ngồi xuống. Nàng chống hai tay bên hông, nhoẻn miệng cười ngó vòng quanh một hồi: “Cha mẹ thấy sao? Ngôi nhà này con năn nỉ chủ nhà bán lại cho chúng ta với giá rất rẻ! Đây là nhà của người họ hàng nào đó đã bỏ đi từ rất lâu rồi, con mới dọn dẹp lại, vẫn chưa xong...”

Ông bà Vương nói không ra lời, kinh ngạc đến nỗi mở to hai mắt: “Vân Nhi, con... Con mua nó từ khi nào?”

“Từ hôm chúng ta vừa nhận tiền từ tay bà mối! Cha mẹ cứ yên tâm, chúng ta sẽ sớm vượt qua thôi! Hai người vào trong nghỉ ngơi một tí đi, con đi chuẩn bị bữa tối...”

Nơi đây cách kinh thành cũng khá xa, may là đồ dùng không còn nhiều cho lắm nên tiền chở đến cũng không là bao...

Thúy Vân lẩm bẩm tính toán, vừa tính vừa nhanh tay bỏ rau vào trong chảo dầu nóng...

Suốt bữa cơm đó mọi người vẫn giữ một không khí im lặng, chỉ có mỗi mình Thúy Vân là nói, còn lại cứ như người bị ngốc, ngây ngây ngô ngô hỏi không trả lời. Đến khi mọi người có thể giao tiếp lại thì toàn đặt ra những câu hỏi mà Thúy Vân không biết phải trả lời sao cho phải, tí như:

Vương Quan: “Nhị tử, đây có thật là... tử biết nấu ăn?”

Vương lão gia: “Vân Nhi, nhà là do một tay con dọn dẹp sao, nơi này bụi không ít, rất tốn thời gian đây ...”

Vương phu nhân: “...”

Vương Thúy Vân: “...”

Vương Quan: “Nhị tử, umh, cũng được quá đi!”

Vương lão gia: “Ừ, đúng là ngon thật, vậy mà trước giờ cha không biết!”

Thúy Vân: “...”

Nàng im lặng chăm chú tập trung ăn cơm, nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của mẫu thân lại không khỏi đau lòng. Có lẽ là do mẫu thân đặt quá nhiều hi vọng lên người đại tử nên bây giờ bị sốc quá, người không tài nào chấp nhận được chuyện này nên mới có thái độ như thế này đây...

Dọn dẹp xong xuôi, Thúy Vân đứng nhìn gian bếp chật hẹp này. Nơi đây chỉ có một cái lò bằng đất nung nho nhỏ, phía trên tường treo được vài cái nồi cùng chảo, đồ dùng trong nhà bếp chỉ vừa đủ dùng cho bốn người, thức ăn cũng không có gì ngoài mớ rau còn lại...

Quả thật nghèo chết người mà! May mắn là trước kia Thúy Vân đã từng trải qua chuyện này rồi nên thấy cũng khá bình thường, không có chỗ nào là không chịu nổi hết, chỉ có mẫu thân cùng Vương Quan xem ra vẫn chưa quên được cuộc sống trong nhung lụa trước đây, khổ sở chấp nhận căn phòng bé như cái lỗ mũi này.

Thúy Vân mệt mỏi dầm dẫm lên hai cánh tay đã mỏi nhừ của mình, sau đó lại tiếp tục nhẹ nhàng quét hết rác bên trong ra ngoài. Mặc dù đã cố

gắng hết sức nhưng nàng chỉ kịp lau dọn phòng của phụ thân cùng mẫu thân, phòng Vương Quan cũng chỉ lau sơ qua, còn phòng nàng thì một chút cũng chưa chạm tới. Gọi là phòng riêng chứ thực chất, đó chỉ là cái hốc nhỏ có một cánh cửa ra vào, bên trong đặt được vồn vện một cái giường ngủ, bên cạnh là túi hành lí của mỗi người, còn lại không có gì cả, bộ bàn ghế duy nhất cũng đã được nàng đặt ở giữa phòng khách rồi.

Ngôi nhà này tuy nhỏ nhưng khuôn viên cũng khá thoáng đãng, Thúy Vân có thể chấp nhận và thích ứng với mọi cuộc sống, tội là phải tội thẳng nhóc Vương Quan kia, tối hôm đó lăn lộn suốt đêm vẫn không ngủ được vì cứng lưng!

Đã hơn nửa đêm, Thúy Vân mới miễn cưỡng phúi sạch bụi chỗ ngủ của mình, sau đó nàng châm đèn cây lên, lấy giấy bút ra ghi chép lại...

Số ngân lượng nàng để dành được là bảy mươi chín lượng, vẫn chưa lấy ra dùng, dựa vào số tiền đó cả gia đình vẫn có thể cầm cự được một thời gian, còn số tiền đại tỉ bán mình được bốn trăm năm mươi lượng, ba trăm nộp quan phủ, năm mươi đưa bà mỗi, còn lại bao nhiêu nàng đã đổ vào để mua căn nhà cùng vài thứ vật dụng rồi, bây giờ cứ như thế này mà sống thôi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trụ Cột Gia Đình

Đêm qua quá nửa đêm Thúy Vân mới đi ngủ, sáng lại phải dậy sớm nên nàng có chút phờ phạc, tay chân nhức mỏi muốn rụng rời nhưng vẫn gắng gượng đi chuẩn bị bữa sáng. Trước kia có gia nhân chuẩn bị đầy đủ cả, bây giờ chỉ còn mỗi nàng chuẩn bị thôi, vả lại thức ăn cũng không có gì đặc sắc, hai món rau luộc cùng một món rau xào.

Vương lão gia vui vẻ ăn lấy ăn để, luôn miệng khen ngon, Vương phu nhân hôm nay cũng có thể gắng gượng lên nụ cười, chỉ có tên nhãi Vương Quan lại hằn học khó chịu: “Nhị tử, không thể đổi món sao? Ta ngán sắp chết rồi...”

Thúy Vân nhàn nhạt nhìn tiểu đệ mình một cái, trả lời cũng không thêm, tập trung gấp rau bỏ vào chén: “Không thích có thể không ăn”.

Thấy thái độ lạnh nhạt của Nhị tử, Vương Quan im bật, nơm nớp lo sợ nhìn cha cùng mẹ mình với ánh mắt cầu cứu, nào ngờ chỉ nhạt lại sự thờ ơ tránh né. Không hiểu sao dạo này nhị tử cứ chường ra cái vẻ mặt sắt đá không cảm xúc thế này, ngay cả cha mẹ còn phải sợ hống chi là Vương Quan...

“Vương Quan, đi xuống đây”

“Ta? Tử gọi ta?”

“Xuống đây!”, Thúy Vân kiên nhẫn gọi lại lần nữa, Vương Quan đang ngồi thần thờ giữa nhà đực mặt ra, một lát sau mới gãi đầu đi xuống dưới. Vừa bước đến bậc cửa, chưa kịp mở miệng nói thì một vật thể đầy lông lá xù xì được ném ra trước mặt hắn. Thúy Vân bảo:

“Cầm chổi đi quét bụi khắp nhà đi, tối ta trở về mà chưa xong thì không có cơm ăn”

“Cái gì? Nhị tử? Tại sao ta phải làm?”

Thúy Vân liếc xéo chú nhóc: “Tỉ có bắt người giết gà mổ lợn gì hay không? Quét nhà đã là công việc nhẹ nhất rồi, không lẽ cứ ngồi không đờ đờ tỉ lên cung phụng hầu hạ?”

“Nhưng mà ta...”

Nửa câu nói “ta không biết làm” của Vương Quan chưa kịp thốt ra thì đã bị Thúy Vân chặn lại: “Bây giờ đệ không còn là tiểu công tử của Vương viên ngoại, tỉ cũng không phải Nhị tiểu thư có người hầu kẻ hạ cơm nước dọn sẵn như trước kia nữa, phải bắt đầu tập làm những công việc này đi thôi”

Thúy Vân lạnh nhạt để chén vừa rửa xong lên trên kệ, lau sơ bếp một hồi mới từ từ đi ra ngoài, trên tay còn ôm theo một cái thau cùng một cái chày vồ, hướng bờ sông mà đi.

Không cần ngạc nhiên, khoảng thời gian trước kia khi gia đình nàng lâm vào còn đường cùng, cả nhà đã phải dọn đến đây xin ở nhờ. Gọi là ở nhờ, thực chất hàng tháng gia đình phải đóng không ít tiền cho lão chủ hộ, tiền làm gom góp được bao nhiêu đều cống nạp cho lão ta, mãi đến khi gặp được Kim Trọng mới dứt. Chính vì lí do này nên Thúy Vân mới nhất quyết bỏ một số tiền lớn ra mua hẳn ngôi nhà này, như thế lại ít hao phí lung tung, tránh cho kẻ gian lợi dụng.

Đã từng ở nơi đây một thời gian rất dài nên Thúy Vân dựa vào trí nhớ của mình, hoàn toàn có thể lần mò ra bờ sông mà không hề bị lạc. Nàng nghiêng đầu nhìn gốc cây đa to lớn đang đổ rạp người lên mặt nước kia thì mỉm cười, nụ cười như gió xuân dào dạt.

Mọi vật ở đây... không sai khác là bao! Mọi thứ vẫn như thế!

Thúy Vân từ tốn tìm một góc nước xiết rồi ngồi xuống, lấy ra vài bộ quần áo rồi bắt đầu giặt. Ban đầu những vị phụ nhân xung quanh ai cũng nhìn nàng chăm chăm một hồi lại thôi, mãi hồi lâu sau đó mới có một thiếu phụ, khoảng chừng hai mươi tuổi, tóc trên đầu được vấn một cây trâm gỗ, quần áo đơn giản, váy bên dưới đã được túm chặt lên đến bên cạnh bắt chuyện cùng nàng:

“Cô nương, cô là người mới dọn đến Thanh Đoài trấn này đúng không?”

“Dạ vâng ạ!”, Thúy Kiều ngoan ngoãn trả lời, giọng điệu có vẻ chân thành, không có vẻ gì là kiêu ngạo giống những vị tiểu thư khuê các khác cả! Thấy Thúy Vân dễ gần như thế nên những người tỏ ra e dè ban nãy cũng mạnh dạn hơn, bắt đầu trò chuyện rôm rả:

“Cô gái, cô tên là gì thế!”

“Không giấu với các tỉ, tiểu muội họ Vương tên Thúy Vân, là người ở Sơn Đông mới đến đây được vài hôm! Hi vọng mọi người sẽ giúp đỡ!”

Kèm theo câu trả lời là một nụ cười tươi như hoa, mang theo vầng sáng mặt trời ấm áp khiến mọi người ngáy ngẩn nhìn... Từ nhỏ đến giờ bọn họ mới gặp được một người có nhan sắc trong veo thánh thiện đến như thế, đến khi phát hiện ra sự luống cuống của mình thì ngượng ngùng tiếp tục công việc.

“Đương nhiên là phải giúp đỡ rồi! Người ở trấn này cũng không có bao nhiêu, phải giúp chứ sao lại bỏ mặc được! Có chuyện gì muội cứ đến tìm ta, nhà ta chính là nơi bán đậu ở cuối phố phía Tây!”

Thúy Vân không đáp, cười một tiếng, tay giữ giữ áo, thành thạo cho áo vào thau gỗ sau khi đã vắt khô nước. Đúng lúc này trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một cái quần lụa mỏng màu xanh nhạt, Thúy Vân không suy nghĩ nhiều, không ngần ngại mà lao xuống nước để nhặt nó lên. Cùng lúc đó một tiểu cô nương, xem chừng nhỏ hơn nàng vài tuổi đang hối hả đuổi theo, khi thấy quần lụa vẫn còn đó chưa bị nước cuốn trôi thì vô cùng mừng rỡ, cảm ơn Thúy Vân rồi rít.

Nàng âm thầm quan sát quần áo của cô bé, dường như đây là trang phục của tì nữ?

“Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương!”

“Không cần để tâm! Chỉ là chuyện nhỏ thôi!”. Những phụ nhân xung quanh thấy Thúy Vân là kẻ biết điều biết chuyện, không những xinh đẹp lại còn dễ gần nên thái độ bắt đầu cởi mở hơn hẳn, ai cũng lại bắt chuyện hỏi han Thúy Vân!

Thúy Vân nhẹ giọng trả lời tất cả mọi người, trong đầu lần lượt tuần tự nhớ ra từng người từng người một. Thời gian trước kia, lần đầu tiên nàng đến đây, bọn họ đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Nhớ lần đầu tiên khi Thúy Vân đi giặt quần áo, nàng không biết phải làm như thế nào, chính Kim đại tẩu đã giúp đỡ nàng, còn có Lý tẩu hướng dẫn nàng nấu thức ăn... Chỉ có điều sau này khi Kim Trọng đỗ đạt, các nàng lại chuyển vào kinh thành sinh sống, Kim Trọng lại không thích nàng dây dưa cùng thôn xóm cũ nên nàng cũng không dám, chỉ ngoan ngoãn ở trong nhà làm Khâm sai phu nhân...

Ha, khi không lại nhớ tới chuyện cũ nữa rồi!

Giặt quần áo xong, Thúy Vân vui vẻ đi về nhà. Vừa vào đến cửa đã được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, gà bay chó sủa. Nàng ngây người kinh ngạc một hồi lâu mới đi lại gần chỗ cha mẹ mình đang đứng:

“Cha, có chuyện gì vậy?”

Vương lão gia chưa kịp trả lời, bên trong nhà phát ra tiếng đồ vỡ loảng xoảng, bụi cuốn mù mịt cả một góc trời. Hai vợ chồng vội lui về phía sau mấy bước, lấy tay áo bịt mũi lại, trông khó khăn chật vật vô cùng.

“Tiểu Quan... nó bảo phải phụ giúp việc nhà, ta cùng mẫu thân con ngăn cản không kịp”

Trong lòng Thúy Vân lộp bộp vài tiếng, thôi xong... T.T

Ôi trời ơi, đồ đạc tôi đã sắp đâu ra đấy, chỉ nhờ nó quét hộ bụi bặm trong nhà thôi mà...

Hu hu, trời ơi, lòng đau, ruột đau, tiền cũng đau...

Phu thê Vương lão gia bị hành động của con trai hù dọa không ít, bây giờ lại thấy vẻ mặt như đưa đám của con gái lại càng sợ hãi, tay chân run rẩy lẩy bẩy cả lên, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Thúy Vân nặng nề lê chân đi vào nhà, tìm kiếm chỗ trống đặt thau gỗ xuống, ánh mắt thần thờ nhìn cái kẻ đang dùng vải trùm kín cả mặt, tay đang cầm chổi quơ quào như thầy trừ tà đuổi ma trong phòng...

“Nhị... nhị tử...”, Vương Quan nuốt nước miếng một cái, sau đó mới lấy lại tinh thần, cố gắng cười nói: “...Ta... ta chỉ muốn quét cho sạch bụi thôi, không ngờ nó thành ra như thế này...”

Thúy Vân ngẩn lệ: “Ta cũng không ngờ đệ có thể phá hoại thành ra thế này...”

Vương Quan: “...”

Thúy Vân tiếp tục nói: “Ta chỉ nhờ đệ làm một việc đơn giản nhất là quét nhà thôi mà...”

Vương Quan: “...”, nhĩ tử à, thực ra ta cũng không biết quét nhà lại là một công việc vĩ đại như thế (@_@)

Nàng cố gắng kiềm chế cơn tức giận lại, phất tay ý bảo Vương Quan đi ra ngoài. Được lệnh của Thúy Vân, Vương Quan chạy không kịp nhìn lại, một mạch phóng thẳng ra ngoài sân.

Haiz, định hôm nay sẽ đi tìm việc để làm, nào ngờ lại phải tiếp tục dọn dẹp đồng này... Mọi thứ xung quanh đồ nát, bình hoa nhỏ ở trên bàn cũng bị rớt vỡ, may mắn cũng không có gì nhiều lắm, chỉ là mấy tấm màn sạch sẽ đã bị làm cho đen nhem không còn nhận ra được màu sắc ban đầu.

Thúy Vân chậm chạp ngồi xuống dọn dẹp, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Phụ thân, mẫu thân cùng Vương Quan đều không thích ứng được với cuộc sống này, ngay cả động một ngón tay cũng chưa từng, làm sao mà phụ giúp nàng được?

Đang chán nản, bỗng dưng Thúy Vân nhớ tới bộ dáng muốn tự tử không có sức sống của mẫu thân khi đại tử đi mất cùng vẻ mệt mỏi của phụ thân trước kia... Ngoái đầu ra cửa, nhìn thấy ba bóng dáng thân thương ấy vẫn còn khỏe mạnh, đang thập thò lấp ló bên ngoài cửa thì tinh thần dần dần được lấy lại.

Mẫu thân cùng phụ thân khỏe mạnh là được rồi, chút chuyện nhỏ này không thể làm mình nản chí được!!!!

Đợi đến khi Thúy Vân dọn dẹp xong cũng đã tối mịt, nhìn ra ngoài thì không thấy ai, sau đó nghe một đồng hồ tạp âm thanh la hét hoảng sợ các

loại từ dưới nhà bếp truyền lên, trong lòng nàng dấy lên dự cảm không lành,...

“Vân Nhi, con mau xuống đây xem...”

“Tiểu Quan, đứng lại, cha lấy nước cho con...”

“Mẫu thân, á, cháy tóc con rồi, á á...”

“Đứng im, phụ thân đi lấy nước dập lửa rồi, đừng có chạy lung tung, cháy nhà bây giờ”

“Á á...”

“...”

Đại tì, ta muốn bán mình thay tì, hu hu, chịu hết nổi rồi.

Mấy ngày liền hôm nào cũng như thế khiến Thúy Vân mệt lã cả người, dần dần nàng suy nghĩ đến một chuyện sẽ tìm một người nào đó về phụ giúp mình. Hôm nọ Vương Quan muốn giúp nàng làm cơm tối, mém tí nữa đốt trụi nhà bếp, phụ thân không biết cái giếng nằm đâu, cầm thau chạy ra bờ sông, đợi được tới lúc trở về thì Thúy Vân đã dập xong lửa, dùng kéo cắt phăng chùm tóc đang cháy khét của Vương Quan. Mẫu thân trợn mắt hồi lâu mới cười ngượng: “Khi này ta không thấy kéo...”

Nghĩ nghĩ một hồi liền quyết định, nàng ngồi dậy, mở bao gối nằm trên đầu giường của mình ra, cầm trong tay mười lượng, sau đó lững thững tiến về phía chợ. Với hoàn cảnh hiện tại, không thể nào thuê mướn người làm như trước kia nữa mà đành phải mua nô lệ giá rẻ thôi. Tuy việc này có hơi thất đức nhưng nàng cùng đường rồi, cũng không nghĩ ra được chiêu nào khác hơn.

Đi được một hồi lâu thì Thúy Vân phát hiện ra ngay giữa chợ có một tên to béo đang đứng trên một cái bục cao, lớn tiếng hô: “Chỉ cần ai ra giá cao thì sẽ mua được, thế lệ chỉ có vậy, chúng ta bắt đầu đấu giá!”

Hắn nói xong thì bắt một loạt tù nhân đứng dậy, ai cũng ăn mặc nhếch nhác, đầu tóc bù xù, tay lem luốc những vết đen đen máu thịt lằn lộn, trông khá đáng sợ. Những thanh niên còn trẻ cùng phụ nữ đều bị bán đi gần hết. Thúy Vân vẫn đứng im lặng tới giờ chót, đợi khi lão già kia kéo một cô bé thân hình gầy còm đứng dậy nàng mới nhú mi suy nghĩ...

Bộ dáng của cô bé kia chính là bị thiếu ăn dài hạn, thêm vào đó là nhiễm phong hàn, vậy mà không được chăm sóc kỹ lưỡng nên mới trở thành như thế, trông như xác chết chứ không phải con người nữa. Khi thấy cô bé như thế, mấy kẻ mua người bên dưới mới la ó: “Cái thứ này mua về chỉ tổ đem chôn, vậy mà người cũng dám bán hử lão Ngũ?”

“Ấy, tuy như thế nhưng đây là một cô nương xinh đẹp, mua về ít nhiều cũng dùng được!”

Mọi người xung quanh cười ồ lên, một vị đại hán nào đó nói: “Mồ mả nhà chúng ta hết đất để chôn cô ta rồi!”, ban đầu là một người, sau đó tất cả mọi người đều cười rầm rộ. Thân hình bé nhỏ trên kia khẽ run lên một cái, sau đó nằm xụi lơ xuống. Thúy Vân cũng nghĩ giống họ, yếu đuối quá quá thật mua về chỉ mang họa nhưng... thế nhưng khi nhìn thấy giọt nước mắt từ gò má gầy ốm trượt xuống sàn gỗ lạnh giá, bỗng nhiên trái tim Thúy Vân khẽ nhói lên một cái.

Cô nương kia dường như còn rất nhỏ, chưa tới tuổi trưởng thành...

Không biết là con cái nhà ai mà đáng thương như vậy.

Thúy Vân chần chờ một hồi, mãi cho đến khi lão già kia định ném con bé xuống dưới sàn thì nàng mới giật mình lên tiếng: “Ông chủ, tôi muốn mua...”

“A! Cô nương, cô cứ lựa thoải mái, ở chỗ chúng tôi nô lệ loại gì cũng có! Ví dụ như...”

Thúy Vân vội lắc đầu, nhẹ giọng mềm mỏng: “Không phải, ta muốn mua vị cô nương kia!”

Lão già buôn bán người trợn mắt một hồi, ngay cả giá cả cũng không thèm mặc cả giá, chỉ hấp tấp ném cô bé cho nàng, vội vã lấy đi một trăm quan mà Thúy Vân để ra. Thứ xác sống thế này, giữ lại chỉ tổ tốn cơm thêm, thà bán rẻ vẫn còn gỡ gạc được đôi chút.

Thúy Vân đỡ lấy cô bé, thấy ánh mắt cô bé lóe lên một tia sáng, sau đó thì ngã lăn ra ngất xỉu.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kim Trọng Trở Về

“...”

“Thúy Vân này, sao con lại vác người sắp chết về nhà của chúng ta để làm gì thế?”

“Đúng vậy đó, Nhị tử, tử chê cái ổ chuột này chưa đủ sập xệ sao?”

“... Không phải cha ác nhưng mà... chúng ta còn lo không xong, làm sao chăm sóc cho nàng được?”

“...”

Những câu nói đại loại như thế vang lên như cơm bữa, đều đặn mỗi ngày từ khi nàng mang cô bé này trở về, để nàng ấy trong căn phòng nhỏ bé của mình mà chăm sóc.

Thúy Vân chậm rãi lấy khăn ướt ra cho vào thau giặt lại vài lần nữa, lại đắp lên trán cô bé, hoàn toàn để ngoài tai những lời nói kia, trong lòng thầm thở phào một hơi. Cuối cùng cô bé ấy cũng hết sốt rồi, nguy hiểm đã qua, có khả năng sống, chỉ cần điều dưỡng một tí là được!

Những thành viên còn lại trong nhà dần dần đã phát hiện ra vai trò to lớn của Thúy Vân ở trong cái nhà này nên không ai dám lên tiếng nói tiếng nào, chăm chăm vừa khó hiểu vừa cố gắng chấp nhận lí do người quen mà nàng đưa ra.

Sau mấy ngày, cuối cùng cô bé kia cũng đã tỉnh lại. Câu đầu tiên nó hỏi không phải là ai đã cứu ta như bao đứa trẻ khác mà bảo: “Ân nhân, vì sao lại cứu ta?”

“Ô! Nhất thời động lòng trắc ẩn thôi!”

Thúy Vân vỗ nhẹ bả vai của cô bé, tiếp tục chuyên tâm vào việc đọc sách, cô bé lại khó hiểu: “Nhất thời?”

“Ha ha, cô nương, trong lúc khó khăn nhất, chỉ cần nhận được một sự giúp đỡ nho nhỏ là đã cảm thấy vui lắm rồi!”

Cô bé kia ngồi ngẩn người một hồi lâu, quan sát thấy mấy vết thương trên người mình đã sớm lành, bên trên còn được băng bó cẩn thận, dường như bên trong còn được đắp được lên thì im lặng cúi đầu xuống...

“Cô nương, ơn này của cô nương, ta...”

“Không cần phải như thế, ta cứu cô nương về cũng chỉ vì mục đích cá nhân!”

“Ô!”

Cô gái nhỏ kia mở to mắt có vẻ kinh ngạc, sau đó lại nhoẻn miệng cười: “Dù sao cô nương cũng đã cứu ta...!”

“Bây giờ cô vẫn còn yếu lắm, đợi đến khi khỏe lại giúp ta trông coi nhà cửa một chút là được rồi, mục đích của ta cũng chỉ có như thế!”

Từ trước đến giờ có thể nói Thúy Vân nàng chưa từng làm được việc gì ra hồn nhưng chỉ ít lần này cũng chứng minh được vài chuyện, chính là nàng rất có mắt nhìn người!

Bằng chứng chính là từ khi tỉnh lại cô gái nhỏ kia lúc nào cũng ra sức lao động, phụ giúp nàng cũng được không ít việc nhà, từ đó mới tạo điều

kiện cùng cơ hội cho Thúy Vân nàng buổi sáng sẽ giúp việc ở y quán trong trấn, ban đêm sẽ làm chưởng quầy ở một khách điểm nhỏ.

Với kiến thức cùng khả năng của Thúy Vân thì việc được nhận vào một y quán cũng không có gì là khó khăn nhưng công việc chủ yếu để nàng sinh nhai chính là chưởng quầy khách điểm.

Ây, các vị đừng hiểu lầm, thật sự ban đầu khi mới vào đây làm nàng cũng chật vật lắm, chỉ rửa chén ở phía sau, chờ khách quan về hết mới nặng nề dọn dẹp lại khách điểm, mỗi ngày đều như thế... cho đến một ngày, vị đại thúc chấp chưởng của bốn tiệm bệnh nặng không đến được, nội bộ rối ren vô cùng, lúc này Thúy Vân mới hảo tâm đứng ra giải quyết hộ vài việc mang tính cấp bách, nào ngờ từ đó công việc chưởng quầy này được giao luôn cho nàng.

Thúy Vân cười khổ, dù sao thì công việc này vẫn mang lại nhiều tiền hơn, đại gì mà không làm? Chỉ cần dùng một ít thảo dược bôi đen hai mắt, che đi một phần dung mạo là ổn thỏa rồi!

Lại nói về việc Thúy Vân mua tiểu cô nương kia về, không phải nàng vô công rồi nghề kiếm người về để tăng thêm gánh nặng mà thực chất, gia đình nàng không thể không có thêm cô bé này. Cả gia đình đều ỷ y vào một mình nàng, không thể trách sao nàng không chu toàn hết được. Từ việc làm trụ cột thay cho cha đến việc cơm nước, quần áo cùng chăm sóc mẫu thân đều do nàng gánh lấy, nói tới nói lui nàng chung quy vẫn chỉ là một tiểu cô nương, làm sao gánh vác hết cho được?

Ít ra cô bé này nấu ăn rất ngon đi! Cha mẹ cùng Vương Quan đỡ bị nàng tra tấn!

Trước kia cũng phải mất một thời gian khá dài Thúy Vân nàng mới thích ứng được với mọi chuyện trong nhà, vả lại lúc ấy mẫu thân cùng phụ thân hai người đều bị ốm, nằm yên một chỗ trên giường bệnh, ngay cả

Vương Quan cũng trầm tính ít nói, lúc nào cũng giữ chặt lấy mẫu thân, hiển nhiên không có ai kiểm chuyện quấy phá cùng nàng cả.

Thúy Vân mơ màng một lúc lâu, bỗng nhiên trong đầu nhớ lại vài chuyện xưa cũ, gương mặt hơi thất thần. Kể từ khi đại tì bán mình đến này cũng đã hơn hai năm rồi, hai năm đó... có sống tốt không? Bỗng nhiên lúc này từ xa có tiếng gọi: “Vương cô nương, khách quan ở trên lầu yêu cầu thanh toán!”

“Nghe rồi!”

Nàng thở dài một chút, cố lên, sắp được về nhà nghỉ ngơi rồi!

Lê tấm thân mệt mỏi về nhà, nàng cũng không buồn chào hỏi ai, chỉ muốn nằm vật ra ngủ một giấc cho thỏa thích...

Tiểu Thước Nhi nằm bên trong cũng đã sớm say giấc, thấy nàng ấy ngủ say như thế, ngay cả khi Thúy Vân thả người gây ra chấn động lớn như vậy mà cũng không tỉnh, chứng tỏ hôm nay nàng ấy vất vả ra sao rồi.

Thúy Vân chớp chớp mắt vài cái, không hiểu sao lại muốn ngồi dậy, đi đến bên hộc tủ, nhẹ nhàng kéo ra, sau đó lẳng lặng ra gốc cây sau nhà ngồi xuống.

Đêm nay trăng thanh gió mát, tâm tình có chút tốt! Bỗng dưng nhớ lại thú vui tao nhã khi còn là tiểu thư khuê các của mình...

Nàng chỉnh lại dây đàn, ngồi bất động hồi lâu ngón tay mới khẽ lướt tạo ra âm thanh hài hòa nhu mì. Thanh âm càng lúc càng bay bổng dồn dập, lúc nhanh như tiếng vó ngựa rầm rập trên chiến trường, lúc lại phong thái tự do như cánh chim bay lượn giữa bầu trời xanh cao...

Cả đời này Thúy Vân không muốn bị trói buộc, chỉ muốn được tự do...

Nàng dừng tay lại, bỗng nhiên thảng thốt giật mình. Không ngờ lâu như vậy không đàn, khi tập lại vẫn tầm tầm, miễn cưỡng cũng có thể nghe được thế này!

Có điều, khi này hơi dùng sức, bây giờ mười đầu ngón tay đã sớm đau ê ẩm mang theo chút bỏng rát.

Thúy Vân đang định ôm đàn về phòng thì bất ngờ, từ phía sau một vòng tay siết chặt nàng lại, mang theo hương thơm thoang thoảng dịu dàng...

Không thể làm đi đâu được...

Nàng ngẩn người, một cơn gió lạnh bỗng chốt hắt tới khiến Thúy Vân tỉnh táo lại, giọng điệu hơi lạnh nhạt rỏ rúng: “Kim công tử, thỉnh công tử buông tiểu nữ ra”

Người phía sau dường như bị câu nói của Thúy Vân làm cho kinh hoàng, cả người cứng cứng một hồi, giọng điệu vẫn quyết liệt: “Thúy Kiều, nàng đừng giận ta nữa, tại ta, tại ta rời đi không đúng lúc, để nàng chịu khổ thời gian vừa qua! Rõ ràng nàng còn ở đây, vậy mà bá phụ bá mẫu dám lừa ta, bảo nàng đã sớm được gả đi rồi...”

Thúy Vân đen mặt, mớ nó, hóa ra là nhận nhầm người. (o_0)

Chút hòa nhã còn sót lại đã bị cuốn đi mất, Thúy Vân hung hăng giẫm mạnh lên chân của Kim Trọng một phát rõ đau, từ tốn lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Kim Trọng. Khi Kim Trọng nhìn thấy gương mặt của người đối diện thì ngây ngốc hồi lâu mới bắt đầu lúng túng lên, ngượng ngùng:

“Thúy Vân, muội...”

“Kim huynh, cha mẹ ta nói là sự thật, đại tì Thúy Kiều đã được gả cho Mã Giám Sinh rồi...”

Tuy trong đầu có rất nhiều nghi vấn nhưng Thúy Vân cũng ngại phiền phức, thế nên ôm đàn đi thẳng về phòng, trước khi đi còn không quên hành lễ chào nhẹ một cái.

Sáng hôm sau, quả nhiên trên bàn ăn cơm của gia đình có xuất hiện thêm một vị mà theo Thúy Vân cảm thấy, đây gọi là “vị khách không mời mà tới”. Phụ thân cùng mẫu thân áy náy chuyện của đại tì Thúy Kiều, cứ an ủi Kim Trọng mãi không thôi.

Kim Trọng cũng không nói gì, cười nhẹ, lâu lâu lại nhướn mắt nhìn sang hướng nàng, vẻ mặt bên ngoài vẫn còn vương vất nỗi buồn. Cha không cầm lòng được, nhớ tới đứa con gái lớn, nghĩ tới việc vì mình mà nó bị lỡ mối nhân duyên này nên nén nước mắt, bảo với Kim Trọng:

“Kim công tử, tất cả đều do lão già này mà liên lụy tới mẹ con các nàng ấy, trước khi rời đi Thúy Kiều có ý nguyện muốn Thúy Vân thay nó tiếp nhận mối nhân duyên này với công tử...”

Thúy Vân ngạc nhiên sững sốt, ngay cả Kim Trọng cũng mở to mắt.

Ồi chao, nàng đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, nàng sẽ không gả cho Kim Trọng, có ai nghe thấy không?

Không lẽ hai vị lão nhân gia này chèn ép nàng vào đường cùng mới chịu?

Tuy rất khó chịu nhưng Thúy Vân chỉ hậm hực không nói gì, cúi đầu tập trung ăn uống. Tiểu Thước Hỉ ngồi bên cạnh Thúy Vân cũng có chút khó hiểu, neho mắt nhìn Kim Trọng, lại nhìn sang vẻ không vui của Thúy Vân...

... Thật là muốn văng tục, bốn cô nương đã bảo người yêu của hã là đại tì, cha mẹ cứ ép, ép cái *** gì!!!

Đêm qua Kim Trọng luống cuống tưởng nhầm Thúy Vân là Thúy Kiều nên ôm nàng rất chặt, thậm chí còn cảm nhận được hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ mới lớn trên người nàng, hôm nay gặp lại có chút lúng túng khó xử, lại nhìn vẻ mặt của muội ấy, dường như chẳng nhớ gì tới chuyện đêm qua cả thì phải? Nghĩ đến đây trong lòng có chút khó chịu.

Thúy Vân nhanh chóng ăn xong bát cơm, kéo ghế đứng dậy: “Cha, mẹ, hi vọng cha mẹ đừng khiến con gái khó xử!”

Vương lão gia thấy thái độ của Thúy Vân thì im lặng, không dám nói gì nữa, Vương phu nhân từ đầu tới cuối vẫn im lặng, dường như không quan tâm.

Thấy Thúy Vân đứng dậy rời đi, Tiểu Thước Hỉ cũng nhanh chân đuổi theo, đứng tựa lưng ngoài cửa: “Chủ nhân, người ngoài kia không phải là vị công tử Kim Trọng có hôn ước với Thúy Kiều chứ hả!”

Thúy Vân hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm trả lời, nhanh tay lấy bộ quần áo trong tủ ra rồi trèo lên giường thay. Tiểu Thước Hỉ có vẻ vẫn chưa chịu buông tha cho Thúy Vân:

“Chủ nhân, em bảo này nha! Hắn ta trông cũng tốt đấy chứ!”

Soạt một tiếng, màn trên giường bị kéo ra một cách thô bạo, Thúy Vân trợn trừng mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt khiến nàng một phen hú vía, vội cười cười đi lại gần giường giúp Thúy Vân cột lại dây áo yếm.

“Không phải việc gì cũng đánh giá theo dáng vẻ bề ngoài đâu Thước Nhi à...”

Thước Hỉ cười nhẹ, đầu gật gù tỏ ý nhỉnh nọt! “Nhìn là đã biết chủ nhân không thích hắn rồi! Em cũng không thích, không biết trước kia hắn yêu Thúy Kiều như thế nào nhưng ánh mắt của hắn nhìn chủ nhân cũng

không...”, nói đến đây thì ngừng lại. Thúy Vân quay đầu lại nheo mắt nhìn nàng, ý tò mò.

“...Hơi khó nói!”

“Cho dù thế nào cũng không liên quan tới ta! Thước Nhi, hăn đến đây từ khi nào vậy?”

“Xế chiều hôm qua, khi chủ nhân còn đang ở ngoài khách điểm làm việc chưa trở về”

“Hăn ở đâu?”

“Cùng với Vương Quan”

Đối với cách xưng hô của Bạch Thước Nhi, nàng đã sớm quen. Nàng ấy chỉ gọi mỗi Thúy Vân nàng là chủ nhân, còn lại những người xung quanh đều được nàng gọi đầy đủ họ tên ra cả, chỉ có cha mẹ Thúy Vân may mắn còn được gọi bằng phu nhân cùng lão gia. Đến ngay cả Vương Quan tuy không vừa mắt với Thước Nhi, nhiều lần bắt bẻ con bé, có điều...

Dường như con bé còn chẳng thèm để thẳng nhai Vương Quan vào mắt!

Thúy Vân nhiều lần tò mò ý muốn hỏi thử xem Thước Nhi lớn lên ở đâu, không biết cha mẹ như thế nào lại có thể giáo dục ra một đứa con gái ngang ngạnh không sợ trời không sợ đất thế này! Nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, khi nào muốn nàng ấy hăn sẽ tự nói!

Khẽ chải lại tóc, cầm một cây trâm gỗ lên đầu, trên mặt thoa thêm chút bột đen dưới viền mắt, nhan sắc yêu kiều đáng yêu chỉ còn lại vẻ thanh tú dễ nhìn, duy chỉ có đôi mắt là khó che giấu được thần thái. Nàng có vẻ hài lòng với lớp hóa trang của mình, cẩn thận quan sát thêm mấy lần nữa mới bước ra ngoài, hướng về y quán.

Thúy Vân vừa bước ra khỏi cửa đã muốn bước ngược vào, hôm nay rõ là ngày thúi héo.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Gọi Là Nghệ Thuật Xả Thân!

Thúy Vân khẽ thở dài tự trấn an bản thân mình, uể oải không vui nhìn bóng dáng của Kim Trọng đang đứng trước cửa nhà, dường như đang đợi nàng.

Sao nhỉ, thôi thì cứ coi như đó là đồng chất thải của cún mà bước qua vậy, không nên để những thứ không sạch sẽ ảnh hưởng tới bản thân mình!!!

Thúy Vân dự định sẽ giả vờ như không thấy, lướt nhanh qua, nào ngờ khi nàng vừa đặt chân đến bệ thềm đã nghe tiếng của Kim Trọng: “Vân Nhi, muội đi đâu vậy?”

Thúy Vân cười ngượng: “Kim huynh, tên của ta là Thúy Vân, huynh không nên gọi bằng Vân Nhi, ta cảm thấy không quen!”

Không thể ngờ được Thúy Vân lại đi bắt bẻ mình từng câu từng chữ, ngay cả danh xưng cũng không vừa ý nên Kim Trọng đứng đực mặt ra, trong chốc lát cũng không biết nói gì cho phải. Thúy Vân có chút chán ghét nhưng cố gắng kiềm chế lại:

“Kim huynh, nếu không có chuyện gì, ta xin đi trước!”

Đoạn, nàng nhanh nhẹ bước vòng qua Kim Trọng mà đi mất, để lại Kim Trọng đứng thất thần trước nhà.

Đừng nghĩ nàng không biết câu nói lấp lửng khi này của Thước Nhi, không chỉ nó mà ngay cả bản thân nàng cũng cảm nhận được, dường như Kim Trọng có chút tình ý với nàng.

A, Thúy Vân khẽ bật cười, nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra, tại sao trước kia hắn không có chút tình cảm, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện nhỉ? Hay do nàng đã buông tay nên mới kích thích hắn như thế chẳng!

Về phần Kim Trọng, vốn lần trước trong lúc đang đau buồn tuyệt vọng thì bất ngờ nghe được tiếng đàn giữa đêm khuya thanh vắng.

Có thể đàn ra âm thanh trong trẻo như thế, chỉ có thể là Thúy Kiều mà thôi.

Nào ngờ khi nhìn thấy Thúy Vân, hắn có chút không tin.

Cả kinh thành đều biết, Vương Thúy Vân là một tiểu thư bất tài vô dụng, hoàn toàn trái ngược với đại tỉ nhà mình. Vậy, nàng ấy biết đàn khi nào, sao lại có thể đàn ra một khúc nhạc thôi thúc lòng người thế kia?

Tuy chỉ là một đoạn ngắn nhưng Kim Trọng có thể nhận ra được, âm thanh của Thúy Vân là một hùng ca hào hùng tráng, vừa vui tươi vừa tràn trề sinh khí, hoàn toàn khác xa với phong cách đượm buồn ảm đạm của Thúy Kiều.

Lại nói, từ lần đầu gặp mặt đến giờ, dường như Thúy Vân không có thiện cảm với hắn, thậm chí số lần chạm mặt nhau cũng hiếm hoi đến đáng thương, đến khi tiếp xúc được rồi mới nhận ra, hóa ra nàng là một cô nương có vẻ mạnh mẽ, tính cách ngay thẳng như thế! Nàng trò chuyện cùng hắn không một chút nể nang, lúc nghe bá phụ bảo Thúy Kiều đã nhờ Thúy Vân tiếp nhận nhân duyên với mình, trong lòng có chút cảm giác kì lạ, nào ngờ Thúy Vân lại đứng dậy, không lạnh không nhạt buông ra một câu cảnh cáo...

Dường như nàng không đồng ý?

Nhưng... tại sao Thúy Vân lại không đồng ý?

Nghe nói từ sau khi gia đình gặp nạn, mọi chuyện đều do một tay nàng quán xuyến...

Nhớ tới gương mặt trong sáng như trăng rằm đêm qua cùng gương mặt mang theo viền gấu mèo của nàng sáng nay, Kim Trọng không khỏi bật cười, bỗng nhưng cảm thấy cô nương này thú vị hơn mình nghĩ rất nhiều, chân vô thức bước quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trước phòng nhỏ của Thúy Vân cùng Thước Nhi.

Ngay lúc này, Thước Nhi từ bên trong đi ra, thấy Kim Trọng thì kinh ngạc một hồi, cuối cùng không khách khí bảo: “Kim Trọng, người nên rời khỏi đây trước khi chủ nhân trở về, nếu không ngài ấy sẽ không nể nang gì đâu!”

Kim Trọng không thêm để tâm đến chuyện một tì nữ nhỏ gọi đầy đủ cả họ lẫn tên mình, chỉ tò mò không biết...

“Chủ nhân của người? Thúy Vân?”

Thước Nhi nhếch môi cười nhạt, chưa kịp đáp trả thì từ trong nhà vang ra âm thanh có chút giận dữ của Vương phu nhân: “Tì nữ như người thì biết gì mà dám vô lễ? Có câm miệng ngay không?”

Hừ, người ra lệnh cho nàng, cũng chỉ có Thúy Vân, bọn họ nói nàng sẽ nghe chắc!

Tuy nhiên, vì tôn trọng Thúy Vân, Thước Nhi vẫn im lặng, tìm ổ khóa, CẠCH một tiếng, khóa cửa phòng lại, ôm chậu thau đi ra bờ sông giặt quần áo.

Kim Trọng lại tiếp tục ngẩn ngơ, không biết phải làm gì, đành lần mò đi tìm y quán nơi Thúy Vân làm việc, buổi tối lại lén đến khách điểm quan sát nàng từ xa. Tiểu thư đồng bên cạnh vẫn còn trẻ con, chưa hiểu phong tình là gì nên chỉ lo lắng:

“Công tử, Vương cô nương làm sao bây giờ?”

“Hử?”

Đến lúc này Kim Trọng mới hoàn hồn, im lặng cầm một tách trà đã sớm nguội lên uống một hớp, ánh mắt vẫn đặt lên bóng hình có vẻ mảnh khảnh nhưng nụ cười khi nào cũng tỏa sáng nơi chầng quầ...

“Chờ ta thi lần này xong sẽ đi tìm nàng, vả lại không biết nên tìm ở đâu bây giờ...”

Tiểu thư đồng ngây thơ ngồi vò đầu bứt tóc phụ suy nghĩ cho Kim Trọng: “Cũng thật là, bây giờ biết làm sao đây...”

Mấy ngày hôm sau, ngày nào Kim Trọng cũng như vậy, lẻo đẻo đi theo Thúy Vân từ sáng tới tối mịt mới về.

Thúy Vân nàng không quan tâm, càng về sau cảm xúc càng nhạt dần, cuối cùng chỉ còn cảm giác chán ghét mới chặn đường định nói rõ với hắ một buổi cho xong, không nên để đêm dài lắm mộng, cũng không thể để cha mẹ hiểu lầm như thế. Nào ngờ nàng vừa dừng lại chưa kịp mở miệng, hắ đã cầm tay nàng lên:

“Vân Nhi, ta không muốn muội phải chịu khổ như thế nữa...”

Thúy Vân ghệt mặt ra: “Khổ? Ta khổ cũng có liên quan gì đến Kim huỳnh?”

Kim Trọng lẳng ngốc nhìn Thúy Vân một hồi lâu cũng không biết nên nói gì cho phải đạo, tuyệt nhiên tay vẫn nắm chặt không thả. Thúy Vân phui phui mấy lần cũng không ra, nàng để mặc thế luôn, đối với thể loại người có tính cố chấp, không nên quyết liệt quá, chỉ tổn thất thân.

“Kim huynh, ta luôn coi huynh là tì phu trong nhà, phiền huynh...”

“Nhưng đại tì muội đã trao duyên lại cho muội?”

Nghe được câu này, Thúy Vân có chút chua xót, không biết là chua xót cho hoàn cảnh trở trêu hay đau lòng thay cho Thúy Kiều. Đại tì, trước khi tì rời đi đã phải khổ sở biết bao nhiêu vì tên khốn này, còn hãnh bây giờ đây bắt đầu tán tỉnh muội muội của tì, tì bảo ta phải làm sao?

Đến lúc này, tay không thể cho hãnh nắm nữa rồi! Thúy Vân dùng sức rút tay lại, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, lạnh thấu xương tủy khiến Kim Trọng sợ hãi buông tay ra. Nàng bẻ bẻ khớp tay, thậm chí còn phát ra âm thanh răng rắc, nhíu mi: “Người đại tì yêu là Kim huynh, ta cũng sớm xem Kim huynh như tì phu trong nhà, hi vọng huynh đừng quá phận, giữa chúng ta chỉ có thể như huynh muội mà thôi!”

Dường như Kim Trọng còn muốn nói gì đó, tiếc là Thúy Vân không thể nghe lọt tai nữa rồi!

Trong suốt một tháng, Kim Trọng lúc nào cũng lẳng vãng trong nhà nàng, nàng cũng không quan tâm. Trước kia dự tính rằng nếu Kim Trọng trở lại, hoàn toàn có thể nhờ hãnh đi cứu đại tì cùng nàng, nhưng xem tình hình hiện tại không biết có ổn không...

Nhưng cũng phải đánh liều mà thôi!

Quả nhiên, khi nghe đến việc đi tìm Thúy Kiều, Kim Trọng có chút lúng túng: “Không giấu gì muội, toàn bộ ngân lượng trong người ta cũng

không còn lại bao nhiêu, hầu hết do cha mẹ ta chu cấp, ta vẫn chưa đủ khả năng...”

Khả năng ở đây ý chỉ vấn đề tiền bạc à? Thúy Vân hơi nghệt mặt, mượn tiền chỉ là một phần hơi quan trọng, phần quan trọng hơn chính là Thúy Vân nàng một mình phiêu bạt từ đây đến Lâm Tri có vẻ không an toàn cho lắm.

Thúy Vân thở dài một hơi, thế thì cứ việc thừa nhận mình không có tiền, nói tới nói lui cũng chỉ có thế mà cũng làm ra vẻ nghiêm trọng, mất thời gian của nàng.

May mắn nàng được trùng sinh trở lại, nếu không cả đời này cũng không được chứng kiến vẻ mặt hèn nhát này của Kim Trọng! Cứ ngỡ hãn hào hoa phong nhã ghê gớm lắm, ừ, thì đúng là hào hoa thật, có điều dường như trước kia nàng đã bị thứ gì đó che mắt...

Nếu không mượn tiền được thì đành nhờ vả vậy: “Sắp tới ta phải có chuyện xa nhà một thời gian, hi vọng huynh sẽ giúp ta chăm sóc cha mẹ...”

“Bá phụ bá mẫu muội cứ an tâm! Có điều... muội đi đâu vậy?”, thái độ Kim Trọng có phần sôi nổi lên một chút, vui vẻ hỏi thêm vài câu.

Thúy Vân giả vờ cười ngượng ngùng, tay vẫn liên tục nhặt rau trong rổ: “Sắp tới y quán được điều đi trị bệnh ở thôn Châu Giang!...”

Kim Trọng muốn tiến lên nắm lấy tay nàng dặn dò, nào ngờ nàng đã sớm đoán ra, nhanh tay xoay người đi chỗ khác, Kim Trọng lại vớ phải khoảng không mới cười ngượng: “Nhớ bảo trọng!”

Tối hôm đó Thúy Vân trầm mặt gom quần áo, là vài bộ nam trang mà trước kia nàng vẫn thường hay dùng mỗi khi ra ngoài cùng sư phụ, bên trong có một lớp vải dài dùng để quấn ngực, không có trâm cài đầu hay

lược ngọc gài cả, trong hòm gỗ bên cạnh cũng toàn thuốc với thuốc, không gì hơn. Tiểu Thước Hỉ một tay xếp phụ nàng, miệng nói:

“Chủ nhân, người định sẽ giải quyết như thế nào?”

Thúy Vân ngừng tay, uể oải nằm phịch xuống giường: “Ta sẽ mang theo năm mươi lượng, hi vọng trong thời gian vừa qua đại tì đã có thể gom góp được chút ít tiền của, chí ít cũng có thể giúp chuộc tì ấy ra! Còn lại người giữ ở nhà đi, nhớ chăm sóc cha mẹ ta cẩn thận!”

“Vâng...”, tiểu Thước Hỉ có vẻ không cam lòng nhưng vẫn ủy khuất vâng một tiếng, trong đôi mắt lóe lên vài tia tinh ranh~

Trước khi lên đường, Thúy Vân có đến thưa với cha mẹ, mẫu thân có vẻ không đồng ý nhưng từ lâu Thúy Vân vốn đã có một cuộc sống tự lập, hai lão nhân gia cũng khó khả năng mà can thiệp vào nên đành gật đầu, dặn dò vài câu bảo nàng nhớ cẩn thận.

Sau khi chào hỏi cha mẹ xong, Thúy Vân ghé ngang qua y quán thì gặp Lâm đại ca – con trai của Lâm đại phu đang ngồi trước cửa phơi thảo dược. Thấy Thúy Vân đến, huynh ấy cười nhẹ chào hỏi: “Vân Nhi cô nương, hôm nay đến đây sớm thế!”

“Lâm đại ca! Hôm nay ta có chuyện muốn nhờ vả Lâm đại phu một chút, nếu gặp nhà ta thì cứ bảo ta đã đến Châu Giang học tập chữa bệnh rồi! Phiên đại ca...”

Lâm đại ca này vốn là một người rất thấu tình đạt lý, không hỏi nhiều nữa, gật đầu đồng ý, cũng y lời mà dặn nàng nhớ cẩn thận! Thúy Vân cười, tiến vào bên trong thay trang phục nam ra.

Toàn bộ trâm cài tóc bị gỡ bỏ xuống, tóc được vấn lên thành một cục tròn cố định bởi một sợi vải xanh nhạt, hoa tai cũng bị nàng tháo ra, cẩn thận dùng vải trắng bó chặt mấy vòng trước ngực, nín thở một hơi.

Đại tử, vì tử mà ta phải hi sinh bộ ngực đáng tự hào này ~

Nói không ngoa, từ sau khi trưởng thành, vóc người của Thúy Vân nàng rất ư là... không tệ, nhìn thoáng qua đã biết khả năng sinh nở tốt (o.o)

Mặc hai lớp tiết y bên trong, một lớp áo bên ngoài, quan sát thấy không có điểm gì khả nghi Thúy Vân mới gật nhẹ đầu, tiếp tục dùng được bôi một quầng đen ngay dưới kẻ mắt. Không cần xấu xí quá, chỉ cần trở nên bình thường một chút là ổn rồi, dù sao làn da trắng này khó mà che dấu được, thôi đành cứ để ra bên ngoài đi!

Kiểm tra lại túi hành lí, trở ra bên ngoài lấy thêm ít được thảo cần thiết cho vào trong hộp gỗ, Thúy Vân nhanh chóng đi về hướng kinh thành, cố ý tìm ra một phu xe...

“Công tử, không biết người muốn đi đâu?”

Vị phu xe lực lưỡng nhìn Thúy Vân một tí, tuy quần áo có vẻ đơn giản, không phải hạng người giàu sang nhưng khí chất trên người lại khiến người khác không nỡ lớn tiếng, vị phu xe ấy nghĩ thế thật á!

Thúy Vân ngây ngô cười: “Đại ca, phiền huynh đưa ta đến Lâm Tri!”

Giọng nói của Thúy Vân vì dùng được nên có chút thay đổi, ồ ồ như thiếu niên vừa trưởng thành, cũng không rõ là nam hay nữ nên cũng không bị chú ý lắm, mọi người chỉ nghĩ nàng là một thư sinh nào đó muốn đi thăm họ hàng ở Lâm Tri!

Thúy Vân ngồi yên trên xe ngựa, vén màn cửa ra nhìn bên ngoài...

Không biết con đường phía trước có dễ đi hay không...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thúy Kiều Cầu Cứu

“Vân Nhi, ta thật sự không muốn muội phải phiền lòng vì ta nhưng bây giờ ta thật sự không biết phải làm gì cả, nơi Mã Giám Sinh đưa ta về là Lâm Tri chứ không phải Lâm Thanh...”

Thúy Vân thở dài một hơi, chậm rãi xếp mảnh giấy trong tay lại, đôi mắt mơ hồ nhìn khung cảnh nhộn nhịp phía trước...

Đại tỉ, dường như tỉ đề cao ta quá rồi, Lâm Tri to lớn nhường này, ta thật lòng không biết được Tú Bà cùng Mã Giám Sinh đang kinh doanh kĩ viện nào, làm sao ta tìm ra tỉ được?

Mắt nổi đom đóm, nàng đành cắn răng mua hai cái màn thầu ăn lót dạ, sau đó bắt đầu công cuộc dò dẫm mò đường...

Đại loại thế này:

Vị khách qua đường A: “Công tử, ở Lâm Tri này có vô vàn kĩ viện, công tử hỏi kĩ viện có người mới tới quả thực làm khó ta!”

Vị khách qua đường B: “Công tử, ta cũng chỉ là một người đọc sách, công tử muốn biết trà quán hay y quán nào ta cũng đều có thể hướng dẫn, có điều, kĩ viện, thật cáo lỗi...”

Vị khách qua đường C: “Công tử, trông người mặt mũi hiền lành nho nhã thế này, hóa ra cũng chỉ là một kẻ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, đáng thất

vọng!!!!”

Vị khách qua đường D: “Ha ha! Kĩ viện, đương nhiên biết, đi theo ta!”

Thúy Vân vô cùng đề cao sự nhiệt tình của vị này, thế nhưng dường như có chút hơi thái quá. Ông ta lôi thẳng nàng đi đến trước một tòa kiến trúc ba lầu, từ trên xuống dưới được giăng đèn lồng đã ma mị quyến rũ, mấy cô nương bên trong nhìn thấy Thúy Vân thì hai mắt sáng rỡ lên, lao về phía nàng như hổ bị bỏ đói lâu năm...

Thúy Vân hoảng sợ vùng chạy khỏi nanh vuốt của bầy thú dữ kia, tuy nữ phần nam trang cộng thêm quần đen dưới mắt nhưng trông bề ngoài vẫn rất tuất tú thanh nhã, thế nên hành động của những cô nương kia vô cùng dễ hiểu...

Lê tấm thân tàn đi lang thang giữa đường phố phồn hoa mà lạ lẫm, Thúy Vân có chút muốn khóc. Đừng nói giúp đại tỉ, ngay cả bản thân nàng bây giờ lo cũng không xong.

Nàng chán nản ngồi vào một sạp hoành thánh nhỏ ven đường, gọi một tô ra, đang ăn thì nghe được bàn bên cạnh đang trò chuyện...

“Người biết gì không? Nghe đồn Phỉ Thúy Lâu mua về một vị cô nương dung mạo xuất chúng, tài nghệ tuyệt trần, có điều hình như đang bị giam ở lầu Ngưng Bích...”

“Ai da, xinh đẹp tài hoa vậy tại sao lại bị giam vào đó?”

Vị công tử áo lam hỏi người đối diện mình, hai người vẫn vô tư trò chuyện, nào biết Thúy Vân bàn bên đã mừng rỡ xém chút nữa nuốt luôn đôi đũa, vội gọi người thanh toán sau đó lao ra ngoài với tốc độ ánh sáng khiến ông chủ quán vẫn còn ngẩn ngơ thì không thấy bóng dáng đâu nữa, trong lòng thầm than: “Bọn nhỏ ngày nay toàn thân đều mang khinh công trác tuyệt, lâu lâu được mở rộng tầm mắt a~ ”

Để dò tìm được Phi Thúy Lâu là một chuyện không hề khó, chỉ trong chốc lát Thúy Vân đã neho mắt đứng nhìn nơi tấp nập đó từ xa. Nàng cẩn thận đứng trong một góc khuất của vách tường, chậm rãi suy nghĩ...

Phi Thúy lâu ở đây, vậy lâu Ngưng Bích ở đâu? Có thể nào được xây bên trong hay không?

Nhìn thấy một dàn hồ báo gân guốc đứng xung quanh kỹ viện, vẻ mặt ai nấy đều như la sát khiến Thúy Vân nuốt nước miếng ực một tiếng, cảm thấy dường như có chút không ổn.

Tiếp cận mà không để bị nghi ngờ?

Khóe môi nở một nụ cười...

--- ---- oOo --- -----

“Tại hạ xin cam đoan, chỉ cần dùng qua một lần, đảm bảo cô nương sẽ có một làn da xinh đẹp tuyệt trần, vừa căng mịn vừa trắng sáng, chưa kể trên da sẽ tự thoát ra một mùi hương nhẹ nhẹ...”

“Thật sự như vậy?”

“Ta cũng muốn thử!”

“Ta cũng muốn...”

Thúy Vân cố gắng đè nén cơn buồn nôn trong cổ họng, không phải nàng chưa từng dùng phấn, có điều... có cần dùng một lớp dày như thế không? Bị một đám ong bướm bu quanh, không hiểu có gì lại khiến đám nam nhân kia thích thú đến thế...

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

Một âm thanh mang theo tí quyền uy phát ra, mấy cô nương đang bu quanh Thúy Vân bỗng nhiên ngoan ngoãn dạt sang hai bên, tạo thành một lối đi cho Tú Bà. Bà ta khoảng trên ba mươi, khuôn mặt căng mịn, trên đầu cắm một bộ trang sức ngọc trai vô cùng quý giá, quần áo lụa là, ôm sát vòng ngực, tay áo mỏng mảnh, quần áo bó chặt vào từng đường nét cơ thể...

Thúy Vân ngẩn người, Tú Bà còn xinh đẹp hơn kĩ nữ, đây là tình tiết cầu huyết gì vậy? Ngay cả nữ nhân như nàng còn muốn chảy nước miếng, bảo sao...

Tú Bà nhíu mi: “Người là ai?”, ánh mắt có chút không vui nhìn đám thị vệ xung quanh. Bọn họ đổ mồ hôi hột, vội đến xách tay Thúy Vân lên định lôi nàng ra ngoài, miệng bẩm báo: “Thưa, hãn ta nói mình là người bán phấn thơm nên thuộc hạ mới cho hãn vào...”

May mắn thay, lúc này có một vị cô nương kiều diễm xinh đẹp đứng ra giải vây cho Thúy Vân: “Ma ma, người nhìn xem, loại phấn này thật sự rất tốt!”

Tú Bà không hổ danh là Tú Bà, bà ta nhíu chặt mi, dùng ánh mắt đáng sợ quan sát Thúy Vân một vòng mới chậm rãi cầm hộp phấn gỗ lên, mở ra. Ánh mắt bà ta cuối cùng cũng bớt nguội lạnh lại mang theo tí ngạc nhiên: “Đây là cái gì, tại sao ta chưa từng thấy bao giờ?”

Thúy Vân cười nịnh nọt, tay vùng ra khỏi thị vệ, chạy đến bên cạnh: “Ma ma, bà nhìn xem! Đây gọi là ‘Ngọc Dạ Chi Loan’, do chính tay ta chế tạo nên, chất lượng đảm bảo khiến bà hài lòng!”

Tú Bà cẩn thận ngửi ngửi lần nữa, từ trước đến giờ bà ta chưa từng thấy loại phấn nào mang mùi thơm đặc trưng thanh thoát thế này, nết đem vào cho kĩ nữ sử dụng, ắt hẳn sẽ khiến cả khối nam nhân mê mết chứ chẳng chơi.

Không ngờ tên tiểu tử non nớt này lại có tài năng thế!

Thế là Thúy Vân thành công qua ải!!!!

Đêm đó nàng được Tú Bà sắp xếp cho ngủ lại trong một gian phòng, còn hảo tâm đưa đến hai vị cô nương, Thúy Vân vuốt mồ hôi trên trán, từ chối với lí do mình đã có nương tử đang chờ ở nhà, không nên trêu hoa nguyệt bên ngoài... Hai cô nương kia rời đi với ánh mắt nuôi tiếc muốn chết, đôi mắt ngấn lệ mà oán trách nhìn Thúy Vân...

Thúy Vân âm thầm thở dài, đi dạo một vòng xung quanh. Dù sao Tú Bà cũng khiến nàng nể phục, thân là một nữ nhi lại có thể đứng lên kinh doanh đến mức độ này cũng đủ hiểu rõ tài năng cùng dã tâm của bà ta rồi. Bên trong Phủ Thúy Lâu được bài trí có phần hơi dâm tục, bên dưới là khán đài lớn cùng bàn ghế, bên trên hầu như là phòng ốc, bên ngoài được che bởi màn tre mỏng mảnh, lụa đỏ phấp phới khắp nơi, tất cả các cô nương đều phải mặc áo trễ ngực, thậm chí có người dường như còn không mặc áo yếm... Tuy nhiên bên ngoài hoa viên là một nơi vô cùng tao nhã, phía xa có một hồ cá, bên cạnh còn có đình nghỉ mát, bên bờ hồ, cảnh liễu e thẹn rủ dài xuống mặt nước, khung cảnh nên thơ vô cùng.

Nàng nhú chặt mi, trong lòng có chút lo sợ, từ trên phòng của nàng nhìn ra có thể trông thấy một tòa nhà nhỏ bỏ hoang đằng xa, nằm cách biệt với Phủ Thúy Lâu náo nhiệt này...

Nơi đó ắt hẳn là lầu Ngưng Bích đi?

Sau khi nghe được tiếng đàn đúng như thiên hạ đồn, Thúy Vân mới thở phào ra một hơi!

Đại tử, lẫn lộn hơn sáu ngày ròng rã ta mới tìm ra...

Tiếng đàn của Thúy Kiều vẫn như thế, thậm chí còn có phần nào nề hơn cả trước kia, âm thanh đau đớn quằng quại, quay quắt đầy nỗi cô đơn,

cuối cùng sau khi tiếng đàn chấm dứt chính là tiếng khóc ai oán vang lên...

Thúy Vân âm thầm hạ kế hoạch, sáng hôm sau nàng liền giả vờ muốn gặp Tú Bà, kể về tiếng đàn đêm qua mình vô tình nghe được. Tú Bà dường như có vẻ rất thân thiết với Thúy Vân, cười nói xởi lởi:

“Vân công tử, không giấu gì công tử, quả thật chúng ta đang giữ một cô nương ở đó! Nàng gọi Thúy Kiều, là một nữ tử với nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đã nhận là nhi thì không ai dám tranh nhất... có điều, cô nương này rất cứng đầu...”

“Ôi, thật sự trên đời này có một nữ tử như thế ư?”

Trông thấy vẻ rạo rức mê đắm của Thúy Vân, Tú Bà có chút khinh bỉ nhưng tuyệt nhiên không hề thể hiện lên mặt, chỉ lấy khăn lụa che miệng cười: “Ta không lừa dối công tử làm gì, quả thật là như thế!”

“VẬY... Ma ma, bà cho tại hạ gặp nàng ấy một lần được không?”

Tú Bà có chút đắn đo, tuy nhiên nghĩ tới nguồn lợi to lớn mà hần sắp đem tới cho mình, thì cười: “Vân công tử, chuyện nhỏ, chỉ là... sau này nếu công tử có chế tạo thêm loại phấn thơm nào mới, có thể hay không...!”

“Chuyện nhỏ! Đương nhiên tại hạ sẽ nghĩ tới Ma ma đầu tiên! Không cần lo!”

Có được lời này của Thúy Vân, bà ta mới hạ lệnh cho người đưa Thúy Vân đến dưới lầu Ngưng Bích, trước khi rời đi còn không quên dặn dò: “Công tử, Thúy Kiều là người rất cứng đầu, hi vọng công tử không quở trách...”

“Không sao!”

“VẬY... chúc công tử vui vẻ!”, đoạn, phẩy tay áo, toàn bộ người đều rời đi mất, chỉ còn lại lính canh bên dưới đã sớm khóa cửa lại. Thúy Vân thăm thở dài, đi lên trên lầu tìm Thúy Kiều.

Vừa đặt chân lên bậc thang cuối cùng đã nghe tiếng Thúy Kiều lạnh nhạt: “Vị hảo hán kia, không biết các hạ là ai nhưng xin các hạ đừng bắt ép tiểu nữ...”

Thúy Vân dờ khóc dờ cười nhìn Thúy Kiều đang cầm dao trong tay chĩa thẳng vào huyệt cổ họng mình, chân từng bước lùi về lan can phía sau, lấy tay áo lau đi vết nhòe đen thui trên mặt, cong mắt cười cười nhìn Thúy Kiều. Thúy Kiều ngạc nhiên đến nỗi quên cả sợ hãi, nhỏ giọng gọi: “Vân Nhi?”

“Tỉ còn mong ai đến nữa!”

“Muội...”, Thúy Kiều rưng rưng, nàng chỉ viết thư cầu cứu thế thôi, không ngờ Thúy Vân lại đến đây thật... Chưa kịp nói lời nào đã khóc nức nở lao thẳng vào lòng của Thúy Vân mà run rẩy. Thúy Vân vỗ nhẹ vào vai đại tể nhà mình, như trước kia tỉ ấy vẫn thường làm vậy!

Thúy Kiều nước mắt lưng tròng, kéo Thúy Vân ngồi xuống bên cạnh giường: “Cha mẹ thế nào, Vương Quan ra sao? Mọi người có khỏe không? Còn Kim Trọng nữa, huynh ấy...”

“Đại tỉ, tất cả đều ổn thỏa ta mới có thể đến đây tìm tỉ, vào trọng tâm, đại tỉ, tỉ có tiền không?”

Thúy Kiều ngơ ngẩn một hồi, nước mắt cũng quên lau, lắc đầu.

“Tỉ có dùng thuốc ta đưa cho tỉ không?”

Lại lắc đầu...

“Tỉ có bị ép buộc phải tiếp khách không?”

... Gật đầu...

“Thế tỉ có chịu tiếp không?”

... Lắc đầu...

Thúy Vân thở ra một hơi, chán nản ôm trán: “Đại tỉ, thế những ngày qua đại tỉ sống sót bằng cách nào vậy? Sao lại không dùng thuốc mà ta đưa cho tỉ?”

“Vân Nhi, ta thật sự sợ, không dám...”, nói đến đây thì mặt đỏ phừng lên, xinh đẹp yêu kiều vô cùng.

Thúy Vân thật sự bất lực, tóm lấy vai đại tỉ của mình mà lắc mạnh: “Đại tỉ, nghe lời ta, đồng ý tiếp khách đi, ta sẽ hướng dẫn tỉ cụ thể vài lần nữa, sau này phải tự ứng phó, không thể ở mãi nơi này đâu”

“Không tiếp khách có được không?”

“Không được, phải tiếp”

“Nhưng...”

“Đại tỉ, tỉ không tin tưởng ta sao?”

Thúy Kiều không kiềm nén nữa, nước mắt lại bắt đầu nhỏ giọt: “Nhưng Thúy Vân, ta thật sự không dám...”

“Ta nói, không thể lấy tính mạng ra đe dọa mãi được, một ngày nào đó Tú Bà hạ xuân dục, sau đó thả nam nhân vào phòng của tỉ, khi ấy tỉ không còn đường lui, phải tiếp khách, hiểu không? Tú Bà này đâu phải người đơn giản”.

Thúy Kiều ngồi trên giường, run rẩy: “... Thật... thật sao?”

Như thế này,...

Thúy Vân nói nhỏ vào tai Thúy Kiều vài chuyện, đầu Thúy Kiều gật gù liên tục, cuối cùng tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn nghe lời Thúy Vân, ngủ một giấc dậy, sáng hôm sau tự mình yêu cầu đi gặp Tú Bà, còn bản thân Thúy Vân đã sớm chuồn mất. Dù sao phần c

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nghề Kĩ Nữ

Tú Bà nghi hoặc nhìn người đang ngoan ngoãn quỳ trước mặt mình, khó tin đây chính là con nha đầu ngoan cố lần trước đã dùng dao tự đâm mình một nhát chỉ vì bà ta ép tiếp khách, không hiểu hôm nay đầu bị hư chỗ nào, lại tự nguyện quỳ gối xin được tiếp khách.

Nâng tay uống hết một tách trà, bà ta cao giọng:

“Nói thử cho Ma ma nghe, vì sao lại đổi ý?”

Thúy Kiều đúng y như lời dặn của Thúy Vân, mặt đỏ như gấc, đầu cúi xuống thật thấp. Trong mắt mọi người chính là vẻ e thẹn, thực chất trái tim trong lồng ngực đã đập liên hồi tưởng chừng muốn vỡ nát ra. Nàng thủ thỉ:

“Ma ma, đêm qua có một vị gọi là Vân công tử đến chỗ thiếp...”

“Ừ, Vân công tử, ta biết rồi!”, trong mắt Tú Bà lóe lên ánh sáng tò mò, cao giọng bảo: “Nói tiếp!”

“Hắn... Hắn ta... khiến thiếp rất hoài niệm... đêm qua... cảm giác kia...”

“Cảm giác?”

“Vâng, chính là, chính là... lúc ở trên giường... thiếp nghĩ, tiếp nam nhân cũng không...”

“Ha ha!”

Tú Bà cười lớn vài tiếng, lắc hông đi đến nâng Thúy Kiều dậy, vẻ quan tâm chăm sóc: “Ta nói người, con bé ngọc này, hóa ra đã bị tên tiểu tử mặt trắng đó khiến cho hư hỏng rồi sao!”

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng thầm nghĩ, đang định bảo tên Sở Khanh dụ dỗ nàng đi, sau đó đuổi theo bắt nàng lại, nào ngờ nàng ta đã ngoan ngoãn thế này, thật đỡ hao công tốn sức!

Bà ta dịu dàng vuốt nhẹ tóc mai bên hông của Thúy Kiều, con gà mái vàng của lão nương, ha ha...

Thúy Kiều vẫn tiếp tục cúi đầu vâng dạ, mọi người xung quanh lại bắt đầu rì rầm, không ngờ tên tiểu tử kia thật có bản lĩnh, có thể chiếm hữu được bông hoa mà mọi nam nhân đều thèm khát này.

Trong lúc đó, một tiểu nha hoàn đứng trong góc phòng, dung mạo không thể bình thường hơn đang không ngừng chửi bới trong lòng: “Mụ nội các người mới là tiểu tử mặt trắng, dòng họ các người mới là tiểu tử mặt trắng...”, hừ, trước mặt thì thân thân thiết thiết, sau lưng lại dám đâm chọc nói xấu nhau, đáng khinh.

Vị nha hoàn này không ai khác chính là Thúy Vân nhà chúng ta!

Tú Bà cho người lui xuống, chỉ để lại vài người: “Thúy Kiều, dù sao đây cũng là lần đầu tiên người tiếp khách, ta cũng phải dặn dò vài điều, chú ý cho kĩ!”

“Vâng, Ma ma cứ dạy bảo, thiếp xin lắng nghe!”

“Cái gọi là ‘Bảy chữ vành ngoài, tám chữ vành trong’, có biết không?”

Thúy Kiều thành thật lắc đầu, vẻ mặt có chút mơ hồ, ngay cả Thúy Vân cũng có phần tò mò, không biết đó là cái gì! Nào ngờ khi nghe Tú Bà nói xong, nàng quả thật muốn văng máu mũi...

Bà ta chậm rãi giảng giải, thái độ hòa hoãn không ít:

“Cái gọi là ‘Bảy chữ vòng ngoài’ gồm có khốc, tiền, thích, thiêu, giá, tấu, tử!”

Thúy Kiều mờ mịt nhìn bà ta, bà ta lại ung dung nói tiếp:

“Khốc, chính là dùng nước mắt để làm động lòng thương hại của khách làng chơi, phải khóc như thật để chứng tỏ thành tâm của mình, để nước mắt không khô, chỉ cần dùng gừng tươi thấm vào, sẽ tuôn ra không ngừng, trông sống động như thật!”

Thúy Vân đứng nơi góc phòng, không nghĩ tới, gừng ngoài chữa chứng khó tiêu ấm bụng, còn có công dụng này, Tú Bà, bà thật khiến ta bội phục không thôi!

“Tiền, chính là rủ khách cùng mình mỗi người cắt một mớ tóc, kết thành một sợi rồi chia nhau buộc vào cánh tay, dùng lễ ‘kết tóc’ để bày tỏ tấm lòng thủy chung son sắt, khách nhân nghĩ mình chân thành mà không nở ruồng bỏ!”

“Thích, nghĩa là lấy trầm khắc vào cổ tay hay trên bắp đùi mấy chữ ‘Thân phu mẫu nhân’ (Người chồng thân yêu tên là mẫu!), khách sẽ càng thêm yêu quý tin tưởng ta!”

“Lại nói, Thiêu nghĩa là đốt, dùng hương đốt vào sau huyệt của khách nhân, giúp tăng cao khoái hoạt, có điều phải là người cao tay mới sử dụng thủ pháp này!”

Thúy Vân nghe đến đây thì ngạc nhiên, Tú Bà, bà không nên mở kĩ viện, bà phải mở y quán mới đúng, sáu huyết trên bụng giúp điều hòa cơ thể, bài tiết độc tố, không biết sáng tạo thế nào lại có thể tăng khoái cảm kích thích được vậy?

“Giá, nghĩa là cưới hỏi làm vợ chồng. Sau khi biết khách là kẻ giàu có thì chủ động rủ rê bàn chuyện cưới hỏi, tất nhiên số tiền phải bỏ ra không hề nhỏ!”

“Tẩu, nghĩa là chạy, đây là kế ‘Đà đao’, nếu thấy qua lại đã lâu, khách nhân đã hết sạch của cải, muốn chuộc cũng không có tiền chuộc mà muốn chơi cũng không còn tiền chơi thì cách tốt nhất là tổng khứ đi cho rảnh nợ. Lúc ấy phải giả vờ rủ khách cùng nhau bỏ đi, hẹn giờ hẹn chỗ nhưng không đến, đánh lính cho quan lính đi bắt kẻ bỏ thê bỏ nhà, thế là hấn tất sợ mà bỏ trốn thật!”

“Cuối cùng, ‘Tử’ không phải là tự kết liễu cuộc đời, ý nói chết giả chứ không phải chết thật, thề thốt cho họ tin là mình chỉ biết có họ, nếu không tin thì chết ngay tại chỗ, trước mắt cho hấn thấy. Nếu biết y có thê thiếp rồi, không thể lấy mình được thì càng làm già, đến độ rủ y ‘cả hai cùng chết hơn là chẳng lấy được nhau’. Lúc đó cho dù có tán gia bại sản cũng đem hết tiền bạc ra dâng cho mình y cũng không tiếc!”

Chắc, thảo nào kinh doanh kĩ viện lại giàu có thế này, xem ra vị Tú Bà này là người hành nghề lâu năm rồi chứ chẳng chơi!

Thúy Kiều tuy có chút sợ hãi nhưng vốn là người thông minh, vừa nghe qua một lần đã có thể ghi nhớ, tuy có chút khó chấp nhận nhưng vẫn đọc lại một lượt nữa cho Tú Bà nghe, một chữ cũng không sai, trong lòng thầm khinh bỉ.

Tú Bà thì ngược lại, vẻ hài lòng càng lúc càng hiện lên mặt, cười nói ngọt ngào, đỡ Thúy Kiều ngồi lên ghế, bản thân lại tiếp tục thao thao bất

tuyệt:

“Bên cạnh đó còn có ‘Tám chữ vành trong’, chính là những động tác tạo khoái cảm cho khách làng chơi, đây là những tư thế cơ bản nhất mà bất kì kĩ nữ hành nghề nào cũng phải biết, gồm: chính thường vị, thân triển vị, cao yêu vị, khuất khúc vị, nữ thượng vị, phản vị, kỵ thừa vị và ngọa chiêu vị!”

“Tuy có rất nhiều nhưng đây chính là tám tư thế cơ bản, người cứ từ đó mà biến hóa ra! Khi chiêu chuộng khách cần phải chú ý, mỗi ngón nghề trên chỉ áp dụng cho một loại khách, tùy theo người nhỏ yếu hay lớn con, dai dẳng nôn nóng sôi nổi hay xiu xiu ếch ếch, bất lực hay xuất tình sớm...”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thúy Kiều dần dần cứng đờ lại, đỏ hồng cả lên, trán trối không biết nói gì, ngay cả Thúy Vân cũng không khỏi muốn xị máu mũi. Bà ta có thể nào không cần miêu tả một cách trần trụi như thế hay không? Ôi trời ơi, máu...

Tú Bà rất hài lòng, cười nhẹ mà vỗ lên mu bàn tay của Thúy Vân trấn an: “Đừng sợ, chỉ cần thỏa mãn được nhu cầu của khách nhân, số tiền kiếm vào chỉ sợ cả đời xài cũng không hết!”

Thật là đáng thán phục, quào!

Quả nhiên, sau bài học ban sáng, ngay tối hôm đó Thúy Kiều đã phải tự mình tiếp một vị khách nhân khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt sáng sủa bảnh bao nhưng lại mang theo nét dâm ô khó tả. Thúy Kiều nhìn thấy thì có chút kinh động, cố gắng giữ nét tao nhã, thành thạo rót trà dâng tới bên môi, cười nói ngọt ngào dụ cho hần ta uống.

Tiếp theo sau đó là tiết mục nhảy múa ca hát, nếu gặp thư sinh công tử có học thức thì đánh đàn ngâm thơ, cứ như thế mà câu giờ! Có điều vị khách nhân này dường như không đủ kiên nhẫn giống Mã Giám Sinh, chưa

gì đã kéo Thúy Kiều ngồi vào trong lòng mình, thô bỉ sờ tới sờ lui, nhanh chóng thoát hết quần áo của Thúy Kiều ra, hắn còn thô bỉ đến nỗi chậm rãi móc trong lòng ngực ra một cây trâm ngọc, nhìn sơ đã biết đắt tiền, nhét thẳng vào bầu ngực căng tròn đang ẩn ẩn hiện hiện dưới lớp yếm tím đậm làm nổi bật lên làn da trắng sáng của Thúy Kiều.

Lần trước cùng lắm là trơ mắt chứng kiến cảnh Mã Giám Sinh tự mình giải quyết, lần này lại phải chịu nhục cho hắn khinh bạc, Thúy Kiều cắn nát khước môi, bàn tay yếu ớt chống đỡ, muốn né tránh khỏi bàn tay bẩn thỉu của người này, nào ngờ hắn ta càng lúc càng thô bạo, xé toạc cả váy dưới chân của nàng ra, đầu ngực vào ra sức cắn hai khối tròn trước ngực...

Thúy Kiều nhục nhã vô cùng, lấy trâm ngọc trước ngực ra, vùng lên muốn tự sát, nào ngờ Thúy Vân chụp lại, thở dài một hơi: “Đại tì, chuyện gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, chết không phải là kết thúc đâu...”

Lúc này tên đàn ông kia buông Thúy Kiều ra, lại tiếp tục một màn trình diễn rên rỉ giống Mã Giám Sinh lần trước, có điều hắn thể nhưng rất dẻo dai, những ba lần mới thỏa mãn, cuối cùng nằm phịch ra giường, ngáy o o.

Thúy Kiều nước mắt lưng tròng, đau đớn cười tự giễu...

“Ha ...ha...”

Thúy Vân quệt nước mắt trên mặt Thúy Kiều đi, nhẹ giọng thủ thỉ: “Đại tì, bên ngoài vẫn còn người đang nghe lén, Tú Bà này là kẻ đa nghi, cẩn thận bị lộ chuyện. Tì xem này...”, vừa nói vừa dùng tay chỉ vào mấy đốm hồng hồng trên ngực Thúy Kiều, chỗ tên nam nhân khi nãy hôn trúng.

“Để tạo ra những dấu vết thế này, chỉ cần dùng tay tự nhéo nhẹ sẽ ra, tì... chịu đau một lát...”

Thúy Vân tỉ mỉ hướng dẫn một lần nữa cho Thúy Kiều cách sắp xếp trong phòng, phải làm sao mới qua mặt được Tú Bà, chỉ cần nhẫn nhịn một thời gian nữa sẽ có thể có đủ tiền để chuộc Thúy Kiều ra, quay về cuộc sống thường ngày, hạnh phúc bên cạnh Kim Trọng...

Nhắc tới Kim Trọng, Thúy Vân có chút ghen đắng ngay cổ họng, nhưng bây giờ chỉ có hăn mới là động lực để Thúy Kiều tiếp tục sống, nàng không thể...

“Bây giờ tỉ chỉ cần bôi bôi trét trét một tí cho giống, sáng mai cứ giả vờ thẹn thùng chui rúc vào lòng hăn mà nằm, đảm bảo không có ai nghi ngờ...”

Thúy Kiều im lặng nghe, cuối cùng nghi hoặc hỏi một câu: “Vân Nhi... ai chỉ cho muội những thứ này?”

Thúy Vân sượng mặt, tay chân dừng lại, tĩnh lặng hồi lâu mới mỉm cười hòa nhã: “Đại tỉ, những thứ này sách vở đều có ghi chép! Có điều... Sách vở có chép cũng không bằng kiến thức mà Tú Bà truyền đạt cho tỉ đâu! Xem ra bà ta thật sự là một người giỏi đào tạo, dù sao cũng có vài thứ có thể dùng được!”

Nhắc tới việc ban sáng, Thúy Kiều lại ngượng ngùng, nhanh chân làm theo lời Thúy Vân bảo. Nàng nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng đặc sệt đang dính trên giường, cảm thấy ghê tởm vô cùng, bất ngờ Thúy Vân đang đi bầy bừa lung tung trong “chiến trường” chỉ nhàn nhạt phun ra một câu:

“Đại tỉ, tính mạng quan trọng nhất, những thứ như nhân phẩm hay trinh tiết gì đó... chỉ là đồ phế thải thôi...”

Thúy Kiều sững người ra, không đáp trả, nhẹ nhàng nằm xuống trên giường. Thúy Vân cảm thấy ổn thỏa mới tiến lại giường, trông thấy vẻ thất thần của đại tỉ, nàng cũng không biết phải nói gì, đành đứng chôn chân một chỗ hồi lâu...

“Đại tử, có gì ta sẽ dặn dò Lục Châu, tử không cần lo lắng đâu...”

Thúy Kiều nhắm mắt, tay túm chặt chặn che ngang người, mặc kệ cánh tay gân guốc của tên nam nhân kia vừa vòng qua người mình, ảo não cười nhẹ: “Thúy Vân, ta lại khiến muội phải bận tâm rồi! Muội mau trở về đi, không nên để cha mẹ lo lắng...”

“Đại tử, nhất định chúng ta sẽ cứu tử ra...”

Thúy Kiều mệt mỏi không trả lời, ngay khi Thúy Vân trèo cửa sổ trốn ra, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp...

Nhưng dù sao thế này cũng đã hơn hẳn những kĩ nữ khác rồi, những khuất nhục này có là gì nếu vẫn giữ được tấm thân... Có điều, nếu gặp lại Kim Trọng, Thúy Kiều nàng còn mặt mũi nào mà nhìn hắn nữa?

Thúy Kiều à, mi phải mạnh mẽ, ai đời nào lại để em gái nhỏ nhắn cứ phải đi theo bảo vệ che chở như thế...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Gặp Lại Người Quen

Hơn ba năm nữa trôi qua, Thúy Vân đã trở mã cao lớn xinh đẹp vô cùng, không phải là vẻ đẹp e thẹn của nụ hoa vừa chớm nở mà chính là vẻ hoang dại đầy khỏe khoắn của cỏ dại ven đường.

Trong suốt thời gian này, Thúy Kiều liên lạc với Thúy Vân rất đều đặn. Những tưởng cứu Thúy Kiều ra đoàn tụ với gia đình, chấm dứt hết những khổ đau dằn vặt sau này thì nào ngờ, một ngày kia, Thúy Vân nhận được một bức thư viết tay của Thúy Kiều, nội dung thế này:

“Vân Nhi, đại tỉ đã gặp được một người biết trân trọng yêu quý tỉ rồi, chàng tên gọi Thúc Sinh, là con trai của Lại bộ thượng thư. Tỉ cùng chàng đã nên duyên vợ chồng, thoát khỏi chốn hồng trần hoang dâm kia, trở lại cuộc sống bình thường như bao cô gái khác, muội không cần lo lắng cho tỉ nữa. Con gái bất hiếu không thể chăm sóc báo hiếu cho cha mẹ, chỉ hi vọng muội sẽ thay tỉ chăm sóc cho hai người... Thúy Vân, nhất định sẽ có ngày tỉ trở về! Bảo trọng!”

Thúy Vân buột miệng văng tục, chó má, tên Thúc Sinh này từ đâu chui ra phá hỏng hết mọi kế hoạch của nàng thế này? Gì mà trân trọng yêu quý, đại tỉ, tỉ có biết hắn ta đang nuôi một con sư tử cái ở nhà mang tên Hoạn Thư hay không? Sau này cô ta hành hạ tỉ không còn đường lui, lại bị lừa vào lầu xanh lần hai đó.

Chết tiệt!!!!!!!!!!!!!!

Đáng hận!!!!!!!!!!!!!!

Hận, sao lại có thể không hận? Đại tì Thúy Kiều cố ý viết một lá thư thế này, khác nào thư từ biệt? Không nói cho nàng nghe tì ấy đang ở nơi nào thì làm sao mà...

Trong lòng Thúy Vân có chút tức giận, Thúy Kiều đã lớn rồi, tại sao cứ thích làm việc không biết suy nghĩ như vậy? Thúc Sinh dùng vài lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tì ấy đã nghe theo... Hừ, đã vậy, mắc cái quái gì Thúy Vân nàng phải lo lắng cho tương lai của tì ấy cho thêm một thân?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng mỗi khi nhớ tới sự kiện Thúy Kiều sắp bị bán vào lầu xanh lần hai, Thúy Vân không thể không lo lắng.

Lại nói, trước khi bị bán vào lầu xanh còn bị Hoạn Thư hành hạ một trận, chưa kể đại tì còn hại Từ Hải người ta phải vì tì ấy mà chết oan, bị tên Hồ Hến gì ấy lừa phỉnh, đi một vòng dài cuối cùng mới trở lại quê nhà được...

Thúy Vân cắn cắn môi, đắn đo suy nghĩ không biết phải làm sao. Đúng lúc này, Thước Hỉ đi vào, nhặt tờ giấy trên bàn lên xem. Thúy Vân cũng không trách mắng gì, để mặc nàng ấy đọc, chán nản nằm dài xuống bàn, Thước Hỉ thấy thế thì cười cười:

“Sao vậy? Cái cô Thúy Kiều kia lại làm gì à?”

“Người đọc rồi đó, tì ấy bỏ đi rồi...”

Nàng ấy lật tờ giấy qua lại mấy lần nữa mới gật đầu: “Cô ta gặp được người trong mộng, bỏ đi cũng là chuyện thường thôi, chủ nhân lo lắng làm chi?”

“Thước Nhi à, đâu phải mọi chuyện đơn giản như thế?”

Quá quen với cảnh tượng này, Thước Hỉ cũng không có phản ứng gì nhiều, tiếp tục công việc quét dọn của mình. Đang làm bỗng nhiên ngừng lại, neho mắt tỏ ý dò hỏi: “Chủ nhân, không phải cô định đi tìm Thúy Kiều đó chứ?”

Thúy Vân có chút giật mình, phun luôn ngụm nước trong miệng ra, trợn trắng mắt nhìn Thước Hỉ: “Thước Nhi, quả nhiên chỉ có người hiểu lòng ta!”

“Lần này cho ta đi cùng chủ nhân đi, ta ở nhà một mình quả thật chịu không nổi...”

Thước Hỉ cúi đầu, giọng nói có chút ảo não. Không cần Thước Hỉ nói Thúy Vân cũng biết, vốn mẫu thân cùng Vương Quan không thích Thước Hỉ nên trong lúc Thúy Vân vắng nhà, bọn họ làm khó dễ nàng không biết bao nhiêu mà nói, chỉ là nàng chưa từng kể thôi.

Thúy Vân suy nghĩ một hồi, cắn cắn môi: “Nhưng Thước Nhi này, Vương Quan đang trong lúc sắp đi thi...”

“Chủ nhân, cho em xin, bọn họ đậu bảng vàng rồi, Kim Trọng kia đã là quan trong triều, hắn ta lại là hôn phu của Thúy Kiều, tại sao không thấy hắn bận tâm mà chỉ toàn thấy cô chạy tới chạy lui lo lắng tới mức chóng cả mặt hoa cả mắt thế kia? Hay để em đi tìm Kim Trọng, bảo với hắn Thúy Kiều đi lấy chồng rồi, khỏi tốn công chờ đợi đi nhé?”

“Àch, nhờ ai cũng được nhưng ta chưa từng có ý định nhờ vả Kim Trọng”

“Cũng đúng, giờ mà có tìm ra Thúy Kiều, chưa chắc hắn ta còn nhớ thương nàng ấy!”

Nếu trước kia có người nói câu này, ắt hẳn Thúy Vân sẽ không tin, thế nhưng từ ngày Kim Trọng bày tỏ tình cảm với nàng, theo đuổi suốt một

thời gian dài vừa qua... nàng tin rồi!

Có khi hẳn còn không nhớ ra gương mặt của đại tỉ ấy chứ...

Nam nhân, rõ là thứ sinh vật kì lạ.

Thước Hỉ lại tiếp tục hỏi, do đang đưa lưng về phía Thúy Vân nên nàng không nhìn thấy được vẻ bồn chồn lo lắng trên mặt Thước Hỉ:

“Chủ nhân, nếu vậy cô định khi nào đi?”

“Khi nào à? Kim Trọng cùng Vương Quan đã sớm trở về, chỉ mấy hôm nữa thôi sẽ lên kinh nhận chức quan, đồng thời đưa cả gia đình đi theo, nếu vậy cha cùng mẹ đã có người chăm sóc rồi, chúng ta nhân ngày đó mà đi đi!”

Nói là làm, ngay tối hôm ấy nhân lúc mọi người bận rộn dọn dẹp, Thúy Vân dắt theo Thước Hỉ lặng lẽ đi về phía Lâm Tri.

Chí ít cũng phải gặp được Thúy Kiều, dù không thể ngăn cản nhưng ít nhiều cũng có thể cảnh báo tỉ ấy. Thúy Vân vẫn không nỡ để đại tỉ mình chịu khổ thêm nữa, dù sao thì... Haiz, chuyện Kim Trọng bày tỏ tình cảm với nàng vẫn khiến nàng có cảm giác mình có lỗi với đại tỉ.

Như lần trước, Thúy Vân cùng Thước Nhi đều cải trang thành nam nhân, cả hai nhanh chóng tìm đến được Phi Thúy Lâu, so với một năm trước cũng không khác xa là bao. Các nàng vừa đặt chân vào trước cửa thì đã nghe một âm thanh khá quen thuộc:

“Vân công tử?”

Thúy Vân ngạc nhiên, người gọi tên nàng không phải là Tú Bà, thế nhưng lại là tỉ nữ thân cận bên cạnh đại tỉ, Lục Châu. Nàng ăn vận bộ cánh mỏng hồng phớt, trên trán điểm một đoá hoa mai đỏ rực, mi mắt cong cong

yêu mị, trên người đeo không biết bao nhiêu là trang sức vòng vàng chói mắt, gương mặt dường như xinh đẹp hẳn ra.

Thúy Vân nghi hoặc, thử gọi: “Lục Châu?”

Lục Châu mím môi không nói gì, chỉ bảo: “Đi theo ta!”

Thước Hỉ đứng phía sau lớn tiếng cười chế giễu: “Xem ra có trò hay rồi đây!”

Thúy Vân nhú mi, trong lòng bỗng nhiên có tí dự cảm không lành nhưng vẫn đi theo Lục Châu, nàng ta hình như rất có thể lực ở nơi lầu xanh này, thấy nàng ta, mọi người đều tự động dạt sang nhường lối. Thúy Vân bước lên ngay phía sau lưng Lục Châu, một lát sau thì đi đến một gian phòng nhỏ có vẻ trang nhã. Nàng ta hạ rèm châu xuống, nụ cười cũng tắt ngúm, chỉ còn lại vẻ mặt không rõ cảm xúc.

Thúy Vân ngồi yên bất động, chờ nàng ta chủ động mở miệng.

Lục Châu rót trà cho hai người xong thì bắt đầu câu chuyện: “Nhị tiểu thư, xem ra cô chậm một bước so với Lục Châu rồi!”

Thước Hỉ ngay gần ngồi một bên, bộ dáng lười nhác nhếch môi, nửa muốn nói nửa lại thôi! Một tì nữ nho nhỏ lại có thể có được ngày hôm nay, xem ra tâm cơ rất sâu!

“Cách đây một thời gian, có một vị thư sinh gọi Thúc Sinh đến đây, đem lòng say mê tiểu thư...”

“Lục Châu, trước kia ta từng dặn em phải trông coi đại tỉ cẩn thận, chờ đủ tiền sẽ cứu tỉ ấy ra, sao bây giờ lại...?”

Không để Thúy Vân nói hết câu, Lục Châu đã ôm bụng cười lớn, cười mãi không dừng khiến người đối diện cảm thấy khó chịu vô cùng: “Nhị tiểu

thư à! Không nên nôn nóng, chờ nghe Lục Châu nói xong đã!”

Thước Hỉ có vẻ không nhị nữa, đứng bật dậy túm chặt lấy cổ áo của Lục Châu, lạnh giọng cảnh cáo: “Con oắt người, nói chuyện cho đàng hoàng, không khéo ta...”

“Thước Nhi, ngồi xuống”

Nghe Thúy Vân nói vậy, Thước Hỉ mới miễn cưỡng buông Lục Châu ra, ngồi phịch xuống chỗ cũ, riêng Thúy Vân lại cố gắng tỏ ra kiên nhẫn: “Nói đi”

Lục Châu thôi không cười nữa, ánh mắt mang theo tia sát khí mà trước giờ Thúy Vân chưa từng thấy qua, đây đâu phải là Lục Châu ngây thơ hồn nhiên của ngày trước, tại sao lại...

“Cô không hiểu sao? Nếu tiểu thư có ở đây, chức danh hoa khôi này làm sao nằm trong tay ta được? Ta đành phải tống tiễn cô ta đi xa xa một chút thôi!”

Đến lúc này Thúy Vân cũng không thể bình tĩnh hơn nữa, chỉ nhàn nhạt đứng dậy, ngay cả nhìn Lục Châu một cái cũng lười biếng. Không cần nghe nàng ta nói thêm nàng cũng có thể đoán ra được mọi chuyện.

Hóa ra đại tì hành động như vậy là do có người thân cận bên cạnh thúc giục, tì ấy lại vô cùng chán ghét chốn này, đương nhiên sẽ nghe theo, không ngờ Lục Châu lại lợi dụng tì ấy.

Lục Châu bị Thúy Vân chọc cho giận, giọng nói mang theo chút chua ngoa: “Nhị tiểu thư, đứng lại, cô định đi đâu? Đây là địa bàn của Phỉ Thúy Lâu, cô muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?”

Lúc này Thước Hỉ đi phía trước Thúy Vân, thở dài một hơi, chậm chạp quay lại nhìn Thúy Vân đang giận đến tím tái mặt mũi phía sau lưng:

“Chủ nhân, em có hai tin, một vui một buồn muốn thông báo cho cô, cô muốn nghe tin nào?”

Trong giờ phút này mà vẫn có thể nói đùa được, hiển nhiên chỉ có mình Thước Hỉ.

Thúy Vân dờ khóc dờ cười, giả vờ nghĩ ngợi một hồi: “Nói đi, tin buồn ấy!”

“Ha!”, Thước Hỉ cười lớn một tiếng, tay chống hông ôm bụng: “Tin buồn là chúng ta bị người của cô Lục Châu kia bao vây rồi!”

Thúy Vân nhướn mi nhìn xuống bên dưới, quả nhiên chỉ thấy một đàn áo xám đang chờ đón các nàng dưới chân cầu thang. Đoạn, quay sang nhìn Thước Hỉ: “Còn tin vui là gì?”

Thước Hỉ không trả lời, nhanh nhẹn bước tới túm lấy cổ áo Thúy Vân, nhón chân xoay một vòng lên không trung, cả thân hình bay bổng lên, nhảy từ trên lầu ba tiếp đất một cách vô cùng nhẹ nhàng, dễ dàng vượt qua đám người đang lăm le chờ xử lý các nàng kia.

Thúy Vân bị hù dọa hoảng sợ đến nổi tái xanh cả mặt, đang lúc choáng váng thì nghe giọng điệu thập phần cao hứng của Thước Hỉ: “Tin vui là, chủ nhân, em biết võ công!”

Vừa nói xong, không biết kiếm đâu ra một thanh gươm, oai oai dũng dũng lao vào giữa một đám nam nhân to lớn, vung tay vung chân một hồi đã hạ gục được không ít người, Lục Châu đứng trên lầu quan sát tất cả, lớn giọng gào: “Người đâu, mau bắt tên thư sinh kia lại cho ta!!!!”

Được lệnh của Lục Châu, bọn họ bắt đầu quay sang tập trung lên người Thúy Vân, đao gươm sáng lóa. Thúy Vân kinh sợ không thôi, trước giờ cùng lăm lăm chỉ nhìn thấy đao chặt thịt bò, chứ còn đao dùng để chém người, lại sắc bén bóng nhoáng như thế này, quả thật... đáng sợ!

Thúy Vân vì yêu tính mạng của mình mà co chân chạy từ bên trong ra, vừa chạy vừa lớn tiếng: “Bớ người ta, gian dân a, có người muốn cưỡng đoạt ta a...”

Nếu bình thường, một cô gái la hét như thế cũng không có gì đặc sắc, có điều, Thúy Vân hiện tại đang cải nam trang. Các bạn cứ hình dung, một tên thư sinh mặt trắng xinh đẹp bỏ chạy đi đâu, vừa chạy vừa la hét một câu thô bỉ như thế, phía sau lại là một đám nam nhân ai nấy hung hăng hổ báo tràn trề tinh lực, thật khó mà để cho người ta không hiểu lầm.

Một vị đại thúc bên đường chép miệng, chắc, bọn nhỏ ngày nay quả thật hết thuốc chữa, nữ nhân không yêu, lại quay sang yêu một tên nam nhân.

Do bẩm sinh chất giọng của Thúy Vân rất lớn nên lời kéo không biết bao nhiêu là sự chú ý, chạy được một hồi lâu nàng bắt đầu đuối sức, không còn hơi đâu để la hét, lúc này một thanh gươm lao tới, cắm phập ngay dưới chân khiến nàng hoảng hồn té ngã sóng soài trên đất, mũi đập BÉP một cái lên sàn gạch giữa phố, máu tuôn xối xả.

Lục Châu cũng không thèm quan tâm đến hình tượng của bản thân, xách váy chạy đến, tóc tai rối bù xù: “Không được để hã ta thoát, ta còn phải bắt hã chế tạo thêm phần cho ta...”

Thúy Vân lồm cồm bò dậy, vừa định bỏ chạy thì... nàng nhìn thấy trước mắt mình xuất hiện một đôi giày xanh nhạt, ngẩng đầu nhìn lên...

Máu mũi tuôn ra càng xối xả.

Ach, bỗng nhiên xuất hiện một nui nam nhân thế này, không phải là người của Lục Châu đó chứ?

Thắc mắc này của Thúy Vân được Lục Châu vừa mới trườn tới giải đáp ngay lập tức. Nàng ta nghi hoặc nhìn bốn người nam nhân kì lạ trước

mặt đang che chắn cho Thúy Vân, đe dọa: “Các người là ai, đừng có lăm chuyện mà xen vào...”

Thúy Vân rơi lệ, tạ ơn trời Phật, hóa ra không phải là bè lũ của Lục Châu!!

Cơ mà, không phải người của Lục Châu, vậy... là ai?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thân Phận Mới

Màn rượt đuổi gay cấn cuối cùng cũng đến hồi kết, đám người kia dè chừng nhìn bốn người nam tử lạ mặt, nhìn Thúy Vân rồi lại liếc nhìn sang Lục Châu. Lục Châu đầu tóc rối bù, cười nhếch mép:

“Hừ, chẳng lẽ Lục Châu ta đây, đường đường là chủ nhân của Phi Thúy Lâu lại đi sợ các người sao? Nếu không tránh ra thì đừng...”

Lục Châu chưa nói hết, người nam nhân mặc y phục xanh nhạt đứng đầu đã lên tiếng cắt ngang: “Thật không ngờ nữ nhân ở Lâm Tri lại có thể hung hăng can quấy nhường này!”

Lục Châu tức muốn sùi bọt mép: “Người....”

Bỗng nhiên xuất hiện một đám người kì lạ, đã vậy còn bảo hộ cho mình, Thúy Vân cảm thấy tự tin hơn hẳn, run rẩy bám chặt tay áo của vị Bạch y công tử đang đỡ lấy mình, ngay cả chuyện mình đang làm bẩn quần áo của người ta cũng không biết: “Chư vị đại hiệp, bọn chúng muốn cưỡng gian ta, cướp của xong rồi giết người...”

Bạch y nam tử đen mặt, lam y nam tử đứng phía trước phản nộ: “Thật không ngờ trên đời này lại tồn tại loại cầu tặc như các người, hôm nay ta mà không trừ gian...”

Lúc này bỗng nhiên ba người đứng phía sau thở dài, bước tới phía trước túm lấy lam y nam tử, nhỏ giọng: “Từ Hải, không nên làm lớn

chuyện, nơi đây là địa bàn của quan phủ!”

TỪ HẢI????????????????

Thúy Vân há hốc mồm.

Vị đại hiệp kia họ Từ tên Hải có phải không?

Óa????????

Khoan đã, nhìn nét mặt quen quen?

Thúy Vân quên cả sợ hãi, chật vật quan sát Từ Hải một hồi mới ngả ngửa ra, là do nàng nhìn nhầm hay sao? Rõ ràng người này trông rất giống vị Minh Sơn hòa thượng ở chùa Hồ Bào kia, sao lại có thể là Từ Hải?

Cục diện đang dần co thì từ xa, một đám bụi mù bay tới như lốc xoáy, phía sau còn lôi kéo theo một đám to quan binh. Bốn người Từ Hải thấy thế thì phi thân đi mất, Thúy Vân đang ngơ ngác, một tay bị Bạch y công tử lôi theo, tay kia bỗng nhiên bị người chụp lại.

Thước Hỉ ngạc nhiên: “Chủ nhân? Có làm sao không?”

Không đợi Thúy Vân trả lời, Thước Hỉ liền nhún chân, kéo Thúy Vân chạy theo hướng mà đám người của Từ Hải vừa rời đi.

Náo loạn một hồi, cuối cùng chỉ còn mình Lục Châu cùng đám quan binh ngơ ngác đứng đó.

Lâm Tri không thể ở lại, đành phải đi nơi khác thôi. Điều khiến Thúy Vân tiếc hận chính là chưa tìm được tin tức gì của đại tì đã giắt chân lên cổ chạy, hừ, Lục Châu khốn khiếp, đừng để ông đây nhìn thấy người.

Sáu người dừng lại ở bên ngoài kinh thành, ngoại trừ Thúy Vân đang ụp mặt say xắm mặt mày, những người còn lại đều vô cùng tỉnh táo mà giới

thiệu, đại loại thế này.

Vị bạch y công tử tên gọi Trần Đông.

Hai người còn lại, một người gọi là Dương Đình Trung, người kia là Dương Trọng Nghĩa, là hai huynh đệ đi theo Trần Đông cùng Từ Hải.

Người cuối cùng, cũng là vị đại hiệp mặc trang phục xanh lam, là một người khá phách lải điem tỉnh vô cùng, tỉ phu tương lai của Thúy Vân gọi Từ Hải!

Thước Hỉ cười nhạt, đứng lên ôm quyền: “Tiểu đệ tên gọi Thước Hỉ, còn chủ nhân...”

“Ấy, tại hạ gọi là...!!!!”

Thúy Vân trợn mắt dành ra mấy giây để suy nghĩ. Nghĩ đi, phải dùng cái tên gì mới óc thể qua mắt được đám người giang hồ hung hăng này? Bỗng nhiên một đám mây trắng bay ngang trên đầu nàng, Thúy Vân chợt nảy ra một cái tên...

“...Không giấu giếm gì các vị, tại hạ tên gọi Bạch Vân Du”

“Ra là Bạch huynh đệ! Hân hạnh!”

Thúy Vân cười ha ha đáp lễ, trong khi đó trừng mắt nhìn Thước Hỉ, chả nhẽ lại đi bảo với bọn họ một tên nam nhân lại gọi là Vương Thúy Vân hay sao? Họ tin mới là lạ! Riêng Thước Hỉ, nghe họ của mình bị Thúy Vân mượn một cách trắng trợn cũng chỉ lè lè lưỡi không quan tâm, dù sao cũng chỉ là họ giả mà thôi, Thước Hỉ không sợ.

Lúc này khí phách oai hùng trừ gian diệt bạo của Từ Hải cũng đã giảm xuống, chỉ thấy hần chậm rãi ngồi trên đá nhắm mắt lại, để cho Trần Đông cùng hai người kia hỏi chuyện:

“Không biết nhị vị huynh đệ đây đã đắc tội gì với Phỉ Thúy Lâu, lại để bọn họ đuổi bắt thế kia?”

Thúy Vân cũng không có ý định nói dối, chậm rãi tường thuật: “Thật không giấu, tại hạ là một người chế phấn thơm, bị bà chủ Phỉ Thúy Lâu nhìn trúng, muốn bắt tại hạ lại độc quyền cho kỹ viện của cô ta nên mới náo loạn thành ra như vậy, để nhị vị chê cười rồi!”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng của Thúy Vân còn rất nhiều nghi vấn.

Thứ nhất, nàng vừa mới nhận được thư của đại tể Thúy Kiều cách đây mấy hôm, nghĩa là đại tể chỉ vừa rời đi trong vài hôm mà thôi, vậy tại sao dáng vẻ của Lục Châu cũng như những người ở Phỉ Thúy Lâu, Lục Châu đã làm bà chủ nơi đó một thời gian khá lâu rồi.

Thứ hai, vị Tú Bà trong truyền thuyết cùng tên đồn mạt Mã Giám Sinh đã bị ném đi nơi nào?

Chẳng lẽ phía sau còn sự tình gì hay sao?

Trần Đông tốt bụng lên tiếng hỏi: “Vậy bây giờ các huynh đệ tính như thế nào!”

Thúy Vân liếc sang phía Từ Hải, thật lòng muốn lôi hắn đi gặp đại tể quá đi! Từ Hải gặp đại tể, tình cảm phát sinh mãnh liệt, Từ Hải sẽ diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, giúp Thúy Kiều thoát khỏi số kiếp long đong, hai người sẽ nắm tay nhau tới thiên trường địa cửu!!! Nghĩ đã phát thèm, có điều, trông thấy bộ dáng lạnh nhạt kia,... khó lòng mà kéo đi được!

Có khi chưa kịp gặp Thúy Kiều đã bị hắn hiểu lầm vung cho vài kiếm nằm liệt giường.

Thôi đành để hai người ấy tự gặp nhau vậy! Có duyên ắt sẽ được tương phùng!

Nghĩ vậy nên Thúy Vân khí thế hùng hực ôm quyền: “Có lẽ chúng ta phải trở về thôi! Cũng không còn sớm, xin cáo từ!”

Thúy Vân đang gấp gáp, lần này bỏ đi chỉ để lại một lá thư, không biết cha mẹ có lo lắng hay không. Thước Hỉ đi theo phía sau Thúy Vân, lúc gần đến cổng thành thì đưa tay chặn nàng lại:

“Chủ nhân, để em vào trước thăm dò tình hình đã!”

Thúy Vân đương nhiên không suy nghĩ nhiều, gật đầu lia lịa. Hiện tại người có võ công là Thước Hỉ nha, Thúy Vân nàng ngay cả công phu mèo cào còn không biết, đi theo chỉ tổ làm phiền.

Thế là mỗi nữ đứng thập thò ngoài gốc cây, ánh mắt hăm mộ nhìn một thân công phu đầy mình của Thước Hỉ, chân chỉ nhón nhẹ một cái đã phóng vút lên tận ngọn cây, âm thầm quan sát xung quanh. Lúc Thước Hỉ trở lại, sắc mặt không được tốt cho lắm khiến Thúy Vân có dự cảm chẳng lành:

“Thước Nhi, thế nào?”

“Chủ nhân, phía trước quan phủ đã chặn toàn bộ lối đi, chỉ cần chúng ta trở vào là bị bắt ngay, xem ra Lục Châu của Phỉ Thúy Lâu này có mối quan hệ khá tốt đẹp với quan phủ. Bọn chúng đã bao vây hết mọi đường rồi, chúng ta chỉ có thể đi lối này thôi”

Thúy Vân kinh hãi che miệng, có chút không tin ngoái đầu vào trong nhìn, quả nhiên thấy ánh sáng bập bùng càng lúc càng tiến lại gần thì xanh mặt, nắm tay áo của Thước Hỉ mà lùi đi.

“Nhưng Thước Nhi, đường kia đi đâu... chúng ta đâu biết, liệu có thể trở về nhà không?”

“Đi nhanh đi, còn chần chừ là bị bắt ở đây luôn, khỏi cần vất vả tìm đường về nữa...”

Thúy Vân tăng tốc, chạy vèo vèo theo Thước Hỉ, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn phía sau, nhìn thấy một đám to quan binh thì lại tiếp tục rơi lệ.

Ông trời, Thúy Vân ta ăn ở phúc đức đầy mình, tại sao vừa đặt chân ra khỏi cửa đã bị truy sát thế này?

Thước Hỉ cùng Thúy Vân vừa bay vừa nhảy một hồi thì bắt gặp đoàn bốn người của Từ Hải cùng Trần Đông, cả hai hụt hơi, ngay cả thở cũng không kịp, Thước Hỉ dùng sức ném Thúy Vân tòng teng trên cây, sau đó bản thân mình cũng phi thân lên.

Trần Đông xòe quạt ra, tao nhã cười: “Nhị vị huynh đệ, chúng ta thật có duyên!”, đoạn, bốn người cũng tìm chỗ mà ẩn thân.

Chưa đầy một lát sau, toán quan binh đã rầm rộ cười ngựa chạy tới. Kẻ cầm đầu lớn tiếng hô: “Mau bắt hai kẻ đó lại, nếu không chúng ta còn mặt mũi nào mà ăn nói với phu nhân? Hừ, chỉ là hai thằng oắt vặt mũi chưa sạch, lại dám mong trốn thoát khỏi tay ta?”

Vừa nghe hai chữ phu nhân, Thước Hỉ đã kinh ngạc nhìn sang chỗ Thúy Vân thì được chiêm ngưỡng một cảnh tượng dở khóc dở cười...

Thúy Vân tứ chi bấu chặt lên thân cây, mồ hôi tuôn ra xối xả, nhìn từ xa cũng có thể thấy cành cây đang run rẩy nhẹ nhẹ có nhịp điệu, hai mắt mở to, ngay cả chớp cũng không dám. Không hiểu ôm như thế nào, cả người lại bị xoay ngược xuống đu như đười ươi tòng teng vắt vèo...

Nàng xám xanh cả mặt, ngay cả hô to cũng không dám, từ đây rớt xuống cũng không được, để bọn kia bắt cũng không xong, hu hu.

Ngay lúc hai tay mỗi nhừ, mồ hôi trơn trượt khiến Thúy Vân sắp tuột xuống dưới thì... có một cánh tay thò ra tóm chặt lấy cổ áo của Thúy Vân, không nhìn rõ hẳn làm thế nào, chỉ thấy thoát cái nàng đã ngồi an an ổn ổn trên cành cây khác to chắc hơn.

Từ Hải ra hiệu bảo Thúy Vân im lặng, bản thân mình chăm chú quan sát đám quan binh bên dưới.

Thúy Vân nhìn hết một lượt, cũng không biết những người kia đã trốn đi đâu rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa sợ vừa cảm thán...

Làm người biết võ công quả thật không tệ nha, biết thế ngay từ khi vừa trùng sinh lại nàng đã xách hành lí đi gia nhập giang hồ rồi! Nếu ngày xưa mà học võ nghệ, bây giờ đã không phải chật vật thế này.

Bọn quan binh chỉ nhanh chóng thúc ngựa chạy ngang chỗ này, một lát sau đã không thấy bóng dáng, tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng nhỏ lại rồi mất hút.

Từ Hải tốt bụng tóm cổ áo của Thúy Vân định thả nàng xuống đất, trông cái bộ dạng thư sinh yếu ớt tay trái gà không chặt kia, ắt hẳn không có công phu gì rồi, khi này ngay cả ngồi trên cây cũng không xong, còn muốn té xuống dưới, nào ngờ vừa nắm cổ áo nàng đã bị nàng làm cho ngẩn người...

Thúy Vân sợ muốn chết nhưng không dám hét lên, hai tay bơi bơi như vịt mắc cạn, chân nhất định bấu víu vào cành cây sống chết không thả, cổ áo lại bị xách lên...

Bốn người kia đã sớm đáp xuống đất, khó hiểu nhìn tư thế của Thúy Vân cùng Từ Hải.

Từ Hải đen mặt, không khách khí thả Thúy Vân rơi tự do trong không trung, hẳn buông tay ra thì nhẹ nhàng nhảy xuống, chân vừa chạm đất lại

nghe một tiếng “PHỊCH” rõ to, rơi ngay sau lưng mình.

“Chậc, Từ Hải, người cũng nên thương hương tiếc ngọc một chút, dù sao người ta cũng là công tử xinh đẹp thế kia...”, vừa nói, ánh mắt mang theo tia bỡn cợt, Từ Hải chỉ nhàn nhạt ném lại một câu: “Không phải ai cũng có sở thích như người!”

Hai huynh đệ Đình Trung cùng Trọng Nghĩa cười ngặt nghẽo, bước tới vỗ vỗ vai Trần Đông ra chiều cảm thông: “Hóa ra huynh có thị hiếu đó, mãi đến bây giờ chúng đệ mới biết, thật là... ai nha!!!!”

Trong lúc bốn kẻ kia cười cười nói nói, Thước Hỉ có chút không biết phải làm thế nào, đành trơ mắt nhìn dáng vẻ chật vật của chủ nhân nhà mình. Bình thường ở nhà lúc nào cũng mang theo vẻ mặt lạnh nhạt chững chạc, không hiểu sau vừa bước chân ra khỏi cửa đã te tua không chịu nổi thế này.

Thúy Vân say xẩm ngồi dậy, ngheo đầu sang một bên phun mớ cỏ cùng đất trong miệng mình ra, tay bấu chặt cái bàn tọa thân thương...

Xương sống của ta, mông của ta, oa oa...

Bốn người bạn Trần Đông bị âm thanh phun phèo phèo của Thúy Vân gây chú ý, cả bốn im lặng nhìn nàng một hồi, cuối cùng Từ Hải mới bước tới, ngại ngùng: “Bạch công tử, khi này quả thật có chút nóng vội, mong công tử đừng để bụng!”

Thúy Vân nhìn thấy Từ Hải mà chỉ muốn mếu máo, tên nhãi đại sư này, có khi nào hắn nhận ra nàng nên muốn trả thù hay không? Nhưng về vấn đề này, Thúy Vân không cần lo lắng, bởi vì hiện tại nàng đang phần nam trang, vả lại nàng và hắn gặp nhau cách đây rất lâu rồi, gặp trong bộ dáng nữ nhi không biết hắn có nhớ hay không huống hồ gì trong tình huống này...

Nàng sợ hãi nhìn vào bàn tay đang chìa ra của Từ Hải, ngại ngùng một lát, đành lồm cồm tự bản thân mình bò dậy, ai oán nhìn sang Thước Hỷ đang mím môi nhin cười bên cạnh: “Thước Hỷ, phiền người sau này hãy chọn cành cây nào chắc chắn mà ném ta lên...”

Mọi người: “...”

Thước Hỷ ghen hòng một hồi mới thốt ra lời: “Công tử, trong tình huống nguy cấp, ta làm sao còn thời gian mà chọn lựa chỗ trốn?”

Thúy Vân vươn tay vặn hông, RẮC một tiếng, nước mắt muốn ứa ra, ủy khuất: “Thôi thì cứ để ta tự tìm chỗ trốn dưới đất đi...”, chứ cứ theo đà này, bị Từ Hải ném cho vài lần nữa chắc cha mẹ ở nhà nhìn cũng không ra nàng, ôi giờ ời, cái mông...

Từ Hải thu tay về, không nói gì nữa, đứng an ổn phía sau lưng Trần Đông. Trần Đông nhìn trời một lát, cánh quạt trắng đung đưa: “Xem ra tối nay chúng ta phải ngủ ở ngoài trời rồi!”

Điều này, Trần Đông không cần nói Thúy Vân cũng biết, đây là con đường mòn nằm ở bên ngoài kinh thành, phía trước là Lâm Tri đang bị kẻ thù bao vây, phía sau cũng có, nếu tiếp tục đi thể nào cũng gặp phải, hai bên hông không cần tả cũng hiểu, rừng cây xanh tươi um tùm vô cùng luôn!

Đại tiện tiểu tiện gì cũng đều tiện!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sự Kỳ Lạ Của Thước Hỉ

Chưa bao giờ Thúy Vân cảm thấy mình vô dụng như thế này, thật á!

Nhưng dù sao cũng không trách nàng được, hai kiếp làm người, đều sống cuộc sống của tiểu thư khuê các mà lớn lên, chỉ có gặp khó khăn chật vật trong khoảng thời gian cha bị hãm hại thôi, sau đó Vương Quan cùng Kim Trọng đều làm quan, chức tước không tệ, hiển nhiên Thúy Vân lại tiếp tục sống một cuộc sống của phu nhân nhà quyền quý...

Như đã kể trên, sống cuộc sống của phu nhân nhà quyền quý thì làm sao mà biết nhóm củi bắt thỏ cứu đói?

Thành thử ra, Thúy Vân đành ngồi co ro bên đống lửa, chăm chăm nhìn Thước Hỉ đang hí hoáy châm thêm củi vào đống lửa, đám người Trần Đông cùng Từ Hải thì đã đi ra suối lấy nước, Đình Trung cùng Trọng Nghĩa cũng không rảnh tay, đi bắt thỏ rồi.

Thúy Vân áy náy vô cùng, không thể để người khác hùa hạ mình như thế được, nhất là người lạ mặt. Ờ, Từ Hải thì cũng không lạ cho lắm, có điều đối với hắn, nàng vốn là một tên thư sinh ẻo lã mặt trắng kì lạ mà thôi
=.=

Thế là mỗi nữ đi dạo một vòng, cuối cùng dùng hết sức từ lúc bú mẹ tới giờ cũng thành công vác về một cây củi to lớn...

Thúy Vân hồ hởi ném nó vào đồng lửa, Thước Hỉ kinh hãi chưa kịp ngăn cản thì PHỤP một tiếng, cây củi to ươn ướt dập tan đồng lửa nho nhỏ, khói bốc lên xèo xèo, tro tàn bay tứ tán, đậu lên mặt của Thước Hỉ.

Đến lúc Từ Hải trở về thì thấy Thúy Vân đang bị Thước Hỉ cột vào cây, mồm muốn phun ra lửa: “Công tử, người không muốn mọi người chết đói hết thì ngồi im ở đó cho ta”

Thúy Vân: “...Biết rồi”

Oan ức quá, ta chỉ muốn giúp đỡ thôi mà, nào ngờ lại thành ra như thế chứ...

Từ Hải: “...”

Trần Đông: “...”

Hai vị này, ai là chủ, ai là tớ, người ngoài hoàn toàn không có khả năng xác định được.

Cuối cùng, bữa tối cũng được nướng xong xuôi, là hai con thỏ xui xẻo nào đó nhưng lại rất béo mập, Thúy Vân có công rất lớn, theo như lời Thước Hỉ nói, chỉ cần công tử ngồi yên thì đó đã là ân huệ lớn nhất cuộc đời nàng rồi!

Thúy Vân tức muốn chết nhưng ngẫm nghĩ lại thấy nàng ấy nói đúng vô cùng, đành hậm hực nhận lấy đùi thỏ từ tay Đình Trung mà gặm. Nàng đang ăn thì cảm thấy có chút kì quái, ngẩng đầu lên lại thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm...

Đình Trung, Trọng Nghĩa ôm bụng cười sằng sặc: “Lần đầu tiên bắt gặp một tên nam nhân có tướng ăn còn đẹp hơn cả nữ nhân!”

Từ Hải từ chối cho ý kiến, Trần Đông quay đầu đi nơi khác, có lòng tốt giữ thể diện cho Thúy Vân, Thước Hỉ chuyên tâm ăn uống, về vấn đề này, nàng quả thật không biết phải bình phẩm thế nào.

Tuy chủ nhân nhà nàng là một xấu nữ từng được đồn đãi rằng chỉ được cái mã bề ngoài xinh đẹp, còn lại không biết gì ráo nhưng... tướng ăn thật sự rất có phong thái, tao nhã từ tốn lại chậm rãi, trông quý phái xinh đẹp vô cùng.

Có điều, khi còn ở nhà mà ăn uống như thế cũng không sao, bây giờ, ngồi chồm hổm giữa rừng tối, trên người lại mặc nam trang, ăn uống như thế đúng là khiến thiên hạ mở rộng tầm mắt!

Mãi đến lúc này Thúy Vân mới nhận ra được sự tình, có điều, nàng cũng đành bất lực. Tướng ăn từ nhỏ tới giờ, đâu thể nào hô sữa là sữa được, thế là Thúy Vân đành cố nuốt thức ăn, phớt lờ ngoài tai mọi lời nói của lũ nam nhân không biết thưởng thức kia.

Ăn tối xong lại tới tiết mục đi ngủ, lần này Thúy Vân sống chết không chịu trèo lên cây. Thước Hỉ đen mặt, nhẹ giọng giảng giải: “Công tử, đây là rừng a, thú dữ không ít đâu, nếu công tử ngủ bên dưới, ngày mai thức dậy lại thấy đang nằm trong dạ dày của cọp hay sư tử gì thì lại khốn khổ...”

Mặc dù trước giờ chưa từng được chiêm ngưỡng qua hai loài vật đó nhưng qua lời kể của Thước Hỉ, xem ra bọn chúng rất đáng sợ T>T

Tinh thần ham muốn được sống mãnh liệt của Thúy Vân trỗi dậy, nàng đành khốn khổ từ trèo lên cây, bên dưới để cho Thước Hỉ bợ mộng hỗ trợ. Đâu đó xong xuôi, Thước Hỉ mới vươn vai, mệt mỏi phóng bữa lên một nhánh cây, chưa được một khắc sau đã vang lên tiếng ngáy đều đều.

Thúy Vân nằm trên cành cây vừa xù xì vừa thô ráp, tấm lưng mềm mại có chút khó chịu, sửa lại thế nằm của mình một chút thì bỗng nhiên

nhìn thấy bóng người đang dựa vào thân cây bên cạnh...

Khuôn mặt góc cạnh nghiêm nghị, từng đường nét trên mặt tỏa ra chính khí ngút trời, hai mắt nhắm hờ, dưới ánh trăng càng trở nên lung linh xinh đẹp...

Ừc...

Hờ, trước kia lúc hăn còn để cái đầu trọc vốn đã dễ nhìn rồi, bây giờ lại để tóc dài, mái tóc đen dài bóng mượt thế kia, chưa kể so với thời gian trước, cơ thể to cao lên thêm không ít, bây giờ cùng lắm nàng chỉ đứng đến nách hăn là cùng...

Thúy Vân ngây ngốc nhìn hăn hồi lâu, bỗng nhiên từ phía sau lưng truyền đến tiếng cười trầm thấp khiến nàng rét run lên, miệng đã muốn kêu gào “Có quỷ”. Trần Đông nhìn thấy phản ứng của Thúy Vân, càng cười lớn hơn nữa:

“Bạch huynh đệ, mau chùi miệng đi, nước miếng...”

Thúy Vân không thèm quan tâm, hừ nhẹ một tiếng, giả vờ nhắm mắt ngủ...

Sau đó âm thầm kéo tay áo lên trên mép mà chùi...

Mẹ nó, thế mà nàng lại chảy nước miếng thật...

Trần Đông cứ tiếp tục cười khì khì, dùng đưa cánh quạt, ngay cả Thúy Vân nằm ở thân cây gần đó cũng được hưởng sái một ít. Đến lúc này hăn mới trầm giọng: “Bạch huynh đệ, vị thư đồng của huynh, xem ra công phu rất không tệ!”

Thúy Vân: “...Công tử quá khen!...”, Trần Đông công tử, ngay cả bản thân ta cũng vừa mới phát hiện ra thư đồng bên cạnh mình biết võ công

ngay ngày hôm nay, công tử bảo ta phải nói gì đây?

“Lại nói, không hiểu Bạch huynh đệ đến Lâm Tri làm gì?”

“Àch, Trần Đông công tử, ta từ Sơn Đông đến đây, cốt muốn tìm người nhà bị thất lạc... Không ngờ lại bị lâm vào hoàn cảnh thế này!”

“À, ra là vậy, vậy sắp tới huynh đệ định sẽ thế nào!”

“Cái này... ha ha, hiện tại tiểu đệ cũng chưa nghĩ ra!”

Thật sự Thúy Vân chưa nghĩ ra được gì cả mà! Bây giờ trở về cũng không xong, đường về của nàng đã sớm bị Lục Châu chặn lại, chưa kể Lục Châu hoàn toàn có khả năng đã bố trí người trên đường về để chờ bắt nàng rồi.

Haiz, lần này ra đường quên xem phong thủy, khởi hành sai hướng nên mới đen đui thế này đây!

Có điều...

Sáng hôm sau, Thúy Vân dậy từ rất sớm, vội đứng dưới gốc cây mà Thước Hỉ đang nằm ngủ, nhỏ giọng gọi: “Thước Nhi, xuống đây mau”

Thước Hỉ giọng ngái ngủ, thò đầu từ trên nhìn xuống, vẻ mặt khó hiểu: “Chủ nhân, lại có chuyện gì?”

“Xuống đây, nhanh lên”

Thước Hỉ đành uể oải trèo xuống đã bị Thúy Vân lăm lét kéo chạy thẳng một mạch ra bờ suối gần đó, vừa đi vừa ngoái đầu lại canh chừng như thể sợ ai đuổi theo. Thước Hỉ cười sặc sụa:

“Công tử, chẳng lẽ người muốn giải quyết bầu tâm sự à? Lớn hay nhỏ? Cứ thoải mái, ta canh chừng cho!”

Thúy Vân đen mặt: “Đồ ngốc, chúng ta đang bỏ trốn!”

Thước Hỉ dần dần tỉnh ngủ, ý định quay lại đường cũ: “Quan binh đã đến đây rồi à, phải gọi bốn tên ngốc kia dậy thôi!”

Nói là làm, Thúy Vân nhìn thấy Thước Hỉ đi về phía kia thì hoảng hốt, không hiểu sức lực từ đâu ra, vật ngã Thước Hỉ vào bụi cây, chập vật ả nàng ấy xuống: “Thước Nhi, đêm qua ta nghĩ kĩ rồi, chúng ta có lí do chính đáng để trốn đám quan binh, thế nhưng bọn họ... tại sao lại phải trốn? Phải chăng bọn họ là trộm cướp đạo tặc gì thì sao? Do đó, Thước Nhi, chúng ta phải trốn đi thôi...”

Thước Hỉ nghệt mặt một hồi, ke cũng đã hết chảy, lúc này mới tỉnh táo hoàn toàn, định nói gì đó nhưng lại thôi. Thúy Vân nhìn vẻ khó xử của nàng ấy cũng rất ngạc nhiên, bỗng nhiên từ phía sau lưng truyền đến âm thanh kinh ngạc của Trần Đông:

“Bạch huynh đệ, người... hửn ta...”

Nói đến đây thì im bặt.

Thúy Vân âm thầm rơi lệ, từ từ quay đầu lại... Không biết bốn người bọn họ đã thức dậy từ bao giờ, chỉ có Trần Đông cùng Đình Trung đang ngơ ngác nhìn các nàng. Nếu hẳn biết được nội dung cuộc trò chuyện kia, có phải sẽ thủ tiêu nàng đi hay không?

Nào ngờ thứ mà Thúy Vân nhìn thấy lại không phải là ánh mắt lạnh lùng, lưỡi gươm sáng bóng như trong trí tưởng tượng mà là khuôn mặt ửng hồng có chút ngại ngùng của hai người kia.

Thúy Vân nheo mắt, không hiểu gì cả thì Thước Hỉ dưới thân yếu ớt lên tiếng: “Công tử, nặng quá, người xuống có được không?”

Nàng trợn mắt nhìn xuống, lúc này mới tá hỏa ra...

Không biết nàng đã leo lên trên người của Thước Nhi ngồi từ bao giờ, người trong cuộc thì bình thường nhưng người ngoài nhìn vào... khó mà không suy nghĩ lung tung.

Óe, Thúy Vân mếu máo. Trời ơi, danh tiết của nàng, chẳng lẽ...

Trần Đông nhìn thấy vẻ cứng đờ của Thúy Vân, hảo tâm xoay người đi hướng khác, mau chóng rời đi, chỉ để lại một câu: “Nơi này rất nguy hiểm...”

Sau đó, nghĩ nghĩ một hồi lại tiếp tục: “... Hai người nên cẩn thận một chút...”

“...Có gì thì giải quyết nhanh vào...”

Hắn cứ ấp úng mấy lần như thế mới bày tỏ hết được ý tứ của mình, vành tai của Đinh Trung đỏ ửng, vừa chạy vừa bay khỏi chỗ này như thế vừa nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm.

Thước Hỉ thở dài, bất lực chống tay lên trán, ai oán trách móc: “Trời ơi, danh tiết của ta...”

Danh tiết của người không còn thì của ta còn chắc? Thúy Vân cũng ấm ức muốn chết thế nhưng cố gắng kiềm chế lại, ử rũ phủi sạch bụi trên người.

Hu hu, trốn được bọn quan binh cuối cùng lại rơi vào tay bọn cướp cạn, đã vậy còn bị mất trắng danh dự nữa cơ...

Sau này trước khi bước chân ra khỏi cửa nhất định phải xem phong thủy cẩn thận mà...

Thúy Vân nhìn thấy dáng vẻ hùng hổ của Thước Hỉ, miệng khẽ nuốt nước miếng một tiếng, cúi đầu bất mãn nhưng không dám biểu hiện ra mặt,

chậm rãi đi theo sau lưng bọn họ. Nhiều lần muốn lôi Thước Hỉ lại đi sau cùng để thuận tiện cho việc bỏ trốn, nào ngờ nàng ấy rất hăng hái, vừa đi vừa trò chuyện với Trần Đông như thế... Ạch, như thế bọn họ rất thân thiết với nhau vậy @@

Không được, cứ đi chung với nhau thế này liệu có an toàn không? Tuy nhiên khi nhìn thấy bóng dáng của Từ Hải đang đi trước mặt, tâm tình lại bắt đầu bồn loạn cả lên.

Vị này là ai? Chính là đồ đệ cưng Minh Sơn hòa thượng của Đại sư, một thân võ công cao cường, cả người tràn ngập chính khí, chưa kể hắn ta lại là tì phu tương lai của mình, trước kia cũng đã từng chiến đấu với hắn trong một khoảng thời gian nói dài không dài mà ngắn thì chắc ngắn :]] (Xem lại các chương 13 về sau!!!!)

Đúng vậy, Từ Hải đi cùng bọn họ thì chắc là không sao đi? Dù sao nhân phẩm của Từ Hải cũng do trên chùa mà tôi luyện thành, chắc chắn hắn sẽ không làm chuyện bất nghĩa hay lương tâm cắn rứt gì, cứ bình tĩnh mà ứng phó vậy.

Tuy Thước Hỉ có võ công nhưng không biết nàng ấy có khả năng bảo vệ được cho mình an toàn trở về hay không, đi cùng bốn người có võ vẫn hơn. Xin đính chính, Thúy Vân không biết công phu của những người kia như thế, nhưng của Từ Hải thì nàng đã sớm được chiêm ngưỡng rồi, do đó, không cần lo lắng nữa!

Đúng, tạm thời cứ như vậy đi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bị Cô Lập

Đoàn người khởi hành đi vào lúc trời còn khá sớm, đêm qua do lạ chỗ nên Thúy Vân ngủ có phần không an giấc, sáng sớm dậy tinh thần uể oải, nặng nề lê từng bước chân đi theo phía sau đám người khí thế hùng hực kia.

Nhìn đi, Từ Hải nhàn nhã tay chấp trước ngực, vừa đi vừa có tâm tình ngắm cảnh.

Trần Đông phe phẩy quạt, liên tục cười cười nói nói trông rất vui vẻ với Thước Hỉ. Này, Thước Nhi, không phải cô bị tên lãng tử đó câu hồn rồi chứ?

Kì lạ, không hiểu khi này Thước Hỉ cùng Trần Đông nói gì với nhau, từ khi trở về lại cực kì thân thiết, trông cứ như bạn bè lâu năm vậy.

Đình Trung cùng Trọng Nghĩa nói với nhau gì đấy về vài chuyện giang hồ, có nghe cũng không hiểu.

Thở dài...

Lại tiếp tục thở dài...

Bỗng nhiên phía sau lưng nhẹ hẫng, đến lúc Thúy Vân định hình lại được thì đã quàng quạc mà hét: “Cướp, bố người ta, cướp!!!!!!!!!!!!!!”

Trần Đông, Từ Hải cùng Thước Hỉ đang đi phía trước dừng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn Thúy Vân đang xù lông xù tóc lên. Đình Trung sượng mặt, cánh tay đang nắm thùng thuốc gỗ nhỏ của Thúy Vân đơ lại trên không trung, Trọng Nghĩa che mặt quay đi nơi khác phun nước miếng, cười đến nổi đỏ tía cả mặt mũi. Sau khi cười chán mới phân bua hộ cho Đình Trung:

“Không phải, bọn ta thấy Bạch huynh đệ cứ thở dài lên xuống, sợ rằng cậu ấy mệt nên Đình Trung mới có ý định mang hộ thùng gỗ này, nào ngờ cậu ta lại cảnh giác cao như thế!”

“Àch, thật xin lỗi...”, Thúy Vân lí rí trong cổ họng, đầu cúi xuống tiếp tục lùi thui đi. Thước Hỉ thấy bộ dáng này của Thúy Vân lại không khỏi cười khố, túm tay Thúy Vân lôi nàng vào một góc, trợn mắt lên khuyên răn:

“Chủ nhân, cô nên bình tĩnh lại đi, nhìn dáng vẻ của bọn họ một lát nhé... Thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”, Thúy Vân nhú mi nghi hoặc, Thước Hỉ che trán một hồi mới bắt đầu phân tích cụ thể:

“Nhìn người thanh niên mặc trang phục lam y kia đi!”

Người mà Thước Hỉ chỉ chính là Từ Hải, Thúy Vân gật gật đầu, người này, nàng biết, không cần bàn tới.

“Thấy thế nào?”

“A, là người biết võ công nha, lại có vẻ chính trực, tóm lại, đáng tin!”

“Lại nói đến vị công tử áo trắng thích ôm ấp cây quạt kia...”

Thúy Vân lăm lăm nhìn Trần Đông, âm thầm đánh giá một phen: “Người này tính khí thất thường, đa mưu quỷ quyết, tuy bề ngoài xinh đẹp

nhưng lại mang vẻ lẳng lơ hơi quá trớn, chỉ thích bông đùa bốn cột, không thích hợp làm lãnh đạo!!”, Thúy Vân khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Thước Hỉ đen mặt, bà cô của tôi ơi, hắn ta là lãnh đạo thật mà =.=

Không đợi Thước Hỉ nói tiếp, Thúy Vân đã đánh giá tới Đình Trung: “Vị Đình Trung kia bộ dáng dễ nhìn, thân hình cao lớn, nụ cười rất thân thiện hòa nhã, võ công không rõ như thế nào nhưng xem ra hắn rất giàu (~_~) bằng chứng là, nhìn đi, đó là lụa của phường dệt Linh Lung đấy, không phải đồ nhái đâu!”

“Người cuối cùng là Trọng Nghĩa, người này khá vui tính lại hài hước, dường như thích dính chùm với Trần Đông hoặc không sẽ đu dính lấy vị đại ca Đình Trung kia của hắn, tên này thiếu hơi nam nhân là không chịu nổi,...”

“...”, Thước Hỉ không nói nên lời.

“Chung quy là thế này, cả bốn người bọn họ, hành tung khá bí ẩn, dường như đang che giấu cái gì đó, đáng ngờ nhất là tên Trần Đông, người nhìn đi, có cảm giác giống giống với Tú Bà ở Phi Thúy Lâu,...”

Thước Hỉ: “...”, dù sao tôi cũng phải nể tài phân tích vóc người cùng tính cách của cô đấy chủ nhân à, lí ra cô nên học coi tướng số, không nên theo học y thuật làm gì. Có điều bàn về trí óc tưởng tượng cao siêu, cô luôn đứng ở một vị trí mà tôi không thể nào với tới (-_-||||)

Thúy Vân nào biết những suy nghĩ của Thước Hỉ, cho là mình đúng nên càng chắc mẫm, quẹo đầu nói nhỏ: “Nếu được thì phải tách ngay ra, thế này, sau khi sang vùng phụ cận không còn tay chân của Lục Châu đuổi theo nữa, chúng ta nhanh chóng trốn đi nhé!”

“Chúng ta tiếp tục khởi hành!”

“Nghe rồi, ra ngay!”, Thúy Vân hồ hởi trả lời, bộ dáng uể oải đã sớm bị quét sạch, nhanh chóng lùi Thước Hỉ đi theo mình.

Sau khi đã tự trấn an được bản thân, nàng tự tin hơn hẳn, bắt đầu cười nói với bọn người Đình Trung! Gì chứ, phải khiến bọn họ mất cảnh giác, phải không!

Phải bằng hết cánh rừng này mới sang được huyện Tảo Trang ở lân cận, nào ngờ trên đường đi lâu lâu lại xuất hiện vào ba vị quan nha, mãi đến khi vào được huyện Tảo Trang mới có thể an tâm thở phào một tiếng. Thúy Vân tiếc gì không tiếc, chỉ tiếc mỗi chuyện không được chiêm ngưỡng thường thức rừng núi bạt ngàn thăm thẳm ở Lâm Tri, từ hôm qua tới giờ chỉ mãi mê chạy trốn, đầu óc căng như dây đàn mới được thả lỏng đôi chút.

Từ lúc gặp đoàn người của Từ Hải đến nay, thời gian mà Thúy Vân nói chuyện riêng được với Thước Hỉ là rất ít, thậm chí gọi là hiếm. Như hiện tại đây, nàng ấy đang đi đầu cùng Trần Đông, dường như đang bàn bạc chuyện gì đó, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Thúy Vân suy nghĩ, vô tình gặp được nhau trong lúc nguy cấp, vậy thì có thể bàn tính được chuyện gì cùng nhau cơ chứ?

Chẳng lẽ bên trong còn có sự tình gì hay sao? Thước Hỉ giấu nàng chuyện gì?

Nhưng không đúng, rõ ràng Thước Hỉ là do nàng tự tay mua về, không phải nàng ấy tiếp cận nàng, có thể nói, Thước Hỉ không có ý định làm hại nàng...

Tất cả mọi người chậm rãi ngồi xuống, Thúy Vân e dè đặt tay nải hành lí của mình ra ghế bên hông, thùng thuốc súng gỗ thì để dưới chân của Đình Trung, Thước Hỉ hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm thức ăn của bàn bên cạnh.

Bọn người các nàng ngồi xuống chưa được bao lâu thì tiểu nhị tiến ra ngoài, trên mặt là nụ cười tươi rói sáng chói. Khóe môi Thúy Vân giựt giựt, không nghĩ tới chuyện tiểu nhị ở nơi này lại tận tâm tận tụy như thế, nào giống với tiểu nhị ở khách điểm nàng đang làm việc, ai nấy vẻ mặt như đang bị người khác mượn tiền.

Trần Đông cười cười, nhẹ nhàng xoa đầu Thước Hỉ: “Thước Hỉ, người muốn ăn gì thì gọi đi!”

“Phụt!!!!!!”

Từ Hải tốt bụng rút khăn tay trong áo ra đưa cho Thúy Vân, nàng gượng ngừng cầm lấy, đầu cúi thấp hết mức có thể.

Nhìn đi, tình huống hiện tại chỉ có thể lí giải theo hai cách.

Cách đầu tiên, Trần Đông cùng Thước Hỉ trước kia có quen biết nhau nên đối xử với nhau như thế, khá thân thiết, không giống với người vừa gặp gỡ lần đầu.

Cách thứ hai, là một cách suy nghĩ khá kinh khủng, Trần Đông này là một dạng người với Mã Giám Sinh, có lẽ đã nhìn ra được thân phận nữ nhi của Thước Hỉ nên nổi lòng tham, muốn đem nàng ấy tổng vào kĩ viện kiếm tiền. Hơ, hẳn không phát hiện ra thân phận của Thúy Vân bởi vì tay nghề dịch dung của nàng quá tốt rồi, xem chừng Thước Hỉ còn non tay lắm.

Còn về phần Từ Hải, từ ngày rời xa chùa Hồ Bào, rời xa sư phụ yêu quý, tâm hồn ngây thơ non nớt chắc đã bị vấy bẩn bởi tên Trần Đông kia rồi, hớ @@

Thúy Vân đã suy nghĩ được đến đây, nào có thể ngồi yên được nữa, tay chân run rẩy, liêu xiêu đứng dậy, nở nụ cười có chút khó coi: “Chư... chư vị huynh đệ, tiểu đệ... đi nơi này một lát, mọi người cứ dùng bữa trước...”

Thúy Vân ra sức chớp chớp mắt ý cảnh cáo với Thước Hỉ, nào ngờ cô nàng kia thấy một bàn thức ăn thì hai mắt sáng ngời ngời, ngay cả nhìn còn không thèm hưởng hồ là hiếu ý của Thúy Vân.

Không còn đường lui, Thúy Vân đành bước chân ra ngoài, mình cứ thoát trước đi sau đó sẽ tính cách cứu Thước Hỉ ra. Nào ngờ nàng vừa xoay lưng, Trần Đông đã lên tiếng:

“Bạch huynh đệ, người đi đâu sao lại cầm theo hành lí thế kia! Nhìn thoáng qua còn nghĩ là người muốn trốn bọn ta cơ đấy!”

“Ha ha! Trần huynh cứ đùa, chỉ là...”

“Sao không để lại đây cho đỡ mệt nhọc! Chúng ta sẽ giữ cho!”

Đình Trung gật đầu lia lịa, Trọng Nghĩa cũng phụ họa tựa hồ đang chắc chắn rằng mình là chỗ gửi đồ đáng được người dùng tin cậy. Mắt trái Thúy Vân giựt giựt mấy cái, đành thất thểu rời đi.

Không có túi hành lí nghĩa là không có tiền, không có tiền thì còn biết đi đâu được? Đương nhiên là nàng muốn đi giải tỏa bầu tâm sự thật mà, nhịn từ hôm qua tới giờ cũng không dễ chịu gì.

Trần Đông cười cười nhìn theo hướng Thúy Vân rời đi, đoạn, hào hứng nheo mắt nhìn Từ Hải: “Hắn ta trẻ người non dạ, Từ Hải, người đi theo canh chừng hắn đi, cẩn thận tí không biết đường về!”

Từ Hải nghe Trần Đông nói xem chừng có lí, ôm kiếm đứng dậy đi theo hướng mà Thúy Vân vừa rời đi. Sau khi hai người đó đi mất, Trần Đông lại xoa xoa đầu Thước Hỉ, nhẹ giọng: “Xem ra vị chủ nhân này của muội bắt đầu nghi ngờ rồi, vừa rồi y còn định bỏ trốn cơ đấy!”

Thước Hỉ không quan tâm, chỉ ăn uống như hồ vô mối, cười tủm tỉm: “Hắn ta rất giỏi y thuật, cứ để hắn ta đi theo đi, vả lại bây giờ mà để hắn trở

về một mình, ta cũng không an tâm!”

“An tâm cái gì, từ khi nào người lại biết an tâm vậy?”, Đình Trung thờ dãi, dùng đũa gầy gầy món đậu hũ trước mặt, chán nản nói tiếp: “Trần Đông, ta muốn ăn thịt”

Trọng Nghĩa bên cạnh mặt lạnh như tiền, dùng sức chặn đũa của Đình Trung lại không cho hấn gây rối nữa: “Lần này ra cửa Trần Đông không mang theo tiền, chịu khó đi”

“Lại nói, Thước Nhi, không phải muội phải lòng tên ẻo lả đó rồi chứ?”

Đình Trung bỗng nhiên nói một đề tài không mấy liên quan cho lắm. Thước Hỉ đang ăn hăng say thì hai mắt trợn lên trắng dã, xém tí nữa phun hết thức ăn ra. Ặc, nàng ấy là nữ tử, ta phải lòng nàng ấy bằng cách nào? Tuy nhiên, có một vài chuyện không nên nói nên Thước Hỉ cũng chỉ cười xuề xòa rồi lại tiếp tục cặm cụi ăn.

Nếu cô chủ Thúy Vân này mà biết đã bị mình lừa lâu như thế chắc chắn sẽ hận mình chết mất, đó là chưa kể mình dám tiết lộ thân phận thật sự của nàng ta =.=

Lại nói đến Từ Hải cùng Thúy Vân đã rời đi kia, Thúy Vân trút xong bầu tâm sự, nhẹ nhõm trong người, vừa bước ra từ nhà xí thì bị vẻ mặt lạnh tanh của Từ Hải đang đứng trước cửa hù cho hoảng sợ nhảy giật ngược lại.

Từ Hải nhíu mi nhìn một chuỗi hành động kì lạ của Thúy Vân, từ lúc khuôn mặt trợn lên trắng dã tới lúc gương mặt đỏ hồng rồi chuyển sang xanh như tàu lá, miệng mở to muốn hét ra gì đó nhưng lại kịp thời chặn lại, trong lòng có chút khó hiểu: “Trần Đông sợ người gặp nguy hiểm, nhờ ta đi theo bảo vệ!”

“Vâng, vâng, phiền... làm phiền Từ huynh rồi...”

Hù nàng đau cả tim, cứ ngỡ Từ Hải được phái đến đây để thủ tiêu nàng chứ, may mắn thay chỉ là đi theo giám thị mà thôi. Phù!

Thúy Vân cùng Từ Hải nhanh chóng trở lại bàn ăn, Thước Hỉ thấy Thúy Vân quay lại thì ném cho nàng nụ cười trấn an, tiếp tục hoạt động hết công suất. Sau một hồi tĩnh tâm, Thúy Vân mới đưa ra quyết định vô cùng sáng suốt...

Cứ ăn đi, có chết cũng phải trở thành một con ma no, không thể đói mà chết được, hu hu, đây lại là đồ ăn chùa, ngu sao không ăn?

Thức ăn cũng không có gì đặc sắc, mấy cái bánh bao, một đĩa rau luộc, một đĩa đậu hủ chiên, chỉ có như thế thôi mà Thước Hỉ ăn với tốc độ kinh khủng khiến Thúy Vân có chút chột dạ.

Ặc, chẳng lẽ lúc trước ở cùng với mình, bị mình bỏ đói nhiều quá nên thiếu thốn tới mức độ ấy ư?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nịnh Bợ “Tỉ Phu” Tương Lai Vì Chén Cơm Mạnh Áo!

Đang ăn được hơn phân nửa thì có âm thanh bàn tán xôn xao từ những bàn xung quanh truyền lại...

“Các người biết tin gì chưa? Hồ đại nhân đang treo giá một trăm lượng vàng cho ai có thể chữa hết bệnh cho bà con nào của ông ấy thì phải! Kinh khủng thật, chỉ là bà con thôi lại có thể hào phóng như thế!”

Ban đầu Thúy Vân cũng không để ý nhưng thái độ cùng hành động của năm người còn lại chung bàn lại khiến nàng không thể không để ý.

Chỉ thấy tất cả đều ngừng tay lại, ánh mắt sáng quắc nghe ngóng, ngay cả Thước Hi cũng không ngoại lệ. Thúy Vân ngơ ngơ ngác ngác, mơ hồ quay đầu lại nhìn người vừa nói ra tin tức khiến những người kia chấn động như thế thì mới phát hiện ra người đang thao thao bất tuyệt kia có vẻ chỉ là một người dân bình thường, trang phục đơn giản, ngồi chung bàn với hẳn còn có vài người nữa cũng đang dòng tai lên nghe!

Bỗng nhiên một âm thanh khác cất lên, cắt ngang câu chuyện của người nọ: “Hừ, không biết mà cũng dám nói lung tung! Người bị bệnh đó đâu phải họ hàng gì của Hồ Tôn Hiến? Người đó chính là phu nhân của Ngũ Phong thuyền chủ a!”

Một lời này, thái độ của mọi người càng thêm đáng kinh ngạc.

Từ Hải sắc mặt trắng bệch, tay khê siết chặt kiếm, Đình Trung mặt nổi gân xanh, Trọng Nghĩa khước mi co rút, tròng mắt đã sẫm ửng đỏ, Trần Đông vẻ mặt trầm ngâm, khác hẳn vẻ bông đùa thường ngày, Thước Hỉ yếu ớt ngồi không vững, cả người dường như không còn tí sức lực, phải dựa hẳn vào người Trần Đông.

Thúy Vân tranh thủ lừa thêm một đũa nữa vào miệng, nhón tay gấp một cọng rau xanh, từ tốn nhai, nuốt, cuối cùng mới đặt chén xuống, ngóng tai theo dõi.

Người kia vừa cất lời, tất cả khách quan đang có mặt trong khách điểm đều ồ lên một cách kinh ngạc. Hẳn ta thấy thế thì cười ha hả, đứng dậy, giọng nói có phần vang dội hơn: “Hồ Tôn Hiến được lệnh của triều đình đánh bại Ngũ Phong thuyền chủ, nào ngờ sức lực chỉ có hạn, nào phải đối thủ của thuyền chủ, thế nên mới giở trò ti tiện bắt phu nhân cùng ái nữ của ngài ấy ra làm sức ép...”

Sắc mặt Thước Hỉ tái nhợt, càng lúc càng mong manh yếu ớt khiến Thúy Vân không khỏi lo lắng, nhỏ giọng hỏi thăm: “Thước Hỉ, không sao chứ?”

Thước Hỉ lắc đầu cười nhẹ, đôi mắt khổ sở cố giữ thẳng lưng tránh để người khác nghi ngờ. Nào ngờ lúc này một toán quan binh đi vào, lớn giọng hô hào:

“Mau bắt tên phản nghịch kia lại!!!!”

Tận lúc này Thúy Vân mới nhìn thấy rõ mặt của người kia, hẳn ta trạc tứ tuần, mái tóc muối tiêu, khuôn mặt chữ điền cứng cáp, làn da màu đồng ngăm đen, nhìn thế nào cũng có vẻ gì đó đặc biệt. Hẳn cười lớn một tiếng, không biết từ đâu mà rút kiếm ra: “Ha ha, lũ tôm tép các người mà cũng muốn bắt lão tử ư!”

Một màn chém giết bắt đầu...

Quan binh ồ ạt xông vào, bao vây kín lấy người đàn ông kia, ra sức tấn công tới tấp nhưng người bị hạ gục thì nhiều trong khi đó một góc tay áo của hắn cũng không chạm tới được.

Hai mắt Thúy Vân lờ lờ sáng, vừa sợ hãi vừa có chút hưng phấn.

Lại được chiêm ngưỡng người giang hồ ra tay, có điều, không những người giang hồ mà còn có người của triều đình! Nhưng dường như đám người triều đình này yếu ớt quá thì phải, đông thế kia mà có mỗi một người cũng không đánh lại, xem ra quan phủ ngày càng vô dụng rồi.

Quan binh triều đình tựa hồ không có ý định tha cho người kia, hết lớp lính này tới lớp lính khác xông tới, đao kiếm sáng chói. Người kia thấy tình hình không ổn, chỉ phi thân lên đập thùng nóc nhà rồi lao thẳng ra ngoài.

Hắn ta rời đi để lại một cục diện khá là tang hoang.

Một đám quan phủ trơ mắt trân trời một hồi mới hấp tấp đuổi theo, một đám khách quan vẫn còn chưa hồi hồn, một mớ mái ngói bị đập vỡ nát rơi tứ tung... ngay cả trong bát của Thúy Vân cũng có một mẫu, nói to không to, nhỏ không nhỏ lại vừa vụn nằm ngay chính giữa bát cơm của nàng.

Thúy Vân: "..."

Trần Đông đứng dậy, khẽ gọi tiểu nhị còn đang run lập cập trong góc phòng, vẻ thông minh lanh lợi khi này đã sớm bay biến lại thành toán, sau đó nhanh chóng kéo mọi người rời đi.

Từ lúc rời khỏi đó, không khí có vẻ nghiêm trọng, mọi người không nói cũng không cười nữa, ai nấy mặt mũi cứ như trong nhà có người mới qua đời, lằm lỉ đáng sợ.

Thúy Vân tuy chưa hiểu hết sự tình nhưng cũng có thể đoán ra đôi chút.

Mọi chuyện ắt hẳn phải có liên quan tới người được gọi là Ngũ Phong thuyền chỉ kia, nói gần hơn một tí chính là có liên quan đến phu nhân cùng ái nữ gì ấy của ông ta. Rõ ràng từ lúc nghe tin về hai nhân vật không rõ mặt mũi đó, thái độ của mọi người thay đổi rõ rệt.

Tuy thắc mắc lẫn tò mò nhưng Thúy Vân không dám lớn tiếng hỏi, cũng không biết có nên hỏi Thước Hỉ hay không, đành ngoan ngoãn làm theo sắp xếp của Trần Đông.

Bọn họ rẽ vào một khách điểm, Trần Đông hiền hòa trở lại, nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành: “Cho chúng ta ba phòng!”

Tên chương quầy này rõ ràng định lực quá kém cỏi, vừa thấy nhan sắc diên đảo chúng sinh của Trần Đông thì gật đầu lia lịa, chính nhờ nhan sắc đó của Trần Đông mà chúng ta nhận được phòng một cách cực kì nhanh gọn.

Mọi người lui thủi đi lên cầu thang, đi đầu là Trần Đông, theo thứ tự là Đình Trung, Trọng Nghĩa, Thước Hỉ, Từ Hải, cuối cùng là Thúy Vân. Thúy Vân thấy Thước Hỉ rẽ vào căn phòng đầu tiên, bước chân cũng nhanh hơn, vừa định tiến vào thì đã nghe âm thanh vui vẻ của Trần Đông vang lên ngay bên tai khiến nàng chết đứng:

“Bạch huynh đệ, phiền huynh đêm nay ở cùng phòng với Từ Hải. Dù sao kẻ thù vẫn còn đang rình rập ở bên ngoài, võ công của Từ Hải lại cao hơn Thước Hỉ, ở chung với hắn ta vẫn an toàn hơn!”

Thúy Vân đứng ngây ra như tượng đá, mãi đến khi cánh cửa phòng của Trần Đông cùng Thước Hỉ đã đóng sập lại ngay trước mắt nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Lúc này Từ Hải đứng dựa lưng ở cửa phòng, mắt nhìn Thúy Vân.

Trông thấy dáng vẻ như thế “không làm theo thì chỉ có chết” của Từ Hải, nàng vội run rẩy lê chân vào căn phòng kia.

Trong phòng bài trí khá đơn giản, một bộ bàn ghế tròn, một cái giường nằm dành cho hai người cùng một cái ô cửa sổ hình vuông. Hết rồi! @@

Thúy Vân lúng túng, đặt tay nải lên bàn, ôm chặt thùng thuốc đứng co ro nơi góc phòng, trong lòng âm thầm lo lắng cho Thước Hỉ. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, liệu tên Trần Đông kia có nổi thú tính lên rồi làm điều xằng bậy hay không, Thúy Vân quả thực không dám tiên đoán trước. Từ Hải thấy dáng vẻ của Thúy Vân như vậy cũng chỉ nhú mi, tỏ vẻ không hài lòng cho lắm:

“Bạch Vân Du, người dù sao cũng là một nam tử, tại sao lúc nào cũng chừng ra dáng vẻ yếu ớt như nữ nhân thế kia? Không thể nào mạnh mẽ lên được hay sao?”

Khóe môi Thúy Vân co giựt mãnh liệt như vừa bị rút gân, Từ đại nhân, ta vốn là nữ nhân, không thể mạnh mẽ lên được! Tuy trong lòng nghĩ như thế nhưng ngoài mặt Thúy Vân cũng chỉ có thể cười xuề xòa, chậm chạp ngồi xuống ghế đối diện với Từ Hải:

“Từ đại ca, huynh cũng không trách ta được, việc này phải trách mẫu thân ta, trước kia bà một lòng muốn cho ta ăn học thành tài, cuối cùng rèn luyện ra được một tên thư sinh thế này đây!”

Mẫu thân, con chân thành xin lỗi người...

Từ Hải nghe thấy thế, khuôn mặt cũng không còn cau có khó chịu nữa, ánh mắt dừng lại ở hộp gỗ trong lòng Thúy Vân: “Nghe Thước Nhi nói người là đại phu?”

Tuy cái danh xưng Thước Nhi kia có vẻ thân thiết quá đáng nhưng Thúy Vân cũng không rảnh để bận tâm, chỉ lo âm thầm vượt mồ hôi mà ứng phó với tên hòa thượng thối này. Liệu bây giờ mà đứng dậy vỗ bàn tự xưng tên mình là Vương nhị cô nương mà hắn đã từng gặp trước kia, không biết hắn có tin hay không...

Thôi, tốt hơn hết là không nên kiếm thêm phiền toái cho bản thân mình, ngậm miệng lại vậy!

Phí công lo lắng cho Thước Hỉ một hồi, đến lúc này đây Thúy Vân mới nhận ra được tình huống của mình. Tuy nói Từ Hải là hòa thượng thật, nhưng bây giờ hắn cũng đã xuất sư, tóc để dài, ăn thịt không thì nàng không rõ, đại loại... vẫn là một tên nam nhân hàng thật giá thật. Ngủ qua đêm chung phòng cùng giường với một tên nam nhân...Thúy Vân nàng làm không được. Thế là mếu máo:

“Từ đại nhân, ta quen ngủ với Thước Hỉ rồi, cho ta sang đó được không?”

Từ Hải nghe Thúy Vân nói thế thì nét mặt đại biến, tức giận đập bảo kiếm lên bàn khiến Thúy Vân đang định khóc cũng bị dọa cho ngậm mồm lại:

“Ồ nháo, chuyện này không thể nói lung tung được, sau này không được mở miệng nói những chuyện như thế nữa, Thước Hỉ là người mà người muốn thì ngủ cùng được ư?”

Hớ, trước kia đêm nào cũng ngủ cùng Thước Hỉ, bỗng nhiên đêm nay lại như thế này khiến Thúy Vân có chút không tiếp thu được, mặt cứ nghệt ra, khóe mi còn vương lại một tầng nước mắt...

Từ Hải thấy bộ dạng yếu ớt này của Thúy Vân thì càng tỏ ra khó chịu: “Không hiểu Thước Nhi nghĩ gì lại đi chú ý đến tên ẻo lã nhà người. Nhớ

kĩ cho ta, nàng ấy đã có ý trung nhân rồi, không phải là người mà người có thể mơ tưởng đâu.”

Cái gì mà có ý trung nhân? Cái gì mà không được mơ tưởng? Từ Hải đại nhân, huynh đang nói cái quỷ gì vậy? Từ đầu tới cuối nửa chữ ta cũng không hiểu? Đồng ý là đang giả nam nhân đấy nhưng không lẽ nam nhân nào tiếp cận cũng bảo người ta thích Thước Hỉ? Nhưng tại sao... lại lo lắng cho Thước Hỉ thế kia? Cả việc hôm nay khi thấy Thước Hỉ mặc trang phục nữ nhi, bọn họ cũng không hề để ý. Không lẽ... bọn họ biết trước thân phận của Thước Hỉ rồi?

Từ Hải nói xong thì bước đến bên giường, giày cũng không tháo ra, nhanh chóng nhắm hai mắt lại tĩnh tọa ngồi thiền.

Xung quanh là màn đêm tĩnh mịch, yên ắng vô cùng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng ngáy của sấm không rõ của Đình Trung hay Trọng Nghĩa ở ngay phòng cách vách.

Thúy Vân nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi, nhẹ chân rón rén đi tới dạo lui trong phòng, sau một hồi quan sát đánh giá kĩ lưỡng, nàng rơi lệ. Trong phòng chỉ có một cái giường, Từ Hải đã bành trướng thế kia thì bảo nàng phải ngủ ở đâu? Chưa kể, nam nhân làm sao mà ngủ chung với nữ nhân như nàng được? Thế là Thúy Vân hoa hoa lệ lệ ôm lấy túi hành lí cùng thùng thuốc gỗ của mình mà lăn lộn trên mặt bàn cùng mấy cái ghế giữa phòng, cứ như vậy mà yên bình trôi qua một đêm, sáng hôm sau thức dậy với đôi mắt cú vọ.

Đình Trung vừa thấy nàng thì giật nảy người, ngay cả kiếm đeo bên hông cũng muốn ném sang một bên, kinh hoàng hỏi: “Bạch huynh đệ, đêm qua có người đến ám sát người sao? Sao lại...”

Đoạn, quay đầu sang nhìn Từ Hải.

Từ Hải không nói không rằng, từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thúy Vân cười hớ hớ vài tiếng, bắt đầu sắp xếp mấy thứ vật dụng đem qua đã bị nàng làm cho rối tung lên. Dọn đồ nhanh thôi, không khéo lại bị vị tỉ phu tương lại này bắt bẻ.

Đại tỉ, tỉ nhìn xem, tên Từ Hải này khó tính vô cùng, thật không thể hiểu nổi tỉ ấy vừa mắt tên này ở điểm nào cơ chứ, hự.

Lại nói, trước kia Thúy Vân chỉ mới nghe Thúy Kiều kể sơ qua về Từ Hải này, còn lại nàng cũng không rõ ràng cho lắm. Dường như Từ Hải này là một vị anh hùng đầu đội trời, chân đạp đất, khí thế hiên ngang oai hùng lắm liệt, là một vị đại vương của cái gì đó... cái gì ấy mà quên mất rồi, chỉ biết hình như là chức vụ khá to do một tay hấn gầy dựng, không hề liên quan gì tới triều đình cả.

Ban đầu Thúy Vân định bỏ trốn nhưng bây giờ nàng tạm thời buông ý định đó ra bởi vì tối hôm qua nàng có nghe tới cái tên Hồ Tôn Hiến. Đây chính xác là tên họ đầy đủ của tên cấu tặc đã dùng đại tỉ chiêu dụ Từ Hải ra hàng, sau đó tỉ tiện ám toán Từ Hải, bản thân hấn lại ép buộc Thúy Kiều hầu hạ mình, cuối cùng vì thể diện mà bán đại tỉ cho một tên quan chức thấp hèn nào đó. Nếu muốn bỏ trốn, sáng này chỉ cần dậy sớm một tí là có thể thành công rồi đi rồi, có điều bây giờ nàng không muốn đi nữa.

Thứ nhất, Từ Hải ở đây, thứ hai, có tên Hồ Tôn Hiến kia sắp xuất hiện, nghĩa là đại tỉ chỉ ở quanh quẩn đâu đây mà thôi! Có điều, người tính không bằng trời tính, mãi một thời gian dài sau đó Thúy Vân mới có cơ hội gặp lại Thúy Kiều, nhưng chuyện đó cứ để sau này hăng nói!

Ngoái đầu nhìn vẻ nhập tâm của Từ Hải, Thúy Vân không khỏi cảm thán. Tên này tuy lớn lên trong chùa nhưng bộ dáng cũng quá được đi, sừng sững thẳng tắp, cơ thể to cao, võ công lại tuyệt đỉnh, sau này còn làm một

đại vương to lớn quyền uy vọng trọng, chắc, tuy bây giờ hấn không vừa mắt mình nhưng sau này chắc cũng phải nể mặt đôi chút, dù sao mình cũng là người nhà của đại tể cơ mà! Do đó, Thúy Vân rút ra kết luận, cần phải nịnh bợ vị tể phu tương lai này hết khả năng có thể!

Vì sao? Bởi vì nịnh bợ người này đảm bảo có cơm ăn đầy đủ mỗi ngày
=.=

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đoàn người sáu mạng của các nàng chia làm hai, một bên là Trần Đông, Từ Hải cùng Thúy Vân, bên kia hiển nhiên là ba người còn lại. Lí do để chia đội hình như thế chính là vì: “Bạch huynh đệ không biết võ công, đi cùng Từ Hải và ta vẫn hơn!”

Tên Trần Đông chết tiệt, ý mình là người có võ thì hay lắm sao?

Thúy Vân hậm hực nghiêng răng, tức giận đi theo gót bọn họ, trong bụng cứ nguyên rủa. Mà cũng lạ, không hiểu bọn họ làm gì, đi vòng quanh cái trấn Châu Giang hơn mấy ngày nay rồi, ngày nào cũng đi dạo vòng vòng, mang tiếng là đi dạo phố, thực chất giống như đang... thám thính tình hình ấy.

Không lẽ do nàng đa nghi quá chăng?

Cho là đi thám thính đi, mà thám thính cái gì mới được?

Nàng giảm tốc độ dần, ánh mắt bắt đầu chăm chú quan sát mọi thứ xung quanh cẩn thận hơn, Từ Hải lại cho là vị công tử sở hữu làn da trắng hồng kia hết hơi hết sức nên đi chậm lại, cũng không nỡ ép, có điều giọng điệu vẫn vô cùng khó nghe: “Bạch Vân Du, nếu cảm thấy không khỏe thì không cần đi theo bọn ta.”

“Không... không sao, các huynh cứ đi trước đi!”

Từ Hải khẽ liếc nhìn nàng một cái, bước chân tăng tốc, thoáng chốc đã đuổi kịp Trần Đông đang đi tít tắp phía trước, hiển nhiên Thúy Vân bị bỏ lại một khoảng rất xa phía sau.

Tuy nhiên, Thúy Vân đi chậm lại không phải vì cảm thấy mệt mỏi hay đuối sức giống trong trí tưởng tượng của Từ Hải mà nàng đang để ý đến một chuyện kì lạ...

Vị phu nhân cài trâm hồ điệp màu vàng kia dường như đang điều phu quân của mình đi đâu hay sao ấy? Trông người đàn ông kia có vẻ rất mệt nhọc.

Ach, điều kì lạ không phải điều này, lạ ở chỗ người đàn ông kia có vẻ rất mệt nhọc nhưng cả hai đi với tốc độ rất nhanh, dường như đang đuổi theo thứ gì đó. Thúy Vân tái mặt, đó chẳng phải là hướng của Trần Đông cùng Từ Hải đang chờ nàng sao?

Không thể suy nghĩ thêm nữa, Thúy Vân vội nhanh chân chạy về phía trước, vừa hay nhìn thấy cảnh hai vợ chồng đó nhắm mắt nhắm mũi thế nào, nhắm ngay tấm lưng rộng của Trần Đông mà lao tới, tông thật mạnh sau đó ngã lăn ra đất, bất tỉnh.

À không, chính xác thì chỉ có người chồng bất tỉnh, còn người vợ bên cạnh vẫn còn đủ thời gian để ngăn người ra, sau đó thảng thốt hét to: “Bớ người ta, có án mạng, án mạng a...”

Choáng, cái gì gọi là án mạng? Va chạm nhẹ vào nhau đã có thể gây ra án mạng rồi sao?

Từ Hải cùng Trần Đông chưa kịp phản ứng thì đã bị người khác tông mạnh vào, sau đó là một tiếng thét thất thanh của vị phụ nhân kia.

Lúc Thúy Vân hụt hơi chạy tới nơi thì đã thấy vẻ mặt đen như đít nồi của Từ Hải, ngay cả gương mặt hơi hột bông đùa của Trần Đông cũng hiện

lên tí thần sắc phức tạp, cả hai đang ngằm nhìn nhau một cái, sau đó chau mày nhìn người đang nằm dưới đất. Nàng không nói không rằng, lập tức ngồi xổm xuống, lấy tay đặt nhẹ trước mũi của bệnh nhân, vẻ mặt không thể tin được.

“Thế nào?”

Thúy Vân ngưng trọng nhíu mi, giọng nói mang theo chút cứng người mà đáp trả: “Chết rồi...”

Nạn nhân quả thật đã tắt thở, chết rồi.

Không thể nào, cho dù có chấn động mạnh hơn như thế đi chăng nữa thì cũng không đến nỗi bỏ mạng, huống chi đây chỉ là va chạm nhẹ? Vả lại, người tông vào Từ Hải cùng Trần Đông chính là bọn họ mà? Nhưng nhìn tới nhìn lui lại thấy thái độ của vị phu nhân kia xem chừng không phải vậy, dường như đang cố ý dùng hết sức la hét có thể.

Chẳng đầy một chốc sau, người ta đã bu tới đông nghịt, chặn hết mọi lối thoát ra ngoài của ba người. Thúy Vân thầm than không ổn trong lòng, vội kéo tay Từ Hải cùng Trần Đông chạy đi, nào ngờ nàng vừa đứng dậy đã bị một đám người chung quanh cản trở. Từ trong đám người đó, một vị đại thúc trung niên bước ra, giọng nói cao thêm mấy phần:

“Định đụng chết người rồi bỏ trốn ư? Nào có việc dễ dàng như thế?”

Những người còn lại đều gật đầu phụ họa, không ngừng thì thầm to nhỏ, ánh mắt khinh khi, cứ nhắm ba người mà chỉ trỏ. Lần đầu tiên trong đời Thúy Vân gặp phải cảnh tượng bị người khác soi mói thế này nên có chút run rẩy, không tự chủ được mà sợ hãi, chân lui về phía sau mấy bước... Lui được ba bước thì đụng phải một vật thể rắn chắc.

Từ Hải nhíu mi không nói, tay giữ chặt lấy vai của Thúy Vân, ánh mắt lạnh lẽo lướt nhẹ qua đám người đang bàn tán xôn xao kia. Bị Từ Hải nhìn

như vậy, lại thấy bên hông của Từ Hải mang theo một thanh kiếm, chắc chắn không phải người có thể đụng vào, bọn họ sợ hãi mới không dám nói nữa, ai ai cũng hơi hơi cúi đầu, chân vô thức lui về phía sau một bước, vòng tròn vây lấy ba người mới được nối lỏng ra.

Lúc này người đàn bà kia ôm lấy xác chồng mình ra sức lay lắt, gào thét hết sức thương tâm, ánh mắt oán hận nhìn về hướng Trần Đông: “Các người là quân giết người, mau đền mạng cho phu nhân nhà ta...”

“Phu nhân, là do các người đụng phải chúng tôi trước, sao lại...”

Không cho Thúy Vân giải thích, bà ta lại càng thêm dùng sức mà khóc kể: “Quân giết người, rõ ràng người đụng phải chồng ta khiến ông ấy phải vong mạng ngay tại chỗ, ai cũng thấy, người còn dám chối?”

“Phải, phải, ta nhìn thấy rõ ràng...”

“Ta cũng thấy...”

“Thật là thâm hiểm...”

“Quân sát nhân...”

“...”

Người bên đường càng lúc càng đông, âm thanh càng hỗn tạp, Trần Đông không mấy nao núng, chỉ thở dài chán chường bỏ mặc ngoài tai những lời nói kia của dân chúng: “Từ Hải, người đưa Bạch huynh đệ rời khỏi đây, ta tự có cách giải quyết!”

Từ Hải nghe Trần Đông nói thế thì suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới nắm tay Thúy Vân mà kéo đi. Thúy Vân lo lắng nhìn Trần Đông, chỉ thấy hắn cười nhẹ, gật đầu với nàng một cái. Tuy tên công tử này có chút nham

hiếm nhưng qua mấy ngày đi cùng nhau, nàng có thể nhận thấy hẳn rõ ràng không phải người xấu.

Bọn người kia thấy Từ Hải cùng Thúy Vân định rời đi thì vây các nàng chặt hơn, trợn trừng mắt hung dữ: “Các người muốn trốn đi đâu? Còn chưa lên quan phủ...”

Từ Hải rút kiếm ra, kiếm tỏa ra hàn khí buốt người khiến bọn người kia ngậm miệng lại không dám hó hé nửa câu, mặt mũi xanh mét, vội nhường đường cho hai người đi ra. Trần Đông đứng phía sau nở nụ cười mang theo gió xuân ngào ngạt của mình, hai tay ôm thành quyền: “Vị đại thúc này, người mà vị huynh đài kia đụng trúng chính là tại hạ, bọn họ không liên quan! Chỉ cần thả họ đi, ta sẽ tự động theo các người đến chỗ quan phủ!”. Đám người nọ nghe thấy thế mới để cho Từ Hải cùng Thúy Vân rời đi, bản thân thì nhìn chăm chăm canh chừng Trần Đông như thể sợ hắn bỏ trốn.

Từ Hải cùng Thúy Vân đi một hồi thì bắt gặp một đoàn quan binh đang rầm rộ đi theo hướng ngược lại. Nàng lo lắng:

“Này, Trần Đông..., liệu có sao không?”

“Với võ công của Trần Đông, đám quan binh kia không là gì cả, sẽ không sao đâu!”

“Nhưng... vậy Từ đại ca, bây giờ chúng ta làm gì đây?”

“Trở về khách điểm”

Buổi tối hôm đó, trong một căn phòng nhỏ, Thước Hỉ, Trọng Nghĩa cùng Thúy Vân thì ngồi trên bàn, Đình Trung chấp tay sau lưng cứ đi qua đi lại, Từ Hải thì đứng bên cửa sổ quan sát cảnh vật ban đêm. Thước Hỉ nghịch nghịch ngọn nến trong tay, chốc chốc lại thở dài:

“Aiz... lần này lại để rơi vào tay của quan binh, không biết có làm sao không...”

Thúy Vân nuốt nước miếng, nhỏ giọng: “Vào tay quan binh thì thế nào? Chúng ta không có giết người, không thể kết tội chúng ta được...”

Một câu này nàng vừa nói lên, tất cả mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía nàng. Đình Trung cười lớn, vỗ vỗ vai Thúy Vân: “Bạch huynh đệ, huynh thật là ngây thơ!”

Thúy Vân: “...”, bạn đọc à, hẳn đang khen hay chê ta vậy? Liệu bây giờ ta có nên bật ghế đứng dậy cảm ơn hay trả lời rằng “Đại ca, huynh quá khen rồi?” hay không?

Không riêng gì Đình Trung, Trọng Nghĩa cũng phì cười một tiếng, ngay cả Thước Hỉ cũng cười nhạo nàng, chỉ riêng có Từ Hải đang đứng ngoài kia không rõ cảm xúc mà thôi. Thúy Vân nheo mắt khó hiểu nhìn Thước Hỉ: “Này, chẳng lẽ ta nói chuyện gì buồn cười lắm ư?”

“Chủ nhân, ngài nghĩ xem, tại sao mọi người xung quanh lại bảo vệ bao che cho người đàn bà kia trong khi rõ ràng ai cũng đều nhìn thấy là do bọn họ tự đụng trúng Trần Đông?”

Thúy Vân nghĩ một hồi mới đưa ra đáp án: “Bọn họ là người quen biết nhau?”

Thước Hỉ gạt gù cái đầu được búi thành hai cái bánh bao của mình, vươn tay rót một tách trà trên bàn, chậm rãi giải thích: “Không những quen biết mà còn rất thân nhau nữa kìa. Với lại, tên quan huyện lệnh của Châu Giang này cũng là một tên quan chẳng ra gì, bọn ta còn đang nghi ngờ hẳn...”

“Nói về quan huyện lệnh, hẳn là một kẻ háo sắc chuyên cưỡng ép con gái nhà lành về phủ làm cơ thiếp cùng tì nữ, hiện tại trong phủ cũng đã có

hơn hai mươi người rồi...”

“Phụt....”

Thúy Vân nghe Trọng Nghĩa nói xong thì phun hết ngụm nước trà trong miệng ra, ngơ ngác nhìn hằm. Những hai mươi người cơ á? Cảm nhận được ánh mắt quái gở của mọi người dành cho mình, Thúy Vân đành xuề xòa bê trà lên uống tiếp. Trọng Nghĩa nhìn Thúy Vân một hồi lại tiếp tục:

“...Đó chỉ mới là cơ thiếp, ngoài ra hằm ta còn tư thông với những người phụ nữ đã có gia đình, ngay cả con cũng trên mười đứa...”

“Phụt~...”, Thúy Vân tiếp tục phun trà lần nữa, lần này dứt khoát đứng dậy không thèm ngồi ở đây, đi đến bên song cửa sổ, đứng bên cạnh Từ Hải mà nhìn xuống dưới. Ngồi trò chuyện cùng Trọng Nghĩa đau tim thật, trước giờ nàng chỉ nghe nói năm thê bảy thiếp, còn hơn hai mươi người quả thật chưa nghe bao giờ, đã thế lại có hơn mười đứa con. Tên quan huyện lệnh này rõ không phải là người mà...

Thước Hỉ đập bàn cười ha ha không hề giữ hình tượng, cười đến nổi vành tai cũng đỏ lên, khó khăn chắt vật kiềm nén lại tiếng cười thô lỗ của mình: “...Xin... xin lỗi, các người nói tiếp đi!”

Trọng Nghĩa bị chặn ngang mấy lần liền bực bội hậm hực không thèm nói nữa, tự tay rót cho bản thân một tách trà rồi bắt đầu ngồi nhâm nhi đến quên cả trời đất. Đình Trung đi qua đi lại từ nãy đến giờ trong phòng mới “A” một tiếng, thoát cái đã phóng đến chỗ ngồi mà Thúy Vân vừa đứng dậy, hấp tấp la to: “Từ Hải, khi đó sự việc thế nào, mau kể lại đi.”

Từ Hải nhíu mi, chậm rãi kể lại: “Khi đó ta cùng Trần Đông đang quan sát tường thành phía Bắc, bỗng nhiên từ phía sau có một vật gì đó dùng sức đâm vào, cuối cùng mới biết đó là một cặp vợ chồng. Người chồng tông trúng Trần Đông liền ngã lăn ra đất mà chết, thế nên Trần Đông mới...”

“Thế lúc đó người có phát hiện ra điều gì kì lạ không?”

Nói đến chuyện kì lạ thì có rất nhiều, trong lúc Từ Hải vẫn còn suy nghĩ, Thúy Vân đã e dè lên tiếng: “...Khi đó ta nhìn thấy bọn họ, vị phụ nhân kia đang dìu chồng mình đi với tốc độ rất nhanh như thế... như thế bị ma đuổi vậy!”

Đình Trung ghi nhận chi tiết này, gật đầu một cái, lại tiếp tục hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Còn, tướng công của nàng ta dường như rất mệt mỏi, vẻ mặt xanh trắng, chỉ tới khi đụng trúng Trần Đông mới lẫn ra ngất xỉu...”

“Bọn họ không có võ công...”, Từ Hải bất ngờ khẳng định khiến Thúy Vân có chút không tin, nhíu mi chất vấn: “Này, sao lại bảo không có võ công, ta thấy bọn họ đi nhanh như thế, ắt hẳn...”

Từ Hải lại khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Bọn họ không thể có võ công, nếu có thì ta cùng Trần Đông đã sớm phát hiện ra rồi, đằng này tuyệt nhiên không có sát khí hay bất kì khí tức nào của người luyện võ cả!”

Đình Trung cùng Trọng Nghĩa gật đầu xác nhận: “Tên Từ Hải này tuy không có khả năng quan sát hay nhạy bén nhưng võ công của hắn không thể lằm đi đâu được!”

Thúy Vân đen mặt, này là đang khen hay đang chê Từ Hải vậy hả người anh em?

Người im lặng từ đầu tới cuối cũng chịu lên tiếng, Thước Hỉ khó hiểu: “Không có võ công lại cố gắng đi nhanh như thế, chẳng lẽ vì lí do gì sao?”

Thúy Vân âm thầm nhớ lại cảnh tượng ban chiều, trong lòng có chút kì lạ liền đem ra nói với mọi người: “Khi ấy Trần Đông có bảo ta ngồi

xuống xem xem hắn còn sống không thì ta lại phát hiện ra, dường như hắn bị đầu độc...”

“Độc?”

Thúy Vân nặng nề gật đầu, môi hơi mím lại: “Đúng vậy, trên miệng chảy ra rất nhiều bọt, tròng mắt dường như hơi trợn lên chỉ thấy màu trắng! Ta nghĩ... bọn họ rất tranh thủ, nếu theo lời của mọi người suy đoán thì... có khả năng bọn họ sợ độc phát tác không kịp lúc nên mới đi nhanh như vậy, cốt là muốn vu oan cho chúng ta.”

Thước Hỉ ngệt mặt sang một bên tỏ vẻ không tin lắm, Từ Hải lại trầm mặc: “Bạch huynh đệ, có thật là người kia bị hạ độc không?”

“Thật, ta còn ngửi được mùi khá là kì lạ...”

“Mùi gì?”

Thúy Vân sửng người, ái ngại cười hô hô một tiếng: “Ngại quá, ta không biết! Lúc đó đang trong lúc bị hoảng sợ quá độ nên không có để ý lắm... Nhưng nếu được gặp lại một lần nữa chắc có thể nhận ra!”

Thúy Vân chỉ buộc miệng nói thế, nào ngờ Đình Trung đứng phắt dậy đi đến trước chỗ Thúy Vân ngồi mà ôm quyền: “Bạch huynh đệ, lần này đành phải trông cậy vào huynh rồi!”

Nếu biết trước chỉ vì một câu nói mà nàng phải hi sinh liễu mình như thế này, còn lâu mới thèm nói á

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Khám Nghiệm Tử Thi

Từ Hải xách Thúy Vân trên tay phóng vào vách tường cao thật cao của phủ huyện nha, bản thân âm thầm quan sát kỹ lưỡng bên dưới. Sau khi xác định không có lính canh mới đột nhập vào, một đường thẳng mà chạy trên mái ngói, đáng kinh ngạc là ngay cả một âm thanh cũng không hề tạo ra, cứ như hẵn đang bước trên mây chứ không phải là gạch ngói vậy mặc dù trên tay đang vác theo Thúy Vân cân nặng không hề nhẹ.

Đến một nơi khá cao của phủ đệ, Từ Hải thả Thúy Vân ra, bản thân mình thì đứng nép vào một góc của mái nhà, khẽ ngoái đầu nhìn xuống dưới, sau đó ném cho Thúy Vân một mảnh vải màu đen, hướng dẫn nàng dùng nó buộc ngang qua đầu mình. Thúy Vân ngơ ngác ngồi nhìn hồi lâu mới chậm rãi hiểu ra ý của Từ Hải, ngoan ngoãn vòng tay ra phía sau đeo miếng vải bịt mặt vào.

Đâu đó xong xuôi, Từ Hải nhẹ ngồi xuống, thò tay giở một miếng ngói bên dưới ra. Từ miếng ngói đó xuyên lên một tia sáng vàng nhạt cùng âm thanh của một đôi nam nữ...

Từ Hải thấy cảnh tượng bên dưới xong thì nhú mi dường như không hài lòng trong khi Thúy Vân lại tò mò vô cùng, nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh Từ Hải, liếc mắt nhìn xuống bên dưới...

Ach, cung xuân đồ @@...

Cực sống động, cực chân thực, cực... rõ nét...

Trên sàn là quần áo lung tung của hai người, nào quần trong áo ngoài, ngay cả mũ ô sa trên đầu cũng bị ném xuống không thương tiếc, nằm trộn lẫn trong đồng y phục nhàu nhĩ bên dưới, lâu lâu lại phát ra âm thanh cười khanh khách của nữ nhân xen kẻ với tiếng thở ồ ồ thỏa mãn. Theo góc độ của Thúy Vân nhìn xuống chỉ có thể thấy rõ gương mặt đê mê đang hơi ngửa lên của nữ nhân, cô ta được tên quan huyện nha ôm chặt trong lòng, tay chân chạy ngang chạy dọc trên thân thể trơn mượt sờ mó khiêu khích lung tung.

À ta rên rỉ vài tiếng, hai tay bầu chặt cổ của quan tri huyện: “Đại nhân, ...”

Đáp lại âm thanh nỉ non của nàng ta chính là một tràng cười dâm dăng của nam nhân: “Ha ha, tiểu yêu tinh! Nàng chờ đó, đại gia còn chưa thỏa mãn mà!...”

Tiếp theo lại là một trận công kích, hai tay của hắn ta luồn vào trong áo, hành động đó khiến ả nữ nhân trong lòng thở gấp, kiều kiều mị mị kêu rên.

Thúy Vân đen mặt, trên người cô nàng kia chỉ mặc duy nhất một cái yếm, còn lại cái gì cũng không có, quá kích thích đi chứ hả? Tên quan huyện lệnh kia xem như cũng không tệ, tay chân có vẻ rắn chắc cao to, chỉ có điều không có cơ hội nhìn rõ mặt. Hắn ta dường như cũng đã không nhẫn nhịn nổi, thô lỗ ném nữ nhân trong lòng nằm dài trên giường.

“...”

“Á... ai nha... Lão gia ngài thực là hư...!!!”

“Ai nha...”

“Ách a, lão gia...”

“...”

Nữ nhân trên giường bỗng nhiên không rên la nữa mà dăm chiêu, dường như nhớ ra chuyện gì, lại nhú mi, nhu thuận ôm chặt lấy cổ của nam nhân, đôi mắt toát ra sát khí nhàn nhạt: “Lão gia, nghe nói ngài lại muốn cưới vợ của Lý Ngưu vào cửa?”

Tên quan kia ngừng lại một tí, sau đó thô bạo xé nát mảnh vải cuối cùng trên người nữ nhân đi, cười một cái đê tiện: “Bảo bối, nàng ghen cái gì? Mới có thể này đã chịu không nổi, đương nhiên ta phải tìm thêm tí muội về chia sẻ cùng nàng rồi!”

“Hừ, lại lí sự, chàng thêm muốn cô ta lâu nay...”

“Ha ha... tập trung một tí đi ... ~ ...”

Nữ nhân này có vẻ lớn gan, nhú mi khó chịu, hăn học tránh né không chịu đáp ứng tên quan huyện lệnh kia. Hăn ta bất động một lúc, không ngờ lại túm tóc của nữ nhân kia, dùng sức ném nàng ra đất. Nữ nhân bị đau, la hét lớn tiếng vô cùng, nước mắt ứa ra.

Thúy Vân mím môi, trông thấy da đầu đã rướm máu kia của nàng ta, xem ra tên này dùng sức rất mạnh, không có lấy nửa điểm gọi là thương hoa tiếc ngọc gì cả. Hăn ta chễm chệ ngồi trên giường, lớn giọng gọi thủ hạ vào: “Người đâu? Ban thưởng cô ta cho các người, ngày mai bán vào kĩ viện. Mau mang người khác tới đây!!!!!!!!!!”

Nữ nhân kia rưng rưng ôm đầu, ánh mắt sững sờ tựa hồ không thể tin được, hốt hoảng lết lại gần chỗ hăn, thương tâm mà khóc: “Lão gia, thiếp sai rồi, thiếp sai rồi, đừng bán thiếp vào thanh lâu...”

Nam nhân nồng nhiệt khi nãy thái độ đã thay đổi hoàn toàn, hừ một tiếng, dùng chân đạp vào ngay giữa trán nàng ta, còn không quên miệt thị: “Đừng nghĩ được ta sủng ái, muốn làm gì thì làm, người đâu!!!!”

Sau tiếng hô này của hần có hơn năm tên thị vệ đi vào, xốc nữ nhân đang trần truồng ngồi trên đất lên, một nữ nhân khác dung nhan như hoa như ngọc lặng lẽ đi theo phía sau, trước khi đi tới chỗ của nam nhân còn tranh thủ nhếch mép với cô nàng xấu số đang luôn miệng gọi “Lão gia” kia...

Tiếp theo... tiếp theo có lẽ không cần giải thích (= _ =)

Từ Hải đã sớm ngoảnh mặt đi nơi khác, chỉ khi nghe thấy đoạn trò chuyện tên quan huyện này muốn cưới một người là vợ của Lý Ngưu gì đó khiến hần suy nghĩ, vừa mới nghĩ ra một chuyện định nói cho vị tiểu huynh đệ Bạch Vân Du kia, nào ngờ khi nhìn đến hần lại trông thấy bộ dáng nhìn không chớp mắt, mồm há hốc ra, khoe môi còn vương tí nước bọt, tuy khuôn mặt đỏ hồng nhưng mắt thì trợn to không muốn chớp, cứ như sợ mình sẽ nhìn sót cảnh gì... (T.T)

Đầu hần xuất hiện vài vạch đen, quên mất, tên tiểu tử kia mặt mũi non chèn chẹt, tuổi chưa quá mười lăm, lại vô tình để cho hần xem qua cái loại chuyện không mất trong sạch này, đây là lần đầu tiên được chứng kiến thảo nào hần nhìn đến mức nhập tâm như thế, lúc trở về cũng khó ăn nói với Thước Hỉ. Dù sao trước khi đi muội ấy đã dặn dò phải trông chừng hần cho cẩn thận, bây giờ...

Nếu Từ Hải biết chính bản thân Thúy Vân đã từng ra tay dàn dựng vài trận hoan ái kịch liệt còn hơn cả như thế, không biết hần sẽ có suy nghĩ gì...

Thúy Vân lại bị người ta túm cổ áo vác đi, trong lòng buồn phiền vô hạn... Bên dưới sắp tới đoạn gay cấn, cô nàng vào sau này vậy mà lại hơn cả người trước mấy bậc, tay nghề cao siêu vô cùng, tiếc là chưa kịp xem hết đã bị người kéo đi...

Từ Hải xách Thúy Vân phi thân qua mấy cái nóc nhà nữa thì đáp xuống, sau khi chắc chắn bên trong không còn người, hắn mới nhẹ nhàng mở cửa ra.

Cánh cửa gỗ vang lên âm thanh kéo cọt nghe rợn cả xương sống, Thúy Vân nổi hết cả da gà, vội chạy tới bám dính lấy ống tay áo của Từ Hải. Từ Hải nhíu mi, thấp giọng khiển trách: “Người làm cái gì vậy?”

Nam nhi mà nhát cây thế ư?

“...”, đại ca, chế độ của chúng ta có quy định nam tử thì không được sợ hãi à?

Trong lòng Thúy Vân thầm nghĩ, tay nhất định không buông Từ Hải ra, sống chết đi theo hắn. Ai mà biết được, bỗng dưng trọng sinh một phát xong nàng lại có khả năng thông linh với xác chết... Nếu bây giờ mà có một hồn ma nhảy ra giữa đường, đảm bảo chẳng mất nhiều thời gian, một nén nhang là đủ, Thúy Vân sẽ trở thành bạn đồng hành của bọn họ ngay lập tức! (-_-|||)

Nam mô a di đà Phật, Quán Thế Âm Bồ Tát, cầu người hiền linh phù hộ con...

Không phải Thúy Vân nàng chết nhát đến nỗi đang đi ngoài đường mà sợ hãi thành như vậy đâu, mọi sự cũng tại tên quỷ Từ Hải này, đề xuất cái gì không đề xuất, lại bảo nên đến kiểm tra xác chết của tên chồng xấu số ban chiều. Các bạn nghĩ đi, xác chết thì còn có thể đặt ở đâu ngoại trừ nhà chứa xác của quan phủ?

Tất nhiên bên trong không chỉ có một xác chết, thế nên Thúy Vân hoàn toàn có lí do chính đáng để sợ hãi.

Nàng run cầm cập, càng tiến sát về khu nhà âm u kia thì càng sợ hãi. Nơi này ngay cả quan binh còn không dám trông coi, bảo sao nàng không

sợ. Lại khẽ nhìn sang Từ Hải bên cạnh, vẻ mặt trầm tĩnh, một tay cầm đuốc, một tay vịn chặt trên bảo kiếm, thận trọng vừa quan sát vừa tiến về phía trước.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây xào xạc, cơn gió quái ác ấy lại quần cổ Thúy Vân một chút mới lưu luyến rời đi, đâu đó trong không trung vang lại vài âm thanh kì lạ, tiếng vỗ cánh phành phạch của chim chóc, tiếng cú đêm kêu ảo não lòng người từ phương xa vọng lại...

Thúy Vân nuốt nước miếng, lại tiếp tục nuốt lần nữa, quyết tâm dùng cả hai tay bấu chặt vào khuỷu tay Từ Hải. Từ Hải không nói gì nữa, đành thở dài bất lực. Cũng không nên ép hắn, dù sao cũng mới là đứa nhỏ vừa trưởng thành, sợ hãi một chút cũng không sao...

Thế là Từ Hải để yên cho Thúy Vân nắm tay áo của mình, hai bóng người chầm chậm băng xuyên màn đêm.

Cánh cửa vừa mở, một mùi gay mũi đã nồng nặc bốc ra, mấy con chuột đang lòi nội tạng của người chết ra ngoài, thấy có tiếng động thì vội bỏ chạy, để lại mớ nội tạng còn đang ăn dở trên xác chết.

Thúy Vân choáng váng, cả người càng thêm nép sát vào lưng của Từ Hải. Cảm nhận được sự run rẩy của người phía sau, Từ Hải tốt bụng vỗ vỗ nhẹ tay của nàng: “Không sao đâu...”, nói xong thì đi đến giữa phòng, châm sáng hai ngọc đuốc nơi đó lên. Theo lí mà nói không nên làm như vậy nhưng nhìn Thúy Vân mà xem, tay chân đã lạnh toát, bị hù dọa đến mức độ kia rồi, liệu có thể khám nghiệm tử thi trong bóng tối hay không?

Thúy Vân vẫn chưa hết run rẩy, cứ có cảm giác ai đó đang nhìn mình, vội lia mắt nhìn khắp nơi. Đợi sau khi Từ Hải lên tiếng gọi mới hoàn hồn lại: “Bạch huynh đệ, hắn ta đây.”

Thúy Vân tê tái lú cả lưởi, mắt vẫn còn trân trối nhìn cái xác chết nội tạng lung tung treo tòng teng trước mặt mình.

Nàng hí mắt nhìn sang một cái, sau đó vội núp tiếp sau lưng Từ Hải, hồi lâu sau mới run giọng: “...Đúng rồi, là hãn...”

Trong khoảng thời gian Thúy Vân đứng sợ hãi, Từ Hải đã nhanh chóng đi kiểm tra xung quanh một lượt, giở tất cả các khăn che mặt lên kiểm tra, cuối cùng cũng tìm ra. Thúy Vân đau khổ tháo thùng gỗ phía sau ra, chậm chạp đặt lên đất, run tay lấy ra vài loại thảo dược đã được xay nát thành bột trong hũ, rắc nhẹ lên cánh tay của nạn nhân...

Chỗ bị rắc bột ấy từ từ tím tái lại rồi tan chảy ra thành chất lỏng sền sệt...

Sắc mặt Thúy Vân dần nghiêm trọng, không còn vẻ sợ sệt khi nãy nữa mà thay vào đó là một nét tập trung cao độ. Nàng dẫn đo duy nghĩ hồi lâu mới nặng nề nói với Từ Hải: “Là Tá Thi Cửu Trùng, loại độc dược khiến người ăn phải sau khi chết không bị thối rửa ngay mà những ba ngày sau mới chính thức bị thối rửa, ba ngày nữa ngay cả xương cốt cũng không còn, mà người xung quanh sau sáu ngày hít phải thứ độc này cũng không khỏi tránh bị liên lụy, có thể chết ngay tức khắc...”

Từ Hải gật đầu, loại độc này trước kia đã từng thấy người khác dùng qua, triệu chứng cùng với những lời Thúy Vân nói không sai khác là mấy, trong lòng tăng thêm một phần nể phục dành cho tên công tử ẻo lã kia.

“...Bên cạnh Tá Thi Cửu Trùng, nạn nhân còn bị hạ Vong Xuyên Cốt, được chế tạo từ xương cốt của bảy loài kỳ độc trong thiên hạ...”

Thúy Vân đang nắm cổ tay của người đàn ông kia thì Từ Hải cảm nhận được tiếng bước chân hối hả đang đi về hướng này, vội thôi tắt hai ngọn đuốc, lại tiếp tục túm cổ áo của Thúy Vân nhảy ra ngoài thoát thân. Đến lúc bọn quan sai chạy đến nơi hai người đã sớm thoát khỏi phủ đệ của tri huyện, đang trên đường trở về khách điểm.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bế Tắc

Ở trong khách điểm, Trọng Nghĩa lo lắng đi qua đi lại, “ĐỪNG” một tiếng, nghe âm thanh thật to từ cửa sổ phòng mình, sau đó nghe thêm một âm thanh tương tự dưới lầu truyền tới, vội hốt hoảng mở cửa sổ ra nhìn...

Bên dưới Đình Trung đang nhe răng trợn mắt nằm té chổng vó, bên cạnh là Thước Hỉ đang chật vật đứng lên, khi đứng vững rồi còn tranh thủ bồi thêm cho người bên cạnh hai cú đá, hậm hực lôi hẳn lên lầu. May mắn, hiện tại chỉ vừa qua nửa đêm một tí, hai người bọn họ không bị ai phát hiện ra.

Từ Hải đặt Thúy Vân xuống đất, nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Đình Trung cùng Thước Hỉ đâu? Vẫn chưa trở về?”

Trọng Nghĩa: “... Bọn họ... về trước đại nhân một tí...”

“Đã trở về rồi sao lại không thấy? Chẳng lẽ có gì bất thường ư?”

“...Chắc... là không...”

“Vậy bọn họ...”

“Cạch!!!”

Cửa phòng bị một cước của Thước Hỉ mà mở toang ra, cánh cửa lung lay muốn rớt xuống. Thúy Vân đang lơ ngơ ở cửa trông thấy vẻ hung thần của Thước Hỉ thì vội ôm cái cổ bị Từ Hải tóm lấy giờ chạy sang một bên

mà né, tránh cho nàng ấy sát phạt người vô tội. Trọng Nghĩa cùng Từ Hải lặng người nhìn Đình Trung đang sùi bọt mép nằm xụi lơ trên mặt đất, ánh mắt thoáng nhìn qua Thước Hỉ như thể đang lên án, Thước Hỉ tức muốn phùng mang trợn mắt: “Nhìn cái gì? Tất cả là do hăn tự làm tự chịu, không liên quan tới muội...”

“Chuyện là thế nào?”

Thước Hỉ không thềm trả lời, tay xoa xoa cái mông, càng xoa càng đau, thế là đâm cho Đình Trung một phát. Hăn vừa mơ màng sắp tỉnh, bị một đâm này của Thước Hỉ mà vong trận ngay tức khắc, tròng mắt trắng dã...

Thúy Vân tranh thủ cầu kinh siêu thoát, ánh mắt ái ngại nhìn Đình Trung... đại ca, chúc huynh lên đường thượng lộ bình an... (-_-|||)

Thước Hỉ tra tấn hành hạ Đình Trung xong, hai tay chống nạnh uất ức kể: “Cửa chính không đi, lại bảo phải nhảy từ cửa sổ vào mới có tư thế tiếp đất đẹp tuyệt thế khiến người ta kinh diễm, nhất định tên tiểu tử Trọng Nghĩa sẽ bị dọa cho xanh cả mặt...”

Trọng Nghĩa: “...”

Thúy Vân: “...”

Từ Hải: “...Tiếp tục...”

“Ừm, sao nhỉ? Mọi người có thấy cái cửa sổ đang đóng kín kia không?”

Cả ba người nhìn theo hướng mà Thước Hỉ chỉ, ra sức gật đầu: “Thấy!!!”, trả lời cực kì đồng thanh! Thước Hỉ lại thờ ơ đặt mông trở lại trên ghế: “Ờ, nhưng hăn không thấy, thế có tức hay không?”

Mọi người: “...”

Thúy Vân khó khăn lên tiếng hỏi: “... Thước Hỉ, chuyện hắc không thấy cửa sổ với người có liên quan gì, lại đánh hắc thành ra thế này?”

“Không liên quan? Thế mà chủ nhân bảo là không liên quan á?”

Thúy Vân bị thái độ của Thước Hỉ hù dọa, hoảng hốt vội núp sau lưng Từ Hải. Ở đây, Từ Hải mạnh nhất, lớn nhất, có quyền nhất, không theo nịnh bợ Từ Hải thì còn có thể nịnh nọt ai?

“Hắc dám khoe mẽ, bảo mình có thể một tay bế ta phi thân vào giữa phòng, tạo một màn anh hùng mã nữ tiếp đất hoàn hảo... nào ngờ ta lại rơi xuống trước, hoàn hảo làm cái đệm thịt cho hắc @@”

Thúy Vân từ từ tiến lại gần hiện trường, dùng tay vỗ vỗ nhẹ lên mặt Đình Trung, âm thầm thở dài: “Đồng chí, huynh hi sinh thật anh dũng...”

Khóe môi Đình Trung giật giật, Từ Hải giả vờ không biết, lảng sang chuyện khác, chỉ có Trọng Nghĩa nhin cười đã muốn phình ruột, lao đến bên cửa sổ mà đập rầm rầm: “Ha ha. Cười chết ta, ha ha!!!”

Đình Trung từ dưới đất ngồi dậy, ánh mắt ai oán, vừa nói vừa dùng khăn tay lau trên mặt: “Người cười cái gì vậy?”

Trọng Nghĩa cố nén cười, xua xua tay ý không có gì nhưng càng nhin thì cười càng rõ tiếng...

Mặt Đình Trung có xu xu hướng càng ngày càng đen xuống, cuối cùng rống to: “Bố mi có im mồm hay không? Ông chỉ đập mặt vào cửa sổ thôi mà làm gì như thế...”

Thúy Vân thầm cảm thấy may mắn, người đi cùng Đình Trung là Thước Hỉ, không phải là nàng, nếu không cái kẻ bầm dập đã là nàng rồi...

Từ Hải cũng chỉ cười nhẹ, sau đó sớm quay lại nhiệm vụ của mọi người.

Thước Hỉ đành phải dẹp tư thù cá nhân sang một bên để đó, báo lại tình hình cho Từ Hải nghe: “Khi này lúc đến nhà người đàn bà kia thì phát hiện ra ả tên gọi Lưu Thị, phu quân là Lý Ngưu, hai vợ chồng có một đứa con. Người chồng làm nghề bán cá ở ngoài chợ, người vợ ở nhà chăm sóc con cái...”

Thúy Vân tiếp tục bóp bóp cái cổ đáng thương của mình, cao giọng hỏi: “Tại sao không nhắm trúng ai, lại nhắm trúng Trần Đông?”

“Vấn đề này ta cũng đang suy nghĩ...”

Từ Hải nghĩ ngợi một lát, lại quay sang Thước Hỉ: “Thước Nhi, tiếp tục nói đi.”

“... Muội chỉ mới điều tra được bao nhiêu đó, còn lại vẫn chưa có đầu mối, thế bên phía huynh cùng công tử thì thế nào?”

Ánh mắt Từ Hải khẽ liếc nhìn sang hướng Thúy Vân, Thúy Vân chớp mắt vài cái, sau đó mới hiểu ý, cười gượng ngùng: “Quả thật ta phát hiện ra nạn nhân bị trúng độc mà chết...”

“Có phát hiện ra đó là thứ độc gì không?”

“Có, đầu tiên là Vong Xuyên Cốt, được điều chế từ xương của bảy loại kỳ độc thể gian, thuốc được tạo ra bên trong một lớp kén mỏng, chỉ khi nào bị tác động mạnh, vỏ kén bị vỡ, độc sẽ tràn ra ngoài, xuyên qua thịt ngấm vào xương khiến nạn nhân vong mạng... Thứ hai là Tá Thi Cửu Trùng, loại này...”

“Tá Thi Cửu Trùng? Từ Hải, có phải...”

Thúy Vân ngơ ngác không hiểu, nhú mi nghi hoặc nhìn về mặt quái gở biến sắc của Đình Trung cùng Trọng Nghĩa, ngay cả Thước Hỉ cũng không hiểu, đầu nghiêng sang một bên tò mò: “Mọi người sao vậy? Biết thứ này à?”

Trầm mặc hồi lâu, Đình Trung mới nặng nề cất tiếng: “Lần đó Ma Diệp cũng bị trúng loại độc này mà suýt nữa mất mạng, Bạch huynh đệ, người có biết loại độc này từ đâu mà ra không?”

Ặc, là do sư phụ Trương Tử Huyền của Thúy Vân tái chế lại khi còn làm ngự y ở trong cung. Khi ấy ông còn trẻ dại, chỉ tập trung phát huy tính tủy cho nền đa dạng của độc dược Đại Minh, nào ngờ lại khiến giang hồ một phen sóng gió. Cũng chính nhờ thứ này mà sư phụ nàng nổi danh trên giang hồ. Nhưng không lẽ bây giờ lại ngồi nói như thế? Thế là Thúy Vân đành cười trừ: “Nghe đồn là do một vị cao nhân nào đó luyện ra...”

Vuốt mồ hôi, nhìn đi, bọn họ không phải là người triều đình, xem ra là người của giang hồ, nếu biết cái thân phận con gái cựu viên quan triều đình này của nàng, liệu có giết người diệt khẩu cho hả giận hay không?

Trọng Nghĩa nghiêm mặt nói: “Không phải, đây là độc dược từ nội bộ hoàng cung truyền ra ngoài, là của một vị thần y gì đó...”

Chuyện này Thúy Vân có biết, trong sách của sư phụ viết, đây là một trong số những cách thức mà các nường nường trong cung dùng để hạ thủ lẫn nhau. Một khi trúng Tá Thi Cửu Trùng này chỉ còn con đường chết không được toàn vẹn, cả cơ thể thối rửa, xương cốt không còn, có thể xóa bỏ toàn bộ mọi dấu tích một cách hoàn hảo mà không để bất kì ai phát hiện ra âm mưu gì. Tuy nhiên, nàng chỉ biết dấu hiệu của việc trúng độc, còn cách chữa trị lại không hề thấy sư phụ đề cập tới. Loại độc này trên giang hồ có người có khả năng giải sao? Trong lòng tò mò vô cùng nhưng vì tránh để lộ thân phận, Thúy Vân ngậm chặt miệng không dám hỏi nửa chữ, im lặng lắng nghe.

Nào ngờ mọi người xung quanh không ai nói gì nữa, tất cả đều đổ dồn ánh mắt nhìn về hướng của nàng. Thúy Vân sờ sờ mặt mình, cảm thấy tất cả đều bình thường mới nheo mắt: “Mặt ta bị dính gì à?”

“Đương nhiên là đang chờ người nói tiếp!”, Từ Hải cười nhẹ, Đình Trung đen mặt, Trọng Nghĩa trề môi, Thước Hi giật giật mi mắt.

“À, theo như quan sát của ta, người đàn ông xấu số kia bị hạ Vong Xuyên Cốt trong miệng, khi va chạm mạnh vào Trần Đông thì chất độc thoát khỏi kén khiến hắn ta chết ngay lập tức. Còn về Tá Thi Cửu Trùng, ắt hẳn dùng để bịt đầu mối, may mắn là đêm nay chúng ta kịp thời đến xem xét trước, chỉ sợ qua ba ngày nữa, có xem cũng không còn.”

Mãi đến lúc này Từ Hải mới chịu lên tiếng: “Chuyện lần này ít nhiều có liên quan tới người của triều đình.”

“Đúng vậy, triều đình khó mà không có liên quan.”

Lần này Thúy Vân có chút mơ hồ, quả thực không hiểu: “Tại sao lại bảo có liên quan tới triều đình? Ta nghe nửa chữ cũng không hiểu.”

“Công tử, để chế tạo được loại độc đó tốn kém không ít bảo vật, chỉ có ở trong cung mới đủ được liệu mà thôi. Ngay cả loại độc này trên giang hồ cũng rất ít, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở đây, hiển nhiên có liên quan tới người của quan phủ rồi.”

Đình Trung gật đầu tán thành: “Vả lại người đáng bị nghi ngờ nhất là tên quan tri huyện kia, qua chuyện sáng nay cũng đã đủ rõ ràng. Án mạng xảy ra, có người chết, vậy mà hắn vẫn thản nhiên cho áp giải Trần Đông về lao, ra hạn ba ngày sau mới triệu Trần Đông lên công đường thẩm tra.”

“Cái gì? Ba ngày? Nếu ba ngày... vậy chẳng phải xác của người đàn ông kia đã...”, Thúy Vân thảng thốt la to, cả người đứng bật dậy túm lấy cổ áo

của Đình Trung: “Người nói thật hay đùa vậy? Tên quan chó má kia bảo như thế thật sao?”

Từ Hải cùng Đình Trung thấy hành động này của Thúy Vân thì ngạc nhiên vô cùng, mấy ngày trước hẳn rõ ràng là thư sinh mềm yếu tao nhã lịch sự, không hiểu sao hôm nay lại hấp tấp nóng nảy như thế. Đình Trung lấp bắp: “Là... ban nãy... hẳn ta có ban cáo thị...”

Thúy Vân buông Đình Trung ra, chán nản ôm đầu: “Ôi thôi, hỏng rồi, hỏng rồi... Như vậy thì làm gì mà còn bằng chứng...”

“Bạch Vân Du, khi nãy người có để ý những lời tên quan tri huyện ấy nói không?”

“Lời nói?”

Nghe Từ Hải hỏi như vậy, Thúy Vân mới từ từ nhớ lại đoạn hội thoại khi nãy của tên quan kia cùng vị phu nhân nhà hẳn. Do lúc đó đang bị phân tâm bởi đoạn cảnh tượng hải hùng kia nên không chú tâm lắm, bây giờ từ từ ngẫm lại mới cảm thấy kì lạ... Thúy Vân ngẩng phắt đầu lên, hai mắt sáng như sao: “Từ đại ca, ý huynh muốn nói... hẳn ta có ý định cưới Lưu Thị vào cửa? Mà Lưu Thị này lại đang là vợ của Lý Ngưu, cho nên...”

Từ Hải gật đầu, trên gương mặt có chút hài lòng, lần này lại đến Thước Hỉ ngồi bên cạnh Thúy Vân đứng dậy đập bàn: “Thật là ti tiện, đi, chúng ta đi vạch trần bộ mặt thật của đôi gian phu dâm phụ ấy, cứu Trần đại ca ra!!!”

Thúy Vân nhìn thấy điệu bộ hùng hổ của Thước Hỉ, khoe môi giật giật, Đình Trung chỉ thở dài một tiếng vội nhảy ra giữ chặt Thước Hỉ đang nộ khí xung thiên kia lại, còn Trọng Nghĩa thì đóng chặt cửa không cho nàng thoát ra ngoài. Từ Hải vẫn bình tĩnh ngồi yên trên bàn, giọng nói trầm ấm tựa gió xuân dào dạt lại mang theo tí buốt giá ra lệnh: “Thước Nhi, muội bớt hồ nháo đi, ngồi xuống!”

Từ Hải vừa ra lệnh, Thước Hỉ mím môi tỏ vẻ không cam chịu nhưng vẫn phụng phịu dẫn mạnh thanh kiếm xuống bàn, hậm hực uống trà, không thèm nhìn tới mấy người trong phòng nữa. Một lát sau, dường như không thể kiềm nén, Thước Hỉ ngấn lệ gắt giọng nhìn Từ Hải: “Từ đại ca, Trần Đông huynh ấy đang gặp nạn như thế, tại sao huynh vẫn nhàn nhã như thường vậy? Nếu bây giờ chúng ta không cứu huynh ấy, lỡ như...”

“Nha đầu ngốc, chúng ta là ai? Trần Đông lợi hại như thế nào, chẳng lẽ muội không biết, còn phải đợi bọn ta gợi ý cho hay sao? Cùng lắm thì tới ngày Trần Đông bị xử chém, chúng ta cướp pháp trường, sau đó trở về... Vả lại, bây giờ hùng hổ lao ra ngoài chưa chắc là ý hay. Bọn chúng đã tính tới bước tiêu hủy toàn bộ chứng cứ, chúng ta biết lấy chứng cứ ở đâu?”

Thước Hỉ nghe Đình Trung nói có lí, lúc này ánh mắt mới dịu xuống, lí nhí xin lỗi Từ Hải. Từ Hải cũng không nói gì thêm, hạ lệnh bảo mọi người giải tán, về nghỉ ngơi, dù sao đêm nay ai cũng quá mệt mỏi rồi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thân Phận Thước Hi

Chờ sau khi mọi người trở về phòng của mình, Thúy Vân mệt mỏi ngáp hai cái, vương vai cho đỡ mỏi, đi tới đi lui trong phòng sắp xếp chỗ ngủ. Ngủ cùng phòng với vị tỉ phu này cũng quá vất vả rồi, giường không thể nằm, bàn càng không thể nằm mãi nên cuối cùng nàng đành gọi tiểu nhị mang thêm một bộ mền gối, trải dưới đất ngay dưới chân bàn, lại lười sắp xếp túi đồ nên cứ vứt ở đấy, nằm “PHỊCH” xuống nệm một cái thật kêu...

Ôi trời ơi, cái lưng của nàng~

Một ngày vất vả lăn lộn trên mái nhà, đầu óc lại bị hù dọa căng hết cả óc, cổ thì bị người ta túm qua xách lại như chó nhỏ, lại bị ném tới ném lui, xương cốt đã sớm nát vụn, hự...

Chăn thật là thơm, thật là mềm!!!!!!

Từ Hải ngồi xếp bằng trên giường vận công, nhìn Thúy Vân một tí thì nhắm mắt lại. Cũng không biết đã ngồi như vậy trong bao lâu, khi Từ Hải mở mắt ra lần nữa trời cũng còn khá âm u. Hẩn thu hai tay lại, cẩn thận đi đến trước mặt cái kẻ đang cuộn vào chăn như thể cái gối ôm kia một lát, thâm bất cười.

Tướng ngủ của Thúy Vân không phải tệ mà gọi là cực kì có quy củ ngăn nắp, chăn không loạn chân không đạp, chỉ ngoan ngoãn nằm yên mà ngủ. Điều khiến Từ Hải buồn cười chính là, tên thư sinh này, không biết được mẫu thân hẩn giáo dục như thế nào, ngay cả tư thế ngủ cũng giống

một tiểu thư khuê các như thế? Nếu đây không phải là ân nhân của Thước Hỉ, cũng như Thước Hỉ nài nỉ để cho hắn đi cùng, Từ Hải thật muốn tổng hắn trở về nhà cho bọn họ rảnh tay rảnh chân hoàn thành nhiệm vụ.

Có điều, biểu hiện hôm nay của tiểu tử này coi như không tệ, ít ra còn có khả năng đào tạo. Hắn ta đứng trước xác chết mà chỉ run rẩy chút ít, sau đó chuyên tâm khám xét tử thi, kiến thức về y thuật cũng không tệ, có thể nhận biết được Tá Thi Cửu Trùng. Đây là một loại kì độc cũng rất ít người biết, thế mà hắn ta vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra ngay, có vẻ xuất thân của người này không thể xem thường. Tuy nhiên, khi hỏi Thước Hỉ, mọi ấy cũng chỉ bảo hắn là con trai của một thương gia có mơ mộng làm quan, ngoài ra cũng không nói gì thêm.

Người nằm dưới đất bỗng nhiên ưm ưm vài tiếng, nói mớ, tuy giọng nói rất thấp nhưng Từ Hải vẫn nghe thấy, rõ mồn một là đang khác...

“Từ Hải khốn kiếp... đau hết cả người...”

Từ Hải: “...”

Hắn lắc đầu cười khổ một chút, mấy hôm trước vốn có thành kiến với hắn vì thấy hắn thân mật quá đáng với Thước Hỉ, nhưng sau khi nghe Thước Hỉ giải thích thì không còn khó chịu về chuyện đó nữa, lại chuyển sang khó chịu vì chuyện khác. Trước đến giờ, trong mắt Từ Hải hắn, nam nhân phải là một người đầu đội trời, chân đạp đất khiến thiên hạ nể sợ, nào quan tâm đến đám nam tử suốt ngày cứ chi hồ giả dã mà ngay cả cách đơn giản nhất để thu phục lòng người cũng không biết. Bình sinh Từ Hải hắn ghét nhất những người như thế cho nên khi thấy dáng vẻ yếu đuối nhu nhược của tên Bạch Vân Du này liền không vừa mắt. Cùng đồng hành chung càng khó chịu, người này thân thể yếu ớt, đi một tí đã mệt, một chút võ công cũng không biết, đối với thứ gì cũng tò mò.

Thế nhưng cho dù có tò mò đến đâu hẳn ta cũng không nói ra mà lặng lẽ quan sát, mấy hôm đầu có vẻ ngại trò chuyện cùng mọi người, chỉ cúi đầu im lặng miễn cưỡng đi theo, mấy hôm sau mới mở miệng nói chuyện. Điều khiến Từ Hải suy nghĩ chính là đôi mắt của tên thư sinh này. Không hiểu sau khi nhìn thấy ánh mắt có chút giao hoạt cùng vô cùng linh động ấy lại khiến hẳn nhớ tới một vị bạn hữu trước kia... Về mặt lúc nào cũng không thích biểu cảm gì nhiều, mọi suy nghĩ lại thể hiện qua ánh mắt.

Nghĩ nghĩ, mấy ngày nay hẳn Bạch Vân Du đã bị mình hành hạ mệt mỏi, cũng nên nhường giường cho hẳn ngủ một hôm đi. Thế là đại anh hùng Từ Hải khẽ vén áo ngồi xuống, lay nhẹ người đang ngủ như chết kia:

“Bạch huynh đệ, mau lên giường ngủ đi...”

“Bạch Vân Du?”

“...”, đáp lại lời nói của Từ Hải chính là tiếng thở nhịp nhàng đều đặn của Thúy Vân...

Từ Hải hết cách, cảm thấy việc Thúy Vân oán trách mình không có gì sai, một công tử được nuôi dưỡng cẩn thận thế kia, lần đầu chịu khổ cũng không thấy hẳn mở miệng kêu than, chỉ lén mắng mình vài câu trong mơ... coi như cũng tử tế lắm rồi! Quân tử cũng không nên để bụng những chuyện vặt vãnh như thế! Thế là nhẹ nhàng luồn hai tay xuống bên dưới, nhẹ nhàng nâng nguyên con Thúy Vân cùng hai cái chân bông dầy lên...

Hắn nhíu mi, Bạch Vân Du này bề ngoài cũng đã mười lăm, mười sáu tuổi, thế nhưng nhẹ như thế này... có phần hơi quá. Dù sao cũng nên nhắc hẳn chú ý ăn uống một tí, luyện tập thêm vài ba đường kiếm là sẽ khỏe lên ngay mà thôi.

Từ Hải ôm Thúy Vân đi được nửa đường chợt nhiên dừng lại, nhíu mi nghi hoặc.

Tại sao tiểu tử này càng nhìn càng thấy giống nữ nhân? Da mặt so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn, mày cong vút, môi đỏ nhuận, trên người còn có hương thơm kì lạ cứ quẩn quanh lấy hần, dù cách một lớp chăn dày nhưng vẫn cảm nhận được xương cốt mềm mại bên trong...

Từ Hải thầm thở dài, chán nản lắc đầu. May mắn, Thước Hỉ không có tình cảm với tiểu tử kia, chứ mà thích thật không biết Thuyền Chủ sẽ phản ứng thế nào, không biết có thổ huyết mà chết không (-_-|||||)

Hần đặt Thúy Vân nằm xuống giường xong thì đi sang phòng bên cạnh, nhẹ gõ lên vách hai cái, lát sau Đình Trung đã vác bản mặt ngái ngủ ra, ai oán nhìn hần: “Đại gia, ban chiều mới bị Thước Nhi đánh bầm dập vẫn chưa khỏi, ngài gọi Trọng Nghĩa đi cùng đi, gì chứ ta không có hứng thú với ngực giam kia... Hay là chúng ta cứ mặc xác tên Trần Đông đó đi!”

Từ Hải lạnh mắt liếc Đình Trung một cái, hần im miệng ngay lập tức, vội nghiêm túc lên: “Hì hì, lão đại, ta đùa chút, ngài cứ đi đi, phải có người ở lại bảo vệ Thước Nhi cùng Bạch huynh đệ chứ hả!”

“Bảo vệ bọn họ cho tốt, ta cùng Trọng Nghĩa sẽ sớm quay về.”

Đình Trung nghe thấy Từ Hải sắp rời đi thì mừng rơn, tay vẫn rối rít theo: “Đại nhân, ngài cứ yên tâm! Đi mạnh giỏi nha~”

Từ Hải biến mất không bao lâu thì bên vách bên cạnh truyền tới âm thanh kêu gào thảm thiết của Trọng Nghĩa. Đình Trung cười thỏa mãn vài tiếng, lại tiếp tục trèo mặt bàn vật lộn cùng Chu Công, trước khi ngủ còn ngoái đầu ao ước nhìn chằm chằm êm nệm ấm đang bị kẻ nào đó độc chiếm kia...

Thước Hỉ thật quá đáng, bắt hần sang ngủ cùng cạnh chường thì thôi đi, còn bắt hần chịu khổ, đời thật là bất công nhiều chuyện mà...

--- -----o0o-----

Thúy Vân tỉnh dậy chính là do hai tiểu tồ tông trong phòng nháo loạn một hồi.

Đình Trung lớn tiếng quát Thước Hỉ: “Muội nhìn xem, chỉ bảo muội vá hộ ta cái chỗ lưng nhỏ trên áo, giờ thì hay rồi, trông như cái chồi cùn vậy.”

Thước Hỉ không chịu yếu thế, lớn tiếng hậm hực: “Huynh có giỏi thì nói lại lần nữa, là ai huynh lại nhờ muội? Muội đã chịu khó hạ mình như thế, còn dám có ý kiến?”

Kèm theo âm thanh giận dữ ấy chính là tiếng đồ dùng đổ vỡ loảng loảng, tiếng Đình Trung la hét ồm tỏi càng lúc càng xa, tiếng Thước Hỉ oang oang vạn trượng: “Có giỏi thì đừng trở về nữa, cút luôn đi!”

“Thước Nhi...”, Thúy Vân xoa xoa trán, có chút ngạc nhiên nhìn Thước Hỉ đang ở trong phòng mình. Phải biết rằng từ trước đến giờ thứ mà bọn người Từ Hải cùng Trần Đông sợ nhất chính là cho Thúy Vân nàng cùng Thước Hỉ ở chung một chỗ, bọn họ sợ sẽ tạo điều kiện cho hai kẻ này phát huy tình cảm, Thúy Vân sẽ mê hoặc Thước Hỉ khiến nàng ấy quên mất vị hôn phu của mình. Không hiểu sau hôm nay Thước Hỉ lại xuất hiện ở đây...

Còn nữa, Từ Hải đâu? Hẳn để cho Thước Hỉ vào phòng riêng cùng nàng sao?

Thước Hỉ thấy Thúy Vân tỉnh dậy thì cười hì hì, đi dạo xung quanh một vòng, đóng chặt tất cả cửa sổ cùng cửa chính lại. Sau khi xác định xung quanh đây không có ai nghe lén, nàng ấy mới chậm rãi lết đến bên cạnh giường, thả người nằm xuống...

Nhắm chặt hai mắt, bất ngờ Thước Hỉ lên tiếng: “Chủ nhân, cô có gì muốn hỏi cứ nhân cơ hội này mà hỏi đi, Từ Hải cùng Trọng Nghĩa đã đi

đến ngục giam tìm Trần Đông rồi, Đình Trung đã bị ta đuổi đi xa. Chờ tới lúc bọn họ trở lại, chỉ sợ cô không còn cơ hội hỏi ta nữa đâu!”

Thúy Vân hơi nghiêng đầu, dần dần lấy lại tỉnh táo.

Nàng nhìn xung quanh một vòng, trong lòng đặt ra một vấn đề cực kì khó hiểu, đoạn, quay sang hỏi Thước Hỉ: “Thước Nhi... Em... đưa ta lên giường ngủ sao?”

Thước Hỉ trợn ngược mắt nhìn Thúy Vân, mồm há hốc ra, muốn nói gì đó, một hồi lâu sau cũng không nói ra được, khó khăn mở miệng: “Cái này... Lúc em vào... đã thấy cô nằm ở trên giường rồi, còn được đắp những hai lớp chăn!”

Thúy Vân: “...”, nghĩ đi, trong phòng này vốn chỉ có mình Thúy Vân nàng cùng Từ Hải, nàng chắc chắn trước khi đi ngủ nàng vẫn còn đang nằm dưới đất, trong đầu thầm nguyên rửa tên Từ Hải kia, đến khi mở mắt dậy lại thấy mình đang nằm trên giường. Thước Hỉ không động tay động chân, chỉ có thể tồn tại hai giả thuyết.

Một là, Thúy Vân nàng một du, tự vận động bò đến trên giường.

Hai là... Nghe có vẻ kinh khủng những không còn giả thiết nào khác, chính là Từ Hải đã đưa nàng lên giường. Ạch, đưa lên giường chỉ có hai cách, một là thô lỗ túm áo ném lên, hai là nhẹ nhàng bế...

Óa...

Thật là đáng sợ, hi vọng vị huynh đệ Từ Hải kia sẽ không nghi ngờ gì thân phận của nàng đi?

Thước Hỉ chộp lấy bả vai của Thúy Vân mà ra sức lắc: “Chủ nhân, em nghĩ người sẽ hỏi chuyện gì nghiêm trọng hơn cơ chứ @@”

Thúy Vân ngấn người, sau đó cười nhẹ một tiếng. Nàng chậm rãi tháo tóc trên đầu ra, vuốt nhẹ. Ai da, tóc bị buộc chặt như thế, trong thời gian dài như vậy, da đầu cảm thấy có chút ê ẩm...

“Thật ra... ta nghĩ... em cùng với bọn họ đã quen nhau từ trước. Bằng chứng là bọn họ đã sớm biết em là ai! Ta chỉ không hiểu một chuyện... Bọn họ nhận ra em là ai thì thôi đi, tại sao lại nhất quyết không cho ta rời đi?”

Thước Hỉ cắn môi, ánh mắt có chút áy náy nhìn Thúy Vân. Vốn những lời thoát này đã được chuẩn bị từ trước, không hiểu sao bây giờ lại khó nói thế kia... Nàng ấy đắn đo một hồi, bất lực thở dài:

“Chỉ nhân, em không giấu người nữa... Thật ra... em là biểu muội của Trần Đông, cách đây hai năm, em bị lưu lạc không rõ tung tích, bị đám người buôn bán nô lệ nhìn trúng. Tính cách em quật cường, sống chết không chịu nghe theo nên bị đánh đập dã man, lúc đó may mắn gặp được cô...”

Thúy Vân chỉnh lại búi tóc trên đầu, dùng vải buộc chặt, vẻ mặt vẫn chăm chú lắng nghe. Thấy vẻ bình tĩnh của Thúy Vân, Thước Hỉ an tâm đôi chút, lời nói có vẻ tự tin hơn: “Thật ra em không dám để cho chủ nhân trở về một mình bởi vì cô nàng Lục Châu kia hẳn đã sớm bao vây đường về, chưa kể ả ta có thể đến tận nhà gây hấn với cô. Bây giờ đã tìm ra được người thân, Thước Hỉ sẽ không trở về bên cạnh chủ nhân như trước được nữa. Em cũng không đủ can đảm để cô trở về một mình, thân gái yếu đuối mà đường thì xa vạn dặm... Hiện giờ... bọn người Từ Hải đang vướng phải một vụ việc gì đó, em cũng không rõ... Chủ nhân, cô chỉ cần chờ một thời gian nữa, đợi khi an toàn, em sẽ bảo Từ Hải cùng Trần Đông đưa cô về! Có như vậy em mới an tâm!”

“Nha đầu ngốc! Em cùng Trần Đông nhận ra nhau khi nào?”

Thấy Thúy Vân không có vẻ gì là giận dữ, thái độ vẫn vui vẻ như thường, Thước Hỉ mới thở phào ra, gương mặt nhanh chóng lấy lại vẻ hoạt bát: “Chủ nhân có nhớ lúc chúng ta gặp đám người Từ Hải trên đường không? Khi ấy em đã sớm nhận ra nhưng bọn họ chưa nhận ra em, mãi đến tận mấy hôm sau, khi em tìm Trần Đông nói rõ hẳn mới biết! Hẳn còn khen tay nghề dịch dung của chủ nhân nữa cơ!”

Thúy Vân sững sốt, ánh mắt ái ngại: “Này,... Bọn họ không biết thân phận của ta chứ?”

“Không, em không nói, trong mắt bọn họ, chủ nhân chính là một thư sinh, do thương tình đứa trẻ là em nên nhặt về cưu mang! Thân phận của cô không có ai biết cả! Chứ nếu biết, đời nào Trần Đông lại an bày cô cùng một phòng với Từ Hải!”

Lúc này Thúy Vân mới an tâm, nhẹ nhàng trèo xuống giường, trước khi xoay người đi còn không quên an ủi Thước Hỉ một tí: “Ta nghĩ em có lí do khó nói nên mới giấu ta đến tận bây giờ! Chỉ cần không làm hại tới ta là được! Chúng ta tình như tử muội, để một mình em đi cùng bọn họ ta có chút lo lắng, đi cùng nhau thêm một thời gian nữa có lẽ sẽ không sao! Nhưng một khi mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, khi đó có lẽ phải từ biệt nhau rồi!”

Thước Hỉ nghe Thúy Vân nói hai chữ từ biệt này, hốc mắt cay cay, còn muốn nói gì đó nhưng lại mím chặt môi, nhất quyết không mở lời. Thúy Vân cũng không nỡ ép, xoay người đi ra ngoài. Trước khi đi còn ngoái cổ lại, nheo nheo đôi mắt vẻ tình nghịch: “Nhớ, giữ kín thân phận của ta!”

“Vâng! Em đã biết! Chủ nhân, cô có muốn... hay là em nói với Trần Đông đổi cho cô một phòng riêng nhé!”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đi Tìm Manh Mối

Hai mắt Thúy Vân sáng lên như đèn pha, vội nhảy tới chộp tay Thước Hỉ: “Thật không? Đối được không?”

“Ạch...!!!!!!!”, Thước Hỉ cười ngượng, sau đó lắc đầu. Chỉ buột miệng nói ra... Dù sao chủ nhân Thúy Vân này cũng là nữ nhân, bắt nàng ấy ở cùng một phòng với Từ Hải, chỉ sợ có chút bất tiện. Có điều, Trần Đông đã nói qua, để Thúy Vân ở một mình rất nguy hiểm không biết bên ngoài có ai rình rập gì không! Nguy hiểm ở đây không phải là kẻ thù của Thúy Vân mang lại mà chính là kẻ thù của bọn họ rình rập. Đang ở trong địa bàn của quan phủ, quả thật không thể lơ là cảnh giác, bọn họ lo lắng như thế cũng đúng.

Nghĩ nghĩ thế nào đó lại quay sang nói với giọng chắc nịch:

“Chủ nhân, người đừng lo! Từ Hải này là một chính nhân quân tử thật sự, em hoàn toàn có thể khẳng định nhân cách của hắn ta!”

“Ừm! Không sao! Ta có thể hiểu được...!”

Tuy Thước Hỉ đã nói như vậy, Thúy Vân vẫn cảm thấy dường như có điều gì đó giấu nàng.

Muội ấy không nói dối, chỉ là nói chưa hết.

Đầu tiên, thân phận của Trần Đông cùng Từ Hải chắc chắn không phải người bình thường. Nhìn phong thái cùng cách hành xử của bọn họ toát lên khí thế cao sang quyền quý khiến người khác phải nể phục, Thúy Vân không tin bọn họ chỉ là những người dân giống như nàng. Đó là chưa kể, trước kia Thúy Vân đã từng gặp qua Từ Hải trên chùa Hồ Bào rồi. Ngay từ thời điểm đó, Từ Hải đã được đại sư trụ trì nuôi dạy khác với những đệ tử khác. Hẳn không giống với những đứa trẻ bị bỏ rơi trên chùa từ nhỏ mà giống như... được người khác gửi gắm để học tập.

Chỉ là Thúy Vân nàng vẫn không thể đoán ra, bọn họ là nười như thế nào, có lai lịch ra sao, chỉ biết đây chắc chắn không phải người thường.

Thứ hai, bọn họ đang có âm mưu gì đó, không phải chỉ là nhiệm vụ đơn giản giống như trong lời nói của Thước Hỉ. Từ ngày đồng hành cùng nhau tới nay, tuy chưa từng làm gì quá đáng nhưng bọn họ luôn khiến Thúy Vân cảm thấy có chút ngột ngạt tù túng, dường như họ canh chừng nàng rất kĩ. Dù sao Thước Hỉ nói cũng có lí, bây giờ nàng trở về cũng rất nguy hiểm, không chỉ nguy hiểm cho nàng mà còn liên lụy tới người thân.

Chưa kể, Thúy Vân đồng hành cùng với Từ Hải thế này, cốt yếu để tìm ra được bất kì tin tức nào đó của đại tể.

Nếu nàng nhớ không lầm, sau khi gặp Thúc Sinh, Thúy Kiều sẽ gặp Từ Hải. Chỉ là nàng không biết rõ thời gian cụ thể thế nào nên có chút mơ hồ, sắp tới cũng không biết phải làm sao. Đêm qua trước khi đi nghỉ ngơi, Thúy Vân có viết một lá thư về để cha mẹ an lòng, trong thư chỉ nói ngắn gọn, nàng đang giúp đỡ một vị bạn hữu đang gặp khó khăn, bảo cha mẹ không cần lo lắng.

Về phần cha mẹ, Thúy Vân cũng an tâm! Vương Quan cùng Kim Trọng nay đều đã đỗ đạt, bọn họ hiện tại chắc cũng đã chuyển nhà lên kinh thành, bọn người của Lục Châu cũng khó lòng tìm ra được, bây giờ gia

đình đã sung túc lại, đã có người hầu kẻ hạ, Thúy Vân có vắng nhà vài ba hôm cũng không đến nỗi nào!

Sau khi Thúy Vân rửa mặt xong, trong lòng bỗng nhiên có chút trống trải. Trước mắt nàng hiện tại chỉ có hai người để tin tưởng chính là Thước Hỷ cùng Từ Hải. Đó cũng chính là lí do vì sao khi được sắp chung phòng với Từ Hải, Thúy Vân không phản đối. Một phần vì sợ ánh mắt uy nghi của hắn, phần khác vì cảm giác an tâm mà hắn mang lại.

Thêm vào đó, nàng đang cải nam trang, nàng không nói, Thước Hỷ không nói thì không ai biết. Sau khi tìm ra đại tỉ, nàng cùng đại tỉ âm thầm trở về là xong! Ha ha!

Từ ngày trùng sinh lại cho đến bây giờ, Thúy Vân nàng chưa từng dựa dẫm vào ai điều gì cả, ngoại trừ Từ Hải. Khi đại tỉ bị bắt cóc ở trên chùa Hổ Bào, khi ấy chỉ có hắn ở bên cạnh, sáng suốt điềm tĩnh mà giải quyết mọi chuyện. Chủ một giây phút ít ỏi ấy đã để lại không biết bao nhiêu là tin tưởng!

Thúy Vân đã từng nghĩ tới vấn đề đám người bí ẩn này là cường đạo hay cướp bóc gì đó, nhưng nghĩ tới có Từ Hải trong số bọn họ, nàng vẫn không tin hắn có thể làm điều xấu, cứ như ánh sáng hào quang của chính nghĩa đã vây quanh lấy hắn vậy! Hiện tại Từ Hải cùng Thước Hỷ đang gặp khó khăn, nàng cũng nên giúp đỡ lại bọn họ. Đôi bên cùng có lợi, nàng cũng không mất mát gì, cứ thế mà làm thôi!

Trước kia khi nghe đại tỉ kể về vị tỉ phu đầu đội trời chân đạp đất Từ Hải, nàng đã có chút ấn tượng! Một nam nhân, ý chí to lớn như thế, mọi thứ hắn có được đều do hắn tự mình gây dựng, nào phải phụ thuộc vào ai, nào phải khép mình trước ai! Ngay cả Kim Trọng kia cũng phải dựa dẫm rất nhiều từ gia đình, còn Từ Hải... dường như hắn là một người có thể làm tất cả mọi việc, lại rất có uy tín, lời nói cực có giá trị...

Nàng đến chỗ chường quầy, gọi một bát thức ăn nhỏ cùng một ấm trà hoa cúc, lựa chọn một bàn khuất lối đi gần cửa sổ để nhâm nhi bữa sáng của mình.

Đã lâu lắm rồi không được thư thái như thế này! Trước kia lúc nào cũng phải tất bật lo lắng cho mọi người xung quanh, hôm nay Thúy Vân lại khá nhàn nhạ. Nàng nhìn xuống khung cảnh bên dưới lầu, không khí vui vẻ ấm cúng vô cùng, khung cảnh cũng cực kì hữu tình, gió buổi sớm còn mang theo tí lành lạnh khiến lòng người thanh tỉnh!

“Khách quan, của ngài đây!”

“Đa tạ!!!”

Thúy Vân nói tiếng cảm ơn, chậm rãi đưa thức ăn vào miệng! Hương vị đậm đà của thức ăn dần dần hòa tan trong miệng nàng, khéo môi cong lên sung sướng! Thúy Vân à, tận hưởng cuộc sống này một chút đi! Vẫn còn nhiều thứ trên đời này mi chưa được chiêm ngưỡng lắm! Thế gian bao la rộng lớn, đâu phải chỉ có bốn vách tường của khuôn viên gia đình gò bó...

Thúy Vân chưa bao giờ đi xa như thế này, cũng chưa từng tận hưởng cảm giác được tự do tung bay mà không thứ gì trói buộc kia, trong lòng lâng lâng thứ cảm xúc có thể gọi là khá mãnh liệt!

Sau khi dùng bữa xong, Thúy Vân đẩy bàn ghế đứng dậy, đi về phía phòng của mình, dự định tìm Thước Hỉ đi dạo bên ngoài một chút, sẵn tiện tìm hiểu vị phu nhân kia, nàng nào biết Từ Hải đã sớm trở về, đang ở trong phòng...

Thúy Vân đẩy cửa bước vào, đập vào mắt nàng là một tấm lưng trần to lớn vững chắc, trên lưng không biết bao nhiêu là vết thương chạy ngang chạy dọc, vết sẹo nổi lên rõ mồn một, lớp này chồng lên lớp khác chứ không phải là một hai đường. Nàng ngạc nhiên, há hốc mồm, chân sượng

cứng ngay tại chỗ, đi tới cũng không được mà lui ra cũng không xong, mắt cứ mở to mà quan sát...

Từ Hải nghe tiếng mở cửa cũng không có phản ứng gì, chỉ điềm nhiên mặc bộ quần áo mới vào, sau đó mới quay đầu nói với Thúy Vân: “Bạch huynh đệ, người chuẩn bị một tí, lát nữa đi cùng ta đến chỗ người đàn bà kia. Xác chết của Lý Ngưu đã bị tri huyện phi tang rồi.”

Nàng ngượng ngịu cúi đầu, ánh mắt dán chặt xuống mặt đất dưới chân, gò má bỗng dưng cảm thấy nóng dần lên, lẻo đẻo đi theo sau lưng Từ Hải xuống lầu.

Do lúc này quá tập trung bên trên nên Thúy Vân không nhìn thấy đám người Thước Hỉ cùng Đình Trung cũng đã gọi một bàn thức ăn bên dưới, thấy hai người các nàng thì ra sức vẫy tay! Thúy Vân cười nhẹ, cũng vén tà áo ngồi xuống bên cạnh Đình Trung, nhìn thấy đường chỉ ngoằn nghèo chấp vá trên tay áo của hắn thì phì cười, lấy tay chọt chọt: “Đình đại ca, lát nữa để ta may áo lại cho! Tay nghề của Thước Nhi vốn không được tốt cho lắm!”

Đình Trung mừng như bắt được vàng, Trọng Nghĩa lại nghi hoặc: “Bạch huynh đệ, người biết mấy trò thêu thùa may vá này nữa cơ á! Oa, vậy là hơn hẳn đám huynh đệ chúng ta rồi, có điều... nam nhân mà biết những thứ đó thì có thừa thải quá không?”

“Không đến nỗi nào! Vẫn có lúc dùng được!”, Thúy Vân cười trừ, tay vẫn nâng đĩa ăn cùng mọi người! Tuy không hoàn toàn tin tưởng nhưng đầu đó trong thâm tâm của Thúy Vân, nàng cảm thấy bình an cùng vui vẻ lạ thường! Có lẽ sẽ không sao đâu, đa nghi quá cũng không làm gì, bọn họ cũng chưa từng hãm hại nàng, vậy nàng lo xa làm chi!

Trước giờ bao tử của Thúy Vân vốn nhỏ, ngày thường nàng đã ăn uống không được nhiều, ban này lại còn dùng bữa trước mọi người, hiển

nhiên đã sớm no, có điều Từ Hải không biết chuyện này, cho là vị huynh đệ Bạch Vân Du kia ăn uống không ngon, chỉ khều khều vài cái lấy lệ lại thôi, nhớ lại bộ dáng mềm oặt nhẹ hẫng của hăn đêm qua, lại không khỏi không nghiêm mặt, tay gấp một miếng thịt bỏ vào bát của Thúy Vân: “Ăn nhiều một chút.”

Vẻ mặt Thúy Vân cứng ngắc, vội cảm ơn, sau đó ai oán thở dài...

Ăn nữa ta sẽ vỡ bụng mà chết mất tì phu à!

Thước Hỉ ngồi bên cạnh Thúy Vân, chớp mắt mấy cái, khẽ len len nhìn sang Từ Hải, sau đó nhìn lại vị “chủ nhân” nhà mình! Bỗng nhiên có một ý nghĩ động trời... có điều, bây giờ vẫn còn sớm quá đi?

Đình Trung Trọng Nghĩa thì ăn như hổ đói, cả một đêm làm việc mệt mỏi, chưa kể kẻ nào đó còn bị đánh cho tơi tả thì không còn hơi sức để mà chú ý tới người chung quanh, tập trung vỗ về cái dạ dày vẫn là quan trọng nhất!

Đang ăn, bỗng nhiên Từ Hải trầm giọng lên tiếng: “Khi nãy ta cùng Trọng Nghĩa đã đến chỗ của Trần Đông, hăn xem chừng còn tốt lắm, chỉ chờ chúng ta cứu ra thôi. À, hăn có đưa cho người thứ này...”, vừa nói vừa rút trong lồng ngực ra một chiếc lá nhỏ đưa cho Thúy Vân. Thúy Vân ngạc nhiên buông đũa, đưa tay nhân lấy, neho mắt khó hiểu nhìn Từ Hải. Thước Hỉ bên cạnh cũng đã sớm nhao nhao không yên, thấy chiếc lá kia, vẻ mặt không khác với Thúy Vân là bao, nhíu mi: “Từ đại ca, tên đầu heo kia lại có âm mưu gì vậy?”

“Hăn bảo ta cứ đưa cho Bạch huynh đệ, hăn nhìn thấy sẽ hiểu!”

Kì thực Trần Đông đã đề cao Thúy Vân quá rồi, nàng nhìn tới nhìn lui mấy lần vẫn không biết ý của Trần Đông là gì, đành kẹp nói vào một cuốn sách của mình, vừa đi theo Từ Hải vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến được nhà của vị đại ca chết yếu giữa đường kia.

Đây là một ngôi nhà trung bình vừa phải, tuy không phải hạng giàu sang sung túc nhưng tuyệt không phải người nghèo khổ túng khó. Từ Hải cùng Thúy Vân liếc nhìn nhau một cái, Từ Hải còn không quên dặn dò:

“Lát nữa vào nhà Bạch huynh cứ tranh thủ quan sát xem có phát hiện ra chuyện gì bất thường hay không, dù sao ta cũng không thạo những việc đó! Lần này lại làm phiền tới huynh, do Đình Trung cùng Trọng Nghĩa đã có việc gấp hơn, Thước Nhi lại không biết y thuật nên cũng không giúp đỡ được gì...”

Thúy Vân ngẩn người, xua xua tay: “Ấy, đâu có gì đâu! Từ đại ca, huynh nói quá rồi!”

Từ Hải nghe Thúy Vân nói thế cũng không nói thêm gì, nhàn nhạt ôm kiếm đứng phía sau nàng ra dáng của kẻ bảo hộ. Kế hoạch đã lên từ trước, Thúy Vân cũng biết hôm nay mình cần làm gì nên đã sớm thay trang phục cho phù hợp với hoàn cảnh. Hôm nay nàng thay một bộ trang phục lam nhạt, càng tôn thêm dáng vẻ mảnh khảnh thư sinh yếu đuối của mình, nắn nắn lại biểu cảm trên mặt, trong lòng vẫn có chút bất an, quay về phía sau nhìn Từ Hải một lần nữa. Bắt gặp ánh mắt của Thúy Vân, Từ Hải cười nhẹ một tiếng, ý bảo nàng yên tâm, đến lúc này Thúy Vân mới đủ dũng khí bước lên thêm một bậc, nâng tay gõ cửa.

“Cộc, cộc”

Đáp lại hai tiếng gõ cửa của Thúy Vân chính là sự im lặng.

Thúy Vân nâng tay gõ thêm một lần nữa, âm thanh “Cộc cộc” vẫn vang lên, sau đó lại là một khoảng không im lặng.

Nàng thở phào một hơi: “Được rồi, không có ai ở nhà, chúng ta vào thôi...”

Từ Hải: "...", có ai đời nào đi rình trộm còn gõ cửa giếng Thúy Vân không, tiếc là Thúy Vân không nghĩ được nhiều như thế, nàng quan niệm làm chuyện gì cũng cần quang minh chính đại cơ mà!

Thúy Vân vừa kết thúc câu nói, cửa lớn bỗng nhiên mở, một bóng dáng nhỏ xinh lấp ló phía sau, ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người. Sau đó, bỗng nhiên đưa bé lớn tiếng hét: "Các người lại muốn gì? Cha ta đã chết rồi, các người mau cút đi, cút đi!!!!"

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cảm Giác Lạ

Vụ án lần này, nói dễ không dễ, nói khó không khó.

Nói không dễ, bởi vì nơi đây đang là địa bàn của tên quan tri huyện Dương Triệu kia, đâu đâu cũng có tay chân của hắn, thậm chí mấy ngày qua đã có quan binh đi dò hỏi tung tích của Thúy Vân cùng Từ Hải; mọi bằng chứng đều đang nằm trong tay của hắn, hắn muốn phi tang khi nào cũng được.

Nói không khó, bởi vì... Chỉ trong một buổi chiều tìm kiếm, Thúy Vân cùng Từ Hải quả thật đã tìm ra hai loại độc dược mà Lý Ngưu bị đầu độc.

Thúy Vân nhệch mặt: “Từ đại ca, bây giờ có bằng chứng rồi đấy, có điều,... ai mà nghe chúng ta làm chứng? Đây là bằng chứng mà chúng ta tự tìm ra, có đưa lên quan phủ bọn họ cũng không tin. Mà huynh xem, bọn chúng chủ quan đến nỗi ngay cả dùng độc xong còn lười vứt lọ, nghĩa là chúng đã tự tin lộ hành đến mức độ nào...”

Từ Hải biết Thúy Vân nói có lí, khuôn mặt nghiêm nghị có chút ảo não suy nghĩ. Cùng lắm thì cướp ngục, có điều nếu hành động kiểu bứt dây động rừng như thế, chắc chắn triều đình sẽ chú ý tới, khi ấy khó lòng mà hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cô phụ tâm ý của Thuyền Chủ.

Sau khi dò xét, hai người không vội quay trở về khách điểm mà tiếp tục trở lại trên cây suy ngẫm. Thúy Vân nâng mắt nhìn ánh sáng man mác

xinh đẹp của mặt trăng trên cao, chân đung đưa vài cái, vẻ mặt có chút cao hứng. Trái ngược lại với nàng, Từ Hải bên cạnh lại trầm mặc, hai tay bắt chéo trước ngực, thâm trầm không lên tiếng nói. Cả hai cứ như thế mà hòa lẫn vào bóng đêm, mãi cho đến khi Thúy Vân sức tỉnh ra chuyện gì đó, run giọng:

“Từ đại ca, mẫu thảo được mà Trần Đông đưa cho huynh,... có phải hẳn đã sớm đoán ra tình huống này nên có ý muốn gọi nhắc chúng ta... phải đến các y quán để âm thầm điều tra, sau đó đem bằng chứng lên quan có chức vị cao hơn tri huyện?”

Từ Hải nghe Thúy Vân nói xong cũng ngẩn người hồi lâu, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng: “Đúng rồi! Tại sao lại không nghĩ ra chứ! Trần Đông quả nhiên vẫn là thông minh nhất!”

... Thông minh cái khỉ gì a? Thúy Vân âm thầm rơi lệ. Sao ngay từ đầu không nói ạch tẹt ra đi, còn giả vờ thần bí khiến người ta nghĩ mãi cũng không ra! Dù sao cũng không thể phủ nhận, Trần Đông này đầu óc rất nhanh nhẹn nhạy bén! Là người tài a!

Người có tài đa phần đều là quái nhân...

Sau khi vụ rắc rối lần này được khép lại, Thúy Vân bị Trần Đông mắng cho một trận vì tội không biết suy nghĩ, hẳn còn dám hung hăng vênh váo bảo cái chuyện đơn giản như thế cũng cần hẳn gợi ý à? Mảnh thảo được đó hẳn đưa cho Thúy Vân với ý đồ khác cơ mà?

Có điều, đó là chuyện của sau này, bây giờ không tiện nói!

Theo lời gợi ý của Thúy Vân, cả hai người nhanh chóng đi dò hỏi gần hết ở các y quán trong phạm vi nơi đây.

Bên trong một y quán có vẻ lớn, Thúy Vân đứng trước quầy, cười lấy lòng:

“Đại phu, ông nhìn thử xem, đây có phải là thuốc từ trong tiệm của ông bán ra không?”

Ông lão lớn tuổi, vóc người hơi thấp, tóc màu muối tiêu cầm lấy lọ thủy tinh mà Thúy Vân đặt trên bàn, mở ra ngửi nhẹ một lát, cuối cùng lắc đầu: “Công tự, mùi vị bên trong quả thật rất lạ, đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy!”

Thúy Vân âm thầm nhận lọ thuốc lại, nói tiếng cảm tạ, chán nản nhìn sang khuôn mặt nghiêm nghị của Từ Hải. Hắn không nói gì, xoay người đi ra ngoài trước, Thúy Vân bước theo sau. Nàng mếu máo:

“Này... đi cũng hơn bảy y quá rồi, nơi nào cũng không biết...”

Từ Hải liếc nhìn sang gương mặt đỏ hồng nhể nhại mồ hôi của Thúy Vân, tóc con sau ót cũng đã bết lại dính chặt trên cổ, nhìn chung quanh một tí mới phát hiện hóa ra trời đã quá trưa.

“Chúng ta nghỉ ngơi một lát lại tiếp tục!”

Thúy Vân nghe Từ Hải nói như thế, hai mắt sáng rực lên, chỉ thiếu điều tung hô “Từ Hải vạn tuế” nữa mà thôi!~

Cả hai đi vào một sạp mì nhỏ nằm ven đường cạnh bờ sông. Sau khi gọi món xong, Thúy Vân tặc tặc lưỡi, chà, chủ quán rất biết cách làm ăn, có thể khai thác triệt để cảnh đẹp bên hồ thế này, chưa kể mùi thơm của hoành thánh từ bên trong bay ra có vẻ rất ngon!

Trong lúc Thúy Vân hăm hở với đồ ăn thức uống thì Từ Hải lại có vẻ trầm mặt, tay cứ khư khư ôm chặt kiếm, đầu hơi cúi xuống tựa như đang suy tư mà lưng vẫn thẳng tắp. Đã cố sức dò tìm nhưng người dân nơi đây có vẻ không hợp tác, chưa kể hiện tại bọn hắn không thể để lộ thân phận này.

Từ Hải lấy bình gốm tráng men trong lồng ngực ra, dăm chiêu quan sát một hồi lâu nữa. Thúy Vân thấy thế cũng chỉ im lặng, cố gắng đè nén sự háo hức trong lòng lại, tay cầm đũa nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Trời đã quá trưa, đường cái có vẻ thừa thớt, trong các tửu lâu khách điểm lại dày đặc người người đông đúc, ra vào nườm nượp; giữa lòng hồ có vài chiếc thuyền chậm chạp được thả trôi lững lờ, xem chừng là thuyền của những gia đình quý tộc quyền quý.

Nàng chống cằm nheo mắt nhìn mấy cô nương ăn vận xanh xanh đỏ đỏ trên chiếc thuyền tráng lệ kia, lại nhìn thấy vẻ mặt cười nói lấy lòng có phần nịnh bợ a dua của bọn họ, môi hơi trề ra. Một bầy ong bướm bu quanh làm phiền, vậy mà tên công tử kia có thể chịu được. Đi ngắm cảnh mà bị quấy lầy như thế thì ở nhà cho yên thân, hừ.

Từ Hải vừa ngẩng đầu lên thì thấy bộ dáng của người đối diện. Tên tiểu tử thư sinh trước mặt có chút lười biếng nằm dài trên bàn, một tay chống cằm khiến gò má phúng phính bị dồn ép thành một cục, hai chiếc đũa vắt vèo trên tay, môi nhỏ xinh lại hơi trề ra, đôi mắt híp lại dường như không hài lòng chuyện gì đó... Lại nhìn tới làn da trắng hồng do khi nãy phải đi nhiều dưới trời nắng, đôi mắt đen láy... Rõ ràng từ ngày đi cùng bọn Trần Đông Từ Hải, Thúy Vân càng lúc càng có phong cách của lũ giang hồ!

Hắn ngẩn người ra một hồi vội chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cả người có chút chột dạ không yên...

Tên này càng lớn càng giống nữ nhân ra mặt, không hiểu mẫu thân của hắn thích con gái đến nỗi nào mà lại nuôi dạy hắn thành thế kia!

Thức ăn được mang ra, Thúy Vân vui mừng ngồi thẳng lưng dậy, hăm hở:

“Đại nhân, mời ngài dùng bữa!”, nói xong, không đợi Từ Hải trả lời liền chộp lấy tô hoành thánh lôi về hướng của mình!

Từ Hải chậm rãi buông kiếm xuống, cũng tập trung ăn. Đến khi Từ Hải ăn xong thì Thúy Vân vẫn còn bận rộn chiến đấu. Nàng thấy Từ Hải nhìn mình thì cười trừ: “Gia mẫu dạy không nghiêm, tốc độ cùng cách thức ăn uống của ta có chút quái gở!”

“Cẩn thận kéo nghen...”

Trong lúc Thúy Vân cặm cụi cặm đầu nhai nuốt, Từ Hải lại bắt đầu suy nghĩ. Bất ngờ Thúy Vân lên tiếng nói: “Từ đại nhân, hay là chúng ta đi tìm xem loại gốm sứ kia được làm ra ở đâu, sau đó tìm hiểu những người mua?”

Mắt Từ Hải sáng lên nhưng vẫn hỏi: “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

Thúy Vân tranh thủ nuốt xuống mớ thức ăn đang vướng ở cổ họng, dùng tay vuốt vuốt, Từ Hải tốt bụng chuyển một cốc trà sang cho nàng. Thúy Vân chộp lấy cốc trà, uống một hơi cạn sạch mới nói: “Theo ta thấy đây là loại gốm sứ trắng men xanh đắt tiền, các y quán thường chỉ dùng những lọ gốm bình thường, rất ít khi sử dụng loại gốm này. Để tạo ra loại gốm này cũng không dễ dàng gì cho nên nơi chế tạo ra chắc chắn rất ít, phạm vi tìm kiếm có thể thu hẹp hơn!”

Thấy Từ Hải có vẻ không phản đối, lại rất chăm chú lắng nghe nên nàng nói tiếp: “Như vậy, chỉ cần tìm cách tiếp cận xem những nơi nào thường mua loại gốm này là sẽ tìm được ngay!”

Từ Hải dùng ánh mắt có chút tán thưởng nhìn Thúy Vân, tuy Bạch Vân Du này trông yếu đuối nhưng kiến thức về y thuật cùng đầu óc có vẻ khá hiểu biết rộng rãi lại suy nghĩ nhanh nhẹn, vài phần thành kiến trước kia cũng phai nhạt dần gần hết. Chờ Thúy Vân ăn xong, Từ Hải gọi người

thanh toán, sau đó cả hai bắt đầu đi tìm hiểu những nơi chế tạo ra bình gốm tráng men xanh kia.

Quả nhiên lần này tìm được một cách nhanh chóng.

Vị phụ nhân trung niên neho mắt nghi hoặc nhìn hai nam nhân trước mặt, một người cao một người thấp, một người nghiêm mặt một người cười niềm nở, một người đen một người xanh lam, dò hỏi: “Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Thúy Vân coi như không nhìn thấy bộ dáng nghi ngờ của người đối diện, trên môi giữ nguyên nụ cười thân thiện: “Phu nhân, chúng ta không có ý xấu, chỉ là muốn tìm hiểu một chút... Bà xem, đây có phải là đồ do Tinh Vân sản xuất không?”

Nàng vừa nói, vừa lấy lọ nhỏ màu xanh nhạt ra đưa cho người kia. Phụ nhân trung niên đón lấy quan sát mấy vòng, nghĩ ngợi một hồi mới gật đầu: “Phải, có gì sao?”

Thúy Vân vui mừng quay lại nhìn Từ Hải, Từ Hải cũng chỉ cười nhẹ không nói gì. May mắn thay hôm nay khi Thúy Vân đưa bình gốm kia đi hỏi lại có người nhận ra đây chính là sản phẩm của lò Tinh Vân tạo nên. Cả hai nghe xong liền tìm tới nơi này mà không mất bao nhiêu công sức.

“Chúng tôi muốn hỏi...”, Từ Hải vừa mở miệng định nói, chúng ta đến đây để hỏi xem những ai đã từng mua loại bình này thì bỗng nhiên Thúy Vân bên cạnh nắm cánh tay giật ngược hắt lại, giọng nói vẫn niềm nở: “Ha ha, không giấu gì, chúng tôi vốn là thương nhân từ phía Bắc xuống, muốn đến đây để xem xét vài thứ...”

Nghe tới hai chữ thương nhân, đôi mắt bà ta lóe sáng, thái độ hồ hởi vội dùng sức mở toang cửa ra: “Ai da, hai vị đại gia sao không nói sớm! Các vị muốn mua loại bình này sao?”

Từ Hải ngạc nhiên có chút không hiểu nhìn sang Thúy Vân, nhú mi có vẻ không hài lòng nhưng khi thấy thái độ của vị phụ nhân, trong đầu không khỏi có chút suy nghĩ.

Vẫn là tiểu tử này biết suy nghĩ!

Sau khi biết Thúy Vân cùng Từ Hải là thương nhân, thái độ của người đàn bà kia thay đổi ngay, trên môi cứ nở nụ cười toe toét, đâu còn vẻ chán ghét nghi ngờ khi nãy!

Nhân lúc bà ta đang bận rộn soạn sửa một lốc hàng đẹp ra cho khách nhân xem thì Thúy Vân ghé vào tai của Từ Hải nói nhỏ: “Đại nhân, trong lúc mụ ta bị ta phân tán đầu óc, ngài nhanh chóng giả vờ đến bên quầy số kia xem... Đây là thứ hàng đắt tiền, chỉ cần chú ý đến những người nào mua số lượng ít nhưng tiền nhiều là được!”

Thúy Vân nghĩ thế nào nên nói thế ấy, dù sao đây cũng chỉ là suy nghĩ của nàng thôi. Từ Hải chưa kịp phản ứng, vừa định nói gì đó thì Thúy Vân xoay người đi đến chỗ phụ nhân kia. Bà ta niềm nở cười nói, ra dáng vẻ rất xông xáo giới thiệu, dùng hết công suất mà quảng bá, nước miếng tuôn ra xối xả khiến gương mặt Thúy Vân có chút co rút nhưng vẫn giả vờ nghiêm túc đánh giá, chốc chốc mi lại nhú chặt tỏ vẻ không hài lòng, lâu lại lại giả vờ gật gật ra chiều thích thú...

Từ Hải giả vờ đi sang những kệ bên cạnh, tìm một góc khuất tầm nhìn rút quầy số trong lòng ngực ra, nhìn qua một lượt.

Quả nhiên, tên Bạch tiểu tử kia đoán không sai, bên cạnh những cái tên có vẻ bình thường, hàng hóa đắt mua số lượng vừa phải thì tồn tại ba cái tên. Ở đây không ghi cụ thể là loại hàng gì nhưng dựa vào số lượng không nhiều cho lắm kia lại trả một số tiền khá lớn, chắc chắn là thứ quý giá.

Từ Hải quan sát xong thì đặt quyển sổ lại chỗ cũ, âm thầm đi đến chỗ
Thúy Vân.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nghi Ngờ

Từ Hải quan sát xong thì đặt quyền số lại chỗ cũ, âm thầm đi đến chỗ Thúy Vân.

Trông thấy cảnh tượng trước mắt thì đen mặt một hồi...

Phụ nhân khi này còn vênh váo có chút xem thường người khác lúc này đang vênh tai lắng nghe, đầu cứ gật gù liên tục như thể từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên được nghe thấy vậy, mấy nghệ nhân xung quanh cũng vây Thúy Vân thành vòng tròn, ai nấy đều mang theo vẻ mặt sùng bái vô biên...

“Các người cứ xem đi, loại họa tiết này không nên dùng nhiều màu sắc như thế, thứ nhất rất rối mắt, thứ hai chi phí cao. Cũng một loại bình gốm này, tráng men trắng một lượt, sau đó dùng hồng cùng xanh vẽ họa tiết hoa sen, cánh hoa đi từ cổ bình xuống, lá sen trải dài theo bề ngang của bình... Rất đơn giản, không cần công phu cho lắm nhưng sẽ được yêu thích hơn...”

Thúy Vân cao hứng nói, vẻ mặt đặc ý “tận tâm tận tụy” hướng dẫn chứ thực chất nàng toàn nói bừa cốt thu hút sự chú ý cho Từ Hải dễ dàng hành động, khi thấy bộ dáng ngây ngốc của Từ Hải, Thúy Vân kêu gào trong lòng.

Này, bộ mặt kia là sao? Không phát hiện ra manh mối gì sao?

Thấy vẻ mặt mếu máo sắp khóc của Thúy Vân, Từ Hải vội gật đầu, ý bảo nàng đã xong rồi. Thúy Vân thấy được ám hiệu của Từ Hải, tay khẽ nâng bình hoa lên, môi trề ra lắc đầu vẻ thương tiếc vô hạn: “Xem ra ta phải đến nơi khác rồi, vẫn không hợp ý ta...”, đoạn, đem lọ hoa màu mè sặc sỡ được vẽ hình hoa mẫu đơn cùng đàn bướm bay lượn nhét vào tay của phụ nhân, vội túm lấy tay Từ Hải mà kéo ra ngoài, để mặc tiếng kêu gào phía sau:

“Trời ơi, ngài là thần thánh phương nào, xin ngài rủ lòng thương mà dạy dỗ những lời vàng ngọc quý giá cho chúng tôi, đại nhân...”

Thúy Vân điên cuồng chúi mồm hôi lạnh trên đỉnh đầu, bàn tay bé nhỏ vừa nắm chặt ống tay áo của Từ Hải mà chạy, vừa chạy đầu vừa ngoái lại nhìn đằng sau. Bọn họ đuổi theo các nàng thành một đoàn bụi mịt mù luôn rồi á @@

Từ Hải có ý muốn rút tay về, nào ngờ người kia nắm chặt quá. Hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi một hồi, sau đó túm chặt lấy cánh tay của Thúy Vân, chân nhón một cái đã nhảy lên mái đình cách con đường kia một khoảng khá xa. Chờ đoàn hồ báo đó đi mất, Từ Hải mới xách Thúy Vân xuống, lẳng lặng rút tay áo về.

Trên tay áo dường như vẫn còn hơi ấm cùng hương thảo được thoang thoảng.

Thấy Từ Hải bất ngờ xoay người đi phía trước, nửa chữ cũng không nói với mình, Thúy Vân ngạc nhiên xốc lại quần áo, vội đuổi theo sau:

“Đại nhân? Ngài bị sao vậy?”

“...”

“Đại nhân, chẳng lẽ manh mối không có gì ư?”

Nghe nhắc tới manh mối, Từ Hải mới bình tĩnh lại, trấn an tinh thần có phần hơi rối loạn của mình, chậm rãi: “Đúng như lời người nói, có ba người, Bình Doanh, Mạc Song Khuê cùng Liễm Phong Tư. Tất cả bọn họ đều chỉ lấy một số lượng nhỏ nhưng với một số tiền rất lớn.”

Thúy Vân cẩn thận lắng nghe ba cái tên này, sau đó cười cười vỗ vai Từ Hải: “Đại nhân, chúng ta có thể loại bỏ được Bình Doanh ra khỏi danh sách này!”

“Tại sao?”

“Bình Doanh này chính là chủ nhân của Thường Lai khách điểm nơi chúng ta đang dừng chân nghỉ ngơi. Thứ mà nàng ấy đặt mua chính là chén đĩa bên trong tiệm mà thôi, bằng chứng là tô đựng cháo hải sâm của bàn bên cạnh chúng ta gọi đêm qua chính là tô ở Tinh Vân luyện nên, khi này ta có quan sát kĩ!”

Ánh mắt Từ Hải ngạc nhiên không thôi, ngay cả bàn bên cạnh dùng thứ gì hẳn cũng có thể biết ư? Nhìn thấy ánh mắt đó của Từ Hải, Thúy Vân đành cười trừ giải thích: “Ấy, trong lúc rảnh rồi, rảnh rồi, ha ha...”

(-_-|||) Từ đại ca, ta có thể nói mắt ta chưa từng rời khỏi tô cháo hải sâm đó được không?

Có điều, nhìn thì nhìn thế thôi chứ thứ cháo hải sâm đắt tiền này, ăn một tô nội tạng đau đớn cả năm... Bao nhiêu là tiền á!

Đối tượng tình nghi chỉ còn lại hai người Mạc Song Khuê cùng Liễm Phong Tư. Liễm Phong Tư này Thúy Vân không biết là ai nhưng vị Mạc Song Khuê nàng lại biết. Đó chính là đại phu của một trong số các y quán mà Thúy Vân cùng Từ Hải đã từng ghé qua.

Vị đại phu Mạc Song Khuê kia cố ý giấu diếm, xem chừng chuyện bắt đầu rắc rối rồi. Có người đã nghi ngờ, yêu cầu ông ta phải im lặng không

được nói ra nguồn gốc của thứ độc được kia chẳng?

Quả nhiên khi thấy Thúy Vân cùng Từ Hải quay lại đây lần nữa, ông ta đã sớm biết không thể giấu diếm, vội sai gia nhân đi cửa sau đến cầu cứu tri phủ đại nhân tiếp viện, nào ngờ chưa kịp ra khỏi cửa đã bị Từ Hải đánh cho một trận nở hoa mặt mũi, ngay cả mẫu thân của hắn chưa chắc nhận ra con mình.

Mạc Song Khuê run rẩy quỳ xuống chấp tay vái lạy Từ Hải cùng Thúy Vân, ánh mắt nhìn hai người không khác gì đang nhìn thấy ôn thần hiện hình. Ông ta khố sở: “Hai vị đại gia, tôi không biết, thật sự không biết...”

“Không biết cái gì?”

“Tôi không liên quan, vị đại hiệp này tha cho tôi đi,... là quan tri huyện, hắn đưa đến đây hai đơn thuốc, bảo tôi phải đúng y đơn thuốc đó mà làm, nào biết đó là độc dược chết người...”

Thúy Vân nghe đến hai đơn thuốc thì mắt lóe ánh sáng, vui mừng túm cổ áo của lão ta lên: “Ông nói đơn thuốc? Đơn thuốc đâu?”

Mạc Song Khuê bị Thúy Vân hù dọa, sắc mặt trắng bệch, run rẩy dõ dõ: “Hắn ta... hắn ta lấy lại rồi... còn hăm dọa sẽ giết gia đình ta...”

Chưa kịp vui mừng đã phải thở dài chán nản, ai ôi... Vì lí nào mà tên tri huyện cón con kia cứ đi trước bọn họ vậy? Cứ tưởng đã tìm ra được đầu mối, nào ngờ vòng đi vòng lại cuối cùng lại bế tắc, mọi đầu mối đều dừng lại ở chỗ tên tri huyện kia.

Mọi người trong phòng ai cũng trầm mặc.

Đình Trung chỉ vào vết thâm tím trên mặt mình, vẻ mặt ai oán: “Xem số ta khố không? Đến phủ tri huyện rình xem, tí nữa thì bị bắt lại...”

“Hừ, công phu mèo cào của huynh bị bắt là phải!”

Đình Trung tức muốn lật bàn nhưng không dám, nhìn thấy vẻ âm trầm của Từ Hải đành lặng lẽ nuốt nước mắt, trừng mắt nạt Thước Hỉ: “Do ai mà ta bị như thế? Muội còn dám nói, nếu không phải muội hắt xì hơi gây nên tiếng động thì làm sao mà chúng ta bị bắt?”

Thước Hỉ bị Đình Trung nói cho thẹn đỏ mặt, hung hăng xắn tay áo: “Biết làm sao được, ta nhịn không xong!”

Thúy Vân: “...”

Trọng Nghĩa: “...”

Hai người này dường như là oan gia của nhau, chỉ cần đi cùng nhau chắc chắn sẽ có chuyện nhưng lúc nào cũng đi cùng nhau.

Nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng tối xuống của Từ Hải, Thúy Vân vội vàng quay về vấn đề trọng tâm: “Thế hai người có phát hiện ra gì không?”

“Có...”, Thước Hỉ bỗng nhiên đỏ ửng mặt, xấu hổ cúi đầu, ngay cả Đình Trung cũng không ngoại lệ, vành tai đỏ hồng lên, bối rối uống nước trà, dáng vẻ hùng hổ từ nãy đến giờ đã sớm bay biến mất.

Thúy Vân chớp mắt nhìn loại tình huống hại não người đối diện này, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Đây, bọn họ có nhiệm vụ theo dõi tên tri huyện kia, không phải là đã...

Ach, lần trước nàng cùng Từ Hải cũng có thấy, cung xuân đồ sinh tươi sống động... ~_~

Thúy Vân khụ khụ ho nhẹ hai tiếng giải vây giúp Thước Hỉ, mặt hơi ửng hồng ngoái đầu nhìn Từ Hải hỏi ý kiến: “Từ đại nhân, chúng ta phải

tiếp tục làm gì đây?”

Điều kì lạ là Từ Hải không trả lời mà chỉ nghiêng đầu nhìn chăm chăm Thúy Vân, bất giác nhoẻn miệng cười: “Bạch huynh đệ thông minh tài trí hơn người, ta nghĩ nên để Bạch huynh nói trước!”

Vốn là nụ cười ôn hòa ấm áp, không hiểu sao Thúy Vân cảm thấy hành động này của Từ Hải sắc mùi nguy hiểm...

Quả nhiên sau khi nghe lão đại trong phòng nói xong, cả ba người còn lại bắt đầu vây lấy Thúy Vân, hỏi về kế hoạch mà khí thế hùng hực còn hơn cả đám người sắp bức cung nạn nhân.

Thước Hỉ: “Công tử, người có kế sách gì? Có thể cứu được Trần Đông đại ca ra ư?”

Trọng Nghĩa: “Đúng vậy, Bạch huynh cứ nói, đừng ngại, quả thật trong số những người có mặt ở đây, huynh là người có đầu óc linh hoạt nhất!...”

Dường như cảm thấy chưa đủ, Đình Trung còn gật gù minh họa: “Ta cũng nghĩ như vậy, Từ Hải mà coi trọng lũ thư sinh yếu ớt thì xem ra Bạch huynh sở hữu đầu óc không ai bì kịp rồi...”

Đình Trung vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn. Hắn chột dạ, cả người muốn nhảy dựng lên: “Gì? Nhìn cái gì? Ta nói sai à?”

Thước Hỉ trừng mắt nhìn Đình Trung, Trọng Nghĩa lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, Thúy Vân thì cúi đầu, khóe môi giựt giựt. Hóa ra... hóa ra hắn ta ghét loại thư sinh yếu ớt như ta đây nên mới có thái độ đó...

Thúy Vân liếc mắt nhìn về phía Từ Hải, hiển nhiên hắn cặp mắt lảng tránh đi nơi khác mà không dám nhìn thẳng vào Thúy Vân. Đình Trung

nhận được ánh mắt sắc lạnh của vị lãnh đạo đáng kính thì im bật không dám phản kháng. Đùa à? Mạng quan trọng hơn!

Cố gắng điều chỉnh lại biểu hiện trên mặt, Thúy Vân tươi cười có chút cứng nhắc: “Đại nhân, ngài lại đùa! Thuộc hạ chỉ là kẻ vô công rồi nghề, thân phận không đáng kể, công phu mè nheo lại vô cùng yếu ớt,... không tạo thêm gánh nặng cho mọi người thì thôi đi, làm sao mà cống hiến được cái ý tưởng nào ra hồn ạ!”

Thước Hỉ nuốt nuốt nước miếng, hiếm khi thấy vị chủ nhân điềm tĩnh này tức giận: “Công tử, chỉ là lời nói đùa thôi mà, công tử đừng để ý! Ngài... có chú ý gì không?”

“Không có.”

“Không có?”, Thước Hỉ thất thanh, quay phắt sang nhìn Từ Hải, hai mắt trợn trắng lên, run rẩy chụp lấy tay áo của Thúy Vân mà hỏi lại lần nữa: “Không có?”

“Thật mà, không có!”

“Vậy sao Từ đại ca lại nói ngài có? Nếu không có, Trần Đông phải làm sao đây? Cướp ngục?”

“Không được, mẫu thân muội còn...”

Đình Trung nói đến đây, bỗng nhiên ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều đổ dồn về Thúy Vân. Thúy Vân chớp chớp mắt có chút ngạc nhiên: “Gì vậy? Mẫu thân của Thước Hỉ làm sao? Thước Nhi, ta chưa từng nghe em nói gì về mẫu thân của mình cả...”

Thước Hỉ đảo mắt mấy chục vòng, cuối cùng cà lăm giải thích: “Àch, là... em chưa có cơ hội nói với chủ nhân, không phải em muốn giấu, thật đấy!”

Nhìn vào bộ dáng lấy lòng nịnh bợ của Thước Hỉ, Thúy Vân chỉ cười nhạt, trong lòng lạnh dần đi. Nàng còn đề phòng bọn họ, hiển nhiên bọn họ cũng sẽ đề phòng nàng. Xem ra có rất nhiều chuyện bí ẩn đây...

Tối hôm đó, sau khi dùng bữa tối xong, Thúy Vân không trở về phòng mà lại đi ra ngoài bờ sông đối diện với khách điểm. Chỗ ngồi này không cách xa khách điểm lắm, nếu có chuyện gì chỉ cần hét lên thì đám người Từ Hải ở trong có thể ứng cứu ngay.

Nàng ngậy ngốc nhìn ánh trăng sáng vằng vặc trên bầu trời đang in ngược xuống lòng sông, một cơn gió nhẹ thổi lướt qua, cả mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Chạm rãi nhắm mắt, hít vào một hơi, sau đó thở dài...

Thúy Vân nghĩ kĩ rồi, có lẽ nàng nên trở về thôi. Ở đây không giúp gì được cho bọn họ, đi theo chỉ thêm rắc rối. Từ Hải nói đúng, một người không biết võ công, chưa từng lăn lộn trên giang hồ như nàng nên tránh xa khỏi chốn này, đây là chốn ăn thịt người mà không cần lí do, không biết mình sẽ bị hãm hại khi nào, chết ra làm sao...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bỏ Trốn “Hạt”

Thúy Vân nghĩ kĩ rồi, có lẽ nàng nên trở về thôi. Ở đây không giúp gì được cho bọn họ, đi theo chỉ thêm rắc rối. Từ Hải nói đúng, một người không biết võ công, chưa từng lăn lộn trên giang hồ như nàng nên tránh xa khỏi chốn này, đây là chốn ăn thịt người mà không cần lí do, không biết mình sẽ bị hãm hại khi nào, chết ra làm sao...

Mặc dù bản thân nàng cũng không biết mình đang ở đâu, thế nhưng chỉ cần dùng ngân lượng bảo phu xe đưa mình trở về, việc ấy chắc cũng không đến nỗi nào, có điều hơi tốn kém một chút thôi! Nhớ tới đại tì Thúy Kiều của mình, trong lòng dâng lên nỗi xót xa...

Những tưởng đại tì có thể yên ổn để chờ ngày đoàn viên, nào ngờ xảy ra cơ sự này. Cũng không thể trách đại tì được, có một nam nhân yêu mình, đang lúc sống bơ vơ giữa chốn bán hoa đầy chuyện thị phi ghê tởm, may mắn gặp được người kia, đương nhiên muốn rời đi tìm hạnh phúc rồi...

Bất giác Thúy Vân lại nhớ tới Lục Châu, từng hình ảnh của Lục Châu trong quá khứ ồ ạt đổ về. Đó là một cô bé, trước kia lúc nào cũng lẻo đẻo đi theo đại tì, bảo gì làm đó, rất ngoan ngoãn trung thành; sau này gia đình nàng có biến, Lục Châu là người duy nhất ở lại chịu khổ cùng, lúc đại tì bị bán vào thanh lâu, Lục Châu cam chịu im lặng đi theo chăm sóc cho đại tì... Một con người từng có tình có nghĩa như vậy, không hiểu vì sao trở thành thế kia.

Lục Châu thay đổi, Kim Trọng thay đổi... vậy đại tử của nàng có thay đổi hay không? Vẫn là Thúy Kiều của ngày trước hay đã trở thành một con người khác rồi?

Thúy Vân mím chặt môi, khuôn mặt có chút thất thần, đầu hơi dựa vào thân cây bên cạnh...

“Sao lại ngồi ở đây?”

Một âm thanh trầm thấp phát ra từ phía sau khiến nàng nhảy dựng lên, cả mặt tái mét không còn chút máu, tay giữ chặt lồng ngực. Đến khi nhận ra người vừa mới lên tiếng là ai thì Thúy Vân thở phào một tiếng, mặt giãn ra nhưng lát sau đã lạnh nhạt, liếc nhìn Từ Hải một cái rồi thôi.

Không gian bị bao trùm bởi sự im lặng, ngay cả âm thanh của người đi đường ồn ào tấp nập cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Từ Hải thấy thái độ lạnh nhạt của nàng thì có chút bối rối, ngây người đứng yên hồi lâu mới bước lên, hai tay khoanh trước ngực, một tay cầm kiếm, mắt hướng nhìn ra xa. Không khí càng lúc càng căng thẳng, Thúy Vân cảm thấy lông tơ trên người đã xù hết cả lên, vội rùng mình đứng bật dậy, khom lưng nói với Từ Hải: “Từ đại nhân, ngài cứ ngắm cảnh, tiểu nhân không làm phiền ngài!”, đoạn, cướp đường mà chạy.

Vốn muốn mở miệng nói tiếng xin lỗi với Bạch Vân Du này, nào ngờ hắn vừa thấy mình thì có vẻ hờn dỗi, chưa gì đã chuồn êm đi mất khiến một đoạn văn dài khi này Thước Hỉ vừa ghi chép vừa bắt hắn học thuộc lại không có chỗ dùng.

Từ Hải bất lực gãi đầu, đành xoay người đi vào khách điểm. Thời thế đổi thay, ngay cả tính cách con người cũng thay đổi, nam nhi hay giận hờn, quả thật chẳng giống nam nhi. Nếu không phải Thước Hỉ đã ra sức xác nhận, không khéo Từ Hải còn nhầm rằng Bạch Vân Du là một nữ nhi cơ đấy!

Ban đầu tuy có thành kiến nhưng người ta là ân nhân cứu mạng Thước Hỉ, là ân nhân của Thuyền chủ, chưa kể người này đã ra tay giúp đỡ rất nhiều trong vụ Trần Đông bị hàm oan. Thêm vào đó, Từ Hải dần dần có cảm tình với hắn, một phần nữa là vì đôi mắt kia thật sự mang lại cho hắn tí cảm giác quen thuộc...

Chỉ nghe nói gia đình gặp nạn, đi đâu cũng không ai biết rõ.

Cũng không biết sống chết như thế nào, có tốt không...

Lúc Từ Hải lên tới phòng, Thúy Vân đã sớm chui vào chăn dày mà đánh cờ với Chu Công, cả người trùm kín chỉ để lộ cái mũi thông khí. Hắn nhìn nàng một lát, sau đó nhẹ chân đi đến thối nệm, bản thân mình cũng nhẹ nhàng lên giường nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đợi đến lúc nghe hơi thở thật nhẹ của Từ Hải dần bình ổn, Thúy Vân mới vuốt mồ hôi trên trán, âm thầm rút xấp ngân phiếu nàng đang đếm dở từ trong nệm ra. Hú hồn, cứ ngỡ hắn còn lâu mới trở lại nên nàng ngang nhiên ngồi đếm tiền, nào ngờ đang đếm được phân nửa lại nghe tiếng bước chân của hắn.

Không phải sợ Từ Hải cướp tiền của nàng mà là sợ không biết bọn họ có đồng ý cho nàng rời đi hay không? Dường như trước kia có vẻ như Trần Đông muốn giữ chân nàng lại, trong lời nói mang mấy phần uy hiếp, vừa uy hiếp vừa khiêu khích như thế: “Ta thách người bỏ trốn được” vậy, nên Thúy Vân mới ngoan ngoãn yên phận mà đi theo. Bây giờ Trần Đông đang tận hưởng cuộc sống trong ngục tối, không bỏ trốn thì còn đợi tới bao giờ?

Nghĩ là làm, hôm sau Thúy Vân nhân lúc Từ Hải cùng Đình Trung đang ra ngoài mà lén chuồn đi.

Nàng mở cửa sổ, thò đầu xuống dưới nhìn tới ngó lui vài lần, xác định không có ai mới cài chốt cửa phòng mình lại, cột chặt túi hành lí, hít thở

mấy hơi để lấy lại bình tĩnh, đoạn, một chân treo tòng teng trên bệ cửa, tay thì bầu chặt vào cửa.

Thánh thần ơi, tại sao lại cao thế này? Té xuống dưới... có toàn mạng trở về nhà không?

Không phải nàng không muốn trốn đi bằng cửa chính mà bởi vì bên dưới sảnh còn một bày tiểu nhị, chưa kể một Thước Hỉ võ công đầy mình ở phòng đối diện nữa, chỉ cần Thúy Vân mở cửa bước ra sẽ bị phát hiện ngay lập tức, do đó, nàng đành đào tẩu bằng cửa sổ.

Thúy Vân run rẩy nhìn mái ngói nghiêng nghiêng xinh đẹp đang nằm ngay ngắn dưới chân mình. Bây giờ chỉ cần đạp trúng một mảnh ngói, đảm bảo nếu nàng không té cho gãy cổ, chữ Thúy Vân này sẽ phải ghi ngược lại. Trời hỡi, bình thường từ bên dưới nhìn lên, chỉ cảm thấy mái ngói này xinh đẹp tao nhã lạ thường, chưa bao giờ thấy nó kinh khủng như hôm nay.

Mắt nhắm tịt lại, cố ép bản thân mình ngẩng đầu lên. Không nhìn xuống dưới...

Chân bước sang phải một bước...

Không nhìn xuống, ngẩng đầu lên, trời xanh đẹp biết bao...

Run rẩy bước thêm hai bước...

Trời xanh thật đẹp...

Run rẩy bước thêm bước nữa...

Ngay cả chim bay trên trời cũng đẹp thế kia...

Cứ như thế cho đến khi Thúy Vân túm được cửa sổ của phòng bên cạnh, mừng rỡ vừa định trèo vào bất ngờ nàng nghe được một đoạn hội

thoại, nội dung thế này: “Đại nhân, bây giờ làm sao? Chúng ta muốn bắt Dương Triệu thì cứ bắt, chẳng lẽ lại sợ hấn?”

Chắc, Thúy Vân thầm nghĩ, tên Dương Triệu này quả thật có tài gây thù chuốc oán, nhìn đi, xung quanh ai ai cũng muốn tóm cổ hấn mà trị tội. Mà khoan, cái vị đại nhân trong kia, chẳng lẽ là người của quan phủ sao?

Thúy Vân vừa rướn cổ nhìn vào trong phòng thì soàn xoạt một tiếng...

“Á á á á á!!!!!!!”

Thúy Vân đành bất lực dùng sức mà gào thét nhằm gây sự chú ý của mọi người, ai cứu nàng với, làm ơn, ai cũng được @@

Thúy Vân lăn bốn năm vòng trên mái ngói, đang có đà nên lao thẳng xuống cái cây cao to mọc sát bên mái hiên...

Nàng vướng vào một cành cây, sau đó từ từ trượt xuống.

Lại bị treo tòng teng trên một cành cây khác, khoảng cách giữa nàng cùng mặt đất ngày càng gần.

PHỊCH!!!!

Thúy Vân tiếp đất... -.-

Nàng chống hông nằm trên đất, khuôn mặt méo xệch, mấy cái xương sườn bị va đập mạnh đau nhói, đang lúc mơ mơ màng màng thì có một bàn tay hảo tâm kéo nàng đứng dậy...

Nàng vội líu ríu: “Công tử, tạ ơn công tử đã giúp đỡ!”

Người kia không đáp, vẫn ân cần kéo nàng đứng dậy...

...

“Bớ người ta, trộm, ăn cướp, bớ người ta....”

Thúy Vân cố gắng đuổi theo tên trộm, vừa đuổi vừa la hét, mãi cho đến khi khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đã đỏ lự. Nàng ngậy người nhìn tên trộm đang biến mất giữa dòng người qua lại mà lòng đau xót khôn nguôi...

Tiền của ta đang cố trà trộn vào đông người nghìn nghịt phía trước...

Hơn một nửa số tiền đều ở trong túi hành lí đó, mà túi hành lí đó đã sớm không còn trên vai nàng mà chuyển sang vai của người khác...

Thúy Vân tiếc gần chết, cắn cắn môi, tuy tiếc hận khôn nguôi nhưng vẫn âm thầm cảm thấy may mắn, hôm qua vừa bỏ một nửa số tiền còn lại vào túi vải đang giặt bên hông, nếu cho hết vào túi thì hôm nay nàng đã mất sạch rồi!

Nàng sờ sờ xuống lưng quần, sau đó biến sắc.

Tiền đâu? Túi tiền của nàng đâu?

Túi tiền giặt bên hông của nàng...

Thúy Vân sửng sờ nhìn chăm chăm thắt lưng trống không của nàng, túi tiền vốn được cột chặt bên trên đã bay đi đâu mất.

Số tiền nàng không dám ăn không dám mặc dành dụm, bây giờ đang rùng rình nằm trong túi của tên khốn nạn nào đó.

Thúy Vân rơi lệ, bây giờ làm sao đây? Quần áo tiền tài tất cả đã bị trộm hết, nàng trắng tay rồi, không trở về nhà được, cũng không đủ tiền để giúp đỡ đại tỉ. Không khéo bây giờ mà gặp được nàng, đại tỉ phải vung tay ra giúp đỡ ngược lại ấy chứ.

Nơi đây là đâu nàng không biết, cũng không biết nó nằm cách nhà nàng bao xa, chỉ định sẽ bảo phu xe đưa nàng về thôi. May mắn là chưa rời

khỏi nơi này, bây giờ Thúy Vân cùng đường rồi, chỉ còn cách phải đi cùng với đám người của Từ Hải thôi.

Nếu không đi với bọn họ, nàng chỉ còn cách trở thành ăn mày a!

Thúy Vân cứ như thế mà ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một mình đứng giữa phố, mặt đại ra, ánh mắt vô hồn trống rỗng, Từ Hải vừa trở về đã thấy dáng vẻ này của nàng. Hắn ngạc nhiên, đan xen vào đó là chút lo lắng. Tiểu tử kia làm sao vậy?

“Bạch Vân Du?”

“Hờ...”, Thúy Vân chậm chạp quay đầu về hướng có tiếng gọi mình, mắt vẫn ngẩn lẹ. Vừa trông thấy Từ Hải, nước mắt lại ứa ra. Từ Hải nhú mi:

“Sao lại đứng giữa đường mà khóc thế này? Xảy ra chuyện gì?”

“Đại nhân... túi của ta... tiền của ta... bị cướp rồi...”

“Cướp? Đi hướng nào?”

Thúy Vân nghe Từ Hải hỏi vậy thì hai mắt sáng rực lên, võ công của Từ Hải cao như vậy, nếu mà tên cướp kia bị bắt, tiền của nàng chắc chắn sẽ lấy lại được! Thế là vội vàng hớn hờ chỉ về phía trước: “Đó, hắn lại vào đó, ta đuổi theo không kịp!”

Nào ngờ Từ Hải vừa định phi thân đi thì cả người bị kéo lại. Thước Hỉ níu chặt tay áo của Từ Hải, điệu bộ lo lắng: “Từ đại ca, huynh không nên làm loạn, muội nghe nói có một vị đại nhân nào đó của quan phủ đang ở cùng khách điểm với chúng ta. Nếu để cho bọn họ bắt được quả là phức tạp.”

Từ Hải nghe Thước Hỉ nói thế, cảm thấy có lí nên đành quay sang hỏi Thúy Vân: “Bạch huynh đệ, số tiền đó có lớn lắm không?”

Thúy Vân trông cái bộ dạng muốn bỏ cuộc không đuổi theo của Từ Hải, trong lòng sớm lòi Thước Hỉ ra mà mắng. Thước Hỉ này, chuyện gì không làm, lại đi phá đám nàg, vội khóc lóc: “Lớn, những năm mươi lượng...”

Từ Hải ngạc nhiên: “Năm mươi lượng?”

Thước Hỉ hớn hở bên cạnh lại góp vui: “Công tử, ngài đem nhiều tiền như thế làm gì? Chẳng lẽ định bỏ đi ư?”

“Nào... nào có...”, Thúy Vân run giọng trả lời, nhìn thấy gương mặt đen thui đang tỏa ra sát khí của Từ Hải thì khóc không ra tiếng.

“...Ta...có chuyện cần giải quyết thôi...”

“Chắc, bây giờ tên cướp kia cũng đã sớm đi mất dạng, cho dù Từ đại ca có đuổi theo cũng thế thôi!”

“Vâng, vâng, không đuổi được thì thôi! Không sao...”

Thước Hỉ nghe được lời này của Thúy Vân, tươi cười: “Đừng buồn nữa, của đi thay người, công tử, chúng ta trở về phòng đi!”

Thúy Vân rơi lệ: “Ừ, về phòng!!”

Những tưởng mọi việc thế là giải quyết xong, nào ngờ tối hôm đó Thúy Vân bị bộ mặt đáng sợ của Từ Hải dọa cho một phen nữa. Từ Hải âm u nhìn chăm chăm vào Thúy Vân, mặt không chút nhiệt độ: “Người còn dám nói mình không có ý định bỏ trốn? Túi hành lí của người đã sớm không còn ở trong phòng. Nếu hôm nay không có tên cướp kia có phải người đã sớm rời khỏi đây, đúng không?”

“Đại nhân...”

“Hóa ra người thức dậy từ sớm để chuẩn bị bỏ đi mà không nói một lời từ biệt, hừ.”

“Đại nhân...”

“Bạch Vân Du, không ngờ người đường đường là một đại nam nhân, vậy mà chỉ vì vài ba lời nói thôi lại có thể thiếu nghĩa khí, giận dỗi rời đi, người nhìn xem, mình có giống nam nhân không?”

Thúy Vân ghen ứ, Từ đại ca, tôi là nữ nhân, huynh muốn tôi làm sao để giống nam nhân đây?

“... Không trách ta được, mọi người không tin ta, ta ở đây làm gì?”

Một câu nói này của Thúy Vân khiến Từ Hải chấn động không ít, sát khí cũng dần dần được thu về, hần nhú mi có chút suy nghĩ, đầu hơi hơi nghiêng sang một bên. Thúy Vân run rẩy không dám nhìn Từ Hải nhưng thấy bộ dáng có vẻ dịu xuống của hần, nàng mừng sắp khóc.

May mắn, trong lúc nguy cấp vẫn còn nghĩ ra được vài kế sách. Đối với một người có tính cách cương trực thẳng thẳng như Từ Hải, không thể nộ khí xung thiên mà cự cãi tay đôi với hần được, hậu quả thật sự... khó lường, thế nhưng dùng dáng vẻ đáng thương ủy khuất, hi vọng hần sẽ thông cảm cho nàng một tẹo. Nhìn hần xem, có lẽ nàng có cách tự cứu thân rồi!

Có điều, Thúy Vân nàng đi hay ở thì liên quan gì tới hần, sao hần lại tức giận cơ chứ? Còn bày ra vẻ mặt hung dữ như sắp rút kiếm ra cắt cổ nàng thế kia...

Từ Hải vừa ngẩng đầu lên đã thấy cặp mắt đỏ hồng của Thúy Vân, nước mắt lặng lẽ tràn đầy khóe mi thế nhưng không rơi xuống giọt nào, môi nhỏ bị cắn cho đỏ hồng cả lên. Nàng tội nghiệp nói:

“Đại nhân không tin ta, ngay cả Thước Hỉ cũng không tin, có chuyện muồn giấu... Ta vốn không quen biết mọi người, vì bất đắc dĩ nên mới phải đồng hành chung, bây giờ ta bỏ đi thì có gì là sai trái, sao đại nhân lại dùng thái độ hung dữ đó với ta?”

Từ Hải ngồi trên ghế muốn đứng dậy, vừa đứng dậy thì Thúy Vân đã lui về phía sau hai bước, đứng ngay sát cửa ra vào, mặt vẫn cúi gằm, trong đầu âm thầm tính toán. Này nhé, nếu lỡ chọc giận Từ Hải, chỉ cần tông cửa chạy ra ngoài, lớn tiếng hú hét vài cái, cho dù đám người Đình Trung Trọng Nghĩa không cứu thì cũng sẽ có người trong khách điếm tương trợ thôi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lục Phượng Nghi

Từ Hải đứng yên tại chỗ, lẳng lặng quan sát Thúy Vân, cũng không hề có thêm bất cứ hành động nào. Một lát sau mới nghe hân trầm giọng hỏi: “Bây giờ người định như thế nào?”

Thế nào? Tiền tài mất trắng, thế nào là thế nào?

Thúy Vân trợn mắt, này, Từ Hải đại ca, huynh hỏi người ta một câu khó trả lời quá đi. Về vấn đề này, Thúy Vân vô cùng thành thật:

“Chỉ có thể đi theo mọi người...”

“Cũng do ta suy nghĩ không chu toàn, sau khi chúng ta giải quyết đại sự, sẽ đưa người trở về.”

“Thật sự?”

Từ Hải gật đầu chắc nịch: “Thật!”

“Nhưng mà... có điều... đại nhân, ta không muốn trở thành gánh nặng cho mọi người...”

“Ý người là gì?”

“...Ta không muốn làm kẻ ăn không ngồi rồi...”, về vấn đề này, Thúy Vân nói thật. Lúc trước nàng còn có chút tiền trong người, còn có thể tự trả phần của mình, bây giờ hay rồi, nửa đồng xu cũng không có, nhưng không

thể để bọn người Từ Hải trả hết chi phí ăn ở cho nàng như vậy. Từ Hải không nói, nhú mi khó hiểu nhìn tiểu tử trước mặt. Thúy Vân bị Từ Hải nhìn như vậy, mồ hôi lạnh cuồn cuộn lăn từ trán xuống: “Ạch, đại nhân, ta chỉ muốn ngài giao cho ta ít việc, coi như ta làm thuộc hạ cho ngài, bù trừ tiền...”

Không để Thúy Vân nói hết câu, Từ Hải đã phất tay áo: “Tùy người!”, sau đó nhanh chóng trèo lên giường nghỉ ngơi, để lại Thúy Vân ngây ngốc đứng ngay cửa ra vào. Lúc này bỗng nhiên cửa phòng bật mở, lại ngay lúc Thúy Vân không để ý, thế là ăn trọn cú đập này.

Nàng choáng váng, thấy mắt mình mờ mờ, sau ót đau nhức gần chết, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Từ Hải nghe thấy tiếng động vội ngồi dậy, tới lúc định hình thì phát hiện ra sự tình, tiểu tử Bạch Vân Du đã ngã lăn ra đất, ngất xỉu.

Hắn không vui, lạnh giọng hỏi đám người lí ra đã biến về phòng từ sớm kia: “Các người ở đây làm gì?”

Thước Hỉ đỏ mặt, hi hi ha ha cười ngượng: “Từ đại ca, không... không có, chúng ta vô tình đi ngang qua...”, ánh mắt thì sắc bén liếc nhìn Đình Trung cũng đang bối rối bên cạnh. Hay cho tên khốn người, ngay cả đứng rình cũng không vững. Rõ ràng nàng đang áp tai lắng nghe, bỗng nhiên cả người bị đẩy một cái, mất thăng bằng, theo quán tính vươn tay vịn chặt cánh cửa, nào ngờ cửa không đóng, càng không thể ngờ được là công tử nhà nàng lại đứng ngay phía sau cánh cửa.

Thước Hỉ vừa ngồi xuống định kéo Thúy Vân dậy, nào ngờ nàng chưa kịp chạm vào Thúy Vân thì tay đã bị cản lại, Từ Hải không vui, lời nói mang theo ý cảnh cáo: “Thước Hỉ, tốt nhất muội không nên để Mao Hải Phong nhìn thấy cảnh tượng này, nếu không tên tiểu tử Vân Du này khó bảo toàn tính mạng...”

“Dạ vâng, đúng đúng!”, Thước Hỉ tươi cười nịnh nọt, lòng rét run. Nghe Từ Hải nhắc tới cái tên đó, trong lòng không khỏi không khiếp sợ. Không khiếp sợ sao được, những gì Từ Hải nói quả thực không sai, nếu để cái tên kia thấy nàng ôm ôm ấp ấp một tên “nam nhân”, chắc chắn sẽ rút gươm chém chết kẻ kia ngay lập tức.

Bị ánh mắt buốt giá của Từ Hải cảnh cáo, Đình Trung cùng Trọng Nghĩa vội xách Thước Hỉ chạy ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại. Từ Hải dùng tay xách Thúy Vân lên một cách nhẹ nhàng, trong đầu lại bắt đầu không hài lòng về thân hình mềm mại yếu ớt của Thúy Vân. Rõ ràng là nam nhân, sao lại có dáng vẻ yếu đuối thế này.

Nhưng dù không hài lòng thì vẫn đặt kẻ kia lên giường, kéo chăn lên đắp cẩn thận.

--- -----oOo-----

Thúy Vân mơ mơ màng màng ôm đầu ngồi dậy.

Xung quanh tối đen như mực, ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài hắt vào vô cùng mờ nhạt, không thể giúp nàng nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Tay sờ sờ vào ót, trán đã sớm nhẵn lại.

Đau chết cha!!!

Nàng lẩm bẩm nguyên rửa cái tên vừa hành thích nàng, vừa trèo xuống giường, cố gắng mò mẫm tới gần bàn nhỏ giữa phòng, định rót cho mình một tách trà. Thúy Vân vươn tay sờ soạng lung tung một hồi, cuối cùng mới tới được bàn, bất ngờ tay nàng chạm phải một thứ âm lãnh như băng, thậm chí không khí xung quanh cũng bị nó nhuộm một mảnh sát khí to.

Ban đầu có chút giật mình vội rút tay lại, lát sau lại bị vật kì lạ đó khiến cho tò mò. Nàng vươn tay muốn chạm vào nó lần nữa thì một âm

thanh trầm lạnh cất lên: “Người đang làm cái gì vậy?”

Thúy Vân sững người, cứ ngỡ Từ Hải đã đi đâu rồi, không ngờ vẫn còn ngồi ở trong phòng ư? Sao người này giống quý thể kia, hành tung bí ẩn, thích hù dọa người khác.

Từ Hải cầm lấy thanh kiếm đang đặt trên bàn lên tay, đẩy ghế đứng dậy, khẽ liếc mắt nhìn Thúy Vân: “Thế nào rồi?”

“Tạ... Tạ đại nhân quan tâm! Tiểu nhân không sao, chỉ là đầu vẫn còn hơi ê ê....”

Đầu Thúy Vân còn ê thật, nào phải nói dối! Nàng mò mẫm một hồi cũng tìm ra cái ghế, chầm chầm ngồi xuống, cũng không còn hơi sức mà quan tâm xem đại nhân Từ Hải kia đang đứng hay ngồi. Từ Hải vẫn cứ im lặng, không nói gì cả cũng không hề rời đi, Thúy Vân chỉ biết trong phòng này còn một người nữa thôi, còn việc hắn đang đứng ở chỗ nào, nàng thật sự không có khả năng biết. Tối đen như mực thế kia mà.

Từ Hải tập võ từ nhỏ, tự nhiên mắt cũng tinh tường hơn người thường, có thể thấy tất cả mặc dù đang buổi tối, trong phòng không có đèn. Thấy đáng vẻ mặt nhọc cùng gương mặt trắng xanh của Thúy Vân, hắn có chút tội nghiệp, cũng không đành lòng trách mắng tiếp. Trông yếu ớt thế kia mà mấy hôm nay cứ phải bôn ba theo Từ Hải bên ngoài, miệng cũng không than phiền nửa lời.

Lúc này Thúy Vân mới nhớ ra lúc mình leo cửa sổ để trốn đi thì phát hiện ra phòng bên cạnh chính là nơi nghỉ ngơi của một vị quan nào đó nhưng lại không muốn xuất đầu lộ diện, xem ra là chức quan to đang đi thị sát tình hình dân chúng. Đang trong tình huống này, nếu có một người như vậy xuất hiện thật là đỡ biết bao nhiêu mà nói! Nàng chờ cơn đau đầu đi qua mới chậm rì rì tường thuật lại cho Từ Hải nghe.

Từ Hải nghe xong, ái ngại nhìn nàng một cái, dịu giọng nói: “Sau này không cần trốn như thế nữa, ta đã hứa sẽ đưa người trở về, người không cần lo sợ chúng ta sẽ làm gì bất lợi...”

“Vâng!”, Thúy Vân cố gắng nhếch môi cười một cái nhưng trong người dường như không còn hơi sức, đầu lông mày cứ nhíu chặt lại một chỗ, có chút mệt mỏi: “Vậy chuyện của Trần Đông thế nào ạ? Nếu mọi người đã không tiện lộ mặt thì cứ để thuộc hạ lo cho! Cho dù có tra ra thân phận của thuộc hạ cũng không sao cả!”

Từ Hải gật đầu: “Người không cần phải nghĩ nhiều, tạm thời cứ nghỉ ngơi đi, khi nào cần sẽ nói với người.”

“Thuộc hạ không sao, chỉ là có chút choáng váng, khi nào đi gặp vị đại nhân đó thì đại nhân cứ mang ta theo, có thể sẽ có ích!”. Dù sao người ta cũng đã hứa sẽ đưa nàng về, giúp đỡ chút ít như thế có là bao! Vương Thúy Vân nàng cũng không phải loại người vòng ân bội nghĩa.

Bỗng nhiên Từ Hải đi đến trước mặt Thúy Vân, che chở cả người nàng lại sau lưng mình, tay kéo hờ kiếm ra, lạnh giọng: “Không biết chư vị bao vây nơi này lại để làm gì?”

“Ha ha, quả nhiên thiên hạ đồn không ngoa, Từ Hải một thân công phu không hề tầm thường, hôm nay mới được tận mắt gặp mặt! Chỉ là... chúng ta ẩn náu kĩ như thế, sao Từ đại nhân lại phát hiện ra!”

Từ Hải mặt không chút lo lắng, trầm tĩnh đáp lời: “Các người đã đứng ở đây từ đầu đêm rồi, không biết định theo dõi tới khi nào...”

Hắn vừa dứt lời thì cửa sổ mở toang, hơn mười nam tử từ bên ngoài nhảy vào, Từ Hải đang nhíu mi đánh giá bọn người này thì cửa chính cũng được mở ra, Thúy Vân ngoái đầu nhìn, vẫn có chút mơ mơ màng màng nhưng nàng biết, dường như bọn họ đang gặp nguy hiểm nên vội nhích sát lại chỗ Từ Hải, tay nắm chặt áo sau lưng hắn, mắt chăm chú nhìn vị công

tử mặc trang phục đỏ rực, đầu đội phát quan bằng ngọc, tay đung đưa cánh quạt đi vào.

Người kia không có chút kiêng nể nào, đi thẳng vào giữa phòng, tự nhiên ngồi xuống ghế, xếp quạt lại, sau đó ra lệnh gì đó cho đám nam nhân kia. Chẳng mấy chốc căn phòng sáng rực lên... Tới lúc này Thúy Vân mới nhìn thấy được mặt mũi của người kia, tuấn nhan như ngọc, đôi mắt trong veo mang theo tí tà mị, khóe môi cứ cong cong lẳng lơ, lại thêm bộ trang phục đỏ trên người càng khiến hắn giống hồ ly tinh quyến rũ nam nhân, ặc!

“Các hạ là ai, đến đây với mục đích gì?”

Lục Phượng Nghi neho mắt nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của Thúy Vân đang trốn sau lưng Từ Hải, có vẻ khá hứng thú với nàng, cũng không thèm trả lời câu hỏi của Từ Hải mà cười cười với Thúy Vân: “Nếu ta nhìn không lầm, đây chính là vị công tử ban sáng bị trượt chân té từ mái nhà xuống, phải không!”

“Àch...”

Từ Hải ngoái cổ nhìn Thúy Vân, ánh mắt như muốn hỏi nàng quen biết tên kia sao? Thúy Vân cật lực lắc đầu, lại có chút buồn bực. Ta té từ mái nhà xuống liên quan quái gì tới nhà người?

Từ Hải không nhún nhường nữa, gờm tuốt ra, một thị vệ phía sau tiến lên lớn giọng nói: “Dám vô lễ với khâm sai đại nhân? Còn không mau quỳ xuống hành lễ?”

Nghe tới bốn chữ khâm sai đại nhân, Từ Hải bỗng nhiên nở nụ cười mang chút mỉa mai: “Khâm sai đại nhân Lục Phượng Nghi, xem ra hôm nay người tới đây cốt để thu thập chứng cứ cáo trạng tên tri huyện nho nhỏ này rồi!”

Lục Phượng Nghi thấy Từ Hải biết tên tuổi của mình thì đứng dậy chấp tay, ha ha cười: “Quả nhiên Từ Hải người không phải loại người tầm thường! Chậc, võ nghệ bậc này, khí thế nhường này... lại đi đầu quân làm uy khấu*, thật đáng tiếc!!!”

*Uy khấu: cướp biển hay còn gọi là giặc Oa.

Thúy Vân nghe Lục Phượng Nghi nói xong thì hít vào một hơi, trong lòng run rẩy.

Rồi! Ta hiểu vì sao bọn họ cố ý tránh né quan quân triều đình rồi, có điều... uy khấu không ở ngoài biển cướp bóc, lặn lội vào đất liền làm gì? Bất chợt nàng nhớ tới mấy hôm trước tại một quán cơm thì các nàng có nghe tin, Hồ Tôn Hiến bắt phu nhân cùng con gái của vị đảo chủ gì đó, vậy... đúng rồi, nhiệm vụ của bọn Từ Hải Trần Đông chính là vào đây để tìm các cứu hai người đó ra đi?

Thấy Thúy Vân run run, Từ Hải nghĩ là nàng sợ đám người kia nên lui về phía sau một tí, chặn nàng lại để nàng khỏi nhìn thấy bọn người đó nữa. Hắn nghiêm mặt:

“Lục Phượng Nghi, người muốn gì cứ nói thẳng ra, không cần phải hù dọa người khác như thế.”

“Từ Hải, người cũng thẳng thắn quá rồi!”

Lục Phượng Nghi nói xong thì phất tay ý bảo bọn thuộc hạ lui xuống, bên trong phòng chỉ còn lại bốn người Từ Hải Thúy Vân, Lục Phượng Nghi cùng một thân cận của hắn. Hắn thu hồi vẻ bông đùa cột nhả, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắt bén nhìn thẳng vào Từ Hải không chút e ngại: “Ta cần tất cả những chứng cứ mà các người vừa tìm ra.”

“Khâm sai đại nhân sao lại không tự mình đi tìm, lại cần phải nhờ vả tới bọn Uy khấu này?”

Trong giọng nói của Từ Hải mang đầy vẻ mỉa mai châm biếm chứng tỏ hẳn không hề đem người ngồi trước mặt này vào mắt, điều này cũng khiến Thúy Vân ngạc nhiên không thôi. Nàng cứ ngỡ khi nghe Lục Phượng Nghi đề nghị như vậy, Từ Hải sẽ vui vẻ mà dang bằng chứ lên bằng hai tay ấy chứ, như vậy bọn họ sẽ không cần ra mặt mà vẫn có người giúp đỡ cứu Trần Đông ra. Nhưng thái độ của Từ Hải như vậy, xem ra quan hệ giữa triều đình cùng Uy khấu rất căng thẳng, ngồi cùng với nhau như thế này cũng là tốt lắm rồi!

Quả thật Thúy Vân suy nghĩ rất chính xác, quan hệ giữa Uy khấu và triều đình căng như dây đàn rồi, miễn cưỡng lắm Từ Hải và Lục Phượng Nghi mới có thể ngồi đối diện nhau mà trò chuyện êm thấm như thế! Lục Phượng Nghi cũng không đem bộ dáng mỉa mai xem thường của Từ Hải vào mắt, chỉ cười nhạt: “Cái ta cần là bằng chứng, người có đưa hay không?”

Từ Hải nhếch môi cười, kéo ghế đến trước mặt Thúy Vân mà ngồi, lưng to như núi, thẳng tắp như tùng, bộ dạng không chút yếu thế: “Sẽ đưa, với điều kiện...”

“Nói đi!”, nghe Từ Hải đồng ý sẽ đưa, thái độ của Lục Phượng Nghi cũng hòa nhã hơn.

“Thả Trần Đông ra.”

“Ha ha!!!!”, Lục Phượng Nghi nghe xong bỗng nhiên ôm bụng cười ngặt nghèo đến nỗi Thúy Vân rung mình, không biết tên này có bị chập sợt dây nào không. Hẳn ta cười đến nỗi khóe mi ươn ướt, sau đó chật vật ngồi thẳng dậy: “...Thật sự, xin lỗi, nhưng ta buồn cười quá! Trần Đông không có tội, đương nhiên sẽ thả rồi!”

Từ Hải không rảnh ngồi bông đùa cùng tên kia, thấy hẳn đồng ý thả Trần Đông mới quay đầu về phía sau gọi Thúy Vân: “Vân Du, người đưa

cho hẩn đi.”

Thúy Vân e dè nhìn Từ Hải một lát, sau đó mới chậm chậm móc trong ngực áo ra một cái lọ nhỏ, nhỏ giọng giải thích về hai loại, độc kia, sau đó kể sơ về tình hình khi đó, cuối cùng còn không quên tốt bụng nhắc nhở một câu: “Đứa bé Lý Dừng con trai của nạn nhân... nó, không nên tổn thương nó...”

Đám người của Lục Phượng Nghi sau khi đạt được mục tiêu thì rời đi, trong phòng chỉ còn lại Từ Hải cùng Thúy Vân. Nàng nghi hoặc: “Đại nhân, tại sao khâm sai không tự mình đi tìm đầu mối mà lại đến cướp của chúng ta?”

“E là hẩn đã đến đây từ lâu rồi, chỉ là ở trong tối chờ chúng ta tự mình đi tìm manh mối, hẩn tự vận động cũng có thể nhưng làm thế sẽ đứt dây động rừng.”

“Động rừng?”

“Chuyện này có chút rắc rối, người cũng không cần biết nhiều, nghỉ ngơi thêm một tí nữa đi! Cứ đà này thì khoảng ngày một Trần Đông sẽ được tự do rồi!”

“Oh...”, Thúy Vân nhẹ đáp một tiếng, chân phúi phúi sau đó trèo lên giường, xoay mặt vào tường nhắm mắt lại. Sau lưng nàng nhẹ lún xuống một tí, sau đó cũng không có động tĩnh gì, khi nàng mở mắt ra thì nhìn thấy Từ Hải đang ngồi nhắm mắt tọa thiền ngay mép giường, bỗng nhiên trong lòng có chút ấm áp như thể mình đang được bảo vệ, lại nhớ tới khi này, hẩn nhét nàng ra sau lưng...

Môi nhỏ nhoén lên một tí, cũng không quan tâm tới thế sự xung quanh nữa, an tâm nhắm mắt ngủ.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trần Đông Được Thả Về!

Đúng như Từ Hải dự liệu, hai ngày sau thì đoàn người của Khâm sai đại nhân mới tới đây, vừa tới nơi đã vội thẳng đường xử vụ án của Trần Đông. Từ Hải cùng Thúy Vân là hai người chứng kiến vụ việc hôm đó nên đương nhiên phải có mặt, bọn Thước Hỉ thì trà trộn vào dân thường, đứng bên ngoài ứng chiến.

Không khí trong công đường uy nghiêm vô cùng, chính giữa là quan Khâm sai Lục Phượng Nghi oai phong lẫm liệt, nét mặt cương trực, mày rậm hơi nhíu lại, không biết từ lúc nào trên mép đã xuất hiện một bộ ria cang làm tăng thêm vẻ lão luyện. Thúy Vân hí mắt nhìn thấy hình tượng mới mẻ này của Lục Phượng Nghi hoàn toàn khác hẳn so với thần thái yêu nghiệt đêm qua thì không nhin được mà phì cười nhưng cũng không dám cười lớn tiếng mà cúi mặt xuống, đầu hơi nghiêng sang một bên.

Lục Phượng Nghi nghe thấy tiếng cười thì không hài lòng nhìn nàng chăm chăm khiến nàng cứng đơ cả người, theo thói quen tìm lấy bóng lưng của Từ Hải mà núp vào, an tâm quan sát bên dưới công đường.

Trần Đông dưới kia rất hợp tác mà quỳ gối xuống, ngược lại với vẻ hợp tác của Trần Đông, tên quan tri huyện Dương Triệu có vẻ rất không cam tâm, trừng mắt nhìn hai người Thúy Vân cùng Từ Hải, môi mấp máy gì đó có vẻ ngạc nhiên lắm nhưng không nói nên lời, Lưu thị bên kia vẫn còn ngỡ ngàng, bộ dáng vừa hèn mọn vừa hoang mang, lâu lâu lại đưa mắt sang lén nhìn Dương Triệu.

Dương Triệu lại có vẻ không quan tâm tới ả ta, chỉ lo trừng mắt nhìn Từ Hải. Lúc này Lục Phượng Nghi đập kinh mộc đường một cái thật lớn, mọi âm thanh rì rào bàn tán xung quanh im bật. Hắn ta lớn tiếng hô, âm thanh uy nghi khiến người khác nể sợ: “Dương Triệu, có người kiện người tội giết người, người có nhận không?”

Người dân đứng ngoài đại môn lại bắt đầu rầm rì bàn tán, Lục Phượng Nghi tiếp tục đập một tiếng lớn nữa: “Mọi người im lặng, Dương Triệu, ta hỏi người có nhận tội không?”

“Đại nhân, bằng chứng đâu?”

Dương Triệu nhếch môi cười hỏi ngược lại, Lục Phượng Nghi cũng chỉ chờ đợi bấy nhiêu: “Người đâu, triệu Mạc Song Khuê vào!!!”

Mạc Song Khuê chính là lão thầy thuốc già làm việc ở y quán mà Thúy Vân cùng Từ Hải đã tìm đến lúc trước bây giờ đang run rẩy quỳ trên công đường, ông ấy vừa được mang lên đã lia lịa khai ra toàn bộ tội trạng của Dương Triệu, từ việc hắn ta đem hai đơn thuốc tới việc hắn mang cả gia đình ông ấy ra hăm dọa. Dương Triệu hơi tái mặt nhưng điệu bộ vẫn khá tự tin: “Hừ, đơn thuốc, đơn thuốc gì vậy? Đại nhân, ta không hề đưa thứ gì cho ông ta cả!”

“Hừ, mang lên!”, Lục Phượng Nghi vừa ra lệnh, một quan nha đã từ phía sau dâng lên hai mảnh giấy ố vàng có vẻ nhàu nhĩ, hắn đọc sơ một lượt sau đó nghiêm mặt: “Bốn quan đã so sánh chữ viết bên trong với chữ viết của người, cả hai đều giống hệt nhau, Mạc Song Khuê, người nhìn cho kỹ, đây có phải là thứ mà Dương Triệu đưa cho người không?”

Mạc Song Khuê xác nhận, sau đó được Lục Phượng Nghi cho lui xuống. Bây giờ lại quay sang hỏi cung Lưu thị.

“Lưu thị, vì sao chồng chết lại không để tang?”

Lưu thị ấp a ấp ứng, ánh mắt nhìn sang chỗ Dương Triệu cầu cứu, tiếc là bay giờ thân hần còn lo không xong, liệu có thể giúp ai. À ta quỳ rạp xuống, đầu đập liên hồi: “Bẩm đại nhân, thi thể của tướng công cần còn bị quan phủ giữ lại, làm sao mà để tang...”

“Bốp!!!!”, Lục Phượng Nghi tức giận đập kinh đường mộc một cái, lớn tiếng: “Điều dân to gan, vậy tại sao chồng vừa chết, ban đêm lại đến thông gian cùng Dương Triệu? Đó là chưa kể chính người đã tiếp tay cho Dương Triệu giết hại chồng mình, còn vu họa cho người vô tội.”

À ta nghe tới đây thì đầu đập càng mạnh, trán đã rớm máu, nước mắt nhỏ giọt, cộng thêm bộ dáng xinh đẹp trông thương tâm vô cùng nhưng điều đó cũng không khiến Lục Phượng Nghi xiêu lòng mà khiến hần càng thêm cứng rắn. Mọi người bên ngoài bàn tán xôn xao, trước giờ cứ nghĩ Dương Triệu vô lại thành thói, nào ngờ hần có thể độc ác tới nhường này? Còn Lưu thị kia nữa...

Lục Phượng Nghi đồng dục tuyên cáo: “Dương Triệu, người thân là mệnh quan triều đình lại không biết làm gương mà còn lạm dụng chức quyền giết người diệt khẩu, hàm oan cho người vô tội, sử dụng cấm độc, cưỡng đoạt thê tử của người khác, cùng không biết bao nhiêu là tội trạng. Giờ ngộ ngày mai, trảm!”

“Lưu thị, phận nữ nhân lại không tròn tam tòng tứ đức, gian dâm ngoại tình, ác độc giết chồng, ý đồ hàm oan cho người vô tội, y lệnh, giờ ngộ ngày mai, trảm!!!”

Lưu thị nghe tới đây thì xuội lơ cả người, khóc lóc thảm thiết: “Đại nhân, đại nhân khai ân, ta còn con trai nhỏ, nếu ta chết thì nó làm sao...”

Lục Phượng Nghi cũng không để tâm tới, lúc này vẻ mặt âm hiểm dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Dương Triệu, người không giấu được bốn quan rồi! Những thứ dược liệu quý hiếm này bên ngoài không thể có, chỉ

có thể từ bên trong cung ra... Ai là người đứng phía sau lưng người? Chỉ cần người nói ra người đó, sẽ được khai ân...”

Dương Triệu cảm lạnh từ này giờ nhất quyết lắc đầu, sợ hãi khổ sở nhất định không mở miệng nói. Lục Phượng Nghi cũng không ép, sai người tổng giam hãm vào đại lao, sau đó cho bãi đường. Từ Hải đi tới kéo Trần Đông dậy, Thúy Vân đen mặt. Tại sao hãm ta ở trong tù lại có vẻ thoải mái khoan thai thế kia, trong khi đám người các nàng ở bên ngoài chạy đôn chạy đáo muốn tắt thở vậy?

Năm ngày sau, trong phòng của Từ Hải cùng Thúy Vân xuất hiện một phi tiêu lạ, trên đó chỉ đề vồn vẹn mấy chữ: “Phủ đệ Giám sát ngự sử, bắc Trục Lệ.”

Trần Đông nhận lấy mảnh giấy, sau đó cười nhẹ: “Đã bức cung được rồi à! Tên này xem ra cũng không vô dụng như những tên quan khác!”

Từ Hải gật đầu đồng ý: “Ừ, cách làm việc cũng rất hiệu quả!”

Quá hiệu quả đi chứ, không biết tìm đâu ra hai mảnh đơn thuốc mà Dương Triệu chưa kịp phi tang!

Đình Trung thì oán hận: “Thật không ngờ hãm lại ở đây, hại chúng ta tìm kiếm bấy lâu nay mà không ra!”

Trọng Nghĩa thở phào: “Vậy là có tin tức của phu nhân rồi!”

Thước Hỉ thì không nói gì, mắt nhỏ lại đỏ ửng.

Thúy Vân cũng đã sớm đoán ra được phần nào, vị quan Hồ Tôn Hiến kia nàng đã từng nghe nói tới, trước kia hãm đã từng là tri huyện Ích Đô, cũng là một huyện nhỏ thuộc Sơn Đông, coi như có tài năng, diệt trừ được nạn sâu bệnh và sơn tặc nên thanh danh cũng vang dội từ đó, về sau hãm

được bổ nhiệm đi nơi nào thì nàng không rõ nhưng xem ra, Hồ Tôn Hiến kia đã kiếm chuyện với đám người của Từ Hải rồi.

Không chỉ với đám người của Từ Hải mà tên quan Lục Phượng Nghi cũng muốn diệt trừ hãn nên mới ra sức bới móc tìm kiếm lỗi lầm, còn về phần Dương Triệu, ắt hẳn là tay sai đắc lực hay là người quen gì đó với Hồ Tôn Hiến nên mới bị Lục Phượng Nghi cho vào tầm ngắm, ép hãn nhận tội, sau đó dụ dỗ cho hãn khai ra nơi ở hiện tại cùng vài chuyện phi pháp mà Hồ Tôn Hiến đã làm. Tên Lục Phượng Nghi này coi như cũng có chút nghĩa khí, còn biết thông báo địa điểm mà vị phu nhân thuyền chủ kia đang bị nhốt, coi như trả ơn Từ Hải cùng Thúy Vân đã cung cấp bằng chứng cho hãn.

Vụ việc cứ như thế mà trôi qua, một buổi sáng nào đó, Từ Hải đi đâu một mình cũng không ai hay...

Khi đó Thúy Vân vẫn còn mắt nhắm mắt mở nên không chú ý người trong phòng là ai, đến khi Trần Đông cất tiếng hù dọa nàng mới giật mình: “Bạch huynh đệ, tỉnh dậy được rồi!”

Thúy Vân cười ngược: “Trần đại nhân!”, trong đầu âm thầm chửi rủa Trần Đông. Đây là phòng của nàng, hãn vào ngồi một đồng thể kia định hù dọa ai vậy?

“Ừm...”, Trần Đông tao nhã nâng ly trà lên uống một ngụm, chậm chạp vào thẳng vấn đề: “Thật ra ta cũng không có ý định làm phiền sớm như vậy... Nhưng mà, Bạch huynh đệ có nhận được thứ mà ta nhờ Từ Hải đưa cho?”

Đưa cho? Trần Đông đưa cho? “A, là mẫu thảo dược phải không ạ! Nhờ có nó chúng ta mới có manh mối để cứu ngài ra đây! Trần đại nhân quả nhiên nhìn xa trông rộng!”

Trần Đông cảm nín hồi lâu mới thốt lên được: “Vân Du, chẳng lẽ... người không phát hiện ra Từ Hải bị thương ư?”

“Bị thương? Khi nào? Thấy vẫn tốt lắm mà!”

Đột nhiên, nàng khựng lại, nhớ hôm đó khi nào mở cửa phòng đi vào, vừa thấy tấm lưng của Từ Hải đã vội cúi mắt xuống, giờ ngẫm nghĩ, xem ra khi ấy hẳn đang băng bó vết thương lại, do nàng không chú ý thôi.

Trần Đông ngồi bên bàn tròn thở dài: “Khi hẳn từ trong ngục trở về đã bị thương, về đến khách điểm ắt hẳn đã bị đám thích khách mà Dương Triệu phái đến đâm cho vài nhát nữa...”

“Này, mấy hôm nay đâu có thích khách!”, quả thật không có, thậm chí Thúy Vân còn cảm thấy ngạc nhiên, dường như con đường mà các nàng đi mấy hôm nay có vẻ quá an nhàn rồi! Nào ngờ Trần Đông lại thông báo cho nàng một tin rất động trời: “Hẳn sợ người lo lắng nên đã âm thầm giải quyết cả rồi, không muốn kinh động tới người.”

“Àch...”

“Vân Du, ta đưa người, đó là mấu thảo dược trị vết thương. Vết thương trên người Từ Hải nhiều vô kể, đếm không hết, hẳn lại chưa bao giờ chịu chữa trị, cho dù ta có đề nghị cũng không nghe nên mới có ý hi vọng huynh đệ phát hiện ra, kịp thời giải quyết vết thương chứ, ai ngờ...”, ai ngờ làm cho vết thương nặng thêm.

Trần Đông thở dài: “Không hiểu nổi cái đầu nào của các người nghĩ ra suy nghĩ tới vụ án vậy? Ta ru rú trong ngục, có biết gì đâu mà nhắc với nhờ?”

Thúy Vân vẫn còn đang trong trạng thái chưa kịp tiêu hóa hết những thứ này, Từ Hải... sợ nàng lo lắng nên đã âm thầm dọn dẹp hết bọn thích khách ư?

Quả thật ngạc nhiên ngoài sức mong đợi...

Tối hôm đó, Từ Hải nhìn vẻ quái gở của Thúy Vân bằng ánh mắt đề phòng vô cùng, không hiểu nổi hẳn lại định làm gì, cũng không quên nói cho nàng biết: “Lý Dũng... thằng bé đã được thúc thúc của nó đón đi rồi...”

Nhìn thấy thân thế cô út không cha không mẹ của thằng bé, được thúc thúc nuôi dưỡng, Từ Hải bỗng nhiên nhớ lại mình trước kia, gương mặt nghiêm nghị trở nên ôn hòa hẳn ra!

Thúy Vân nghe Từ Hải nói vậy thì an tâm gặt đầu, tay lại siết chặt lọ thuốc trị thương.

Tên thối Trần Đông, ai mà để ý cái thứ hẳn đưa nàng lại là một mảnh thảo dược cầm máu đầu cơ chứ? Có điều, không thể trách Trần Đông được, nếu bảo với Từ Hải về trị thương, chưa chắc hẳn đã chịu nên đành phải dùng chiêu đó thôi...

Thúy Vân lí nhí: “Đại nhân...”

Ngưng một hồi mới đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác: “...Ngài bị thương... Thuốc...”, vừa nói vừa vươn tay đưa lọ kim sang dược trị thương qua cho Từ Hải. Từ Hải ngây người một hồi mới cười nhẹ: “Chỉ là vết thương nhỏ, không sao!”

“...Đại nhân...”, nhìn thấy cặp mắt đỏ ửng ngập nước của Thúy Vân, Từ Hải khó xử không biết làm sao thì nghe nàng bảo: “Để thuộc hạ thay thuốc cho ngài...”

Trong lòng Thúy Vân ân hận không thôi, Từ Hải vì mình mà chặn trước hết đám sát thủ mà Dương Triệu phái tới, thảo nào hôm trên công đường, Dương Triệu cứ trừng mắt nhìn Từ Hải, bây giờ nàng mới hiểu, hẳn

trường mắt như vậy ý hỏi tại sao bây giờ Thúy Vân cùng Từ Hải vẫn còn sống, không phải đã bị bọn sát thủ thủ tiêu hết rồi sao?

Chắc, chắc hẳn sợ nàng bị dọa nên mới giấu không cho nàng biết.

Vậy mà mấy hôm trước còn giận lẫy nghi ngờ hẳn, có ý muốn bỏ trốn... rồi hậu đậu bị cướp giật hết tiền...

Nhớ tới số tiền to lớn đã bị mất, nhớ tới đại tử, nghĩ tới thân phận ăn nhờ ở đậu của mình, nước mắt Thúy Vân bắt chợt rơi xuống xối xả, có làm thế nào cũng không ngừng lại. Thúy Vân lấy tay áo cổ lau đi nhưng nước mắt cứ trào ra, Từ Hải ngó người, vốn định mở miệng từ chối nhưng thấy tiểu tử này bỗng nhiên khóc nức nở, bình thường bộ dáng vốn đã giống nữ nhi rồi, bây giờ còn đang lệ rơi đầy mặt... Hẳn bất lực:

“Đừng... đừng khóc nữa, nam nhân mà khóc như thế thì còn ra cái thể thống gì?”

Hắn vừa nói vừa thở dài một hơi, từ từ cởi ba lớp áo ra, lộ ra băng vải vẫn còn đầm máu bên trong. Thúy Vân hít sâu vào một hơi, nước mắt đang rơi xuống cũng biến mất, nàng ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào bả vai chẳng chịt vết thương kia. Vết thương lớn có, nhỏ có, đủ thứ hình dáng, dài ngoằng chẳng chịt như một con rết đang bò trên da, trải dài khắp lưng. Tay Thúy Vân run run chạm vào lớp vải, nhẹ nhàng cởi bỏ nó ra...

“...Đại nhân, đau thì ngài cứ...”, nói tới đây, giọng lại có chút ghen ngào, không hiểu nổi, vết chém sâu thế kia, vậy mà hẳn lại không có cảm giác gì ư?

Từ Hải im lặng không trả lời, lúc Thúy Vân đang tháo băng vải xuống, ngón tay vô tình chạm nhẹ vào lưng khiến trong lòng hắn bỗng nhiên ngửa ngửa, thầm trấn định bản thân mình lại. Người kia là nam nhân, là nam nhân...

Trước giờ Từ Hải chỉ tiếp xúc với toàn nam nhân, ai ai cũng thô lỗ cộc cằn, chưa bao giờ có người mềm nhẹ tỉ mỉ chăm sóc như Thúy Vân nên Từ Hải bắt đầu bồn loạn.

Trên lưng Từ Hải không chỉ có vết thương mới xuất hiện mà còn rất nhiều vết sẹo khác, thậm chí có vết thương còn chưa được chữa trị kĩ lưỡng, trên bắp tay cũng có, thường ngày không ai để ý bởi bị quần áo che mất, bây giờ Thúy Vân mới tận mắt thấy, có chút ngờ nghệt khó tin, người này là yêu quái thành tinh mình đồng da sắt hay sao?

Thúy Vân cẩn thận xử lí vết thương, lau bằng nước ấm cùng khăn sạch, sau đó đều tay rắc kim sang được lên để vết thương mau lành. Thấy lưng Từ Hải cứng lại, hít sâu vào một hơi thì nàng vội dừng tay trấn an: “Đại nhân, chỉ chịu đau một tí thôi...”

Nàng loay hoay một hồi cũng xong, tay cầm băng vải mới mà khó xử... Này, Từ Hải cao lớn như vậy... Kệ, dù sao cũng là người một nhà, không cần lo lắng!

Từ Hải ngồi trên giường, Thúy Vân thì quỳ gối ở sau lưng, tay nhỏ cố gắng với ra phía trước để băng bó cho Từ Hải. Do ở phía sau nên Thúy Vân không hề nhìn thấy, khi nàng vươn tay lên phía trước, Từ Hải hơi nghiêng đầu quan sát bàn tay nhỏ bé, mấy đầu ngón tay tiêm tiêm mُمْ mím của nàng, mặt bất giác hơi ửng đỏ.

Bàn tay này... ai dám bảo là bàn tay của nam nhân cơ chứ.

Chặt vạt một hồi Thúy Vân mới băng bó xong, vừa ngẩng đầu lên thì thấy hai vành tai của Từ Hải đã sớm đỏ rực, nàng lo lắng vươn tay nắm thử thì Từ Hải giật mình một cái vội bật người đứng dậy, kéo áo lên sau đó nhảy phốc ra cửa sổ, để lại mình Thúy Vân ngơ ngác nửa ngồi nửa quỳ trên giường...

Quái, mình chỉ muốn xem xem có phải tĩ phu bị con gì cắn hay không thôi mà, phản ứng kinh thế?

Nàng cũng lười suy nghĩ nhiều nên dọn dẹp mọi thứ lại, sau đó sung sướng trùm chăn đi ngủ, để lại Từ Hải mặt mũi đỏ au đứng trên nóc nhà hít gió trời... =.=

Từ Hải bấn loạn một hồi, bèn nhảy tới cửa sổ phòng Đình Trung Trọng Nghĩa, mở cửa nghênh ngang đi vào, vừa vào thì thấy cả hai kẻ kia đang ôm ấp nhau mà ngủ. Đình Trung mắt nhắm mắt mở: “Đại nhân, ngài không đi ngủ, tới đây làm gì?”

Trọng Nghĩa cũng kèm nhèm, nằm yên trong lòng Đình Trung, chỉ ngóc đầu lên liếc nhìn Từ Hải một cái, trông thấy quần áo Từ Hải có chút rối loạn thì hiểu nhầm: “Đại nhân, có chút vấn đề về sinh lí à? Cách đây ba dãy phố có một kĩ viện, tuy không phải loại thượng hạng nhưng cũng có thể giải quyết trong cấp bách...”

Từ Hải: “...”

Vốn định đến đây ngồi hết đêm nhưng xem bộ dáng muốn đuổi khách của hai tên chết tiệt kia...

Trọng Nghĩa còn tranh thủ dụi dụi vào ngực của Đình Trung vài cái, sau đó đều giọng ngáy khò khò, Đình Trung cũng bỏ mặc không quan tâm tới Từ Hải, còn nhắc nhở: “Phiền ngài trước khi rời đi nhớ đóng hộ bọn tiểu nhân cái cửa sổ khi này ngài vừa mở...”

Từ Hải đành câm nín đi ra ngoài, bất đắc dĩ trở về phòng, ngồi lì trên bàn tịnh tâm tới sáng, sống chết không dám lại gần giường, nhất là lại gần cái kẻ đang cuộn chăn mà ngủ trên giường kia.

Ở phòng bên cạnh, Trần Đông ngồi trên ghế, vốn định nhắm mắt đi ngủ nhưng sau đó chịu không được mà phải lên tiếng: “Thước Nhi, muội có

thể im lặng được không?”

“Không thành vấn đề! Xin lỗi, thật xin lỗi!”

Trần Đông thở dài, tiếp tục nhắm mắt ngồi luyện công, Thước Hỉ trên giường ôm một túi hành lí, miệng lầm bầm tính toán: “Công tử, xem ra cô giàu thật nha, biết bao nhiêu là tiền! Thôi thì để Thước Nhi giữ hộ nhé, sau này có dịp sẽ hoàn trả... Hắc hắc!!!”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ngoại Truyện 2: “Việc Tốt” Của Thước Hỉ!

Trước khi gặp được Thúy Vân, Thước Hỉ sống một cuộc sống rất vất vả nhưng chuyện đó về sau sẽ được lão tác giả cập nhật nên bây giờ khoan hãy nói, xin quay lại vấn đề chính!

Bàn về việc tốt, bạn nhỏ Thước Hỉ tự hào vỗ ngực nhận mình là người vô cùng hào phóng tốt bụng, điển hình như việc khi biết Vương phu nhân lúc nào cũng đau đầu nhớ thương Thúy Kiều, đối xử bất công với Thúy Vân thì cũng tỏ thái độ không hợp tác với bà, ngay cả tiểu tử Vương Quan có dây dưa hảo hữu với Kim Trọng cũng bị Thước Hỉ liệt vào danh sách đen nốt, do đó mẫu tử hai người rất không thích Thước Hỉ nhưng do tiếng nói của Thúy Vân quá lớn đành câm lặng không dám tố cáo. Tố cáo thì sao, Thước Hỉ đâu có sợ!

Thúy Vân tốt như vậy, không phải ai cũng thể đâu! Trước kia Thước Hỉ chỉ toàn bị người đời xa lánh hắt hủi, ngoại trừ huynh đệ chí cốt ra, còn lại chưa từng có ai đối xử như vậy với nàng cả...

Khi thấy Kim Trọng có ý với Thúy Vân, Thước Hỉ rất sợ, sợ Thúy Vân sẽ nhận lời cưới Kim Trọng, may thay, nàng ấy không có làm như vậy! Thước Hỉ yên tâm bắt đầu thực hiện kết hoạch của mình.

Nàng liên lạc với Trần Đông, từ ngoài đảo mà vào đến Lâm Tri mất khoảng một tháng, do đó Thước Hỉ giấu thư của Thúy Kiều gửi cho Thúy Vân trong một tháng, đợi đến lúc Trần Đông đã đến đây thì mới đưa ra, thế

nên mới có chuyện dở khóc dở cười là Thúy Vân vừa nhận được tin báo của Thúy Kiều, đến nơi không bao lâu đã bị Lục Châu dí theo sát nút.

Một tháng, thừa sức để Lục Châu dùng nhan sắc quyến rũ quan huyện ở đây, thâm tóm cả một kĩ việc vào tay mình.

Lúc bỏ trốn, Thước Hỉ bảo Thúy Vân tìm chỗ nấp, chờ mình đi thám thính, kì thực, nàng đi thám thính, chỉ là “lỡ tay” ném hơn mười viên đá vào chỗ đám quan binh vô dụng đang ngó đông tây không biết phải tìm các nàng ở đâu, sau đó “vô tình” trượt chân hơn mười lần để bọn quan binh phát hiện ra nàng mà đuổi theo...

Về sau như mọi người đã biết, Thước Hỉ chỉ việc quay lại, hét to bảo Thúy Vân chạy, sau đó nói đường lui đã bị chặn, không thể trở về, chỉ còn cách đi theo bọn Trần Đông.

Thước Hỉ cùng bọn Trần Đông đã xa cách hơn bốn năm, trong bốn năm này Thước Hỉ thay đổi rất nhiều, do đó cần thời gian để gặp riêng Trần Đông, đến khi nhận được nhau rồi, Thước Hỉ nói rõ với Trần Đông, nàng không thể để Thúy Vân đi một mình được. Khi ấy chưa từng nghĩ là sẽ cuốn Thúy Vân vào nguy hiểm mà nàng sắp đối mặt, chỉ là muốn Thúy Vân được tự do tự tại sống một cuộc sống không gò bó khổ sở trăm về như trước kia.

Trở về, Thúy Vân sẽ lại lầm lũi tự mình tìm việc làm, tự mình gánh vác gia đình, nếu Thước Hỉ không kéo nàng ấy đi, chắc chắn Thúy Vân sẽ lại khăn gói lên đường đi tìm Thúy Kiều. Thước Hỉ không thích cô nương tên Thúy Kiều kia nên để Thúy Vân đi cùng mình vẫn hơn!

Thước Hỉ quả là một người tốt! (= _ =)

Lúc Trần Đông bị bắt, Thước Hỉ chỉ tốt bụng bắt hai tên Đình Trung cùng Trọng Nghĩa đi cùng mình, “sơ ý” bỏ mặc Thúy Vân cho Từ Hải mang vác đi lung tung, còn có ý tốt nhắc nhở rằng: “Từ Hải, công tử là một

người rất nhất gan, nếu để hấn một mình sẽ không ổn đâu, hấn là ân nhân cứu mạng của ta, cũng coi như hấn là ân nhân cuả cha ta, của cả gia đình ta...”

Đỗ Từ Hải dám không nhận lời bảo vệ Thúy Vân!

Biết Từ Hải quá lời khi “miêu tả” Thúy Vân là một tên ảo lả vô dụng, Thước Hỉ tức giận bắt Từ Hải phải đi xin lỗi Thúy Vân.

Thấy Thúy Vân đã về phòng, Thước Hỉ định mở cửa đi vào an ủi Thúy Vân, nào ngờ nàng vô tình thấy Thúy Vân đang ngồi lẩm nhẩm đếm tiền, tay nải dường như đã được chuẩn bị đầy đủ. Sống bên cạnh Thúy Vân hai năm, Thước Hỉ hiểu Thúy Vân muốn làm gì, đếm tiền kĩ như thế chỉ có thể là định bỏ đi...

Hu hu, chủ nhân, cô nỡ bỏ Thước Hỉ nhưng Thước Hỉ không nỡ bỏ cô, làm sao bây giờ...

Thước Hỉ đau khổ suốt một đêm, cuối cùng thức dậy rất sớm, thất thểu đi ra đường tìm một tên khất cái, cho hấn mười nén bạc, lôi hấn đến trước khách điểm: “Người chờ khi nào có một công tử té từ bên trên xuống, đến nhặt tay nải hành lý của hấn rồi nhanh chân chạy đi! À, bên hông hấn còn có một cái túi nhỏ, nếu người lấy được thì ta thưởng thêm cho năm lượng!”

Cả đời hành nghề khất cái chưa từng thấy ai hào phóng như vậy nên hấn tự hào vỗ ngực: “Khách nhân đừng lo, ta đã trộm cướp hơn hai mươi năm nay, không một ai có thể qua mặt được ta cả!”

Thước Hỉ tươi cười: “Vậy tất cả đều nhờ vào huynh!”

Do đó, mọi chuyện diễn ra theo cách tự nhiên nhất có thể...

Để Thúy Vân đi một mình rất nguy hiểm, Thước Hỉ không nỡ thật mà!

Tác giả: “...”

Thúy Vân đáng thương, à không, Thúy Vân cùng Từ Hải đáng thương, sau này còn bị nha đầu kia chơi xỏ không ít! Quãng đường về sau này quả thật hơi bị gian nan rồi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cưỡi Chung Một Con Ngựa

Một lúc sau, bên trong rừng vang vọng ra âm thanh la ó hỗn loạn, tiếng binh khí vang lên rầm trời, thế mà tiếng chửi rủa của Trọng Nghĩa cũng không bị mấy thứ âm thanh kia lấn át...

“Mụ nội người, có biết mặt của lão tử quan trọng thế nào không? Dám khiến lão tử bị thương?”

“...”

“Mau nói cho lão tử biết, tên khốn nạn nào là kẻ phóng cái ám khí kia?”

“...”

“Người? Là người đúng không?”

“Đại gia tha mạng, không phải ta!!!”

“Hừ, có quỷ mới tin, vậy tại sao tên này lại chỉ người?”

“Oan uổng quá, bọn này dùng cùng một loại ám khí mà!”

“Á à, đã vậy, lão tử giết hết, mau nộp mạng!!!”

“...”

Mấy tên sát thủ còn lại thấy tình hình chiến đấu bên kia căng thẳng quá chột cảm thấy khủng hoảng, nhìn nhìn bọn Trần Đông Từ Hải, mấy tên này mặt mũi hiền lành xem ra ôn hòa hơn cái vị đại thần đáng sợ kia, hạ thủ với mấy người này chắc sẽ dễ dàng hơn! Nghĩ sao là làm vậy, bọn sát thủ ủa nhau nhảy xuống chỗ của Trần Đông, Từ Hải cùng Đình Trung đang đứng.

Con đường sát thủ của những vị này long trọng chấm dứt từ đây!

Đình Trung cắn rút lương tâm do không thể bảo vệ chu toàn cho Trọng Nghĩa nên ra tay cực thâm độc, nhất nào ra nhất đó, cho dù có là thần y cũng không cứu chữa được, Trần Đông và Từ Hải thì ra tay có vẻ nhân đạo hơn một chút!

Thúy Vân nghe âm thanh hỗn loạn bên ngoài thì bực dọc nhíu mi, không hiểu cái gì mà ồn như thế, vừa mở mắt ra đã thấy lưỡi gươm sáng chói lao thẳng về hướng nàng. Nàng đang ngây người chưa kịp la lên thì thấy một cánh tay giữ chặt mình lại, tiếp theo đó là một cánh tay khác vung lên đỡ lấy một đao kia, nhân tiện bồi ngược lại một nhát.

Trái tim nhỏ bé yếu ớt giựt giựt lên, Thúy Vân mịt mù nhìn một đồng hắc y nhân đang bao vây lấy mình, đoạn rướn cổ nhìn ra phía sau thì thấy bọn người Trần Đông Đình Trung cũng không rảnh tay, mỗi người đối phó cũng hơn mười mấy hắc y nhân.

...

Ach, quần áo đâu mà lấm thế này? Lại còn giống y hệt nhau nữa chứ. May như thế tổn rất nhiều bạc có phải không?

Còn có, ai mà dư bạc lại đi mượn người tới đây ám sát vậy?

Từ Hải không hề nao núng, giọng nói vẫn vô cùng bình thản: “Ai sai các người tới đây?”

Bọn hắc y nhân không mấy quan tâm, không tên nào có ý định trả lời, đến khi còn lại mỗi tên cuối cùng mới run rẩy cầu xin: “Mấy vị đại gia tha cho tôi đi... là... là Hồ... Hồ đại nhân...”

Từ Hải nghe xong thì ngoái đầu nhìn Trần Đông, Trần Đông không nói gì, rút từ trong túi hành lí ra một cái khăn, chậm rãi lau sạch máu trên đó, sau đó quay sang nói với Đình Trung: “Vũ khí của ta lỡ chùi sạch rồi, giao cho người!”

Đình Trung nghe nhắc tới tên mình thì liếc Trần Đông một cái, sau đó vung tay lên chém xuống một nhát, mắt cũng không chớp. Từ Hải thấy không còn chuyện để hỏi nữa nên quay đầu ngựa lại, tiếp tục cuộc hành trình. Thúy Vân vẫn chưa hoàn hồn, cứ ngơ ngơ ngác ngác nhìn khung cảnh xinh tươi phía trước, sau đó ngoái đầu nhìn mấy chục cái xác người phía sau, tiếp theo ngẩng đầu nhìn Từ Hải.

Thước Hỉ từ trong lòng Trần Đông bỗng nhiên ngồi nhồm dậy, nói một câu: “CMN, Mao Hải Phong, người dám cưới tiểu thiếp thông phòng, ta sẽ thiến người, *****...”

Hô một câu kinh thiên động địa xong thì lăn ra ngủ tiếp, miệng còn khê ngáy khò khò.

Mọi người: “...”

Trần Đông thở dài, sửa lại tư thế cho Thước Hỉ, cười xuề xòa: “May mắn người cưới nó không phải là ta, chỉ còn cách cầu trời khẩn phật cho tên tiểu tử Mao Hải Phong kia bình an vô sự thôi!!!”

Thúy Vân cũng âm thầm đồng tình với Trần Đông, càng đồng tình hơn với vị hôn phu xấu số Mao Hải Phong kia của Thước Hỉ. May mắn nàng là nữ, chứ mà cưới bà cô này về nhà, có khi phải lên gặp tổ tiên sớm!

Hành trình khá là xa, Thúy Vân nhân lúc trên đường đi mà bắt đầu tổng kết lại mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Đầu tiên, bọn người của Thước Hỉ cùng Trần Đông là hải tặc, suy ra... tỉ phu của nàng cũng là hải tặc.

Thứ hai, nhóm năm người bọn họ đang trên đường đi giải cứu phu nhân cùng con gái của Thuyền Chủ.

Thứ ba, có đánh chết Thúy Vân cũng không tin Thước Hỉ là người bình thường. Chắc chắn vẫn còn chuyện giấu giếm nhưng ít nhiều gì vẫn hơn lúc trước, bây giờ nàng còn biết được thân phận thật sự của bọn họ. Nói sao thì nói, từ trước tới nay, Thúy Vân toàn ru rú ở nhà, ngay cả Sơn Đông còn chưa từng rời khỏi, vậy mà bây giờ... lại đi xa thế kia, bên cạnh ngoài Thước Hỉ ra thì không có ai thân thuộc.

Hừm, Từ Hải miễn cưỡng cũng được nằm trong hàng ngũ thân thiết, dù sao cũng là tỉ phu tương lai của nàng!

Nghĩ tới Từ Hải, Thúy Vân lại lén ngẩng đầu ngược mắt nhìn.

Do hành trình rất dài nên mọi người hạn chế thời gian dừng lại nghỉ ngơi nửa chừng, dự định là đêm nay sẽ đi cho hết khu rừng này. Đêm nay trăng không sáng lắm, chỉ để vài vệt nhàn nhạt len lỏi qua tán lá yếu ớt soi sáng lối đi. Đường đi quanh co nhỏ hẹp, chỉ vừa cho một con ngựa, lối nhỏ đã sớm bị cỏ dại mọc che lấp gần hết, cây cối xung quanh mọc lên rất cao, khá rậm rạp, không thoáng đãng giống khu rừng trước kia cả bọn từng gặp nhau.

Có lẽ sợ thú dữ tấn công nên Trần Đông mới đề nghị mọi người đi xuyên suốt một đêm, sáng mai có lẽ sẽ được nghỉ ngơi. Mà đối với Thúy Vân, nghỉ ngơi hay không cũng không khác nhau là bao. Mặc dù mang tiếng là phải đi đường, thực chất Thúy Vân chỉ cần nằm gọn trong lòng Từ Hải là được. Người cưỡi ngựa là Từ Hải, người điều khiển ngựa là Từ Hải,

người dò đường cũng là Từ Hải, ngay cả ngón chân cái Thúy Vân còn không cần động đây thì một mỗi chỗ nào? Nhân tiện còn có thể chiêm ngưỡng rừng rậm ban đêm, một vẻ đẹp huyền bí mà rùng rợn!

Nếu thả Thúy Vân đứng trong một khu rừng âm u ma quái thế này, chắc chắn Thúy Vân sẽ lẫn ra bất tỉnh nhân sự! Hôm nay có gan quan sát ngắm cảnh, chắc là nhờ đi chung với mọi người, người đông sức mạnh, bọn họ đều biết võ công nên hoàn toàn có thể thả lỏng, an tâm tuyệt đối!

Từ Hải thấy người ngồi phía trước ngực mình không yên phận, cứ ngó đông ngó tây, chốc chốc lại chồm lên ngoái cổ nhìn theo cái gì đó thì dùng sức hơi ghì chặt dây cương, vòng tay nhỏ hơn một chút, ý muốn cố định Thúy Vân ngồi yên: “Không ngủ nữa à?”

Thúy Vân ngoan ngoãn không tò mò nữa, đầu lắc lắc: “Khi này ngủ nhiều quá, bây giờ không ngủ được!”

Tuy người ngồi im bất động nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc tới liếc lui, sống chết không chịu an phận. Không hiểu sao Từ Hải có chút buồn cười, môi nhẹ nhếch lên, tiếc là Thúy Vân lại không thấy, vẫn cứ vô tư nắm chặt tay áo Từ Hải, mắt dán chặt vào cây cỏ trong rừng. Nàng không khỏi không phấn khích, cây cối nhiều như vậy, từ nhỏ tới lớn, sống hai kiếp người, nàng cũng chưa từng thấy nhiều cây đến vậy. Nơi đây chắc chắn sẽ có rất nhiều dược liệu quý giá, đúng không? Thật là muốn xuống xem thử quá...

Trần Đông cười ngửa đi phía sau hai người, vẻ mặt cũng nở nụ cười có phần gian tà âm hiểm!

Đoạn đường lúc trước Từ Hải một mình một ngựa, có chút buồn tẻ, nào ngờ có tiểu tử Vân Du này sang đi chung, không khí khác hẳn. Chốc chốc Thúy Vân lại hỏi: “Đại nhân, ngài biết đây là cây gì không?”

Thúy Vân xòe cái lá nàng vừa nhanh tay bắt được ra cho Từ Hải xem, giọng điệu hào hứng vui vẻ! Từ Hải nhìn một lát sau thì thành thật lắc đầu bảo không biết. Thúy Vân che miệng cười một cách nham nhở, sau đó hét cái lá đó vào trong đồng hành lí của mình. Kì thực, nàng cũng không biết đây là thứ gì, thôi để vào thành tìm tới một y quán nào đó rồi hỏi vậy!

Dù đã được Từ Hải nhắc nhở nhưng Thúy Vân cứ xoay tới xoay lui, theo lí mà nói không gian trên lưng ngựa rất hẹp, lại còn chở hai người thì càng nhỏ hẹp hơn nữa nhưng vóc người Thúy Vân vốn nhỏ nhắn nên ngồi lọt thỏm vào lòng Từ Hải. Nàng nghịch chán thì bắt đầu cảm thấy mỏi lưng, lúc này mới phát hiện ra vấn đề nan giải vô cùng. Lúc đi cùng Đình Trung nàng dám ngã vào lòng hăn ngủ vì nàng có thể đoán ra được mối quan hệ mập mờ giữa Đình Trung cùng Trọng Nghĩa, mối quan hệ này lại có phần giống với... hai vị sư phụ đáng kính của nàng. Do đó, Thúy Vân hoàn toàn có thể coi Đình Trung như một nữ nhân mà không ngại ngùng. Nhưng còn Từ Hải...

Từ Hải là nam nhân đàn ông hoàng nhé, chưa kể lại còn là tử phu tương lai của nàng.

Lí trí cứ mách bảo rằng, không nên ngủ vào lúc này, tiếc là cái lí trí của Thúy Vân quả thật yếu ớt đến đáng thương! Nàng giữ lưng thẳng tắp song song với lưng của Từ Hải, ban đầu còn ngồi thẳng, càng về sau càng có xu hướng xiêu vẹo tứ phía. Từ Hải nhíu mi nhìn tiểu tử đang gục gặc cái đầu qua lại trong lòng mình, ý cũng muốn xem hăn ta lại giở trò gì!

Theo mỗi bước chân của con ngựa, người Thúy Vân lại nghiêng sang bên phải, lúc đầu chỉ hơi nghiêng nghiêng, về sau là nằm luôn về phía ấy. Từ Hải thở dài một hơi, tay phải hơi nâng cao lên giữ người Thúy Vân lại, vừa hay lúc đó nàng tỉnh giấc. Thúy Vân cười ha ha vài tiếng, lưng lại bắt đầu dựng thẳng như cột cờ, hai mắt ban to hết cỡ, chưa đầy một khắc sau, người đã ngã sang phía bên trái.

Từ Hải: “...”

Từ Hải dở khóc dở cười dựng người Thúy Vân ngồi thẳng dậy. Nàng không nghiêng trái nghiêng phải nữa mà đập mặt thẳng về phía trước, Từ Hải cả kinh níu lấy cổ áo của Thúy Vân về phía sau cho nàng khỏi ngã, nào ngờ hành động này đã phá bỏ hoàn toàn lí trí của mỗi nữ!

Thúy Vân chếp miệng vào cái, nói mớ một câu gì đó thật nhỏ nghe không rõ, đầu dụi dụi vào ngực của Từ Hải, môi trề ra, dè bủ chề bai. Gối gì mà cứng thế này?

Ngay lúc này, Đình Trung thúc ngựa chạy lên sát sau ngựa của Từ Hải, cười khe khẽ, miệng còn huyết sáo: “Ái chà, xem ra không thể coi thường thằng nhóc kia, có thể khiến cho Từ đại nhân nhà chúng ta mặt đỏ tai hồng!”

“Hồng thật sao?”

Từ Hải nghe hai người Đình Trung cùng Trọng Nghĩa chọc ghẹo, bất động hồi lâu mới quay lại, vẻ mặt lạnh nhạt, âm điệu có hơi đáng sợ: “Hai người cái người rảnh rồi lắm đúng không?”

“Ạch!”

Trông thấy dáng vẻ sắp giết người của Từ Hải, hai kẻ lăm chuyện kia thức thời cho ngựa đi chậm lại, tránh Từ Hải xa xa ra một tí, không khéo gặp họa sát thân! Chờ bọn họ đi rồi, Từ Hải siết chặt dây cương đến nỗi hai tay đỏ lên cũng không nói lỏng, gương mặt vốn lạnh nhạt dần dần có chút nóng râm ran, ánh mắt vừa nhìn tới người đang say ngủ trong lòng thì PHÙNG một tiếng, dường như có thứ gì đó vừa nhảy ra khỏi người, tim cứ đập liên hồi. Hắn vội nhìn nơi khác, vành tai đỏ như rỉ máu, trong lòng ngựa ngựa tê tê như bị bàn tay của ai đó bóp lấy mà nhào nặn.

Từ Hải nhắm mắt cảm thán, trời ơi, hắn điên thật rồi!

Thước Hỉ cười nham nhở, tay giật giật áo Trần Đông, nhỏ giọng rầm rì: “Huynh xem, tai đỏ như thế rồi, chắc chắn là có cảm giác! Chà, mới đây mà đã ôm nhau ngủ rồi sao?”

Trần Đông nheo mắt cười nhìn bóng lưng của Từ Hải đang dẫn đầu đoàn người, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không đáp lời lại với câu hỏi của Thước Hỉ.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sự Thật

Thúy Vân mở mắt dậy, kèm nhèm dụi mắt, khe khẽ theo thói quen mà vươn tay ra.

Cánh tay nàng chạm phải một vật lạ ấm ấm mềm mềm lại có vẻ hơi rắn chắc.

Mãi tới khi Thúy Vân hoàn hồn lại mới biết mình đang nằm trong lòng của Từ Hải, đầu dường như gác lên vai hắn, hai chân còn tự nhiên gác nốt lên chân kia của Từ Hải.Ặc, không hiểu sao Thúy Vân lại có cảm giác giống như... thân thiết thái quá!

Nàng biết trong trường hợp này không nên nói gì cả, không nên mở miệng thừa nhận, cũng không chối bỏ, đành hắng mấy tiếng, sau đó rút chân về, tiếp theo là kéo cả người cách xa lồng ngực kia một chút. Tỉ phu, ta thề ta không cố ý tổn hại đến thanh danh cả đời của ngài đâu!

Từ Hải thấy Thúy Vân thức dậy, tiện thể vừa đến một thôn xóm nhỏ nên bản thân leo xuống ngựa, tay nắm dây cương kéo con ngựa dừng lại trước một khách điểm nho nhỏ. Khách điểm này có hai tầng, nhìn tới nhìn lui lại có vẻ cũ kĩ, ngay cả bảng tên treo phía trước cũng đã mục nát, không khí khá ẩm ướt không được sạch sẽ. Ngay cả khách quan đang ngồi trong khách điểm ai ai cũng vẻ mặt hung dữ, quắc mắt nhìn các nàng bên ngoài lối ra vào.

Thúy Vân sượng mặt, máu huyết không chảy nổi, trơ mắt nhìn lại mấy vị la hán to như chân voi kia, mồm há hốc muốn khóc: “Đại nhân, chúng ta phải ở đây... thật sao?”

Từ Hải chăm chú vươn tay đỡ lấy Thúy Vân từ trên ngựa tuột xuống, không trả lời. Thúy Vân đưa ánh mắt đầy hi vọng nhìn Trần Đông, trông chờ hẳn nói một câu: “Chỗ này không tốt, đi nơi khác đi!”, nào ngờ Trần Đông đã sớm buộc ngựa vào cọc gỗ, tay bế Thước Hỉ vẫn đang ngủ bước vào trong. Đình Trung cùng Trọng Nghĩa, thật sự không có hi vọng.

Thúy Vân mím môi, cuối cùng đành cắn răng theo sau lưng Từ Hải tiến vào trong.

Nhóm sáu người vừa tiến vào, mọi hoạt động trong khách điểm đều dừng lại hết, tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào bọn họ. Thúy Vân thấy cảnh tượng này thì càng sợ hơn nữa, tay túm chặt lưng áo của Từ Hải, cả người co rụt lại, chỉ chừa một đôi mắt nhỏ cùng búi tóc trên đầu thò ra ngoài.

Không khí trong khách điểm lúc này kì quái vô cùng, ai ai cũng sát khí dày đặc, tay đã vịn lên vũ khí đeo bên hông, dường như chỉ chờ hiệu lệnh của ai đó là xông lên ngay lập tức. Đang lúc căng thẳng như dây đàn thế này, lão chủ quầy mới chịu lên tiếng: “Gạo bao nhiêu tiền một bao?”

Trần Đông cười tựa gió xuân, khoan thai dễ chịu mà trả lời: “Cho không, không bán!”

Àch? Thúy Vân không nghe nhầm chứ hả?

Có ai đời nào đi vào khách điểm, chủ quầy lại hỏi một câu lãng xẹt như thế không?

Gạo bao nhiêu tiền một bao?

Đã vậy Trần Đông còn trả lời?

Tên chưởng quầy neho mắt, đôi mắt sắc lẹm như chim ưng lia qua từng người một, mỗi lần nhìn tới ai cứ như đang dùng dao găm mà đâm lên mặt nhau vậy nên cả người Thúy Vân dựng đứng lên, rùng mình liên tục. Ông ta lại tiếp tục hỏi: “Trời nổi gió thì phải làm sao?”

“Bất động!”

Thúy Vân đang còn trong trạng thái mơ màng sợ sệt thì bất ngờ mấy vị đại hán hung hăng khi nãy lại buông vũ khí ra, quay trở lại bàn tiếp tục ăn như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Chưởng quầy bước đi ra trước mặt Trần Đông, đánh giá hăn một hồi mới nhỏ giọng: “Đi theo ta.”

Trần Đông rất nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm trọng quay lại nhìn bốn người phía sau, đầu gật nhẹ. Đình Trung cùng Trọng Nghĩa đi trước, sau cùng là Từ Hải bị Thúy Vân níu chặt áo nên không đi được, khó hiểu nhìn nàng: “Người làm sao vậy?”

Thúy Vân run như cầy sấy, giọng nói đã hơi lạc đi nhưng ít nhiều vẫn còn nghe rõ: “Hắc.. Hắc điểm, giết người... cướp của, sau đó... phi tang...”

“Phụt!!!!!!!!!!”

Một âm thanh đồng loạt vang lên từ trong khách điểm, mấy vị đồng chí hung hăng khi nãy bị Thúy Vân nói cho một câu mà ghen trần trối, ai cũng trừng mắt nhìn nàng. Chưởng quầy ngạc nhiên nhìn Thúy Vân, Trần Đông bẽ Thước Hỉ nên không có biểu hiện gì nhiều, Đình Trung thì mém tí nữa trượt ngã, Trọng Nghĩa liêu xiêu vịn vào vách tường, khóe môi Từ Hải co giật mấy cái, khó khăn lắm mới hỏi được một câu: “Hắc điểm?”

Thúy Vân vẫn còn run sợ, hai mắt ngân ngấn lệ: “Bọn họ sẽ giết chúng ta!”

Thúy Vân rơm rớm: “Cho nên... Đại nhân, ngài ở đây chờ thuộc hạ đi tìm cứu viện...”

Nói được làm được, vừa nói xong Thúy Vân đã lui ngược về phía sau, sau đó bỏ chạy thực mạng ra ngoài. Lo cái gì, đám người Từ Hải cùng Trần Đông võ công đầy mình, thoát thân vô cùng dễ dàng, có nàng ở đó cản trở thêm thôi. Lúc Thúy Vân sắp chạy ra tới cửa thì nghe giọng nói kèm nhèm của Thước Hỉ: “Chu đại bá? Sao... sao các người lại ở đây?”

Chường quầy khách điểm kì lạ khi này bỗng nhiên thay đổi thái độ ngay, cười khoan dung xoa đầu Thước Hỉ: “Tiểu thư, tìm được cô trở về rồi!”

Thúy Vân trượt chân té BỊCH một cái trên đất, cũng không thèm đứng lên mà ngồi yên bất động. Được rồi, có những chuyện thế này đây! Từ Hải là cướp biển nên Trần Đông là bạn của Từ Hải cũng sẽ là cướp biển. Trần Đông lại là họ hàng xa của Thước Hỉ suy ra nàng ấy cũng có chút gì đó dính dáng tới cướp biển, mà dường như không phải quan hệ thường đâu, bọn họ còn gọi Thước Hỉ là tiểu thư kìa.

Ừm, bây giờ liệu bỏ chạy về giơ tay đầu hàng chịu trời có được không? Sao càng lúc càng dẫn thân vào nguy hiểm thế này?

Có hai phương án, một là nhân lúc hỗn loạn mà bỏ chạy, hai là gia nhập trà trộn vào đám cướp biển này. Hải tặc vốn là đối tượng hàng đầu của quan binh đang truy bắt hiện nay, nàng cùng bọn họ đồng hành thế này thật sự quá nguy hiểm rồi. Từ Hải lại không biết Thúy Vân đang sợ nên tiến lại, dùng tay trái xách nàng lên đi thẳng lên cầu thang theo hướng mà chường quầy dẫn Trần Đông đi khi này.

Vào trong phòng, người đầu tiên lên tiếng không phải là Từ Hải hay Trần Đông mà lại chính là chường quầy kia, ông ta quắc mắt nhìn Thúy Vân, nhíu mi, âm thanh trầm thấp uy nghiêm: “Vị công tử này là...?”

Thước Hỉ nghe có người hỏi tới Thúy Vân thì vội đứng dậy trả lời: “Diệp bá bá, đây chính là ân nhân cứu mạng con!”

Thúy Vân nghe Thước Hỉ nói xong thì sửng sốt, lại thấy ánh mắt đáng sợ của ông lão chường quầy kia thì xuề xòa cười, người theo thói quen lại trốn sau lưng Từ Hải. Nàng thề, nàng trở thành ân nhân của Thước Hỉ khi nào, ngay cả nàng cũng không biết. Ông lão kia vẫn cứ âm trầm nhìn chăm chăm vào Thúy Vân, sau quay sang Trần Đông hỏi: “Các người có manh mối gì chưa?”

“Đã biết được nơi ở của Hồ Tôn Hiến, có điều vẫn chưa xác định được bọn chúng đang giam giữ phu nhân ở chỗ nào...”

Không khí trầm xuống, ai ai cũng đắm chiêu suy nghĩ, Thúy Vân càng lúc càng liêu xiêu không vững, tay không dám chạm vào Từ Hải nữa, chân lùi nhanh về phía sau, ý đồ muốn cạy cửa bỏ chạy đi, nào ngờ nàng vừa xoay người thì hai tay đã bị Từ Hải nắm chặt lại, ánh mắt mang theo tia không vui kéo nàng ra khỏi phòng.

Đi một hồi, Thúy Vân chỉ thấy Từ Hải dùng chân đá bật một cánh cửa ra, sau đó ném nàng vào trong phòng, bản thân hấn thì chốt cửa lại.

Hấn đi đến ngồi xuống ghế, kiểm đeo bên hông được nện mạnh lên mặt bàn: “Có gì thắc mắc, người cứ hỏi đi.”

Người Thúy Vân bất giác run lên như cây sậy, hai chân nhũn ra, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, tuy là ban ngày nhưng nàng vẫn thấy lạnh thấu xương. Cứ như... như là bất cứ lúc nào Thúy Vân nàng khiến Từ Hải không vui hấn đều sẽ rút kiếm ra mà giết chết nàng vậy. Sống hai kiếp người, chưa bao giờ Thúy Vân sợ hãi như thế cả, ngay cả lúc chết đi rồi nàng cũng không sợ, vậy mà bây giờ...

Nàng thật sự rất sợ, bây giờ không thể chết được, nếu nàng chết, đại tì biết làm sao? Cha mẹ cùng Vương Quan nữa...

Nhưng mà hiện tại nàng đang ở trong một hang ổ của hải tặc, xung quanh đều là hải tặc, thậm chí ngay cả người ở bên cạnh nàng suốt hai năm qua là Thước Hỉ cũng có thể là hải tặc, không phải hải tặc thường mà là còn gái của thủ lĩnh... Còn có... tử phụ... cũng là một hải tặc...

Lúc đầu chỉ có bọn Từ Hải cùng Trần Đông, Thúy Vân nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, đồng hành cùng vài ngày, giúp họ mấy chuyện nhỏ nhỏ... không ngờ cái tổ chức hải tặc này lại đông vui nhộn nhịp như thế, đã vậy đám người khi này còn nhìn nàng bằng ánh mắt rất ư là không có thiện cảm, cứ như chỉ cần Thước Hỉ hay Trần Đông rời khỏi đây, bọn họ sẽ giết nàng ngay lập tức.

Thời buổi này, chỉ cần có liên quan tới hải tặc đều bị quan binh truy nã giết sạch chứ đừng nói bản thân người là hải tặc, đã vậy nàng còn đồng hành cùng bọn họ một khoảng thời gian khá dài.

Hiện giờ bên cạnh nàng không có ai để nàng cầu cứu cả, trên vai nàng còn có một nhiệm vụ không thể không thực hiện chính là đưa đại tử trở về đoàn viên với gia đình.

Bỗng dưng Thúy Vân rất muốn khóc, nàng chỉ muốn quỳ sụp xuống sà mà cầu xin Từ Hải tha cho mình một con đường sống, nàng chỉ muốn sống, nàng còn rất nhiều chuyện phải làm. Từ Hải thấy nàng im lặng xanh xám mặt mày từ từ trượt xuống đất, bất giác trong lòng cảm thấy hơi khó chịu nhưng miệng vẫn nói: “Tiểu tử, bây giờ người có chạy cũng không được, người biết quá nhiều về chúng ta rồi, một là ở lại đây, hai là... chỉ có con đường chết.”

Thúy Vân nghe tới chữ “Chết” thì người càng run dữ dội, cố gắng nhích thân thể cách chỗ Từ Hải càng xa càng tốt. Càng nhìn Từ Hải nàng càng có cảm giác cái chết đang dần dần tiến lại gần bao bọc lấy nàng. Thúy Vân cắn chặt môi, giọng khàn đi: “Đại nhân, ta sẽ không... không nói với ai cả, cầu xin đại nhân...”

“Người có cầu xin cũng vô ích, nơi đây không phải ai cũng bảo vệ người giống bọn ta đâu, không nên làm ầu, tuyệt đối không được bỏ trốn, nghe rõ chưa?”

Từ Hải nói xong thì chộp lấy thanh kiếm trên bàn, trước khi hấn rời đi Thúy Vân còn nghe thấy tiếng “CẠCH” của xích khóa vang lên. Nàng bồn thần ngồi trên nền đất mục nát ẩm ướt hồi lâu mới dần dần tỉnh táo lại, cả người cứ rờn rợn lên, tay chân không thể cử động được. Nàng giữ nguyên tư thế đó đến gần tối, lúc Từ Hải mang thức ăn về cho Thúy Vân vẫn thấy nàng ngồi yên ở vị trí cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có sức sống, vừa thấy hấn trông mắt đã rung động sợ hãi không dám nhìn thẳng, bất lực tự co người lại.

Thấy bộ dáng nàng sợ hãi như vậy, Từ Hải cũng không biết cảm giác trong lòng ngực là gì, vừa đau lòng vừa...

Hắn đặt khay thức ăn lên bàn, đi đến gần vươn tay muốn kéo Thúy Vân dậy, nàng ngờ nàng trợn lớn hai mắt, rõ ràng là nhìn vào Từ Hải nhưng dường như thứ nàng thấy không phải là hắn mà là một thứ vô cùng đáng sợ. Từ Hải tự trách mình đã hù dọa tên tiểu tử nhát gan này thành như vậy nên đành phải hạ giọng dỗ: “Lên giường ngồi đi, dưới đất lạnh.”

Thúy Vân run run được Từ Hải dìu lên giường ngồi. Từ Hải không biết phải làm sao, đành đập đập trán: “Ý ta cũng không phải như vậy, ý ta là... người đã biết rõ hành tung cùng thân phận của chúng ta rồi thì không được rời đi. Cho dù người rời đi, bọn người của Chu đại thúc chắc chắn sẽ không tha cho người... Vả lại bọn ta còn cần người giúp”. Từ Hải vừa nói vừa bê chén cháo còn bốc khói đưa lên trước mặt Thúy Vân, đến tận lúc này nàng mới hơi hơi hoàn hồn, nghiêng đầu đưa mũi ngửi ngửi, xác nhận không có độc mới dám cầm trên tay, ánh mắt dò chừng nhìn Từ Hải.

Hình tượng... sụp đổ rồi...

“Chuyến đi đến Trục Lệ lần này cần phải có người theo, ta cũng không giấu người nữa, Thước Hỉ vốn là con gái của Thuyền Chủ, nàng và phu nhân bị đám người Hồ Tôn Hiến bắt giữ, nhằm muốn uy khấu chúng ta đầu hàng triều đình. Hiện giờ bọn ta đang tìm cách cứu Thuyền Chủ phu nhân ra, nếu không hậu quả rất khó lường...”

Thúy Vân im lặng ngồi nghe, trong lòng càng lúc càng nặng trĩu xuống. Tỉ phu, ngài đùa với ta à? Ta cùng các người đi cứu phu nhân gì đó, vậy đại tỉ của ta ai cứu? Nhưng tình hình hiện nay của Thúy Vân, nếu không đồng ý e là không được nên nàng nhẹ gật đầu, miệng cũng không hỏi thêm gì cả. Thân phận thật sự của Thước Hỉ, nàng đã sớm đoán ra, chỉ là không chắc mà thôi.

Từ Hải thấy Thúy Vân đã bình tĩnh lại thì trong lòng nhẹ gánh, định đưa thêm bánh bao cho nàng, nào ngờ nàng dè chừng lên tiếng: “Đại nhân, thuộc hạ vốn muốn đi tìm đại tỉ...”

Từ Hải nghe Thúy Vân bảo lại muốn đi thì sa sầm nét mặt, nghiêm giọng: “Chuyện của chúng ta cấp bách hơn, sau khi xong chuyện nhất định ta sẽ giúp người đi tìm đại tỉ người.”

“Nhưng mà đại tỉ...”

Đúng lúc này, cửa phòng mở toang. Thước Hỉ đã thay trang phục, tuy chỉ là loại vải bình thường nhưng dường như... trông nàng có chút khác khác. Rõ ràng là Thước Hỉ... mà dường như không phải là Thước Hỉ. Thúy Vân ngệt mặt nhìn Từ Hải hỏi: “Cô... cô ta...”

“Ân nhân, ta là Thước Hỉ đây!”

“Ặc, Thước Hỉ?”

Thúy Vân không tin, trợn mắt nhìn Từ Hải cái nữa. Hóa ra dung nhan trước kia của Thước Hỉ chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài, đây mới là gương

mặt thật của nàng, hèn gì lần đầu tiên gặp Trần Đông đã không nhận ra Thước Hỉ, mấy hôm sau mới thấy hai người thân thiết. Từ Hải cười cười gật đầu khẳng định lần nữa, Thúy Vân lại trợn mắt lên. Tiếc là chuyện gấp rút, Thước Hỉ không có thời gian đùa với mọi người, vội đi thẳng vào vấn đề chính: “Chủ nhân, chuyện của Thúy Kiều cô nương hãy để xong việc này rồi tính, chúng ta nhất định sẽ dùng toàn bộ lực lượng để tìm ra tí tở của người, bây giờ tính mạng của mẫu thân ta quan trọng hơn, nếu mẫu thân ta vẫn tiếp tục nằm trong tay Hồ Tôn Hiến thì chắc chắn cha ta không còn lựa chọn nào khác, ông ấy sẽ tự đi vào cái bẫy...”

Thúy Vân mơ hồ không biết nên làm như thế nào, bọn họ kẻ thì lạnh giọng rắn đẽ, người lại mềm dịu mà nỉ non cầu xin. Thực chất vị phu nhân kia cùng Thúy Vân chẳng có quan hệ gì hết nên nàng cứu cũng được, không cứu không sao, chỉ là ... Thước Hỉ là một người thân bên cạnh nàng, tuy đã lừa nàng một thời gian rất dài nhưng nàng ấy chưa từng làm điều gì bất lợi cho Thúy Vân.

Thước Hỉ thấy Thúy Vân suy nghĩ lâu như vậy, trong lòng cũng rất gấp gáp. Vừa rồi bọn người Chu đại bá vừa nói cho nàng nghe tình hình của mẫu thân cùng phụ thân, quả thực không thể chậm trễ nữa rồi, do đó Thước Hỉ lại tiếp tục nói: “Chủ nhân, một mình ngài thì làm sao đi tìm Thúy Kiều cô nương được? Chi bằng bây giờ ngài đồng ý giúp chúng tôi, sau đó chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực, chắc chắn tìm ra Thúy Kiều cô nương...”

Thúy Vân hơi kinh ngạc nhìn Thước Hỉ, chưa bao giờ thấy nàng ấy có vẻ nóng vội như thế, dường như việc này rất quan trọng.

Giúp hay không giúp?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Dở Khóc Dở Cười!

“Đại nhân, cái vị Ngũ Phong thuyền chủ kia là người như thế nào?”

Thúy Vân yên vị ngồi trước ngực Từ Hải, tay mở một tấm da dê, hai mắt trợn lên quan sát, nhân tiện hỏi. Từ Hải nắm chặt dây cương, thúc ngựa đi nhanh một chút, đầu ngoái lại canh chừng mọi người phía sau, trả lời:

“Ngũ Phong thuyền chủ chỉ là tên gọi thôi, thực chất ông ấy tên là Uông Trực. Khi ta vừa theo thúc thúc gia nhập vào nghĩa quân chống lại triều đình, ông ấy vẫn đang là thuộc hạ của Hứa Đông và Lý Quang Đầu. Về sau hai người kia bị triều đình giết chết, chính Uông Trực đã tập hợp huynh đệ lại, tạo ra một tổ chức thương hội mua bán rất lớn trên biển...”

Thúy Vân nghe xong thì ngạc nhiên: “Nhưng người ta bảo Ngũ Phong thuyền chủ là hải tặc mà?”

“Hải tặc thì sao? Triều đình thì như thế nào? Hải tặc... nhưng bọn ta không cướp bóc của dân chúng giống bọn vua chúa quan lại kia. Người có biết vì sao triều đình lại truy nã chúng ta hay không?”

Từ Hải nhếch môi cười cười nhìn Thúy Vân, nàng đắm chiêu nghĩ ngợi, xếp bảo đồ trong tay lại, môi mím mím, cuối cùng lắc đầu, trên mặt có chút ý cười theo Từ Hải: “Bởi vì triều đình không thể quản lý được chúng ta! Bọn ta là vua của biển cả, cần chi phải đầu quân cho triều đình?”

Từ Hải vô cùng hãnh diện tự hào, ánh mắt sáng lấp lánh: “...Vả lại, dựa vào việc mua bán với thương nhân Xiêm La, Tây Dương, chúng ta có thể kiếm ra số tiền rất lớn, đó là chưa kể thảo dược cùng vật liệu quý hiếm! So với quan lại trong triều, như huynh đệ bọn ta có phải hơn không!”

Thúy Vân hơi ngạc nhiên ngược nhìn Từ Hải, không nghĩ tới lại có ngày nàng cùng một hải tặc ngồi cùng một con ngựa, trò chuyện tâm sự như thế này. Trông thấy gương mặt đầy tràn đầy lí tưởng của Từ Hải, Thúy Vân lại bắt đầu xuất hiện một loạt các câu hỏi trong đầu...

Từ Hải nói không sai, bây giờ triều đình rất rối ren, vua quan chỉ biết ăn chơi bóc lột, ngoài ra không làm được gì nữa cả. Có điều... hiện tại, Vương Quan cùng Kim Trọng lại là người của triều đình, Từ Hải lại là hải tặc, chà, sau này khó xử cho đại tỉ rồi, biết đi theo ai đây?

Thấy Thúy Vân không nói gì, Từ Hải lại tiếp: “Một mình một cõi, bốn bề là nhà, biến cả mệnh mệnh rộng lớn...”

Giọng nói của hắn rất trầm, rất nhẹ. Thúy Vân không nhìn thấy gương mặt của Từ Hải, không biết hắn đang nghĩ gì nhưng bất giác Thúy Vân lại nghĩ, có lẽ trước kia đại tỉ nàng chưa bao giờ hiểu được Từ Hải.

Tâm tư của hắn, chí hướng của hắn rất to lớn, không phải là thứ mà người thường có thể hiểu được. Hắn chán ghét triều đình, hắn đầu quân góp sức cho nghĩa quân, được Uông Trực xem trọng đưa lên làm thân tể, chứng tỏ hắn tài giỏi như thế nào. Thúy Vân nhớ lại, cái triều đình thối nát kia, ngoại trừ khiến gia đình nàng nhà tan cửa nát ra, còn lại không làm được gì hết. Cha bị hàm oan, đại tỉ bị người ta ganh ghét, nàng bị người khác khinh bỉ, ngay cả Vương Quan cũng không tránh khỏi bị xem thường chỉ vì cha nàng có gốc gác của thương nhân. Để làm được chức quan viên ngoại nho nhỏ, cha đã bỏ không ít tiền mua về, nhưng sau đó thì sau, tí nữa mất mạng, đại tỉ vì vậy mà phải bán thân...

Nghĩ lại, cái vương triều kia chỉ khiến người khác chán ngán. Như vậy, đầu quân cho giặc Oa... có khi còn hơn. Tự do đi theo một mục đích mới...

Tài năng của Từ Hải, Thúy Vân đã được tận mắt chứng kiến, hẳn rất thông minh tài giỏi, đầu óc cùng sức vóc đều hơn người, vậy mà lại cam tâm tình nguyện đi theo phò trợ cho Ưng Trắc kia, mà không chỉ có Từ Hải, ngay cả Trần Đông, Đình Trung, Trọng Nghĩa... tất cả đều cam tâm tình nguyện. Thúy Vân có thể lờ mờ đoán ra lí do vì sao mãi đến bây giờ triều đình vẫn bất lực trước nạn hải tặc hoành hành trên biển rồi.

Không phải không muốn dẹp, mà là không đủ sức dẹp loạn.

Trước kia đại tể có kể với nàng, sau khi gặp Từ Hải, hai người sống với nhau chưa được một năm, Từ Hải đã phải đi hoàn thành chí lớn của mình, mãi một thời gian sau mới trở về. Nhưng lúc đó, nàng chỉ thấy đại tể nói tới việc Từ Hải giúp mình trả thù thế nào, chăm sóc mình ra sao chứ không hề nghe tể ấy nhắc tới cơ nghiệp mà Từ Hải dựng nên là gì, dường như tể ấy không biết.

Bỗng nhiên Thúy Vân có chút ghen tị với đại tể Thúy Kiều của mình, vừa ghen tị vừa tức giận. Giận bởi vì đại tể không hiểu cho Từ Hải, lại tự tay đẩy hẳn vào chỗ chết, chết không toàn thây, nghe lời xúi giục của Hồ Tôn Hiến mà bảo Từ Hải ra đầu hàng. Ghen tị... là bởi vì... đại tể được một người nam nhân tốt như vậy đứng ra che chở bảo vệ. Từ Hải thay đại tể báo thù, làm tất cả mọi chuyện cho tể ấy, cho tể ấy một vị trí mà mọi người phụ nữ xung quanh phải ngưỡng nhìn, được ăn ngon mặc đẹp, lại không hề đoái hoài tới cái quá khứ sống trong kỹ viện của tể ấy...

Còn Thúy Vân nàng thì sao?

Thúy Vân... cả một đời không biết hạnh phúc là gì, chỉ sống sau một bóng sáng vô cùng to lớn mà không thoát ra được. Đại tể hi sinh vì gia đình

quá lớn nên sự hi sinh thầm lặng của Thúy Vân cũng không đáng là bao, đại tì quá tài giỏi nên trong mắt Kim Trọng, Thúy Vân mãi mãi không thể thay thế được. Chỉ thui thui một mình cho tới lúc chết, thậm chí ngay cả khi sống lại cũng vậy, chưa từng có ai đứng ra bao bọc che chở cho nàng như thế cả.

Cảm giác có người bảo vệ... chắc là tốt lắm...

Từ Hải thấy tiểu tử ngồi trong lòng mình bỗng nhiên ngây như phỗng, không nói năng gì cả, ánh mắt như vô hồn nhìn chăm chăm vào lưng ngựa thì lấy khuỷu tay huých nhẹ vào tay Thúy Vân: “Sao vậy? Nghe ta nói đã thích rồi sao!”

Thúy Vân bị nụ cười như ánh sáng ban mai của Từ Hải làm cho lu mờ mặt mày, vô thức nói: “Từ Hải, có tì phu như ngài thật tốt...”

Sau đó, nàng muốn vả vào mặt mình mấy cái. Cái gì mà tì phu, ặc!

Quả nhiên, nghe Thúy Vân nói như thế thì Từ Hải nhú chặt mi lại: “Tì phu?”

Lời đã lỡ nói ra, phóng lao đành nhảy theo lao, Thúy Vân ngượng cười: “Chả là ta có một vị đại tì tài sắc hơn người, xinh đẹp vô biên, người gặp người yêu, hoa thấy hoa thẹn, chim ra cá lặn không từ ngữ nào xứng đáng để miêu tả hết vẻ đẹp của tì ấy, một vẻ đẹp hoàn mĩ thiên lương trong sáng...”

Đại loại muốn nói, Từ Hải chỉ cần gặp đại tì sẽ đem lòng yêu ngay lập tức không cần bàn cãi nhiều.

Thúy Vân tiếp tục thao thao: “... Đại tì đã sớm tới tuổi cập kê, cha mẹ nóng lòng muốn đại tì yên bề gia thất, tiếc là lại gặp phải sự cố đáng tiếc, gia đình li cách...Bây giờ gặp được ngài, tiểu nhân thấy rất xứng đôi vừa lứa với đại tì nhà tiểu nhân nên buột miệng gọi ngài là tì phu!”

Nhìn bộ dáng sung máu nói nhiều đến đỏ mặt của Thúy Vân, Từ Hải có chút buồn cười, cũng không nghe rõ nàng nói cái gì, trong lòng âm ẩm vui vẻ, không phát hiện ra Thúy Vân trong lúc mệt mỏi đã sớm ngã dựa vào lòng Từ Hải. Nàng nói miên man không dứt, cứ mỗi lần nhắc tới đại tể là cứ y như rằng văn chương đã sớm được soạn sẵn, chỉ nhân cơ hội mà tuôn ào ạt thôi.

Từ Hải cũng có phần hơi tò mò về gia thế của Thúy Vân, nàng không giấu giếm nói ra tất cả, dù sao sau này hắn cũng biết, thôi thì nói sớm một tí cũng không sao, ngay cả chuyện cha bị vu oan giá họa nàng cũng nói tuốt, chỉ giấu mỗi thân phận nữ nhi của mình. Bây giờ cũng không phải lúc...

Thúy Vân nói chán lại bật dậy, tiếp tục công cuộc tìm tòi tấm da dê ban nãy, đây không phải là một tấm da dê bình thường mà đây chính là bản đồ của vùng Trục Lệ. Theo lời Thước Hỉ nói, lần hành động cứu người này, Thúy Vân nàng đóng một vai trò khá quan trọng nên Thúy Vân không thể không lo lắng.

Do mãi mê tập trung nên Thúy Vân không chú ý tới ánh mắt của Từ Hải đang âm thầm dõi theo mình. Từ Hải thoáng nghĩ, tiểu tử này có dáng vẻ xinh đẹp dễ nhìn như thế, có lẽ đại tể của hắn cũng rất xinh đẹp! Không biết đẹp hoa nhường nguyệt thẹn như thế nào nhưng nhớ lại bộ dáng tự hào hãnh diện khi nãy của Thúy Vân, Từ Hải lại muốn cười. Ai đời mới tối hôm qua còn run như cầy sấy đòi về nhà, hôm nay lại ngoan ngoãn chịu đi theo bọn họ, lại còn ngồi trên lưng ngựa mà tán dóc với hắn.

Trước giờ Từ Hải vẫn luôn đi theo Ưông Trức, chưa bao giờ trải lòng mình với ai, đối với huynh đệ thì đồng cam cộng khổ sinh tử hoạn nạn có nhau thôi, cũng chưa ngồi tâm sự nhiều như thế bao giờ! Hóa ra... cảm giác có người sẻ chia không tệ cho lắm...

Nhớ tới đôi mắt tràn đầy ánh sáng khi nãy của Thúy Vân, ánh mắt ấy... dường như chỉ cần Từ Hải nói thêm vài chữ nữa, chắc chắn Thúy Vân

sẽ chạy về nhà soạn hành lí rồi gia nhập vào hải tặc luôn vậy! Lại nói, đêm qua vốn đang rất sợ khi biết bọn Từ Hải là uy khấu nhưng khi Thước Hỉ cầm tay Thúy Vân mà khóc, nàng lại đồng ý giúp mọi người.

Tiểu tử này giúp Thước Hỉ không phải vì sợ mà vì hân cùng Thước Hỉ đã từng có quan hệ hảo hữu khá tốt.

Từ Hải rất thích những người có nghĩa khí như vậy!

Buổi tối khi mọi người xung quanh trong đoàn đều đã đi tìm chỗ ngủ lưng, Thúy Vân lại lồm cồm bò dậy. Ánh mắt nàng lảo liên nhìn tất cả một lượt mới rón rén nhón gót rời đi. Đến bên bờ suối nhỏ, Thúy Vân không nhìn được cười mà cong mắt lên.

Ha ha, không uổng công quan sát của nàng mấy hôm nay, cuối cùng cũng phát hiện ra được một dòng suối.

Nghĩ đi, đi cùng một đám nam nhân kia, bọn họ bốn ngày không tắm vẫn chịu được nhưng nàng thì không, cả người cứ nhột nhột rích rích cực kỳ khó chịu, dù có thay quần áo cũng không giúp được gì nhiều. Thúy Vân có một khát khao mãnh liệt mà bất kỳ nữ nhân nào trong trường hợp này cũng muốn: nhảy cái ÛM xuống nước mà ngâm trong đó!

Sau khi chắc chắn an toàn, Thúy Vân hào hứng lột một lớp áo bên ngoài cùng ra, không có ai, nàng lại lột tiếp một lớp áo trắng nữa...

Những tưởng như vậy là xong, nào ngờ lúc tay Thúy Vân đang nắm lưng quần thì nàng nghe thấy tiếng động, dường như là...

“Ô, tiểu tử, người cũng muốn tắm à? Sao khi này không đi cùng bọn ta?”

Hơ...

Hớ...

Thúy Vân há miệng, mắt không chớp nhìn Đình Trung đang trần như nhộng đứng trước mặt mình, gương mặt tuần tú uể oải lười nhác vén lùm cỏ bước lên, trên tay còn vắt theo vài bộ nội y màu trắng. Nàng chưa kịp định hình, Trọng Nghĩa đã bước tới hỏi Đình Trung:

“Sao vậy? Vân tiểu tử cũng đến đây à?”

Đình Trung gật đầu, tay nhận lấy quần áo khô mà Trọng Nghĩa đưa cho: “Ừ, dường như là mới đến! Người mau xuống đi, tắm một cái thật là nhẹ cả người!”

Hai người kia đi xa một quãng, Thúy Vân mới hoàn hồn, khuôn mặt dần dần đỏ lên. Không phải nàng chưa từng nhìn thấy... nhưng mà... thật sự là... quá hoàn mỹ... rất... rất... ặc...

Thúy Vân liêu xiêu bịt mũi lại, không ngờ chân tay luồn cuống, quên mất khi này mình đã cởi thắt lưng xuống phân nửa, thế là vấp vào hai ống quần mà té xuống. Cũng không biết xui hay là hên, Thúy Vân lại té trúng ngay chỗ... ặc!

Dưới bóng trăng mờ nhạt, Từ Hải chậm rãi nâng tay tát nước lên người mình, khuôn ngực để trần, bởi vì bị thấm nước ướt mà càng tạo thêm vẻ cường tráng, vừa cường tráng vừa hút hồn vô cùng. Vết sẹo dài ngoằn không khiến người ta sợ hãi mà càng mê muội, bắp tay săn chắc, vòng ngực rộng lớn... Hắn nghe thấy tiếng động lạ thì ngừng động tác, khuôn mặt nghiêm nghị quay sang nhìn chỗ Thúy Vân đang nằm một动不动.

Có lẽ do lùm cây cao quá nên Từ Hải không phát hiện ra Thúy Vân, nàng đang cố gắng trấn định đầu óc để bỏ trốn thì lại nghe một âm thanh...

“Vân Du công tử? Công tử đang làm gì vậy?”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Động Tâm

“Vân Du công tử? Công tử đang làm gì vậy?”

“Àch...”, Thúy Vân lúng túng nhìn Trần Đông đang nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu kia, lắp bắp nói: “Ta... ta... ta... lạc đường...”

Trần Đông cười nhẹ: “Ra là lạc đường! Người cũng muốn tắm sao! Tiếc là ta tắm xong rồi, chỉ còn Từ Hải bên dưới thôi, ít ra có hăn sẽ không sao, có người bảo vệ người! Đi!”

Không để cho Thúy Vân phản kháng, Trần Đông đã xách nàng lên. Thúy Vân chặt vật tóm lấy lưng quần tránh để quần tuột xuống, tay lại phải ôm chặt hai cái áo vừa cởi ra khi nãy. Những tưởng Trần Đông xách nàng đến đây sẽ để nàng xuống, nào ngờ hăn tốt bụng... ném nàng vào giữa dòng nước luôn thể.

Thúy Vân lúm búm một hồi mới đứng vững dậy được, đầu tóc rối tung, quần áo dờ dang mới cởi một nửa, trợn to mắt nhìn Từ Hải. Từ Hải nhìn cái người vừa được ném xuống nước, sau đó nhìn sang chỗ Trần Đông: “Sao còn ở đây?”

“Vốn định trở về rồi nhưng tiểu tử kia không biết đường, ta mang hăn đến đây hộ!”

Trần Đông đi rồi, nơi này chỉ còn lại một mình Từ Hải cùng Thúy Vân. Từ Hải có vẻ không chú ý lắm, lại tiếp tục chậm rãi tắm rửa, còn mặt

mũi Thúy Vân đã đỏ lựng, muốn chui đầu xuống dưới nước luôn cho xong. Đến khi Từ Hải tắm xong, Thúy Vân vẫn giữ nguyên bộ dạng lúc vừa bị Trần Đông ném xuống nước.

“Vân Du, người làm sao vậy? Không khỏe sao?”

“Không... không có...”

“Vậy sao mặt lại đỏ thế kia?”

“Không... không sao...”

Khi nói câu này, cả người Thúy Vân đã chìm xuống nước, chỉ chừa cái mũi để thở. Từ Hải khó hiểu nhìn Thúy Vân, sau đó xoay người bước chân đi lên bờ.

Ach, Thúy Vân muốn tự sát cho xong.

Tay rắn chắc, đùi cũng vô cùng chắc khỏe, thậm chí còn nhìn thấy cơ bắp đang nổi lên trên đó. Khác với vẻ gầy ốm của Trần Đông cùng Trọng Nghĩa, Từ Hải ngược lại, rất lực lưỡng...

Dường như mộng... mộng còn rất mỹ...

“Á... Ục ục...”

Thúy Vân choáng váng muốn xỉu, thế là uống một bụng nước. Nàng lồm cồm bấu chặt hòn đá giữa dòng, mắt cố gắng nhìn xuống thật thấp, tiếc là... mọi hình ảnh đều được ánh trăng hắt lên mặt nước. Thế là Thúy Vân chỉ còn cách trợn to mắt chứng kiến Từ Hải mặc quần áo, từng cái, từng cái một, khi Từ Hải mặc xong lớp áo cuối cùng, mặt Thúy Vân đã như con tôm luộc chín, nước dưới hồ cũng muốn sôi lên theo.

Từ Hải có hơi lo lắng: “Người chắc chắn là mình không sao chứ?”

“Thật mà, ngài lên bờ đi!”

Từ Hải miễn cưỡng quay lưng đi về hướng lửa trại mọi người đang tập trung, còn riêng Thúy Vân... nàng... nàng đang nghĩ cái gì vậy hả trời?

Tự vả vào mặt mình vài cái, sau đó dùng tay vốc nước lên mặt, sức nóng trên mặt vẫn không giảm bớt, tay chân còn hơi run rẩy... May mắn... Từ Hải không phát hiện ra chuyện nàng là nữ nhân! Quần áo trên người đã sớm bị thấm ướt, tuy không nhìn rõ nhưng vẫn có thể nhận ra lớp vải bó ngực phía trong cùng.

Sau khi Từ Hải rời đi, Thúy Vân lại gặp một vấn đề mới.

Nàng không có mang theo quần áo, dự định của nàng là sẽ mặc lại quần áo cũ nhưng mà bây giờ đã ướt nguyên con thể này... đâu ra đồ khô mà mặc nữa cơ chứ?

Khi này còn ao ước được ngâm nước, giờ thì hay rồi, lạnh chết cha. Sương đêm rơi xuống càng lúc càng lạnh, nước trong hồ cũng không khá hơn là bao, Thúy Vân run run muốn đứng dậy, bị một cơn gió nhẹ lướt qua.

Quào, xương cốt muốn đóng băng luôn!!!!

Thế là mỗi nữ lồi cồm trồn dưới nước, mái tóc đã bị tuột ra gần hết, óng mượt bỗng bình giữa dòng nước, làn da trắng ngần như muốn phản chiếu ánh trăng, đôi môi vì lạnh mà hơi tái đi lại tăng vẻ yếu mị lạ thường... mày lá liễu, mắt đen láy, khuôn mặt nhỏ xinh chìm một nửa trong làn nước...

Từ Hải vừa quay lại đã nhìn thấy cảnh này.

Hắn ngây người, tay chân cứng đờ lại, không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ biết đực mặt ra mà nhìn Thúy Vân đang ở dưới hồ. Thúy Vân

cũng không khá hơn Từ Hải là bao, ngơ ngác nhìn lại. Cảnh tượng chàng nhìn ta, ta nhìn chàng này mãi tới lúc nghe Thúy Vân hắt hơi mấy cái mới dừng lại.

“Trần Đông... Trần Đông nói người không mang theo quần áo... nên... ta... ta...”

Thúy Vân: “...”, trong trường hợp này, kỳ thực tác giả cũng không biết phải nói gì.

Từ Hải: “Người... người mau lên bờ đi, cẩn thận lại bệnh...”

Thúy Vân tự gào thét trong đầu ... tử phu, ngài đứng ở đó thì bảo ta lên bờ thế nào cho phải đạo?

Từ Hải: “Ta... để ở đây...”

Tuy nói là “để”, thực chất, Từ Hải vội ném đồng quần áo của Thúy Vân lại trên bờ hồ, ba chân bốn cẳng vừa chạy vừa bay trở về. Thúy Vân ngồi yên hồi lâu, đến khi chịu hết nổi cũng phải bò lên bờ, run rẩy mặc quần áo lại. Không ngờ Thúy Vân nằng lại có ngày tắm rửa chắt vật thể này, thật nhớ đời.

Bọn Trần Đông cùng Đình Trung đã sớm leo lên cây an giắc, vài vị huynh đệ khác cũng đã đi vào mộng mộng đẹp, Thước Hỉ cùng vị đại thúc gì ấy đã đi đến nơi khác rồi, hẹn nhau hai tháng sau sẽ gặp lại ở Trục Lệ. Từ Hải ngồi bên đồng lửa, tay ôm thanh kiếm, thấy Thúy Vân lững thững đi lại thì nhích mông sang một bên, mắt không nhìn mà nói: “Ngồi xuống đây một tí đi.”

Thúy Vân ngoan ngoãn ngồi xuống, có hơi ngại ngừng vắt vắt tóc cho mau khô. Sau chuyện khi nãy, Thúy Vân không dám nhìn thẳng vào mắt Từ Hải nên người hơi xoay lại, đưa lưng sang hướng Từ Hải. Nào ngờ khi ngồi

như thế, lúc tóc được Thúy Vân vén hết về phía trước lại lộ ra cái cổ nhỏ xinh.

Từ Hải khê liếc mắt nhìn một tí, sau đó cụp mắt xuống, tay ném vào thanh củi vào đồng lửa để lửa cháy to hơn, đôi mắt có chút âm trầm, không rõ là đang nghĩ chuyện gì!

Tóc Thúy Vân rất dày lại rất dài, ngồi vắt như thế thì sáng mai tóc cũng chưa khô nổi. Nàng bực dọc rửa thềm Trần Đông thúi hèo, lại ném nàng xuống nước, ban đầu đâu có ai định nhúng tóc ướt chèm nhẹp thế này? Bỗng nhiên có cảm giác dường như tóc mình bị kéo, Thúy Vân chưa kịp định hình đã nghe giọng nói trầm thấp của Từ Hải: “Buổi tối không nên để tóc ướt thế này, cơ thể người yếu ớt như vậy rất dễ bị nhiễm bệnh...”

Từ Hải chậm rãi dùng một tấm vải bông nhỏ, không biết lấy từ đâu ra đang lau tóc cho Thúy Vân. Động tác của hắn rất cẩn thận, dường như đang tập trung cao độ, chỉ nhìn chăm chăm vào lọn tóc đang cầm trên tay. Thúy Vân mừng rỡ hí hửng ngồi yên cho hắn lau, nghĩ cũng không nghĩ, vô tư hưởng thụ. Tóc ướt mà đi ngủ rất khó chịu, ngày mai thức dậy chắc chắn sẽ bết chặt vào nhau, bây giờ có người ngồi lau tóc hộ thế này, mừng còn không kịp!

Trời đêm rất yên tĩnh, Từ Hải lại không nói gì, trong không khí chỉ nghe âm thanh lép bép của ngọn lửa đang cháy, tóc lại được người ta cẩn thận lau khô, Thúy Vân có hơi buồn ngủ. Ban đầu tay nàng còn chống lên đầu gối, chỉ gục gặc nhẹ vài cái, sau đó thì...

Từ Hải dờ khóc dờ cười nhìn người đang nằm trên đùi mình, chỉnh lại tư thế cho nàng một tí lại tiếp tục kéo tóc Thúy Vân lên màu lau, dường như đây là một công việc rất thú vị. Tóc của tiểu tử này vừa mềm vừa mượt lại còn thoang thoảng một mùi thơm rất nhẹ nhàng, chạm vào đã thấy trong lòng nhẹ gánh dễ chịu nên Từ Hải yêu thích không muốn buông tay, tay vô tình sượt ngang qua má của Thúy Vân thì hơi khựng lại...

Tiểu tử này, không chỉ mái tóc mà làn da cũng mềm mại dễ chịu, như thế này mà làm nam nhân thật quá uổng phí!

Từ Hải xoa nhẹ gò má của Thúy Vân, làn da vừa tắm xong nên mát lạnh mịn màng khiến hắn không cầm lòng được mà xoa nhiều thêm một tí, đôi hơi nâng người Thúy Vân lên, lưng cúi xuống, nương theo ánh lửa mà nhìn người trong lòng.

Nàng đang ngủ, có lẽ do giật mình mà lông mi run nhẹ lên, sau đó lại an lành mà ngủ tiếp.

Bỗng nhiên Từ Hải phát hiện ra ngòi ngăm tên tiểu tử này cũng rất thú vị, hắn yếu ớt nhu nhược khiến người khác yêu thương bảo vệ lại rất thông minh tháo vát, biết cách xoay trở tình hình. Có lẽ cảm giác của Đình Trung đối với Trọng Nghĩa cũng giống thế này nhỉ?

Thúy Vân hơi cử động khiến Từ Hải giật mình, nàng lấy tay gãi gãi bên gò má, sau đó theo thói quen vòng tay lên ôm chặt chân Từ Hải, nhằm tưởng đó là Thước Hỉ thân yêu ngủ cùng nàng hàng ngày trước kia.

Trong lòng Từ Hải căng thẳng, hắn ngồi thẳng lưng, tuy giữa đêm khuya nhưng mồ hôi lại thấm ra muốn ướt áo.

...

Mọi người xung quanh ngủ rồi, không còn ai thức cả.

Ngay cả tiểu tử trong lòng cũng sớm ngủ mất.

Nếu... nếu hắn... thì chắc cũng không có ai biết...

Nhưng mà không được, tiểu tử này là nam nhân, Từ Hải cũng là nam nhân.

Từ Hải vừa áp mặt xuống đã vội bật người dậy, khuôn mặt dần dần đỏ lên, vành tai hồng nhạt nổi bật dưới ánh sáng vàng nhạt của ngọn lửa. Hai nắm tay siết chặt, Từ Hải nhắm mắt lại, áp chế đi suy nghĩ cuồng loạn trong đầu. Sao... sao lại có ý nghĩ vô lại đó với tiểu tử này cơ chứ? Nhưng mà... Đình Trung cùng Trọng Nghĩa... chẳng phải cũng thế đó sao?

Bọn họ làm được, chẳng lẽ Từ Hải lại không được?

Nhìn tới gương mặt trắng tròn mũm mĩm như trăng rằm của Thúy Vân, Từ Hải lại mơ màng, không nhin được vuốt nhẹ thêm một lần nữa. Đấu tranh tư tưởng hồi lâu Từ Hải mới dám đưa mặt gần xuống, tới sát bên môi Thúy Vân lại khựng lại, đôi mắt vẫn ra lửa.

Từ Hải, bây giờ không có ai cả, cho dù có chuyện xảy ra cũng không ai biết, chỉ có mình mi biết thôi, có thể không, có thể không?

Môi hần run lên, lướt nhẹ qua gò má mềm mại của Thúy Vân, cả người tê dại không nói nên lời, một cảm giác thỏa mãn lan tràn đi khắp cơ thể. Nhưng mà... sau lúc đó lại bắt đầu cảm thấy chưa đủ.

Từ Hải hít sâu một hơi, tay đã siết eo của Thúy Vân lại lúc nào không hay, vòng eo mảnh khảnh lại khiến hần càng lúc càng mơ màng không khống chế được bản thân muốn hôn thử... bờ môi kia vẫn còn trắng bệch, chắc khi này ngâm nước lâu quá nên mới thế. Hần dừng lại trước mặt Thúy Vân, cả người cứ run run không ngừng được, chỉ sợ bây giờ nàng mà tỉnh giấc, hần biết phải làm sao.

Cuối cùng, Từ Hải nhắm tịt mắt, liều mạng hôn tới, nào ngờ Thúy Vân nhúu chặt mi, cả người rụt lại...

Sau đó, BÉP một tiếng, một cái tát trúng phóc ngay vào Từ Hải.

Thúy Vân làu bàu: “Muỗi, dám cắn lão tử, ngứa...”

Từ Hải: “...”

Thúy Vân vốn còn say giấc, chỉ cảm thấy mặt ngứa ngứa, dường như có thứ gì cứng cứng chà lên mặt nàng, chốc lát lại có một làn gió âm ẩm thổi tới khiến nàng khó chịu vô cùng, đuổi mãi không đi, nàng mới tức giận, cứ nhắm thẳng vào đám ruồi nhặng ấy mà đánh vào. Thấy không còn ai làm phiền mình nữa, Thúy Vân lại an tâm ngủ tiếp.

Từ Hải ngửa đầu cười khở một cái, trấn tĩnh bản thân lại, nhích người ngồi sát vào Thúy Vân, sau đó cũng nhắm mắt ngủ.

Đình Trung, Trọng Nghĩa, Trần Đông: “...”

Uống công bọn họ thức khuya như vậy để xem, nào ngờ tên Từ Hải kia vô dụng như thế, vừa ăn một cái tát đã bỏ cuộc mất rồi. Lúc Từ Hải bị Thúy Vân đánh một cái, bọn họ đã muốn té lăn xuống dưới nhưng vì mạng sống thân yêu không bị Từ Hải cướp đoạt nên đành cố gắng hết sức giữ chặt tay chân bám dính trên cây, nếu không... không biết hậu quả thế nào.

Trần Đông buồn bã thở dài: “Haiz... đáng lí ra ta nên lột sạch quần áo rồi mới ném xuống nước...”

Đình Trung nhỏ giọng: “Đúng vậy, gạo đã thành cơm thì có đem trả về cũng vậy!”

Trọng Nghĩa không nói gì, chỉ thầm cảm thấy đáng thương cho tiểu tử kia, đã rơi vào tầm ngắm của Từ Hải thì coi như không còn đường lui, trách sao phận hẩm quá đen thôi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kế Hoạch Mới

Đường phố phồn hoa nhộn nhịp, người người qua lại cười nói tấp nập, không khí trong xanh ấm áp khiến tâm trạng của ai cũng đều vui phơi phới. Giữa khung cảnh ấy, không ai bận tâm tới một nam tử nhỏ gầy, khuôn mặt nhếch nhác có chút mệt mỏi, quần áo trên người đã bị bẩn nhiều chỗ, tuy nhiên cũng không hề ảnh hưởng gì nhiều tới hình tượng bên ngoài mà tăng thêm phần phong trần lãng tử.

Thanh niên kia đứng yên bên một sạp bán vải nhỏ, đôi mắt hơi nhìn nhìn vào cây vải lụa bên trên, chớp chớp vài cái. Bất ngờ hắt thở dài một hơi, vừa định ngoái đầu đi nơi khác thì vô tình bắt gặp phải một đôi mắt to tròn đen láy...

Cô bé tí nữ bên cạnh thấy tiểu thư nhà mình luống cuống như thế vội huých nhẹ nàng ta một cái, vị tiểu thư chưa kịp hoàn hồn, hắn đã nhẹ mím cười, gật đầu với tiểu thư kia coi như chào hỏi, đoạn, quay đầu bỏ đi.

Phong thái xuất chúng, thần thái hơn người, tuy vóc dáng hơi nhỏ bé nhưng bù lại gương mặt anh tuấn phi phàm, chàng nở một nụ cười khiến chúng sinh điên đảo, chàng nhẹ liếc một cái khiến trong lòng nàng thổn thức...

Chàng dứt khoát quay người đi, chân từng bước chậm rãi mà vững chắc, trên vai là túi hành lí bạc màu, bên hông là bội kiếm được bọc kĩ bởi vải lụa...

Bóng dáng chàng khuất dần giữa đám đông...

“Tiểu thư...”, cô bé tí nữ chịu không nổi nữa, vội giữ chặt tiểu thư nhà mình lại: “Cô làm gì vậy? Chúng ta phải trở về, nếu lão gia biết chuyện sẽ trách phạt đó...”

“Nhưng mà... hử...”

Cô bé tí nữ hừ nhẹ một tiếng: “Thứ giang hồ bại hoại đó, tiểu thư chú ý làm gì? Chúng ta mau... á?”

Chưa nói xong, cô bé tí nữ đã thấy tiểu thư nhà mình vụt chạy đi, vừa vặn cùng hướng với vị thiếu niên khi nãy. Vị tiểu thư xinh đẹp kia cố dùng hết sức đuổi theo, chỉ hi vọng có thể hỏi được một tí từ người đó, nào ngờ...

“Ai da...”

“Au... Đau...”

Tiểu thư xinh đẹp ngã nhoài ra đất, khuỷu tay đập mạnh xuống nền gạch đá, rướm máu. Nàng ấy chặt vật được tí nữ dìu đứng dậy, đang tức giận muốn mắng người vừa tông phải mình, nào ngờ vừa nhìn thấy những người kia thì giật mình.

Trước mặt nàng ta là ba người đàn ông vạm vỡ, khuôn mặt ai cũng hung dữ đáng sợ, sọ chi chút. Bọn họ nheo mắt nhìn tiểu thư kia, một trong ba tên lên tiếng: “Ái chà, mỹ nữ xinh đẹp tự dâng tới miệng, chúng ta phải làm sao đây...”

Người hai bên đường đã sớm dạt ra chạy mất, nhìn bọn người kia đáng sợ như vậy, ai mà dám lại gần cơ chứ, huống hồ gì lên tiếng can ngăn. Cô bé tí nữ sợ run lên nhưng miệng vẫn hô to rất có khí thế: “Các người... các

người... có biết đây là ai không? Đây là tiểu thư của Phủ Ngự Sử, các người...”

Tên cầm đầu cười to, ngả ngón tiến đến gần các nàng, khí thế bức người khiến tì nữ nhỏ bé câm bật: “Phủ Ngự Sử? Sao không an phận ở trong nhà mà chạy lung tung ở đây? Các người định qua mặt ông đây à?”, hắn ta vừa nói vừa dùng ánh mắt trần trụi thô thiển nhìn chăm chăm vào tiểu thư đang trốn sau lưng tì nữ. Cô bé tì nữ tức giận, nhưng vẫn rất sợ, bằng chứng là chỉ bị ép vài bước, cả người đã té ngửa ra sau (-_-): “Vô lễ, các người...”

“Không nói nhiều nữa, mau đi theo t...”

Chữ “ta” chưa kịp nói ra, một hòn sỏi đã bay đến với tốc độ khiến người khác kinh ngạc, đập ngay vào đầu tên đang nói khiến hắn ta ngã vật ra đất, mồm chỉ kịp kêu “Á” một tiếng, sau đó, bất tỉnh. Tên đứng phía sau thấy vậy vội chạy đến ôm chặt lấy tên vừa ngã xuống, thấy hắn ngất xỉu thật thì tức giận, hai mắt đỏ lên, hét: “Tên khốn khiếp, ông giết người, có giỏi thì xuống đây, người dám ra tay nặng như thế? Có tin ta giết người chết luôn không...”

Tên thứ ba thở dài một hơi, rút kiếm ra, đỡ một đòn, cả người xoay một vòng, đỡ tiếp kiếm thứ hai. Mọi người xung quanh không nhìn rõ, chỉ thấy hai bóng đen quấn chặt lấy nhau, âm thanh đao kiếm leng keng vang lên liên tục, tới lúc hai cô gái chân yếu tay mềm định hình lại được thì nhìn thấy từ trong đám bụi mù mịt, một bóng người bước ra.

Người bước ra chính là thanh niên đã rời đi khi nãy, đôi mắt mang theo tia lạnh lẽo, tay tra kiếm vào vỏ, bước qua hai tên còn lại, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt vị tiểu thư đã sớm nửa ngồi nửa nằm trên đất do hoảng sợ. Hắn cất giọng nói trầm ấm mà uy nghi lên: “Vị cô nương này, cô không sao chứ?”

Vị tiểu thư đỏ mặt, giơ tay ra ý muốn níu lấy vị đại hiệp kia làm điểm tựa để đứng lên, nào ngờ... hắn ta lại vươn tay, đỡ cô bé tì nữ đứng dậy, còn cẩn thận phẩy nhẹ làn váy cho nàng ấy. Cô bé tì nữ sửng sốt mở to mắt, ngây người hồi lâu cũng không biết phải phản ứng như thế nào, cứ đứng nhìn hắn mãi trong khi hai mắt của tiểu thư phía sau đã đỏ hồng lên. Nàng ta liếc xéo nhìn cô bé tì nữ một cái, sau đó cười yếu ớt mềm mại:

“Ân nhân... đa tạ huynh...”

“Chỉ là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, không có gì...”

Thanh niên điềm đạm trả lời, tay vẫn nâng người của cô bé tì nữ lên tránh cho nàng bị té ngã. Vốn ban đầu không để ý, giờ đây lại vừa được hắn cứu một mạng, chưa kể... hắn rất dễ nhìn nên cô bé cứ nhìn hoài không chớp mắt, cũng không cử động hay nói nửa chữ, gò má dần dần nóng ran lên.

“Cô nương, nhà cô ở đâu? Để ta đưa cô về!”

Nghe hắn hỏi vậy, mặt nàng còn đỏ hơn nữa. Giọng nói thật là quá trầm ấm, quá điềm đạm...

Chưa kịp trả lời đã nghe tiếng của tiểu thư vang lên: “Công tử, chắc công tử không biết, nàng ấy vốn là tì nữ thân cận của ta, nhà chúng ta ở cách đây không xa, xin mạn phép mời huynh đến...”

Thanh niên kia ngây người: “Tì nữ?”

“Vâng, tì nữ!”. Thấy thái độ ngạc nhiên của hắn, vị tiểu thư mỉm cười đắc ý, cô bé tì nữ thì hoàn hồn lại, đầu hơi cúi xuống, ý muốn tránh vị thanh niên kia ra nhưng kì lạ là hắn cứ nắm tay nàng mãi không buông, nàng lại hơi đỏ mặt, để yên cho hắn nắm.

Người kia cười ngượng: “Ta đến đó có vẻ không tiện lắm, thôi vậy...”

“Không được, bây giờ chỉ có hai phận nữ nhi chúng thiếp, làm sao có thể tự trở về được? Đành phải phiền tới huynh!”

Vị công tử kia ừ hử vài tiếng, chậm rãi nắm tay dịu cô nương kia đi, trán thẫm đổ mồ hôi, ánh mắt cứ chốc chốc lại ngoái nhìn về lầu trên của một lầu lâu, mà trong đó hiện đang có một đám người đập đầu vào cột.

“Trời ơi, đã bảo để Từ Hải đi cho lại không chịu, giờ thì hay rồi...” – Đĩnh Trung đau khổ kêu rên.

“Ta thấy chúng ta diễn như vậy là quá đạt rồi...” – Trọng Nghĩa chớp chớp mắt.

Trần Đông ngồi vung vung cánh tay, Từ Hải trầm mặc không nói, mắt vẫn dán chặt vào bóng lưng bé nhỏ đang dần khuất xa kia, ánh mắt hơi mờ lung.

Thuốc Hỉ đập trán: “Mẹ nó, tiếp cận nhằm đối tượng rồi...”

Trần Đông lại tiếp tục làm ra vẻ bí ẩn: “Có khi... như vậy lại hay!”

Tất cả đều tập trung ở đây, trừ một người...

Thúy Vân vừa vượt mồ hôi, tay vẫn dịu cô bé tí nữ kia đi theo vị tiểu thư phía trước. mấy lần cô bé tí nữ muốn vùng dậy nhưng Thúy Vân phát hiện ra cổ chân cô bé đã bị sưng đỏ lên, chắc là khi nãy hoảng sợ quá nên té ngã không chừng, lương tâm của thầy thuốc nói với Thúy Vân rằng không thể để nàng ấy tự đi về được, vết thương sẽ càng nặng thêm nên nhất quyết không buông tay, để cô bé dựa vào người của mình.

Hồ Nguyệt Nga đi thấy như vậy thì không khỏi hậm hực, bước chân càng nhanh hơn, bỗng nhiên nàng ta cũng liêu xiêu vấp ngã nằm sổng xoài trên phố, gương đôi mắt đáng thương nhìn Thúy Vân. Thúy Vân chưa kịp

hiếu có chuyện gì, nàng ấy đã cất tiếng đề nghị: “Ân nhân, chân.... Chân của tiểu nữ...”

Quả nhiên chân nàng ta cũng đã bầm đen lên một chỗ, xem chừng còn nặng nề hơn cả cô bé tí nữ kia. Cô bé thấy thế thì âm thầm rút tay ra, nhỏ giọng nói với Thúy Vân: “Công tử, tiểu thư của ta bị thương, phiền công tử đưa nàng về phủ...”

“Nhưng cô nương cũng bị thương...”

Cô bé kia ngạc nhiên nhìn Thúy Vân, trong mắt dường như ánh lên chút nước, sau đó nàng ấy cúi đầu, môi nhỏ nhẹ cười, đầu hơi lắc lắc: “Tiểu nữ không sao, tiểu thư quan trọng hơn!”

Thúy Vân ừ hử, khom người dìu Hồ Nguyệt Nga đứng dậy. Nguyệt Nga được Thúy Vân dìu, tuy vết thương ở chân hơi đau thật nhưng bù lại... Nàng ấy mỉm cười sung sướng, cả người dựa hẳn vào Thúy Vân khiến Thúy Vân chật vật không thôi, cố gắng leo lên con heo này trên đường.

Quả nhiên là tiểu thư nhà giàu, cân nặng cũng không hề nhẹ.

Ba người bọn họ dừng lại trước một tòa nhà đồ sộ to lớn, nằm trên đường lớn phồn hoa tấp nập, ngôi lưu ly, trên còn dát đá lãnh ngọc xanh biếc, trước có hai con sư tử đá to gần bằng Thúy Vân, vừa nhìn thoáng qua đã biết là đồ quý. Thúy Vân hơi ngẩn người, trước kia nàng cũng sống trong nhung lụa một thời gian nhưng mà phô trương tới mức này thì chưa gặp qua bao giờ nên có chút choáng voáng. Nguyệt Nga nắm áo Thúy Vân mà kéo, giọng nói hết sức mềm mại: “Ân nhân, đây là nhà của ta, huynh mau đưa ta vào đi!”

Hai tên gia nhân đứng canh gác trước cổng đã sớm nhận ra tiểu thư nhà mình, một tên vội chạy vào nhà bẩm báo, một tên thì nhanh chóng tiến lại gần chỗ các nàng đang đứng, cung kính khom mình: “Tiểu... tiểu thư, cô đã trở về rồi!”

Nguyệt Nga chỉ hừ nhẹ không thèm trả lời, người kia cũng không nói gì, hẩn chỉ kinh ngạc nhìn tư thế thân mật của Thúy Vân cùng Hồ Nguyệt Nga, bối rối không biết phải làm sao. Vị tiểu thư này tính cách chua ngoa khó chiều, lại là hòn ngọc trên tay đại nhân, ai mà dám kiếm chuyện với cô ta cơ chứ?

Thúy Vân cười nhẹ, khẽ gỡ bàn tay đang nắm chặt áo mình xuống: “Tiểu thư, nếu đã đến nhà của cô thì xin cáo biệt tại đây, cô mau vào đi kéo cha mẹ lo lắng...”

Hồ Nguyệt Nga sống chết không buông tay, càng dùng sức bám chặt hơn, cả người đã muốn đu lên người Thúy Vân, nước mắt từ từ ứa ra: “Ân nhân, tiểu nữ làm điều gì không phải sao? Khiến ân nhân không vui lòng sao?”

“Không có, chỉ là... ta cần phải rời đi! Tiểu thư, cô buông tay được không!”

“Không được, ân nhân phải nói rõ, vì sao không chịu cùng tiểu nữ vào nhà cho tiểu nữ cảm tạ ơn cứu mạng...”

Đầu Thúy Vân đầy sọc đen, mồ hôi cũng đã thấm ướt áo, cô nương của tôi ời, người cứu cô là bọn kia kìa, tôi chỉ diễn phụ họa cho bọn họ thôi, cô buông tha cho tôi được không? Nặng chết người!

Thúy Vân bắt đầu hơi lo lắng, định quay trở về hang ổ họp bàn cho kĩ thêm tí nữa nên càng muốn Hồ Nguyệt Nga buông tay, tiếc là Thúy Vân càng muốn về thì Nguyệt Nga càng không muốn, thế là cả hai dẫn vật nhau một hồi lâu trước cổng của phủ Ngự Sử, tiểu nha hoàn vừa định lên tiếng can ngăn thì từ bên trong nhà lớn, một đoàn người già trẻ lớn bé ủa ra, về mặt ai cũng lo lắng: “Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Thấy vị đại thúc tóc hoa râm kia đi ra, Hồ Nguyệt Nga mới chịu nghiêm chỉnh đứng trên đất, có điều tay vẫn nắm chặt áo của Thúy Vân

không buông. Nàng ta nhanh chóng kể lại cho mọi người xung quanh nghe sự việc ban nãy, cuối cùng kết luận: “Đại tổng quản, phủ Ngự Sử chúng ta đâu thể nào bạc đãi ân nhân của ta như thế? Ít nhất cũng phải chờ cha ta về để cảm tạ huynh ấy!”

Vị được gọi là Đại Tổng Quản gật đầu lia lịa, hai tay cung kính chắp thành quyền, lưng hơi khom xuống, mọi người xung quanh cũng học theo, cúi đầu trước Thúy Vân mà nói: “Ân nhân, nếu ngài không vào trong nhà gặp lão gia tức là phụ tâm ý của chúng tôi rồi!”

Được rồi, Thúy Vân bắt đầu cảm thấy sợ gần chết rồi, nàng muốn về!!!!!!

“Không được, thật sự là ta không thể, ta cần phải đi gấp! Mong mọi người thông cảm...”

Nói xong thì Thúy Vân xoay người định bỏ chạy, nào ngờ không biết từ lúc nào, phía sau nàng đã xuất hiện một tốp gia binh, ai cũng mặt mày lạnh nhạt, trên tay cầm giáo khí sáng chói khiến Thúy Vân nuốt vài ngụm nước miếng. Nàng miễn cưỡng cười: “Chả... chả là... tại hạ còn một vị huynh đệ đang chờ ở khách điểm nên không thể...”

Hồ Nguyệt Nga sung sướng cười to, dường như cái chân đã hết đau mà nói: “Chuyện nhỏ, hă ở đâu, ta sẽ sai người mời hă tới! Ân nhân, huynh nhất định phải gặp cha ta!”

Ặc, người mà Thúy Vân cần gặp là mẫu thân của Thước Hỉ, đâu phải tên Hồ Tôn Hiến kia để làm gì đâu! Có điều xem ra đã leo lên lưng cọp rồi thì khó lòng mà trèo xuống...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoại Truyện 3 :Hậu Trường Của Kế Hoạch Tiếp Cận Tiểu Thư Nhà Ngự Sử!

Thước Hỉ chống nạnh, lia mắt nhìn một lũ nam nhân xung quanh một vòng, ánh mắt nghĩ ngợi xa xăm. Nàng ấy đứng dậy, đi tới đi lui, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Từ Hải, cuối cùng đập “BỐP” một tiếng lên bàn:

“Quyết định như vậy đi! Từ Hải, huynh sẽ là người nhận nhiệm vụ tiếp cận con gái Hồ Tôn Hiến!”

Mọi người xung quanh nghe không phải mình thì thở phào nhẹ nhõm. Từ Hải ngồi yên bất động, hai tay khoanh trước ngực ôm chặt thanh kiếm, mắt hơi nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn có ý kiến, Thúy Vân lại đang bận suy nghĩ xem tại sao Thước Hỉ lại chọn Từ Hải nên không hề nhìn thấy ánh mắt quái lạ của Thước Hỉ.

Nàng ấy lại nói tiếp: “Cùng đi với huynh sẽ có công tử nhà ta!”

Mọi người nghe không phải mình, lại thở dài lần nữa, sau đó dùng ánh mắt chứa chan niềm cảm thông mà nhìn Thúy Vân. Thúy Vân nghe nhắc tới tên mình thì sượng mặt, đơ một hồi cũng không biết phải phản ứng như thế nào, mất một hồi lâu mới quặp ngón tay cái tự chỉ vào người mình, ngơ ngác hỏi: “Ta?”

Thước Hỉ cười tươi rạn rở: “Đương nhiên là công tử! Ở đây ngoài huynh ra thì có ai có khả năng làm thầy thuốc nữa cơ chứ! Vả lại... huynh là người duy nhất không biết mẫu thân ta!”

“Ồ, không được, không được, Thước Hỉ, cô cứ đùa! Ta chưa từng gặp qua phu nhân thì làm sao cứu bà ấy?”

Lúc này Từ Hải có vẻ hơi chú ý nhìn vào bên trong, không còn lơ đãng nữa, chớp mắt nhìn Thước Hỉ như thể hẳn cũng có thắc mắc giống Thúy Vân, đang chờ Thước Hỉ trả lời. Không cần Thước Hỉ trả lời, Trần Đông đã lên tiếng trước: “Hồ Tôn Hiến là một tên cáo già quỷ quyệt, hẳn rất đa nghi, do đó, người như Vân huynh đệ đây có thể coi là lựa chọn sáng suốt nhất!”

Thúy Vân càng nghe càng thấy rối, Từ Hải dường như bắt đầu hiểu ý định của Thước Hỉ cùng Trần Đông nên không buồn nghe tiếp, đầu lại ngoảnh ra ngắm nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ. Thúy Vân mờ mịt gãi đầu, nheo mắt nhìn Thước Hỉ: “Nhưng mà...”

“Công tử, huynh chỉ cần tiếp cận được con gái của Hồ Tôn Hiến thôi, mọi chuyện còn lại sẽ có người lo!”

Thúy Vân ngoan ngoãn gật đầu, bận suy nghĩ xem nhiệm vụ của mình sẽ là gì mà quên mất câu “tiếp cận con gái” kia...

Nữ nhân mà tiếp cận nữ nhân cơ đấy (= _ =)

Theo như Thước Hỉ tính toán, cách nhanh nhất để tiếp cận một tiểu thư khuê các chính là cứu nàng ta thoát khỏi hiểm cảnh, mà hiểm cảnh thường gặp nhất của nữ nhân thời này chính là trốn nhà ra phố, vô tình gặp lưu manh mà không có thị vệ bên cạnh... Sau đó sẽ có một nam nhân xuất hiện, cứu nàng ta, đánh cho đám thổ phỉ kia một trận tơi bời hoa lá!

Đây gọi là “anh hùng cứu mỹ nhân” trong truyền thuyết!

Kịch bản đã được sắp xếp sẵn, hiển nhiên Thúy Vân đóng vai một lãng tử tiêu diêu tự tại trong giang hồ, giỏi võ công giỏi y thuật, tuần tú phỉ thường, mặc dù Thúy Vân hơi lùn một chút nhưng so ra, nàng là người

có khí chất nhất ở đây. Thước Hỉ lại tiếp tục phân tích: “Không phải tự nhiên mà ta chọn công tử, mọi người nhìn đi, ở công tử có một thứ mà các huynh không bao giờ có, đó chính đáng về đoan nghiêm chính chắn...”

Thúy Vân: “...”, nghe sao giống đang đâm chọt nhau hơn là khen ngợi.

Thước Hỉ: “Bây giờ tới phần chọn vai thổ phỉ, các huynh ai sẽ đóng vai này?”

Mọi người nhìn nhau, hai cũng hớn hở xung phong, dùng sức mà đập đổ nhau xuống. Thước Hỉ thấy thế thì mừng rỡ: “Ta không ngờ mọi người lại nhiệt tình như thế! Đã vậy sẽ chọn Đình Trung, Trọng Nghĩa cùng Trần Đông làm thổ phỉ nhé!”

Đình Trung cùng Trọng Nghĩa xung phong được chọn thì không có gì để nói, đáng nói chính là... vì sao Trần Đông đứng một bên xem vui cũng bị chọn vào tốp thổ phỉ?

Trần Đông bất bình: “Này, sao lại...”

“Không nói nhiều, thổ phỉ cũng phải có phong thái của thổ phỉ, ở đây ba người các huynh là có phong thái đó nhất!”

Đình Trung vỗ ngực: “Vai gì cũng được, chỉ cần không phải hạ mình tiếp cận ả tiểu thư kia là được!”

Trọng Nghĩa: “Như trên...”

Trần Đông: “...”, trông ta có khả năng làm thổ phỉ sao?

Thúy Vân: “...”, chưa từng thấy tên thổ phỉ nào tướng tá đạo mạo dễ nhìn dễ mến như Trần Đông nên hơi khó tưởng tượng, Từ Hải nhếch môi cười bĩ vào mặt Trần Đông.

Còn hai người Lưu Ba và Lưu Nhị dưới trướng củavị đại thúc trong khách điểm kia, cũng chính là hai người đã hộ tốngThước Hỉ đi chặng đường vừa rồi nhận nhiệm vụ trà trộn vào phủ Ngự Sửdẫn dụ cô tiểu thư kia ra khỏi nhà, tìm cơ hội tiếp cận cùng với một dàn nhân sự hùng hậu.

Để chắc ăn, mọi người phải tập dợt thử trước khi lâm trận.

Thước Hỉ đứng giữa sân, gật đầu nói với mọi người: “Bây giờ mọi người cứ xemnhư ta là tiểu thư nhà Ngự Sử, đầu tiên, chờ cho cô ta đi cách xa phủNgự Sử, thổ phỉ phải xông lên! Nhớ chưa?”

Quần chúng đóng vai thổ phỉ: “Đã rồi!”

Thế là Thước Hỉ từ từ đi tới, vừa đi vừa tò mò ngó quanh, xem ra rất nhậpvai. Đình Trung thấy Thước Hỉ đi tới, chậm rãi vác đao trên vai, vẻ mặttrắt hung hãn, hai mắt gườ lại, nhếch môi vung đao nâng mặt Thước Hỉ lên:“Con mụ kia, mau đứng lại...”

Quào! Thúy Vân âm thầm khen ngợi, không ngờ bọn họ diễn y như thật thế kia! Thế là rướn cao cổ lên hóng!

Trọng Nghĩa cũng không thua kém, trước khi nói còn tranh thủ hất mớ tóc máitrước trán lên, cười mĩa láo toét: “Có vàng bạc châu báu gì mau đưa hếtra đây, cẩn thận ta...”, kèm theo lời nói là hành động đặt tay lên ngangcổ, sau đó cửa một đường, mắt hấn còn trợn lên trắng dã rất đáng sợ!

Thúy Vân âm thầm khen Thước Hỉ, quả nhiên muội ấy rất có mắt nhìn người!

Hai người kia đều đã trưng ra hết vẻ đáng sợ của mình nên ngoái cổ chờ Trần Đông. Trần Đông nghĩ nghĩ một hồi, chậm rãi điềm đạm nói: “Ừm, bọn talà cướp...”

Mọi người: “...”, nói thừa, ăn cướp cũng cần giới thiệu à?

Trần Đông tiếp tục: “Do bọn chúng cướp tiền rồi nên người không còn tiền cho ta cướp nữa...”

Mọi người: “...”, tác giả cũng bó tay!

Trần Đông: “Nên còn thứ gì trên người thì người cứ lột hết ra đi, đầu tiên là quần, cơ mà lột quần hay lột áo trước là quyền của người...”

Mọi người: “...”

Thúy Vân đã hiểu vì sao Thước Hỉ bảo Trần Đông có tố chất của thổ phỉ rồi. Làm gì có ai vừa bảo người ta tuột quần mà vẻ mặt bình thản như thế, thật quá đáng sợ!

Trần Đông tỉnh bơ, phạch một tiếng, cây quạt bung ra, phe phẩy che trước mặt, vẻ hơi ngại ngùng: “Sao, ta diễn được chứ hả?”

Mọi người: “...”, quá đạt ấy chứ...

Thước Hỉ đập đầu vào gốc cột, mếu máo: “Các huynh có thấy thổ phỉ thật bao giờ chưa?”

Hỏi dư thừa, bọn họ vốn đã là hải tặc rồi, ngày nào mà chả nhìn thấy nhau. Thước Hỉ lại đập đầu vào cột, khổ sở khóc than: “Người ta là thổ phỉ thì phải ngả ngốn đều cáng vào, ai như mấy tên ngốc các huynh!!!!!!”

Trọng Nghĩa không phục, nhăn mặt: “Muội có giỏi thì diễn thử đi, lại dám bảo chúng ta ngốc.”

Thế là Thước Hỉ hùng hổ đi lại, nắm tay kéo Thúy Vân ra giữa sân, lớn tiếng nói: “Bây giờ công tử sẽ đóng vai tiểu thư kia, còn ta làm thổ phỉ, ta diễn một lần thôi, ráng mà học hỏi”

Thước Hỉ nói xong, ánh mắt bắt đầu nhìn chăm chăm vào Thúy Vân, vừa thô tục vừa trần trụi như thể đang muốn nhìn xuyên thấu xem dưới lớp

vải kia có thứ gì, môi khẽ nhếch lên một đường con hoàn mỹ, nhìn thực sự rất dễ tiện, sau đó dùng ngón trỏ nâng mặt Thúy Vân lên, cười khẩy: “Mĩ nữ, thật sự muốn lột trần nàng ra, sau đó ném nàng lên giường...”

Thúy Vân bắt đầu cảm thấy runrun, tay Thước Hỉ bắt đầu lần mò từ từ xuống cổ Thúy Vân, vừa hay lúc đó có một cánh tay to lớn chụp tay Thước Hỉ lại, sau đó hất ra. Từ Hải đứng chắn trước mặt Thúy Vân, nhìn Thước Hỉ với ánh mắt không vui: “Diễn lối rồi”

Thước Hỉ trề môi, trong đôi mắt lại toát lên nét cười, quay người lại hỏi đám người Trần Đông, chưa kịp hỏi đã bị hù cho hết hồn. Cả bọn quỳ sụp xuống đất, mắt ai cũng long lanh: “Sư phụ, ngài quả nhiên không phải người thường!”

Thước Hỉ đen mặt, bỏ qua giai đoạn cướp bóc: “Công tử, bây giờ đến huynh này!”

Thúy Vân lò dò chui ra từ sau lưng Từ Hải, nhìn quanh một vòng, thấy ai cũng nhìn mình nên có hơi căng thẳng, Từ Hải ở phía sau nàng khẽ nói nhỏ: “Cứ bình tĩnh, chỉ là tập thử thôi.”

Thúy Vân tìm được chút động lực, bắt đầu nhập vai một vị anh hùng “cứu mỹ nhân”, chậm rì rì bò tới trước mặt Thước Hỉ, tỉnh bơ nói: “Các người dám quen thói lộng hành, bắt nạt một cô gái chân yếu tay mềm như thế thì còn ra cái thể thống gì? Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo!!!!!! Tiếp chiêu!!!!”

Kèm theo lời nói là một chiêu của Thúy Vân, nàng lấy đà từ xa, lạch bạch chạy một hồi, chạy tới chỗ của bọn “thổ phỉ” thì thấm mệt, chưa kịp làm gì, chỉ biết chống nạnh thở dốc, thở một hồi mới miễn cưỡng nói tiếp: “Có ta ở đây, các người đừng hòng làm hại nàng!”

Sau đó, tiếp tục chống hai tay lên hông, thở!

Mọi người: "...", quả thật là anh hùng!

Thước Hỉ chỉ muốn cắn lưỡi chết đi cho rồi...

"Các người... có ai hiểu kế hoạch này như thế nào không?"

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Thước Hỉ tìm được chút động lực, đập đập trán tiếp tục tập dợt.

"Công tử, muốn thu hút nữ nhân, huynh cần phải tỏ ra thật khí phách, thật lạnh nhạt, thật trầm tĩnh lại có chút kiêu ngạo, có như vậy mới cuốn hút..., tuy huynh không được cơ bắp cho lắm nhưng bù lại huynh rất dễ nhìn!"

Trần Đông che miệng cười nhạo: "Thước Nhi, càng nghe càng thấy giống tên hôn phu nhà muội!"

"Gì chứ, huynh nói nhảm đủ chưa? Mau vào tập đi!", tuy nghiêm giọng khiển trách nhưng mặt Thước Hỉ vẫn đỏ ửng lên khiến Thúy Vân bắt đầu tò mò với vị hôn phu bí ẩn kia của Thước Hỉ!

Người có thể chịu đựng được Thước Hỉ, xem ra không phải người phàm mà là tiên trên trời vì phạm tội nên bị đày xuống trần gian!

Quay lại với buổi tập dợt, Thước Hỉ yêu cầu Thúy Vân diễn lại cảnh quan trọng nhất: "anh hùng cứu mỹ nhân", tiếc là lần nào cũng như nhau, càng về sau thì diễn viên chính càng mất sức, tới lần thứ mười thì chạy được nửa đường đã ngã vật ra, mắt trợn lên trắng dã, miễn cưỡng được Từ Hải vác vào trong nghỉ ngơi. Còn lại một đám người, vẻ mặt ai cũng căng thẳng nhìn, đứng quây thành một vòng tròn. Đình Trung là kẻ lên tiếng phá không khí đáng sợ này:

“Bạch huynh đệ không biết võ công, làm sao mà chúng ta có thể lừa được ả kia? Ta có đề xuất thế này, để Từ Hải thử đi, với võ công của hần thì...”

Thước Hỉ đã chứng kiến toàn bộ khả năng của Thúy Vân nên đành để Từ Hải vào thử vai chính này xem thế nào, so về ngoài, Từ Hải không bằng Thúy Vân nhưng võ công thì miễn bàn. Thế là Thước Hỉ đi tới đứng trước mặt Từ Hải, bõn “thổ phỉ” cũng vào vị trí.

Vẫn lời thoại cũ, Thước Hỉ nghe xong thì sợ run lên, mặt tái nhợt lại, ngã phịch xuống đất, rưng rưng chờ... chờ hoài mà chẳng thấy. “Thổ phỉ” cũng bực dọc lên tiếng: “Này, Từ Hải, cướp sắp xong rồi, người định chờ khi nào mới xuất hiện?”

Từ Hải điềm nhiên nhìn cảnh vật trước mặt, buông ra vài câu làm Thước Hỉ sặc máu! Hần nói: “Cô ta là con gái của Hồ Tôn Hiến, ta không muốn cứu cô ta.”

Mọi người: “...”

Thước Hỉ ho khan: “Huynh... được rồi, huynh thử tưởng tượng người bị cướp là ta đi, ta bị cướp đương nhiên huynh phải cứu rồi!”

Từ Hải nghe vậy thấy có lí nên rút kiếm ra, kiếm chưa kịp ra khỏi vỏ đã bật nhét lại chỗ cũ. Từ Hải tiếp tục điềm đạm nói: “Cứu muội thì được, nhưng bây giờ ta cứu muội, hôm đó ta sẽ phải cứu cô ta.”

Mọi người: “...”

Từ Hải nói cho hết câu: “...Cho nên ta từ chối cứu.”

Thước Hỉ run run ụp mặt xuống đất khóc nức nở, phụ thân, mẫu thân, nữ nhi bất hiếu, kết bạn với một đám quần quai thế này thì không biết chừng nào mới cứu được mẫu thân ra ngoài đây, hu hu!

Nói về phần Thúy Vân, sau khi được Lưu Ba đại thúc “có lòng tốt” tạt cho vài gáo nước, hiện giờ đã tỉnh lại, xiêu vẹo đi ra sân tập trung. Mọi người thấy Thúy Vân, ai cũng kinh hãi lui về phía sau mấy bước, Thúy Vân cũng chẳng thêm nói nhiều, chỉ chỉ về phía Lưu Ba đại thúc mà bảo: “Chắc ông ấy nóng lòng muốn cứu phu nhân nên mới gọi ta dậy sớm như thế! Hờ hờ!”

Sau một hồi nhức óc, cuối cùng Thước Hỉ cũng nghĩ ra một kế sách vẹn toàn: “Về phần thổ phỉ thì không cần chê, chỉ còn lại phần của công tử thôi. Bây giờ thế này, Từ Hải chỉ cần diễn hộ khúc đánh nhau với thổ phỉ, còn lại thì do công tử diễn, được không?”

Mọi người ai cũng vui vẻ đồng ý, thành thử ra mới có một vở kịch như ngày hôm nay.

Tiểu thư trốn phủ ra khỏi nhà đi dạo chơi, vô tình gặp được vị công tử hào hoa phong nhã, sau đó được chính tay vị lãng tử phong nhã ấy cứu khỏi một đám cướp cạn. Thước Hỉ vừa hô “Đánh” một tiếng, bốn người đã tuốt kiếm nhảy vào trận chiến, tiếc là không có một màn biểu diễn võ thuật kiếm khí ngút trời như bình thường mà chỉ là cảnh tượng... bốn tên ngốc, chân thì chà chà đạp đạp, tay cầm vũ khí bới bụi đất mù mịt. Thước Hỉ đã dặn trước, nhiệm vụ của bốn người bọn họ chính là đào đất, bụi mù càng nhiều càng tốt nên ai cũng ra sức làm theo, chỉ là... có vài rắc rối tén hi xảy ra trong đám bụi mà không phải ai cũng hiểu, tử như...

Đình Trung sửng người: “Trần Đông, đất cát không chạm, người chạm mông ta làm gì?”

Trần Đông ngượng ngùng: “Xin lỗi, ta không biết đó là mông của người!”

Trọng Nghĩa nghe Đình Trung bảo mông bị Trần Đông chạm trúng thì nổi điên, tay cũng thò ra phía trước cốt muốn sờ mông Đình Trung, nào ngờ,

“Chát” một tiếng, cánh tay của Trọng Nghĩa rút bỗng lên. Từ Hải nghiêm giọng: “Đây là môn của ta”

Trần Đông, Đinh Trung: “...”

Thúy Vân đứng gần đám bụi, một tay che mũi, ruột gan đã cười đến nổi thắt bím. Nhớ tới cặp môn của Từ Hải, Thúy Vân bắt đầu suy nghĩ lung tung. Ầy, chạm vào...

Lúc này Thước Hỉ hét lớn lên: “Công tử, huynh đứng giữa đám bụi đi lên đi!”

Thúy Vân làm theo lời Thước Hỉ, tao nhã đi lên phía trước, bụi mù tán gần hết, chỉ thấy vạt áo trắng phất phơ tung bay, vẻ mặt vừa cương trực vừa nhu hòa, mỹ lệ đến mức khó tin. Thúy Vân cười nhẹ, đi đến trước mặt Thước Hỉ, vươn tay ra đỡ nàng ấy dậy, giọng nói hơi trầm nhưng lại êm ái như gió mùa xuân. Từ Hải nhìn không chớp mắt, sau đó lặng lẽ cúi đầu xuống quay đầu sang nơi khác, không ngờ cái tên ngốc kia lại ra dáng như thế.

Mọi chuyện đều êm đẹp, tập thể nào thì ra diễn thế ấy cho đến khi... Thúy Vân tưởng lầm cô bé tí nữ là tiểu thư, mọi chuyện đổ bể, mọi người đi ăn cá.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 56+2: Đột Nhập Thành Công

Cả bọn người của Từ Hải đang dùng bữa trưa trong khách điểm, Đình Trung nhìn Từ Hải bằng ánh mắt thù hận, nhìn hơn nửa này mới gắp giọng nói ra được vài chữ: “Vì lí do gì mà người mạnh tay như thế?”

Từ Hải nhìn Đình Trung một cái, sau đó nâng đĩa gắp thức ăn, tốt bụng trả lời: “Ta hơi dùng sức, thật xin lỗi!”

Đình Trung muốn cắn chết Từ Hải, đánh cho người ta bầm cả mắt mà chỉ cần xin lỗi là xong à? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Thế là Đình Trung bậtghế đứng dậy, vừa giơ nắm đấm định vung xuống mặt Từ Hải thì bị âm thanh ồn ào bên dưới làm phân tâm. Không chỉ mình Đình Trung mà tất cả mọi người đều quay đầu nhìn xuống sảnh bên dưới.

Một tên quan binh bước ra, tay chấp trước ngực, tỏ vẻ khá cung kính nói: “Không biết ở đây vị huynh đệ nào là người thân của Bạch Vân Du công tử...”

Nghe tới đây, mọi người nhìn nhau, mắt ai cũng long lanh vui vẻ, trong lòng hôto tên Thúc Vân, không ngờ vậy mà cũng vào được trong phủ. Thấy quan binh đến, cả đám đều tìm đường trốn, Thước Hỉ cùng Trần Đông cùng phithân ra ngoài trốn, một người nép sát vách tường, một người ẩn mình trong lùm cây cao, Đình Trung thì chui xuống gầm bàn... bên cạnh, Trọng Nghĩa không biết phải trốn chỗ nào để tránh đụng hàng nên vươn tay giựt luôn cái khăn lau bàn vắt trên cổ tiểu nhị mà vắt lên người mình, Lưu

Ba cùng Lưu Nhị đại thúc ngồi đại xuống một cái bàn sát góc, tay không quên xách theo ấm trà cùng hai cái chung.

Trên bàn cơm chỉ còn mình Từ Hải, hăn vẫn như cũ, chậm rãi từ tốn nhưng có thể thấy, rõ ràng tốc độ nhanh hơn bình thường, tới khi quan binh bước lên trên lầu thì mới chịu buông đũa xuống. Tên lính kia thấy thái độ của Từ Hải thì có hơi ngạc nhiên, chưa từng thấy ai lại có thể trầm tĩnh như thế. Từ Hải lên tiếng trước: “Không biết hiện tại Bạch Vân Du công tử đang ở đâu! Sao lại nhờ tới tướng quân phải thân chinh đi tìm ta như thế!”

Nghe người này gọi mình là tướng quân, lỗ mũi của hăn như nở hoa, giọng nói cũng dịu hơn mấy phần, đem câu chuyện hành hiệp trượng nghĩa của Thúy Vân ra mà kể lại...

“...Chính vì là ân nhân của tiểu thư, đương nhiên trở thành ân nhân của chúng tôi rồi!”, sau đó hăn tò mò quay sang hỏi Từ Hải: “Vị huynh đài, không biết huynh cùng người kia có quan hệ gì, hăn nhất định không chịu vào phủ mà nằng nặc đi tìm huynh, đến nỗi tiểu thư ra lệnh cho ta đến đây đưa huynh về ngay lập tức!”

Nghe nói vậy, trên gương mặt không cảm xúc của Từ Hải có chút nét cười, khóe mắt hơi cong lên, nhẹ nói: “Hăn là chủ nhân của ta, thì ra là được phủ Ngự Sử chiếu cố, thảo nào ta chờ mãi mà không thấy hăn trở về!”

“Vậy thì xin mời huynh đài đi theo chúng tôi!”

Từ Hải cầm kiếm đứng lên đi theo bọn quan binh kia, để lại một bàn thức ăn đã được dùng gần hết, trước khi rời đi còn khéo léo nhìn về hướng Trần Đông đang trốn một cái mới tiêu diêu đi ra khỏi cửa. Chờ khi Từ Hải đi mất, cả bọn mới lồm cồm bò dậy, tiểu nhị ngơ ngác nhìn khách quan của mình, dường như không hiểu họ đang làm gì nhưng vì Trần Đông rất hào phóng nên không dám hỏi nhiều, vội dọn lên một mâm thức ăn khác.

Lúc Từ Hải đến phủ Ngự Sử thì Thúy Vân đang ngồi ở trong một căn phòng tráng lệ xa hoa, cẩn thận đắp thuốc lên vết thương ở chân cho Hồ Nguyệt Nga. Cô ta ngồi ở trên giường, người hơi cúi xuống nhìn Thúy Vân, sau đó chớp chớp mắt, mặt lại bắt đầu đỏ hồng lên e thẹn không dám nhìn nữa. Thúy Vân thì không nghĩ nhiều, thực chất là muốn nghĩ nhiều cũng không được, hai nữ nhân tiếp xúc thân mật với nhau cũng không có gì đáng nói, chỉ là... dường như Thúy Vân nàng quên mất điều gì rồi!

Nguyệt Nga thấy Thúy Vân sắp đắp thuốc xong thì vội rên lên vài tiếng, nhỏ giọng thủ thủ: “Công... công tử, đầu gối ta cũng đau...”

Thúy Vân nhăn mặt, có hơi ái ngại: “Đầu gối cũng đau à?”

Bị té cũng không đến nỗi nặng nhưng bị thương đến tận đầu gối, xem ra không thể xem thường vết thương này rồi. Thế là nàng ta ngại ngần kéo váy lên, để lộ đôi chân trắng nõn như ngọc. Thúy Vân gõ nhẹ vài cái, thấy không có gì nghiêm trọng thì rút tay về, vốn định đứng dậy, nào ngờ Nguyệt Nga giữ chặt tay không cho nàng đứng lên, mắt rớm lệ: “Công tử, chân của ta bị sao vậy? Chẳng lẽ từ nay về sau ta không thể đi đứng như người bình thường nữa ư?”

Thúy Vân: “...”, cô nương, cô tưởng tượng phong phú thật!

“Chân của tiểu thư không sao, đắp thuốc vài lần là sẽ khỏi, tiểu thư nên nghỉ ngơi, ta xin cáo lui trước!”

Thấy Thúy Vân đã từ chối mình thẳng thừng như vậy, Nguyệt Nga cũng không bỏ cuộc, vội dặn dò bà vú bên cạnh mình: “Mau gọi quản gia sắp phòng cho công tử, nhất định phải chuẩn bị chu đáo!”

“Vâng, thưa tiểu thư!”

Trước khi đi ra khỏi phòng theo bà vú, Thúy Vân âm thầm nhìn về phía cô bé tí nữ khi nãy, ánh mắt hơi hơi liếc cái chân đang run nhè nhè sau

làn váy kia, ngắm nghĩ gì đó mới rời đi.

Mọi chuyện cũng không có gì phức tạp cho lắm, Thúy Vân là ân nhân của tiểu thư nên rất được săn sóc kỹ lưỡng, ngay cả Từ Hải cũng được hưởng sái. Cả hai gặp nhau ở đại sảnh, sau đó đi theo quản gia đến nơi mà bọn họ được chuẩn bị cho. Mãi đến khi ngồi vào trong phòng, Thúy Vân mới buông thùng thuốc gỗ xuống, gương mặt dần dần tái nhợt lên, nhìn Từ Hải lo lắng: “Có ai... theo dõi chúng ta không?”

Từ Hải đứng nép sát vào cửa sổ quan sát, lắc đầu: “Không có, xem ra Hồ Tôn Hiến không có ở đây, càng hay, chúng ta phải nhân cơ hội này mà liên lạc với phu nhân!”

Thúy Vân cố gắng hít sâu một hơi, tay vẫn còn run run. Từ Hải đi lại bên ghế, ngồi xuống nhìn Thúy Vân: “Cô ta thế nào?”

Nghe nhắc tới Hồ Nguyệt Nga, Thúy Vân không khỏi dờ khóc dờ cười, chật vật một lúc lâu mới nói được mấy chữ: “Cô ta... dường như là... có thiện cảm với ta...”

Từ Hải nhấn mạnh: “Có thiện cảm?”

“Vâng, là... thiện cảm, đại loại vậy!”

“Ha ha, tiểu tử người cũng đào hoa ra phết nhỉ!”

Thúy Vân cho là Từ Hải đang chọc ghẹo mình nên phẩy phẩy tay, cười nói: “Không có, ngài cứ trêu ta!”, mà không phát hiện ra tia âm u không vui trong mắt hắn. Lúc này chưa có ai nghi ngờ gì nhiều nên số lượng lính canh rất ít, vả lại còn đứng khá xa, dường như chỉ canh chừng để phòng Thúy Vân bỏ trốn chứ không giống đang giám sát.

Khu nhà mà Thúy Vân cùng Từ Hải đang ở khá khang trang, màn che được thêu bằng lụa thượng hạng, thảm lót dưới chân dày và ấm vô cùng,

ngay cả giường ngủ cũng to hơn giường bình thường rất nhiều. Bên trong phòng được treo rất nhiều tranh thủy mặc cùng mấy câu đối thư pháp, sát vách là lọ hoa gốm sứ tinh xảo, bên dưới cửa sổ là một vườn hoa thơm ngát. Xem ra đây là nơi ở tốt nhất trong phủ rồi!

Mồ nữ nhà ta hạnh phúc chà chà vào mấy cái lọ hoa quý, đã sớm hết sợ hãi, mọi chuyện xem ra cũng không ghê gớm gì lắm nên tinh thần cũng đỡ căng thẳng hơn! Nào ngờ Từ Hải bỗng nhiên nắm tay của nàng lại, kéo nàng đến trước mặt hắn, nhấn nàng ngồi xuống khiến Thúy Vân hết hồn, muốn rút tay ra nhưng không được. Từ Hải nghiêm mặt kéo tay áo Thúy Vân lên, lạnh mắt nhìn nàng: “Sao lại bị thương? Bị thương khi nào?”

Thúy Vân nhìn chăm chăm vào ba cái vết đỏ hồng trên tay mình mới nhớ lại lúc đỡ Hồ Nguyệt Nga đứng lên, cô ta có cầu cho mình mấy cái nên mếu máo kể lại. Móng tay đàn bà quả thật không thể xem thường, cô ta mới bầu chặt thôi mà thương tích đã thế này, từ này đến giờ không có cảm giác chắc do đang căng thẳng quá nên không nhận ra.

Từ Hải mở thùng thuốc gỗ của Thúy Vân, vài thứ thuốc trị mấy vết thương đơn giản này hắn vẫn biết dùng nên không cần Thúy Vân chỉ dẫn vẫn có thể dùng được. Hắn đi ra ngoài, nhờ mấy tì nữ chuẩn bị hộ nước ấm, Thúy Vân thấy thế vội cản lại thì bị Từ Hải liếc: “Người bị thương thì lo cho mình đi, can thiệp nhiều làm gì?”

“Àch, nhưng mà làm quá rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà?”

“Ai mà biết được cô ta có bôi chất độc gì ở móng tay hay không?”

Thúy Vân thấy Từ Hải lo lắng khá có lí nên ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, chìa tay ra phía trước để Từ Hải lau vết thương cho mình. Từ Hải dùng sức rất nhẹ, không dám nhấn mạnh, Thúy Vân trông yếu ớt như thế, sợ làm nàng đau. Thúy Vân bất giác cảm thấy trong lòng trống rỗng, không còn cảm giác gì về mọi thứ xung quanh, chỉ thấy Từ Hải đang ngồi trước

mặt,khuôn mặt hần vừa nghiêm nghị lại như đang tập trung hết mức, chỉ loquan sát ba vết thương trên mu bàn tay Thúy Vân.

Sau khi cẩnthận băng bó xong, Từ Hải bỗng nhiên cầm tay Thúy Vân lên, bóp nhẹ mấycái khiến Thúy Vân ngạc nhiên, không nghĩ một người trông khá cục mịchthô lỗ như hần lại làm ra một hành động như vậy, Từ Hải tránh né ánh mắt của Thúy Vân, đẩy nàng lên giường nằm ngủ một tí, chỉ thấp giọng nói hần sẽ canh chừng, bảo Thúy Vân tranh thủ nghỉ ngơi, nghe nói tối nay Hồ Nguyệt Nga có mở một buổi yến tiệc nho nhỏ chiêu đã Thúy Vân để tạ ơn cứu mạng của nàng.

Thúy Vân vật vã một buổi trưa, người cũng thấm mệt, vết thương trên tay vừa đau đau rát rát khiến nàng hơi khó chịu,Từ Hải ngồi sát mép giường cũng không ngại xoa xoa bàn tay Thúy Vân,chẳng mấy chốc Thúy Vân đã ngủ mất, còn Từ Hải thì dần dần đỏ mặt lên.May mắn là Thúy Vân cùng Thước Hỉ đã bôi sẵn một lớp thảo dược lên mặtnên không có ai thấy bộ dạng lúc đỏ mặt của hần, bằng không chắc bọn họ sẽ cười đến chết.

Trời tối dần, Hồ Nguyệt Nga cho người đến thông báo, Từ Hải nghe có người đến vội gọi Thúy Vân dậy, sau khi thông báoxong thì cô tì nữ kia định rời đi, nào ngờ bị Thúy Vân giữ lại. Nàngcười thân thiện, nhét vào tay cô bé ấy một lọ thuốc màu xanh ngọc, đâyvốn là thuốc trị vết thương, còn không quên dặn: “Mỗi ngày trước khi đi ngủ nhớ bôi một ít, hôm sau chân sẽ không đau nữa!”

Cô bé kia mắt ngấn lệ, cố gắng nhoén miệng cười nói tiếng đa tạ Thúy Vân: “Tạ ơn công tử, nô tì tên là Châu Nhi, công tử cứ gọi như vậy là được rồi, không cần phải gọi cô nương này nọ!”

Cô bé Châu Nhi vừa đi mất, Từ Hải đã không vui xách Thúy Vân lại trên giường, ngồi xuống đối diện nàng:“Lại thêm một cô nương xinh đẹp nữa à?”

Thúy Vân biết Từ Hải bảo mình bôi thuốc lên mặt hẳn nên lấy trong thùng thuốc ra mấy loại thuốc cần thiết, cười cười giải thích: “Cô bé ấy bị ngã ban sáng nên chân cũng bị thương không nhẹ!”

Thấy cái tay được băng bó của Thúy Vân đang bôi được thì Từ Hải khẽ hỏi: “Tay còn đau không?”

“Không sao, mau ngồi gần lại đây!”

Từ Hải nghe lời, hơi hơi nhích lại, người khom xuống, Thúy Vân thì quỳ gối lên, một tay vén tóc trên mặt Từ Hải, tay kia thoa nhẹ một lớp nước lạnh lên mặt hẳn, sau đó mới chậm chậm thoa đều mớ thảo dược nâu sẫm kia ra. Ngón tay Thúy Vân thon dài mềm mại, Từ Hải lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, cứ có cảm giác bàn tay mũm mĩm bé xinh của nàng đang mơn trớn khuôn mặt mình, cả người vô thức nhích lại gần nàng hơn, ước gì cứ mãi thế này...

Vốn theo kế hoạch ban đầu, chỉ có một mình Thúy Vân đột nhập vào đây, chỉ là Từ Hải sống chết không chịu, Trần Đông cũng cảm thấy thế nên Từ Hải miễn cưỡng được đi cùng Thúy Vân. Do sợ Hồ Tôn Hiến biết mặt Từ Hải nên cả bọn mới phải chọn cách dịch dung thành thế này, bôi tí dược lên mặt, riêng đây là nghề của Thúy Vân nên nàng làm rất khéo, tay chân thoa thoa mấy cái đã không có ai nhận ra Từ Hải cả!

Thoa xong, Thúy Vân hài lòng lấy hai tay nâng gương mặt to lớn của Từ Hải lên trước mặt mà quan sát, gật đầu lia lịa, cười hì hì nhìn Từ Hải, lại bắt hắn kéo áo xuống để Thúy Vân thoa lên vai cùng bàn tay. Tóm lại, đối với Thúy Vân, đây đơn thuần là hành động xoa xoa trét trét nhưng đối với Từ Hải, nó là cực hình!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thúy Vân Say Rượu

Hồ Nguyệt Nga thấy Thúy Vân đến thì vội cười, tay giơ lên vẫy vẫy gọi Thúy Vân đến bên cạnh mình mà ngồi xuống!

Tối hôm nay nàng ta ăn vận cực kỳ lộng lẫy, quần áo lụa đỏ rực kiêu sa, giữa trán vẽ một đoá hoa phượng đỏ rực, tóc được chia làm ba phần, rất cầu kỳ, trâm ngọc cũng thuộc dạng quý giá, khóe mắt hơi cong cong yêu mị vừa có chút lẳng lơ lại không vương tí bụi trần.

Thúy Vân nhìn nàng ta đang tịt mắt cười với mình, sau đó cúi xuống nhìn bộ quần áo xanh nhạt trên người.

Đã bao lâu rồi... nàng không được mặc quần áo nữ nhi!

Ôi... một thời oanh liệt của ta!

Từ Hải đi phía sau Thúy Vân, vốn đã dịch dung nên bề ngoài không có gì nổi bật, ngoại trừ thân hình cao to hơn người thường ra thì không còn điểm gì nữa nên không ai chú ý đến, tất cả chỉ tập trung nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt yêu mến vô biên, như thể người mà Thúy Vân cứu giúp chính là bọn họ chứ không phải tiểu thư của phủ này. Yến tiệc này chỉ có vài người có chức vụ cao trong phủ cùng mấy hảo hữu thân thiết của Hồ Nguyệt Nga nên không đông lắm, điều này khiến Thúy Vân nhẹ nhõm một hồi. Nàng không thích chốn thị phi đông người!

Hồ Nguyệt Nga đích thân đứng dậy kéo Thúy Vân đến vị trí bên cạnh mình, nhấc Thúy Vân ngồi xuống rồi quay sang niềm nở mời Từ Hải ngồi, sau đó tao nhã vén váy ngồi xuống vị trí của mình. Nàng ấy nâng tay rót một chung rượu cho Thúy Vân, khi đưa đến trước mặt còn khuyến mãi một nụ cười tuyệt mỹ, mấy đầu ngón tựa búp măng trắng mềm, móng tay được sơn đỏ rực, từ cơ thể nàng ấy toát ra một thứ hương thơm rất mê hoặc người khác...

Thúy Vân mơ mơ màng màng nhìn Hồ Nguyệt Nga, vô thức vươn tay đón lấy ly rượu. Nàng ta thấy Thúy Vân đã cầm thì bản thân cũng nâng ly lên, đứng dậy, nói: “Hôm nay Nguyệt Nga thiết đãi một yến tiệc nho nhỏ với hy vọng đền đáp một phần nào ơn cứu mạng của Vân công tử, mong công tử không cười chê!”

Nàng ta nói xong thì ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, khóe mắt hơi liếc về phía Thúy Vân. Thúy Vân bị nàng ta nhìn như vậy vội giật mình, tay cũng nâng rượu lên uống. Thật sự là nàng không nghĩ rằng thứ rượu kia lại nặng đến vậy, tuy nhiên, khi vừa mới uống, đầu lưỡi cảm thấy đắng chát rât bồng nhưng sau đó lại mang đến cảm giác tê dại khó tả khiến Thúy Vân lại muốn uống thêm một ly nữa.

Đến lúc Từ Hải ra tay ngăn lại, Thúy Vân đã uống tới ly thứ năm, hai mắt nàng mơ màng, gò má phỉm hồng cười tủm tỉm nhìn Từ Hải.

Từ Hải lo lắng đoạt lấy ly rượu từ trong tay nàng. Thúy Vân không vui, vươn tay muốn nắm lại nhưng lại bị bắp tay của Từ Hải cản lại, nàng sờ soạng một hồi, ý thức mất dần, dùng sức cọ cọ vào đó, nhỏ giọng: “Đại ca, ta buồn ngủ...”

Không chỉ Thúy Vân say mà Hồ Nguyệt Nga cũng say, nàng ta ngã nghiêng siêu vẹo sang phía của Thúy Vân, chực trong lòng của Thúy Vân mà nhảy bổ vào, tiếc là Từ Hải nhanh tay giấu Thúy Vân sang phía bên trái của mình. Nàng ta nhắm mắt không vui nhìn Từ Hải, lại lồm cồm bò một

vòng trước mặt Từ Hải, ngã vật vào hướng Thúy Vân. Ngay lúc này Thúy Vân ngồi bật dậy, níu lấy áo của Từ Hải mà hô to: “Ta đói, muốn ăn cái kia, khi này thấy gà...”

Thấy mọi người xung quanh đều có vẻ bình thường, không ai có dấu hiệu bị hạ độc nhưng để cho chắc, Từ Hải khéo léo lôi Hồ Nguyệt Nga dậy, nhét một mẩu thịt gà to vào mồm nàng ta, chắc chắn con gà này không có độc mới cho Thúy Vân ăn. Thúy Vân ôm lấy đĩa thịt gà, mắt lấp lánh như sao, cứ thấy năm con gà đang nháy nhót trên đầu mình, hạnh phúc vô biên. Tận những năm con, dường như hương vị cũng rất ngon! Lâu lắm rồi không được ăn uống thả cữ, thật là thèm căn cho con gà này một phát!!!

Từ Hải đen mặt dùng sức lôi Thúy Vân ra không cho nàng cắn lên bắp tay mình nữa, đành phải đặt con gà lên trên bàn. Thúy Vân say xin mang lại không ít phiền toái, Hồ Nguyệt Nga bên kia cũng không chịu yên. Sau khi nuốt xong mẩu thịt gà kia, nàng ấy nũng nịu: “Vân công tử, ta không muốn ăn thịt gà, ta muốn công tử cơ...”

Từ Hải: “...”

Nghe xong câu đó càng đẩy nàng ta ra xa hơn, chỉ là không biết nàng ta lấy sức lực từ đâu, nhất định ôm chặt lấy tay của Từ Hải không buông, ngọt ngào thủ thi: “Cha ta là quan Ngự Sử, chàng sẽ... Hức, sẽ... không cần phải... lo lắng... bất cứ thứ gì... tới cuối đời, hức... chỉ cần ta...”

Không cần nói hết cũng biết nàng ta muốn nói gì. Thúy Vân cũng không chịu buông tay Từ Hải ra, dùng sức nắm chặt hơn, làu bàu trong cổ họng: “Con gà thành tinh nên chạy mất rồi...”

Từ Hải chịu không nổi, đứng bật dậy, tay bế Thúy Vân đi ra khỏi yến tiệc, chịu khó giải thích một tiếng với quản gia. Thấy Từ Hải cùng Thúy Vân rời tiệc sớm, quản gia cũng không lấy làm lạ, trước giờ tiểu thư rất kì quái, ai cũng biết nên chuyện của cô ấy ít có người dám can thiệp vào! Ai

đời nào phận nữ nhilại đi ép ân nhân cứu mạng của mình say đến mức độ này! Đã vậy còn đu đu bám bám, khi này mọi chuyện diễn ra bên kia ông đều thấy hết, chỉ là trước giờ vị công tử xấu số này không phải người đầu tiên nên không lấy gì làm lạ, cứ trơ mắt ra chiều theo ý tiểu thư thôi!

Không có Hồ Tôn Hiến ở trong phủ nên Từ Hải cũng buông lỏng cảnh giác, ôm Thúy Vân về phòng sau đó hậm hực bực tức ngồi trên mép giường nhìn chăm chăm cái kẻ kia. Nhớ tới cảnh tượng ả đàn bà không xương kia cứ quần lấy Thúy Vân, Từ Hải nắm tay chặt thành đấm, thật muốn rút kiếm chém chết ả ta. Từ Hải hận ghét nhất đám nữ nhân chỉ biết dùng nhan sắc quyến rũ nam nhân nhà người ta như thế.

Lại tên tiểu tử này, thấy mỹ nữ là để bị dụ hoặc đến say bí tỉ.

Thúy Vân thở đều đều, tay vô thức níu chặt lấy tà áo của Từ Hải, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo quay ra ngoài, đối diện với cái mặt đen như đất nồi của Từ Hải khiến hắn hơi giật mình nhưng gương mặt vẫn nhăn nhó không vui, đẩy Thúy Vân ra, khoanh chân ngồi thiền.

Thúy Vân bị Từ Hải đẩy lăn vào góc giường nhất định không chịu an phận, mắt nhắm mắt mở bò tới túm lấy đầu gối của Từ Hải mà trèo lên. Từ Hải nghe thấy Thúy Vân động đậy, mở mắt ra thì thấy cái kẻ nào đó đang ghẹo đầu nằm trên đầu gối hắn mà ngủ. Nhớ tới ánh mắt có tí mê muội của Thúy Vân khi này lúc nhìn Hồ Nguyệt Nga, Từ Hải lại tức giận, không thương tiếc mà túm Thúy Vân ném lại vào góc giường.

Thúy Vân dù say hay tỉnh cũng là một người khá cố chấp nên nhất định không chịu thua, cứ trườn tới ôm chặt lấy đầu gối của Từ Hải ngủ, sống chết không buông. Từ Hải hừ một tiếng, mặc kệ Thúy Vân không thèm đếm xỉa tới nàng nữa.

Cả người nàng nóng ran lên, cổ họng khô khốc đắng rất vô cùng, mắt cứ cay xè muốn mở cũng không được nên khẽ rên nhẹ một tiếng, tay bé nhỏ

mò mẫm xung quanh để ngồi dậy. Bên ngoài trời tối đen, cũng không biết là canh mấy nữa...

Lúc tay Thúy Vân lần mò được tới mép giường thì bị một bàn tay khác kéo lại. Từ Hải nhìn nàng: “Định đi đâu?”

“Uống nước...”

Nghe giọng nói khàn đặc của Thúy Vân, Từ Hải không nỡ làm khó nàng, nhanh chân đến rót cho nàng một chén nước trà, tuy đã lạnh tanh nhưng có vẫn hơn không. Đầu Thúy Vân đau như búa bổ, một cơn rét lạnh lại kéo qua người nàng khiến Thúy Vân rùng mình mấy cái, mệt mỏi nằm phịch xuống giường, đưa lưng ra ngoài.

Trước giờ chỉ thấy tên tiểu tử này hơi náo nhiệt, bỗng nhiên hôm nay hăn im lặng không nói gì, trong lòng Từ Hải có hơi lo lắng, nhẹ nhàng nghiêng người xuống cạnh Thúy Vân, đặt tay lên trán nàng, hỏi: “Sao vậy? Khó chịu à?”

Thúy Vân tự bắt mạch cho mình, thấy mạch ngoài đập nhanh hơn bình thường một chút thì không có gì bất ổn nên cười xuề xòa với Từ Hải: “Không sao, ta không quen uống rượu nên... Ặc?”

Từ Hải tự nhiên nằm hăn xuống giường, Thúy Vân có thể cảm nhận được đệm phía sau lưng mình bị trũng xuống, còn có cơ thể ấm áp của Từ Hải đang áp sát lấy mình, chỉ cần nàng quay người lại là nằm trọn trong lòng hăn. Tim Thúy Vân bất giác căng cứng, nháy lên liên hồi. Từ Hải cũng không làm gì, chỉ đưa tay sang, một tay chống nhẹ lên gối của Thúy Vân làm điểm tựa, tay kia day day bên thái dương cho nàng. Hăn vừa xoa vừa trầm thấp kể vài chuyện xưa tích cũ:

“Ngày đó lần đầu tiên ta đi theo Thuyền Chủ cũng bị ông ấy ép uống say bí tỉ, còn say hơn cả người đêm nay! Ngủ một giấc, lúc dậy thì đầu như

như có ai chường cho một cái vẩy! Lúc đó tên tiểu tử Trần Đông giúp ta làm thế này, có vẻ có tác dụng!”

Vốn cả người Thúy Vân đang rất khó chịu, Từ Hải chỉ xoa vài cái thì cơn đau đã dịu xuống, nàng mở mắt lim dim ngủ tiếp, đợi khi Thúy Vân đã thở đều đều Từ Hải cũng không dừng tay, một tay chống đầu, tay kia cứ day day cái trán của Thúy Vân mãi dường như không thấy chán. Hiếm khi thấy hân hoan ngoan ngoãn nằm cuộn người ngủ như thế này, phải tranh thủ tận hưởng!

Thúy Vân cuộn người lại, cơ thể vốn không có bao nhiêu lại càng trở nên nhỏ bé kì lạ, ngủ say một lúc lại mới, quay đầu ra phía Từ Hải.

Tay Từ Hải ngừng lại không xoa nữa, chớp nhẹ mi mắt nhìn Thúy Vân.

Trong suy nghĩ của Từ Hải, Thúy Vân vốn là một nam nhân, hẳn hơi lo lắng không biết nếu Thúy Vân biết mình có ý đồ bất chính không biết sẽ khó thoát sợ hãi đến nhường nào. Nhớ tới bộ dạng của Thúy Vân lúc biết bọn Từ Hải là cướp biển, hẳn không khỏi đau lòng. Tên này nhất gan như thế, có chuyện là bỏ chạy, bây giờ mà biết... không chừng sẽ xem thường Từ Hải hẳn cả đời, gặp chỗ nào chạy chỗ đó!

Từ Hải thở dài, bất giác cảm thấy hâm mộ hai tên Đình Trung cùng Trọng Nghĩa. Bọn họ tâm đầu ý hợp, không ai sợ ai cũng không sợ miệng lưỡi thế gian, sống với bản thân là được. Nhưng tiểu tử này khác với bọn họ... Bây giờ Từ Hải không muốn đưa Thúy Vân trở về rồi. Nếu cứu được phu nhân, nhiệm vụ hoàn thành, tiểu tử đang nằm trong lòng hắn đây phải trở về đi tìm người thân của hắn. Vậy... liệu có còn cơ hội gặp nhau nữa hay không?

Lòng Từ Hải rồi như tơ vò, ánh mắt lại dừng lại trên môi của Thúy Vân. Khi này nàng vừa uống nước xong, khóe môi vẫn còn vương một ít

nước khiến bờ môi bông lên, căng tràn đầy nhựa sống. Thúy Vân vẫn thờ ờ đều đều chứng tỏ đã ngủ say nhưng Từ Hải thật sự không dám manh động, chỉ sợ hấn tỉnh dậy nửa chừng thì biết phải làm thế nào nên cứ lưỡng lự mãi không thôi, sóng lưng đã bắt đầu tê rồi mà vẫn không dứt khoát đưa ra quyết định được.

Thúy Vân nhỏ giọng nói mớ một câu, lại tiếp tục quay mặt sang hướng Từ Hải đang nằm, tay ôm lấy cánh tay Từ Hải, cả người rúc hết vào lòng hắn. Từ Hải cười khở, lúc này muốn cũng không được, đành bất đắc dĩ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thúy Vân một cái, sau đó ôm nàng lại, nhẹ nhàng nằm xuống, không quên kéo chăn lên che kín người Thúy Vân, lại bắt đầu nghĩ ngợi...

Sau này nên chuốc hấn say nhiều nhiều một tí!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Gặp Hồ Tôn Hiến

“Ta nghe con gái ta nói người đã cứu mạng nó khỏi bọn đạo tặc trên đường?”

“Tại hạ chỉ là vô tình đi ngang qua, thấy điều bất bình thì rút kiếm tương trợ, không có gì to tát đáng để đại nhân nhắc tới!”

Hồ Tôn Hiến nhìn người thanh niên đang cung kính khom người đứng trước mặt mình, nhú mày suy nghĩ gì đó, Hồ Nguyệt Nga ngồi bên cạnh thì thẹn thùng đỏ mặt, tay nín chặt áo của Hồ Tôn Hiến, vui vẻ nói: “Cha, huynh ấy còn có y thuật rất cao, chân của con bị thương chưa đầy ba ngày đã hết rồi!”

Hồ Tôn Hiến nghe tới đây có vẻ ngạc nhiên, hơi nhòai người xuống: “Người biết y thuật ư? Có thể chữa bệnh ư?”

Thúy Vân nghe Hồ Tôn Hiến hỏi như vậy có hơi ngạc nhiên, nàng không cúi đầu nữa mà ngẩng đầu lên, khó hiểu nghiêng đầu sang một bên nhìn hắn, ý muốn hỏi hắn quan tâm như vậy để làm gì? Cuối cùng vẫn lịch sự lên tiếng đáp lại: “Tuy có biết chút ít nhưng chỉ là công phu mèo cào...”

Lúc này Hồ Tôn Hiến lạnh mặt, không còn có vẻ nồng nhiệt như xưa mà trong lời nói mang theo nỗi nghi ngờ không hề che dấu, nhả mặt lại: “Người có biết ta đang tìm đại phu chữa trị bệnh cho người nhà ta không? Nếu người là đại phu, tại sao lại không đến đây chữa trị giúp? Người thật sự là một đại phu à?”

Thúy Vân bị hỏi như vậy cũng ngỡ người ra ngạc nhiên không ngớt nhưng may mắn do đầu óc khá linh hoạt nên nàng nghĩ một tí đã cười nhẹ: “Thứ nhất, ta có nghe tin đó, thứ hai, ta không biết người nhà của đại nhân mắc bệnh nặng nhẹ thế nào, không đảm bảo có thể cứu được không. Thứ ba... ta chỉ là hiệp khách giang hồ, không phải đại phu!”

Hồ Nguyệt Nga nhất định không chịu, sống chết cãi lại: “Không đúng, cha, cha chưa nhìn thấy cách huynh ấy băng bó vết thương cho con đâu, con chắc chắn huynh ấy là đại phu mà!”

“Ừ ừ! Ta biết rồi, hẳn là đại phu!”

Hồ Nguyệt Nga vẫn chưa chịu, tay vẫn nắm chặt lấy áo của Hồ Tôn Hiến mà lắc: “Cha, cha cho huynh ấy ra tay thử đi, nếu cha thấy thích hợp thì giữ huynh ấy ở đây luôn!”

Đương nhiên Hồ Tôn Hiến gật đầu đáp ứng lia lịa trong khi đầu Thúy Vân đã đổ đầy mồ hôi. Nàng mà ở đây vĩnh viễn, cái cô Nguyệt Nga kia chắc chắn sẽ bắt nàng phải cưới cô ta.

Thúy Vân thà cạo đầu đi tu còn hơn là phải làm phu quân của Hồ Nguyệt Nga!

Hồ Tôn Hiến lại âm thầm quan sát Thúy Vân lần nữa, ánh mắt sắc lẹm khiến Thúy Vân đang ngồi phía dưới có hơi căng thẳng, tuy vẻ mặt vẫn ung dung uống trà nhưng sóng lưng đã tủa mồ hôi. Hẳn ta nhìn hồi lâu thì phì cười, đứng dậy đi đến trước mặt Thúy Vân mà thở dài thân thiết nói: “Ta đã mời rất nhiều đại phu thần y khắp nơi tới đây khám nhưng không một ai đủ sức chữa trị được bệnh của phu nhân nhà ta cả, không biết lần này người có thể chữa hay không, thôi thì cứ thử thêm một lần nữa vậy!”

Thúy Vân nghe Hồ Tôn Hiến bảo khám bệnh cho phu nhân của hẳn thì ngạc nhiên không thôi, bắt đầu không biết đâu với đâu nữa. Sao bên Trần Đông cùng Thước Hỉ chắc nịch cái chuyện mời đại phu vào phủ chữa bệnh

nan y cho bà con họ hàng của Hồ Tôn Hiến chính là cái bẫy mà hắc giảng ra chờ bọn Thước Hỉ lọt lưới?

Điều càng khiến Thúy Vân tò mò hơn cả chính là... từ lúc Thúy Vân trà trộn vào đây, Từ Hải chưa hề mở miệng miêu tả hình dáng của phu nhân cho nàng biết. Nếu không biết thì làm sao nàng liên lạc được với bà ấy để cứu bà ấy ra đây?

Ngay cả sáng hôm nay lúc được Hồ Tôn Hiến gọi đến Từ Hải cũng không đi, chỉ có mình Thúy Vân nàng nên bây giờ khi bị Hồ Nguyệt Nga cùng Hồ Tôn Hiến lôi đi đến một nơi nào không rõ thì Thúy Vân càng thêm lo lắng, trong lòng thấp thỏm không yên. Không lẽ tên này đã nhìn ra được sơ hở của Thúy Vân chăng? Nhưng mà lạ, từ đầu đến giờ nàng chưa hề làm ra chuyện gì đáng để hắc nghi ngờ, vậy chuyện này phải giải thích thế nào?

Chữa bệnh cho phu nhân nhà hắc?

Thúy Vân tuy mang trong người rất nhiều câu hỏi nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Hồ Tôn Hiến. Lòng vòng một hồi, cuối cùng mọi người dừng lại trước một tiểu viện nhỏ, nói lớn không lớn nhưng so với những tòa kiến trúc đồ sộ nơi kia thì chỗ này... khá u ám tịch mịch. Hồ Tôn Hiến mang Thúy Vân đến trước cửa, hắc đứng đó nhìn một hồi lâu cũng không bước chân đi vào, thở dài một hơi mới miễn cưỡng quay sang nói với Thúy Vân: “Công tử, nếu công tử có thể chữa hết bệnh cho phu nhân nhà ta, bao nhiêu ta cũng hậu tạ...”

“Vâng...”

Thật sự bây giờ Thúy Vân rất choáng váng, chẳng lẽ tên Hồ Tôn Hiến kia lại nghe lời con gái mình đến thế, cô ta bảo Thúy Vân là thần y thì hắc cũng tin ư? Hoặc chẳng đây là một cái bẫy mà Hồ Tôn Hiến lập ra để dẫn dụ Thúy Vân tự chui vào. Hồ Tôn Hiến nổi danh là một con cáo già, ai mà biết được sẽ có chuyện gì cơ chứ. Điều kì lạ là ban đầu Hồ Nguyệt Nga rất

hồ hởi đi theo sau Hồ Tôn Hiến, đến khi dừng lại trước tiểu viện, mặt nàng ta xám như tro tàn, khẽ hếch môi cười khẩy một tiếng rồi quay lưng bỏ đi.

Hai cha con bọn họ đi mất, chỉ còn mỗi Thúy Vân đứng đó. Nàng căn môi do dự một hồi, cuối cùng chọn cách bước vào trong.

Đứng hoài bên ngoài mới khiến người ta nghi ngờ, nếu chính tay Hồ Tôn Hiến đưa nàng đến đây, vậy thì cứ vào thôi!

Thúy Vân gõ cửa ba cái, mãi một lúc sau mới có một vị phụ nhân lớn tuổi ra mở cửa. Người kia mái tóc đã bạc gần hết, nếp nhăn đầy mặt nhưng tay chân trông có vẻ vẫn khá linh hoạt. Phụ nhân kia không hề chú ý tới Thúy Vân, mở cửa xong lại tiếp tục quay về với việc trồng cây ngoài vườn của bà ấy. Thúy Vân đứng giữa phòng ngó tới ngó lui mãi cũng không biết phải làm sao, bất giác nàng ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm từ trong phòng bay ra.

Thúy Vân ngửi được mùi hương này xong chỉ có thể nhúu chặt mi. Người trong kia bệnh nặng thế nào mà lại dùng nhiều thuốc như thế?

Một tay nàng che mũi lại, tay kia cẩn thận vén mền lên để đi vào, thấy cảnh tượng trong phòng thì đứng sững lại, tiến không được lùi cũng không xong.

Ở giữa phòng ngủ có đặt một vải giường to, bên trên là bóng dáng yếu ớt nhỏ bé của một người phụ nữ, khắp người nàng ấy đều bị băng bó tất cả lại chỉ chừa ra đôi mắt, không khí trong phòng ngột ngạt vô cùng. Thúy Vân từ từ tiến lại gần giường, ôm thùng thuốc gỗ nhìn nàng ta từ đầu tới chân mới đủ can đảm để ngồi xuống. Nghe tiếng động, người phụ nữ kia mở mắt ra, một đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu, đôi mắt có thể nói lên tất cả. Nàng ta nhìn Thúy Vân, dường như sau lớp băng vải kia còn mở miệng cười một tí, đoạn, quay đầu sang một bên bỏ ngoài tai mọi thứ.

Thúy Vân tường thuật: “Phụ nhân, tôi đến chữa trị cho ngài...”

Nàng ta nằm yên bất động, hai mắt từ từ nhắm xuống, không có dấu hiệu gì cho câu hỏi của Thúy Vân, ngay cả vị phụ nhân tóc bạc khi này cũng không buồn trả lời, ngồi luôn bên ngoài mà không thềm bước vào trong nửa bước. Thúy Vân nhìn quanh phòng một hồi, trong lòng thầm cảm thấy khó hiểu, đây là người mà Hồ Tôn Hiến dùng tiền dùng của mời gọi thần y đến chữa trị, vậy mà lại ở một nơi quá ư là tồi tàn, không biết phía sau có uẩn khuất gì không...

Nàng phúi phúi bụi trên mặt bàn, nhẹ nhàng đặt thùng thuốc gỗ của mình xuống, sau đó đi đến bên giường, ngón tay nhẹ đặt lên cổ tay của người phụ nữ kia. Đôi mắt của người nằm trên giường hơi chuyển động, nhìn chăm chăm vào Thúy Vân, dường như môi dưới lớp vải băng đang mấp máy nói gì đó, Thúy Vân nghe không rõ cũng chỉ đành ngồi đoán chứ không dám manh động tháo băng vải ra. Hiện tại nàng chưa biết người này bị làm sao, không nên làm ầu.

Quái lạ, cơ thể chỉ còn một ít chất độc thôi, ngoài ra đều rất bình thường, mạch đập vô cùng ổn định, không hiểu sao bên ngoài lại thảm hại thế kia? Thúy Vân cảm thấy không ổn, đứng dậy đi ra vườn hỏi vị phụ nhân tóc trắng kia tình hình của người nằm trên giường. Bà ấy là một người khá cộc tính, thấy Thúy Vân hỏi thì lườm nàng một cái sắc lạnh khiến Thúy Vân ngượng muốn chết nhưng không biết phải làm sao, đành trơ mặt đứng yên nơi bệ cửa. Bà lão quệt mồ hôi trên trán xuống, lưng đưa về phía Thúy Vân:

“Nàng ta là Tam phu nhân trong phủ, không hiểu vì sao chỉ sau một đêm mà cả gương mặt bị hủy hoàn toàn, cơ thể luôn bốc ra mùi hôi thối. Bây giờ mùi hôi đã giảm bớt khá nhiều rồi là nhờ vào vị đại phu lần trước, tiếc là ông ấy không thể chữa lại gương mặt...”

Thúy Vân âm thầm ồ lên một tiếng, hóa ra là bị hủy dung. Nàng ngoái đầu nhìn người nằm trong phòng, bất giác có chút thương hại nàng ta. Cùng là phận nữ nhi như nhau, Thúy Vân hiểu nhan sắc quan trọng với nàng ấy

như thế nào, có lẽ cũng chính vì vậy mà nàng ấy phải ở trong biệt viện tồi tàn này. Thân làm vợ lẽ, không được người khác coi trọng...

Nói vậy cũng không đúng, càng nghĩ Thúy Vân càng cảm thấy rối, nàng nhú mày tiếp tục hỏi: “Lão bà bà, tại sao Hồ đại nhân lại một mực mời đại phu giỏi về chữa trị nhưng lại đối xử với Tam phu nhân thế kia?”

Bà ta cười nhếch mép mỉa mai: “Hừ, đại phu, việc của người là đến đây chữa bệnh, không phải đi điều tra lung tung như vậy!”

Được bà ta cảnh báo, Thúy Vân im bật không hỏi nữa, đi đến bên bàn lấy ra một tờ giấy, ghi lại vài đơn thuốc, đưa cho bà lão tóc bạc trắng kia xong mới rời khỏi đó, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn lại mấy lần. Nàng ta là vợ của Hồ Tôn Hiến, nếu không được yêu thương thì chỉ có thể chịu ghẻ lạnh, đằng này nàng ta... chịu cả hai? Thúy Vân bỗng nhiên nhớ lại thái độ của Hồ Nguyệt Nga khi Hồ Tôn Hiến kéo nàng tới đây, dường như cô con gái cưng của Hồ Tôn Hiến không hề thích vị phu nhân này.

Chắc, Hồ Tôn Hiến xem chừng cũng đã tứ tuần, thế mà còn cười một vị phu nhân trẻ như thế. Tuy không nhìn thấy gương mặt nhưng khi thấy một ngón tay trắng mịn như ngọc của người nằm trên giường, Thúy Vân có thể đoán ra nàng ấy còn rất trẻ, thậm chí còn rất xinh đẹp. Có lẽ vì quá xinh đẹp nên mới bị người đời ghen ghét hãm hại như thế! Người ta nói “hồng nhan bạc phận” mà!

Hôm nay cũng không có gì đặc sắc, thôi cứ đi về tìm Từ Hải trước đã rồi tính tiếp, nghĩ ngợi nhiều chỉ đau đầu thêm, cho đến tận bây giờ, Thúy Vân còn hơi mơ hồ, không rõ nhiệm vụ của mình trong lần này là gì, chỉ biết mọi người bảo nàng tiếp cận phủ Ngự Sự, còn lại không hề dặn dò gì thêm! Àch, thế này làm sao nàng biết cách xoay sở cơ chứ? Từ Hải cũng thật là, suốt ngày cứ nhắm mắt tọa thiền, không lẽ hảnh rảnh rồi quá nên sinh bệnh rồi ư?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tìm Ra Phu Nhân

Từ Hải ngồi trước mặt Thúy Vân, vừa nghe nàng kể lại sự việc hôm nay vừa tập trung suy nghĩ. Hồ Tôn Hiến nghe Thúy Vân đi cùng một người bạn hữu thì không có vẻ nghi ngờ gì, thậm chí còn dặn người chăm sóc bọn họ cẩn thận một tí, về phần Hồ Nguyệt Nga thì không cần bàn tới, nàng ta đứng chực chờ sẵn trước cửa, chỉ chờ Thúy Vân vừa quay trở về đã đeo dính lấy không buông, Từ Hải phải thẳng tay ném nàng ta ra ngoài, nàng ta mới chịu bỏ cuộc.

Sau khi kể hết một loạt những thứ mình nhìn thấy, Thúy Vân lo lắng căn môi: “Đại ca, tiếp theo phải làm gì đây?”

Theo như ý kiến thống nhất toàn tập của mọi người, Thúy Vân cùng Từ Hải cần phải thay đổi cách xưng hô, không được xưng hô đại nhân thuộc hạ như trước mà phải gọi bằng đại ca tự xưng tiểu đệ tránh bị nghi ngờ. Thúy Vân không có ý kiến gì, mọi người bảo sao nàng nghe vậy, dù sao trong mấy vụ đấu đá kịch liệt thế này, nàng không giỏi cho lắm!

“Tạm thời trước mắt người cứ làm theo lời của Hồ Tôn Hiến đi! Bây giờ cũng chưa phải lúc...”

“Chưa phải lúc?”

Cứ như vậy mấy hôm liền Thúy Vân cũng không buồn hỏi tới vấn đề này nữa, chỉ tập trung chữa bệnh cho vị phu nhân kia. Quả đúng như Thúy Vân nghĩ, Hồ Nguyệt Nga không hề thích vị Tam phu nhân này, thậm chí

còn ghét nàng ta ra mặt, có hôm còn kiểm chuyện cản đường không cho Thúy Vân đến đây chữa trị, mặc dù bị Hồ Tôn Hiến nhốt vào phòng cảnh cáo nhưng mỗi khi thoát ra ngoài được, nàng ta lại kiểm cố cản trở Thúy Vân.

Không tài nào hiểu nổi, mọi chuyện càng lúc càng rối rắm, bên phía Thước Hỉ cùng Từ Hải thì cứ nhất định “áng binh bất động”, bên phía Hồ Tôn Hiến lại chả thấy rục rịch gì cả. Thây kệ, chữa bệnh cũng là nghề của Thúy Vân, thôi thì cứ tập trung làm những việc mình cần làm thôi. Có khi nào lúc Thúy Vân chữa hết cho vị phu nhân này sẽ được Hồ Tôn Hiến thưởng cho một đồng vàng, có vàng rồi nàng sẽ lại tiếp tục bỏ trốn!

Cơ mà không được, thôi bỏ đi, ai biết được Từ Hải, không khéo hắt đến tận nhà ám sát nàng luôn ấy chứ, đó là chưa kể còn có Thước Hỉ (-_-), thôi vậy!

Loại độc này nói dễ không dễ, khó cũng không khó, chỉ là thời gian điều trị hơi lâu, mất hơn một tháng gương mặt của vị phu nhân kia mới bình thường trở lại. Sau khi gỡ lớp băng thuốc được quấn trên mặt nàng ấy ra, Thúy Vân cực kỳ ngạc nhiên. Người này... rất trẻ, xấp xỉ tuổi Thúy Vân là cùng. Theo những gì Thúy Vân được biết, nàng ta tên là Hồng Nhạn, là một nha hoàn được Hồ Tôn Hiến cứu về từ lúc còn bé tí. Hồng Nhạn cùng Hồ Nguyệt Nga là tri kỉ của nhau, đi đâu cũng như hình với bóng, chính vì như vậy nên địa vị trong phủ của Hồng Nhạn cao hơn khá nhiều so với những người nô tài khác...

Điều này Thúy Vân tạm thời có thể thông cảm cho Hồ Nguyệt Nga, người thân thuộc bên cạnh đang là hảo hữu, bỗng chốc một ngày người ấy trở thành vợ của cha mình, chắc có lẽ... hơi khó chấp nhận.

Hồng Nhạn là một người rất ít nói, dù không bị cầm nàng ấy cũng chẳng bao giờ mở miệng, ngay cả khi Thúy Vân bôi thuốc lên vết thương đã làm mủ trên người, nàng ấy cũng không hề hé răng một tiếng.

“Tam phu nhân, ngài có muốn nhìn thử không?”

Hồng Nhạn nghe Thúy Vân hỏi thế thì nhướn đôi mi cong lên, đôi mắt đượm buồn nhìn nàng, đầu nhẹ lắc từ chối. Nàng ấy không muốn, Thúy Vân cũng không ép nên dẹp tấm gương đồng xuống, vẫn theo thói quen cũ mà ngồi xuống giường, tay bắt đầu xoa nhấn vào vài huyệt ở trên mặt, đôi lúc mở miệng hỏi: “Phu nhân, ta chưa bao giờ thấy ngài cười hay nói gì cả!”

Không có tiếng trả lời, Thúy Vân vẫn rất kiên nhẫn, trong giọng nói không hề mang theo tí tức giận bức dọc nào: “Ta nghĩ ngài nên ra ngoài vận động nhiều một tí, nằm mãi ở nơi này thật sự rất không tốt!”

Hồng Nhạn mở mắt lên liếc nhìn Thúy Vân, đoạn, quay mặt vào trong vách nằm, tay kéo tấm chăn lên che đầu lại.

Chắc, lòng tốt bị từ chối đã đành, vậy mà còn bị từ chối trong suốt một thời gian dài, Thúy Vân cũng có hơi chán nản nên nàng không dây dưa nhiều nữa, đứng dậy xách đồ đạc đi thẳng ra cửa. Lúc bóng của Thúy Vân đi khuất xa, Hồng Nhạn từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt bắt đầu thay đổi, hơi nhú mi nhìn phía nàng vừa rời đi.

Tối hôm đó Từ Hải báo cho nàng một tin khá là chấn động: “Vân Du, ta đã dò tìm ra được dấu vết của phu nhân rồi!”

Thúy Vân nghe xong chỉ muốn rơi lệ, tìm ra được dấu vết của phu nhân nghĩa là gì? Nghĩa là sắp cứu được phu nhân trả về cho Ngũ Phong thuyền chủ, sau đó thì sao? Sau đó, bọn Thước Hỉ cùng Từ Hải phải giữ lời hứa đi tìm đại tì giúp cho Thúy Vân! Trời ơi, sắp thoát nạn rồi! Hơn một tháng chịu đựng Hồ Nguyệt Nga, Thúy Vân cũng sắp nổi khùng, may mắn là ngày chào tạm biệt nàng ta không còn xa nữa!

Nàng không biết Từ Hải bắt đầu tìm hiểu khi nào nhưng về tốc độ cùng năng lực của Từ Hải, Thúy Vân không cần quan tâm, chỉ ngồi chờ kết

quả. Để cho chắc ăn, tối hôm đó Thúy Vân cùng Từ Hải đến một tòa nhà nằm ở ngọn đồi phía sau Trục Lệ kiểm chứng xem có đúng không.

Từ Hải cõng Thúy Vân trên lưng, vừa phi vừa chạy lên núi tránh tốn nhiều thời gian, nhân tiện giải thích cho nàng nghe những gì mình đã tìm được: “Bọn người của Hồ Tôn Hiến cách hai hôm lại đến đây một lần, nơi này rất ít người qua lại, mỗi lần đến đây ta đều bị mất dấu của chúng. Theo như thường lệ thì hôm nay bọn chúng sẽ không đến đây...”

“Đại ca, vậy huynh nghi ngờ chúng nhốt phu nhân ở đây ư?”

“Ừ, Hồ Tôn Hiến là một tên khá xảo quyệt, ta cùng Trần Đông khó lòng mà đoán ra được chuyện gì...”

Thúy Vân đang định gật gù khen Từ Hải vài câu để an ủi thì bất ngờ hét to: “Á, cẩn thận!”

Thúy Vân thấy cành cây to trước mặt, hoảng hồn vội lấy hai tay vây chặt cổ Từ Hải lại, chân cũng quắp cứng vào hông Từ Hải, mặt ụp sát vào hõm vai để tránh bị cành cây kia đập cho vỡ đầu. Nhìn đi, to như thế, đập trúng không chết mới là lạ!

Sau khi đã đi vượt qua nó, nàng vượt trán ngoái cổ lại nhìn cành cây khủng bố ấy, trong lòng nể phục Từ Hải không thôi! Cả một rừng cây vậy mà hản di chuyển rất êm ái, rất nhẹ nhàng. Cờ Thúy Vân mà là Từ Hải, sáng ngày mai sẽ đi được nửa đường. Do mãi mê suy nghĩ lung tung, Thúy Vân không nhận ra người đang cõng mình có hơi liêu xiêu không vững nhưng rất nhanh sau đó hản lấy lại bình tĩnh, chân đạp mạnh lên một tảng đá to, tiếp tục leo lên đỉnh núi.

Trời đêm đen kịt, ngoài âm thanh xào xạc cùng tiếng vù vù sát bên tai, Thúy Vân không nghe được gì nữa, chỉ là nàng có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo u ám ở nơi này kinh khủng thế nào, trong không khí mang rất nhiều hơi nước, đi được nửa chặng đường, tóc Thúy Vân đã ướt

chém nhẹp bết chặt vào nhau. Trước khi đi Thúy Vân không thể ngờ tới chuyện ở đây lạnh như thế nên chỉ mặc 1 lớp quần áo mỏng, bây giờ thì hay rồi, lạnh thấu xương. Cơ thể vô thức nép sát vào lưng Từ Hải tìm hơi ấm, Từ Hải hơi ngoái đầu nhìn lại phía sau, sau đó tiếp tục lao về phía trước.

Lên đến nơi, Từ Hải đặt Thúy Vân xuống, bản thân đứng yên nghỉ một hồi mới bắt đầu đi xung quanh dò xét. Thúy Vân co chân ngồi trên mỏm đá, hai tay ôm chặt đầu gối, ánh mắt ngó xung quanh năm tìm kiếm phụ Từ Hải, tiếc là nhìn mãi cũng không thấy gì, ngay cả Từ Hải đi được mấy vòng đằng kia cũng chịu thua. Cả hai đứng lại cùng nhau nghĩ cách để tránh mất nhiều thời gian, Từ Hải thở dài: “Ta chỉ biết bọn chúng thường hay đến đây... Còn lại...”

Thúy Vân đương nhiên biết Từ Hải muốn nói gì, lên đến đỉnh núi thì bọn họ phải tự mình tìm lấy, có điều tìm mãi mà không phát hiện ra được cái gì. Thúy Vân xoa xoa tay vào nhau, ngược nhìn Từ Hải: “Đại ca, chắc hẳn là phải có... Trong hang đá chăng?”

“Đã tìm rồi, không thấy...”

Do trời quá lạnh nên Thúy Vân chỉ biết ngồi yên một chỗ mà run chứ không làm được gì hết, Từ Hải thấy Thúy Vân run rẩy thế kia thì trong lòng xót xa, đưa lớp áo bên ngoài của mình cho Thúy Vân, bảo nàng ngồi yên đấy. Hắn đi lại một lần nữa, lần này xem xét rất kỹ, không hề bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Quả nhiên một lát sau đã nghe tiếng Từ Hải nhỏ giọng gọi Thúy Vân: “Vân Du, nhanh qua đây đi!”

Thúy Vân nhìn cái lỗ hơi khiêm tốn trước mặt mình, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Từ Hải. Không ngờ hắn lại có thể tìm ra lối đi bí mật này, càng không thể ngờ là cái lối đi chết dịch ấy lại nhỏ bé thế kia. Thúy Vân meo méo: “Đại ca, phải chui vào đó thật à?”

“Để ta đi trước cho, người chờ vào theo sau...”

Thúy Vân nhất quyết níu chặt áo của Từ Hải không cho: “Không được, ta không dám đi phía sau, lỡ có ai đuổi theo?”

Từ Hải bất lực vỗ trán, sau đó nói: “Vậy ta đi phía sau, người...”

Thúy Vân chưa nghe hết câu đã gào lên: “Không được, lỡ có thứ gì xuất hiện phía trước thì biết làm thế nào?”

Từ Hải: “...”

Cuối cùng xuất hiện cảnh tượng hai tay Thúy Vân cầm hai cây củi dài, bụng cột một sợi dây, đầu kia nối với eo của Từ Hải, Từ Hải đi phía trước kéo nàng đi đến đâu thì nàng đi đến đó, có hai tay để chiến đấu rồi, không ai ngán ai hết! Trong này rất tối, Từ Hải lo lắng cũng đứng.

Lối đi này vừa đủ cho một người, trên vách tường đầy rong rêu, mùi ẩm mốc cứ xộc vào mũi khiến Thúy Vân rợn cả người, nhanh chân chạy theo Từ Hải. Đi một đoạn đường khá dài, đã không còn thấy được ánh trăng bên ngoài nữa, thứ còn lại chỉ duy có bóng tối đến đáng sợ. Thấy Từ Hải dừng lại, Thúy Vân cũng đứng yên không nhúc nhích chờ xem Từ Hải dặn dò gì, nào ngờ hẵn lại đứng yên bất động. Thúy Vân bắt đầu có hơi lo sợ, tay giật giật áo của Từ Hải, e dè hỏi:

“Đại ca, sao vậy?”

Nhờ Thúy Vân gọi Từ Hải mới hoàn hồn lại, hít sâu vào một hơi khiến Thúy Vân hơi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hẵn căng thẳng như thế. Chẳng lẽ...?

Quả nhiên Thúy Vân đoán không sai, nơi cuối cùng của lối đi nhỏ này là một ngục giam, trên tường treo đầy xiềng xích, phía bên trái lối đi có một ngọn đuốc nhỏ le lói cháy, ánh sáng mù mịt, trên nóc của ngục giam có một khung sắt, ánh trăng yếu ớt rọi soi xuống đây.

Từ lúc tiến vào tới ngực thất này, Từ Hải không hề mở miệng nói nửa chữ, hăn cứ như người mất hồn, vô thức tiến về phía trước, Thúy Vân bị Từ Hải lôi đi cũng đi theo, tới khi nhìn thấy một bóng người bê vết máu nằm ẩn trong đồng rơm nàng mới thảng thốt đưa tay lên che miệng lại. Nàng có thể lờ mờ đoán được kia là nơi gian giữ mẹ của Thước Hi nhưng không thể ngờ là bà ấy lại trở thành hình dạng thế này...

Trước mặt Thúy Vân là một bộ quần áo màu trắng đẫm máu, vết mới vết cũ đậm nhạt chồng chất lên nhau, đầu tóc rối tung cả lên, gương mặt chẳng chít vết roi, không còn nhận dạng rõ nữa, bờ môi ứa máu, cánh tay đầy ghẻ lở, mùi khai ngấy lan tỏa ra trong không trung, trong góc còn nhìn thấy phân người hôi thối...

Từ Hải không hề quan tâm tới những thứ đó, hăn quỳ xuống, nhỏ giọng gọi: “Phu nhân...”

Thúy Vân thì không rảnh rỗi như thế, nàng vội ngồi xuống bắt mạch cho phu nhân, tình trạng của bà ấy nặng thế này, không biết có qua khỏi hay không. Sau khi bắt được mạch, Thúy Vân mới thở phào, quay lại nói với Từ Hải: “Đại ca, phu nhân chỉ bị nhiễm lạnh, thêm vào đó nhiều vết thương quá nên mới ngất xỉu thôi, chúng ta nhanh chóng cứu bà ấy đi!”

Lúc này Từ Hải tháo vát bình tĩnh đã biến đâu mất, chỉ biết làm theo lời Thúy Vân nói, cả hai cố gắng giựt lấy đầu mắt xích đang trói tay phu nhân lại, tuy nhiên có làm thế nào sợi xích cũng không đứt, cứ như vậy trời gần sáng thì Từ Hải bắt đầu lấy lại tinh táo thường ngày, hăn giữ tay Thúy Vân đang cố gắng lấy đá tảng đập vào dây xích lại, kéo nàng đứng lên đi ra ngoài. Thúy Vân la lên: “Đại ca, huynh làm gì vậy? Chúng ta phải cứu phu nhân...”

“Hai người chúng ta không làm được gì đâu, ta cũng đã thử rồi, bây giờ phải trở về để tránh bị nghi ngờ.”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thúy Vân Bị Bắt

Thúy Vân bị Từ Hải lôi một mạch trở về, vừa kịp lúc trời tờ mờ sáng, nàng thay quần áo xong vội chạy ra phía trước canh cửa lại ngăn không cho cô bé tì nữ của Hồ Nguyệt Nga đi vào trong phòng. So với thời gian một tháng trước kia, bây giờ Châu Nhi nói rất nhiều, rất hoạt bát, hoạt bát tới nỗi Từ Hải phát bực với cô nhóc này.

Vì cái lí do gì mà cô ta cứ lộn vờn quanh tiểu tử kia?

Lúc Từ Hải thay quần áo bước ra ngoài thì thấy cảnh Thúy Vân đang ngồi trên ghế gỗ, Châu Nhi thì đứng bên cạnh, dường như đang nói gì đó rất vui vẻ, Châu Nhi bẽn lèn cười duyên một tiếng, gương mặt non nớt hơi đỏ ửng lên, đôi lúc tay còn vô tình níu lấy áo của Thúy Vân.

Từ Hải cúi!

Hắn không nói không rằng, lăm lăm cúi thẳng tới trước mặt Thúy Vân, nắm tay kéo nàng đi mất dạng, mặc kệ cho Từ Hải kéo mình, Thúy Vân vẫn lịch sự cười với Châu Nhi: “Hôm nay e là ta không thể đến dùng bữa sáng với tiểu thư được, phiền muội nói lại với cô ấy...”

Châu Nhi nghệt mặt, không thể ngờ rằng người vừa mới ngồi trước mặt mình, vậy mà bây giờ đã biến đâu mất dạng, chỉ để lại câu nói dở dang. Nàng ấy luyện tiếc gọi: “Công tử...”

Tiếc là “công tử” đã bị “tỉ phu của công tử” kéo đi về xó nào đó mà ngay cả tác giả cũng không rõ rồi!

Cả hai đi lại trên đường phố tấp nập, Thúy Vân hơi sợ nên không dám đi cùng Từ Hải, vốn ban đầu cả hai đi ngang hàng nhau nhưng càng về sau thì nàng càng đi chậm lại, giữ cho khoảng cách giữa mình và Từ Hải an toàn mới nhẹ nhõm được một chút. Mà quái, làm gì sáng sớm mặt đã đen như lọ nôi thế, đã vậy sát khí còn bốc lên cuồn cuộn, ngay cả gân trên tay cũng nổi lên rần rần.

Tính khí quá thất thường, thôi tránh xa ra cho lành chuyện!

Tiếc là Từ Hải không nghĩ được giống Thúy Vân nên khi thấy nàng bị tuột lại sau lưng mình, hăn lạnh nhạt ôm kiếm đứng lại chờ, đầu hơi ngoái lại ý cảnh cáo, Thúy Vân bị ánh mắt như dao găm kia xía trúng vào người thì vội tăng tốc lon ton chạy tới đi bên cạnh Từ Hải, miệng cười xuề xòa: “Đại ca, huynh không nên để vẻ mặt khó coi đó đi ra ngoài phố, người ta sẽ chú ý...”

Nghe Thúy Vân nói vậy, Từ Hải hơi đờ lại, nét mặt giãn ra một chút nhưng vẫn giữ nguyên thái độ hờ hững với Thúy Vân. Nàng cũng lười quan tâm, chỉ bận suy nghĩ xem bây giờ nên mua thuốc gì chữa bệnh cho phu nhân trước. Cả hai dừng lại trước một y quán, Thúy Vân đi vào, rất nhanh sau đó đã trở ra, trên tay cầm theo một mớ thuốc to nhỏ đủ loại.

Trưa hôm sau Thúy Vân đã chế xong thuốc, vì phu nhân bị giam trong núi rừng hoang vu nên khó lòng nấu thuốc giống bình thường được nên đành phải vo lại thành viên, tuy không chất lượng bằng những loại thuốc khác vì thời gian chế tạo quá ngắn nhưng ít nhiều vẫn sẽ giúp phu nhân hồi phục lại.

Thuốc đã có trên tay, thế nhưng không hiểu sao Thúy Vân cứ thấy bất an...

“Đại ca, chúng ta... ta cảm thấy có gì đó...”

“Vân Du, nhanh đi, ta đã liên lạc với bọn Trần Đông rồi, đúng tối nay bọn họ sẽ đến đó, chúng ta mau đi thôi!”

Nhìn thấy vẻ hồ hởi của Từ Hải, Thúy Vân đành đi theo, dẹp mấy cái suy nghĩ cảm tính kia sang một bên. Lần trước đã tìm được rồi nên lần này đi tới nơi rất nhanh, vừa đặt Thúy Vân xuống Từ Hải đã phải quay lại bìa rừng để đón bọn Trần Đông đến đây. Thúy Vân cũng không phải trẻ con, đứng ở đây một mình quả thật không làm khó nàng được, vả lại nàng cần cho phu nhân uống thuốc, càng sớm càng tốt!

Đứng trước cửa động vào hang, trái tim của Thúy Vân bất giác đập liên hồi, như thể có chuyện gì đó kinh khủng lắm sẽ đến. Nàng nhú chặt mi, một tay ông chặt lồng ngực lại, sau khi trấn tĩnh lại, nàng lần mò mở cơ quan bí mật trên vách đá ra.

...

Trần Đông quay sang an ủi Thước Hỉ: “Chúng ta sắp tới nơi rồi, mọi đường căng thẳng nữa!”

Thước Hỉ nghẹn ngào nói không ra lời, cũng hơn ba năm rồi nàng không có gặp mẫu thân, không biết bà sống như thế nào, bị bọn quan lại thối nát kia tra tấn nhiều ra sao... Nước mắt của Thước Hỉ cứ rơi xuống liên tục, bọn Đình Trung Trọng Nghĩa im lặng không lên tiếng nói, tập trung chạy theo Từ Hải phía trước. Tìm được phu nhân, triều đình sẽ không còn gì để gây áp lực với bọn họ nữa cả, thuyền chủ cũng sẽ bỏ ý định đầu hàng cho triều đình.

Từ Hải đang lao đi vùn vụt phía trước bỗng nhiên khựng lại, Trần Đông thấy dáng vẻ bất động của Từ Hải thì tiến lên phía trước định hỏi xem có chuyện gì, nào ngờ bị cảnh tượng phía trước làm cho người vốn điềm tĩnh như Trần Đông cũng phải giật mình.

Nơi Từ Hải dừng lại không có bất kì hang đá nào cả, ngay cả cửa động cũng không còn, chỉ còn lại đồng đồ nát.

Giữa lớp bụi mù mịt là một tấm giấy lụa, được chặn lại bởi một cây trâm ngọc.

Từ Hải nhìn thấy cây trâm ngọc kia thì thất thần, chỉ biết trơ mắt nhìn cây trâm kia.

Bọn Đình Trung cùng Trọng Nghĩa vội nắm lấy tấm lụa để xem, xem xong mặt ai cũng xám như tro tàn, căng thẳng lên đến tột điểm, Thước Hỉ là người đi, ngất lịm, may mắn được Trần Đông đỡ lại kịp thời. Hắn lo lắng nhìn lại nội dung của tấm lụa, sau đó lo lắng nhìn Từ Hải: “Từ Hải, bây giờ không được manh động, có lẽ Hồ Tôn Hiến đã phát hiện ra chúng ta rồi. Nhanh chóng rời khỏi đây mau, tiểu tử kia sẽ không sao đâu.”

Trần Đông nói là làm, vội bế Thước Hỉ rời khỏi khu rừng, mọi người đều đã đi hết, Từ Hải vẫn đứng lại nơi đó, cổ tay siết chặt kiếm bên hông, tấm lụa bị nội lực chấn kinh của hắn dày vò chịu không nổi nên bị nghiền nát thành tro bụi, rơi lả tả trên đất.

“Mạng đổi mạng, con gái Uông Trục đổi lấy Vân Du.”

Hồ Tôn Hiến, người được lắm, tiếc là lần này người bày mưu tính kế lên sai đối tượng rồi.

Trong lúc đám người Từ Hải đang rối ren không yên thì người bị bắt là Thúy Vân lại vô cùng nhàn nhã ngồi trong phòng uống trà. Bây giờ đã bị phát hiện, vả lại hắn sẽ không giết mình nên Thúy Vân rất vô tư thoải mái ngồi nhìn thẳng vào mắt Hồ Tôn Hiến mà không sợ sệt giống khi trước nữa. Hồ Tôn Hiến cười nhẹ, nâng tay rót đầy tách trà đang uống dở của Thúy Vân. Nàng nhìn chăm chăm, một hồi lâu sau mới đưa lên mũi ngửi sơ qua, cuối cùng mới nâng chén cạn ly rồi mới uống.

Thấy Thúy Vân đa nghi như vậy, Hồ Tôn Hiến cũng không nói gì, hẩn chỉ ngồi vui vẻ gắp thức ăn cho tam phu nhân đang ngồi bên cạnh. Gương mặt của Tam phu nhân Hồng Nhạn, tuy chưa khỏi hẩn nhưng ít ra đã hơn lúc đang bệnh rất nhiều, gương mặt nàng ấy cũng tươi tỉnh hẩn lên! Nàng ấy im lặng với tất cả mọi người, duy chỉ cười với Hồ Tôn Hiến, điều này khiến Hồ Tôn Hiến có vẻ vui mừng ra mặt, đôi mắt tràn đầy yêu thương mà lo lắng cho Hồng Nhạn. Hồ Nguyệt Nga ngồi đối diện đỏ cả mặt lên, không khí trong phòng hôm nay rất khác lạ, rất kì quái. Nàng ấy đứng lên, bắt luôn cả bàn ăn trước mặt mình dậy khiến thức ăn vốn được bưng riêng cho nàng ta đều văng tung tóe ra xung quanh, Thúy Vân nhanh tay vội che tô thịt hầm của mình lại tránh bị thức ăn của Hồ Nguyệt Nga bay vào, khéo lại vớt cả tô ấy chứ!

Hồ Nguyệt Nga chỉ tay vào mặt của Tam phu nhân, móng tay đỏ chót khiến người ta gai cả mắt: “Cha, cha cứ bị ả ta mê hoặc đi, sau này cha sẽ hối hận...”

“Câm miệng!”, không đợi cho Nguyệt Nga nói hết, Hồ Tôn Hiến đã tức giận đập bàn thật mạnh, dẫn đôi đũa trên tay xuống, tay kia vẫn ôm chặt Tam phu nhân Hồng Nhạn, mắt đỏ lên: “Đồ bất hiếu, con còn dám nói như thế với di nương thì ta sẽ không nương tay đâu. Người đâu, nhốt tiểu thư vào phòng, không cho ra ngoài nửa bước!”

Hồ Tôn Hiến vừa nói xong, hơn năm binh lính xông từ ngoài cửa vào, mặc kệ Hồ Nguyệt Nga là con gái cưng của Hồ Tôn Hiến mà thô bạo lôi nàng ấy đi mất, ngay cả góc váy lụa của nàng ta cũng bị vướng vào một cành cây rồi nát bươm ra. Hồ Nguyệt Nga uất ức hét to: “Cha, cha đừng bao giờ hối hận, cha hãy nhớ lấy ngày hôm nay... Cha! Cha, thả ta ra...”

Sức lực của một nữ nhân chân yếu tay mềm so với mấy vị nam tử hán lực lưỡng kia... Ngay cả Thúy Vân cũng cảm thấy hơi lo lắng cho Hồ Nguyệt Nga. Chuyện không có gì, chỉ là cha nàng ta cưới thêm vợ nhỏ thôi, sao nàng ta cứ làm căng chuyện này nhỉ? Nguyệt Nga vùng vẫy kịch liệt

nhưng không tài nào thoát ra được đành tiếp tục gào: “Cha, cô ta là gián điệp của...”

Thúy Vân nghe không rõ, tiếc là Nguyệt Nga đã bị lôi đi mất, nhưng nếu nàng nghe không lầm thì... dường như Nguyệt Nga nói Tam phu nhân là gián điệp.

Gian tặc của ai nhỉ?

Sau khi Hồ Nguyệt Nga bị lôi đi mất, mấy tì nữ khom người kính cẩn ngồi xuống dọn dẹp lại đồng đồ nát mà Nguyệt Nga tạo ra khi này, mọi việc đều quay lại như thường, mấy cô ca kỹ lấy lại tinh thần tiếp tục múa hát như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Thúy Vân suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, Hồ Nguyệt Nga và Tam phu nhân Hồng Nhạn có mâu thuẫn với nhau, Hồ Tôn Hiến rất yêu thương con gái nhưng lại sủng ái vị phu nhân này hết mực...

Thấy Thúy Vân nhìn mình, Hồ Tôn Hiến cười to nâng rượu lên: “Vân Du công tử, lần này ta phải có lời khen ngợi, các người che dấu rất tốt, nếu không phải lần cuối cùng có một mình người đi vào hang động thì còn lâu ta mới bắt được các người phải xuất đầu lộ diện! Khá khen cho Từ Hải cùng Trần Đông nhỉ!”

Hắn ta nâng tay hô cạn ly, sau đó uống một mạch hết sạch. Thúy Vân lịch sự cười nhẹ đặt ly rượu sắp tràn của mình xuống bàn, chỉ hơi hớp một ngụm, đầu lại cúi xuống không nhìn ai.

Từ Hải, huynh định chừng nào mới xuất hiện? Các người không xuất hiện, coi như cái mạng này của ta đi tong!!!

Hồ Tôn Hiến coi như cũng nhân đạo, nhốt Thúy Vân vào một gian phòng không đến nỗi tồi tàn, chỉ hơi rách nát cũ kỹ mà thôi. Nàng đi một vòng xem xét, cửa sổ đã bị đóng chặt từ bên ngoài, cửa ra vào thì miễn bàn,

đừng mong có cơ hội trốn thoát. Thúy Vân thở dài, đành ngồi xuống bàn, trong đầu sắp xếp lại tất cả những chuyện xảy ra.

Nàng cùng Từ Hải tiếp cận Hồ Nguyệt Nga, đột nhập vào phủ Ngự Sử, sau đó suốt một thời gian lại không tìm ra manh mối gì, bỗng nhiên cách đây hai hôm Từ Hải lại phát hiện ra nơi nhốt phu nhân. Hôm sau khi trở lại, Thúy Vân bị bắt giữ làm mồi nhử bọn Trần Đông cùng Thước Hỉ xuất hiện.

Dường như... có một âm mưu ở đây.

Hóa ra là vậy...

Từ Hải vì nóng lòng cứu phu nhân mà mất đi cả sáng suốt, hành động theo cảm tính, chỉ một lòng muốn cứu phu nhân ra mà quên mất sự xảo quyệt của Hồ Tôn Hiến. Hắn ta không có bất kì một hành động nào đáng ngờ trong suốt thời gian vừa qua, chờ khi Từ Hải mất cảnh giác thì giả vờ dụ các nàng vào bẫy.

Bây giờ Thúy Vân mới rõ tại sao trước kia Trần Đông từng không đồng ý để Từ Hải đi đến nơi này. Tâm địa thâm sâu của Hồ Tôn Hiến không phải ai cũng có thể đoán ra. Từ Hải tuy rất giỏi võ công nhưng bàn về khoản mưu mô này thì không bằng một góc với Hồ Tôn Hiến.

Tốt rồi, hay rồi, bây giờ Thúy Vân nàng chỉ còn cách chống cằm ngồi chờ hên xui may rủi mà thôi. Không biết bọn Trần Đông cùng Từ Hải đang làm gì, mong là bọn họ không đi mất luôn bỏ nàng lại ở đây!

Haiz... Giang hồ hiểm họa khó lường thật!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Được Cứu

Tối hôm đó lúc đang ngủ thì Thúy Vân nghe thấy có tiếng động lạ ở ngoài cửa. Nàng kéo chăn trên người lại, mắt nhìn chăm chăm ra cửa.

Là Từ Hải đến... hay là Hồ Tôn Hiến muốn nhân lúc đêm khuya mà thủ tiêu nàng cho đỡ tốn cơm tốn gạo?

Cạch một tiếng, ổ khóa bằng đồng bị bung ra, tiếng dây xích leng keng chạm vào nhau, sau đó rơi xuống đất. Cửa dần dần mở, một bóng đen nhanh chóng đi vào trong phòng, ngay cả cửa cũng không thềm đóng lại. Bóng đen đó đi đến bên giường chỗ Thúy Vân đang nằm, nắm tay Thúy Vân lôi dậy, miệng không hề nói một câu, chỉ ném cho nàng một tấm vải màu đen. Thúy Vân ngơ ngác nhìn người kia lôi mình đi với tốc độ chim bay, mãi đến khi đi ra khỏi nơi đã giam cầm Thúy Vân mấy hôm nay mới dừng lại cho nàng thở dốc.

Thúy Vân lè lưỡi, chạy nhanh như vậy, nàng chạy theo muốn đứt cả hơi!

“Người... người là...?”

“Im lặng!”, người kia không cho Thúy Vân nói hết câu đã túm nàng lại lôi vào một góc tường, chờ khi đoàn binh lính đi tuần tra qua hết mới kéo Thúy Vân đi tiếp. Gió đêm thổi bay áo choàng đang trùm trên đầu của người kia xuống, Thúy Vân trợn trừng mắt lấp bắp kinh hãi: “Châu... Châu Nhi?”

Châu Nhi quay đầu lại nhú mi nhìn Thúy Vân, ý không vừa lòng, bây giờ là lúc nào rồi lại còn chững ra mấy cái vẻ mặt vô dụng đó? Không để cho Thúy Vân định hình, Châu Nhi đã nắm tay nàng, chân nhún một cái, bay qua luôn vách tường bên kia.

Ach, Thúy Vân choáng váng, cô bé này còn thô bạo hơn cả Từ Hải, không thể tin được gương mặt lạnh như đúc bằng sắt kia chính là Châu Nhi, là cô bé đáng thương lúc nào cũng rụt rè sợ hãi. Châu Nhi kéo áo choàng khi này bị gió thổi bay xuống, chân cứ bước đi liên thoắt. Quái lạ, tại sao hôm nay lính canh khá ít, thậm chí trên suốt đường đi hầu như chỉ gặp vài tên.

Lúc Thúy Vân thắm mệt, nàng ta mới quay lại nói với Thúy Vân: “Sắp tới nơi rồi, chỉ cần đi hết con đường này sẽ thoát...”

Châu Nhi nói nửa chừng thì khựng lại, Thúy Vân thấy nàng ta dừng nên dừng lại theo, đưa mắt nhìn về phía trước.

Quào, đúng là đời không như mơ, đã sắp thoát rồi sao lại còn gặp phải chướng ngại vật gian nan trắc trở thế này?

Hồ Nguyệt Nga trùm một cái áo choàng màu tối, khuôn mặt có vẻ cũng hơi nhột nhột, tay đang giấu một vật gì đó, thấy Thúy Vân đang bị người kia lôi đi thì đứng khựng lại, dùng vẻ mặt đề phòng nhìn hai người các nàng. Cuối cùng nàng ta mới mở miệng: “Vân Du, sao chàng... người này là ai?”

“Người này” trong miệng của Hồ Nguyệt Nga chính là Châu Nhi, chẳng lẽ Châu Nhi có thân phận gì đó khó nói hay sao? Vậy là.. ngay cả Hồ Nguyệt Nga cũng không biết nàng ta là ai!

Châu Nhi vung tay, kiểm rút ra ngoài, chĩa về hướng Hồ Nguyệt Nga đang đứng mà gằn giọng: “Tránh ra...”

Nguyệt Nga ban đầu không chú ý lắm, dường như còn không hề sợ hãi, chỉ chăm chăm nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt mang theo nhiều loại cảm xúc khó nói khiến Thúy Vân rợn cả da ốc lên. Nàng ấy nhìn hồi lâu, dường như nước mắt trào ra, sau đó cúi đầu xuống nhường đường cho Châu Nhi cùng Thúy Vân rời đi. Nàng ấy sụt sùi, nghẹn ngào nói: “Vân Du, chàng mau rời đi đi, đừng để cha ta bắt lại... Nhất định phải bảo trọng nhé!”

Ba người các nàng dùng dằng tại nơi này khá lâu khiến quan binh chú ý, một tốp khoảng năm người đi lại gần đó, vén lùm cây lên thì thấy Hồ Nguyệt Nga đang đứng nơi đó có một mình, bọn họ khom người hành lễ, sau đó hỏi: “Tiểu thư, tiểu thư có thấy điều gì bất thường không ạ? Khi này chúng thuộc hạ nghe có tiếng người nói chuyện...”

Hồ Nguyệt Nga thẳng lưng nhìn lên trên trời, ánh mắt buồn bã diêm lệ, nhẹ giọng: “Không có, chắc là các người nghe nhầm...”

Bọn binh lính vốn nghe tiếng tiểu thư Hồ Nguyệt Nga tính khí nóng nảy rất kì dị nên cũng không dám nói nhiều, có câu trả lời xong vội rời đi, để lại mình Nguyệt Nga. Nàng ấy siết chặt chìa khóa trong tay lại, bất giác nhoẻn miệng cười! Chỉ cần chàng được cứu là ổn, ai cứu cũng đâu có quan trọng!

Thúy Vân không có ngu nên nàng hiểu được tình cảm mà Hồ Nguyệt Nga dành cho nàng là gì, tiếc là nàng... cũng y hệt như nàng ta, làm sao mà đáp trả lại được!

Lần này Thúy Vân tập trung hết tốc độ để chạy theo Châu Nhi, đến lúc thoát hẳn ra ngoài mới an tâm thở dài một hơi. Từ xa đã nhìn thấy bóng dáng thân thuộc của Từ Hải cùng Đình Trung đang ngồi trên ngựa, Thúy Vân không nghĩ ngợi nhiều, vội chạy đến. Nào ngờ nàng vừa đi được mấy bước, đầu óc bỗng nhiên quay cuồng, cả người không khống chế được mà ngã xuống đất, ngất lịm đi.

Từ Hải hốt hoảng kéo Thúy Vân đứng dậy, không cho Châu Nhi chạm vào người nàng, gằn giọng, sát khí đằng đằng bao bọc lấy Châu Nhi. Châu Nhi điềm nhiên lấy trong túi áo ra một lọ sứ nhỏ đưa cho Đình Trung, lại quay sang nói với Từ Hải: “Hồ Tôn Hiến hạ độc vào thức ăn của công tử khiến hắn trở nên như thế kia, chỉ cần cho uống thứ này vào là sẽ ổn thôi!”

“Rốt cuộc người là ai?”

Trước khi Châu Nhi rời đi, Đình Trung mới lên tiếng hỏi một câu. Lúc bọn họ đang ở khách điểm bàn kế hoạch đi cứu Thúy Vân thì một người xuất hiện, phóng một phi tiêu kèm theo mảnh giấy “tối mai đứng ở cổng Tây của thành, Vân Du sẽ được cứu”. Bọn họ bán tín bán nghi, nhất là Từ Hải nhất định không chịu, đòi trở vào phủ cứu Thúy Vân nhưng Trần Đông không cho, bắt Từ Hải đi cùng Đình Trung, còn lại ba người kia cùng nhau đột nhập vào phủ cốt để cứu Thúy Vân, nếu cứu được phu nhân thì càng tốt.

Châu Nhi kéo mạng che mặt lên, vẫn không quên trả lời: “Ta là thuộc hạ của Lục đại nhân, chúng ta có cùng chung một kẻ thù, không cần lo ngại ta sẽ làm hại các người.”

“Vậy cô có biết phu nhân của chúng tôi bị giam ở đâu không?”

Châu Nhi dăm chiêu suy nghĩ, một lát sau mới nói: “Phu nhân chưa từng xuất hiện ở nơi này.”

Nàng ấy nói xong thì đi mất, Đình Trung nghe Châu Nhi nói Lục đại nhân thì suy nghĩ, sau đó quay sang nhìn Từ Hải như thể khẳng định xem mình nghĩ có đúng không: “Cô ta nói... Lục Phượng Nghi?”

“Có thể...”, Từ Hải đưa Thúy Vân lên ngựa, vội trở về. Tại sao khi này còn đang khỏe mạnh, bây giờ lại thoi thóp như thế không còn sống được bao lâu nữa thế này?

Hắn phi ngựa như điên, mặc kệ gió bên tai như gào như thét đập vào rát cả mặt, chỉ khư khư ôm chặt lấy Thúy Vân vào trong lòng, xiết chặt nàng lại đến nỗi muốn khảm nàng vào trong cơ thể mình. Nếu không phải tại hấn hấp tấp, Thúy Vân nào phải chịu cảnh kia. Thúy Vân mê man suốt đường về, Thước Hỉ nhìn thấy bọn họ thì cả kinh, vội chộp lấy Đình Trung lơ ngơ đứng đằng sau Từ Hải mà hỏi: “Này, công tử nhà ta bị làm sao vậy?”

“Bị Hồ Tôn Hiến hạ độc nhưng chúng ta có thuốc giải rồi, không sao đâu!”

Vốn Thước Hỉ còn muốn hỏi thêm nữa nhưng Trần Đông kéo tay nàng lại: “Thước Hỉ, Trọng Nghĩa đưa xe ngựa tới rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi thôi, nơi này không thể ở lâu. Phu nhân không ở nơi này, sáng mai chắc chắn Hồ Tôn Hiến sẽ phát hiện ra chuyện Vân công tử trốn thoát, chắc chắn sẽ cho người lục soát khắp nơi để bắt chúng ta.”

Tất cả mọi người đều nghe theo lời Trần Đông, hành lí đã sớm được dọn dẹp đầy đủ, chuyện kì lạ là... Từ Hải ôm Thúy Vân vào trong xe ngựa xong thì không chịu đi ra, chỉ nói với Trần Đông qua khung cửa sổ nhỏ: “Ta chăm sóc tiểu tử này, hấn là nam nhân, không tiện để Thước Hỉ vào đây...”

Thước Hỉ ngẩn người, cả bọn còn lại cũng ngẩn người, trợn mắt nhìn Từ Hải. Lần đầu tiên thấy cảnh tượng Từ Hải đại nhân đòi ngồi trong xe ngựa! Người đầu tiên lấy lại tinh thần là Thước Hỉ, nàng cười hề hề, tay dùng sức đẩy Trần Đông đang trợn ngược mắt lên đi chỗ khác, miệng đồng ý lia lịa: “Vâng, vậy giao công tử nhà ta cho huynh nhé! Ta cũng không thích ngồi xe ngựa, rất là tù túng, thôi thì cưỡi ngựa cho dễ chịu vậy!”

Thế là cả đoàn người âm thầm rời khỏi Trục Lệ, tuy trong lòng Thước Hỉ cùng mọi người rất thất vọng vì không tìm ra phu nhân nhưng không thể làm gì hơn, đành trở về. Thúy Vân nằm trong xe ngựa lúc tỉnh lúc mê. Lúc

tỉnh thì mở mắt ra cười toe toét với Từ Hải, tay cứ nắm chặt lấy áo của hắn mà khóc thút thít: “Từ Hải, cuối cùng cũng thấy huynh rồi! Bị nhốt một mình chẳng sung sướng gì! Phải chi có huynh bị nhốt chung thì ta cũng đỡ sợ!...”

Những lúc ấy, Từ Hải chỉ vỗ nhẹ lưng Thúy Vân dỗ cho nàng đi ngủ, thấy Thúy Vân dụi dụi vào người mình, trong lòng cứ lâng lâng hạnh phúc nhưng nàng lại không tỉnh táo mơ hồ thế này lại khiến hắn đau lòng không thôi.

Đó là lúc Thúy Vân tỉnh, còn khi nàng ngủ lại nằm mơ liên tục, nàng mơ thấy khi ấy lúc còn nhỏ, tí muội ba người các nàng vui vẻ chơi đùa cùng nhau, khi ấy đại tỉ luôn ở bên cạnh, lúc nào cũng nở nụ cười vô cùng hiền dịu với nàng, nàng ngã đã có đại tỉ đỡ, nàng khóc đã có đại tỉ vỗ về, nàng bị cha mẹ la mắng đã có đại tỉ đứng ra che chở... Những kí ức đó dường như sống lại rất chân thật, Thúy Vân còn nhớ rõ lúc bị Mã Giám Sinh bắt đi, đại tỉ đã khổ sở buồn bã ra sao, tuyệt vọng như thế nào. Lúc đại tỉ khổ sở nhất, nàng lại không giúp ích được gì nhiều...

Nước mắt của Thúy Vân tràn ra khoe mi ướt đầm cả vạt áo của Từ Hải, Từ Hải có làm thế nào cũng không nín, gọi nàng cũng không dậy, miệng cứ lẩm bẩm gọi: “Thúy Kiều... tỉ...”

Mặt Từ Hải xụ xuống, dần dần đen lại, đôi mắt âm u lạnh lẽo, ngay cả bốn người đi bên ngoài còn cảm nhận được, ai cũng tự giác thúc ngựa đi cách xa Từ Hải cùng Thúy Vân ra. Từ Hải dạo này quá nguy hiểm, cần phải đề phòng.

Từ Hải tức giận không thôi, tại sao mà hắn dám... tương tự một cô gái khác? Thúy Kiều là ai? Làm sao mà hắn quen biết Thúy Kiều kia? Chẳng lẽ... Vân Du đã có ý trung nhân? Hừ, ngay cả trong mơ cũng thấy chứng tỏ đây không phải là mối quan hệ bình thường, đã vậy còn dám ở trước mặt hắn là khóc lóc tỉ tê gọi tên người phụ nữ kia.

Muốn ném Thúy Vân xuống xe ngựa cho hăn tự xoay sở cho xong nhưng nghĩ lại đành phải ngồi yên ôm cho Thúy Vân ngủ. Sàn xe ngựa cứng, đường lại gồ ghề khó đi, chắc chắn nằm sẽ rất khó chịu, có hăn là tấm đệm cho nàng chắc sẽ dễ chịu hơn. Không biết làm gì hơn, Từ Hải đành bất lực thở dài... Hăn là nam nhân bình thường, tự nhiên trong lòng sẽ có người để thương nhớ, nếu đã như vậy, làm sao hăn có thể chấp nhận tình cảm mà Từ Hải dành cho đây...

Trước kia Thúy Vân có nói, sau khi giúp Thước Hỉ tìm phu nhân, nàng sẽ lên đường tiếp tục hành trình đi tìm người thân của mình. Tuy ngoài miệng thì gọi là tìm đại tỉ, ai mà biết được là đại tỉ hay là ý trung nhân?

Nếu Thúy Vân tìm ra cô gái tên Thúy Kiều kia, chắc chắn sẽ đưa nàng ta trở về, sau đó...

Sau đó thế nào không cần diễn tả cũng biết, bọn họ sẽ thành thân, sống thật hạnh phúc bên cạnh nhau, còn hăn, hăn lại tiếp tục cuộc đời lênh đênh trên biển cả của mình.

Nghĩ tới cảnh tượng tiểu tử này hạnh phúc ôm lấy cô nương tên Thúy Kiều kia vào lòng...

“Từ Hải? Huynh siết ta khó chịu quá...”

Thúy Vân vốn đang mê man nhưng bị Từ Hải siết chặt tới độ nội tạng bị ép lại như tấm giấy, không chịu nổi đành phải lên tiếng. Từ Hải thấy Thúy Vân tỉnh dậy thì không ôm nàng nữa, cũng không thèm trả lời, ngồi nhìn ra bên ngoài, mặc cho Thúy Vân muốn làm gì thì làm. Thúy Vân ngạc nhiên không hiểu tại sao Từ Hải lại thế kia nhưng cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến khiến nàng chưa kịp hỏi gì thêm đã lim dim nhắm mắt lại ngủ tiếp...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 61+2: Ngoại Truyện 4 Thước Hỉ Tào Lao!

Ban đầu Từ Hải chỉ lo lắng mỗi một việc, khi tên tiểu tử này biết được mình có tình cảm với hần thì hần sẽ sợ hãi xa lánh, nào ngờ sau khi nghe Thúy Vân gọi hai chữ “Thúy Kiều”, Từ Hải mới biết cảm giác lo lắng hơn gấp vạn lần.

Nếu hần không chấp nhận tình cảm thì còn có thể ép buộc được nhưng nếu hần đã yêu người khác thì... thật là khó nói.

Thế là nhân lúc Thúy Vân đang mê man, Từ Hải lôi Thước Hỉ ra một góc riêng, dùng vẻ mặt như sắp đi giết người mà hỏi chuyện, sát khí đằng đằng khiến Thước Hỉ mếu máo muốn bỏ chạy mà không dám. Từ Hải hỏi:

“Muội ở cùng với hần bao lâu rồi?”

“Bốn... bốn năm... Từ đại ca, huynh có sao không?”

“Không sao, vậy có biết ai tên là Thúy Kiều không?”

Thước Hỉ ngẩn tò te, gì vậy? Tự nhiên lại hỏi Thúy Kiều? Chẳng lẽ...???

Thước Hỉ run run chỉ ngón trỏ vào mặt Từ Hải: “Huynh... muội không ngờ huynh là kẻ hám sắc như vậy, chưa gặp mặt lần nào, chỉ nghe tiếng đồn đã đem lòng yêu cô ta rồi à?”

Lần này tới lượt Từ Hải ngẩn tò te: “Muội đang nói cái gì vậy? Ai yêu ai?”

“Ồ, không phải huynh...”

Nhìn thấy vẻ mặt còn cứng hơn cả đá, lạnh hơn cả băng trước mặt mình, Thước Hỉ vội ngậm miệng lại, đầu óc hoạt động hết công suất, dường như đã phát hiện ra chuyện gì. Đạo này Từ Hải rất quan tâm tới công tử, tuy không biểu hiện nhiều nhưng ai cũng nhận ra được, chỉ có cô ngốc kia không biết mà thôi. Nếu vậy, chắc chắn Từ Hải biết được cái tên Thúy Kiều từ miệng của Thúy Vân.

Chà, kéo Thước Hỉ ra đây để mà hỏi riêng... Ghen à?

Quên mất, trong mắt những người khác, Thúy Vân là nam nhân, một nam nhân nhắc tới một nữ nhân, lúc nào cũng khen ngợi hết mực, chả trách sao có người không hiểu lầm. Cơ mà sắp tới Thước Hỉ không có cơ hội đi cùng để thúc đẩy tình cảm cho hai người, dựa vào Thúy Vân thì coi như không được rồi, chỉ còn có mỗi Từ Hải. Mà để tạo động lực cho Từ Hải thì...

Thước Hỉ cười gian! Vẻ mặt đang bông đùa bỗng chốc trở nên nghiêm túc hơn hẳn, thậm chí còn hơi trầm trọng. Tay chấp ra phía sau lưng, vừa đi vòng quanh Từ Hải vừa chưng ra vẻ mặt thương tâm tột độ: “Nhắc tới mới nhớ, đúng là trước kia ta có gặp Thúy Kiều cô nương...”

Từ Hải nghe Thước Hỉ biết Thúy Kiều thì chăm chú chờ đợi Thước Hỉ nói tiếp. Thước Hỉ lượn được một vòng, đầu ngẩng lên trời: “Khi ấy công tử cùng Thúy Kiều cô nương rất khăng khít với nhau, ngày nào cũng như hình với bóng, là thanh mai trúc mã từ nhỏ tới lớn!”

Mặt Từ Hải đen lại từ từ!

“... Thúy Kiều cô nương rất xinh đẹp, lại rất yêu thương công tử nên đối với công tử, Thúy Kiều cô nương là người cực kỳ quan trọng...”

Từ Hải siết chặt nắm đấm lại, thanh kiếm bị bóp đến nổi vẹo sang một bên.

“... Tuy Thúy Kiều cô nương lớn tuổi hơn công tử nhưng tình mà hai người dành cho nhau thì không ai có thể chối bỏ được. Ban đầu gia đình của công tử ngăn cản tới cùng không cho hai người đến với nhau, mãi về sau thấy công tử cứng đầu quá đành phải để hã làm theo tiếng gọi của con tim...”

Rắc một tiếng, vỏ kiếm đáng thương xuất hiện một vết nứt dài.

Từ Hải khó khăn lên tiếng, giọng nói khản đặc: “Sao hã lại bảo phải đi tìm đại tử?”

Thước Hỉ chỉ chờ đợi bấy nhiêu đó, vội nhảy tới chụp lấy vai Từ Hải mà lắc: “Huynh không biết ư? Lúc đầu công tử chỉ một mực xem Thúy Kiều cô nương là tử tử của mình, điều đó khiến Thúy Kiều cô nương đau khổ vô cùng, lại gặp cảnh nhà tan cửa nát nên tự bán thân mình vào thanh lâu, lấy tiền đó cứu cha mẹ mình. Công tử ân hận vì không cứu được cô nương ấy nên trốn nhà bỏ đi, thế là phải cứu được Thúy Kiều cô nương trở về, bất chấp sự phản đối...”

Thước Hỉ lén nhìn Từ Hải một cái, trong lòng cười đến nổi ruột gan thắt bím lại nhưng vẻ mặt vẫn phải giữ nguyên: “Chắc là do thói quen từ nhỏ nên cứu gọi Thúy Kiều cô nương là đại tử!”

Từ Hải hừ lạnh một tiếng, định bỏ đi, nào ngờ Thước Hỉ lại chặn đường không cho hã đi tới, nheo mắt tỏ vẻ nguy hiểm: “Đại ca, ta chưa nói hết!”

“Còn gì nữa?”

“Ừm, cô nương Thúy Kiều kia... ta không thích cô ấy!”

“Sao lại không thích?”

“Cô ấy... cô ấy khá là già dặn, ta có cảm giác... công tử bị cô ta lừa đảo!”

Vẻ mặt của Từ Hải từ từ mới dần ra, sát khí cũng đã tản đi gần hết. Hắn hơi vui vẻ hỏi: “Vậy tên tiểu tử kia biết chuyện này không?”

“Đương nhiên là không, không nên mới bất chấp tính mạng mà đi tìm cô ta thế này!”

“Ồ, sao mọi người không nói cho hắn biết?”

Thước Hi: “...”, Từ Hải, không ngờ huynh bỉ ối không kém Trần Đông, chuyện như vậy cũng bắt ta đi nói!

“Dù sao đây cũng là chuyện riêng! Ý ta là, công tử vì hối hận ngày đó không giúp đỡ cô ta nên bây giờ liều mạng tìm cô ta về, nhưng huynh nghĩ đi, lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, lại ở trong thanh lâu, làm sao mà... Ít nhiều cô ta cũng có tướng công, thành gia lập thất rồi!”

Từ Hải gật đầu lia lịa, lại chờ nghe Thước Hi nói tiếp. Thước Hi hít một hơi thật dài lại bắt đầu: “Đây chính là cảm giác lúc còn nhỏ mang lại, bây giờ chưa chắc Thúy Kiều cô nương còn nhớ công tử, ta thì sợ khi thấy công tử, nàng ta nhất quyết sống chết không buông, công tử mùi lòng thương hại cứu giúp, cô ta sẽ lợi dụng công tử tiếp. Công tử nhà ta khá chất phác thật thà, dễ gì không bị lừa?”

Từ Hải hơi bối rối, hai tay khẽ xoa xoa vào nhau: “Vậy bây giờ... phải làm sao?”

“Thúy Kiều không phải người tốt, nhất định không được để nàng ta lừa công tử. Muốn như vậy thì hai người bọn họ không được gặp mặt nhau!”

“Nhưng chúng ta đã hứa...”

“Thôi thì tùy huynh nhé, ta không biết!”

Thước Hỉ đã man, bịa ra một đồng chuyện sau đó chạy đi mất dạng, tới lúc leo lên thuyền chỉ có thể ôm bụng cười sằng sặc. Không biết tới lúc Từ Hải đại ca biết Thúy Vân là nữ nhân sẽ kiếm nàng trả thù kiểu gì! Nhưng mà chẳng phải nàng vì hạnh phúc của hai người bọn họ ư? Ha ha!

Chỉ vì một câu chuyện nho nhỏ này của Thước Hỉ mà Thúy Vân gặp không ít khó khăn trong việc tìm ra đại tỉ nhà mình, vị tỉ phu nào đó thấy Thúy Vân càng nôn nóng thì hăng càng tích cực phá rối!

Tình hình là truyện vẫn còn dài ời là dài!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chia Tay

Thước Hỉ bịn rịn nắm chặt lấy tay của Thúy Vân, nước mắt lưng tròng sắp rơi xuống: “Công tử, nhất định phải bảo trọng, nhớ giữ gìn sức khỏe, không có Thước Nhi bên cạnh, công tử vẫn phải...”, nói tới đây thì cầm lòng không được, khóc nức nở, nước mắt nàng ấy ướt cả một bên vai của Thúy Vân. Thúy Vân cũng chỉ cười nhẹ, lấy tay vỗ vỗ lên lưng Thước Hỉ. Lần này chia tay không biết khi nào mới có thể gặp lại...

Hai người ở cùng nhau cũng hơn bốn năm rồi, từ cái ngày mà Thước Hỉ trốn thoát khỏi tay Hồ Tôn Hiến, lưu lạc đến Sơn Đông để rồi gặp được Thúy Vân, cả hai sống chung một mái nhà, mọi việc đều có Thước Hỉ phụ giúp... Thúy Vân cứ nhớ mãi lúc ấy Thước Hỉ rất cứng đầu, tính cách lại lưu manh giang hồ như đệ tử cái bang khiến mẫu thân cùng Vương Quan tức hộc máu! Tuy nhiên Thước Hỉ lại rất lo lắng cho Thúy Vân, đối xử rất tốt với nàng, cái gì cũng ưu tiên lợi ích Thúy Vân lên đầu tiên, trong thâm tâm của Thúy Vân đã sớm xem Thước Hỉ như người nhà...

Không ngờ hôm trước cả hai còn nắm tay nhau lén trốn khỏi nhà, phi thân bay vi vu trên nóc khách điếm, đánh nhau với mấy tên gia đình ở kỹ viện... vậy mà bây giờ...

“Muội... cũng cố gắng giữ sức khỏe!”

Mắt Thúy Vân đỏ lên, tuy nhiên nàng lại không hề khóc. Thước Hỉ ngẩng đầu lên nhìn Thúy Vân, lưu luyến một hồi lâu mới chịu buông Thúy Vân ra, sụt sùi chùi nước mắt, bước lên thuyền rồi vẫn ngoái nhìn theo

Thúy Vân, nhìn một hồi lại tiếp tục khóc nên nàng ấy không đứng ở khoang thuyền nữa mà chui tọt vào trong. Trần Đông, Đình Trung cùng Trọng Nghĩa chỉ biết thở dài, mặc kệ Thước Hỉ, đã có lệnh triệu hồi của thuyền chủ, bọn họ không thể trái lời mà dắt Thước Hỉ ngao du thiên hạ nữa, xem ra trên đảo có có biến cố gì rồi.

Trần Đông đi đến choàng tay qua ôm lấy vai Từ Hải, cười cười: “Nhớ bảo vệ người ta cho tốt, đây là ân nhân của Thước Hỉ đấy nhé!”

Từ Hải không thềm trả lời, cũng không thềm đáp trả lại hành động thân thiết của Trần Đông, chỉ hầy mũi hừ lạnh mấy cái, sau đó xoay người dắt ngựa đi.

“Xong việc ta sẽ trở về.”

“Biết rồi!”

Từ Hải với Trần Đông chào hỏi nhau rất đơn giản, nói vài câu như thế, một người thì lên ngựa, người kia xoay lưng bước lên thuyền, chia làm hai hướng khác nhau mà đi. Đến lúc này Thúy Vân không kiềm chế được nữa, nước mắt cứ ứa ra như mưa, cố gắng cách mấy cũng không chùi hết được. Nàng ngược đầu nhìn về mặt tỉnh ruội của Từ Hải, ghen ngào hỏi: “Từ đại ca, huynh không thấy buồn ư? Phải chia tay như vậy...”

“Sẽ còn gặp lại bọn hăn mà!”

“Huynh gặp nhưng ta không được gặp Thước Hỉ nữa...”

Thúy Vân vẫn chưa khỏe hẳn, đành phải tựa vào lòng Từ Hải mà ngồi. Từ Hải từ phía trên nhìn xuống thấy mi mắt của người ngồi trước mình ướt mem, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên nỗi cảm xúc không vui buồn bực. Kéo kín áo choàng lại cho Thúy Vân, Từ Hải thúc chân vào lưng ngựa, tăng tốc đi về phía Lâm Tri.

Nơi cuối cùng mà Thúy Vân giữ liên lạc với Thúy Kiều chính là khi Thúy Kiều vẫn còn ở kỹ viện kia. Muốn tìm được Thúy Kiều thì phải bắt đầu từ đó.

Giữ đúng lời hứa với Thúy Vân, mọi người chuẩn bị lên đường thì có một tín thư của thuyền chủ Ông Trực gửi đến, nói mọi người phải trở về ngay. Trần Đông là người khá quan trọng nên bắt buộc phải trở về, Thước Hỉ cũng không thể đi cùng. Cuối cùng suy đi tính lại chỉ còn mỗi Từ Hải là có thể đi cùng Thúy Vân. Lúc này Thúy Vân còn rất yếu, chất độc kia tuy không làm hại gì đến sức khỏe nhưng một lần thì không thể giải hết độc nên cả người như không còn sức sống, đành phải phụ thuộc vào Từ Hải rất nhiều. Cho dù bọn Trần Đông không cho Từ Hải đi cùng, Thúy Vân cũng phải sống chết bắt kéo Từ Hải đi.

Từ Hải không đi thì lấy ai mà cứu đại tử?

Đoạn đường trở về này dài hai tháng, bằng với lúc các nàng đi, Thúy Vân thì gặp muốn chết trong khi Từ Hải lại chậm chạp đến nỗi làm nàng phát bực, như lúc này chẳng hạn.

Thúy Vân đen mặt túm lấy áo của Từ Hải mà kêu to: “Từ đại ca, huynh đi nhanh một chút đi có được không?”

Từ Hải nghe Thúy Vân nói thế thì dừng ngựa lại luôn, hăn thì leo xuống ngựa, để Thúy Vân ngồi lại trên yên, sau đó từ tốn dắt ngựa đi tới phía trước.

Thúy Vân: “...”, đại ca, huynh không chọc tôi tức ói máu huynh không chịu nổi đúng không?

“Cảnh đẹp thế kia không phải lúc nào cũng có đâu!”

Thúy Vân ngoái đầu nhìn sang bên phải, đúng là từ lúc đi tới giờ nàng chưa từng để ý tới phong cảnh hai bên. Hiện tại đầu nàng rối như tơ vò, dù

có cố gắng nhớ lại những tình tiết của kiếp trước như thế nào đi chăng nữa cũng không thể đoán ra chính xác xem hiện tại Thúy Kiều đang ở đâu, làm sao đến được nơi đó. Nàng ngậy người nhìn cánh đồng lúa vàng ươm trước mặt, chớp mắt vài cái, mỗi sâu nào trong lòng đã vơi đi rất nhiều.

Cánh đồng lúa rộng mênh mông bát ngát, trời hoàng hôn rắng chiều màu cam nhạt, ánh sáng cứ tối dần từ từ nhưng không vì vậy mà trở nên lạnh lẽo, ngược lại nó càng tăng thêm vẻ mỹ lệ. Trên trời chỉ lưu lại vài cánh chim nhỏ bé, gió nhẹ nhẹ hiu hiu phớt nhẹ lên gương mặt bầu bình của Thúy Vân. Nàng lấy tay vén mấy lọn tóc lại, sau đó thích thú nhìn khung cảnh kia, sau đó mắt hơi liếc nhìn Từ Hải.

Không ngờ một người khô khan như tử phu mà cũng biết phong cảnh hữu tình!

Thúy Vân nghĩ nghĩ một hồi lại nắm lấy cái tay đang dắt dây cương của Từ Hải mà kéo ngược lại: “Đại ca, ta muốn xuống đi bộ!”

“Không được, ngồi yên trên ngựa đi!”

“Nhưng ngồi suốt mấy ngày rồi... đau ... ờm, hơi ê ê!”

Từ Hải không biết nói gì hơn, đành phải đưa vai lại gần cho Thúy Vân vịn vào rồi chậm rãi đỡ nàng xuống. Chân Thúy Vân vừa chạm đất đã ngậy người ra, đứng yên không nói gì cả, sau đó ôm bụng cười hi hi trông rất ngáo, vừa ngổ vừa ngốc nhưng Từ Hải càng nhìn càng không muốn rời mắt ra. Mấy hôm nay Thúy Vân cứ ủ dột lo lắng, nào được vui vẻ như lúc này?

Nàng cười đến chảy cả nước mắt, bỗng dừng phiến muội trong lòng bay biến đi lúc nào không hay.

Cả hai đi trên con đường mòn nhỏ, cỏ hai bên mọc um tùm cao quá lưng quần, đường càng đi càng thoáng ra, cây cỏ cũng dần biến mất. Khi vừa đến thành Lâm Tri, trời cũng vừa sập tối.

Việc đầu tiên mà Thúy Vân làm chính là tìm Lục Châu.

Việc này không hề khó, nàng chỉ cần tìm đến kĩ viện mà trước kia tú bà cùng Mã Giám Sinh đã đưa đại tỉ về. Đứng trước tấm bảng hiệu “Phỉ Thúy Lâu”, Thúy Vân ngạc nhiên ngoái đầu nhìn vào bên trong, sau đó bước ra ngoài nhìn lần nữa rồi lại bước vào bên trong.

Này, hình như không có tìm nhầm chỗ, nơi này đúng là Phỉ Thúy Lâu, là kĩ viện, cơ mà sao nhiều cô nương thế kia? À không, nói nhầm, ý Thúy Vân chính là tại sao các cô nương kia lại ăn mặc quần áo trang nhã tinh tế thế kia?

Lại nói ngay cả cách bài trí bên trong cũng khác hẳn, giữa sảnh lớn là một bục đồ cao, phía trên có một cô nương xinh đẹp đang nhẹ nhàng đàn một khúc nhạc trầm lắng, các gian phòng bên trên trước kia treo một tấm màn tre dày, nay đã được thay bằng lụa mỏng xanh nhạt, tất cả rèm đều được buộc lên gọn gàng, cây cối xanh tươi, không khí rất dễ chịu không hề có chút son phấn.

Nơi này mà là kĩ viện thì hơi kì quặc nhỉ?

Thấy Từ Hải cùng Thúy Vân bước vào, một cô nương nhỏ tuổi, tóc xõa ra sau vai đi đến, tao nhã khom người xuống chào, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi hai vị công tử có yêu cầu gì, nô gia sẽ gọi cho hai vị!”

“À không, ta muốn gặp Lục Châu...”

“Lục Châu?”

“Vâng, không biết cô nương có biết...”

Cô gái ấy chỉ hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, mắt phượng khẽ chớp chớp, mi mắt rũ xuống. Ừc, càng nhìn càng... Nàng ấy

nhỏ giọng bảo: “Công tử, Lục Châu đã bị bắt giam rồi, hiện giờ vẫn còn đang ở trong ngục.”

Thúy Vân choáng! Mới mấy tháng trước cô ta còn làm rùm beng lên cho người đánh bắt Thúy Vân bằng mọi giá, vậy mà giờ đây đã vào ngục ngồi?

Vốn lần này tự tin có Từ Hải ở bên cạnh, dù trời sập cũng không sao, có hãn thì ai dám đánh nàng nên mới hùng hổ xông thẳng vào kỹ viện, vậy mà bây giờ... lại phải đột nhập ngục tối tìm cô ta. Đường như nàng và Từ Hải rất có duyên với mấy đồng chí quan binh trong triều đình!

Nếu là Thúy Vân của trước kia, chắc hẳn nàng sẽ chạy chọt khắp nơi để kiếm đủ tiền đút lót cho bọn quan binh, tiếc là sau một thời gian lăn lộn giang hồ cùng Thước Hỉ và có Từ Hải đại nhân bên cạnh, Thúy Vân chỉ cần nhờ Thúy Vân xách mình lên nóc nhà, tung một gói thuốc mê, bịt mũi Từ Hải lại, chờ cho bọn quan binh ngất xỉu hết thì quang minh chính đại mà đập cửa đi vào.

Nhìn đi, làm gì có ai đi cướp ngục mà thoải mái vô tư như vậy!

Thúy Vân nhanh chóng tìm ra ngục giam Lục Châu, nàng không cho Từ Hải vào, chỉ sợ Lục Châu sẽ nói lung tung lộ thân phận. Trước kia đã không muốn Từ Hải biết, bây giờ càng không. Hiện tại chỉ có hai người đi cùng nhau, nàng lại sợ khi biết nàng là nữ nhân Từ Hải sẽ...

Ặc, ặc, Từ Hải sẽ???? Sẽ như thế nào?

Câu hỏi đó vừa xuất hiện đã bị Lục Châu làm Thúy Vân quên bống đi mất. Lục Châu nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng cảnh giác: “Nhị tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Vẻ mặt Lục Châu khá bình tĩnh, nàng ta ngồi dậy nhận dạng Thúy Vân xong lại tiếp tục nằm xuống đóng rờm bên cạnh, dường như muốn

ngủ. Mùi rơm ẩm ướt, mùi khai ngấy khó chịu khiến Thúy Vân nhăn mặt bịt mũi lại, không đông dài, đi thẳng vào vấn đề chính: “Lục Châu, đại tì đang ở đâu?”

Lục Châu khinh khỉnh nhếch mép cười, giọng điệu rất khó nghe: “Nhị tiểu thư cứ đùa! Hiện giờ nô tì đang ở trong ngục tối, làm sao mà biết Đại tiểu thư đang ở đâu?”

“Lục Châu, ta không có thời gian đùa với người.”

“Ta thật sự không biết! Phải làm thế nào Nhị tiểu thư mới tin ta nhỉ? Dù sao bây giờ ta cũng không còn gì để mất!”

Có lẽ sớm đoán được thái độ của Lục Châu nên Thúy Vân chỉ khẽ đứng dậy, phúi phúi bụi trên quần mình xuống, quay lưng rời đi. Đi được ba bước thì Lục Châu gọi nàng lại: “Không phải cô đến đây để cười nhạo ta sao? Cười đi, cười đi, Vương Thúy Vân, cô cười đi!!!!”

Mặc kệ cho sự điên cuồng của Lục Châu, Thúy Vân vẫn yên lặng đứng yên tại chỗ, vẻ mặt khá bình thản, không có chút gì gọi là khinh thường hay lo sợ.

“Ta chưa từng có ý định chế nhạo người...”

Thúy Vân nói xong thì đi ra cửa, bỗng dừng từ phía sau truyền tới tiếng thét của Lục Châu: “Nhị tiểu thư, ta không cam tâm, Thúy Kiều biết làm gì, ta cũng biết làm thứ đó, thậm chí còn giỏi hơn cả nàng ta nhưng tại sao không ai công nhận ta? Chỉ vì ta không xinh đẹp bằng Thúy Kiều ư? Vì ta xấu xí hơn nàng ta ư? Ta không cam tâm, không cam tâm...”

Nàng ta nằm rạp người xuống đồng rơm ít ỏi mốc meo mà khóc, tóc tai bù xù, bộ dáng thảm thương không thể tả được. Có lẽ Thúy Vân không ghét Lục Châu như nàng tưởng, thấy nàng ta có kết cục như vậy, đâu đó trong đầu Thúy Vân lại nhớ về hình ảnh đáng yêu ngày xưa của Lục Châu.

Cô bé đó cũng sống bên cạnh Thúy Vân một thời gian khá lâu rồi, nàng ta xấu hay tốt, Thúy Vân rõ hơn ai hết.

Trước kia nàng cũng vậy, luôn ghen tị ganh ghét với đại tỉ một cách vô cớ, chỉ cần có ai khen ngợi lấy đại tỉ, nàng cũng sẽ cố gắng hết mình mà phấn đấu, tiếc là không bao giờ làm được như Thúy Kiều, luôn luôn chịu thua tỉ ấy. Bây giờ sống tới kiếp thứ hai rồi, thôi thì rút kinh nghiệm vậy. Thúy Vân vịn thanh sắt chắn trước mặt nàng, nhìn Lục Châu mà thở dài: “Cô thẳng Đại tỉ thì cô đạt được lợi ích gì?”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thúy Kiều Ở Vô Tích

Thúy Vân hỏi Lục Châu: “Cô thắng được Đại tĩ thì sao?”

Lục Châu lắc lắc đầu, tóc tai bù xù càng rối hơn, khuôn mặt đen nhẻm đầy vết bẩn lẫn máu, nàng ta vừa khóc vừa cười mà nói: “Không được gì cả, chỉ cảm thấy hả dạ mà thôi! Cô ta là Đại tiểu thư khuê các được sống trong nhung lụa từ nhỏ thì làm sao biết được sự vất vả của ta... Đi đâu cũng vậy, ai ai cũng ưu ái, thậm chí ngay cả lúc ở kỹ viện, chỉ cần có nam nhân nào xuất hiện cũng sẽ chú ý đến Thúy Kiều. Ta đi theo cô ta đến đây cốt để được đổi đời, ta không muốn làm một ả nô tì ti tiện nhỏ bé nữa...”

“Lục Châu, ngày ấy nếu cô muốn, cô hoàn toàn có thể ở lại, gia đình ta sẽ trả lại khế ước bán thân năm xưa cho cô.”

Lục Châu ngẩn người ra hồi lâu lại cười chua chát: “Khế ước bán thân thì làm được gì? Vẫn phải nghèo đói thôi...”

Thúy Vân đứng dậy, không bỏ đi cũng không nhìn Lục Châu mà chăm chú quan sát song gỗ trên cửa, đầu hơi nghiêng sang bên phải. Nàng băng quơ nói: “Cô đuổi Đại tĩ đi, mê hoặc được quan huyện Lâm Tri, bây giờ chẳng phải lại chịu cảnh ngục tù dơ bẩn tối tăm này hay sao?”

“... Giàu sang bằng cách ấy có lẽ sẽ không có kết cục tốt!”

Lần này Thúy Vân đi thật, nàng đi ngang qua một tên binh lính đang nằm gục ra đấy, không hiểu sao trong lòng lại bức bối không yên, định co

chân đạp cho kẻ kia một phát, bất giác lại thu chân về. Không được, có tức giận cũng không được trút giận lên người vô tội thế kia. Ngay lúc này nàng nhìn thấy chùm chìa khóa được giắt trên lưng quần của tên lính kia.

Nàng ngồi xuống nhặt chìa khóa lên, nhẹ nhàng đi trở lại trước phòng giam của Lục Châu, đặt chìa khóa ở đó rồi xoay người đi tới chỗ Từ Hải đang chờ. Không tìm được manh mối gì từ Lục Châu rồi, vốn trước khi đi Thúy Vân cũng không hi vọng gì nhiều, bây giờ Lục Châu đã thay đổi, đâu phải là Lục Châu của trước kia. Chỉ là... Thúy Vân không nỡ.

Không nỡ nhìn nàng ta thân tàn ma dại như thế.

Thôi thì coi như đây là lần cuối cùng mà Thúy Vân nàng liên quan tới một cô gái tên là Lục Châu vậy, sau này nếu xui xẻo mà gặp lại thì cũng như người đứng với nhau.

Từ Hải không hỏi gì nhiều, nắm tay kéo Thúy Vân trở lại Phỉ Thúy Lâu. Vị tú bà hiện tại ở nơi này là một tiểu thư tài sắc vẹn toàn, tiếc là gia đình chẳng may bị gian thần hãm hại, chỉ còn mỗi nàng ấy sống sót, bị bán vào thanh lâu. Nàng ta còn khá trẻ, chỉ lớn hơn Thúy Vân chừng vài tuổi, rất có cốt cách quyền quý cao sang, vừa nhìn đã nhận ra, không thể lầm đâu được. Cô ấy tên gọi Liễu Kim Hồng.

Thúy Vân cùng Từ Hải ngồi đối diện với Kim Hồng, Thúy Vân vừa ngồi xuống đã không yên, cứ muốn túm lấy người ngồi trước mặt mà hỏi cho ra lẽ. Cô ấy đã từng ở đây, chắc hẳn cô ấy phải biết về đại tỉ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Thúy Vân, Kim Hồng không những biết Thúy Kiều mà còn biết rất rõ là đằng khác.

Vừa nghe tin hai người trước mặt đang tìm Thúy Kiều cô nương, Kim Hồng đã cho mời hai người vào một gian phòng riêng cho dễ trò chuyện. Nàng ấy không giấu diếm gì cả, vừa nghe Thúy Vân hỏi đã đáp lại: “Đúng

là ta có biết Thúy Kiều cô nương... nhưng cô nương ấy đã được chuộc khỏi đây hơn một năm trước rồi!”

Thúy Vân sững sốt: “Cái gì? Gần một năm?”

“Vâng, một năm, người chuộc cô nương ấy là một thư sinh diện mạo rất tuấn tú, tiếc là ta không nhớ rõ người đó tên gọi là gì!”

Lần này thì không lầm đi đâu được, người trong miệng Kim Hồng đã chuộc Thúy Kiều ra chính là Thúc Sinh. Nhưng mà bây giờ cũng không biết hắn đang ở đâu. Trước kia Thúy Kiều có giúp Kim Hồng vài lần nên nàng ấy mang lòng cảm kích, lần này giúp đỡ Thúy Vân tìm ra Thúy Kiều coi như là trả một phần ơn nghĩa. Chỉ là... Thúc Sinh đi đâu thì nàng ấy không biết.

Thúy Vân lại tiếp tục thở dài.

Từ Hải hằm hằm siết chặt dây cương, từ ngày rời khỏi kỹ viện đến nay cũng đã hơn bốn ngày mà Thúy Vân lúc nào cũng thở dài, gương mặt u uất hẳn ra, ngay cả cười một cái cũng lười nhếch mép. Cuối cùng, tới khi trái tim đã bị nghẹn lại, chịu không nổi Từ Hải mới tức giận túm lấy Thúy Vân: “Cô nương kia quan trọng tới vậy à?”

“Vâng, rất quan trọng, nếu không tìm ra tí ấy, sau này ta cũng không biết mình phải sống như thế nào...”

Thúy Vân nhìn đường gân xanh đang chạy trên trán của Từ Hải mà mồ hôi tuôn ra ào ạt. Gì vậy? Tự nhiên lại nổi điên à?

Từ Hải hỏi lại lần nữa: “Nếu tìm ra cô ta thì người sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là cùng tí ấy trở về ạ!”

“Tốt, hai người các người ở chung một nhà à?”

“Vâng!”

RẮC!!!!

Tiểu nhị đang ở bàn bên xanh mặt liêu xiêu đi tới bên bàn của hai người, lun rẩy mở miệng: “Khách quan, ngài... ngài có cần tiểu nhân dọn dẹp không ạ?”

Từ Hải âm u không nói, đầu gật nhẹ, mắt như lưỡi dao khiến tiểu nhị nhỏ bé sợ đến nổi tay chân run lên cầm cập, không làm được gì cả. Thúy Vân đối diện cũng xám hồn, mặt như tro tàn, ánh mắt hơi sợ sệt dò xét nhìn Từ Hải.

Hôm nay ăn nhằm thức ăn gì nóng trong người à? Liệu có cần kê đơn thuốc cho hãn hạ hỏa không nhỉ?

Buổi tối, nhân lúc Thúy Vân đã ngủ say, Từ Hải lẳng lặng bỏ ra ngoài, sau khi khép chặt cửa, hãn nhón chân một cái, cả người nhảy phốc lên trên ngọn cây thật cao ở cổng thành Bắc. Theo như lời của tiểu tử kia, Thúy Kiều là một người tài năng và có nhan sắc, trước sống trong thanh lâu, giờ đã được chuộc ra bên ngoài làm vợ người khác.

Không nghĩ tới thì thôi, nghĩ lại cảm thấy bức. Nhớ lại lúc trước khi đi ngủ, Từ Hải lại mon men hỏi Thúy Vân vài vấn đề nữa, tỉ như: “Cô nương ấy đã thành gia lập thất chưa?”

Lúc này Thúy Vân đang lui cui bò qua bò lại trên giường trải chăn chuẩn bị ngủ, thành thật gật đầu. Từ Hải bót gánh lo đi một chút, lại hỏi tiếp: “Cô nương ấy đã có gia đình, tướng công, vậy người còn đi tìm làm gì?”

Thúy Vân dừng tay, ngơ ngác nhìn Từ Hải: “Ồ, tỉ ấy có gia đình thì liên quan gì tới chuyện ta đi tìm tỉ ấy? Ta...”

Nàng vốn định nói nữa nhưng nhìn thấy sắc mặt đen như nhọ nồi của Từ Hải thì thức thời ngậm chặt miệng lại không dám hó hé nữa câu, ngoan ngoãn trải giường tiếp. Bất ngờ lúc này nàng lại nghĩ tới một chuyện, tại sao Từ Hải lại hỏi thế kia?

Đúng rồi, Thúy Vân thật là ngu ngốc ngoài sức tưởng tượng, bây giờ Từ Hải mà biết Thúy Kiều đã có gia đình thì làm sao mà còn yêu tí ấy nữa?

Nghĩ tới đây, Thúy Vân nhảy dựng lên, từ trên giường leo xuống túm lấy Từ Hải, dùng giọng điệu thương tâm mà gào thét: “Đại ca, có gia đình thì thế nào, nhờ đâu tí ấy không hạnh phúc thì làm sao? Nhất định không thể bỏ cuộc, còn nước còn tát, ta phải tìm được tí ấy rồi đưa về nhà đến trước mặt cha mẹ ta...”

Từ Hải cố gắng kiềm chế cơn tức giận vô cớ trong lòng lại, nhẹ nhàng cười ròi dụ dỗ: “Ừ, ừ, ta biết rồi, hôm nay đi đường vất vả, người ngủ trước đi!”

Thế là Thúy Vân nở một nụ cười hết sức mãn nguyện, trèo lên giường, ngủ.

Người nào đó ngủ hết sức ngon lành, còn người kia thì ôm một bụng tức giận đi ra ngoài. Giỏi cho người, cô nương người ta có gia đình rồi mà người vẫn mơ tưởng viễn vông, được lắm, được lắm...

Từ Hải chui vào trong một con hẻm nhỏ, lúi húi đốt khói cái đang ngủ ở miếu hoang dậy, đưa ra một sấp ngân phiếu rồi dặn dò vài câu đơn giản: “Tìm một cô nương nhan sắc như hoa như ngọc tên gọi Thúy Kiều, trước kia từng sống ở Phi Thúy Lâu.”

Không cần phải chờ tới sáng mà ngay trong đêm hôm đó đã có kết quả. Bọn khất cái truyền tai nhau một hồi đã tìm ra được khá nhiều cô nương, Từ Hải hết sức bình tĩnh ngồi yên chờ kết quả, nhân lúc đó tịnh tâm ngồi luyện công. Lúc này tên cầm đầu nhóm khất cái kia tới trước mặt Từ

Hải, khom người xuống báo cáo tình hình: “Chúng tôi chỉ tìm ra được vài người giống với lời miêu tả của đại nhân, còn chính xác thì vẫn chưa...”

“Không sao, ghi chép lại rồi đưa cho ta, khi nào tìm được thì đến Hồng Lai khách điểm báo.”

Từ Hải vội trở về trước khi trời sáng hẳn nên khi Thúy Vân tỉnh dậy đã thấy Từ Hải đang nhắm mắt ngồi bên giường như thường lệ, nàng không hề nghi ngờ bất cứ điều gì, thậm chí còn cười toe toét với Từ Hải: “Đại ca, buổi sáng tốt lành!”

Từ Hải hừ một tiếng, mắt chỉ hơi hé ra, sau đó nhắm lại, hoàn toàn xem Thúy Vân như không khí xung quanh mình. Nàng sượng đờ một lúc mới định thần lại, lấy hai tay vỗ vỗ lên má, rón rén trèo xuống giường, xỏ hài vào.

Hôm nay nhất định phải tìm ra manh mối gì đó mới được, nàng không tin đại tì có thể bốc hơi.

Bây giờ Thúy Vân nàng không xác định được Thúy Kiều đang ở cùng với Thúc Sinh hay đã bị Hoạn Thư bắt ép vào kĩ viện lần nữa rồi, do đó nàng quyết định sẽ đi lòng sục các kĩ viện ở Lâm Tri này trước, mặc dù hi vọng rất mong manh nhưng không thể không thử, biết đâu có kết quả.

Mặc kệ Từ Hải không thèm giúp mình, Thúy Vân để hẳn lại khách điểm nghỉ ngơi, còn mình thì quải đồ đạc hành lí đi dọc hết các kĩ viện lớn nhỏ trong Lâm Tri, cuối cùng, sau mấy ngày bôn ba, bạn nhỏ Thúy Vân vẫn không tìm ra được manh mối gì cả.

Từ Hải thấy Thúy Vân tui nghỉ trở về thì trong lòng vui phơi phới, theo như những gì hắn điều tra được thì trong cái huyện Lâm Tri này không hề có ai tên là Thúy Kiều cả, do đó cứ an tâm để cho tiểu tử kia mệt nhọc tìm kiếm. Tìm không ra, hắn sẽ nản, nản thì sẽ bỏ cuộc!

Điều mà Từ Hải không thể ngờ tới chính là vào một buổi sáng đẹp trời, có một cậu bé kháu khỉnh mang một phong thư chạy tới, trao tận tay cho Thúy Vân.

Trong thư viết: “Thúc Sinh sống ở Vô Tích”

Chỉ đơn giản vài chữ như vậy lại khiến Từ Hải thì thấy ớn lạnh, mặt như tro tàn, nổi bất an trời dậy dồn dập trong khi Thúy Vân mừng còn không hết, đến khi định hình lại, nàng nhìn thấy Lục Châu đứng lấp ló ở một góc phố cách đó không xa. Lục Châu vốn đang được tri huyện cưng chiều nhưng lại rắc tâm hãm hại chính thê của tên tri huyện kia nên bị hãm ta bắt nhốt vào ngục, tin này Thúy Vân cũng vừa biết mấy hôm trước. Dù sao thì cũng không trách Lục Châu được, đây trước sau gì cũng là số mạng của Thúy Kiều, không cách nào tránh khỏi, may ra Thúy Vân chỉ có thể giúp đại tì nhà mình vượt qua một cách dễ dàng hơn thôi.

Đã có được manh mối, Thúy Vân vội thu gom chuẩn bị đi một chuyến đến Vô Tích, trước khi đi còn không quên gửi thư về báo cho gia đình để mọi người khỏi lo lắng.

Từ Hải ngồi nhìn Thúy Vân, đầu cứ suy nghĩ liên miên, Thúc Sinh chính là tướng công của cô nương tên Thúy Kiều kia, Thúc Sinh đang ở Vô Tích, vậy thì Thúy Kiều cũng đang ở đó...

Nhìn thấy bộ dáng hào hứng dọn dẹp hành lí của Thúy Vân, Từ Hải khó khăn lắm chặt tay áo của nàng: “Vân Du, chúng ta... nhất định phải đi à?”

“Vâng! Nhất định phải đi! Tới Vô Tích!”

Từ Hải tự dấm dấm vào đầu mình, thôi xong rồi, xong thật rồi, rõ ràng có ý định muốn tìm ra cô gái kia trước tiểu tử này cơ mà, sao bây giờ càng lúc lại càng đến gần chỗ nàng ta thế kia?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Gặp Thúc Sinh

Sau một chặng đường dài bốn ba mệt nhọc, dù đã đến được Vô Tích nhưng Thúy Vân vẫn chưa thể tìm ra được đại tỉ Thúy Kiều của mình, ngược lại manh mối càng lúc càng mờ lung không chính xác. Nàng đã điều tra đọc hết các kĩ viện, có thể nói suốt thời gian qua, từ khi vừa đặt chân đến Vô Tích, Thúy Vân xông xáo không biết bao nhiêu là nơi, cuối cùng vẫn không tìm ra được gì.

Thúy Vân thức dậy từ sáng sớm tinh mơ, chạy dọc quanh hết các đường lớn nhỏ của quận Vô Tích, trưa chỉ dừng lại nghỉ ngơi một tí, lại bốn ba tới tối mệt mới trở về, hôm sau tiếp tục. Cứ dầm mưa dãi nắng như thế trong suốt bảy ngày, Thúy Vân ngã bệnh. Nàng nằm trên giường, thêm thiếp nhìn Từ Hải, vẻ mặt không cam tâm: “Từ đại ca, huynh nhất định phải tìm ra đại tỉ cho ta...”

Từ Hải mỉm cười thân thiện, một tay nắm lấy tay của Thúy Vân, tay kia chỉnh lại cái khăn ướt đang giắt trên trán nàng, giọng điệu trầm ấm vô cùng dễ nghe: “Đừng lo, nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi, ta sẽ cố gắng hết khả năng của mình để tìm ra Thúy Kiều cô nương!”

Thúy Vân chỉ chờ những lời đó của Từ Hải, nghe xong nàng mới yên lòng nghỉ trong khách điểm. Chờ Thúy Vân ngủ, Từ Hải ung dung đẩy cửa bước ra ngoài, tâm tình nhẹ bồng bênh, khuôn mặt chói rắng rực rỡ như có ngàn ánh mặt trời chiếu vào. Mặc dù tiểu tử kia ngã bệnh, trong lòng rất lo lắng nhưng so với việc hấn tìm ra cô ả Thúy Kiều kia thì có vẻ không đáng

sợ bằng. Bây giờ tiểu tử kia không còn đủ sức chạy loanh quanh nữa, thế thì mặc Từ Hải muốn làm gì thì làm, miễn sao đưa được cô nương kia trình diện cho Thúy Vân thôi!

Đối với Từ Hải mà nói, đâu đâu cũng có người của hải tặc, do đó, việc huy động lực lượng đi tìm một cô nương không có gì khó, cái khó là quận Vô Tích này không hề nhỏ, cô nương ở đây có vô số, để tìm ra một người chắc tốn không ít thời gian. Từ Hải có hỏi qua Thúy Vân xem phải tìm Thúy Kiều ở đâu, Thúy Vân lại không chắc chắn, chỉ nói có thể ở trong kỹ viện hoặc đang làm vợ lẽ của một người tên là Thúc Sinh.

Từ Hải cho người đi tìm Thúc Sinh, không phải Thúy Vân chưa từng suy nghĩ tới chuyện tìm Thúc Sinh mà là nàng không có khả năng tìm. Cặp chân của Thúy Vân có thể chạy khắp nơi mà hỏi về một người sao!

Mang tiếng là đi tìm Thúy Kiều, thực chất Từ Hải chỉ thuê thêm một phòng bên cạnh, ngồi điếm đàm uống trà ngắm cảnh, chờ người của mình đem tin tức tới nơi. Tin về tới, Từ Hải nhẹ nhàng phúi áo đứng dậy, trước khi đi còn lén nhìn sang chỗ Thúy Vân một tí mới an tâm, dặn dò người bảo vệ nàng kỹ lưỡng, sau đó rón rén đi...

Thúy Vân đang nằm trên giường, mí mắt khe khẽ động dậy...

Từ Hải bước vào một gian phòng nằm ở tầng trên của kỹ viện, người thấy mùi son phấn ở đây thì nhú mày. Không phải Từ Hải hấn chán ghét son phấn, chỉ là mùi hương quá đậm khiến người ta khó chịu. Mấy cô nương nơi đây vừa trông thấy dáng người cao to khí phách của Từ Hải thì như ong vỡ tổ, đâu cần quan tâm người kia có tuần tú hay không, chỉ cần biết xem hấn có đủ khả năng để chuộc các nàng ra thôi. Thế là bọn họ quần lấy Từ Hải như sam, hai người dán sát trước lồng ngực, ba người níu áo phía sau lưng.

Hắn không nói gì, tuy lông mày hơi giãn ra nhưng nét mặt đã trầm xuống, lạnh nhạt hất tay đẩy đám nữ nhân kia ra. Vài người biết chuyện thì không dám đến gần nữa, chỉ có một cô nương sống chết túm chặt lấy áo của Từ Hải, tuổi xem chừng còn khá nhỏ, nhỏ hơn cả Thúy Vân, đôi mắt non nớt óng lên nước mắt nhìn chăm chăm Từ Hải, có gỡ thế nào cũng gỡ không được. Cuối cùng Từ Hải dùng sức đẩy nàng ta, ánh mắt không vui liếc nhìn cảnh cáo, vừa lúc này, một giọng nói hết sức quen thuộc vang lên.

Thúy Vân dùng sức chạy tới, kéo cô bé kia tránh xa khỏi Từ Hải, chặn trước mặt hắn, nét mặt bỗng chốc hung hăng, mắt hạnh mở lớn trừng nàng ta: “Này, làm gì đấy? Ban ngày ban mặt, một cô nương lại đi lôi kéo nam nhân nhà người ta, còn ra cái thể thống gì nữa?”

Mọi người xung quanh: “...”, vị thư sinh tuần tú kia, công tử thật là ngây thơ, ở kĩ viện mà đòi thể thống...

Từ Hải nhìn thấy Thúy Vân xuất hiện ở nơi này, vốn đang vui tươi hớn hở lại trầm mặt xuống, túm lấy cánh tay của Thúy Vân xách nàng lên: “Sao không nghỉ ngơi, chạy theo ta làm gì?”

“Ta nghe người của huynh báo đã tìm ra được Thúc Sinh nên ta cố đến đây, biết đâu gặp được tỉ ấy thì sao!”

“Người nghe lén?”

“Không nghe lén làm sao biết được! Đại ca, ta biết huynh lo lắng cho ta, muốn ta nghỉ ngơi hồi sức nhưng chuyện quan trọng thế này sao huynh giấu ta!”

Từ Hải câm nín không nói nên lời, cứ ngỡ tiểu tử này yên ổn ngủ, nào ngờ...

Thúy Vân chợt nhớ tới cô gái khi này lôi kéo Từ Hải thì quay đầu lại, vẻ mặt hung dữ lại, dọa nạt răn đe: “Tuổi của cô còn nhỏ, tìm người khác

mà kéo, đại ca của ta đã có người trong lòng rồi, không được có ý định tranh giành.”

Thấy thái độ gay gắt của Thúy Vân, tâm tình nặng nề của Từ Hải thả lỏng ra, giọng nói cũng mềm mại trầm ấm hơn điệu bộ khó nghe khi nãy: “Vân Du, người cũng biết chuyện đó à!”, vừa nói vừa chỉnh hai cái tay đang xách Thúy Vân thành dìu một cách nhẹ nhàng. Thúy Vân vốn đang không khỏe trong người, lại phải ngồi trong xe ngựa dẫn xóc đến nỗi choáng voáng mặt mũi, đầu óc chỉ đủ cảnh cáo cô gái kia không được lại gần tử phu nhà nàng, còn lại, không biết gì nữa cả, để mặc cho Từ Hải đỡ vào lòng.

Cô gái kia định bước lên nói gì đó nhưng trông thấy ánh mắt đáng sợ của Từ Hải thì rụt người lui về phía sau, từ từ lẫn đi mất dạng. Những người còn lại trong kỹ viện cũng sớm quay về chuyện của họ, không ai rảnh rỗi mà chú ý tới Thúy Vân cùng Từ Hải. Từ Hải dìu Thúy Vân lên bậc cầu thang gỗ, cẩn thận nhìn bên dưới chân xem có thứ gì nguy hiểm hay không mới để cho Thúy Vân bước tới, Thúy Vân thì không nghĩ nhiều được như vậy, chỉ một lòng muốn gặp lại đại tử Thúy Kiều của mình.

“Đại ca, Thúy Kiều cô nương đang ở đây à?”

“Không có, ta tìm được Thúc Sinh đang ở đây!”

Thúc Sinh là tướng công của đại tử, đó là chưa kể hẳn ta còn có một cô vợ cả tên là Hoạn Thư, không ở nhà, lại đến chốn lầu xanh mua vui này để làm gì?

Nhìn vào mấy tấm màn mỏng phớt màu hồng nhạt đang bay lượn phấp phới trước mặt, Thúy Vân chóng mặt không thôi. Đúng là nam nhân, không người nào tốt lành gì cả...

Lúc Từ Hải và Thúy Vân đến lầu thứ hai của kỹ viện thì bị một gia nô chặn lại. Hẳn ta khá nhỏ con, chỉ cao bằng Thúy Vân, khuôn mặt hơi gầy,

niềm nở tươi cười: “Hai vị khách nhân, đây là gian phòng riêng đã có người ở trong, tiểu nhân sẽ tìm một nơi khác cho hai vị, xin hai vị...”

Từ Hải không dong dài, lấy từ trong túi ra một tờ ngân phiếu, Thúy Vân nhìn thấy tờ ngân phiếu ấy thì bỗng cả mắt, trợn ngược lên nhìn Từ Hải với ánh mắt khó tin trong khi Từ Hải khá bình thản, khẽ phẩy tay nhẹ ý muốn tiểu nhị kia đi nơi khác. Tiểu nhị khó xử nhìn Từ Hải, sau đó ngoái đầu nhìn phía bên trong. Thúy Vân dường như đã hiểu ra được chuyện gì, nở nụ cười tỏa sáng của mình lên với tiểu nhị khiến hắn hoàn toàn ngây ngốc, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Thúy Vân. Vị công tử này... sao lại có thể xinh đẹp như thế? Còn đẹp hơn cả các cô nương ở đây...

Thúy Vân nói: “Vị đại ca, khách nhân ở bên trong là hảo hữu của chúng ta, có chuyện gì chúng ta sẽ chịu trách nhiệm, huynh không cần lo lắng!”

Cứ như vậy, Từ Hải cùng Thúy Vân qua cửa một cách dễ dàng.

Cũng không hẳn là dễ dàng, Từ Hải rút một tờ ngân phiếu một trăm lượng ra đây. Một trăm lượng, một trăm lượng...

Thúy Vân đau khổ túm lấy tay áo của Từ Hải, khổ sở lên tiếng: “Đại ca, sau này đừng chi tiêu phung phí thế kia,... ngân lượng... rất khó kiếm...”

Nàng để dành suốt bao nhiêu năm không dám ăn không dám mặc được chưa tới một trăm lượng, vậy mà hắn nở lòng nào...

Đã thế, lần này nhất định phải tìm cho ra Thúy Kiều, không thể để tổn hao thêm nữa. Từ lúc Thúy Vân bị đạo tặc cướp bóc tới nay đã dùng không biết bao nhiêu tiền của Từ Hải, bây giờ lại thế này. Đến lúc tìm ra đại tì, cho dù nàng có bán thân trả nợ cũng không hết nữa. Ôi tiền ơi là tiền...

Từ Hải dìu Thúy Vân vào bên trong, rèm vừa vén lên nàng đã thấy một cảnh tượng rất ư là...

Từ Hải che mắt Thúy Vân lại, ánh mắt cực kỳ không hài lòng nhìn cảnh tượng có phần hơi trụy lạc trước mặt. Cô nương đang hầu hạ cho Thúc Sinh thấy có hai người lạ tiến vào vẫn khá bình thản, nàng ta tiếp tục công việc của mình, tay ngọc rót rượu đầy ly, sau đó đưa tới trước mặt của nam nhân bên cạnh, giọng nói ngọt ngào khiến nam nhân mềm nhũn: “Đại nhân ~...”

Nam nhân kia quần áo lụa là, có thể nhìn ra là gấm vóc thượng hạng, ngay cả hoa văn thêu trên cổ áo cũng hết sức cầu kì, gương mặt trắng hồng như ngọc, tóc đen như mun, ngũ quan tinh tế, vừa nhã nhặn vừa khiến người khác động lòng.

Đây là miêu tả của tác giả, còn thực chất, Thúy Vân cùng Từ Hải có cùng suy nghĩ.

Chưa thấy tên nam nhân nào ẻo lả như tên này!

Cô nương kia được hầu hạ Thúc Sinh xem chừng cũng rất mãn nguyện, nàng ta không ngần ngại cởi áo ngoài ra, trên người chỉ còn mỗi cái yếm đỏ tươi, một bên dây đã bị tuột xuống, để lộ gần một bầu ngực sữa bên trái...

Thúy Vân là nữ nhân thấy cảnh tượng này còn phải nóng mặt, cô gái kia kiêu diễm xinh đẹp, tuy hơi lẳng lơ nhưng không thể phủ nhận, nàng ta rất quyến rũ. Từ Hải giấu luôn mặt của Thúy Vân vào lòng mình, lạnh giọng ra lệnh cho cô gái kia: “Ra ngoài.”

Cô ta có hơi e dè Từ Hải, trông hăn to cao như thế, xem chừng là con nhà võ nhưng vẫn không rời đi, người chỉ di chuyển một chút núp sau lưng của Thúc Sinh. Thúc Sinh vốn đang mơ mơ màng màng, hăn ta cười vài tiếng, tay khẽ vuốt ve gương mặt của cô gái kia, đến khi thấy trong phòng còn loáng thoáng có người xuất hiện mới không vui mà ngồi dậy, vốn định

lớn tiếng đuổi kẻ lạ mặt trong phòng đi nhưng khi nhìn thấy Thúy Vân thì sững người lại, mắt mở to ra.

Cô nương kia không thềm kéo áo lại, tay vòng qua ôm lấy cổ Thúc Sinh, không ngờ lại bị Thúc Sinh đẩy ra, hất sang một bên. Nàng ta khó hiểu ngời dậy nhìn Thúc Sinh, sau đó lại nhìn sang chỗ Thúy Vân, không hiểu có chuyện gì ở đây.

Từ Hải cảnh giác cao độ, kiếm có thể ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào, chỉ cần Thúc Sinh manh động thì sẽ lãnh đủ. Tiếc là lúc này Thúc Sinh đã say bí tỉ, nhìn thấy gương mặt của Thúy Vân thì loạng choạng đứng dậy, liêu xiêu đi tới trước mặt Thúy Vân, tay hơi vương ra, vừa lúc sắp chạm tới mặt của Thúy Vân thì bị Từ Hải dùng vỏ kiếm đánh mạnh lên khiến hấn đau mà rút tay về.

Thúc Sinh oán hận nhìn Từ Hải, giọng nói lè nhè: “Kiều Nhi... nàng... hấn ta là ai? Sao lại ôm nàng như thế?”

Thúy Vân sợ ngây người, nép sát vào lòng Từ Hải, đôi mắt vừa khó hiểu vừa lo lắng nhìn chăm chăm vào Thúc Sinh. Thúc Sinh liều mạng không sợ chết, chụp lấy cánh tay trắng xanh của Thúy Vân kéo về hướng mình, bỏ mặc Từ Hải sang một bên. Ban đầu Từ Hải kiêng nể đây là người quan trọng mà Thúy Vân muốn gặp nên không ra tay, bây giờ thì hay lắm, dám cướp người của ông đây.

Thúy Vân mím môi, vốn định hét toáng lên nhưng chưa kịp hét đã thấy Thúc Sinh bật ngửa ra phía sau, nằm ngay đơ không nhúc nhích, trên mặt là một vết giày ngay trực diện...

Thúy Vân thở ra một hơi, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy vết giày kia hơi quen quen...

(-_-|||), Từ đại ca, hình như huynh ra tay hơi nặng...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nhân Vật Không Thể Ngờ Tới

Thúc Sinh nằm ngay đơ, mắt trợn ngược lên, có lay thế nào cũng không tỉnh dậy. Cô gái kiều diễm trong phòng yên lặng rúc vào góc, thấy Thúc Sinh như thế thì nhanh chân chạy ra ngoài, hét toáng lên, Thúy Vân muốn cản cũng không kịp. Nàng ta hét: “Bố, có án mạng rồi, có người chết rồi!!!”

Thúy Vân: “...”, cô nường, cô chưa kéo... áo... lên...

Cơ mà thôi, nàng ta cũng lỡ chạy ra ngoài rồi.

Nàng ta chạy ra không được bao lâu đã có người vén rèm tông cửa đi vào, dẫn đầu là hai tên gia đình xem chừng cao to lực lưỡng, phía sau là một phụ nhân trung niên, tuy đã có tuổi nhưng gương mặt vẫn đánh một lớp phấn khá dày. Bà ta xem ra vẫn biết chừng mực, quần áo dù hơi mỏng nhưng ít ra màu sắc không lòe loẹt diêm dúa giống những cô nường trẻ tuổi ở đây.

Thấy cảnh tượng trong phòng thì mọi người đều khựng lại, hai tên gia đình khó xử nhìn Tú Bà. Nghe hô có án mạng, những tưởng sẽ thấy cảnh máu me đầm đìa, nào ngờ vào trong chỉ thấy một nam nhân nằm ngủ trên sàn, phía trên là hai người khác đang ngồi uống trà. Tú Bà thấy không có nguy hiểm gì nên bước lên phía trước, ánh mắt tò mò, vừa định nói gì đó nhưng tên tiểu nhị khi nãy chạy đến nói nhỏ vào tai bà ta, ngay lập tức bà ta cười một cách rục rờ:

“Thật là, có khách quý đến mà nô gia không ra đón tiếp được, thất lễ, thất lễ, mong đại nhân bỏ qua...”

Thúy Vân ngồi bên cạnh Từ Hải, nhìn nhìn tách trà mà bà ta vừa mới rót, sau đó ngó Từ Hải. Này, ý như là... Bà ta rót, ta không uống, huynh uống thì uống đi nhé!

Thấy ánh mắt đó của Thúy Vân, Từ Hải bật cười nhẹ, xoa xoa đầu nàng, lại quay sang nói với Tú Bà: “Ta có chuyện cần nói với bạn hữu, các người lui ra ngoài đi.”

Khí thế của Từ Hải là của bậc quân vương lãnh đạo, giọng nói trầm lạnh hùng hồn, trước giờ dùng để nói với anh em dưới trướng trên đảo, người thường nghe xong không khỏi rùng mình sợ hãi, vội lui đi không còn một người, trong chốc lát căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Từ Hải đổ tách trà mà Tú Bà vừa rót ra lên mặt Thúc Sinh, bản thân mình ung dung đưa tách khác cho Thúy Vân, quan sát nàng uống.

Thúy Vân đưa lên mũi ngửi ngửi, xác nhận không có độc được gì mới uống, vừa nhấp một ngụm, thấy Từ Hải nhìn mình chần chú như thế nên không khỏi ngượng, mắt hạnh chớp chớp mấy cái, nghĩ một hồi mới nhớ ra là Từ Hải chưa uống. Thảo nào lại nhìn mình bằng ánh mắt thèm khát thế kia, khát thì tự mà rót uống.

Thế là mỗi nữ tiếp tục uống, tuy ở thanh lâu nhưng trà ngon thật, rất thơm, dường như là loại hảo hạng! Bất giác Thúy Vân nhớ tới tờ ngân phiếu trăm lượng bay tới bay lui...

Người ta bỏ tiền ra để mi đi tìm đại ti đó Thúy Vân à...

Nghĩ kĩ rồi Thúy Vân mới đưa tách trà cho Từ Hải, lí nhí nói: “Này, huynh muốn thì uống đi...”

Thúy Vân cứ tưởng Từ Hải sẽ nhận lấy tách trà, đổ nước còn lại ra, rót trà mới, nào ngờ hần bê lên uống cạn sạch.

Từ Hải sợ trong những cái tách khác có độc nên không dám uống, chỉ dám uống chung tách với Thúy Vân thì còn có thể tạm hiểu được nhưng sao lại uống...

Mặt Thúy Vân bỗng nhiên đỏ phừng lên, nàng ngượng ngùng ngoảnh mặt nhìn sang nơi khác, ngay cả bản thân cũng không biết tại sao lại ngượng thế kia nữa. Từ Hải không chú ý nhiều vậy, cả hai cứ ngồi uống hết khoảng ba ấm trà thì kẻ nằm dài trên đất là Thúc Sinh mới chịu tỉnh.

Thúc Sinh ngồi dậy, tay xoa xoa giữa mặt, nhăn nhó cực kì khó coi, hần lớn tiếng gọi: “Người đâu?”, tiếc là gọi tới lễ Đạp Thanh năm sau cũng không có ai vào! Khi này Từ Hải đã dặn rồi, Từ Hải mà chưa bước ra thì nơi này không ai có quyền bước chân vào!

Chắc chắc, không thể phủ nhận, có tiền thích thật!

Thúc Sinh mơ mơ màng màng ngồi chờ người trên sàn gỗ, cố gắng đứng dậy, vừa vịn tay vào ghế đứng dậy đã thấy Từ Hải cùng Thúy Vân ngồi trong phòng. Lúc này hần đã tỉnh táo hơn khi này một chút, chỉ hỏi đơn giản: “Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Từ Hải không thèm trả lời, tay cứ nghịch nghịch mấy lọn tóc dài của Thúy Vân, còn Thúy Vân thì nhìn chăm chăm vào hần như thể đang dò xét. Thấy không có ai lên tiếng trả lời, Thúc Sinh mò mẫm đi ra ngoài, nào ngờ hần ta vừa bước ra đã có một gia đình cản lại.

“Làm gì vậy?”

“Khách quan, có người chuyển thư này cho ngài!”

Thúc Sinh nhận lấy mảnh giấy kia, vừa đọc xong gương mặt tái mét đi, nắm đấm siết chặt, mắt nhìn về phía lầu đối diện, Thúy Vân không ngờ một người trông hiền lành như hần lại có thể có nét mặt đáng sợ kia. Hần toan bước đi, lúc này Từ Hải cũng không rảnh rang ngồi chơi nữa, không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào, chỉ thấy một vật gì đó bay về phía của Thúc Sinh, tới khi nó bị vỡ nát trước mặt Thúc Sinh, Thúy Vân mới biết đó là một trong số mấy cái tách trà ở đây.

Từ Hải ra tay xong lại tiếp tục nghịch đuôi tóc của Thúy Vân như thế mọi chuyện ở đây không liên quan gì tới mình. Thúc Sinh quay đầu, đôi mắt lạnh tanh nhìn Từ Hải: “Người là ai? Tại sao cứ cố ý gây chuyện với ta?”

“Thúy Kiều cô nương đang ở đâu?”

Người hỏi là Thúy Vân, Thúc Sinh nghe nhắc tới Thúy Kiều thì mở to mắt, không thể tin được mà nhìn hai người, dường như môi còn hơi run rẩy. Hần quay trở lại trong phòng, đến trước mặt Thúy Vân mà ngồi xuống, đôi mắt còn óng lên một tầng sương mù mỏng. Nhìn kĩ người thiếu niên kia có đến bảy phần giống với Thúy Kiều, Thúc Sinh cảm thấy trái tim lại vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

Thấy Thúc Sinh rơi lệ, Thúy Vân thật sự không thể hiểu được đang có chuyện gì xảy ra. Nàng có linh cảm không lành...

Từ Hải khá điềm tĩnh, cứ thản nhiên ngồi đó chứng kiến mọi việc như thể chuyện này không liên quan gì tới mình. Ngay lúc này, từ bên ngoài, một cô nương bước vào trong. Nàng ấy còn rất trẻ, nhan sắc tinh tế mỹ lệ, ngũ quan cực xinh đẹp, chỉ là đôi mắt đượm buồn xa cách. Nàng ấy mặc một bộ quần áo tím nhạt tôn lên nước da trắng ngần như ngọc; tuy rất trẻ nhưng lại búi kiểu tóc của nữ nhân đã lập gia thất.

Đằng sau phu nhân kia là mấy tên gia đình, dường như là người làm trong quan phủ, loại quần áo đó nhìn khá quen mắt.

Thúc Sinh cũng nhìn theo Thúy Vân cùng Từ Hải, đến khi thấy phu nhân kia thì gương mặt tái dần lại, tuy trên người còn bốc lên mùi men rượu nồng nặc nhưng đôi mắt hần vô cùng sáng suốt, thậm chí còn buốt rét thấu xương. Thúc Sinh cảm hận nhìn người kia, phu nhân trẻ tuổi kia chỉ dừng lại trước cửa, nàng ta yên lặng nhìn Thúc Sinh, cả hai cứ nhìn nhau như thế. Thúy Vân không hiểu người kia là ai, sao trông Thúc Sinh có vẻ căm thù cô ta như vậy.

Thúc Sinh hừ giọng nói: “Người đến đây làm gì?”

Cô gái kia không đáp lời, vẫn giữ nguyên bộ sạng yên lặng của mình, hai tay nắm lại để trước bụng, đầu hơi cúi xuống. Một gia đình bước lên: “Thiếu gia, chúng ta phải trở về nhà thôi. Lão gia cùng phu nhân đang đi tìm người...”

Nghe tên gia đình đó nói xong, Thúc Sinh ngửa đầu lên trời cười một tràng thật dài, càng nghe càng rợn người, khi hần ta trừng mắt nhìn đám người kia lần nữa, Thúy Vân không khỏi không giật mình. Con người hần mở lớn ra, tròn đỏ ngầu rất đáng sợ. Hần ta dùng sức lật đổ một cái bàn để gần lối ra vào, bên trên có vài lọ hoa dùng để trang trí bị văng xuống đất, bình hoa vỡ tan tành, bàn gỗ cũng bị gãy vụn.

Thúc Sinh chỉ tay vào bọn họ, cả đám gia đình người hầu nhìn thấy bộ dáng nguy hiểm này của Thúc Sinh thì vội che chắn cô nương kia lại ra phía sau, ánh mắt có hơi cảnh giác đề phòng Thúc Sinh. Thúc Sinh lại tiếp tục cười, mở lớn mắt mà gằn giọng cười: “Hoạn Thư, người không cần giả nhân giả nghĩa như thế đâu! Nhìn người ta chỉ thấy kinh tởm thêm...”

Hoạn Thư???

Hoạn Thư? Hẳn nói cô nương kia là Hoạn Thư à? Hoạn Thư không phải là vợ cả của Thúc Sinh hay sao? Thúy Vân cứ nghĩ Thúc Sinh rất sợ Hoạn Thư chứ, không ngờ hẳn lại căm ghét cô ta như vậy.

Hoạn Thư không đáp trả, bước lên trước vài bước, đến trước mặt Thúc Sinh, nhỏ giọng: “Tướng công, cha cùng mẹ đang rất tức giận, chàng mau trở về nhà đi...”, một cánh tay vươn ra muốn chạm vào vai Thúc Sinh, nào ngờ bị hẳn dùng sức hất ra.

Choang một tiếng, lần này Thúc Sinh vớ lấy một cái lọ hoa trong phòng mà ném về phía Hoạn Thư. Do mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên không ai kịp phản ứng, chỉ duy có Hoạn Thư nhanh chóng lùi sang một bên, tuy không bị lọ hoa đập trúng nhưng lại bị mảnh vỡ của nó cửa ngang bàn tay. Nàng ấy che vết thương trên tay lại, vẻ mặt bình tĩnh đến khó tin: “Tướng công, nơi này là kĩ viện, có chuyện gì thì về nhà rồi giải quyết...”

“Giải quyết? Người còn muốn giải quyết chuyện gì? Kiều Nhi đã bị các người dồn ép tới đường cùng, bỏ ta mà rời khỏi đây, bây giờ nàng sống chết ra sao ta cũng không biết...”

Nắm tay của Hoạn Thư siết chặt lại, gương mặt xinh đẹp dần tái nhợt, máu trên tay bắt đầu ứa ra. Bọn gia đình tiến lên ý muốn xem vết thương thì bị Hoạn Thư cản lại: “Không cần đâu, các người trở về trước đi, nói với lão gia cùng phu nhân là ta đã tìm được thiếu gia rồi!”

“Thiếu phu nhân, người bị thương...”

“Vết thương nhỏ, không sao! Các người mau đi đi!”

Thấy thái độ kiên quyết của Hoạn Thư, bọn họ cũng đành phải theo lệnh mà rời đi, trong phòng còn lại bốn người Thúy Vân Từ Hải, Thúc Sinh, Hoạn Thư cùng một đồng đồ đổ nát. Không cần phải hỏi, Thúy Vân đã có thể đoán ra được đang có chuyện gì xảy ra rồi.

Dường như là, đại tì Thúy Kiều của nàng đã bỏ trốn ra ngoài do chịu không nổi sự khắc nghiệt tàn bạo của Hoạn Thư.

Thúy Vân nhìn kĩ Hoạn Thư lần nữa, quả thật ngoài sức tưởng tượng. Từ lúc nghe đại tì Thúy Kiều tì tê tâm sự về những ngày gian khổ đã qua, Thúy Vân cứ ngỡ Hoạn Thư là một nữ nhân rất kinh khủng, to béo mập mạp, khuôn mặt hung dữ, tính cách kì cục khó chiều, Thúc Sinh sợ nàng ta là vì chức vụ của cha nàng ta trong triều khá cao chứ không ngờ Hoạn Thư lại là một cô gái xinh đẹp đến nhường này.

Nhìn phong thái của nàng ta lại càng không giống với những người vợ danh đá chua ngoa, trông rất nhu nhược yếu đuối.

Thấy vị công tử mặt trắng kia cứ nhìn mình bằng ánh mắt đánh giá, Hoạn Thư cũng không nổi giận, thậm chí còn nhướn mi lên, chăm chú nhìn lại, đôi mắt khê ánh lên tia sắc bén nhưng rất nhanh đã sụp mắt xuống, tay che vết thương, yên lặng đứng chờ Thúc Sinh. Sau một hồi mất kiểm soát, Thúc Sinh miễn cưỡng đứng dậy, ánh mắt lướt qua Hoạn Thư đang đứng trước mặt mình bằng thái độ hờ hững nhất, sau đó quay sang hỏi Từ Hải: “Hai người là gì của Thúy Kiều cô nương? Lại đi hỏi về nàng?”

Nghe cái tên Thúy Kiều, hai mắt Hoạn Thư hơi tối lại, trên môi cong lên nụ cười tự giễu, bề ngoài nhìn vào sẽ thấy độc ác nhưng không hiểu sao Thúy Vân lại cảm thấy nụ cười ấy rất thâm lương. Thúy Vân đắn đo một hồi mới quyết tâm đứng dậy, đi tới trước mặt Hoạn Thư, bỏ qua ánh mắt đề phòng của nàng ấy mà chìa tay ra: “Phu nhân, thứ thuốc này rất hiệu nghiệm, ta là đại phu, để ta băng bó vết thương cho cô!”

Hoạn Thư rút tay về sát người, vẻ mặt hoài nghi gấp bội khiến Thúy Vân không nhận được phải la lên: “Ta là đại phu thật mà!”

Thúy Vân chậm chậm băng bó vết thương trên tay lại cho Hoạn Thư, Thúc Sinh nhìn thấy vết thương ấy thì cơn nóng giận cũng nguôi xuống,

trông hắn có vẻ hơi ân hận, đi loanh quanh sau lưng Hoạn Thư, chốc chốc lại nhìn lên xem Thúy Vân băng bó như thế nào. Thúy Vân nhìn thấy cảnh tượng đó, thật không biết phải nghĩ ra sao. Rõ ràng là quan tâm Hoạn Thư nhưng trong lòng lại một mực nhớ đại tể Thúy Kiều.

Không lẽ nam nhân ai cũng như vậy sao?

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tâm Sự

“Công tử, tiểu nữ mạn phép hỏi, công tử có quan hệ như thế nào với Thúy Kiều?”

“Ừm, ta là biểu đệ của cô nương ấy!”

“Ồ...”, nghe Thúy Vân trả lời xong, Hoạn Thư không buồn hỏi nữa mà ngoảnh đầu nhìn ra bên dưới. Trời đã sẩm tối, kĩ viện càng lúc càng đông lên, khách nhân ra vào nườm nượp. Sau khi biết Thúy Vân là biểu đệ của Thúy Kiều, Thúc Sinh một mực đòi Thúy Vân phải trở về phủ đệ của hắn để đối đãi, nhân tiện dò la manh mối của Thúy Kiều. Chuyện tốt như vậy, đương nhiên Từ Hải cùng Thúy Vân đồng ý, người không vui cũng có mình Hoạn Thư nhưng nàng ta cũng không muốn làm trái ý Thúc Sinh nên lẳng lặng không lên tiếng.

Cha mẹ Thúc Sinh thấy Hoạn Thư kéo được hắn trở về thì vui mừng ra mặt, đối xử tốt lấy cho Thúy Vân cùng Từ Hải nhưng đến khi biết Thúy Vân đến đây vì muốn tìm Thúy Kiều, gương mặt của mẫu thân Thúc Sinh bắt đầu mang vẻ xa lạ khó gần, còn phụ thân của Thúc Sinh lại thờ dài bất lực. Khi mọi người dùng bữa tối quanh bàn tròn, ông ấy nhẹ lắc đầu nói:

“Trước kia khi hay tin Thúc Sinh muốn cưới thêm tiểu thiếp, ta đã từng đến Lâm Tri để gặp nàng ấy rồi, ý định muốn khuyên nàng ấy rời khỏi con trai ta, gia đình ta chưa từng nghĩ sẽ chấp nhận một cô gái lâu xanh về làm con dâu...”

Thúy Vân ngồi yên một bên nghe, cái khó của bọn họ, nàng hiểu được. Để chấp nhận một cô gái bước từ trong kỹ viện ra thật sự không hề dễ dàng.

“... Lần đầu gặp Thúy Kiều, ta cũng hơi bất ngờ về nhan sắc của nàng ta, về sau lại càng bất ngờ hơn khi được chứng kiến tài nghệ của nàng ấy trên công đường. Khi ấy ta hiểu ra lý do vì sao Thúc Sinh lại mê một nàng ấy như vậy.”

Hoạn Thư ngồi bên cạnh Thúc phu nhân, nàng ấy không có biểu hiện gì nhiều, chỉ lẳng lặng bê trà lên uống, ánh mắt hơi ngó ra ngoài như thể uống trà ngắm trăng, còn chuyện mọi người đang nói ở đây không hề liên quan tới nàng ấy. Trái ngược với vẻ mặt của Hoạn Thư, Thúc Sinh dường như đang nhớ lại hình ảnh của Thúy Kiều, chốc chốc lại tự cười một mình.

Chuyện mà Thúc lão gia đang nói Thúy Vân có biết. Đó là khi ông ấy đến bắt Thúc Sinh trả Thúy Kiều về thanh lâu, còn bản thân thì quay lại Vô Tích với gia đình, tiếc là Thúc Sinh một mực cãi lời cha mẹ không chịu, Thúc lão gia trong lúc tức giận đã đem Thúy Kiều giải đến nha môn, sai lính trói lại. Quan trên thấy Thúy Kiều thật thà lại nết na nên không hành hạ, chỉ ra vài vế đối, nghe Thúy Kiều đối xong thì khen là người có tài có đức, khi ấy Thúc lão gia mới miễn cưỡng để Thúy Kiều bên cạnh Thúc Sinh.

Thúc lão gia nói xong thì ngừng lại, nhìn Thúc Sinh. Thúc Sinh hiểu ý cha mình nên tiếp lời: “Sống được một năm thì Thúy Kiều khuyên ta trở về nhà thưa chuyện này với Hoạn Thư, nào ngờ sau đó...”

Hắn ghen lại, Hoạn Thư thì cười giễu. Nàng ấy đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, đi vòng quanh bàn tròn, giọng điệu lên xuống rất có nhịp: “Tướng công, để ta nói tiếp nhé! Chàng trở về, còn ta thì đã sớm biết chuyện, sai người đến bắt nàng ta, sau đó đưa nàng ta đến làm nha hoàn cho mẫu thân ta, phải không!”

Nghe tới đây, Thúc Sinh lại nhìn Hoạn Thư bằng ánh mắt căm hận, Hoạn Thư cũng mặc kệ, tay hơi nâng lên, môi nhếch mép cười nhẹ, ánh mắt chỉ chăm chú quan sát vết băng bó trên tay.

“Mà chàng tức giận làm gì? Chẳng phải cuối cùng ta cũng trả cô ta về cho chàng hay sao!”

Thúc Sinh không nhịn nữa, đứng phắt dậy, ghế ngồi bị hất ra, hai tay đập mạnh lên bàn khiến tất cả mọi người đều giật mình, trừ Hoạn Thư ra. Nàng ấy cực kì điềm tĩnh, tiếp tục ngắm soi bàn tay đang bị thương của mình. Thúc lão gia thấy mọi việc đang diễn ra hơi quá đà thì ái ngại nhìn sang Thúy Vân cùng Từ Hải ngồi một chỗ không lên tiếng mà trở mắt xem kịch. Ông ấy nheo mắt không vui lạnh giọng bảo Hoạn Thư: “Con không nói nữa, mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ha ha, vâng!”

Hoạn Thư cười mấy tiếng, sau đó đi ra ngoài, vẻ mặt rất kiêu ngạo. Chờ Hoạn Thư đi khuất, Thúc Sinh hừ một tiếng rõ to, ngồi phịch xuống cái ghế mà gia nhân vừa mới đem lên, tay lại tiếp tục đập bàn ầm ầm: “Thật không thể tiếp tục chịu đựng cô ta nữa, ngang ngược thành thói. Nếu không phải vì cha cô ta là quan thượng thư, con...”

“Thúc Nhi, không nói nữa.”

Thấy thái độ nghiêm trọng của cha mình, Thúc Sinh ngoan ngoãn im miệng, riêng Thúc phu nhân thì thở dài buồn bã, mắt phượng còn thấm ra vài giọt nước: “Con trai ngoan, con bé thật lòng yêu thương con mà...”

Không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng, để giảm độ căng xuống, Thúc lão gia quay sang hỏi chuyện với Thúy Vân: “Công tử, lần này chúng ta có lỗi với công tử rồi. Thúy Kiều đã đi mất, hiện giờ không biết nó đang ở nơi nào...”

Thúy Vân gượng cười nhẹ, cúi đầu không nói, để mặc cho ba người nhà bọn họ tự biên tự diễn với nhau. Không hiểu sao... Thúy Vân lại cảm thấy đau xót thay cho Hoạn Thư. Nàng ta kiêu ngạo như thế nhưng nỗi khổ đau của nàng ấy lại chẳng có ai thấu hiểu.

Tướng công của mình... ở trước mặt người khác đối xử với mình như vậy...

Để gia đình bọn họ có nơi nói chuyện riêng với nhau, Thúy Vân xin đi ra ngoài trước, Từ Hải thì đi về phòng nghỉ ngơi, riêng Thúy Vân lại lang thang một mình.

Đi qua một đám cây cỏ xanh tươi, quẹo mấy khúc quanh, cuối cùng Thúy Vân cũng nhìn thấy Hoạn Thư. Nàng ta ngồi dưới một cây cổ thụ to lớn, bóng cây đổ rập lên mặt hồ nhỏ trong hoa viên. Nàng ấy khẽ liếc mắt nhìn Thúy Vân một cái, tay lại tiếp tục hành động của mình.

Thúy Vân âm thầm đi đến sau lưng Hoạn Thư, hai chắp phía sau, ánh mắt cũng nhìn về hướng hồ nước nhỏ. Ánh trăng tròn vằng vặc hắt lên mặt nước, mỗi lần hòn đá trên tay Hoạn Thư rơi xuống, ánh trăng lại tan ra, sau đó dần dần trở lại vị trí cũ như thể chưa từng có thứ gì chia rẽ bọn chúng.

Hoạn Thư tự động mở miệng nói trước: "... Lần đầu tiên ta gặp hẳn cũng trong hoàn cảnh giống thế này! Lần đó là ở giữa phố, ta đứng trên cầu, vô tình làm rơi lồng đèn cá chép vừa mua..."

"Trăng cũng sáng thế này à?"

Hoạn Thư ngược đầu lên nhìn ánh trăng sáng len lỏi qua từng tán lá, ánh mắt hiu quạnh, bất giác nở nụ cười: "Trăng đêm nay làm sao sáng bằng..."

"Ồ..."

“Trước kia lúc ở phủ Thượng Thư, ta rất bướng bỉnh ngoan cố. Cha tuy thương ta nhưng ông lại không hề quan tâm tới mẫu thân, suốt ngày chỉ thích yêu thương đám tiểu thiếp...”

“Ta cứ ngỡ ta và hân sẽ sống thật hạnh phúc bên cạnh nhau...”

“Nhìn cái gì? Tất cả là do tí ti của người gây ra đấy...” – lúc nói câu này, giọng của Hoạn Thư đã nghẹn lại. Nàng ấy nhìn sang Thúy Vân, đôi mắt to tròn ngấn nước, chỉ cần chớp nhẹ một tí, nước sẽ rơi ra ngoài ngay lập tức. Hoạn Thư cười ngây ngốc, giấu giọt nước mắt kia đi, phúi phúi vị trí bên cạnh mình, bảo Thúy Vân ngồi xuống: “Dù sao thì đại tí người khiến ta đau khổ, trút giận lên đầu người cũng không sao!”

Thúy Vân ngồi xuống, Hoạn Thư đã gục mặt vào vai nàng mà khóc, nàng ấy khóc không thành tiếng, chỉ nghe tiếng nấc rất nhỏ nhưng nước mắt đã thấm ướt một bên vai của Thúy Vân. Nhìn Hoạn Thư thế này, mũi Thúy Vân lại cay cay. Nhớ tới mình của kiếp trước, trong ngày đại tỉ cùng Kim Trọng thành hôn, nàng cũng thế này đây, tự bó mình vào một góc ngồi khóc, sau đó chùi sạch nước mắt để không ai biết.

Các nàng đâu làm gì sai...

Hoạn Thư khóc đã đành, nào ngờ nghe tiếng khóc rầm rứt bên tai, nàng ấy ngơ ngác ngồi dậy nhìn Thúy Vân thì thấy mặt mũi Thúy Vân cũng lem luốc không kém cạnh.

Ơ hay? Hoạn Thư khóc có lí do, còn Thúy Vân thì khóc cái gì?

Hoạn Thư quệt nước mắt trên mặt, chỉ tay vào Thúy Vân: “Người khóc cái gì? Tí ti của mình đi chen ngang vào người khác khiến người xấu hổ nên khóc à?”

Thúy Vân nghẹn ngào lắc đầu: “Không có, không có...”

Bất ngờ Hoạn Thư đứng bật dậy, thô bạo giơ chân muốn đá Thúy Vân cho bỏ ghét: “Người lấy quyền gì mà khóc? Người có quyền khóc là ta, có ai cướp phu quân của người đâu?”

Nào ngờ cái chân của Hoạn Thư chưa kịp chạm vào mông của Thúy Vân đã bị Từ Hải đẩy cho một cái, té ngay đơ trên đất. Nàng ta cảm phần, quên mất việc mình đang đau khổ, trừng mắt lên nhìn Từ Hải: “Đến người nữa, lại muốn làm gì?”

Từ Hải thấy Thúy Vân khóc, đau lòng không thôi, vội ôm Thúy Vân vào lòng mình, mặc cho nàng khóc, một tay ôm chặt đầu Thúy Vân, tay kia vỗ về lưng nàng. Hoạn Thư trở mặt lên nhìn cảnh tượng hai tên nam nhân ôm ấp vuốt ve nhau giữa thanh thiên bạch nhật, trong lòng còn tủi thân hơn gấp bội, nước mắt lại ứa ra: “Người còn có người an ủi, ta làm gì có ai, hu hu...”

Hoạn Thư ngồi bệt ra cỏ, hai chân xệt ngang ra, tay bứt trụi cỏ nơi nàng ấy ngồi, khóc lớn thành tiếng mà Thúy Vân bên này cũng không kém cạnh, tuy không lớn miệng bằng Hoạn Thư nhưng nàng khóc không hề thua kém. Từ Hải không biết làm thế nào đành kéo Thúy Vân đi mất, bỏ mặc Hoạn Thư ngồi đó khóc một mình.

Thúy Vân được Từ Hải dắt về cứ tiếp tục khóc dọc đường đi, Từ Hải không hỏi gì, cứ để cho nàng khóc. Thúy Vân nín được một quãng, mắt ngấn lệ nhìn Từ Hải, sau đó, khóc tiếp.

Từ Hải: “...”, hết hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Kiếp trước làm gì có ai bảo vệ nàng thế này, ngay cả tìm chỗ trốn mọi người để khóc cũng phải tự mình tìm, đau cũng tự mình chịu, nào dám nói với ai. Nói với mẫu thân là con không muốn nhường tướng công lại cho đại tì ư? Rồi khi ấy cả gia đình sẽ nghĩ về Thúy Vân nàng như thế nào? Như

một kẻ ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình, rồi sẽ bị mẫu thân lạnh nhạt, bị mọi người xa lánh...

“Đại ca...”

Từ Hải dìu Thúy Vân lại ngồi trên một mỗm đá to ven đường mòn, Thúy Vân vừa ngồi xuống đã níu chặt áo Từ Hải, sau đó úp mặt vào lòng hắn mà khóc tức tưởi. Từ Hải không biết tại sao Thúy Vân lại khóc như vậy, nhưng ngay cả cô nương tên Hoạn Thư kia cũng khóc, chẳng lẽ hắn làm gì hai người à?

Thật sự là quá ghen tị với đại tể, tể ấy có tất cả, có nhan sắc, có tài năng, có người yêu tể ấy thật lòng...

“Đại ca...”

Cả người Thúy Vân được Từ Hải bao bọc một cách cẩn thận, thấy Thúy Vân đau lòng như vậy, Từ Hải đau cũng không kém, chỉ biết ở một bên cho làm điểm tựa cho nàng khóc.

“Ta không an tâm khi để người đi một mình nên đi tìm, nào ngờ thấy cô Hoạn Thư kia định đánh người, may mà cản kịp. Người bị thương ở đâu à?”

Thúy Vân nghẹn ngào lắc đầu, nói không ra tiếng, môi mím chặt rất đau khổ, mắt đã sưng múp lên, đầu lại dụi vào ngực Từ Hải mà khóc tiếp.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy tủi thân như lúc này. Tại sao, tại sao bờ vai vững chắc này của Từ Hải cũng thuộc về đại tể? Cảm thấy Thúy Vân đang run nhè nhẹ, Từ Hải siết chặt vòng tay của mình, ừ Thúy Vân chặt trong lòng, có như vậy Thúy Vân mới cảm thấy an tâm hơn một chút, ngoan ngoãn nhắm mắt lại mà nằm yên. Lát sau, khi đã bình tĩnh lại, Thúy Vân mới cục cựa: “Đại ca...”

“Khỏe hơn tí nào chưa?”

“Rồi...”

Lúc này Từ Hải mới thật sự buông Thúy Vân ra, để nàng ngồi bên cạnh mình. Nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc của Thúy Vân, tâm trạng của Từ Hải cũng vui lên không nổi, cứ ủ dột ngồi đó. Cả hai ngấm trắng đến tận nửa đêm mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Hôm nay khóc như vậy coi như trút đi được khá nhiều phiền não trong lòng rồi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Lần Đầu Tiên

Tối hôm qua Thúy Vân ngủ rất muộn, trước khi ngủ lại khóc cho một trận nên thân, thành thử sáng ra mắt sưng húp lên, khuôn mặt có phần hơi nhợt nhạt, lúc ăn sáng cũng chỉ cúi gằm mặt xuống, không hề nhìn Từ Hải lấy một cái.

Từ Hải ngồi bên cạnh cũng yên lặng ăn phần thức ăn do gia nhân trong phủ nhà Thúc Sinh mang đến. Thực chất mà nói, cả hai đến ở nơi này cốt để tiết kiệm tiền qua đêm tại khách điếm, chứ việc tìm Thúy Kiều thì mình Từ Hải tìm là được, cần gì Thúc Sinh ra tay. Đã có manh mối từ đây rồi mà!

Sau khi tham khảo ý kiến của Từ Hải, Thúy Vân không có ý định giấu giếm gì với gia đình Thúc Sinh, thấy Thúc Sinh coi trọng đại tử Thúy Kiều nhà mình như vậy, Thúy Vân cũng không ghét hẳn cho lắm, chỉ giữ khoảng cách cười cười xã giao. Lúc Thúc Sinh nghe tin Thúy Vân cùng Từ Hải muốn đi tìm Thúy Kiều, hẳn đứng phắt dậy, sống chết không cho hai người rời đi, chỉ đồng ý cho đi với điều kiện phải mang hẳn theo.

Ặc, Thúy Vân chỉ muốn thông báo cho bọn họ biết là các nàng định đi tìm Thúy Kiều thôi, hi vọng bọn họ niệm tình người quen hoặc cảm thấy có lỗi mà cung cấp tí chút manh mối chứ làm sao mà cho Thúc Sinh đi cùng được? Ngay lúc Thúy Vân sắp từ chối thì Từ Hải lại chặn nàng lại, hẳn bước lên trước mặt Thúy Vân, niềm nở vui vẻ với Thúc Sinh: “Lần này đi không thể không có thiếu gia! Ngài mau chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đợi!”

Thúy Vân trợn to mắt, gì vậy? Từ Hải, huynh điên à? Tìm đại tì Thúy Kiều để đưa về, để huynh gặp tì ấy rồi sẽ đem lòng yêu thương tì ấy mà, mang theo Thúc Sinh thì còn làm ăn gì nữa?

Tất nhiên Thúy Vân đưa tay ra cản lại: “Không được, đi nhiều người lại nhiều rắc rối, hai người chúng tôi đủ rồi.”

Cha của Thúc Sinh thì không có ý kiến, mẹ của Thúc Sinh thì có vẻ không vừa lòng nên đương nhiên lên tiếng cản: “Lần này người ta đến để tìm người thân bị thất lạc, Thúc Sinh con đi theo làm gì?”

“Mẹ, nhưng Thúy Kiều là nương tử của con.”

“Thế chứ con xem Hoạn Thư là cái gì trong nhà này?”

“Mẹ, nàng ấy...”, Thúc Sinh nói tới đây thì nghẹn lại, có hơi trăn trở quay sang nhìn Hoạn Thư nhưng tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt của nàng ta. Nhắc tới Hoạn Thư, Thúy Vân không khỏi nhớ tới buổi tối trở trêu hôm trước, bất giác cảm thấy buồn cười, ánh mắt cũng nhìn về hướng bên cạnh phu nhân. Vốn Hoạn Thư nghe nhắc tới tên mình cũng chỉ nhìn vào bên trong một chút, sau đó lại cụp mắt vờ vẽ mấy đường nét họa tiết được thêu trên tay áo.

Chuyện Thúy Vân không ngờ nhất chính là: “Nếu vậy thì để Hoạn Thư đi cùng con đi.”

Thúc phu nhân vừa nói câu này xong, Thúc lão gia bị sặc nước trà, Thúc Sinh thì run rẩy chỉ ngón tay vào Hoạn Thư, nói không nên lời, Hoạn Thư thì ngạc nhiên tột độ, ngay cả Từ Hải cũng nheo mắt.

Gì? Hẳn muốn Thúc Sinh đi cùng để rước Thúy Kiều về nhà cơ mà, Hoạn Thư đi theo có lợi ích gì cho hẳn không?

Ai cũng có thái độ không thể ngờ tới, riêng Thúy Vân lại cảm thấy bình thường. Nàng nghĩ kĩ rồi, chuyện nàng quan tâm nhất bây giờ chính là làm thế nào để cứu được đại tì nhà mình về, càng sớm càng tốt, còn cứu bằng cách nào... không quan trọng. Thúc Sinh đi cùng cũng được, có nhiều thông tin, Hoạn Thư đi chung cũng tốt, có thể khiến đại tì mở to mắt ra mà nhìn thấy Thúc Sinh cũng không phải loại người chung tình gì cho cam. Có như vậy tì ấy mới tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Từ Hải đại ca được! Huynh ấy tốt thế kia cơ mà!

Tình thế trở thành thế này, Từ Hải cùng Thúy Vân ra bên ngoài leo lên ngựa ngồi chờ sẵn, chuyện nội bộ gia đình của họ cứ để họ giải quyết với nhau. Một chốc sau, cả Hoạn Thư cùng Thúc Sinh đều đi ra ngoài, trên vai mang theo một bọc hành lí. Nhìn vẻ mặt miễn cưỡng của Thúc Sinh, Thúy Vân đoán ắt hẳn Thúc phu nhân nhất quyết sống chết bắt hẳn mang theo Hoạn Thư đi cùng.

Dù sao Thúc Sinh cũng đáng thương, ai đời nào đi tìm thê thiếp thất lạc lại có cả chính thê đi cùng... Hoàn cảnh hơi... khó xử!

Đội hình gồm năm người, Thúy Vân cùng Từ Hải cười chung một con ngựa, dù gì đi cùng nhau mãi cũng quen, vả lại tài cưỡi ngựa của Thúy Vân, mọi người cũng biết thừa rồi! Thúc Sinh một con ngựa, Hoạn Thư cũng tự mình cưỡi một con, đi phía sau cùng là tiểu thư đồng của Thúc Sinh, đi theo để chăm sóc với cả thanh toán chi phí các loại cho Thúc Sinh.

Theo những gì Thúy Vân biết, sau khi bỏ trốn khỏi nhà của Thúc Sinh, đại tì nàng đã lẫn vào một ngôi chùa để tị nạn nhưng sau đó lại bị kẻ gian lừa đi mất.

Mấu chốt tiếp theo là gì? Chính là chùa!

Cơ mà... chùa ở nơi Vô Tích này nhiều vô số kể, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nơi này đã cách khá xa bờ biển, việc Từ Hải điều động

người của hải tặc đi tìm tung tích Thúy Kiều gặp khá là nhiều khó khăn hơn Thúy Vân tưởng, không được thuận lợi như trước. Thúy Vân đành phải mò mẫm từng nơi một, việc này tốn khá nhiều thời gian.

Thúc Sinh đối với chuyện Thúy Kiều trốn lên chùa để thoát khỏi cuộc sống khổ sở ở nhà hẳn thì không biết gì, thậm chí hẳn còn cho rằng Thúy Vân đang tìm một ngôi chùa linh thiêng nên ra sức tư vấn, thậm chí còn nhiệt tình cầu khẩn trước tượng Phật để sớm ngày tìm được Thúy Kiều. Trong mấy ngày này, Hoạn Thư lúc nào cũng là người đi sau cùng, nàng ấy như cái bóng, mọi người chỉ cần biết nàng ấy xuất hiện trên đường đi mà thôi, còn lại hầu như không thấy nàng ấy đâu cả.

Ban đầu Thúc Sinh còn vui vẻ bình tĩnh đi theo Thúy Vân cùng Từ Hải, mãi sau khi đi hết hơn mười cái chùa ở Vô Tích hỏi thăm mà không có kết quả, Thúc Sinh cũng bắt đầu cáu bẳn, tới ngày thứ bảy thì không nhịn nữa mà ở giữa đường vứt hành lí cùng con ngựa ở đó cho thư đồng của mình mang đi. Hẳn thì tìm một cái khách điểm để chui vào đó, trước khi đi còn tuyên bố: “Các người giống thứ người vô dụng, tìm mãi cũng không được gì, tự ta sẽ đi tìm Kiều Nhi, các người muốn làm gì thì làm.”

Mọi chuyện xảy ra một cách hơi bị đơn giản, thế đấy!

Tuy hẳn nói vậy nhưng Thúy Vân lại nghĩ hẳn muốn vứt Hoạn Thư sang một bên thì đúng hơn. Nàng ấy cứ im im mãi không hề mở miệng nói gì, dường như chuyện có đi cùng Thúc Sinh hay không nàng ta chưa hề quan tâm tới. Đi là vì Thúc phu nhân ép nàng ấy đi cùng, thực lòng mà nói, Hoạn Thư không muốn đi một chút nào. Thế là Hoạn Thư vẫn tiếp tục đi chung đường với Thúy Vân cùng Từ Hải.

Tối hôm đó, không khí thật sự rất căng thẳng.

Dùng bữa tối xong, Hoạn Thư đi thẳng lên lầu, trước khi đi dường như còn định nói gì đó với Thúy Vân nhưng lại thôi.

Cũng trong buổi tối hôm đó, Thúy Vân mới nghiệm ra một điều. Đã gần lắm rồi, sắp tìm ra đại tử rồi, chỉ cần một tí thôi là tìm ra rồi...

Cho nên, nàng cùng Từ Hải... không thể tối nào cũng ngủ chung một phòng thế này được.

Mặc dù Từ Hải không biết thân phận nữ nhi của Thúy Vân nhưng Thúy Kiều biết, chả nhẽ đẩy Từ Hải ra trước mặt Thúy Kiều rồi giới thiệu đây là người ngày nào cũng ở chung một phòng với Thúy Vân?

Đương nhiên là không được!

Từ Hải vừa nghe Thúy Vân có ý định muốn tách hai phòng ra thì lạnh mặt, kiểm đập BỘP lên bàn, khoanh tay, đôi mắt âm u nhìn chăm chăm như thể chờ Thúy Vân tự nguyện trình bày. Lâu rồi mới chứng kiến bộ mặt dọa người này của Từ Hải, bỗng nhiên Thúy Vân có chút sợ nhưng vẫn phải nói:

“Đại ca, bây giờ không có nguy hiểm gì nhiều, ta có thể ở một mình được mà! Nơi này rất đông người, nếu có thích khách sẽ có người can thiệp ngay, khi đó huynh ở phòng bên cạnh chạy sang cứu cũng được...”

“Lí do không chính đáng.”

“Ặc... Vậy, nói sao thì nói, hai chúng ta ở cùng chung một phòng quả thật không tiện...”

Từ Hải nhếch môi cười: “Không tiện chỗ nào?”

Thúy Vân: “...”

Từ Hải: “Ta và người, hai nam nhân ở cùng một phòng, có gì không tiện?”

Thúy Vân: “...”

Từ Hải: “Chưa kể ở cùng một phòng tiết kiệm được không ít tiền!”

Thúy Vân thật sự muốn hét to vào mặt Từ Hải việc lần trước hấn vung một trăm lượng bạc vào chuyện không đâu nhưng thật sự nàng không có cái gan đó, đành câm nín nghe Từ Hải chất vấn.

Từ Hải chốt một câu: “Không nói nhiều nữa, đi ngủ đi.”

“Nhưng mà...”

Lần này Từ Hải hành động rất nhanh chóng, hấn lại trước giường nhỏ, đẩy Thúy Vân nằm lăn lên giường, tiện tay tháo luôn giày của nàng đặt xuống đất, cả người chặn lại không cho Thúy Vân trốn ra. Từ Hải vốn cao lớn, giường ở đây lại nhỏ nên chẳng mấy chốc Thúy Vân đã bị vây chặt lại. Nàng bất giác đỏ mặt, nằm ngay đơ trợn trắng mắt nhìn Từ Hải không dám nhúc nhích. Từ Hải không thèm liếc Thúy Vân một cái, xoay người lại lột giày mình ra, sau đó... nằm xuống luôn trên giường.

Thúy Vân ghen trên gối bật dậy, run run một hồi mới lay vai của Từ Hải: “Đại ca, hôm nay huynh không gối thiên à?”

Từ Hải không thèm trả lời, nhất định đưa lưng về phía Thúy Vân.

Chắc là giận rồi... Thúy Vân cũng không rõ vì sao Từ Hải lại giận, chỉ biết rón rén nằm xuống giường. Cả hai nằm yên một lúc thật lâu, lưng đưa vào nhau, có điều Thúy Vân biết Từ Hải vẫn chưa ngủ. Nhịn không được, nàng khẽ quay lại, cười cười mà khêu hấn: “Từ Hải, huynh giận ta à?”

“...Không có.”

“Đại ca!!!”

Từ Hải mím môi, cuối cùng cũng không nhịn được mà phải hỏi: “Tại sao lại muốn tách phòng ra? Người sợ Thúy Kiều cô nương biết ta và người

ở cùng một phòng à?”

Ặc?

Thúy Vân sặc, không thể ngờ là Từ Hải lại hỏi mình như thế. Thì quả thật nàng nghĩ như thế nhưng sao giọng điệu của Từ Hải lại... có gì đó không hợp lí cho lắm thì phải?

Không thấy Thúy Vân trả lời, vừa quay lại đã thấy vẻ mặt thẳng thốt của nàng, Từ Hải thêm phần khẳng định rằng hẳn đoán đúng.

Tốt, tốt, tốt!

“Đại... đại ca? Huynh...”, Thúy Vân kinh hãi lắp bắp nói không ra tiếng, một tay bị Từ Hải giữ chặt lại, tay kia có đỡ thế nào cũng không trụ được lâu, Từ Hải nặng như thế kia cơ mà...

Mặc kệ Thúy Vân có phản ứng ra sao, Từ Hải vẫn không chịu thả nàng ra, người còn áp xuống sát hơn: “Tiểu tử, cô nương kia quan trọng như vậy sao?”

“Đại ca, huynh... thả ta ra đi, sao lại..”

“Nói, quan trọng lắm hay sao?”

Lúc này mặt Thúy Vân so với mong khi còn đỏ hơn, nàng sống chết muốn rút tay cái tay đang bị Từ Hải nắm chặt kia ra, tay còn lại túm lấy áo hẳn dùng sức mà đẩy, ban đầu chỉ là chống cự nhè nhẹ, về sau là vùng vẫy kịch liệt. Tiếc là Thúy Vân không xoay chuyển được gì nhiều! Chẳng những không giúp ích được gì mà cánh tay được tự do còn lại cũng bị Từ Hải túm chặt.

Không hiểu sao càng nghĩ càng thấy giống Thúy Vân đang bị...

Cường bạo!!!!

Từ Hải áp sát xuống với mặt Thúy Vân, trán khê áp lên trán nàng. Lúc này Thúy Vân hết dám chống cự, bắt đầu hơi run run, cảm nhận được hơi thở trầm thấp của Từ Hải bên tai, nàng càng run dữ dội...

Từ Hải thật sự rất giận, vừa giận vừa nôn nóng. Một mặt hắn không muốn Thúy Vân tìm ra người con gái kia nhưng khi thấy ánh mắt thất vọng của Thúy Vân, hắn lại không đành lòng. Liệu có nên nói cho tên ngốc này biết không, biết hắn dành tình cảm cho tên ngốc này không?

Nhưng xem dáng vẻ run rẩy lấy của tiểu tử kia, Từ Hải cảm thấy kết quả không khả quan cho lắm.

Hắn hơi bất lực...

Thúy Vân nhìn thấy đôi mắt dịu dàng như nước kia của Từ Hải thì ngẩn người, quên cả sợ hãi, cứ như đôi mắt ấy sẵn sàng đem Thúy Vân hòa tan ra vậy!

Dường như mọi chuyện xảy ra theo cách tự nhiên nhất mà nó có thể. Từ Hải nghĩ muốn hôn Thúy Vân, vậy thôi, thế là hôn thật.

Môi của Từ Hải ấm nóng lại mang theo chút buốt giá, quyến chặt lấy cánh môi đỏ hồng như son của Thúy Vân.

Không phải hấp tấp vội vã, đơn giản là chạm nhẹ vào nhau rồi từ từ cảm nhận lấy.

Thúy Vân như quên hết thấy mọi thứ xung quanh, chỉ biết nàng và Từ Hải, cả hai dường như không còn khoảng cách, cảm giác Từ Hải đang mơn trớn đôi môi mềm mại của nàng, thậm chí còn khê cắn nhẹ lên khiến Thúy Vân giật nảy người lên, cả người tê rần lại, sức chống cự bay biến đâu hết. Nàng mở lớn mắt nhìn Từ Hải, dường như mặt Từ Hải hơi đỏ lên, ngoảnh mặt nhìn đi nơi khác, bất ngờ lại tiếp tục áp môi mình lên môi của Thúy Vân.

Ngay lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, tiếp theo sau đó là giọng nói của Hoạn Thư: “Vân Du công tử, người còn thức không?”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nỗi Lòng Của Hoạn Thư

Nghe có tiếng động, Từ Hải cùng Thúy Vân đều sượng đờ người lại. Hắn luyến tiếc rời khỏi môi Thúy Vân, đầu lại cúi vào hõm vai của nàng mà gục xuống, hai nắm tay siết chặt, bất giác lại khùng khục cười một mình, vai run run khiến Thúy Vân hoàn hồn.

“Ha ha...”, may mắn là Hoạn Thư đến kịp lúc, nếu không, Từ Hải cũng không biết mọi chuyện sẽ như thế nào nữa!

Hắn kéo Thúy Vân ngồi dậy, vuốt lại tay áo đã bị vò nhăn của nàng, sau đó ra giữa bàn ngồi uống trà như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thúy Vân thấy Từ Hải đã rời đi thì dần lấy lại bình tĩnh, cũng chậm rì rì leo xuống, mang lại hài, cuối cùng tiến ra mở cửa cho Hoạn Thư đi vào.

Hoạn Thư nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt xin lỗi: “Biết là đêm đã khuya nhưng ta có chuyện cần nói với hai người!”

“Cô vào đi!”

Hoạn Thư hít sâu một hơi, vẫn còn hơi dẫn đo, môi đẹp mím chặt lại. Thúy Vân rót một tách trà ấm đẩy sang chỗ Hoạn Thư, ý muốn nàng ấy uống vào để bình tĩnh lại, tuyệt nhiên cúi gằm mặt không dám nhìn lấy Từ Hải một cái, cả người lúng túng một cách khó hiểu.

Tóm lại, Thúy Vân thật sự đang rất rối rắm, không biết phải làm gì cả, đành tập trung nhìn chăm chăm vào chờ Hoạn Thư phá vỡ không khí im

lặng đáng sợ này.

Hoạn Thư bắt đầu bằng một câu chuyện trong quá khứ: “...Khi ấy ta không muốn cho Thúc Sinh cùng Thúy Kiều đoàn viên, ta muốn hai người ấy ngày ngày đều gặp nhau nhưng không thể đến được với nhau nên dùng kế ép Thúy Kiều tự nguyện xuất gia, lấy pháp danh Trạc Tuyền, ở trong Quan Âm Các của khuôn viên nhà ta...”

“Hai người bọn họ rất khổ sở! Ta thấy bọn họ khổ sở như vậy, vui không tả nổi! Vì cái cố gì mà Thúc Sinh lại yêu nàng ta như thế? Yêu nàng ta đến nỗi quên mất hẳn còn một người vợ cả là ta đây! Các người biết hẳn nói gì với Thúy Kiều không? Hẳn nhân lúc ta không có ở trong nhà, chạy đến tìm Thúy Kiều mà khóc than! Hẳn nói, nếu không phải vì chữ hiếu, không phải vì phụ mẫu bắt buộc, hẳn đã viết hưu thư cho ta từ sớm rồi!”

Khuôn mặt Hoạn Thư giàn giụa nước mắt, không khí trong phòng trở nên buồn bã lạ thường. Một cơn gió đêm nhẹ nhẹ lùa qua cửa sổ, cuốn lấy vài sợi tóc rơi trên mặt nàng ấy khiến nhan sắc kiều diễm càng thêm thê lương. Ngọn đèn cầy lúc này vốn dùng để thắp sáng thì bây giờ lại góp phần khiến người khác phải u buồn. Hoạn Thư quệt nước mắt, tay che nửa khuôn mặt lại, ghen ngào kể tiếp: “Thúc Sinh sợ Thúy Kiều tiếp tục ở đây thì sẽ bị lòng dạ nham hiểm của ta hại chết nên bảo nàng ấy đi đi... Thúy Kiều đi rồi, Thúc Sinh lại đau đớn khôn nguôi, cho người đi tìm Thúy Kiều. Ta nào có thể để hẳn toại nguyện, thế là ta tìm được tung tích của Thúy Kiều trước, tiếc là vừa tìm ra thì nàng ấy đã đi mất...”

“...Thế nên Thúc Sinh mới hận ta như vậy!”

Thúy Vân run run đứng bật dậy, thô bạo túm lấy cổ áo của Hoạn Thư: “Cô nói... cô biết đại tể ta từng ở đâu?”

“Ừ, nàng ta trốn lên Chiêu Ẩn Am, ngày mai ta sẽ đưa các người đến đó...”

Như thế sợ bị ai hỏi tới, Hoạn Thư vội đứng dậy cáo biệt muốn về phòng nghỉ ngơi. Nàng ấy đi tới cửa thì nghe tiếng của Thúy Vân vang lên: “Hoạn Thư... tại sao...?”

Đối với câu hỏi không trọn vẹn kia của Thúy Vân, Hoạn Thư chỉ hơi lặng người đi, cười yếu ớt: “Không biết... ta mệt mỏi rồi!”

Hoạn Thư đóng cửa lại, bên trong phòng chỉ còn mình Từ Hải cùng Thúy Vân. Thúy Vân bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực căng lên, tim đập ình ịch, chỉ cần Từ Hải cử động một cái, chắc chắn nàng sẽ lăn ra ngất xỉu. May mắn cho Thúy Vân là Từ Hải không có biểu hiện gì lạ, thản nhiên như thường ngày, còn tốt bụng hỏi Thúy Vân: “Khuya rồi, đi ngủ đi!”

“Vâng... huynh... ngủ trước đi!”

Từ Hải nghe Thúy Vân nói vậy thì leo lên giường trước, khoanh chân ngồi thiền, riêng Thúy Vân thì ụp mặt trên bàn ngủ suốt đêm. Khi này sợ rồi, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lí do vì sao Từ Hải lại có hành động như vậy.

Vậy là đã... hôn rồi.

Nàng run run chạm nhẹ vào cánh môi mình, một cảm giác tê tê nhẹ chạy dọc ngón tay như thể Từ Hải vẫn còn...

Chát, Thúy Vân, tỉnh táo lại, không được để mỹ sắc của tì phu dụ dỗ. Hẳn là tì phu tương lai của mi đấy!

Vốn bình thường cùng cười chung một con ngựa thì không sao nhưng hôm nay... hôm qua... vừa mới... như vậy... vậy vậy...

Thúy Vân mếu máo đau khổ hỏi Hoạn Thư: “Hoạn Thư, cô cho ta đi cùng được không?”

“Được nhưng ta cưỡi ngựa không vững lắm, hai người đi cùng chỉ sợ hơi khó khăn! Sao người không đi cùng Từ Hải ấy?”

Thúy Vân nhìn sang Từ Hải thì thấy Từ Hải đang dùng đôi mắt hình cung tên, sát khí đằng đằng chĩa thẳng vào nàng, nàng càng muốn khóc hơn nữa, thế là sống chết bắt Hoạn Thư mang mình theo, nhất định không được đi cùng tì phu nữa, nàng chỉ sợ...

Thú thật, Thúy Vân nàng rất sợ một chuyện! Và nàng nghĩ, tốt nhất chuyện đó không nên xảy ra...

Hoạn Thư cùng Thúy Vân cưỡi chung một con ngựa, đường lên Chiêu Ẩn Am kia cũng chỉ có mình Hoạn Thư biết nên nàng ấy điều khiển ngựa đi trước, Từ Hải mang theo ánh mắt chứa chan sát khí đi theo phía sau. Thúy Vân ngồi sau lưng Hoạn Thư, mồ hôi đã chảy dài thấm ướt ba lớp áo cùng một lớp băng quần ngực.

Từ Hải đáng sợ hơn nàng nghĩ rất nhiều, sáng giờ nàng tránh mặt hẳn, hẳn liền xem nàng như kẻ thù không đội trời chung vậy!

Để không bị sát khí của Từ Hải lấn át, Thúy Vân bắt chuyện cùng Hoạn Thư: “Hoạn Thư, cha của cô làm quan to à?”

“Cha ta làm quan Thượng Thư! Cũng không hẳn là cao sang gì cho lắm nhưng có mối quan hệ khá tốt với cha mẹ của Thúc Sinh!”

Thúy Vân vuốt mồ hôi trán, Thượng Thư mà bảo không cao thì còn cái gì cao nữa cơ chứ (-_-)

Vốn Thúy Vân né tránh không muốn nhắc tới Thúy Kiều cùng Thúc Sinh vì sợ Hoạn Thư sẽ buồn, nào ngờ nàng ấy tự khơi chuyện: “Ừm, đại tì của người, Thúy Kiều ấy! Ta không thể phủ nhận, nàng ta là một cô gái tài sắc vẹn toàn!”

Do đang ngồi phía sau lưng nên Thúy Vân không nhìn thấy được nét mặt của Hoạn Thư, tuy giọng nói vẫn lạnh nhạt như thường ngày nhưng không hiểu sao tới tai Thúy Vân, nàng lại thấy nó đau đớn như vậy.

“... Thúc Sinh yêu nàng ấy như thế cũng là lẽ hiển nhiên! Nếu ta là Thúc Sinh, có lẽ ta cũng như thế thôi!”, sau câu nói này là một âm thanh cười nhẹ, nhẹ nhưng thể có một con dao đang cắm chặt vào tim, nó từ từ mọc rễ, ghim chặt, có lấy thế nào cũng không ra.

Thúy Vân thật sự rất khó xử, không biết phải an ủi nàng ấy ra sao, chẳng nhẽ lại chê bai đại tì nhà mình, cuối cùng chỉ nhỏ giọng nói được mấy chữ: “...Cô cũng tốt lắm mà...”

Hoạn Thư nghe xong thì ngồi thẳng lưng lên, đầu ngoái ra phía sau nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt vừa khó tin vừa buồn cười: “Này vị huynh đệ, ta vừa mới lừa đại tì của huynh đệ đi mất đấy, đó là chưa kể ta hành hạ nàng ta không ít đâu!”

Thúy Vân mím môi không đáp, biết là đại tì Thúy Kiều bị Hoạn Thư hại nhiều lắm nhưng không hiểu sao... Thúy Vân vẫn không ghét nàng ta. Cuộc đời của đại tì vốn gian truân rồi, Hoạn Thư chỉ đóng góp một phần nhỏ vào đấy thôi. Trước kia Đạm Tiên cũng từng nói với Thúy Vân, số mạng của Thúy Kiều, Thúy Kiều phải tự chịu, không ai có thể thay đổi được.

“Hoạn Thư, sau này... tìm được Thúy Kiều rồi sẽ như thế nào?”

Hoạn Thư nín thở cương cho ngựa đi chậm lại, đầu nhìn ra phía sau xem Từ Hải có theo kịp không thì thấy hắn vẫn theo sát các nàng và giữ một khoảng cách nhất định, dù cho Hoạn Thư có đi nhanh đi chậm thế nào thì hắn vẫn cứ cách các nàng bấy nhiêu, không xa hơn nhưng không gần lại. Nhân tiện, Hoạn Thư trả lời luôn câu hỏi của Thúy Vân: “Không biết, tới đâu hay tới đó!”

“Vân Du công tử, người cũng không cần tự dẫn vật trách móc gì ai! Thực ra trước kia Thúc Sinh cũng có say mê vài người rồi nhưng hẳn luôn biết điểm dừng. Chỉ là lần này... Ta nghĩ hẳn yêu Thúy Kiều rất nhiều!”

“Hoạn Thư, ta hỏi thật nhé, trước kia cô muốn đuổi đại tử ta đi, vậy sao bây giờ lại giúp ta như thế này?”

Bất giác Hoạn Thư cười lớn, một cơn gió mạnh thổi ngang qua, cuốn mớ tóc được búi cẩn thận rồi tung lên. Nàng ấy không để ý, lưng thẳng tắp, tay giữ chặt dây cương: “Nếu người cứu được Thúy Kiều, chắc chắn sẽ đưa cô ta đi! Khi ấy ta và Thúc Sinh có thể miễn cưỡng sống như trước kia! Còn nếu Thúy Kiều ở lại đây... ta không chắc nhưng có lẽ ta sẽ rời đi!”

“Cô muốn chủ động... bỏ Thúc Sinh?”

“Ta không biết nữa nhưng ta mệt mỏi lắm... Lâu rồi không được thăm cha mẹ ta! Với cả, có như vậy ta mới cảm thấy nhẹ lòng đi...”

Có được không? Thúy Vân sững sờ, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng cùng mớ tóc rối của Hoạn Thư. Sao nàng ấy lại có thể mạnh mẽ như thế? Chủ động hưu phu? Rồi thì người ta sẽ nhìn vào gia đình của nàng ấy bằng ánh mắt xem thường ra sao?

Trước kia cuộc sống của Thúy Vân chỉ xoay quanh gia đình, từ ngày cưới Kim Trọng thì không cần phải lo toan những việc đó nữa nhưng dường như cuộc sống không có thứ gì khiến Thúy Vân vui vẻ cả. Gia đình ai cũng đau đầu nhớ nhung đại tử, không khí tang thương ảm đạm luôn bao trùm lên tất cả thành viên trong gia đình. Ngày đại tử trở về, Thúy Vân vẫn thế, chỉ là vui hơn khi được gặp lại đại tử. Tuyệt nhiên khi ấy Thúy Vân không hề nghĩ tới việc sẽ viết hưu thư cho Kim Trọng.

Buồn, nàng sẽ khóc, khóc một trận cho hết tủi hờn rồi lại tiếp tục sống như cái bóng để phụ họa cho cuộc đời của người khác.

Lúc ấy không phải không có ý tưởng bỏ đi thật xa nhưng đi rồi Thúy Vân có thể làm gì? Không người thân, không bè bạn, cả ngày chỉ ru rú trong nhà. Bây giờ có thể đi khắp nơi là vì nàng có học qua y thuật, có Thước Hỉ biết rõ rắc rối chỗ nào mà kéo nàng vào, còn có...

Nàng khẽ ngoảnh đầu ra phía sau, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Từ Hải đang nhìn nàng. Nhớ tới những lúc được Từ Hải vác tới vác lui chạy lòng vòng, Thúy Vân bật cười. Có người bảo vệ, nàng không sợ thế gian này nguy hiểm nữa! Trước kia không có, bây giờ có rồi!

Thúy Vân vẫy vẫy tay, Từ Hải trề môi ra không thèm nhìn nàng nữa, xoay cổ ngoảnh lơ chỗ khác. Thúy Vân cười cười, tay rút về, trong lòng hơi nhộn nhạo! Giận rồi!

Lại nhìn tới phía trước, Hoạn Thư vẫn nghe ngao cười ngửa, miệng còn khe khẽ hát vài câu. Thúy Vân không nghĩ ngợi nhiều, vươn tay rút chiếc trâm cài đầu đang cố định mớ tóc trên đầu Hoạn Thư xuống. Trâm bị rút ra, tóc dài không còn điểm tựa, xổa hết ra tẩm lưng bé nhỏ của Hoạn Thư. Tóc của nàng ấy đen mượt, mềm mại một cách đáng yêu!

Hoạn Thư ngạc nhiên giữ lấy tóc mình, không hiểu Thúy Vân làm gì, Thúy Vân cười tươi rói: “Cô nương không có gia thất phải để tóc thế này!”

Lúc này Hoạn Thư mới ngỡ ngàng, cười cười, tay đoạt lại trâm ngọc của mình từ chỗ Thúy Vân nhưng vẫn để tóc như thế, không hề có ý định cài lên lại.

Có lẽ khoảng thời gian này Hoạn Thư sẽ đau khổ thật nhưng sau đó, nàng ấy sẽ hạnh phúc, hạnh phúc với tự do của mình, không còn bị bó buộc nữa, không còn phải ngày đêm tổn hao tình cảm của bản thân một cách vô ích, vì một người không đáng nữa.

Buông những thứ không thuộc về mình xuống, nếu đã không phải, mãi mãi vẫn sẽ không phải...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Mọi người vừa lên đến chùa đã được sư Giác Duyên nghênh đón. Sư cô vẻ mặt rất hiền từ phúc hậu, ngay cả giọng nói cũng trầm ấm.

“Lần đó Thúy Kiều cô nương có lên Chiêu Ẩn Am này sống một thời gian nhưng do sợ bị người đời hãm hại nên đã sang nhờ một vị bốn đạo là Bạc Bà giúp đỡ, sau đó quyết chí theo bà ấy tu học rồi!”

Hoạn Thư gật gù: “Ra là thế, thảo nào người của ta vừa tìm được chút tung tích, nàng ta đã biến mất dạng...”

Sư Giác Duyên ngạc nhiên nhìn Hoạn Thư: “Vậy lần đó chính cô nương đã truy tìm Thúy Kiều ráo riết đó ư?”

Hoạn Thư cười trừ, ý không muốn trả lời. Từ Hải nhìn nhìn Thúy Vân, may mắn là Thúy Vân không ử dột cho lắm, chỉ trầm tư đăm chiêu suy nghĩ. Bạc Bà Bạc Hạnh à...

“Con xin mạo muội hỏi sư cô, bốn đạo Bạc Bà ấy sống ở đâu vậy ạ?”

“Ồ, sống thì sống gần đây thôi nhưng ta nghe nói Thúy Kiều đã đến Châu Thai rồi!”

Sư cô tiễn bọn họ ra về, vẻ mặt vẫn rất thân thiện hòa nhã. Thúy Vân biết, ni sư Giác Duyên chưa từng nghe tới chuyện Bạc Bà chính là loại người giống với Tú Bà, chuyên cường ép dụ dỗ các cô gái xinh đẹp rồi bán

vào lầu xanh. Không trách ni sư được, âu tất cả cũng là số mạng của Thúy Kiều rồi. Bạc Bà ép Thúy Kiều phải lấy cháu trai bà ta là Bạc Hạnh, nếu không cưới hẳn ta thì sẽ bị Hoạn Thư bắt về. Đang lúc lo sợ, Thúy Kiều đồng ý, nào ngờ sau đó lại bị bán vào lầu xanh tiếp lần nữa.

Lần này lại phải đi đến Châu Thai, Thúy Vân quay sang hỏi Hoạn Thư, không biết rõ ý của nàng ấy như thế nào: “Hoạn Thư, cô có tiếp tục đi cùng chúng ta không?”

“Đi chứ! Dù sao hiện tại ta cũng đang rảnh rồi!”, tác giả xin đính chính, thực chất là Hoạn Thư rảnh rồi quanh năm nên rất ít có dịp ra khỏi nhà, coi như đây cũng là một trải nghiệm mới!

Hoạn Thư không quay về nhà nữa, giữ nguyên túi hành lí đơn giản của mình, chỉ viết một lá thư ngắn rồi nhờ người đưa về cho cha mẹ Thúc Sinh, sau đó an tâm mà đi cùng với bọn Thúy Vân, Từ Hải.

Đường đi không gần, do đó Từ Hải quyết định thuê một chiếc xe ngựa, không cưỡi ngựa nữa. Đường xa, hẳn thì được nhưng còn tên tiểu tử kia chỉ sợ không chịu nổi vất vả, chưa kể bây giờ còn có một vị tiểu thư quyền quý hàng thật giá thật là Hoạn Thư đi cùng, thôi thì cứ đi xe ngựa đi. Nói vòng vo là thế, thực chất Từ Hải không chịu được cảnh Thúy Vân cưỡi cùng một con ngựa với nữ nhân khác, đã vậy còn luôn dùng ánh mắt chúc chan sự thông cảm dành cho nàng ta...

Có bao giờ Thúy Vân nhìn hẳn tròng mền như thế chưa?

Cái này hơi khó, làm sao mà Thúy Vân dùng ánh mắt cảm thông ấy nhìn Từ Hải được, hẳn đã bị tướng công từ bỏ bao giờ đâu (-_-|||...)

Từ Hải ngồi phía trước điều khiển ngựa, bên trong chỉ có Hoạn Thư cùng Thúy Vân. Thúy Vân nhìn nhìn Hoạn Thư một hồi lâu, không thể phủ nhận, Hoạn Thư rất xinh đẹp, tuy không bằng với Thúy Kiều nhưng nàng nghĩ, chuyện đẹp hay xấu là do tùy người cảm nhận chứ không thể nào mà

hồ to rằng đại tử của nàng xinh đẹp hơn Hoạn Thư nhiều được! Ở Hoạn Thư có một thứ mà đại tử Thúy Kiều không có, đó chính là sự mãnh mẽ quyết đoán. Đối với nhiều người, đó là gian xảo nhưng Thúy Vân nghĩ, nó giống như một cách mà Hoạn Thư dùng để tự vệ, tự bảo vệ mình tránh khỏi những khổ đau.

“Hoạn Thư, cô...”

“Tỉ...”

“Cái gì?” – Thúy Vân ngệt mặt ra, vốn nàng định hỏi Hoạn Thư có muốn cải trang thành nam nhân hay không nhưng bỗng nhiên Hoạn Thư nói một câu, Thúy Vân nghe xong hết hiểu luôn!

Hoạn Thư kiên nhẫn lặp lại: “Ta lớn tuổi hơn người, gọi ta bằng tử tử.”

“Hử? Sao cô lại biết...?”

Hoạn Thư nhìn Thúy Vân bằng ánh mắt khinh thường, ánh mắt kia khiến Thúy Vân ghen hòng trần trối, tức anh ách mà không nói ra được. Ánh mắt đó của Hoạn Thư có thể giết người đó, vừa khinh khi vừa xem thường như thể muốn hỏi xem sao người có thể ngu như vậy, đã thế môi còn nhếch lên...

“Ta lớn tuổi hơn cả Thúy Kiều, đương nhiên ta lớn hơn người rồi. Người có thể hỏi câu nào thông minh hơn tí nữa được không?”

Lần này Thúy Vân ghen hòng thật, sau một hồi trợn to con mắt, Thúy Vân đành phải dịu giọng: “Vâng... Thư tử tử... chúng ta muốn tìm Thúy Kiều thì phải vào thanh lâu, tử có muốn...”

“Ờ, vào thanh lâu! Thì sao?”

Thúy Vân lại ghen. Thật không ngờ, trước kia cứ thấy Hoạn Thư trầm lặng ít nói, cứ nghĩ nàng ta đoan chính đứng đắn lắm, không hiểu sao lại có thể bỉ ổi đến bất cần đời thế này. Nàng ta nói chuyện dường như không chừa cho người đối diện mặt mũi để nhìn thiên hạ nữa vậy!

Nữ nhân mà đi vào thanh lâu thì làm gì?????

“Ý ta muốn hỏi, tĩ có muốn cải trang thành nam nhân không?”

Hoạn Thư hơi nhướn mắt lên, tay cầm trái táo, lấy tay áo chùi sạch sẽ, sau đó đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ, đôi môi bé xinh cười một cách mãn nguyện: “Sao lại phải cải trang thành nam nhân?”

Thúy Vân, Từ Hải: “...”

Từ Hải ngồi ngoài xe ngựa nghe hai người bên trong trò chuyện mà muốn té xuống đất. Thật không hiểu nổi, cô Hoạn Thư kia quá ngu hay là đang giả vờ bị ngu.

Thúy Vân vuốt mồ hôi đang túa ra lia lịa trên trán, ngồi yên một hồi lại lau tiếp, nhỏ giọng giải thích: “Thư tĩ tĩ, tĩ là nữ nhân, trong khi thanh lâu kĩ viện là chốn chỉ dành cho nam nhân...”

“Ồ, ra vậy!”

Thúy Vân thật không hiểu nổi bấy nhiêu năm qua nàng ta sống trên đời để làm gì mà cái chuyện vô cùng đơn giản như thế này lại không biết...
(--|||)

Sau một hồi hành hạ Thúy Vân, cuối cùng Hoạn Thư cũng đồng ý để Thúy Vân cải trang cho mình. Thúy Vân làm rất nhanh, dù sao từ ngày gặp bọn Từ Hải, tay nghề dịch dung của nàng cao lên không ít! Hoạn Thư cầm gương lên xem, sau đó trầm trồ không thôi, quay sang khen ngợi Thúy

Vân: “Tên tiểu tử này, tay nghề cũng khá đó chứ hả? Nhìn xem, ôi, ta mới tuần tú làm sao!!!”

Cũng không có gì khó, bôi thảo được đều lên mặt để che đi làn da trắng hồng, tóc thì buộc cao lên, mi mắt bôi đen lại, vừa tuần tú vừa âm trầm, Thúy Vân còn phải tự khen ngợi không ngờ càng nhìn càng thấy giống nam nhân. Hoạn Thư phấn khích, thế là bắt Từ Hải dừng lại ở trấn kế tiếp trên đường đi, bỏ mặc hai người ở đấy coi xe ngựa, còn nàng ta thì lao như tên bắn đến một cửa hàng bán vải lớn.

Thúy Vân không an tâm, kéo Từ Hải đi theo canh chừng, nào ngờ vừa tới nơi đã muốn bật ngựa.

Hoạn Thư mặc trang phục của nữ nhân nhưng rõ ràng gương mặt lại của nam nhân khiến mấy người trong trấn ai cũng sửng sốt trơ mắt không biết nói gì. Hoạn Thư chống nạnh, ánh mắt kiêu ngạo lướt qua một vòng: “Mau lấy loại vải thượng hạng, may gấp cho ta một bộ quần áo tôn lên khí chất anh hùng của ta, nhanh, nhanh, nhanh!”

Ông chủ tiệm mặt ngáo đá vội làm theo, Hoạn Thư thì ngồi vắt chân lên ghế, tranh thủ trò chuyện: “Các người biết ta sắp đi đâu không?”

Mọi người ngờ nghệch lắc đầu, thật sự là tới bây giờ bọn họ vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra nữa kìa, huống hồ gì tới việc ngồi tán dóc cũng Hoạn Thư?

“Sao dở thế? Đại gia ta sắp tới thanh lâu đấy!”

Thúy Vân, Từ Hải: “...”

Thế là cả hai bỏ mặc Hoạn Thư ở đấy muốn làm gì thì làm, Từ Hải nắm tay kéo Thúy Vân đi. Thúy Vân không phản kháng, ngoan ngoãn để cho Từ Hải kéo, đi đến một sạp bán bánh bao, Từ Hải liền mua một túi to nhét vào lòng Thúy Vân.

Nàng cúi gằm mặt ôm túi giấy gói bánh bao, sau đó tiếp tục ngoan ngoãn đi theo sau lưng Từ Hải.

Cả hai cứ đi lòng vòng như vậy cũng gần hết một buổi chiều, tới khi chân Thúy Vân đã mỏi nhừ, đi hết nổi nữa thì Từ Hải mới chịu dừng lại. Cơ mà Từ Hải rất ác, dừng lại cũng không cảnh báo trước một tiếng, thích thì dừng nên Thúy Vân tông thẳng vào lưng Từ Hải, mặt mày xay sầm, hai chân vướng víu vào nhau thế nào không rõ, chỉ nghe nàng kêu một tiếng, Từ Hải vừa quay lại đã thấy Thúy Vân nằm một đống trên đất, cát đá dính đầy lên người.

Hai chân Thúy Vân đã mỏi nhừ, vừa té xuống là không đứng dậy nổi, đành nằm luôn trên đất, duy có túi bánh bao vẫn được nàng ôm chặt. Từ Hải vươn tay kéo Thúy Vân dậy, định hỏi nàng có sao không thì thấy gương mặt Thúy Vân dần dần đỏ hồng lên, nàng ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, tay vẫn níu chặt Từ Hải nhưng mắt cứ nhìn chằm chằm vào hòn đá ven đường. Từ Hải dờ khóc dờ cười hỏi Thúy Vân:

“Chân bị đau sao không nói! Có đi nổi nữa không?”

Thúy Vân không lên tiếng đáp nhưng đầu thì lắc lia lịa, mắt vẫn không dám nhìn Từ Hải. Từ Hải khom lưng ngồi xuống trước mặt Thúy Vân, nàng hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn nhè nhẹ trèo lên lưng Từ Hải. Rõ ràng là hôm qua... hôm qua vừa mới... lẽ ra nàng không nên như vậy...

Vậy mà vẫn cứ muốn trèo lên lưng Từ Hải!

Từ Hải chậm chậm đi, trời chiều màu cam nhạt hết sức ấm áp, phía xa xa trên cánh đồng ruộng xuất hiện vài cánh chim, khung cảnh khá đẹp nhưng lại hơi buồn. Trước kia suốt ngày chỉ ru rú ở nhà, sách có đọc thì cũng là cầm kỳ thi họa các loại, nào có sách viết thể gian này rộng lớn đa dạng thế kia...

Thôn trấn này cách khá xa kinh thành rồi, do đó quanh cảnh vẫn rất tươi đẹp, không phồn hoa tấp nập như ở Sơn Đông cùng Biện Kinh nhưng lại mang một vẻ đẹp riêng của nó, vẻ đẹp ăn sâu vào trí óc con người.

Hai tay Thúy Vân choàng qua ôm lấy cổ Từ Hải, chân quắp chặt eo của hắn. Từ Hải nhận thấy người sau lưng đang khẽ tựa đầu lên lưng mình thì hơi khựng lại một chút nhưng sau đó nhanh chóng đi tiếp, khuôn mặt bấy giờ mới giãn ra, môi còn cười nhẹ.

Không ai trong hai người nhắc lại chuyện ngại ngùng tối hôm trước cả!

Lúc Từ Hải cùng Thúy Vân trở lại chỗ xe ngựa đã thấy Hoạn Thư chống nạnh đứng bên cạnh xe, thấy hai người thì tỉnh bỏ nói một câu: “Ta ăn ở khách điểm rồi, bây giờ thấy hơi mệt nên đi ngủ trước, các người muốn làm gì thì làm đi!”

Nàng ta nói xong thì chu tọt vào trong xe ngựa ngủ thật.

Từ Hải không nói gì, lẳng lặng đặt Thúy Vân ngồi ra phía trước cổ xe, bản thân mình thì đi thêm một vòng nữa, tìm mua vài thứ cần thiết trên đường đi.

Thúy Vân ngồi một mình, nàng suy nghĩ rất nhiều. Những chuyện sắp xảy ra, bỗng nhiên Thúy Vân lại không mong nữa... cứ thế này...

Hoạn Thư đi ngủ rất sớm, vừa đặt lưng xuống đã không biết trời trăng gì nữa. Thúy Vân ngồi một mình trong xe ngựa cũng chán, nhớ tới Từ Hải từ chiều đến giờ chưa ăn gì, vội lồm cồm bò ra ngoài, ngồi vào vị trí bên cạnh chỗ Từ Hải đang đánh xe.

Gió mát hiu hiu áp sát lấy khuôn mặt của Thúy Vân, ban đầu thì mát thật vì ngồi trong xe ngựa khá là ngộp nhưng hồi lâu sau nàng lại cảm thấy hơi lạnh, tự nhiên nhích sát lại chỗ Từ Hải hơn.

“Không đi ngủ à?”

“Không, huynh ăn chút gì đi!”

Từ Hải cũng không từ chối, cầm lấy bánh bao mà khi nãy Thúy Vân khư khư bảo vệ ăn. Thúy Vân thấy Từ Hải ăn, trong lòng bỗng nhiên lại vui vẻ, đầu gác lên vai Từ Hải, mắt ngó trăng ngó sao, lại ngó tới khung cảnh hai bên đường đi.

Đêm đó Thúy Vân không ngủ, nàng thức ngồi bên cạnh Từ Hải, kể cho hắn nghe chuyện từ lúc nàng còn là một đứa trẻ, ngộ nghịch ra sao, khiến mẫu thân tức giận như thế nào...

Tuyệt nhiên Thúy Vân không hề nhắc đến đại tể, bản thân nàng cũng không rõ vì lí do gì nàng lại như thế nữa...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Bất giác Thúy Vân thần thờ, tay vô thức nín chặt áo của Từ Hải lại...

Từ Hải nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Không... không sao... Chúng ta đi!”

Hoạn Thư đã đi phía trước, khó hiểu nhìn hai người. Cả ba đồng loạt tiến vào một kỹ viện, kiến trúc tận những ba lầu, chính giữa là một đại sảnh lớn, bốn phía xung quanh đều là những gian phòng được giăng lụa đỏ, toàn bộ đều hướng về đại sảnh ở giữa. Các cô nương ở đây rất xinh đẹp, phàm là kỹ viện thì cô nương nào cũng đều xinh đẹp cả, mỗi người mỗi vẻ, ong bướm lăng lơ có, nhu nhược hiền lành có,...

Đối với danh tiếng cùng tài sắc của Thúy Kiều, mọi người không mất nhiều thời gian đã có thể tìm ra. Tiếng tăm của Thúy Kiều nổi xa như cồn, ngay cả cái “Phụng Uyển Lâu” này cũng được hưởng lây tiếng thơm của Thúy Kiều mà ngày càng có nhiều khách làng chơi tới nơi đây.

Cả ba người đến từ rất sớm nên khung cảnh vẫn không đông đúc lắm, chỉ có bọn gia nhân chạy tới chạy lui dọn dẹp bàn ghế. Nhìn phía lễ đài dưới kia được trang trí rất kỹ lưỡng, Hoạn Thư gọi một tiểu nhị lại mà hỏi: “Hôm nay ở đây có sự kiện gì mà lại long trọng thế kia?”

Vị tiểu nhị kia thấy Hoạn Thư hỏi như thế thì ngạc nhiên tột độ, còn phì cười một tiếng: “Ồ, chứ vị đại nhân không biết sao? Đêm nay Kiều Nhi

cô nương sẽ đích thân biểu diễn, một tháng mới được một lần đấy! Nếu đây là lần đầu khách nhân đến đây thì các vị gặp may rồi! Không phải hôm nào cũng có chỗ trống thế này đâu!”

Tiểu nhị kia rời đi rồi, Hoạn Thư chẹp chẹp môi: “Đúng là đại tử của người rất tài giỏi đấy Vân Du!”

Thúy Vân không buồn trả lời, kì nữ đệ nhất kinh thành năm xưa, nay lại phải bán mình vào thanh lâu, lấy tài nghệ mua vui cho người khác, sao có thể không nổi danh...

Bọn Thúy Vân ngồi chờ hơn một canh giờ sau thì người bắt đầu ra vào nườm nượp, đèn lồng được giăng lên soi sáng cả một góc thành, chẳng mấy chốc những chỗ trống đã bị người ngồi sạch, thậm chí bên ngoài còn rất nhiều người nhưng lại bị chặn lại không được vào.

Thúy Vân cảm thấy hơi kì lạ khó hiểu, nơi này khó vào như vậy, sao khi này bọn kia lại cho các nàng vào một cách dễ dàng thế kia? Thúy Vân đen mặt quay sang nhìn Từ Hải: “Từ Hải, huynh lại bỏ bao nhiêu tiền...”

Từ Hải tao nhã bê tách trà lên uống, uống xong mới chậm rãi trả lời câu hỏi của Thúy Vân: “Cứ cộng vào số tiền mà người nợ ta từ trước tới giờ là được! Không cần ngại!”

Thúy Vân: “...”, đại ca, chỗ huynh đệ với nhau, sao huynh cứ phải làm khó ta vậy, tiền đâu mà trả...

Tuy nhiên Thúy Vân không dám nói, chỉ câm nín cố nuốt trôi hết đồng đồ ăn đã được gọi ra đây bàn kia. Thức ăn nơi này không tệ nhưng so ra còn kém xa với thức ăn Thúy Vân nàng tự nấu!

Bên dưới, một dàn vũ công bắt đầu ra múa, gồm có sáu người. Các nàng mặc áo lụa trắng, hở một bên vai, trên tay mỗi người cầm theo một

đóa sen trắng tinh khiết, động tác rất đều và đẹp, trang điểm cũng không hề tồ chút nào, vừa lung linh vừa huyền ảo.

Bất ngờ lúc này đèn ở trong kĩ viện đều bị tắt hết, toàn bộ chìm vào màn đêm tĩnh mịch.

Mọi người ai nấy im thin thít, Thúy Vân thì hơi hoảng sợ, chưa hiểu có chuyện gì thì bàn tay đã được Từ Hải nắm chặt lấy: “Không sao đâu, tới giờ bọn họ bắt đầu biểu diễn!”

Thúy Vân không còn quan tâm đến chuyện bọn họ biểu diễn gì nữa, chỉ tập trung cảm nhận lấy độ ấm từ bàn tay to lớn thô ráp của Từ Hải đang đặt trên tay mình...

Liệu sau này có còn được như thế nữa không? Nếu hẳn biết Thúy Vân nàng là em gái ruột của người con gái hẳn yêu thì ra sao? Có còn thân thiết được như thế này không?

Tay của tì phu sao lại ấm như thế, sao lại khiến người khác cảm thấy an tâm như thế...

Một tiếng hát cất lên, âm thanh trong trẻo lạnh lùng ấy vừa cất lên, tất cả mọi người dường như đều bị mê hoặc. Không cần nhạc, không cần bất kì thứ âm thanh nào hỗ trợ, chỉ cần một giọng hát đã đủ khiến người ta say mê. Nàng dạo đầu bốn câu hát, nghe sao nào nề vô cùng.

Thúy Vân nhìn xuống dưới chỗ sảnh to, chỉ thấy một cái lồng đèn hình hoa sen được đốt lên, ở giữa sáu mĩ nữ xuất hiện một cô gái vận quần áo đỏ tự bao giờ. Nàng ta ôm một cây tì bà, bắt đầu đàn.

Lúc này, toàn bộ đèn trong thanh lâu dần dần được thắp sáng lên, khi nhìn rõ dung mạo của người ngồi ở giữa sảnh lớn, ai cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Trên đời này... sao lại có nhan sắc trong veo thánh thiện thế kia? Giữa trán mũi nhân là một đóa hoa cúc nở rộ diễm lệ, đôi mắt phượng cong cong mang theo tia lạnh lùng nhưng càng tôn lên vẻ đẹp cao quý cho gương mặt vốn như được tạc nên. Thúy Kiều khẽ cong ngón tay, đàn một bản nhạc, giọng hát trầm thấp.

Thúy Vân cười, ngây ngô cười, đại tĩ, cuối cùng cũng gặp được tĩ rồi! Ha ha...

Quả nhiên tĩ ấy không hề thay đổi gì cả, phong cách đàn hát cũng vậy, cũng lại hát những bài hát buồn thế này...

Thúy Vân vô tình nhìn sang chỗ Từ Hải thì thấy hắn cũng đang nhìn đại tĩ không chớp mắt, dường như còn hơi đắm chiêu suy nghĩ gì đó. Cảm giác này... sao lại giống với lúc Kim Trọng đưa được đại tĩ về lại với gia đình vậy nhỉ?

Nhưng mà... giống ở chỗ nào, Thúy Vân không biết...

Nàng không biết... khó chịu thật.

Thúy Vân khẽ rút tay mình lại, nào ngờ nàng động đậy khiến Từ Hải siết tay nàng lại còn chặt hơn. Hắn không nhìn Thúy Kiều nữa, quay lại nhìn Thúy Vân mà hỏi: “Sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

Hoạn Thư ngồi một bên không chịu yên lặng mà góp vui: “Không, chắc là được gặp lại người quen nên thế! Kia chính là Thúy Kiều đấy! Haiz... bị mọi đối thủ đáng gờm như cô ta tranh giành, dù có thua cũng không đến nỗi mất mặt cho lắm!”

Từ lúc thấy người con gái kia cất tiếng hát, Từ Hải đã có linh cảm không lành, tới lúc nghe Hoạn Thư xác nhận kia chính là Thúy Kiều, Từ Hải mới bắt đầu cảm thấy hơi sợ sệt.

Cô ta hoàn mỹ như thế, dù có sống ở lâu xanh cũng không che giấu hết được khí chất thanh cao, lúc nào cũng khiến người khác phải cúi nhìn rồi hâm mộ như vậy, bảo sao tên tiểu tử trẻ người non dạ kia không say đắm?

Bây giờ... làm sao mà Từ Hải hấn cạnh tranh được với cô nương kia?

Thúy Vân thì khác, nàng thấy Từ Hải nhìn đại tử nhà mình chăm chăm, tay còn siết chặt như thế... bất ngờ lắm đúng không? Không ngờ trên đời có một cô gái yêu kiều diễm lệ như thế, không ngờ có một cô gái tốt như thế, tài như thế...

Khóe mi Thúy Vân bỗng nhiên ươn ướt, nàng thắng thốt, nhân lúc không ai chú ý mà len lén chùi đi, trong lòng rối rắm không thôi. Tìm được đại tử rồi, cũng kéo được tử phu đến đây rồi, gia đình nàng sắp được đoàn viên rồi...

Vậy sao lại buồn?

Đoạn nhạc bên dưới kết thúc, không khí vẫn còn im lặng vô cùng, mãi một hồi lâu sau mới có một vài người vỗ tay, tiếp theo đó là rất nhiều người khác ủng hộ, sau cùng là âm thanh la ó muốn sập luôn cái kĩ viện của đám nam nhân háo sắc, già mà không nên nết kia.

Đàn hát xong, những người vũ công xung quanh đã lui vào, bên trên khán đài chỉ còn mình Thúy Kiều ngồi đó, trang phục đỏ thắm, tay ôm một cây đàn, đôi mắt có tí bất cần đời nhưng càng nhìn càng thấy đẹp khiến người người say đắm. Tú bà ở kĩ viện này ôn hòa đi ra, đưa tay ý muốn mọi người yên lặng. Sau khi xung quanh yên lặng hẳn, bà ấy mới cất tiếng nói lạnh lạnh của mình lên: “Đệ nhất mỹ nữ của Phụng Uyển Lâu hiện tại vừa mới thi triển tài nghệ của mình đây, các vị khách quan cảm thấy như thế nào ạ!”

Bên dưới lại vang lên một loạt âm thanh ca tụng không ngớt. Bà ta cười càng tươi hơn nữa: “Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, ta không trì hoãn

nữa! Người nào ra giá cao nhất sẽ được chiếm giữ Kiều Nhi cô nương trong buổi tối hôm nay!”

Bên dưới hò reo vỗ tay không ngớt. Thúy Vân nhìn mà xót cho đại tỉ của mình, sao lại bị người khác ra giá như một món hàng thế kia?

Một vị nam nhân trung niên ra giá: “Một ngàn lượng.”

“Một ngàn năm!”

“Một ngàn bảy!”

“Hai ngàn lượng!”

...

Số tiền cứ như vậy mà lên vùn vụt, càng nhiều người tranh giành, giá càng cao, Tú Bà càng cười đến nổi tí mắt lại. Không hổ danh là con gà đẻ trứng vàng của ta...

Hoạn Thư hơi nhìn Thúy Kiều một chút, cùng là phận nữ nhi như nhau, có lẽ Hoạn Thư hơi thông cảm cho nỗi khổ của Thúy Kiều. Dù sao nỗi khổ đau ấy một phần cũng do Hoạn Thư nàng mang lại... So ra thì nàng cùng Thúy Kiều không nợ nần gì nhau cả, ân oán bù qua đấp lại cũng huề. Ngay lúc này, Thúc Sinh ngồi ở lầu đối diện chỗ bọn Thúy Vân ngồi mới đứng dậy ra giá. Hắn nói một câu, tất cả mọi người đều ngậm mồm lại.

“Năm ngàn lượng!”

Hoạn Thư vừa mới thông cảm cho Thúy Kiều xong, nghe thấy giọng nói có phần quen thuộc kia thì khựng người lại, lúc này vẻ mặt hơi khó coi, cuối cùng lại nở nụ cười chua chát bất lực quen thuộc.

Không ngờ Thúc Sinh theo các nàng tới nơi này thật.

Từ Hải vốn cũng định ra giá nhưng Thúy Vân lại ngăn lại, không cho hẳn phung phí nữa. Trong lúc bọn họ ra giá không ngừng nghỉ, số tiền cứ tăng lên vùn vụt thì Thúy Kiều dần dần lui vào trong để chuẩn bị. Ngay lúc Thúy Kiều sắp đi mất, Thúy Vân bất ngờ đứng bật dậy, gọi to: “Đại tử”

Tiếng gọi không liên quan gì tới buổi đấu giá hoành tráng này nên ai ai cũng đưa mắt nhìn sang chỗ Thúy Vân. Thúy Vân mặc kệ bọn họ, lo lắng nhìn Thúy Kiều.

Thúy Kiều trầm tư một hồi, mắt chợt mở lớn nhìn Thúy Vân chăm chăm, dáng người liêu xiêu muốn té ngã. Thúy Kiều vội chạy đến bên cạnh Tú Bà mà nói: “Đêm nay ta chọn vị công tử trên kia.”

“Nhưng hẳn ta ra giá bao nhiêu...”

“Ngày mai ta sẽ tiếp tục tiếp khách.”

Nghe câu này của Thúy Kiều, Tú Bà mới yên lặng cho nàng quay vào trong, mình thì đi xoa dịu dư luận đang bức xúc lên vì Thúy Kiều mãi nữ lại chọn một tên công tử lùn tịt xấu xí qua đêm cùng nàng. Rất nhanh sau đó đã có gia nhân lên mời Thúy Vân đi theo. Từ Hải đứng dậy muốn đi cùng nhưng Thúy Vân không cho, bắt hẳn ngồi lại đó.

Sau bấy nhiêu lâu xa cách, việc đầu tiên mà Thúy Vân làm chính là tặng cho Thúy Kiều một bạt tai.

Thúy Vân dùng hết sức mà đánh, đánh Thúy Kiều xong, nàng lại ngồi bệt ra đất mà khóc nức nở. Thúy Kiều che gò má vừa bị Thúy Vân đánh lại, nàng cũng khóc. Hai tử muội ôm nhau khóc ròng, mãi tới khi Thúy Vân lên tiếng, Thúy Kiều mới chịu trả lời:

“Đại tử, sao tử lại khổn nạn như thế? Muốn là tự rời đi, không suy nghĩ xem cha mẹ ở nhà sẽ thế nào... Ta nói là ta sẽ cứu tử mà, ta sẽ đến cứu tử mà...”

“Xin lỗi, Vân Nhi, ta xin lỗi...”

Ngoại trừ xin lỗi ra, Thúy Kiều thật sự không biết phải làm gì nữa.

Vốn những tưởng bản thân mình đã trưởng thành rất nhiều, nào ngờ khi gặp lại Thúy Vân, những uất ức ấy lại tuôn trào ra. Thúy Kiều ghen ngào nói không nên lời, hai tỉ muội vừa tỉ tê tâm sự không được bao lâu thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Kiều Nhi cô nương, có một khách quan nhất định đòi gặp mặt cô...”

Thúy Kiều khôi phục lại giọng nói mềm mại nhưng đan xen tia lạnh lùng thường ngày của mình: “Từ chối, không lẽ ai muốn cũng đều gặp được ta sao?”

“Vị khách quan ấy nói hẵn tên là Thúc Sinh, hẵn nói cô nương sẽ gặp hẵn!”

Thúy Kiều nghe tới hai chữ Thúc Sinh thì cười nhếch mép, khi này lúc ở bên ngoài nàng đã thấy hẵn rồi nhưng lại muốn giả lơ không quen biết gì cả, không ngờ hẵn tìm theo đến tận đây.

“Nói với hẵn, ta không gặp.”

Chờ gia nhân đi rồi, Thúy Vân mới nói: “Lần này đi tìm tỉ còn có Hoạn Thư nữa.”

“Hoạn Thư? Nàng ta tới đây làm gì? Tới nhìn ta thân tàn ma dại ư?”

Thấy thái độ khinh thường của đại tỉ nhà mình, Thúy Vân không biết làm sao: “Nàng ấy giúp muội tìm ra được tỉ...”

“Oh...”

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng ồn ào hẳn lên. Tiếng người nháo loạn ầm ĩ: “Khách quan, ngài không được vào, a, khách quan!”

Cửa bị người ta tông mạnh mà mở ra, hai mắt Thúc Sinh đỏ ngầu nhìn chăm chăm Thúy Kiều, gằn giọng hỏi: “Kiều Nhi, sao nàng lại tránh mặt ta?”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Thúc Sinh tông cửa vào, mắt đỏ ngầu: “Thúy Kiều, tại sao nàng lại không gặp mặt ta?”

Không đợi Thúy Kiều cùng Thúy Vân hoàn hồn, Thúc Sinh đã run run chỉ vào Thúy Vân đang ngồi trên giường, giọng điệu xem chừng đang rất tức giận: “Còn nữa, cô nam quả nữ ở chung phòng, hai người các người....”

Thúy Kiều nghe tới đây thì nhú chặt mi, vừa định nói: “Gì mà cô nam quả nữ, nó là em gái...” thì nàng nhìn thấy bộ dáng cái trang thành nam nhân của Thúy Vân. Hóa ra Thúc Sinh không biết thân phận thật sự của con nhóc kia, thảo nào...

Khi đã hiểu rõ mọi chuyện, Thúy Kiều cũng lười giải thích. Một đám gia nhân vừa bị đánh bay khó xử nhìn Thúc Sinh cùng Từ Hải, nửa muốn xông lên, nửa lại sợ hãi không dám. Hoạn Thư đi lên sau cùng chỉ đứng ngoài hành lang mà không tiến vào trong phòng, Từ Hải thì không bình tĩnh được như vậy, đẩy Thúc Sinh sang một bên, khi thấy hai người bên trong phòng quần áo vẫn nghiêm chỉnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thúy Vân ngệt mặt ngồi trên giường, cái tình huống gì đây? Thúc Sinh vào đây tìm đại tỉ thì đã đành, Từ Hải cùng Hoạn Thư cũng đến góp vui chi vậy?

Nàng che mặt bất lực không nói nên lời, chưa xong mà, chưa sắp xếp ổn thỏa mà, chưa kể mấy cái xấu của Thúc Sinh cho Thúy Kiều nghe mà,

Từ Hải xông vào chi sớm vậy. Bảo sao tay yếu chân mềm như Thúc Sinh có thể vượt qua đám gia nhân mà vào đến tận đây, hóa ra là có Từ Hải theo hộ tống. Như nhìn được câu hỏi của Thúy Vân, Từ Hải hùng hổ chỉ vào Thúc Sinh mà nói: “Dù sao cũng là chỗ quen biết với nhau, ta phải giúp hân!”

Thúy Vân: “...”, Hoạn Thư, sao cô lại để thiên hạ loạn thành như vậy?

Thúy Kiều vẫn khá bình thản, đối với nàng, chuyện gặp lại Thúc Sinh thế này tuy có hơi khó xử nhưng bây giờ nàng không muốn quan tâm nữa. Thúy Kiều tháo hoa tai ra, nghiêng đầu gỡ bớt trâm xuống, mái tóc đen bóng dần dần phủ xuống tấm lưng thon, dừng lại ngay eo. Bọn gia nhân trong kĩ viện, từ trước giờ chỉ được nhìn Thúy Kiều từ xa, chưa bao giờ quan sát chiêm ngưỡng mỹ nhân cận cảnh thế này nên ai cũng sững sờ nhìn chăm chăm.

Mặc kệ những ánh mắt thèm khát ngưỡng mộ kia, Thúy Kiều cởi lớp áo bên ngoài cùng của mình ra, chậm rãi lấy một cái áo mới màu xanh ngọc thuần khiết, đi vào tấm bình phong có thêu non sông hùng vĩ đặt ở góc phải của phòng để mặc vào. Trên tấm bình phong in lên thân hình mỹ lệ của Thúy Kiều khiến bọn nam nhân đứng ở ngoài càng ngây ngốc hơn nữa, hận không thể nhìn xuyên qua cái lớp lụa đáng ghét kia.

“Thúc Sinh, người về đi.”

Thúc Sinh nghe Thúy Kiều nói vậy thì cứng họng, trăn trối nói không nên lời. Hân tức giận nhìn đám gia đình vô sỉ kia, không biết sức từ đâu ra, đẩy hết bọn họ ra ngoài mà đóng cửa lại. Đường như Thúy Kiều không mấy quan tâm với việc trong phòng có người hay không có người, thản nhiên bôi đi lớp phấn trang điểm trên mặt. Nhìn thấy gương mặt thân thuộc ấy của Thúy Kiều, Thúc Sinh rơi lệ, hân cắn chặt môi đến sau lưng Thúy Kiều mà quỳ xuống đất, ôm chặt lấy nàng vào lòng.

Ban đầu Thúy Kiều hơi bất ngờ, khăn lụa đang cầm trên tay rơi xuống đất nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại bình tĩnh. Nàng tiếp tục cầm lược lên chải lại mớ tóc dài, sau khi cảm thấy vừa lòng thì lạnh nhạt gỡ từng ngón tay của Thúc Sinh ra, gỡ xong thì tuyệt tình đứng dậy, đi tới bên giường kéo Thúy Vân lên. Mím cười âu yếm với nàng: “Búi lại cho ta kiểu tóc năm xưa đi!”

Thúy Vân cầm cây lược, gáy đỏ mồn hôi lạnh. Ánh mắt của Từ Hải cùng Thúc Sinh quá đáng sợ rồi...

Thúy Kiều ngồi trên ghế, không quay lại trước gương nữa mà yên vị ở bàn trà giữa phòng, còn Thúy Vân thì đứng sau lưng nàng, ngẫm ngẫm vuốt vuốt một hồi mới bắt đầu rẽ tóc của Thúy Kiều ra. Thúc Sinh vẫn quỳ một chỗ, đau khổ nói: “Kiều Nhi, tại sao...”

“Đừng hỏi tại sao. Thúc Sinh, bây giờ người muốn ta làm như thế nào?”

“Quay về với ta! Lần này nàng sẽ không phải chịu ảm ức nữa đâu, ta lấy tính mạng của mình ra mà thề...”

Thúy Kiều nghe thế cũng không mấy may cảm động, quay ra phía sau, tay giữ tay Thúy Vân lại, ý muốn Thúy Vân dừng tay. Thúy Vân buông tay ra, toàn bộ tóc của Thúy Kiều giờ đây được xõa xuống, vài sợi tóc hờ hững rơi trước mặt tạo một vẻ yếu mị nói không nên lời. Đôi môi đỏ mọng của Thúy Kiều khẽ chúm chím lại cười, chậm chậm đi tới trước mặt Thúc Sinh, sau đó...

CHÁT!

Thúy Kiều tát Thúc Sinh xong thì lòng bàn tay cũng đỏ lên, nàng hơi mất bình tĩnh, tròn mắt mở to trông khá đáng sợ. Một lát sau, trên gương mặt Thúy Kiều lại bắt đầu nở nụ cười mê hoặc chúng sinh: “Ta cũng thật là, người đâu đáng ăn cái tát này! Sao ta lại phí sức vì người nhỉ?”

Thúy Vân há hốc mồm, đại tởm nhu mì hiền dịu của nàng... sao trong một thời gian mà lại thay đổi thế kia?

Thúy Kiều quay trở lại trước mặt Thúy Vân ngồi xuống, tiếp tục bảo Thúy Vân vấn tóc lại cho mình. Không cho Thúc Sinh nói trước, Thúy Kiều đã lên tiếng: “Thúc Sinh, trong thời gian vừa qua ta đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ người yêu ta nhưng cùng lắm chỉ là yêu cái nhan sắc tươi trẻ này như bao kẻ khác. Nếu người yêu ta thật lòng thì nào có chuyện ta phải lén trốn khỏi nhà các người để rồi bị bắt vào nơi ô uế thế này lần nữa? Yêu ta mà không đủ sức bảo vệ ta?” – câu cuối Thúy Kiều còn ngân giọng dài ra, môi cười chế giễu, mi mắt nhướn lên khinh thường liếc Thúc Sinh đang lúng túng đứng giữa phòng.

“Ta...”, Thúy Kiều đã nói như vậy, Thúc Sinh thật không biết nói gì hơn, hẩn cúi gằm mặt xuống, hai nắm đấm siết chặt lại. Thúy Kiều như vậy cũng là chuyện hiển nhiên, nếu hẩn có đủ can đảm đã đứng lên bảo vệ Thúy Kiều, không để nàng chịu tủi nhục, không để nàng khổ sở đến nỗi trốn ra ngoài rồi bị lừa vào kỹ viện...

“Người về đi, sống thế này cũng tốt, ăn sung mặc sướng, nhưng lựa xa hoa...”

“Kiều Nhi, nàng trở về đi, ta cầu xin nàng... Ta sẽ đưa nàng lên làm chính thất của ta, nàng sẽ không phải cam chịu cho người ta ức hiếp nữa đâu!”

“Ha ha! Ha ha...”

Thúy Kiều cong người lại cười, cười đến nỗi nước mắt rơi ra. Cửa khê hé mở, Hoạn Thư bước vào trong. Nàng ấy không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn Thúc Sinh.

Thúy Kiều thấy Hoạn Thư đi vào, trông cái dáng vẻ cái nam trang của nàng ta thì có hơi buồn cười nhưng trong tình huống này đúng là không nên

cười nên nàng chỉ tay về phía Hoạn Thư, hỏi: “Thúc Sinh, vậy còn Hoạn Thư, người sẽ làm thế nào?”

Lần này quả thật rất khó xử cho Thúc Sinh, hắn nhìn Hoạn Thư bằng ánh mắt khó xử, lại nhìn sang Thúy Kiều bằng ánh mắt tiếc thương vô hạn.

“Ta...”

Thúy Kiều nhếch môi cười mỉa mai: “Không chọn được, đúng không?”

Hoạn Thư cũng phụ họa một câu: “Đúng là rất khó chọn!”

“Kiều Nhi, nàng biết tình cảm của ta dành cho nàng như thế nào mà?...”

Hoạn Thư ồ một tiếng.

Dường như Hoạn Thư nàng không nên xuất hiện ở nơi này nhỉ? Lần đầu tiên trong đời Hoạn Thư lại bối rối đến thế này! Nàng cười nhẹ một tiếng, gãi gãi đầu, sau đó lại mở cửa đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng kín cửa lại. Nàng chỉ vào diễn một câu thế là dư rồi!

Hai nhân vật thừa thải tiếp theo chính là Thúy Vân cùng Từ Hải. Từ Hải nhỏ giọng gọi: “Tiểu tử, qua đây.”

Thấy Từ Hải gọi mình, Thúy Vân ngoan ngoãn đặt cây lược trên bàn xuống để đi qua chỗ Từ Hải. Thúy Kiều giữ chặt tay nàng lại, nghi hoặc nhìn Thúy Vân: “Người kia là ai vậy?”

Gì? Thúy Vân nhìn Thúy Kiều rồi nhìn Từ Hải, sau đó lại nhìn Thúy Kiều, giọng hơi ấp úng: “Huynh ấy... huynh ấy là ân nhân cứu mạng của ta. Nếu không có huynh ấy thì bây giờ ta sẽ không nguyên vẹn thế này mà gặp tử đầu...”

Thấy Từ Hải có vẻ là người đàn ông, Thúy Kiều mới buông Thúy Vân ra, khẽ nhún người chào Từ Hải: “Tiểu nữ có mắt như mù, đa tạ ân công đã chiếu cố tiểu... đệ trong suốt thời gian qua!”

Từ Hải cười khiêm nhường, nụ cười có phần tươi hơn thường ngày: “Thúy Kiều cô nương đa lễ rồi, đây là chuyện phải làm mà!”

Thúy Vân nhìn cảnh tượng Thúy Kiều cùng Từ Hải nói nói cười cười, thậm chí còn nâng tay nhau đứng dậy... miệng bỗng dưng chan chát, lòng hơi se lại. Nàng nhìn vẻ mặt tươi vui vẻ của Từ Hải mà cay cả mũi. Đây gọi là... nhân duyên trời định rồi, đúng không?

“Vân Nhi, đệ sao vậy?”. Vừa quay lại đã thấy vẻ mặt trắng bệch của Thúy Vân, Thúy Kiều không khỏi quan tâm hỏi han. Thúy Vân vô thức tránh né cánh tay của Thúy Kiều, miễn cưỡng nở nụ cười: “Trong phòng hơi nóng, ta... ta ra ngoài một tí...”

“Không khỏe thì ở lại đây đi, tì sẽ sai người chăm sóc cho!”

Thúy Kiều nhấn Thúy Vân nằm lên giường, đoạn quay sang mềm mỏng nói chuyện cùng hai người Từ Hải và Thúc Sinh: “Phiền hai vị ra ngoài, để cho tiểu đệ của tiểu nữ nghỉ ngơi!”

Thấy Thúy Kiều đuối thẳng thừng như vậy, thậm chí còn dùng cả kính ngữ với mình, Thúc Sinh nhất định không chịu đi, Từ Hải đương nhiên cũng không chịu. Khi này cố gắng lắm mới nở nụ cười với tình địch được, bây giờ tình địch bảo đi là hẵn đi hay sao? Từ Hải hẵn không có ngu.

Thế là nhân lúc Thúc Sinh cùng Thúy Kiều đang giằng co, Từ Hải te te đi vào bên trong phòng, vòng tay qua bế Thúy Vân đang thẫn thờ lên, định đi ra ngoài thì bị Thúy Kiều cản lại: “Ân nhân, tiểu nữ mạn phép hỏi ân nhân muốn đưa tiểu đệ của ta đi đâu?”

“Hắn không khỏe trong người, đương nhiên đưa đi tìm đại phu! Dù có là tử đệ nhưng cô nương phải biết câu nam nữ thọ thọ bất tương thân! Sao có thể để hai người ở chung một phòng được?”

Khi nói mấy câu này, ánh mắt của Từ Hải sáng lấp lánh như ánh sao đêm, chính trực không chút mực nào tả nổi, như thể đang nói một sự thật hiển nhiên vậy. Thúy Kiều ghen hòng nhìn Thúy Vân, Thúy Vân cũng không biết làm sao. Chẳng lẽ bảo, đại ca, ta không phải nam nhân, vậy...

Không thể được!

Từ Hải thì không biết Thúy Vân là nữ nên nghĩ Thúy Vân ở cùng một phòng với mình được, Thúy Kiều lại biết giới tính thật sự của tiểu muội mình nên há có thể để Từ Hải đưa con bé đi? Nói sao thì nói, danh tiết của nữ nhân vẫn rất quan trọng, sau này con bé còn thành gia lập thất nữa.

“Xin ân nhân đặt tiểu đệ nhà ta xuống, bọn ta có cách giải quyết riêng, từ đây không cần phiền ân nhân nữa!”

Thúy Vân biết đại tử đang nghĩ gì, nàng cũng đồng ý như vậy nên nín nhẹ cổ áo của Từ Hải: “Đại ca, ta không sao đâu, huynh cứ ra ngoài đi, đại tử có chuyện muốn nói cùng ta!”

“Vớ vẩn, trời đã khuya, cô nam quả nữ hai người các người ngủ chung một phòng thì còn ra cái thể thống gì?”

Thúy Vân, Thúy Kiều: “...”, lí ra câu này phải để bọn họ nói mới đúng chứ, sao Từ Hải lại nói được.

Thúy Kiều vỗ trán, dở khóc dở cười nhìn Thúy Vân. Thấy muội hay chưa, giờ thì tốt rồi, ngay cả đi ngủ cũng bị cản trở.

Cuối cùng, để giải quyết ổn thỏa chuyện này, Thúy Kiều đành dắt ba người bọn họ, mỗi người ở một gian phòng riêng để mà nghỉ ngơi, riêng

Hoạn Thư vẫn không thấy trở lại. Thúy Vân hơi lo lắng cho Hoạn Thư, không biết bây giờ nàng ta đang ở nơi nào, đêm tối thế này, một thân một mình liệu có sao không.

Mấy gian phòng mà Thúy Kiều cho người sắp xếp rất yên tĩnh, cách xa nơi thanh lâu ồn ào kia nên không khí yên ả dễ chịu hẳn ra. Thúy Kiều thấy Từ Hải một mực không cho tí muội hai người ở chung phòng thì cũng không làm khó dễ gì, đáp ứng để cho Thúy Vân nghỉ ngơi, nàng ấy cũng trở về phòng, có chuyện gì sáng mai sẽ giải quyết.

Thúy Vân nằm lăn lộn trên giường một hồi, cứ thấy trong lòng bức bối khó chịu nói không nên lời, vừa trống vắng lại vừa lo lắng không yên. Chắc là vì Hoạn Thư chưa trở về nên Thúy Vân cảm thấy bất an như thế. Cuối cùng nàng đành ngồi dậy, mặc áo choàng vào, rón rén đi ra ngoài tìm Hoạn Thư.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Không khí ban đêm khá lạnh, dù đã mặc một cái áo choàng nhưng Thúy Vân vẫn cứ run run, hai tay vòng lên trước ngực ôm chặt lấy cơ thể của mình. Thành Châu Thai rất phồn hoa, đèn lồng giăng đầy đường nhưng đang là buổi tối nên người trên đường khá vắng vẻ. Thúy Vân hít sâu một hơi, cảm giác trống vắng được xua tan đi bớt, dù vậy trong lòng cứ nặng trĩu...

Thật sự rất khó chịu!

Cũng không mất nhiều thời gian, Thúy Vân đã tìm ra được Hoạn Thư.

Nàng ấy đang ngồi trong một tửu lâu khá gần Phụng Uyển Lâu. Tửu lâu này thuộc dạng bình dân, bên trong cũng không mấy rộng nhưng rất ấm áp. Hoạn Thư đang ngồi trong góc, thấy Thúy Vân từ ngoài cửa đi vào thì vẫy vẫy tay với nàng. Thúy Vân đi đến trước mặt nàng ấy, tao nhã ngồi xuống, không biết nên nói gì với Hoạn Thư. Nhìn mấy vò rượu trống không ngã nghiêng trên bàn, xem ra nàng ấy uống không ít ít rồi.

“Bọn họ đoàn tụ đến đâu rồi! Hức...”

Có lẽ Hoạn Thư muốn nói tới Thúc Sinh cùng Thúy Kiều. Nhớ tới thái độ xa cách lạnh nhạt của đại tì nhà mình đối với Thúc Sinh, Thúy Vân nghĩ bọn họ khó lòng mà quay về sống cùng nhau được. Thúy Vân không giấu Hoạn Thư, nhẹ nhẹ lắc đầu, Hoạn Thư thấy vậy thì cười ngặt nghẽo khiến vài ba vị khách ngồi gần đó phải ái ngại ngược nhìn. Nàng ta tiếp tục rót

một ly rượu đầy, đặt vò rượu xuống bàn thật mạnh, lại tiếp tục cười ngất, sau đó tao nhả yếu điệu bê ly rượu lên uống.

Hoạn Thư đã say mềm, tóc bị tuột xuống, ngay cả phần trang điểm trên mặt cũng bị nhạt dần, chỉ cần nhìn sơ đã biết đây là một cô nương. Nàng ấy không hề quan tâm tới chuyện này, cứ như vậy mà uống hết chén này tới chén khác. Hết vò rượu, Hoạn Thư lại gọi to: “Tiểu nhị đâu, mang thêm rượu tới đây cho bốn cô nương!”

Lúc này Thúy Vân không thể ngồi yên được nữa, đứng dậy lôi kéo Hoạn Thư trở về. Tiểu nhị vừa bê rượu lên đã bị Thúy Vân chặn lại, cười hỏi: “Thanh toán cho chúng ta đi!”

“Gì đấy, buông ra!”, Hoạn Thư hất tay Thúy Vân ra, chụp lấy vò rượu mà tiểu nhị đang cầm, không hài lòng lên tiếng chỉ trích Thúy Vân: “Ta vẫn còn chưa có say, đừng hòng kéo ta đi đâu...”

“Thư tử tử, chúng ta trở về thôi...”

Ngay lúc này, một thanh gươm chèn ngang trước người Thúy Vân, sau đó đẩy nàng ra. Thúy Vân cảnh giác nhìn đám người vừa mới tới, dường như khi này nàng không nhìn thấy bọn họ, không rõ bọn họ đi vào khi nào. Một đám người giang hồ năm tên, tuổi tác chênh lệch không cao, nhìn thoáng qua cũng còn khá trẻ. Người vừa đẩy Thúy Vân ra cao hơn nàng cả một cái đầu, ria mép hai bên cong cong trông rất thô bỉ, thế nhưng hắn ta lại có vẻ tự hào, một tay cầm kiếm chĩa vào Thúy Vân, tay kia vuốt vuốt râu:

“Tiểu tử, nếu ngươi không phục vụ được cô nương kia thì để bọn chúng ta tiếp cho! Ngươi tránh sang một bên đi!”

Bọn họ ngồi vây lấy bàn nhỏ mà Hoạn Thư đang ngồi, tim Thúy Vân bắt đầu đập mạnh dần lên. Nàng im lặng không phản kháng, bọn họ chỉ trêu đùa chứ không đến nỗi muốn lấy mạng các nàng nên Thúy Vân không manh động, cho dù có muốn cũng không dám. Hai nữ nhân tay không tắc

sắt thì làm gì được bọn người này? Trong tình huống như vậy, người đầu tiên Thúy Vân nghĩ tới chính là Từ Hải.

Nếu có Từ Hải ở đây thì hay rồi!

Tên râu ria quay sang nạt tiểu nhị: “Mau mang thêm rượu ra đây cho chúng ta bồi mĩ nữ uống!”

Tiểu nhị điềm tỉnh vâng một tiếng, xem ra hăn ra gặp qua rất nhiều người giang hồ rồi nên không sợ hãi cho lắm, một lát sau đã mang lên hai vò rượu cùng năm cái chén sứ. Bọn họ cột nhả đủ kiểu, rót rượu đầy chén rồi đưa cho Hoạn Thư: “Mĩ nhân, nàng uống đi!”

Hoạn Thư mắt nhắm mắt mở nhìn chăm chăm bọn họ, lại quay đầu tìm Thúy Vân, kéo nàng ngồi kế bên mình. Thúy Vân ngoan ngoãn ngồi vào sát người Hoạn Thư. Hoạn Thư thấy Thúy Vân không bắt mình về nữa thì hào hứng hơn hăn, quay sang trò chuyện cùng bọn đàn ông giang hồ đáng sợ kia:

“Các vị huynh đệ! Sao hôm nay tề tụ về đây đông đủ vậy! Ô, các người cũng uống rượu à? Sao lại uống, có chuyện gì buồn sao?”

Giọng Hoạn Thư hơi lè nhè nhưng rất hào sảng, nói chuyện không câu nệ tiểu tiết, không giống với những vị tiểu thư quyền quý khác. Nàng ấy nâng cao ly rượu của mình, hô to một tiếng, ngửa đầu tu ừng ực, cái dáng vẻ hiên lương thực nữ khi này đã bay biến đâu mất dạng làm Thúy Vân trợn trắng mắt mà nhìn.

Bọn đàn ông phía đối diện xem chừng cũng rất ngạc nhiên, sau đó bọn họ cao hứng vỗ đùi, nâng chén rồi uống cạn theo Hoạn Thư. Nàng ấy uống xong còn lật ngược cái chén lại, đúng là bên trong không còn giọt rượu nào, tay áo thì quệt miệng.

Được rồi, bây giờ Thúy Vân thật sự không biết con người thật của Hoạn Thư là như thế nào nữa rồi. Khi thì là kiểu thư khuê các thanh tao đoan trang, lúc lại bất cần đời kiêu căng hống hách, khi lại như nam tử lẫm lộn giang hồ, vứt bỏ hết những thứ quy củ thường ngày đi.

“Khà! Các huynh biết không, ta đang có chuyện rất buồn!”

“Ồ, cô nương đang buồn à? Vậy kể cho huynh đệ chúng ta nghe đi! Biết đâu sẽ nhẹ lòng hơn!”

Hoạn Thư nghe thế thì ngồi kể thật, giọng điệu rất chân thành thật thà: “Ta có một tên tướng công! Hắn rất phong lưu tuấn tú!...”

Bọn họ tiếc nuối nhìn Hoạn Thư mà chép miệng: “Mĩ nhân xinh đẹp như vậy, không ngờ lại là hoa đã có chủ!”

“Tướng công ta... hắn cười một tiểu thiếp cực kì xinh đẹp! Cái gì cũng hơn hắn ta, trẻ hơn ta, tài hơn ta, hắn yêu nàng ta hơn yêu ta, muốn lập nàng ta làm chính thất! ... các huynh nói xem, ta nên làm gì đây?”

Năm người bọn họ ái ngại nhìn nhau, vốn định trêu chọc vị mĩ nhân này một tí, nào ngờ lại nghe được câu chuyện buồn như vậy. Tên cầm đầu không còn cợt nhả Hoạn Thư nữa mà nghiêm túc đưa ra lời khuyên: “Cô nương, cô không nên buồn như vậy, đàn ông mà, ai lại không tam thê tứ thiếp! Cô nên chấp nhận, như vậy sẽ tốt hơn nhiều!”

Hoạn Thư gật gật đầu, tay nâng vò rượu lên rót tiếp thêm một chén nữa: “Nếu bọn họ yên phận thì ta cũng không có ý kiến gì... nhưng mà, ta không cam tâm. Ta yêu hắn như vậy, sao hắn lại nỡ đối xử thế kia với ta? Muốn đưa ta xuống làm thiếp để đòi lại công bằng cho người hắn yêu...”

“Các người không biết ta yêu hắn như thế nào đâu... hu hu...”

Hoạn Thư ụp mặt xuống bàn, hất cả ly rượu rơi xuống đất rồi vỗ nát, nàng ấy khóc tức tưởi, khóc như chưa từng được khóc, thậm chí còn leo lên bàn mà gào: “Tướng công ta muốn lập tiểu thiếp lên làm chính thất, hắn muốn hưu ta rồi, hu hu...”

Cả bọn lúng túng, Thúy Vân thì đen mặt, thật không ngờ, bà nhỏ Hoạn Thư rượu vào lại nháo loạn đến như vậy.

Từ Hải nhanh chóng chạy theo tiểu nhị, vừa nghe hắc báo có một vị công tử tuần tú nhờ mình sang đây gọi Từ Hải thì bật dậy đi ngay lập tức, chỉ sợ Thúy Vân có chuyện. Lúc này Thúy Vân nhanh tay kéo tiểu nhị sang một bên, nhờ hắc tới Phụng Uyển Lâu, tìm một người có tên gọi Từ Hải rồi nhả hắc sang đây cứu nguy cho các nàng. Vừa vào Từ Hải đã thấy cảnh Hoạn Thư đang đứng trên bàn dậm mạnh hai chân, nước mắt đầm đìa, tóc tai rối bù cả lên, Thúy Vân thì đang bị nàng ta kéo, một chân đứng trên bàn, một chân gác trên ghế, hai vai bị Hoạn Thư giữ chặt ra sức lắc lắc, trông rất chật vật, nửa muốn leo xuống, nửa kia lại bị Hoạn Thư tóm cứng ngăn không buông tay.

Hắn đẩy đám người ra, chen vào giữa, vươn tay ôm Thúy Vân vào lòng rồi kéo nàng xuống đất, dùng ánh mắt đáng sợ định trừng trị bọn nam nhân không biết điều biết chuyện này, nào ngờ chưa kịp mở miệng rút kiếm đã thấy năm người kia quỳ xuống, cung kính thưa: “Từ đại nhân! Không ngờ lại gặp ngài ở đây!”

Thúy Vân vẫn chưa hết choáng váng, thấy bọn họ đồng loạt quỳ xuống như vậy thì còn sợ hơn nữa, núp hắc luôn vào lồng ngực Từ Hải, đầu chỉ hơi ngoái lại. Hoạn Thư bị bỏ lơ, thấy không ai quan tâm tới mình nữa thì lồm cồm bò xuống khỏi bàn, hất chân nên té vật xuống đất, bụi bặm dính hết cả gương mặt. Khi này xinh đẹp bao nhiêu, bây giờ lại lem luốc te tua bấy nhiêu.

“Sao các người lại ở đây?”

“Bọn tiểu nhân theo lệnh của Thuyền Chủ, theo hỗ trợ Trần đại nhân!”

“Trần Đông cũng ở đây à?”

“Vâng, ngài ấy đang nghỉ ngơi trên lầu!”

Thúy Vân nghe đây là người của bọn Từ Hải cũng thở phào ra một hơi. Một tên hải tặc tốt bụng kéo Hoạn Thư đang nằm trên đất đứng dậy, phúi phúi hộ cát dính trên tóc nàng ấy. Hoạn Thư cảm động cười tươi rói, hai mắt nhắm tịt lại: “Tiểu ca, huynh thật là tốt bụng, tốt gấp ngàn vạn lần cái tên khốn khiếp đang hạnh phúc bên cạnh tiểu thiếp của hãn ta kia nhiều!”

Nàng ấy liêu xiêu đi tới chỗ chường quầy, đập mạnh hai tờ ngân phiếu lên đó, hùng hổ hét: “Cho bốn cô nương một phòng thượng hạng, bốn cô nương muốn nghỉ ngơi!”

“Vâng vâng, mời khách quan đi theo tiểu nhân!”

Hoạn Thư mặc kệ Thúy Vân ở đó, có Từ Hải rồi, nàng lo nhiều làm gì! Chóng mặt quá thể!

Cốp một tiếng, Hoạn Thư tông thẳng vào khúc gỗ lớn ngay cầu thang, chân lại đập phải tà váy, thế là té lăn quay không còn hình tượng, bụng vừa đập vào lan can cầu thang, chưa hết đau, đầu đã đập vào bậc thềm thứ hai.

Nàng ấy nhắm mắt, ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm trán, nước mắt tủi hờn cứ trào ra không dứt. Được lắm, đến cái cầu thang cũng khinh thường ta. Hoạn Thư cố gắng đứng dậy, tay bấu chặt lên sàn gỗ, vừa ngước đầu đã thấy một đôi bàn tay thon dài, trên đầu ngón tay lại khá thô cứng, dường như còn có vết chai.

Hoạn Thư sầm soi bàn tay ấy, nàng còn cầm cả tay của người ta lên xem, sau đó trề môi phán một câu: “Bàn tay này tướng tốt đấy nhưng còn

lâu mới đẹp bằng tay ta!”

Nói thì nói vậy, nàng ta vẫn vịn vào tay của người kia mà đứng lên. Nghe Hoạn Thư bình phẩm về tay mình như thế, Trần Đông sượng mặt, nụ cười tươi như hoa đào thường ngày cũng cứng theo. Hoạn Thư đứng vững rồi, lại đẩy Trần Đông sang một bên, tay lần mò lan can cầu thang lết lên trên lầu, đi được nửa đường mới quay lại, toe toét cười: “Quên mất, huynh đài, đa tạ người, a ha ha! Á!!!”

Mọi người chưa kịp kêu to, Hoạn Thư đã tông trúng một tiểu nhị đang bê một chậu khăn từ trên lầu xuống, do đồ bên trong quá nhiều nên không nhìn thấy Hoạn Thư mà lối lên lầu trên lại không có to. May là Hoạn Thư chưa lên cao cho lắm, chỉ khoảng bậc thứ năm nên khi té xuống, cùng lắm chỉ bị đau hông.

Lần này Hoạn Thư nhịn hết nổi, nàng điên tiết đá thật mạnh vào cầu thang gỗ, tay còn nắm cả bậc thang đầu tiên kéo ra. Đá chán, nàng ta ngồi thụp xuống đất, ôm lấy bàn chân mà la oai oái: “Đau, đau quá! Vân tiểu tử, ta đau!”

Hoạn Thư lại vô tình nhìn thấy nụ cười trên mặt của Trần Đông, cho là hắn đang nhạo báng mình liền hung hăng bật dậy, mặc kệ cơn đau, tay co lại thành nắm, dấm thẳng vào bụng Trần Đông một cái. Trần Đông nhanh nhẹn nên né được, chưa kịp lên tiếng khuyên ngăn, Hoạn Thư đã nhắm thẳng mặt hắn dấm tiếp.

Ban đầu Trần Đông còn mềm mỏng tiếp chiêu, về sau chắc cũng phát bực nên dùng cánh quạt đánh mạnh lên tay Hoạn Thư, đẩy nàng ấy ra. Hoạn Thư tức giận, trợn to mắt: “Người dám đánh bổn cô nương?”

Năm người khi này là thuộc hạ dưới trướng của Trần Đông, lại nghe câu chuyện thương tâm của Hoạn Thư xong nên lòng tràn đầy thương cảm,

có lòng tốt đến muốn can Hoạn Thư lại, tránh để Trần Đông đại nhân tức giận mà động thủ với một cô nương yếu đuối.

Hoạn Thư xé toạc tay áo của mình ra, quấn vài vòng lên tay phải, ánh mắt long sòng lên thật sự rất đáng sợ. Vị hải tặc can đảm để ria mép cong cong lên hai bên khi này tiến lên trước mặt Hoạn Thư: “Cô nương, cô đã say rồi, thôi mau mau lên nghỉ ngơi...”

Chữ “đi” chưa nói xong, năm đấm của Hoạn Thư đã vung lên, đánh hấn ta té lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Từ Hải đứng bên này tốt bụng thuyết minh cho Thúy Vân hiểu: “Người vừa bị Hoạn Thư hạ chính là trợ thủ đắc lực của Trần Đông, hấn gọi là Tiểu Tam!”

Thúy Vân đổ mồ hôi lạnh, hấn tên Tiểu Tam, thảo nào lại bảo Hoạn Thư chấp nhận cho Thúc Sinh cưới vợ nhỏ đi, thật hết biết!

Chờ người thứ hai bị Hoạn Thư đấm gục, Từ Hải nói tiếp: “Người kia ta không nhớ tên, nhưng trước đó ta đã từng gặp hấn một lần trên đảo rồi! Khi ấy hấn đang đi tuần tra thì phải!”

Ba người còn lại nghệt mặt ra, không ngờ cô nương yếu đuối khi này lại mạnh mẽ kinh hồn. Vẫn còn một người nữa can đảm bước tới, run run nói: “Cô nương, cô không đánh lại Trần Đông đại nhân đâu, đừng tự làm mình tổn thương.”

Hoạn Thư tung chiêu cũ ra, nào ngờ hấn ta đỡ được năm đấm. Hoạn Thư nào có chịu thua, người xoay một vòng, tay trái vung lên, khuỷu tay đập vào đầu tên kia một cái, hấn cũng không thoát nạn, lăn quay qua, mắt trợn ngược.

Thúy Vân khêu Từ Hải: “Đại ca, người dưới trướng của Trần Đông yếu đuối vậy?”

“Ta không biết nhưng huynh đệ trên đảo, nếu đã được cử lên đất liền thì ít nhiều gì bản lĩnh cũng rất cao! Lực tay của Hoạn Thư cũng không nhẹ đâu! Xem ra là có tập võ!”

Thúy Vân nghe Hoạn Thư có tập võ, ánh mắt chuyển từ lo lắng sang ngưỡng mộ vô biên. Một cô nương... đi tập võ à? Thật oai phong biết bao!

Hoạn Thư chống nạnh, điệu dáng lưu manh, tay quẹt đất cát trên mặt đi, nào ngờ làm như vậy mặt còn bần hơn. Nàng ấy nhe răng khiêu khích: “Ta đây không có quan tâm Trần Đông nào cả, tên khốn nào khi nãy vừa đánh ta, bước ra đây.”

Khi này Trần Đông nghiêm mặt, tay chấp trước mặt, lưng hơi khom xuống: “Cô nương, tại hạ chỉ tự vệ, không có ý...”

Hoạn Thư nào có nghe, hét lớn lên: “Hãy da, tiếp chiêu!!!!!!!!!!!!!!”

Thế là cả hai lại tiếp tục vờn qua vờn lại, Trần Đông từ đầu tới cuối chỉ thủ mà không dám đánh, còn Hoạn Thư thì ngược lại, đánh đấm khá hăng say. Từ Hải cùng Thúy Vân đứng một bên xem người ta tranh tài luận võ, không những không can mà còn bình luận khí thế: “Đại ca, huynh xem, nếu trong tay Hoạn Thư mà có vũ khí, Trần Đông sẽ te tua như thế nào?”

“Không biết nữa nhưng chắc chắn sẽ chật vật hơn bây giờ nhiều!”

Trần Đông nhân lúc Hoạn Thư mất đà, dụng khinh công nhảy một vòng trên đầu Hoạn Thư tới trước mặt Từ Hải, vẻ mặt tươi cười hớn hở: “Từ Hải, lâu ngày mới gặp lại...!”, hãnh vừa nói xong thì vung tay định đấm Từ Hải. Từ Hải nhét Thúy Vân ra sau lưng mình, nghiêng người né, chân đạp Trần Đông cách xa mình ra. Trần Đông hét: “... Sao người vẫn có thể khốn nạn như thế? Không mau giúp ta cản con mụ điên này lại?”

Hoạn Thư từ phía sau lao tới, dép thêu hoa cũng lộ ra cầm trên tay, đánh CHÁT một cái lên đầu Trần Đông: “Tên kia, người bảo ai điên?”

Trần Đông hoảng hồn phi thân muốn chạy trốn để khỏi mất công đánh nhau vô lí với Hoạn Thư nữa, nào ngờ Hoạn Thư nắm chặt ống quần của hắn lại, hại hắn chạy cũng không xong mà quần tí nữa ra đi mãi mãi. Trần Đông đỏ mặt nín chặt quần của mình, một trong hai người còn sống sót khi này mới ái ngại lên tiếng: “Đại nhân, cô nương ấy vừa bị tướng công ruồng bỏ nên đầu óc hơi không bình thường, ngài đừng ra tay làm tổn thương nàng ấy...”

Trần Đông mắng: “Thứ phụ nữ hung dữ này bị hưu là phải, nếu ta mà là tướng công của cô ta, ta đã sớm bỏ cô ta rồi.”

Hoạn Thư nghe tới chữ “hưu”, cả người liền trầm mặc, đầu hơi cúi xuống không thấy rõ biểu cảm. Trần Đông được buông ra, vội chỉnh lại quần của mình, lúc này mới nhận thấy khi này mình có hơi quá đáng, vừa tiến lại gần định xin lỗi Hoạn Thư thì nàng ấy ngẩng mặt lên, răng nghiến trèo trẹo: “Ta bị hưu thì có liên quan gì tới người?”

Hoạn Thư dùng hết sức lao thẳng về phía Trần Đông, Trần Đông bất ngờ bước ngược lại một bước, Hoạn Thư phản ứng không kịp, tông thẳng vào cây cột gỗ giữa tầu lâu, trán sưng đỏ một cục, bất tỉnh nhân sự.

Thiên hạ lại thái bình.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hoạn Thư nằm ngay đơ, xung quanh yên ắng vô cùng.

Mọi người trầm mặc, ba vị huynh đệ xấu số khi này đã được người vác về phòng chữa trị cấp cứu, giữa sảnh chỉ còn Từ Hải cùng Thúy Vân đứng dính một chỗ, Trần Đông sửa sửa lại cổ áo bị nhàu nát, ánh mắt nhìn nhìn Hoạn Thư như thể sợ nàng ta sẽ sống dậy, Hoạn Thư thì miễn bàn, nằm ngay đơ không nhúc nhích, chắc là xỉu thật rồi.

Tiểu nhị cùng chưởng quầy trốn phía dưới cái bàn bấy giờ mới bò ra. Chưởng quầy cầm bàn tính lên tính toán gì đó một hồi, lại nhìn mọi người mà nói: “Tổng cộng tổn thất hơn hai mươi lượng, tiểu nhân mạn phép hỏi, ai sẽ đền ạ?”

Từ Hải cùng Thúy Vân đồng loạt chỉ vào phía Trần Đông, chưởng quầy nhìn nhìn Trần Đông, tướng tá đạo mạo, xem ra là người có tiền nên gật gật đầu, vội sai người dọn dẹp cảnh tượng hỗn loạn do một tay Hoạn Thư gây nên, niềm nở quay sang chỗ Thúy Vân mà nói: “Đêm đã khuya, mời khách nhân mau nghỉ ngơi!”

Đêm khuya cũng không tiện trở về nơi kia, vả lại Từ Hải cũng không muốn trở về nên lôi Thúy Vân đi thẳng lên trên lầu, Trần Đông thấy hai người bọn họ đi như tên bắn thì gọi ngược lại: “Này này, còn cái cô gái này ta biết làm sao?”

Từ Hải vô sỉ nói: “Người đánh cô ta ngất, người tự giải quyết!”, đoạn, kéo Thúy Vân đi mất dạng, để Trần Đông trơ mặt đứng đó.

Thúy Vân vẫn rất lo lắng cho Hoạn Thư nên đẩy cửa muốn đi qua xem Hoạn Thư thế nào, nào ngờ Từ Hải chặn cửa lại, ánh mắt cảnh cáo nhìn nàng: “Người ở yên trong phòng đi, người đi ra ngoài thì giúp ích được gì?”

Thúy Vân vẫn không cam tâm ở yên trong phòng: “Nhưng mà... ta có thể cho nàng ấy uống một tí thuốc giải rượu...”

Cạch một tiếng, cửa bị Từ Hải chốt chặt lại, khiến Thúy Vân bất mãn quay lại ngồi trên ghế, đầu tựa ra cửa sổ. Đêm nay trăng không sáng lắm, đã bị đám mây đen che đi gần hết rồi. Nàng thở dài, sau đó lại tiếp tục thở dài.

Một lát sau, tiểu nhị bê lên thau nước ấm cùng hai cái khăn sạch, để ở đó xong cũng tranh thủ lui xuống. Từ Hải gọi Thúy Vân lại rửa mặt rồi ngủ, nàng nheo mắt để phòng nhìn Từ Hải nhưng vẫn từ từ tới gần, nhận lấy khăn, lau sơ sơ lại bò lên giường nằm xuống.

Mấy hôm nay mệt chết Thúy Vân rồi. Nàng vừa nằm xuống, vẫn tư thế cũ, lưng quay ra ngoài, mặt hướng vào trong. Lúc Từ Hải ngồi lên giường đã nghe tiếng ngáy khe khẽ của Thúy Vân. Hắn không dám động mạnh, nhẹ nhàng hết sức có thể, nằm xuống ngay gần bên cạnh Thúy Vân.

“Vân Du?”

Không có tiếng trả lời.

“Vân tiêu tử?”

Từ Hải thở ra một hơi, tay chống lên đầu, nghiêng người nhìn Thúy Vân. Từ góc nhìn của Từ Hải chỉ thấy bóng lưng nàng nhưng không hiểu

sao bóng lưng nhỏ bé ấy lại quật cường đến thế. Từ ngày gặp được Thúy Vân, dù có đi đến đâu, xa như thế nào cũng chưa từng nghe nàng than vãn lấy nửa tiếng, âm thầm chịu đựng. Đi một chặng đường dài, vừa đến nơi, chưa kịp nghỉ ngơi Thúy Vân đã tức tốc đi tìm thông tin của Thúy Kiều.

Nhìn thấy Thúy Vân ngủ say như thế là biết nàng đã mệt mỏi đến nhường nào!

Từ Hải nhích lại sát sau lưng Thúy Vân, tay khe khẽ vươn lên, sau đó từ từ hạ xuống rồi để yên trên bụng Thúy Vân. Thúy Vân vẫn ngủ say như chết, không hay biết gì cả.

Hắn lại thở dài bất lực vài tiếng, môi hôn nhẹ lên gò má bầu bĩnh của Thúy Vân. Nàng có hơi động dậy nhưng không có tỉnh giấc, cảm giác được sau lưng có vật gì đó ấm áp lại vững chắc làm điểm tựa, Thúy Vân theo quán tính quay qua, mặt dựa sát vào đó. Từ Hải giật mình, có hơi lúng túng không biết làm sao, chỉ sợ Thúy Vân tỉnh dậy lại hét toáng lên, nào ngờ thấy nàng xoay người một cái, sau đó hơi thở lại đều đều thì trấn an trái tim của mình lại.

Trong đầu Từ Hải nghĩ biết bao nhiêu là chuyện, Thúy Vân tìm ra đại tử rồi chắc chắn sẽ trở về. Lúc ấy hắn phải làm sao? Dù sao hiện tại ôm hắn ngủ như thế này là mãn nguyện rồi...

Hôm sau, khi tỉnh dậy, Thúy Vân đã nhận ra tư thế của mình cùng Từ Hải hơi quá thân thiết nhưng nàng không nghĩ nhiều nữa, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn sang gương mặt đang ngủ của Từ Hải. Gương mặt lúc nào cũng nghiêm nghị này của hắn khi ngủ mới hơi giãn ra, môi còn hơi mỉm cười, chắc là đang mơ thấy chuyện gì vui!

Thấy Từ Hải cười, Thúy Vân bất giác cũng cười theo, sau đó nụ cười trên môi nàng tắt ngấm. Nàng hít sâu một hơi, cứ như đem mùi hương trên

người Từ Hải ngửi vào một lần để khắc cốt ghi tâm, đầu còn hơi dúi vào lòng hăn, tay cũng vòng qua eo Từ Hải, sau đó siết chặt lấy.

Từ Hải...

Từ Hải nghe thấy người trong lòng mình động dậy thì thức dậy, đôi mắt hơi mù sương nhướn lên nhìn Thúy Vân. Nhìn Từ Hải lúc này không khác gì cọp bị cắt sạch móng vuốt, nhìn cứ như con mèo to con đang say ke. Vốn trước giờ hiếm khi nào Thúy Vân dậy trước Từ Hải nên chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của hăn bao giờ, đây là lần đầu tiên nàng nhận ra Từ Hải lại có vẻ mặt đáng yêu thế này! Từ Hải lười ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở cứ nằm yên trên giường, tay vẫn quàng qua ôm hông Thúy Vân, nàng cũng không chối bỏ, thậm chí còn nghiêng người, nghịch ngợm lấy ngón tay viền theo lông mày dày của Từ Hải. Từ Hải ngày thường vốn rất tỉnh táo, không hiểu sao hôm nay lại hơi mê man, cảm giác lâng lâng như đang trong mộng chứ không phải thực, cảm giác ấm áp cùng hương thơm thoang thoảng của Thúy Vân càng khiến hăn thêm mụ mị.

Thúy Vân nghịch mặt Từ Hải chán thì chầm chậm áp đầu lên lồng ngực của Từ Hải, mắt nhắm lại, cảm nhận nhịp tim đang đập trong lồng ngực quen thuộc này...

Nàng nhẹ nhàng ôn nhu đặt lên môi Từ Hải một nụ hôn, chỉ là khẽ lướt qua nhưng lại rất lưu luyến. Hốc mắt Thúy Vân đỏ lên, nước mắt lại sắp tràn ra. Nàng ngồi dậy, gỡ tay của Từ Hải xuống, thần thờ một lúc lâu mới lau đi không cho giọt nước mắt kia rơi ra. Bình tâm lại, Thúy Vân quay sang gọi Từ Hải: “Đại ca, dậy thôi, trời sáng rồi!”

Không đợi cho Từ Hải tỉnh táo, Thúy Vân vội chạy ra ngoài, gần như là bỏ trốn. Nàng lang thang đi dọc hành lang của tửu lâu, ghé mắt nhìn xuống quang cảnh dưới đường. Trời tờ mờ sáng, sương mù vẫn còn khá dày, đèn lồng đã được tắt hết, chỉ chừa lại vài cái nơi phố chợ đông đúc. Từ xa xa, Thúy Vân còn ngửi được mùi thơm của bánh bao đang nghi ngút bốc

khỏi. Nhìn bánh bao, Thúy Vân lại nhớ tới lúc trên đường tới đây, Từ Hải nhét cho nàng một túi đầy bánh bao, tối hôm đó còn gối đầu lên vai hăn nói biết bao nhiêu chuyện...

Nàng lấy hai tay đập mạnh vào mặt mình, đau, nhưng như thế Thúy Vân mới tỉnh táo lại.

Nàng vội tìm tiểu nhị, hỏi thăm xem Hoạn Thư đang ở đâu. Tiểu nhị thật thà chỉ phòng, tối hôm qua Trần Đông đứng hồi lâu, cuối cùng không còn cách nào khác đành vác Hoạn Thư đến phòng bên cạnh, ném nàng ấy vào trong rồi đi về phòng mình. Phòng của Hoạn Thư đối diện với phòng của Từ Hải cùng Thúy Vân, thực chất mà nói, cái tửu lâu này tuy nhỏ nhưng lại tới ba tầng lầu, phòng ốc cũng rất thoải mái, thảo nào Trần Đông lại chịu khó ở nơi này!

Thúy Vân khẽ gõ cửa, không có tiếng trả lời, nàng mới rón rén đẩy cửa vào, nào ngờ nhìn thấy Trần Đông đang ngồi bên trong thì trượt chân muốn té. Cứ tưởng Trần Đông đang ở phòng của hăn chứ, sao lại ở nơi này rồi?

Trần Đông vốn đang chống tay ngủ gật trên bàn, thấy Thúy Vân đi vào thì lừ mắt liếc nàng, tiện thể giải thích: “Tối hôm qua cô ta tỉnh dậy lại náo loạn cho một trận nữa, ta phải đánh cô ta ngất xỉu lần thứ hai mới chịu yên đấy. Hừ, Trần Đông ta cả đời không động tay động chân với nữ nhân yếu đuối...”

“Hôm qua mới động xong...”, Thúy Vân ngắt lời làm Trần Đông nghẹn lại. Hăn không thèm nói nữa, tông cửa vườn vai đi ra ngoài, mắt hơi thâm quầng, xem chừng là thức hết đêm rồi. Những tưởng Trần Đông sẽ về phòng ngủ một giấc hoặc đi tìm Từ Hải, nào ngờ hăn xuống dưới đại sảnh, tốt bụng rinh một thau nước nóng lên rồi để trên phòng cho Hoạn Thư. Lúc Trần Đông quay trở lên, Hoạn Thư cũng đã được Thúy Vân đánh thức.

Nàng ta nhúu chặt mi, ngồi thừ trên giường, một tay nắm chặt chân, tay kia vuốt vuốt cục u trên trán. Tuy rất choáng váng nhưng nàng ấy vẫn nhận ra Thúy Vân, đôi mắt mờ mịt hỏi: “Ta đang ở đâu đây? Sao cả người lại đau nhức thế này?”

Thúy Vân gạt tay Hoạn Thư xuống, vắt nhẹ khăn, sau đó cẩn thận chùi hết gương mặt cho Hoạn Thư. Lau khoảng chừng ba lần như thế, mấy vết bẩn trên mặt của Hoạn Thư đều được Thúy Vân lau sạch, dần dần để lộ ra nhan sắc xinh đẹp, tiếc là gương mặt hơi tái nhợt, ngay cả cánh môi cũng không còn giọt máu. Không có lược nên Thúy Vân vươn tay vuốt tóc của Hoạn Thư lại, chẳng mấy chốc đã xuất hiện một mũi nhân yếu ớt nhu nhược.

Thúy Vân sờ lên trán Hoạn Thư: “Có thấy không ổn chỗ nào không?”

“Không sao, chỉ là nghe hơi mệt mỏi!”, Hoạn Thư khàn giọng trả lời. Thấy Hoạn Thư không có gì bất thường, Thúy Vân mới đứng dậy trở về Phụng Uyển Lâu lấy thùng thuốc gỗ sang đây. Thúy Vân đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Trần Đông cùng Hoạn Thư. Vốn ban đầu Hoạn Thư không mấy để ý nhưng lát sau thấy có người đến bên giường, còn nhìn mình bằng ánh mắt soi mói thế kia khiến Hoạn Thư không nhịn được mà nhúu chặt mi:

“Vị công tử kia, không biết công tử vào phòng ta có chuyện gì?”

Trần Đông không trả lời, trong đầu âm thầm so sánh hình tượng nhu nhược hôm nay của Hoạn Thư với hình ảnh ả đàn bà hung hãn hôm qua, thực sự là... không thể tưởng tượng được, đó chính là một người. Sao lại như hai người khác nhau hoàn toàn thế kia?

Đầu Hoạn Thư đau như búa bổ, mắt cứ giựt giựt, tay chân đau nhức vô biên, chỉ cần nhẹ cử động đã khiến nàng đau đến khóc đi được, môi cùng cổ khô khốc cả lên. Hoạn Thư nằm chờ mãi không thấy Thúy Vân quay trở

lại đành miễn cưỡng tự mình níu rèm ngồi dậy, run run muốn đi rót một tách trà.

Thấy Hoạn Thư ngồi còn không vững, Trần Đông tốt bụng rót cho nàng một tách trà rồi đưa đến bên giường. Hoạn Thư ngạc nhiên nhìn Trần Đông ngây ngốc một hồi mới nhoẻn miệng cười: “Đa tạ công tử!”

Nước tràn vào làm dịu đi cơn đau rất nơi cổ họng, Hoạn Thư đưa trà cốc trà vào tay Trần Đông, bản thân mình không nằm xuống nữa mà dựa đầu vào thành giường, ánh mắt cười cười hỏi Trần Đông: “Công tử đây là hảo hữu của Từ Hải cùng Vân Du à?”

Trần Đông gật đầu, lại tiếp tục đánh giá nàng. Lúc này Hoạn Thư mặc kệ, nhắm mắt lại dưỡng thần, nhin không được lại phải mở mắt ra, gắng gượng hỏi: “Không biết hôm qua xảy ra chuyện gì, sao bây giờ ta lại...”

“Cô thật sự không nhớ gì cả à?”

Thấy bộ mặt bán tín bán nghi của Trần Đông, Hoạn Thư thành thật lắc đầu. Nàng mà nhớ, nàng hỏi làm gì? Trần Đông cũng không giấu, bắt đầu từ từ kể lại cho Hoạn Thư nghe: “Hôm qua cô đến đây uống rượu...”

“Ừ, đoạn này có nhớ...”

“Sau đó cô ra tay động thủ với ta...”

“Ừ... dường như cũng nhớ mang máng...”

Cả hai im lặng, không khí lâm vào trầm mặc, mất một lúc lâu sau Hoạn Thư mới khó nhọc mở miệng lặp lại: “Công tử nói... tối hôm qua... ta đánh nhau với công tử?”

Trần Đông gật đầu.

Hoạn Thư lại im lặng, mày nhíu chặt lại, tựa hồ đang nghĩ ngợi gì đó.

“Vậy chính công tử đã đánh ta thành thế này đây?”

Trần Đông ghen, không biết nên gật đầu hay lắc đầu đây nữa. Rõ ràng là nàng ấy tự tổn thương mình nhưng không thể phủ nhận, Trần Đông hẳn cũng có một phần trong đó. Những tưởng nghe vậy, Hoạn Thư sẽ sừng cồ lên đòi sống chết với hắn, nào ngờ nàng chỉ xoa xoa cổ tay, nhẹ giọng cười trừ: “Thật ngại quá, lại thất lễ với công tử rồi!”

Ban đầu không chú ý, bây giờ Trần Đông lại bắt đầu tò mò muốn biết xem đâu mới là gương mặt thật của Hoạn Thư. Rõ ràng hôm qua sung sức lắm, cường hãn lắm, vậy sao hôm nay lại như tiểu thư đài các thế này?

Tiểu nhị thấy cửa đang mở thì đi vào, trên tay bê một chén cháo nghi ngút khói. Thấy Hoạn Thư cùng Trần Đông nhìn mình chăm chăm, tiểu nhị vội lên tiếng giải thích: “Là vị công tử tuần tú đi cùng hai người bảo ta chuẩn bị rồi mang lên đây...”

Hoạn Thư biết Thúy Vân gọi cho mình, muốn ngồi dậy đến bàn ăn thì Trần Đông bất ngờ kéo ghế lại sát bên giường, trên tay cầm chén cháo nóng hôi hổi, đưa sát lại trước mặt Hoạn Thư. Thấy Hoạn Thư nghi hoặc nhìn mình, Trần Đông đành phải giải thích: “Hôm qua bị thương không ít, hôm nay cứ ngồi yên trên giường dưỡng thương đi.”

Càng bất ngờ hơn nữa là Trần Đông lại múc muống cháo lên, trước khi đút cho Hoạn Thư còn tỉ mỉ thổi cho nguội lại. Hoạn Thư nghệt mặt, khó hiểu: “Công tử? Huynh cứ để trên bàn, lát nữa ta sẽ ăn, đa tạ lòng tốt của huynh...”

“Không được, dù sao ta cũng có công đánh cô nương thành ra thế này, cứ để ta bồi tội đi...”

Hoạn Thư: “...”, cái gì gọi là có công đánh nàng thành ra thế này?

Hoạn Thư cũng không miễn cưỡng, có người đút, mình cứ ăn. Vẻ mặt nàng nhợt nhạt, đuôi mắt hơi mang theo tia băng giá, chỉ chậm rãi tập trung vào chén cháo, không hề nhìn loạn xung quanh, không hề còn sức sống nháo lên bờ xuống ruộng giống hôm qua nữa.

Ăn được hơn nửa chén cháo, Hoạn Thư nghiêng đầu ý không muốn ăn nữa, Trần Đông hiểu ý, rút tay về, đặt chén cháo lên bàn. Nàng đưa tay lên quẹt ngang miệng, nào ngờ Trần Đông lại cầm tay nàng lên khiến Hoạn Thư giật mình, hắn lấy tay áo chùi sạch bàn tay nõn nà mảnh khảnh của Hoạn Thư, sau đó lại đỏ mặt nhìn ra ngoài.

Hoạn Thư lịch sự nói: “Đa tạ công tử!”

“Không có gì... Ta...”

Không chờ Trần Đông nói hết, Hoạn Thư đã nằm xuống, mắt nhắm nghiền, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Trần Đông ngạc nhiên không thôi, nàng ấy đang ở trong phòng cùng một nam tử hàng thật giá thật mà dám an tâm ngủ như vậy, Trần Đông phải khen bản thân mình quá chính nhân quân tử hay khen Hoạn Thư can đảm đây? Trần Đông nào biết, thấy Trần Đông là người hảo hữu của Từ Hải cùng Thúy Vân, Hoạn Thư đã sớm không yên tâm về hắn, còn cho rằng Thúy Vân nhờ hắn ở đây chăm sóc cho mình. Nàng day day trán, trong đầu cứ muốn Thúy Vân nhanh chóng trở về ở bên cạnh nàng, có Thúy Vân bên cạnh, nàng cảm thấy dễ chịu hơn không ít!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thúy Kiều chặn ngang Thúy Vân lại, nhất định không cho nàng rời đi, kéo Thúy Vân đi về phòng của mình, vừa kéo vừa nói: “Muội cũng thật là, trong người không khỏe thì ở yên trong phòng đi, còn chạy tới chạy lui hại ta lo lắng không biết muội đang ở đâu...”

Thúy Vân gỡ tay Thúy Kiều ra, khó xử: “Đại tì, Hoạn Thư còn đang chờ muội ở bên kia, bây giờ không đi cùng tì được!”

“Hoạn Thư? Muội thân thiết với Hoạn Thư như vậy à?”

“Không, nàng ấy đang có bệnh trong người...”

Thúy Kiều hơi nghĩ ngợi, không nói nửa câu đã xoay người đi lên lầu, để mặc Thúy Vân đứng đó. Nàng thở dài, giằng co với đại tì một hồi lâu mới thoát được, không biết Hoạn Thư chờ có sốt ruột không. Lúc Thúy Vân đặt chân vào phòng đã thấy Từ Hải cũng ngồi đó, dường như đang trò chuyện cùng Trần Đông. Cả hai hấy nàng đi vào thì im bật, chăm chú nhìn Thúy Vân. Vốn đang bình thường, bỗng nhiên gặp Từ Hải, Thúy Vân có hơi khó xử, tay chân lúng túng, cup mắt xuống đi thẳng đến bên giường, khẽ nâng Hoạn Thư dậy.

“Người đi đâu mà lâu quá vậy?”, Hoạn Thư không vui yếu ớt hỏi, Thúy Vân không trả lời, cười nhẹ, sau đó nhanh chóng lấy ra mấy lọ thuốc, lần lượt đưa cho Hoạn Thư nuốt vào. Hoạn Thư uống thuốc xong vẫn mệt

mỗi thở dài một hơi, dù đang rất mệt vẫn quay sang trêu chọc Thúy Vân vài câu: “Tiểu tử, sao lại u sầu thế kia! Lo cho tí đến thế cơ à!”

Thúy Vân phì cười, nhận Hoạn Thư nằm xuống giường: “Lo cái quỷ gì, sau này bớt uống rượu lại giùm ta một tí!”

Hoạn Thư cười ha ha vài tiếng, lát sau đã ngủ. Hoạn Thư ngủ rồi, Thúy Vân đến ngồi ở bàn bên, vốn định nói mọi người cùng nhau đi ăn sáng thì Thúy Vân bước vào khiến Thúy Vân sắc nước trà. Nàng sừng sờ: “Đại tử? Sao tử lại...”

Thúy Kiều nhìn quanh phòng, thấy Hoạn Thư quả thật đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì không nhìn nữa, đi thẳng vào giữa phòng, vén váy ngồi xuống. Thấy Thúy Kiều bước vào, Trần Đông có hơi giật mình nhìn nàng nhưng rất nhanh sau đó đã cup mắt xuống vuốt ve cây quạt của mình.

“Tìm ra người có gì khó? Hỏi vài người là xong.”

“À vâng...”

Thúy Vân bị kẹp giữa Từ Hải cùng Thúy Kiều, nàng hơi cúi mặt xuống, trái tim bắt đầu giựt lên liên hồi. Ở đây đều là người thân quen nên Thúy Vân cũng không ngại mà bàn chuyện quan trọng: “Đại tử, bây giờ tử định như thế nào? Trở về hay là...”

“Trở về! Đương nhiên là trở về rồi!”, Thúy Kiều tao nhã cười, nâng tay rót một cốc trà cho mình, trước khi uống còn đưa lên mũi ngửi lấy hương thơm của nó. Thúy Vân e dè hỏi tiếp: “Vậy Thúc Sinh thì sao?”

Cạch một tiếng, Thúy Kiều đặt tách trà xuống bàn, sức tay hơi mạnh nên tiếng vang khá lớn khiến Trần Đông cùng Từ Hải đều ngược đầu nhìn. Nàng chớp chớp mi mắt: “Thúc Sinh thì liên quan gì?”

“Vân Nhi, có điều này muội nên nhớ...”

Từ Hải nghe tới đây thì ngẩng mặt lên, nghi hoặc nhìn Thúy Vân rồi lại nhìn sang Thúy Kiều: “Muội?”

“Ặc...”, lúc này Thúy Kiều mới nhớ mình quen miệng nên gọi nhầm, vội cười cười đính chính: “Ha ha, ân nhân, do huynh không biết, ở nhà phụ thân rất hay trêu Vân Nhi giống nữ nhân nên chúng ta gọi mãi thành quen...”

Thúy Vân ngồi vuốt mồ hôi hột, chỉ biết gượng ngạo cười chứ không biết nói gì hơn trong khi Trần Đông thì xòe quạt ra che miệng, đôi mắt mang theo tia hào hứng nhìn Thúy Vân.

“Vân Nhi, đây là chuyện ta đang lo ngại. Liệu bọn người của thanh lâu này có cho ta rời đi hay không?”

Về vấn đề này, Thúy Vân có nghĩ qua nhưng ở đây đã có Từ Hải, chưa kể bây giờ còn thêm Trần Đông, nàng không tin hai người bọn họ đánh không lại đám gia nhân cùi mía của kỹ viện nên ra sức an ủi Thúy Kiều sẽ không sao đâu, điều khiến Thúy Vân lo hơn cả chính là... cái giá mà Tú Bà ra để chuộc thân cho Thúy Kiều không hề nhỏ.

Thúc Sinh biết chuyện Thúy Kiều muốn chuộc thân ra khỏi kỹ viện thì phần khởi sẵn sàng chi tiền, nào ngờ Thúy Kiều lại lạnh nhạt từ chối. Hiển nhiên lần này Trần Đông đại gia phải mất một khoản lớn, hăn tiếc hận liếc nhìn Từ Hải, lén nói nhỏ: “Từ Hải, về nhà ta đòi tiền lại, đừng tưởng ta rộng rãi, năm vạn lượng á...”

Thúy Kiều nghe giá năm vạn lượng thì choáng váng, Thúy Vân cũng choáng váng, hai tử muội kéo nhau ra một góc đếm tiền, đếm mãi cũng không đủ, ban đầu Thúy Kiều còn không chịu rời đi, nàng nói chỉ cần ở đây làm việc thêm một thời gian nữa, Thúy Kiều sẽ có thể tự chuộc mình ra nhưng Thúy Vân không chịu, ở nhà Vương Quan cùng Kim Trọng đều đã đỗ đạt làm quan cho triều đình, chắc chắn có đủ tiền để trả lại cho Từ Hải.

Thúy Kiều cảm động kéo tay Thúy Vân đến quỳ trước mặt Từ Hải, rưng rưng vái lạy: “Ân nhân, lần này không biết phải làm sao mới trả hết món nợ này cho ngài nữa...”

Từ Hải ái ngại kéo Thúy Kiều đứng dậy, Thúy Vân ở phía sau cũng lom côm đứng lên, cảm nín phúi bụi trên người mình, ánh mắt lảng lạng quay sang chỗ khác nhìn.

Thúc Sinh không cam tâm nhưng cuối cùng vẫn phải đau khổ trắng tay quay về. Cái hôm mọi người chia tay, hăn vẫn luyến tiếc nắm chặt bàn tay Thúy Kiều không muốn rời đi, Thúy Kiều chỉ đành cười xởi lởi khéo léo rút tay lại, thái độ khá cương quyết, nói vài lời chào tạm biệt tử tế, nàng liền quay lên xe ngựa, sau đó ngồi luôn ở bên trong. Thúc Sinh biết mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa, u sầu trở về. Hoạn Thư đã ngồi sẵn trên ngựa, yên lặng thúc ngựa đi theo phía sau. Thúc Sinh cùng Hoạn Thư đi mất, bọn Từ Hải cùng Thúy Vân cũng khởi hành.

Trần Đông dõi mắt nhìn theo bóng lưng Hoạn Thư, mãi tới khi không còn trông thấy nữa mới thở dài một hơi, tựa lưng vào xe ngựa mà nhắm chặt mắt lại. Thúy Vân có chú ý thấy ánh mắt kia của Trần Đông, dường như hiểu ra chuyện gì đó, đôi mắt lóe sáng nhưng tiếc cho Trần Đông, Hoạn Thư đã...

Mọi người khởi hành trở về, lần này Thúy Vân đã liên lạc với Kim Trọng đến đón các nàng, Từ Hải cùng Trần Đông đưa đi đoạn đầu, tới khi nào gặp người của Kim Trọng thì bọn họ sẽ trở về. Không khí yên lặng đến kì lạ, ngay cả cái người lúc nào cũng pha trò nhốn nháo như Trần Đông cũng không buồn lên tiếng. Thúy Vân nghĩ, việc quan trọng mà bây giờ nàng nên làm chính là khiến cho Thúy Kiều cùng Từ Hải yêu nhau, có như vậy mới đúng với những chuyện đã xảy ra được. Nàng buồn bã gác đầu lên cửa sổ, quan sát cảnh vật đang vùn vụt lao qua trước mắt, lòng càng lúc càng nặng xuống.

Khẽ nâng mắt nhìn đại tử Thúy Kiều đang mặc một bộ quần áo trắng tinh khiết, gương mặt yêu mị nay pha thêm nét vui tươi hồn nhiên càng khiến người ta đắm chìm. Thúy Kiều sắp được trở về gặp lại người thân, lúc khóc lúc cười, cứ quẩn chặt lấy Thúy Vân mà hỏi về chuyện của Kim Trọng, của Vương Quan... Thúy Vân như người vô hồn, Thúy Kiều hỏi câu nào, nàng trả lời câu ấy. Nghe Thúy Kiều hỏi về Kim Trọng, Thúy Vân khẽ nhìn ra Từ Hải đang đánh xe ngựa bên ngoài, lòng nhao nhao rồi hết cả lên.

Xe ngựa đang đi bỗng nhiên đột ngột dừng lại khiến Thúy Vân mất thăng bằng té chúi nhủi, mặt đập vào lưng của Từ Hải. Nàng cùng Thúy Kiều khó hiểu, vén rèm ra ngoài thì bất ngờ, cả hai nghệt mặt ra nhìn sau, sau đó nhìn người đang chặn ngựa của các nàng.

Hoạn Thư thở dốc, trên mặt ướt đầm mồ hôi nhưng nụ cười vẫn rất rạng rỡ. Nàng ấy chống nạnh cười lớn: “Ha ha, cuối cùng cũng đuổi kịp các người!”

Từ Hải cũng hơi cười nhẹ, ánh mắt liếc nhìn sang Trần Đông, thấy vẻ mặt thần thờ của hắn thì càng muốn cười hơn! Thế là đoàn năm người của bọn họ bắt đầu tiến về phía Sơn Đông. Lần này đi thong thả hơn những lần trước nên bọn họ chọn đường vòng vào các thành chứ không đâm thẳng vào rừng như ngày trước nữa để dễ bề nghỉ ngơi lẫn ăn uống.

Ban đầu Hoạn Thư cùng Thúy Kiều có hơi ngại ngần không dám trò chuyện cùng nhau nhưng Hoạn Thư lại là người phá vỡ bầu không khí kì lạ đó. Nữ nhân các nàng không có lỗi, lỗi, chỉ có thể trách tên nam nhân kia.

Điều đáng nói là... từ ngày trở về đến giờ, Thúy Vân hoàn toàn tránh mặt Từ Hải.

Lúc ăn nàng chỉ cúi đầu, mặc cho mọi người xung quanh cười nói. Ai hỏi nàng cũng trả lời, Từ Hải hỏi, nàng cụp mắt xuống, tránh né không dám nhìn vào ánh mắt hắn, lí nhí miễn cưỡng nói vài câu, sau đó lại thôi.

Trên đường đi, Hoạn Thư lẫn Thúy Kiều đều bước ra ngoài đi dạo vào vòng, riêng Thúy Vân luôn luôn ru rú bên trong xe ngựa.

Từ Hải muốn gặp riêng, nàng luôn né tránh.

Khi vừa vào khách điểm, nàng đã nhanh chân lấy một phòng, sau đó lần lên trên ấy luôn, cửa còn chốt chặt lại.

Bây giờ hẳn hết hiểu đang có chuyện gì xảy ra nữa, buồn bực suy nghĩ, càng nghĩ càng giận, giận xong rồi lại buồn bã. Rõ ràng từ ngày Thúy Kiều đồng hành, tiểu tử kia rất kì lạ. Nhất định là sợ Thúy Kiều hiểu lắm nên mới như thế này đây.

Từ Hải âm ức trong lòng một thời gian dài, cuối cùng không nhịn được nữa, kéo Thúy Kiều ra riêng một góc, nghiêm nghị nói: “Thúy Kiều cô nương, mặc dù biết cô cùng Vân tiểu tử có mối quan hệ đặc biệt nhưng hẳn còn nhỏ như thế, làm sao mà...”

Thúy Kiều ngệt mặt không hiểu ý của Từ Hải.

“Ý ta là... cô nương không nên khiến Vân tiểu tử ảo tưởng nữa. Cô nương có yêu hẳn không?”

“Hử?”

Từ Hải do nóng vội nên tóm chặt lấy vai của Thúy Kiều mà lắc, Thúy Kiều ngỡ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra, hai vô tình đặt lên lồng ngực của Từ Hải, cốt muốn đẩy hẳn ra: “Ân nhân, người đang nói chuyện gì vậy?”

“Cô còn giả vờ? Ta hỏi cô có yêu Vân tiểu tử không?”

“Đương nhiên là có! Ân nhân,...”, Thúy Vân là muội muội của nàng, nàng không yêu thương nó thì nên yêu ai?

Hắn không biết nói sao nữa, Vân Du yêu Thúy Kiều, bây giờ Thúy Kiều cũng yêu Vân Du, vậy thì hắn phải nói gì? Thấy sắc mặt xám như tro tàn của Từ Hải, Thúy Kiều vội đến bên cạnh lo lắng hỏi han: “Ân nhân, ngài bị sao vậy?”

Từ Hải xoay người đi, gắng gượng cười: “Vậy... nhớ chăm sóc tốt cho hắn!”

Thúy Kiều vội níu chặt tay áo của Từ Hải lại, mở to mắt ra: “Ân nhân, huynh nói gì vậy? Vân Nhi là đệ đệ ruột của ta mà, đương nhiên phải chăm sóc tốt rồi! Suốt thời gian qua nó vất vả bôn ba đi khắp nơi để tìm ta như vậy...”

Mặc cho Thúy Kiều thao thao không ngừng, Từ Hải bấy giờ mới vỡ lẽ ra, mặt lúc trắng lúc hồng, trong lòng mắng Thước Hỉ không thôi, làm tí nữa hắn đã nâng tiểu tử kia nhường cho người khác rồi!

Tuy nhiên không phải ai cũng nghe được đoạn đối thoại của Từ Hải cùng Thúy Kiều. Thúy Vân từ trên lầu hai của khách điểm lẳng lặng nhìn bên dưới, từ đầu tới cuối nàng chứng kiến cả, thấy Thúy Kiều nắm lấy một bên tay áo của Từ Hải, nàng không nhìn nữa, âm thầm đóng cửa sổ lại.

Mọi chuyện đâu vào đấy rồi, nàng đã làm tất cả những gì nên làm rồi, chẳng phải sao? Vốn Thúy Vân phải ra sức mai mối cho Từ Hải cùng Thúy Kiều, thế nhưng nàng không làm được. Bắt nàng phải mở miệng bảo Từ Hải yêu Thúy Kiều đi, nàng không làm được, có cố cách mấy cũng không được. Nhưng mà bây giờ không cần Thúy Vân nói, bọn họ cũng đã có tình cảm với nhau rồi!

Tay bầu chặt vào trái tim đang thổn thức, nước mắt bất giác lăn dài trên má. Từ Hải, kiếp trước huynh đã yêu đại tì thế nào, kiếp này vẫn thế thôi. Huynh yêu tì ấy đến nỗi cả mạng cũng giao cho tì ấy, ta nên mừng vì điều đó chứ hả?

Thúy Vân mím chặt môi, mặc cho nước mắt rơi xuống. Trong lòng nàng lúc này trăm mối tơ vò, Từ Hải từng quan tâm nàng nhiều như vậy, ở bên cạnh nàng lâu như vậy, có khi nào hắn cũng có tình cảm với nàng hay không? Phải chi Thúy Vân có cơ hội đứng trước mặt hắn mà nói, nàng không phải nam nhân, khi ấy hắn sẽ phản ứng ra sao? Xoa đầu nàng, vẫn tiếp tục coi nàng là một cô muội muội nhỏ bé?

Không muốn, không muốn thấy Từ Hải ở bên cạnh người khác tí nào. Chưa bao giờ Thúy Vân lại khó thở đến vậy, một cái gì đó thật là nặng cứ đè nơi cổ họng, ngay cả khóc cũng không thành tiếng. Tim à, đừng đau như vậy nữa... nhưng càng nghĩ tới Từ Hải, nước mắt càng rơi.

Thúy Vân cảm thấy...

Nàng ghen ngào ngã khụy xuống sàn, nàng, dường như nàng...

Từ Hải...

Hôm đó tâm tình Từ Hải rất tốt, khi ăn cơm tối còn quay sang nói với Thúy Kiều nhiều hơn mấy câu, bây giờ trong mắt hắn, Thúy Kiều nhạt nhẽo hơn nhiều, không còn đáng ghét như ngày trước nữa! Thúy Vân ngồi bên cạnh Thúy Kiều khẽ nâng mắt nhìn Từ Hải đang nói cười rất thoải mái, nàng lại cúi đầu lùa cơm vào miệng. Cơm đắng chát...

Nước mắt lại sắp rơi ra, Thúy Vân phải cố gồng mình chịu đựng, không được để nó rơi xuống. Đang yên đang lành lại khóc, mọi người sẽ nghĩ nàng như thế nào?

Hoạn Thư nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Thúy Vân thì kéo nhẹ tay áo của nàng, hỏi: “Vân tiểu tử bị sao vậy?”

Thúy Vân vội buông chén cơm xuống, cười nhẹ, vẫn nụ cười như thường ngày, không hiểu sao Hoạn Thư thấy có chút gì đó kỳ lạ. Ăn cơm xong, Thúy Vân định đi về phòng mình nghỉ ngơi, vừa đứng lên đã bị

Từ Hải túm đi mất. Tim Thúy Vân lồi vài nhịp, cổ sức vùng vẫy hất Từ Hải ra, nào ngờ Từ Hải siết chặt cổ tay khiến Thúy Vân đau muốn khóc.

“Từ Hải, huynh muốn cái gì?”

“Câu này để ta hỏi mới đúng, cuối cùng người muốn gì? Tại sao mấy hôm nay lại tránh ta?”

Thúy Vân không nhìn Từ Hải, đầu ngoái sang một bên, tay vẫn xoa xoa vết đỏ ửng khi nãy bị Từ Hải lôi đi. Nàng hít vào một hơi, Thúy Vân nghĩ, nàng cùng Từ Hải tốt nhất không nên dây dưa nữa, để đại tỉ hiểu lầm thì không hay. Dù sao bây giờ cũng không còn như lúc trước.

Thúy Vân mở miệng hỏi một câu phải gọi là ngu nhất thế kỉ: “...Huynh thấy đại tỉ ta như thế nào?”

“Ý người là sao?”

“Có tốt không?”

Tuy không hiểu sao Thúy Vân lại hỏi như vậy nhưng Từ Hải vẫn chậm chạp trả lời: “Có, sao vậy?”

“Ừm... tốt là được rồi...”

Thúy Vân nghe như thế là đủ rồi, nàng không muốn nghe, cũng không muốn đứng riêng với Từ Hải thêm một khắc nào nữa. Thúy Vân vừa quay đi đã bị Từ Hải kéo ngược lại, áp người nàng vào sát vách tường, đôi mắt khá đáng sợ, đầu cúi sát xuống mặt Thúy Vân: “Thái độ này là gì?”

“Ta... Buông ta ra, như thế này không hay lắm...”

Từ Hải mặc kệ vẻ lạnh lùng của Thúy Vân, không hiểu nàng đang giận dỗi chuyện gì, môi áp sát xuống, lại muốn hôn Thúy Vân, nào ngờ nàng vùng vẫy kịch liệt, lấy trán đập CỐP vào đầu Từ Hải. Thúy Vân dùng rất

nhiều sức lực khiến Từ Hải choáng váng lùi ra sau vài bước, Thúy Vân cũng đau đến nỗi ôm trán, nước mắt nhỏ giọt xuống. Nàng vẫn chưa chịu, còn vung tay tát Từ Hải một cái, hét lên: “Từ Hải, huynh đừng quá đáng...”

Nàng khóc hu hu bỏ đi một mạch, mặc kệ Từ Hải đứng bơ vơ giữa trời gió, vẻ mặt ngây ngô đáng thương không hiểu chuyện gì cả, chỉ có cảm giác tê buốt trên mặt vẫn còn. Hắn nghiêm túc cúi đầu suy nghĩ không hiểu mình đã làm gì mà tiểu tử kia lại giận như thế? Lẽ nào...

Mặt Từ Hải tái dần lại, hắn không thể yêu đại tử ruột của mình rồi, vậy lí do để Thúy Vân tránh xa Từ Hải chính là... tiểu tử kia biết tình cảm của Từ Hải, hắn chán ghét, muốn tránh xa.

Đúng rồi... đâu phải ai cũng chấp nhận được chuyện này...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 75+1: Ngoại Truyện 5: Quyết Định Của Hoạn Thư

Không nín kéo được Thúy Kiều quay về bên cạnh mình, Thúc Sinh rất buồn, khuôn mặt ủ dột, cứ vô thức thúc ngựa đi về phía trước, mất cả khái niệm phương hướng. Hoạn Thư cười ngựa đi theo phía sau, cũng không hiểu trong lòng đang nghĩ gì. Không khí giữa hai người cực kì im lặng đến nỗi tiểu thư đồng đi cùng cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Hoạn Thư nhớ tới trước kia, lúc nàng và Thúc Sinh vừa mới cưới nhau, cuộc sống rất đơn giản. Hẳn ngày ngày đi học sách rồi đàm luận cùng vài người đồng học, Hoạn Thư ở nhà phụng dưỡng cha mẹ, quán xuyến mấy chuyện trong gia đình. Thiếp thất có vài người, tuy không dễ chịu gì nhưng vẫn có thể nhẫn nhịn được. Khi ấy Hoạn Thư sợ, nếu nàng làm gì sai trái Thúc Sinh sẽ không vui. Có điều, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đám thiếp thất ấy của Thúc Sinh khá là “biết điều biết chuyện”, gây ra không ít rắc rối cho Hoạn Thư.

Nếu không muốn bị người khác ức hiếp, mình phải ra oai khiến bọn họ sợ mà thôi.

Nàng cũng không nhớ mình hung dữ đánh đá như thế từ bao giờ, có lẽ mọi chuyện Hoạn Thư làm, Thúc Sinh đều biết nhưng những lần đó hẳn đều cho qua, chỉ là lần này hẳn yêu Thúy Kiều quá nên mới giận dữ bực dọc ra mặt như vậy.

Tướng công sống cùng với mình, trong lòng luôn tơ tưởng nhớ thương tới người khác...

Sống như vậy có hạnh phúc không?

Thúc Sinh không hiểu được lí do vì sao Thúy Kiều không muốn trở về bên cạnh Thúc Sinh nhưng Hoạn Thư hiểu được. Nếu Hoạn Thư là Thúy Kiều, nàng cũng sẽ làm vậy thôi. Thúc Sinh có thể từ bỏ Hoạn Thư để đến với Thúy Kiều thì sau này hẳn cũng sẽ có thể bỏ rơi Thúy Kiều để đến với một người khác. Hoạn Thư là đương gia chủ mẫu trong nhà, cha mẹ Thúc Sinh rất coi trọng nàng, do đó Thúc Sinh cũng phải kiêng nể nàng vài phần, còn nếu một thiếp thất bị tướng công mình bỏ rơi, khi ấy chẳng khác nào một nô tì hạ đẳng trong phủ cả.

Bây giờ Thúy Kiều có nhan sắc, thế nhưng nhan sắc ấy giữ được bao lâu trong khi nếu không theo Thúc Sinh, Thúy Kiều sẽ được quay về đoàn viên với gia đình, có thể sống một cuộc sống mới, không cần phải sợ hãi hay bất an về cuộc đời trôi nổi của mình nữa.

Tự do mà sống...

Có lẽ lúc Hoạn Thư nghĩ cha mẹ nuôi nàng từ nhỏ tới lớn, yêu thương không hết, nâng như trứng, lúc nào cũng giấu trong lòng bàn tay mà bảo bọc, đến khi lấy chồng lại quay về nhà chồng sống, làm gì cũng phải nhìn vẻ mặt của người ta, mãi rồi trở nên khôn ngoan đến đáng sợ từ khi nào không hay. Cha mẹ nàng nuôi nàng lớn, chưa từng đòi hỏi gì, chỉ mong muốn Hoạn Thư sẽ có một cuộc sống tốt...

Sống như thế này có tốt không?

Trở về rồi, giữa Hoạn Thư nàng và Thúc Sinh sẽ có một vết rạn rất lớn, khó mà hàn gắn lại được. Trước kia Hoạn Thư còn điên khùng nghĩ rằng nàng sẽ chịu được, chấp nhận được hết, nàng sợ một khi nàng cùng Thúc Sinh hòa ly rồi, hưu thư cũng kí rồi, khi ấy mặt mũi của cha mẹ nàng sẽ để ở đâu, làm sao mà ra ngoài nhìn người đời được...

Nhưng nếu không rời bỏ Thúc Sinh, Hoạn Thư lại phải tiếp tục cam chịu. Hôm nay Thúc Sinh dắt một Thúy Kiều về, ngày mai ai biết sẽ có bao nhiêu Thúy Kiều nữa? Nàng làm gì đây, tiếp tục hành hạ bọn họ, không cho bọn họ một ngày sống yên ổn, không cho kẻ thứ ba kia vui sướng trên nỗi đau của nàng? Lại tiếp tục đóng vai ác, ra tay tàn bạo?

Hoạn Thư mệt rồi, làm chuyện ác cũng mất sức lắm...

Cha mẹ mà biết tin Thúc Sinh cùng nàng hòa ly, chắc chắn sẽ rất tức giận nhưng thời gian sau sẽ thông cảm cho nàng thôi. Trái tim này đã sớm nguội lạnh, nhìn thấy Thúc Sinh chỉ cảm thấy mệt mỏi. Nhiều khi muốn trách móc, trách sao Thúc Sinh quá đa tình, gặp ai cũng đều có thể đem lòng yêu mến nhưng lí trí đã ngăn lại, những lúc ấy ngoài việc trong lòng rơi lệ nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng ngoan cường ra, nàng còn biết làm sao?

Mấy hôm trước, dù cho Hoạn Thư có nằm trên giường bao lâu đi nữa cũng không thấy Thúc Sinh đến thăm, tuy tiểu tử kia không chịu nói nhưng Hoạn Thư biết, Thúc Sinh ngày ngày đứng chờ chỉ để được gặp Thúy Kiều nói vài câu.

Người lạ như Trần Đông còn chịu khó ở bên hỏi han, giúp Vân tiểu tử chăm sóc nàng, vậy mà cái tên tướng công trên danh nghĩa kia lại bỏ mặc nàng không ngó ngàng tới.

Thúy Vân cũng từng nói qua: “Đa tình như Thúc Sinh, càng yêu hẳn, tí càng khổ...”

Đúng vậy, cần phải biết điểm dừng thôi, vị trí của mình như thế nào, mình cần phải rõ.

Trước kia Thúc Sinh từng nói sẽ dùng cả đời này yêu nàng, bây giờ hẳn bắt nàng dùng cả đời còn lại để nhìn hẳn hạnh phúc bên người khác.

Hoạn Thư à, từ bỏ đi...

Ngày còn bé, nàng đã ao ước sẽ được ngao du bốn bể, đi khắp chân trời rộng lớn kia, một mình cũng được nhưng không bị thứ gì gò bó cấm cản, có thể làm mọi thứ mình thích! Nữ hiệp giang hồ cũng được, một kẻ lang thang cũng được! Nàng đã từng rất mạnh mẽ, đã từng khao khát được bước chân ra thế giới bên ngoài như thế, thứ gì đã khiến nàng trở thành một phụ nhân nhàm chán tầm thường như bao người khác thế kia?

Hoạn Thư bất giác giảm tốc độ, ghì chặt dây cương, thất thần nhìn về phía Thúc Sinh, sau đó đầu ngoảnh lại nhìn con đường nàng vừa đi khi nãy...

Nữ nhân thì lúc nào cũng phải cam chịu cảnh chồng chung à? Lúc nào cũng phải ở nhà à? Không biết tam tòng tứ đức, công dung ngôn hạnh thì sẽ bị người ta cười chê à? Bọn họ lấy cái quyền gì mà cười chê người khác? Bọn họ lấy quyền gì mà sống chà đạp trên đau khổ của người khác? Hoạn Thư không trách Thúy Kiều được, nàng ấy cũng là thân phận bèo bọt trôi nổi, ai vớt được thì là của người đó. Đang trong chốn lầu xanh nhơ nhuốc mà có Thúc Sinh đến cứu nàng ấy đi, chắc chắn nàng ấy sẽ đi cùng nhưng đó không phải làm tình yêu mà là sự cảm kích. Thứ tình yêu vọng tưởng này, Thúy Kiều không cần, Hoạn Thư cũng không cần.

Thiên hạ to lớn như vậy, chẳng lẽ không có chỗ cho nàng dung thân?

... Bây giờ không đi, sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại bọn Thúy Vân, Từ Hải...

Hoạn Thư bỗng nhiên tăng tốc, thúc ngựa đuổi kịp Thúc Sinh, không những đuổi kịp mà còn chặn trước mặt của hắn, đôi mắt sáng quắc như chim ưng. Chưa bao giờ Hoạn Thư cảm thấy mình đúng đắn như thế này cả!

Thúc Sinh khó hiểu nhướn mi nhìn nàng: “Nàng làm gì vậy? Tránh đường...”

Hoạn Thư vẫn không nhúc nhích mà lấy trong túi hành lí ra một phong thư đã được gấp lại tỉ mỉ, đoạn, đưa nó đến trước mặt Thúc Sinh. Thúc Sinh nghi ngờ nhận lấy tờ giấy kia, mở ra đọc, đọc xong thì tái mặt, mở to mắt trừng Hoạn Thư: “Nàng điên rồi, sao lại...”

“Đừng nói ta điên. Thúc Sinh, người chán ghét ta, ta cũng không còn yêu người nữa, đã vậy, người kí vào hưu thư đi rồi gửi sang cho cha mẹ ta. Ta đã kí sẵn trong đó, càng không làm gì cho người khó xử.”

Bỏ mặc Thúc Sinh đứng đó, Hoạn Thư đi tới đưa một lá thư khác cho tiểu thư đồng, dặn hẳn đưa cho cha mẹ Thúc Sinh, chuyện này nàng có lỗi, nàng cần phải xin lỗi cha mẹ một tiếng.

“Sau này ta cùng Thúc Sinh người không còn bất kỳ quan hệ nào với nhau nữa...”

Hoạn Thư điều khiển ngựa tiến thêm mấy bước, sau đó lại khựng lại. Một câu “sống tốt” nói xong, nàng liền phi ngựa đi mất, đến lúc Hoạn Thư đi thật xa rồi, Thúc Sinh vẫn chưa hoàn hồn, trong lòng đủ trăm thứ tư vị, không biết là vui hay là buồn nữa...

Nàng đã sớm chuẩn bị những thứ kia, khi đó Hoạn Thư nghĩ, nếu Thúy Kiều quay về bên Thúc Sinh thì nàng sẽ hòa ly cùng hẳn nhưng bây giờ chuyện Thúy Kiều đi hay ở, Hoạn Thư không quan tâm nữa. Tại sao cuộc sống của nàng mà phải phụ thuộc vào người khác?

Lại nói về Trần Đông, sau hôm đầu tiên bị Hoạn Thư say rượu đánh cho tơi tả, ngày hôm sau đã phải chăm sóc nàng.

Đối với Trần Đông, Hoạn Thư là một người rất kì lạ.

Thông qua Thúy Vân, Trần Đông biết được vài chuyện của Hoạn Thư. Nàng ta theo chồng đến đây để nài nỉ xin một thê thiếp là Thúy Kiều trở về nhà.

Hay thật, chuyện như vậy mà cũng làm được!

Trừ hôm đầu tiên ra, những ngày còn lại, đôi mắt của Hoạn Thư lúc nào cũng âm u lạnh lẽo rất khó gần. Tuy nàng chưa từng mở miệng làm khó nhưng thái độ của nàng nói rõ, nàng không muốn tiếp cận ai cả!

Hắn cũng không rõ tại sao hắn lại nghĩ nhiều như vậy, khi thấy Hoạn Thư đi rồi, trong lòng chỉ hơi hụt hẫng một tí. Có lẽ chỉ như người qua đường với nhau, nàng ấy cũng đã có tương công, thôi thì đường ai nấy đi, nếu sau này may mắn gặp lại...

Vừa nghĩ xong, Hoạn Thư đã lù lù xuất hiện!

Trần Đông ban đầu rất ngạc nhiên nhưng sau đó không kìm được mà nhoẻn miệng cười.

Có một thứ gì đó rất kì lạ nảy nở trong lòng Trần Đông mà ngay cả hắn cũng không rõ đây là cái gì!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 75+2

Trần Đông đứng yên nghe Từ Hải tâm sự.

“... Không nghĩ là hăn còn tát ta một cái...”

“Phụt!!!”

Từ Hải nhướn mi không vui nhìn Trần Đông vừa phun hết ngụm rượu mới uống, Trần Đông ngượng ngùng lấy tay áo chùi chùi miệng, niềm nở nói: “Người nói tiếp đi! Ta nghe đây!”

“Trần Đông, bây giờ ta phải làm sao? Càng ngày đường càng gần lại mà hăn thì... tránh mặt ta thấy rõ...”

Không khí lại im lặng, cả hai đồng loạt ngẩng đầu lên trời nhìn trắng sáng vắng vặc kia. Từ Hải nằm yên trên mái ngói, Trần Đông thì gác một tay lên gối, tay kia cầm bầu rượu nhẹ lắc lắc.

Từ Hải bên cạnh Trần Đông không kìm lòng được mà thở dài một hơi. Trần Đông nhìn hăn, tuy vẻ mặt rất đau xót nhưng trong lòng đã xoắn lại hình con bướm vì nín cười! Từ Hải ời là Từ Hải, ngày thường lạnh mặt với huynh đệ, lúc nào cũng nghiêm túc đến phát chán, chưa có chuyện gì khiến hăn khốn đốn, vậy mà bây giờ mới ăn một cái tát đã như vậy rồi!

“Sao không thử nói với hăn đi! Nói với Vân tiểu tử là người yêu hăn ấy!”

“Không được, nói ra lại ăn tát lần nữa...”, bị tát không đau, người tát lại là tiểu tử trong lòng nên mới đau.

“Chuyện này cũng rất khó chấp nhận, chúng ta thấy mãi thành quen, còn tiểu tử kia là nam nhân bình thường, làm sao chịu được...”

“Aiz....”

Trần Đông dùng ánh mắt thương hại nhìn Từ Hải, Từ Hải cũng không để ý, ánh mắt buồn bã nhìn lên bầu trời đen kịt, đen như cái tương lai u ám sắp tới của hắn vậy. Không có Thúy Vân, những ngày sắp tới chắc rất trống vắng khó chịu.

Lúc này bên dưới bỗng nhiên vang lên tiếng gọi: “Ân nhân? Trần Đông công tử?”

Từ Hải vẫn nằm yên không nhúc nhích nên Trần Đông đành phải đứng dậy, phi thân chui ngược từ cửa sổ vào phòng. Thúy Kiều thấy Trần Đông xuất hiện thì cười nhẹ nói với hắn: “Lại làm phiền công tử rồi! Chỉ là bọn ta dự định sẽ xuống phố tham gia lễ hội một tí! May mắn, nơi này đang có hội vui lắm!”

Trần Đông quan tâm hỏi thêm: “Có cần bọn ta đi cùng không?”

Nghe Trần Đông hỏi vậy, Thúy Kiều xua tay liên tục: “Không cần đâu! Hai người cứ nghỉ ngơi đi!”

Thúy Kiều đi rồi, Trần Đông lại tiếp tục trèo lên trên mái, vươn vai vãi cái rồi tường thuật lại cho Từ Hải nghe. Từ Hải chăm chú nghe xong thì băng quơ hỏi: “Vậy tiểu tử kia có đi không?”

“Chắc có! Thấy bọn họ khá thân thiết với nhau mà!”

Không để cho Trần Đông nằm xuống, Từ Hải đã xách hắt lên, sau đó đến trước phòng của Hoạn Thư, bắt Trần Đông gõ cửa: “Chúng ta... vào được không?”

Cửa CÁCH một tiếng, được mở ra, người mở là Thúy Kiều.

Thúy Kiều cười tủm tỉm bảo hai người vào trong ngồi đi! Trần Đông thì khách sáo cười, Từ Hải lại vác cái mặt đen như đất nồi đi vào, khi vào còn hơi liếc nhìn Thúy Vân đang đứng chải tóc cho Hoạn Thư một cái, vừa ngay lúc thấy Thúy Vân cũng nhìn lại mình thì vội quay mặt đi nơi khác.

Thúy Kiều đã trang điểm xong, gương mặt vốn đã xinh đẹp như hoa phù dung nên chỉ cần tô điểm nhẹ một lớp phấn đã khiến nàng ấy xinh đẹp như tiên tử giáng trần. Quần áo trên người Thúy Kiều thì đồ rực rỡ khiến nhan sắc càng trở nên yêu mị. Trái ngược với Thúy Kiều, Hoạn Thư chỉ mặc một bộ quần áo vàng nhạt, đai lưng viền kim tuyến ôm sát lấy vào eo mảnh khảnh, ngay cả tay áo cũng được một đường viền vàng sậm tạo nên nét duyên dáng yếu điệu khó tả.

Mở cửa cho Từ Hải cùng Trần Đông xong, Thúy Kiều lại quay đến bên bàn trang điểm, cầm một thỏi giấy đỏ lên đưa cho Hoạn Thư ngậm chặt lấy, sau đó dùng tay bôi đều son ra. Ban đầu vì Hoạn Thư đưa lưng về phía này nên Trần Đông không nhìn rõ, mãi khi nàng ấy đứng dậy, lấy tay xoa xoa đầu Thúy Vân, Trần Đông mới ngẩn người.

Tóc Hoạn Thư rất dài được xõa tự nhiên ra, trên đầu chỉ búi thành một búi tóc nhỏ, cố định bởi ba cây trâm hồ điệp, thoát nhìn rất xinh đẹp. Nhìn nàng xúng xính trong bộ váy đơn giản này không hiểu sao lại rất đáng yêu, xinh đẹp hơn vạn lần khi khoác trên người bộ quần áo của đương gia chủ mẫu.

Hoạn Thư cười cười hỏi Từ Hải cùng Trần Đông: “Bọn ta đi lòng vòng, chỉ sợ hai người mau chán thôi!”

Từ Hải thì không trả lời, Trần Đông lại thẹn thùng đỏ mặt: “Này... có hai người nam nhân đi cùng vẫn an tâm hơn!”

Thúy Vân đã chuẩn bị xong từ trước, nàng chỉ mặc bộ quần áo màu lam nhạt như cũ, tóc cột cao trông không khác thường ngày là bao, có điều gương mặt lại hơi tiều tụy, dường như do thiếu ngủ nên mới vậy. Mọi người cùng nhau đi xuống phố, phố phường đêm nay rất đẹp, lồng đèn được giăng bắt chéo khắp nơi, ngay cả trên mấy thân cây to lớn cũng được treo đèn lên đấy, người người qua lại nhộn nhịp, một màu đỏ rực bao trùm lấy góc thành!

Thúy Kiều cùng Hoạn Thư hớn hờ, mỗi người giữ một tay của Thúy Vân mà kéo nàng đi về phía trước, gặp gian hàng nàng cũng tấp vào, ngay cả gian hàng bán rối tre cũng không tha. Không biết lấy hứng thú từ đâu, lại nhất định mua cho được một cái sọt to rồi ném ngược lại cho Trần Đông ôm. Thế là trên phố xuất hiện cảnh tượng một vị công tử hào hoa phong nhã, đồn tim không biết bao nhiêu thiếu nữ, quạt tre lại ... kẹp dưới nách, hai tay bê một cái sọt tre, bên trong chứa khá nhiều đồ dùng của nữ nhân, ngay cả cái yếm cũng có khiến mấy cô nương khi này mắt còn long lên hình trái tim, nhìn xong lại dạt dạt ra xa.

Cũng khó trách, ai nhìn vào cũng nghĩ Trần Đông biến thái, nào hiểu được sự tình bên trong!

Từ Hải khoanh tay trước ngực, khuôn mặt hơi ủ dột, đôi mắt lúc nào cũng âm thầm quan sát bóng lưng nhỏ bé đang bị kéo chạy ngược chạy xuôi kia. Trần Đông thì ngốc cả mặt ra, thấy Hoạn Thư cười vui vẻ, hẳn cũng cười, mặc kệ chuyện mình đang vác đồng đồ kia đi lòng vòng trên phố!

Hai người kia như lần đầu tiên được giải phóng nên thứ gì cũng thấy lạ, dường như mua không biết mệt. Thúy Vân khẽ liếc nhìn túi tiền của Hoạn Thư cùng Thúy Kiều, âm thầm đau ruột đau gan. Đã đành đại tì Thúy Kiều quanh năm suốt tháng bị nhốt ở thanh lâu không được đặt chân ra

ngoài, Hoạn Thư thì chỉ biết ru rú trong nhà làm một vị chánh thê nghiêm túc, đau đầu đau não suy nghĩ ra cách bắt chẹt đám thê thiếp nhưng hai người bọn họ có cần phải hào hứng thế không?

Thúy Vân chóng hết cả mặt, thấy hai người kia lại vác nạng nhắm vào đám đông phía trước thì thở dài...

Thôi rồi...

Phía trước là một lễ đài lớn được dựng ở ngoài trời nằm bên cạnh bờ sông, bên trên giăng đèn phải gọi là cực kì hoành tráng. Một nam nhân cao lớn, quần xắn lên tận đầu gối, gương mặt được phủ bởi một lớp mặt nạ đen, tay cầm hai cái dùi trống to, sau một hồi trống thật dài mới dừng lại khiến mọi người chú ý không thôi. Nam nhân kia vừa dừng tay, đã có một cô gái xinh đẹp đứng ra, hai tay vươn về phía trước trấn an đám đông: “Chư vị, xin mọi người hãy giữ yên lặng. Hôm nay đại nhân nhà chúng tôi có ý định muốn mở một cuộc thi tài cho các cô nương ở Bình Tây thành này có cơ hội đua tài cùng nhau!...”

Hoạn Thư ở dưới này chen chúc muốn nhẹp cả ruột, nói nhỏ vào tai Thúy Vân: “Cái này mấy hôm trước ta có nghe qua nhưng không ngờ lại làm lớn thế kia! Người có muốn lên thi thử không?”

Thúy Kiều cùng Thúy Vân cười trừ từ chối, chỉ có ý định đứng một bên xem vui nên Hoạn Thư cũng không nói nữa, nào ngờ cô nương kia lại nhắc tới giải thưởng: “Người về nhất đêm nay sẽ nhận được một cặp Tử Uyển Bội!”

Trên tay nàng ta là một cái khay gỗ được phủ lụa màu vàng nhung, càng làm tôn thêm vẻ đẹp của cặp ngọc bội tím thuần khiết kia. Tuy Thúy Vân chưa từng nghe danh Tử Uyển Bội nhưng nhìn sơ qua liền biết giá trị của nó không hề nhỏ. Nếu như mà bán đi thì chắc rất nhiều tiền á! Vậy thì

sớm có thể trả lại tiền cho tĩ phu rồi! Hoạn Thư giật mình níu tay áo của Thúy Kiều: “Cô có nghe không? Tử Uyển Bội... sao lại ở đây?”

Trước kia lúc còn ở thanh lâu, Thúy Kiều cũng từng nghe sơ qua về những thứ này, tuy nhiên đây là lần đầu tiên nàng được thấy tận mắt. Hoạn Thư khẽ tự hỏi trong lòng: “Nếu đây là hàng thật thì xem ra người đứng phía sau có thể lực không đơn giản...”

Bất ngờ tay của Hoạn Thư cùng Thúy Kiều bị Thúy Vân nắm chặt. Không biết động lực ở đâu ra, Thúy Vân kéo hai người bọn họ bằng bằng về nơi đăng kí, vừa hồ hởi định báo tên thì vị cô nương ngồi ở bàn ghi danh cười gượng ngừng nói: “Hai vị cô nương kia thì được nhưng công tử thì không được!”

Thúy Vân sượng đơ mặt, Thúy Kiều lại hỏi nàng: “Muội thích thứ kia à?”

Thúy Vân gật gật đầu, ánh mắt nhìn phần thưởng kia không chớp, Thúy Kiều cũng không thềm suy nghĩ nhiều, tiện tay đăng kí luôn, Hoạn Thư thì không tự tin lắm về phần này nên không đăng kí. Đứng bên hông lễ đài, Thúy Kiều lấy ra một cái mặt nạ bằng bạc được chế tác tinh tế đeo lên mặt, chỉ để lộ ra cặp môi căng mọng, xinh đẹp lại yêu dã như muốn đòi mạng người khác! Hoạn Thư cùng Thúy Vân trở mắt ra nhìn, Thúy Kiều cười cười giải thích: “Thứ này vừa mới mua được hôm qua! Đẹp chứ hả?”

Thúy Vân gật đầu, Thúy Kiều lại phẩy phẩy tay: “Lên đàn bừa một bài, biết đâu lại có thể rinh giải!”

Hoạn Thư không vui vẻ giống Thúy Kiều, ánh mắt hơi cảnh giác nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở một tửu lâu. Người ngồi trên đó...

Nàng ấy cả kinh, lấy tay che miệng lại, thảng thốt nói không nên lời. Đến lúc này Thúy Vân mới chú ý, xung quanh có rất nhiều cô nương, hình

như đều là tiểu thư khuê các, vẻ mặt điềm đạm, tay ôm một cây cầm, tì nữ bên cạnh tỉ mỉ bung dù che cho các nàng ấy.

Hoạn Thư cùng Thúy Vân đen mặt, vốn là ban đêm mà, bung dù cái gì!

Từ Hải cùng Trần Đông không bon chen được như bọn Hoạn Thư nên đành đứng yên bên dưới chờ, dõi mắt nhìn lên lễ đài lớn. Bọn họ bắt đầu, một loạt cô nương tiến lên, đàn hát có, thổi sáo vẽ tranh ngâm thơ các loại... đủ cả! Thúy Vân lúc này mới hơi nghi ngờ hỏi nhỏ Hoạn Thư: “Lạ thật, thi mà không thấy ai ngồi cho ý kiến thì sao biết ai giỏi nhất?”

“Vân tiểu tử, người có thấy những cô nương có mặt ở đây, ai ai cũng xinh đẹp như hoa, vừa nhìn qua là biết đều là tiểu thư khuê các...”

“Ừa, thì sao?”

“Nhất định người đứng ra tổ chức cuộc thi này có thể lực không hề tầm thường!”

“Ồ, Hoạn Thư, tỉ thật là thông minh!”

“Thực ra... ta đã nhìn thấy rồi, Tam vương gia đang ở đây...”

“Quao, tỉ thật là giỏi, quan sát một hồi...”

Thúy Vân nói nửa chừng thì im bặt. Cái gì mà Tam Vương Gia?

Nàng bất an nhìn một vòng thì không thấy đại tỉ của mình ở đâu nữa, tìm một hồi mới thấy tỉ ấy đã lên trên lễ đài mất rồi, muốn cản cũng không kịp.

Riêng chuyện Thúy Kiều đeo mặt nạ đã khiến nhiều người chú ý, nào ngờ trước khi lên biểu diễn, Thúy Kiều còn kéo tuột một bên vai áo của mình xuống, lộ ra bả vai trắng nõn mê người. Thúy Kiều nói giai điệu cho

người đàn hát kia đàn, còn mình thì tiến ra giữa. Nhạc vừa lên, Thúy Kiều đã cất thanh âm trong trẻo, chân di chuyển những bước đầu tiên, năm ngón tay khéo léo vươn lên hạ xuống...

Tài năng của Thúy Kiều thì không cần bàn tới, chưa kể thời gian ở thanh lâu được tôi luyện không ít. Thúy Kiều vừa biểu diễn xong, không khí bên dưới im lặng như tờ. Thúy Kiều cũng không cảm thấy lạ, vừa múa xong, nàng đã tao nhã khụy gối nhún người chào, sau đó đi thẳng xuống bên dưới, tóm lấy Thúy Vân cùng Hoạn Thư đi thẳng tìm bọn Trần Đông cùng Từ Hải. Thúy Vân khó hiểu:

“Đại tì, sao vậy? Chúng ta còn chưa...”

“Không cần chờ nữa, đi thôi...”

Thúy Kiều gỡ mặt nạ xuống, hời hả bỏ đi, không còn vẻ hào hứng như khi nãy nữa. Nơi này rất đông người, đi vào gần thì được chứ còn đi ngược ra thế này cực kì khó khăn. Thúy Vân cùng Hoạn Thư bị người ta ép đến nỗi thở không xong, lạc mất Thúy Kiều khi nào cũng không hay. Hoạn Thư đứng không vững, bị người ta xô xô đẩy đẩy đến khó chịu thì bỗng nhiên cả người được ôm lấy.

Hoạn Thư ngệt mặt nhìn Trần Đông đang giữ nàng chặt trong ngực mà lộ ngược dòng người, thấy nàng nhìn mình như vậy, Trần Đông cười tươi: “Đi thôi, ta đưa cô nương ra ngoài!”

Thúy Vân không tìm thấy đại tì nhà mình, trong lòng bất an ghê gớm, vừa chạy ra chỗ thoáng đã vội nhìn xung quanh.

Không thấy mọi người đâu cả. Bất giác ngay lúc này Thúy Vân lại nhớ tới Từ Hải. Lúc trước Từ Hải ghét nàng thật nhưng hẳn chưa bao giờ ném nàng ở một mình cả... Khi nãy cả hai gặp nhau chỉ yên lặng cúi đầu, nếu Thúy Vân không lầm thì Từ Hải còn giữ khoảng cách không đến gần nàng. Rõ ràng mọi chuyện đã theo như ý muốn của nàng rồi, Từ Hải tránh xa

nàng, nàng không cần phải nhọc lòng nghĩ cách né hấn nữa. Thế nhưng... sao lại không vui lên được chút nào cả... Thật khó hiểu!

Nhớ tới Thúy Kiều, nàng lo lắng tự nói thầm trong đầu: “Có thể đi đâu được chứ...”

Ngay lúc này Thúy Vân trông thấy một bóng áo đỏ từ xa đang chạy đi, nàng không suy nghĩ, vội đuổi theo, trong lòng rửa không biết sao đại t tử lại chạy đi nhanh như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì bất ổn ư? Đến khi đuổi theo gần tới nơi thì bóng áo đỏ của đại t tử dừng lại giữa một cây cầu đá bắc ngang giữa dòng.

Thúy Vân dừng lại thở mấy hơi, định đi lên đến bên cạnh đại t tử, nào ngờ xuất hiện một bóng người. Người kia không nhìn rõ mặt, chỉ thấy tay của đại t tử bị nắm chặt, dù đại t tử Thúy Kiều dùng vẻ mặt khó chịu không vui muốn vung tay ra, người kia cũng không cho, nhất quyết siết lấy. Đường như hai bên đang to tiếng với nhau, Thúy Vân nhìn Thúy Kiều xoay người định chạy đi, nào ngờ bị người kia ôm chặt vào trong lòng.

Thúy Vân nhìn hết được, hét toáng lên, tay vớ bừa cục đá trên đường: “Này này này, sao lại dám phi lễ cô nương ở giữa đường thế kia?”

Vốn ban đầu chỉ thấy mình tên dê xồm kia, nào ngờ nàng vừa chạy tới đầu cầu, hai người mặc áo đen từ trên cây rớt xuống, chặn trước mặt Thúy Vân, trầm giọng quát: “Mau lùi lại, người dám tiến lên thì đừng trách ta...”

Nàng bị hù cho hết hồn, tay đang cầm viên đá chọi bừa về phía trước. Hộ vệ áo đen dễ dàng né được viên đá, nào ngờ bị Hoạn Thư đánh cho một kiếm, khi động thủ còn kèm theo một câu: “Trách con mẹ nhà người ấy, tên láo toét...”

Hai người kia gằn giọng: “Người đừng nghĩ bọn ta không dám đánh nữ nhân.”

“Ờ, vậy à?”

Kiểm vừa đánh ra, Trần Đông đã ung dung lấy quạt siết chặt hai lưỡi gươm sắc bén kia, tay giật ngược, kiếm đã bay ra xa. Hắn tao nhã phe phẩy cây quạt: “Tại hạ là nam nhân đây, hai vị huynh đệ cứ ra tay thoải mái!”

Hai người kia cảnh giác nhìn Hoạn Thư cùng Trần Đông trước mặt, nhân lúc họ không chú ý, Thúy Vân băng băng leo lên cầu, nào ngờ một người khác xuất hiện, ý định tấn công Thúy Vân. Nàng nhảy sang một bên tránh kiếm kẻ kia đâm tới, tìm đập bình bịch, tay chân bắt đầu run rẩy lo lắng không thôi. Đại tì, tì lại chọc vào cái đám người gì thế này?

Người kia quơ kiếm một vòng, Thúy Vân đứng sát lan can cầu không còn chỗ tránh, mặt tái xanh té bật ngửa ra phía sau...

TÔM một tiếng cộng với tiếng hét thất thanh của Thúy Vân, mọi người ai cũng hướng mắt về phía này. Thúy Kiều vội đẩy người kia ra, chạy đến nhìn xuống dòng nước, hoảng hốt gọi: “Vân Nhi, Vân Nhi...”

“Vân Nhi?”

Thúy Kiều căm hận nhìn người kia, sau đó la to lên: “Trần Đông, công tử mau cứu Thúy Vân đi, mọi người không biết bơi đâu...”

Nam tử lạ mặt kia phẩy tay, một người hộ vệ định nhảy xuống, nào ngờ người kia chưa kịp ra tay thì đã có một bóng người nhanh như cắt lao thẳng xuống nước, chẳng mấy chốc đã cứu được Thúy Vân lên.

Hoạn Thư cùng Trần Đông vội đứng trên bờ kéo Thúy Vân đã tái mét, ngất xỉu lên, Từ Hải ở phía sau đỡ lấy nàng, vừa lên tới bờ đã bế Thúy Vân phóng đi mất dạng. Trần Đông vội gọi Thúy Kiều cùng Hoạn Thư trở về khách điểm, không biết tiểu tử kia có sao không. Thúy Kiều tức giận trừng mắt nhìn người kia, hắn thấy thế thì để cho nàng đi, không có ý định đuổi theo.

Một đêm vốn rất náo nhiệt lại trở thành thế này đây!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Thúy Kiều lo lắng vắt cái khăn, sau đó đắp lên trán của Thúy Vân. Thúy Vân từ lúc té xuống sông đến giờ cứ nóng sốt mãi không hạ khiến Thúy Kiều không tài nào ngồi yên. Hoạn Thư đứng một bên đầu giường cũng nôn nóng nhúu chặt mi, trên tay bê một thau nước đã lạnh.

“Bây giờ làm sao đây? Đại phu nói là Thúy Vân không sao nhưng...”

Dường như sức nhớ ra chuyện gì, Hoạn Thư nhìn quanh một vòng mới hỏi nhỏ Thúy Kiều: “Vân Du... chính là Thúy Vân đúng không? Là tiểu muội của cô, đúng không?”

Thúy Kiều ngạc nhiên nhìn Hoạn Thư, ngẫm ngẫm một hồi thì gật đầu, còn tranh thủ hỏi thêm: “Sao cô lại biết?”

“Không, ta chỉ hơi nghi ngờ thôi! Không ngờ là thật!”

Ngay từ lúc dẫn Thúy Vân cùng Từ Hải đến Chiêu Ân Am, Thúy Vân ngồi sau ngựa của Hoạn Thư, nàng đã cảm nhận được điều này! Dù cho có là thư sinh công tử đi nữa cũng không thể mềm mại yếu ớt thế kia, chưa kể nếu chú ý kĩ còn nhận ra nơi ngực Thúy Vân có hơi khác thường! Chỉ có Từ Hải gốc mới không biết!

Hoạn Thư thấy Thúy Kiều vì lo lắng mà một đêm không ngủ, gương mặt hơi trắng xanh mới gọi nàng lại: “Thúy Kiều, cô nghỉ ngơi một tí đi, để Thúy Vân đó ta chăm cho!”

Quả thật Thúy Kiều đã thở không ra hơi nên đành để Thúy Vân lại cho Hoạn Thư chăm sóc hộ, còn nàng thì đi về phòng nằm nghỉ một tí. Trong phòng chỉ còn lại Hoạn Thư cùng Thúy Vân đang mê man trên giường, Hoạn Thư thay khăn một lần nữa cho Thúy Vân mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng, bê thau nước lạnh kia xuống dưới lầu. Cửa phòng vừa đóng, cửa sổ mở ra, một bóng người nhanh nhẹn nhảy vào. Người kia đến bên giường của Thúy Vân, nhìn nàng một hồi lâu mới thở dài rồi chậm chậm ngồi xuống.

Từ Hải gỡ cái khăn ướt đang đắp trên trán Thúy Vân xuống, áp trán của mình lên, thấy người nàng cứ hâm hấp nóng, gương mặt nhỏ cũng đỏ ửng lên thì kéo tay áo của Thúy Vân ra để lộ cổ tay mảnh khảnh, tay nhấn nhẹ truyền một ít chân khí vào cho Thúy Vân. Ban đầu nàng hơi nhăn mặt không yên nhưng một lúc sau đã thở đều đều lại.

Cũng không nhớ bao lâu rồi mới được ngồi gần Thúy Vân thế này khiến Từ Hải luyến tiếc không muốn đứng lên, cứ ngồi trên giường, lát sau còn tháo giày, sau đó nằm xuống bên cạnh Thúy Vân, im lặng nhìn nàng ngủ, bản thân mình ngủ quên khi nào cũng không hay.

Lúc Hoạn Thư sắp trở lại phòng, Trần Đông đã đứng sẵn bên ngoài, ra hiệu cho nàng đi theo mình. Hoạn Thư khó hiểu nhưng vẫn đi theo, trước khi đi vẫn không an tâm muốn nhìn xem Thúy Vân thế nào rồi, không ngờ Trần Đông lại ra tay ngăn cản: “Cứ để tiểu tử đó ở yên trong phòng đi! Từ Hải đang ở đó, không có chuyện gì đâu!”

“Từ Hải? Huynh ấy vào khi nào?”

“Khi này lúc nàng vừa rời đi!”

“Nhưng mà...”, Hoạn Thư muốn nói, nhưng mà cô nam quả nữ ở cùng một phòng...

Dường như hiểu được sự lo lắng của Hoạn Thư, Trần Đông cười nhẹ: “Không sao đâu, trước khi gặp mọi người, hai người ấy đêm nào cũng ngủ cùng phòng mà!”

Hoạn Thư mím môi không nói, Trần Đông lại nói tiếp: “... Từ Hải yêu Vân tiểu tử!”

Phía sau không còn tiếng bước chân đi theo nên Trần Đông cảm thấy lạ, vừa quay lại đã thấy gương mặt tái mét lúc đỏ lúc xanh của Hoạn Thư. Nàng ấy lấy tay che miệng lại, thảng thốt không nói nên lời. Từ Hải đâu biết Thúy Vân là nữ nhi, vậy mà vẫn yêu thì khác nào hấn ta... đoạn tụ???

“Này... Từ Hải... huynh ấy... huynh ấy...”

Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu chết người kia của Hoạn Thư, Trần Đông lại gần trước mặt nàng, nhân lúc Hoạn Thư đang không chú ý mà áp sát xuống, tay dùng phiến quạt đập nhẹ lên trán nàng: “Hấn đâu có đoạn tụ, chỉ có hấn nghĩ thế thôi!”

Lần này thì Hoạn Thư còn kinh ngạc hơn gấp bội, sao Trần Đông lại biết được? Hoạn Thư nàng vừa mới xác định được cách đây không lâu, riêng Trần Đông thì xem ra đã biết rất sớm nên không có tí gì là ngạc nhiên cả, hấn rất bình tĩnh mà nói. Trần Đông biết thân phận thật của Thúy Vân rồi?

“Cứ để bọn họ ở bên cạnh nhau đi! Nàng đi ra ngoài cùng ta một lát!”

Bấy giờ Hoạn Thư đã bắt đầu trấn an bản thân, tiếp tục nâng bước đi theo Trần Đông. Ngẫm lại mới thấy, đúng là Từ Hải rất quan tâm tới Thúy Vân, không giống kiểu huynh đệ thân thiết mà chính là quan tâm cực kì sâu sắc, không biết Thúy Vân có nhận ra hay không?

“...Mấy hôm nay... hai người đó có vẻ rất lạ!”

“Ừm! Lạ hay không thì ta không biết, nhưng mà ta với nàng có chuyện phải làm rồi!”

Trần Đông nói xong đã nhón chân phóng đi mất, ban đầu Hoạn Thư còn ngây ngốc đực mặt ra, rất nhanh sau đó đã đuổi theo Trần Đông. Cả hai người bọn họ đang quay lại chỗ khách điểm ban tối khi cả bọn đi qua, nơi mà Hoạn Thư nhìn thấy vị vương gia kia.

Trở lại với không khí náo nhiệt bên ngoài, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe hơi thở có phần yếu ớt của Thúy Vân. Nàng khẽ nâng mí mắt, mơ hồ nhìn không rõ xung quanh, chỉ có cảm giác dường như đang được ai đó bảo bọc lấy. Mùi hương này khá quen thuộc khiến Thúy Vân không nghĩ ngợi nhiều, vòng tay qua nhẹ nhàng ôm lấy người kia, đến khi tỉnh táo hơn chút nữa, nàng nhận ra đây là Từ Hải nhưng cũng lười ngồi dậy, chỉ muốn giữ yên như thế một chút.

Giữ yên không được, Thúy Vân đành phải khều khào gọi Từ Hải, giọng nói của nàng khản đặc: “Từ Hải...”

“Ta ở đây, khó chịu ở đâu à?”

“Nước...”

Từ Hải vội buông Thúy Vân ra, rót cho nàng một cốc nước, bê đến tận giường, nhẹ nhàng nâng Thúy Vân ngồi dậy. Thúy Vân không ngồi vững, đành dựa hẳn vào người Từ Hải, uống nước xong, nàng mới yếu ớt nói được vài câu: “Ai cứu ta lên vậy?”

“Ta nhanh tay mới kịp cứu người lên, nằm nghỉ thêm một tí đi, có muốn ăn gì không?”, Từ Hải đặt cốc nước qua một bên, lấy khăn lau sạch mồ hôi đang ướt đầm trên trán nàng đi, tay kia giữ chặt vai kéo Thúy Vân vào trong lòng mình. Thúy Vân nằm yên không nhúc nhích, hơi thở nặng nề, môi trắng bệch, khe khẽ lắc đầu: “Ta muốn ngồi, mọi người đâu rồi?”

“Chắc đang đi mua vật dụng ở ngoài chợ rồi, ta cũng không rõ!”

Thúy Vân không hỏi nữa, hơi nhích người mình lên tựa sát vào lồng ngực Từ Hải.

Nàng hít nhẹ vài hơi, tham lam giữ lấy Từ Hải... Sau này nếu Từ Hải trở thành tì phu của nàng rồi, nàng đâu thể có hành động như thế này được!

Nàng quen Từ Hải khi nào nhỉ? Lần đầu tiên gặp nhau chính là lần các nàng lên chùa Hổ Bào. Vị tiểu sư phụ tuổi tuy nhỏ nhưng đã rất điềm đạm, cực kỳ có phong phạm, làm việc rất nghiêm túc. Hình ảnh của Từ Hải khi còn nhỏ lúc đang tu tập trên chùa Hổ Bào như đang sống dậy, Thúy Vân cười cười nhìn vị tiểu sư phụ đầu tóc lóc đang ngồi tĩnh lặng dưới dòng thác đổ kia, không hiểu nhìn thế nào cũng khá đáng yêu!

Lúc nghe Thúy Kiều kể về Từ Hải, Thúy Vân không hình dung ra được, chỉ biết có một nam nhân từng rất yêu ti ấy, yêu đến nỗi tính mạng của mình cũng giao cho ti ấy định đoạt. Bất giác nàng nghe thấy tiếng đàn quen thuộc vang lên. Thúy Vân xoay người đi tìm nơi phát ra âm thanh ấy thì trông thấy Từ Hải đang nắm chặt tay đại tì Thúy Kiều, sau đó ôm siết ti ấy vào trong lòng, vẻ mặt tiếc thương cùng sùng nịnh vô hạn. Hai người bọn họ nắm tay dắt nhau ra khỏi thanh lâu, một cơn gió thổi ngang khiến tóc Thúy Kiều rơi xuống trán, Từ Hải đưa ngón tay cẩn thận vén lên. Thúy Kiều cười cười, nụ cười hạnh phúc, đầu tựa lên vai Từ Hải, cả hai lại tiếp tục đi...

Trái tim trong lồng ngực nàng hơi nhói lên, Thúy Vân muốn quay đầu đi nơi khác, không hiểu sao chân vô thức bước đi theo bọn họ. Cả hai cùng nhau đi vào một căn nhà thuộc dạng trung lưu. Thúy Vân nhìn cánh cổng đang đóng chặt kia, tay vừa muốn đẩy cửa bước vào thì có một người bước ra. Người đó thân hình to lớn, tóc phía sau được buộc chặt đơn giản bằng vải lụa tôn lên khí chất anh hùng, trên vai đeo túi hành lí, dường như sắp rời đi. Thúy Vân vội trốn sang một bên, tim lỡ vài nhịp, chỉ sợ Từ Hải nhìn

thấy mình nhưng dường như Từ Hải cùng Thúy Kiều không ai thấy nàng cả.

Thúy Kiều khóc, đôi mắt xinh đẹp đầm lệ, dù có nài nỉ thế nào Từ Hải cũng nhất quyết phải ra đi. Nhìn theo bóng lưng to lớn vững chắc ấy, Thúy Vân không kìm được nước mắt, cánh tay vươn ra muốn níu Từ Hải lại, chỉ là nàng không làm được. Từ Hải thản nhiên xoay người đi tới hướng của Thúy Vân, nàng không biết phải làm gì, chỉ có thể đứng yên nơi đó...

Đi tới trước mặt Thúy Vân, Từ Hải bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chính trực luôn tĩnh lặng như nước mùa thu nhìn thẳng vào Thúy Vân, sau đó hắt lại hơi cụp mắt xuống, đôi mắt xẹt qua tia trống vắng thất vọng. Tay Thúy Vân túm lấy ống tay áo Từ Hải như một thói quen, nào ngờ nàng cánh tay càng lại xuyên qua túi hành lí của Từ Hải. Nàng thần thờ, tay che miệng, nghẹn ngào gọi: “Từ Hải...”

Hắn không bước đi nữa, đầu quay về phía sau tìm kiếm một thứ gì đó, vô tình nhìn thấy Thúy Kiều thì nở nụ cười với nàng, dứt khoát cười ngửa đi một mạch không hề lộ vẻ tiếc nuối.

Thúy Vân đứng nhìn nước mắt mình rơi xuống đất rồi vỡ ra. Chẳng lẽ nàng chết rồi? Nàng đang ở đâu đây? Sao lại có những chuyện này...?

Tiếng trống vang trời khiến Thúy Vân phải ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu lên nàng đã thấy Từ Hải quay lại, chỉ khác là lần này trên người hắn mặc áo giáp vàng, hông đeo kiếm ngọc, cười trên con chiến mã to khỏe trở về, sau lưng là mười vạn đại binh, sĩ khí ngút trời, cờ tung bay phấp phới.

Từ Hải quay về đón Thúy Kiều, nàng ấy được tôn lên làm phu nhân, được Từ Hải yêu thương hết mực. Từ Hải giúp Thúy Kiều trả thù những người đã từng làm khổ nàng, từng người một, Mã Giám Sinh, Tú Bà, Bạc Bà, Bạc Hạnh, ngay cả Hoạn Thư cũng không ngoại lệ, bị đánh cho như tử, nửa sống nửa chết mới được buông ra...

Thúy Vân đứng giữa đại sảnh to lớn, dường như nàng đã nhận ra xung quanh không ai thấy được nàng cả, đối với họ, Thúy Vân chỉ như không khí vô hình. Nàng dại đi nhìn khung cảnh đầm ấm hạnh phúc phía trên, Thúy Kiều ngả đầu vào vai Từ Hải, Từ Hải thì cầm chặt tay Thúy Kiều.

Nàng có quyền gì mà đau khổ chứ?

Từ Hải là cái gì của nàng? Thiên mệnh sắp xếp cho Từ Hải cùng Thúy Kiều gặp nhau, đâu phải gặp nàng...

Từ Hải yêu Thúy Kiều, không có yêu nàng.

Thúy Vân vừa nhắm mắt lại, cố để vế mặt mình bình tĩnh, vừa mở mắt ra đã thấy Hồ Tôn Hiến đang trò chuyện cùng Thúy Kiều, không khí rất vui vẻ. Thúy Kiều gật đầu đồng ý, dăm chiêu suy nghĩ gì đó, đến khi gặp Từ Hải thì nhỏ nhẹ khuyên nhủ...

“Đầu quân cho triều đình, chàng sẽ là một vị tướng, không cần phải trốn, cũng không còn là đối tượng bị triều đình truy nã nữa... Khi ấy chúng ta có thể quang minh chính đại mà trở về nhà, nơi thiếp đã sinh ra và lớn lên!...”

Ban đầu Từ Hải không chịu, chẳng hiểu sao sau nhiều ngày bị Thúy Kiều thuyết phục, hấn lại gật đầu, đồng ý. Thúy Vân có linh cảm không lành, thà rằng Từ Hải cùng Thúy Kiều cứ hạnh phúc bên cạnh nhau đi, cứ cười nói với nhau đi, nàng không có ý kiến đâu, nàng chỉ đứng một bên nhìn cũng được, nhưng Từ Hải, đừng, huynh đừng đi...

Ngàn vạn mũi tên phóng tới, cho dù Từ Hải có dùng hết sức chống đỡ cũng không xoay chuyển được gì. Nàng tận mắt trông thấy từng mũi tên cắm lên vai hấn, cắm vào trước ngực, tên càng lúc càng nhiều, đôi mắt tràn đầy ánh sáng của Từ Hải cũng dần tắt lịm đi, máu đỏ tươi nhỏ giọt... Mũi tên đâm xuyên lớp áo giáp, chẳng bao lâu sau, hơn chục mũi tên đã ghim chặt vào hình dáng cao lớn quen thuộc kia...

“Từ Hải, Từ Hải, huynh tỉnh dậy đi, huynh mau chạy đi...”

Thúy Vân dùng hết sức nhổ mũi tên cắm trên người hăn ra, mặc kệ cho làn tên đang bay như vũ bão tới, nàng nhất định không chịu đi. Từ Hải còn ở đây, nàng sẽ không đi. Lại nghe có âm thanh ra lệnh từ phía sau, Thúy Vân xoay người lại chặn trước mặt Từ Hải. Làn tên đen kịt phóng xuống, Thúy Vân mở to mắt nhìn chăm chăm mũi tên sắc bén đâm thẳng về phía của nàng...

Rõ ràng rất sợ nhưng dường như phía sau truyền tới hơi ấm quen thuộc của một người khiến lòng Thúy Vân kiên định hơn rất nhiều, chân không hề chùn bước, vẫn đứng yên tại chỗ.

Mũi tên ấy xuyên qua người Thúy Vân, lại cắm trúng vào người Từ Hải.

Hăn hơi khụy xuống, bất giác lại cười to, máu từ khoe môi tràn ra. Tim Thúy Vân như bị từng nhát dao cứa ra làm đôi. Tại sao giữa giờ phút sinh tử này, bóng dáng Từ Hải lại cô đơn như vậy? Nàng tuyệt vọng nén nước mắt, tay ôm chặt lấy hăn, ôm rất chặt.

Từ Hải, có ta ở bên cạnh huynh này...

Hơi thở của Từ Hải yếu dần, bộ giáp bạc đã chuyển sang màu đỏ sẫm, đầu hăn hơi ngục xuống, dù bao nhiêu mũi tên được bắn xuống, bóng dáng của hăn vẫn như vậy, dường như không thứ gì có thể lung lay được...

Không có huynh, ai sẽ bảo vệ ta, ai sẽ nắm chặt lấy tay ta, ai sẽ ở bên cạnh ta mỗi khi cần... Không có huynh, chắc sẽ thiếu vắng một thứ gì đó, rất quan trọng...

Từ Hải, đừng chết có được không, ta sợ, sợ cảm giác chơi vơi không có ai ở phía sau lưng lắm...

Có một sức lực vô hình nào đó kéo Thúy Vân đi, dù cho nàng có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Từ Hải, huynh không thể chết, huynh không thể chết được... Tiếc là cho dù Thúy Vân có làm gì đi chăng nữa, nàng cứ bị sức mạnh vô hình kia kéo trở về. Bóng Từ Hải càng lúc càng xa dần...

“Từ Hải...”

“Vân Du, ta ở đây, Vân Du?”

“Từ Hải...”, Thúy Vân trong cơn mê man vẫn cứ gọi tên Từ Hải, nước mắt nàng rơi xuống liên tục, ướt đầm cả cổ áo, ngay cả lồng ngực của Từ Hải đang ôm Thúy Vân cũng không khô nổi. Nàng nghẹn ngào, tuyệt vọng nỉ non gọi tên hân: “Từ Hải...”

Thúy Vân nấc lên, đôi mắt nặng nề muốn mở nhưng không đủ sức, cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo làm sao, đâu còn nữa, đâu còn...

“Vân Du, đừng sợ, có ta ở đây với ngươi!”

Từ Hải không ngại ngừng nữa, mặc kệ tên tiểu tử này tránh hân, Từ Hải cũng đem Thúy Vân ôm chặt vào lòng, tay vỗ vỗ vào lưng Thúy Vân, có như vậy nàng mới tỉnh dậy. Thúy Vân khó nhọc thở không ra hơi, nước mắt vẫn cứ tuôn ra không dứt được, khóe môi hơi run rẩy nhìn chăm chăm Từ Hải.

“Sao vậy? Mơ thấy ác mộng à?”

Đáp lại câu hỏi của Từ Hải, Thúy Vân dùng hết sức vùng tay tát Từ Hải một cái rõ đau. Từ Hải ngơ ngác nhìn người trong lòng mình, dường như phát hiện ra lí do vì sao Thúy Vân phản ứng như thế nên vội buông ra, nào ngờ Thúy Vân lại không chịu buông, hai cánh tay bấu chặt lấy Từ Hải. Từ Hải không dám cử động, ngồi yên như tượng đá, chỉ sợ Thúy Vân nổi điên lại vùng tay tát thêm một cái. Đạo này bỗng nhiên sợ bị tát...

Thúy Vân dần dần lấy lại bình tĩnh, giọng nói vẫn khản đặc: “Từ Hải, ta chưa từng thấy ai ngu như huynh.”

Từ Hải: “...”

Thúy Vân hít một hơi sâu, ngẩng đầu dậy, bàn tay nhỏ bé túm lấy cổ áo của Từ Hải, kéo hẳn sát tới trước mặt mình: “Từ Hải, huynh không được yêu Thúy Kiều...”

Lần đầu tiên thấy Thúy Vân chủ động thân thiết với mình nên Từ Hải lúng túng không biết làm sao, cả gương mặt dần dần hồng lên, vừa định mở miệng làm hòa thì nghe Thúy Vân nói một câu xong cả gương mặt tái mét lại. Gương mặt hằn âm u như tu la sắp ra tay giết người, nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh mong manh của Thúy Vân, dùng vẻ mặt không thể hiểu nổi mà trừng nàng: “Vân Du, người đang nói nhảm cái gì vậy?”

Thúy Vân mặc kệ Từ Hải làm gì, nàng lại nhớ tới bóng dáng đầm máu lúc chết của Từ Hải thì nước mắt lại tuôn ra, từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

“Không có... ý ta... ngoan, đừng khóc, ta...”

Từ Hải bất lực gào lên: “Ta nào có yêu Thúy Kiều cô nương?...”

Thúy Vân vẫn tiếp tục nức nở: “Huynh sẽ chết đó...”

Từ Hải: “...”

Hắn thở dài, ép Thúy Vân nằm xuống giường ngủ. Có phải té xuống nước xong bây giờ đầu óc có vấn đề rồi hay không?

“Không khóc nữa, ta không có yêu Thúy Kiều, càng không có chết, người đang nói linh tinh cái gì vậy?”

Thúy Vân nằm lên lồng ngực của Từ Hải, cảm nhận được hơi ấm cùng nhịp tim quen thuộc vang lên bên tai, nàng mới yên lặng. Không có máu tanh, không có cung tên, không có không khí lạnh lẽo chết chóc...

Thấy Thúy Vân đã nằm yên, Từ Hải xoa xoa lưng cho Thúy Vân dễ ngủ, nào ngờ nàng ngóc đầu dậy, khuôn mặt như mèo con, dùng đôi mắt vừa đáng thương vừa dứt khoát nhìn hẳn: “Từ Hải, huynh đừng yêu Thúy Kiều, ta...”

Nàng ngưng lại, cắn cắn môi, đắn đo một hồi mới nói hết câu: “Có ta yêu huynh là đủ rồi...”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Trần Đông cùng Hoạn Thư lần lượt đáp xuống mái ngói của khách điểm Phục Lai lớn nhất nhì Giang Tô này, Hoạn Thư ngoan ngoãn ngồi yên sau lưng Trần Đông, chờ cho hẵn đi dò xét. Trần Đông nhìn quanh một vòng, sau đó lại ra hiệu cho Hoạn Thư tiếp tục di chuyển.

Cả hai đứng ở nóc nhà đối diện nhìn sang căn phòng sang trọng lộng lẫy phía bên kia.

Trần Đông khoanh tay trước ngực, môi vẫn giữ nguyên nụ cười hơi nham hiểm mà theo cách mà Hoạn Thư gọi thì chính là... hơi khốn nạn!

Thúy Kiều bị bắt ngồi ở trên giường, dường như tay còn bị trói chặt lại không thể cử động, lạnh nhạt nâng mắt nhìn chăm chăm nam tử vận trang phục trắng tinh thêu hình rồng nước kia, môi không nói nửa lời. Người kia cũng không nói gì, yên lặng nâng mắt nhìn Thúy Kiều, hai bên cứ giữ nguyên như vậy hồi lâu, cuối cùng người kia đứng dậy, đi đến bên giường, người hơi cúi xuống, nhẹ nhàng ôm Thúy Kiều vào lòng.

Hoạn Thư há to miệng nhìn cảnh tượng thân thiết kia, rõ ràng nếu nàng nhớ không lầm thì Thúy Kiều còn một vị hôn phu tên là Kim Trọng ở quê nhà đang ngóng trông, tại sao bây giờ lại ... như thế này?

“Người kia là Tam Vương Gia, cháu trai của thiên tử đúng không?”

Nghe Trần Đông hỏi, Hoạn Thư gật đầu, đôi mắt vẫn chưa hiểu hết sự tình, ái ngại nhìn hai người đang ở trong phòng kia. Thúy Kiều dùng hết sức lực mà vùng vẫy, cuối cùng vùng không ra, đành giữ nguyên tư thế đó, gằn giọng lên tiếng trước: “Tam Vương Gia, ngài làm vậy là có ý gì?”

Nam tử kia thở dài một hơi, nghe ra đây sự bất lực, lúc này hắn mới buông Thúy Kiều ra, ngồi bên cạnh nàng, tay vươn ra phía sau cởi dây trói: “Ta muốn làm gì, nàng còn không biết ư?”

Gỡ dây trói xong, hắn hơi nâng gương mặt xinh đẹp của Thúy Kiều lên, âu yếm nhìn nàng: “Tiểu Kiều Nhi, chẳng lẽ một thời gian không gặp, nàng lại trở nên ngu ngốc như thế? Ngày thường nàng rất thông minh mà!”

Thúy Kiều chỉ cảm hận nhìn hắn mà không trả lời, hắn lại kéo nàng ngã xuống giường, cười lớn nói: “Đêm qua ta muốn tổ chức một cuộc thi để tuyển Vương Phi, nào ngờ lại nhìn trúng nàng!”

Vốn chỉ muốn vui đùa một tí nên Thúy Kiều mới tham gia, nào ngờ sự tình lại như thế nên vẻ mặt của nàng có hơi tái đi, gượng gạo muốn rút tay ra, hắn lại không cho, đầu dúi vào mớ tóc dài của Thúy Kiều mà hít vài hơi, lại tiếp tục nói: “Không ngờ Tiểu Kiều Nhi lại dành nhiều tình cảm cho bốn vương như vậy!”

Thúy Kiều biết, lúc này có nói gì cũng vô dụng nên nàng chọn cách yên lặng, đôi mắt một mực nhìn chăm chăm ra ngoài, mặc kệ những gì hắn vừa nói.

Tam Vương Gia không chịu yếu thế, nhấn Thúy Kiều nằm xuống dưới thân mình, tay bắt đầu cởi lớp áo bên ngoài cùng của nàng ra. Thúy Kiều sợ hãi, vừa định la lên thì đã nghe tiếng của Hoạn Thư lạnh lạnh trong phòng: “Ban ngày ban mặt, một vị Vương Gia lại đi cưỡng gian dân nữ nhà lành thì còn ra cái thể thống gì nữa?”

Hắn ngừng động tác đang làm trên tay lại, ngoái đầu nhìn Hoạn Thư, nheo mắt suy nghĩ hồi lâu mới cười cười: “Hoạn tiểu thư, cô đâu có liên quan tới chuyện này!”

Vốn Trần Đông còn muốn đứng bên ngoài quan sát thêm một tí nữa rồi mới can thiệp, nào ngờ Hoạn Thư đã tung người nhảy vào bên trong. Tên Tam Vương Gia này có rất nhiều hộ vệ nhưng không hiểu sao hôm nay lại không thấy ai, thế nên hai người bọn họ mới có thể tiếp cận một cách dễ dàng như vậy. Thấy Trần Đông xuất hiện, Vương Gia nheo mắt nhìn rồi cười to: “Trần đại nhân danh bất hư truyền, hôm nay mới có dịp diện kiến!”

Trần Đông gật đầu cười nhẹ coi như chào hỏi với nhau, Hoạn Thư thì không được tử tế như vậy, lạnh mắt ra lệnh: “Mau thả Thúy Kiều ra. Ngài không nên xuất hiện ở nơi này...”

“Cô nghĩ Trần Đông cùng Từ Hải có thể xuất hiện ở đây sao? Nếu không phải các người là ân nhân cứu Thúy Kiều thì ta đã sớm cho người bắt các người về quy án rồi!”

Lần này đến lượt Hoạn Thư ngạc nhiên, nàng quay đầu nhìn Trần Đông với đôi mắt khó hiểu khiến Trần Đông hơi lúng túng, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Tên Vương Gia kia lại tiếp tục: “Bọn chúng là uy khấu, cô không biết sao?”

“Này khấu?”

Trần Đông tránh né ánh mắt của Hoạn Thư, đầu quay hẳn sang một chỗ khác. Vốn nghe triều đình đang truy nã ráo riết mấy tên uy khấu nhưng không ngờ Trần Đông cùng Từ Hải lại là... Bây giờ hải tặc trên biển chính là mối đe dọa hàng đầu của triều đình nên triều đình không tiếc tiền của, treo giải cho những người bắt được uy khấu rất cao.

Thúy Kiều nhân lúc bọn họ nói chuyện mà vùng dậy, chạy đến đứng sau lưng Hoạn Thư, dùng đôi mắt cảnh giác nhìn về phía vị Vương Gia này.

Thấy Thúy Kiều thoát rồi, hắn chỉ co chân lên giường, cười khố: “Tiểu Kiều Nhi, nàng ghét ta đến thế à?”

“...”

“Ta coi như câu trả lời của nàng là có đi!”

“Ngài cho người vô cớ đến bắt dân nữ đi, lại nói những thứ khó hiểu thế này, quả thật dân nữ không biết phải làm sao...!”

“Ha ha, phải như thế mới giống Tiểu Kiều Nhi chứ! Lại đây!”

Thúy Kiều lễ phép nhún người xuống hành lễ với Vương Gia, nhỏ giọng nói: “Thưa Vương Gia, dân nữ còn phải trở về để chăm sóc tiểu đệ ở nhà, không tiện ở lại đây...”

Ngón tay hắn nhip lên thành ghế gần đó, băng quơ nói: “Nếu hôm nay nàng dám rời đi, ta đảm bảo bọn họ không toàn mạng bước ra khỏi căn phòng này!”

Hắn vừa nói câu này xong, thị vệ đã bao vây căn phòng lại. Trần Đông đập đập trán, quả nhiên dạo này hắn ngu hăn ra, biết có vấn đề rồi mà vẫn cứ lao vào. Hoạn Thư giật nảy mình, nghệt mặt nhìn đám thủ vệ trang phục đẹp đẽ đến chói mắt kia, thốt ra một câu khiến mọi người muốn té xỉu: “Nhan sắc đẹp như vậy mà lại đi làm thị vệ à? Uổng thế?”

Trần Đông cố giữ cơ thể đứng vững, thật sự hết hiểu nổi, trong cái tình hình éo le hiểm trở như thế này, quả nhiên chỉ có mình Hoạn Thư mới có thể phát ngôn được một câu như vậy. Không chỉ Trần Đông mà Tam Vương Gia bên kia cũng khá choáng váng, hắn mở lớn mắt nhìn Hoạn Thư như thú lạ, sau đó lại bắt đầu nhập tâm đóng vai phản diện: “Không nhiều lời nữa, Tiểu Kiều Nhi, nàng muốn thế nào!”

Thúy Kiều đang đứng sau lưng Hoạn Thư, nghe có người nhắc tới tên mình thì gương mặt hơi tái đi, người kia như thế nào, nàng hiểu rõ nhất, rõ ràng không nên làm liên lụy tới hai người này. Hoạn Thư ái ngại nhìn Thúy Kiều: “Này... ta nghĩ ta đánh không lại với đám nam nhân xinh đẹp này...”

Trần Đông gật đầu phụ họa: “Một mình ta thì may ra còn trốn thoát, nhưng mà bây giờ lại có thêm hai người các cô thì...”

Nói như vậy cũng chỉ để làm màu mè lên, thực chất, ý bọn họ chính là: “Bọn ta đánh không lại, thôi thì cô nương chịu khó nghe theo lời hăn đi!”

Ngoài cách này ra, Thúy Kiều không còn cách nào khác, hộ vệ của hoàng tộc không phải tay mơ, chỉ có một mình Trần Đông, đúng là bọn họ không có khả năng rời khỏi nơi này. Thúy Kiều hít sâu một hơi, gương mặt dần dần tươi tỉnh trở lại, nắm chặt tay của Hoạn Thư, cẩn thận dặn dò: “Phiền cô nương chăm sóc cho Vân Nhi thật tốt, ta sẽ không sao đâu, mọi người không cần lo lắng!”

Nhìn thấy nụ cười yếu ớt của Thúy Kiều, Hoạn Thư không nỡ rời đi nhưng Trần Đông đã sớm kéo nàng đi mất. Thấy vẻ phiền muộn của Hoạn Thư, Trần Đông đành phải lên tiếng trấn an nàng: “Tên kia dường như có tình ý với Thúy Kiều cô nương nên chắc chắn sẽ không làm gì tổn hại tới cô ấy đâu, nàng đừng nghĩ nhiều!”

Hoạn Thư không trả lời, nhắm thẳng hướng khách điểm mà lao đi, nào ngờ cổ áo lại bị Trần Đông kéo ngược lại khiến nàng loạn choạng tí nữa ngã sấp ra đất. Nàng bực dọc trừng mắt nhìn hăn, hăn chỉ cười nhẹ, khẽ nắm tay kéo Hoạn Thư chậm chậm đi bộ trên con đường được lát đá giữa phố.

“Để bọn họ ở cùng nhau một lát nữa đi, ta dắt nàng đi ăn thử vài món ở đây xem! Thức ăn ở nơi này ngon lắm!”

Vốn Hoạn Thư muốn gạt tay Trần Đông ra, nào ngờ nghe tới thức ăn ngon thì lưỡng lự, cắn cắn môi đắn đo suy nghĩ. Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà Trần Đông đã nhìn ra điểm yếu của nàng, chỉ cần có thức ăn ngon, nàng sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì...

“Đi!!!!”

Nghĩ kĩ rồi, Thúy Vân có Từ Hải chăm sóc, nàng cũng không quấy rầy bọn họ! Đi lấp no cái bao tử trước đã!

Cả hai đi vào một quán ăn nhỏ, tìm một góc kín đáo khuất người mà chui vào. Trần Đông gọi hai tô hoành thánh, Hoạn Thư không ngại quán nhỏ mà chê bai gì, ngược lại rất hào hứng, mắt nhìn chăm chăm mấy thứ gia vị đặt ở trên bàn, chốc chốc lại khều Trần Đông hỏi xem đây là thứ gì! Trần Đông nhân lúc Hoạn Thư không chú ý lại cong mắt nhìn vẻ hoạt bát sinh động này của Hoạn Thư, tiện thể giải thích luôn một lượt cho nàng nghe. Bất giác nhớ tới chuyện khi này, Hoạn Thư hào hứng nhìn Trần Đông: “Này, người là uy khấu thật sao?”

Khuôn mặt tươi cười của Trần Đông thoáng đờ lại, dần dần trở nên nghiêm nghị, cụp mắt xuống, miễn cưỡng trả lời: “Ừ, tùy nàng nghĩ sao cũng được!”

Hai tay Hoạn Thư bỗng nhiên giữ chặt lấy đầu không cho Trần Đông quay đi nơi khác, ép Trần Đông nhìn thẳng vào mắt mình. Trần Đông lúng túng không biết sao nàng lại làm thế, gò má phấm hồng lên, ngay cả mắt cũng hơi long lanh như muốn khóc: “Nàng... nàng làm gì đấy?”

Hoạn Thư mặc kệ Trần Đông, trợn mắt nhìn thẳng vào hắn, vênh váo hỏi: “Sao lại xấu hổ? Người cảm thấy xấu hổ cái gì?”

Mắt Trần Đông lại tiếp tục cụp xuống, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như hôm nay. Nếu Hoạn Thư biết hắn là uy khấu, không phải uy khấu bình

thường mà còn là lãnh đạo của một đám uy khấu, khi ấy nàng sẽ phản ứng thế nào? Hoạn Thư lại là con nhà quan...

Bất giác Hoạn Thư cười khê, lực tay giảm xuống, nựng nựng gò má của Trần Đông một cái, sau đó yên vị, tay cầm sẵn đôi đũa, cong mắt mà cười với hắn: “Người đừng có nghĩ lung tung! Nếu người cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình thì cứ thoải mái, sao lại phải quan tâm người khác nghĩ gì!”

Trần Đông muốn phản bác, hắn không có quan tâm tới người khác nghĩ gì, chỉ quan tâm tới Hoạn Thư nghĩ gì nhưng sau đó lại thôi, vẻ mặt dường như rất uất ức khiến Hoạn Thư nhìn không được mà ụp mặt xuống bàn cười to thành tiếng, đến khi nàng ngẩng mặt lên, khóe mi còn vương vài giọt nước. Hoạn Thư nén không cười nữa, gương mặt đỏ lựng lên nhìn về túng quần của Trần Đông mà nói: “Người cần gì phải bày cái vẻ mặt đáng yêu đó ra cho ta xem!”

Nghe Hoạn Thư bảo mình đáng yêu, Trần Đông vui sướng không thôi, bây giờ không chỉ mặt đỏ mà tai lẫn vùng cổ đều nóng rực như tôm luộc nhưng sau đó đã xụ mặt xuống. Một đấng nam nhi như hắn mà nàng bảo đáng yêu à?

Không ngờ Trần Đông càng phản ứng, Hoạn Thư càng cười dữ tợn. Trần Đông ngoài mặt tỏ vẻ không hài lòng nhưng trong lòng đã tan thành nước, cảm thấy chỉ cần thế này mãi thôi cũng được. Hắn vừa lo lắng vừa hồi hộp mà dò hỏi Hoạn Thư: “Vậy... nàng không chán ghét uy khấu à?”

“Hừm? Tùy lúc chứ! Mỗi người có một suy nghĩ, một định hướng khác nhau, làm sao mà bắt người này làm theo ý người kia được!”

Hoàn thành được bê ra, Trần Đông cẩn thận đẩy tô đến trước mặt Hoạn Thư rồi mới bắt đầu ăn. Hoạn Thư nói tiếp: “Thú thật, ta chán ghét

cái triều đình này lắm rồi nên đối với ta, nơi nào cũng được, ai cũng được, chỉ cần thật lòng đối đãi, ta sẽ thật lòng lại!”

“Nếu đã suy nghĩ được đến như vậy, tại sao trước kia lại cam chịu đi theo Thúc Sinh?”

Hoạn Thư nghe câu hỏi của Trần Đông xong ngạc nhiên không thôi, Trần Đông cũng biết mình lỡ lời nên cúi mặt xuống, giả vờ như mình chưa từng hỏi gì. Hoạn Thư cũng ăn, nhưng vừa ăn vừa nghĩ, cuối cùng nàng lại khiến Trần Đông sững sờ: “Trước kia giống như phải làm theo những gì người khác nói, lấy chồng rồi theo phục tùng cho chồng là chuyện hiển nhiên thôi. Ta từng nghĩ sau này già ta sẽ chết trong cô đơn tẻ nhạt nữa kia...”

Trần Đông lặng thinh cho Hoạn Thư nói.

“... Chỉ là dường như từ lúc gặp được Vân tiểu tử, ta cảm thấy có một thứ gì đó mới lạ, cứ như hẫng rất thông cảm thương hại ta, duy chỉ có mình hẫng... Không rõ nữa, đại khái là Vân tiểu tử từng nói, có cơ hội thì hãy sống cho mình, đừng sống cho người khác, chết rồi hối tiếc...”

Không khí im lặng thật lâu, Trần Đông buông đũa không ăn nữa, ý muốn nghe Hoạn Thư nói cho hết, tiếc là nàng không nói, chỉ lặng lẽ nở nụ cười mãn nguyện. Trần Đông kiềm lòng không được, đành hỏi tới: “Vậy nên nàng từ bỏ Thúc Sinh?”

“Ừ!”

Thấy đáy mắt Hoạn Thư có tia mất mát, Trần Đông buồn bã: “Có hối tiếc không?”

Những lúc như thế này thật lạ, biết rõ là không nên hỏi mà vẫn cứ hỏi, biết câu trả lời của đối phương có thể khiến mình tổn thương nhưng lại cứ muốn nghe. Nào ngờ Hoạn Thư lại trầm giọng đáp: “Chưa từng, ta còn

nghe, nếu ngày trước hòa ly cùng hẳn sớm một chút, có phải giờ đây ta càng tự do tự tại hay không! Trong cuộc đời ta, chưa bao giờ vui vẻ như lúc này! Muốn làm gì thì làm, không cần nơm nớp lo sợ hay ngồi ủ rũ một chỗ mà không thấy tương lai nữa!”

“Từ ngày Thúc Sinh đến với người khác, tình cảm của ta đã chết rồi!”

Dường như Trần Đông hiểu ra gì đó, ngây ngô ngồi cười một mình, nhanh chóng ăn hết tô hoành thánh, Hoạn Thư chưa kịp đứng lên, Trần Đông đã xách nàg chạy ra ngoài thanh toán rồi phi thân vun vút đi một nơi nào đó. Hoạn Thư choáng, vừa định hình đã phát hiện ra Trần Đông kéo nàg đứng trên bức tường thành cao chót vót, kiên cố không thôi. Hoạn Thư vừa định mở miệng mắng Trần Đông, hỏi hẳn bị bại nào à, nào ngờ vừa nhìn xuống bên dưới đã ngây người...

Hoàng hôn dần dần buông xuống, một màu cam đỏ nhẹ nhẹ bao phủ vạn vật, trên bầu trời, một nửa đã sẫm đen, nửa kia vẫn còn trong vắt, khung cảnh bình dị đến lạ thường. Sông tĩnh lặng, trên nước, mấy chiếc thuyền vẫn lững lờ trôi xuôi dòng, xa xa còn nhìn thấy một khoảng rừng to lớn, cây cối dần mất màu xanh, chỉ còn lại bóng đen trải dài tới cuối chân trời.

Gió mạnh cuộn cuộn khiến Hoạn Thư nghiêng đầu tránh, tay vén tóc lại. Trần Đông sợ nàg ngã xuống dưới nên kéo nàg sát vào lòng, hơi xoay người chắn gió cho Hoạn Thư. Nàg cảm động, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn...”

Ban đầu chỉ là câu cảm ơn đơn thuần, nào ngờ Hoạn Thư lại lặp lại lần nữa: “Trần Đông, cảm ơn...”

Nghe giọng Hoạn Thư có hơi là lạ, Trần Đông vội cúi người xuống nhìn nàg thì thấy bên trong đôi mắt xinh đẹp đã sớm vương đầy nước mắt. Hoạn Thư mặc kệ, buông bỏ hết thảy, cứ để nước mắt tuôn ra. Không ngờ thiên hạ này lại xinh đẹp như vậy, không ngờ nàg còn có thể sống một

cuộc sông vui vẻ như vậy, không ngờ vẫn còn có người muốn bảo vệ nàng như vậy...

Lâu lắm rồi, Hoạn Thư không có khóc, hôm nay không có chuyện gì bỗng dưng nước mắt cứ rơi. Trần Đông để cho nàng khóc, hẳn nghĩ, nếu nàng muốn nói, nàng sẽ nói, nàng không muốn nói, chỉ cần đứng yên một bên cho nàng chỗ dựa là tốt rồi.

Phần tình cảm của Trần Đông, lẽ nào Hoạn Thư không nhận ra, chỉ là...

“Trần Đông... ta đã từng có chồng rồi, không còn...”

Không để cho Hoạn Thư nói hết câu, Trần Đông đã vươn tay che miệng nàng lại, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào nàng, chưa bao giờ Hoạn Thư thấy Trần Đông lại nghiêm túc đến như vậy: “Nàng là cô nương mạnh mẽ, rất mạnh mẽ! Ta cảm thấy ta yêu bản tính đó của nàng, không thứ gì có thể khiến nàng gục ngã được!”

Trần Đông siết chặt vòng tay, ôm Hoạn Thư vào lòng: “Đừng khóc, mọi chuyện đã qua rồi!”

Hoạn Thư lặng lẽ chôn mặt trong ngực Trần Đông, cảm xúc hỗn loạn, nước mắt lại cứ trào ra, nàng chỉ nghĩ tự giải thoát, trả lại tự do cho bản thân chứ chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ lại yêu một ai đó và sẽ có một ai đó tự nguyện đến bên cạnh nàng...

Trần Đông dường như lột xác, không còn vẻ lúng túng như ngày thường nữa, ngược lại rất chững chạc: “Trên đời này chỉ có một Hoạn Thư mà thôi!”

Thấy Hoạn Thư vẫn không nói gì nhưng được ôm nàng thế này, lại được bày tỏ toàn bộ chân thành ra ngoài, Trần Đông nhẹ nhõm đi hẳn. Hắn cúi người, lau nước mắt trên mặt Hoạn Thư đi, khẽ cười nhẹ: “Ta không ép

hay hi vọng nàng sẽ chấp nhận ta, nhưng nàng đừng đặt nặng vấn đề trước kia. Quá khứ là quá khứ, ta không có mặt trong quá khứ của nàng nên ta không quan tâm! Ta chỉ mong muốn, trong những ngày sắp tới, có nàng ở bên cạnh là được rồi!”

Hoạn Thư không quan tâm chuyện hăn là hải tặc bị cả triều đình tróc nã thì Trần Đông không còn lo sợ gì nữa, cứ bày tỏ thôi!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Thúy Vân xếp lá thư trên tay lại, nâng cằm thở dài, đôi mắt đen láy nhìn ra ngoài đại dương mênh mông, trong lòng rất phấn khích nhưng mà không có đại tỉ khiến nàng hơi lo lắng. Những tưởng cứ vậy mà đoàn viên cùng gia đình, nào ngờ xuất hiện Vương gia gì đấy đem đại tỉ đi mất, lần này thì Từ Hải cùng Trần Đông không thể nào cứu đại tỉ được. Quân triều đình đã đến tận nơi này, bốn người các nàng chưa bị bắt là may rồi.

Thúy Kiều viết một lá thư, sau đó cho người đem trao tận tay Thúy Vân, bảo Thúy Vân tạm thời cứ đi cùng Từ Hải đi, nhớ cẩn thận giữ gìn sức khỏe, chuyện còn lại Thúy Kiều sẽ tự xoay sở được.

Nàng không rõ chuyện gì nhưng đại tỉ không nói thì thôi, nàng cũng không ép, với lại bây giờ đại tỉ đã tự do, theo lời kể của Hoạn Thư cùng Trần Đông thì Vương gia kia có vẻ khá yêu thương Thúy Kiều nên không có chuyện gì xảy ra đâu khiến Thúy Vân mới bình tâm lại. Quan trọng nhất, Thước Hỉ sắp thành thân rồi, Thước Hỉ như chị em tốt của nàng, nhất định nàng phải đến dự!

Việc này đồng nghĩa với chuyện Thúy Vân không cần trở về gấp nữa mà có thể đi theo bọn Từ Hải cùng Trần Đông ra đảo chơi một lần! Trần Đông cho người liên lạc với người của uy khấu, qua một đêm đã có một chiếc thuyền buôn cỡ lớn cập bến. Thuyền này to lớn như nhà lầu, đáy nhọn, phía trên sàn rộng, đầu ngang và trướng ra, đuôi hơi cong lên cao,

quanh biên đóng ván dựng rào tre như bức thành, bên trên là hai cột buồm to lớn.

Thuyền cập bến, Đình Trung từ bên trong bước ra, trang phục như thương nhân, hếch mi mắt nhìn Thúy Vân cùng Từ Hải đang tay trong tay mà cười mờ ám: “Từ Hải, sao rồi hả? Cuối cùng cũng dụ được tiểu tử kia về làm vợ rồi hả?”

Hoạn Thư vừa mới bước chân lên thuyền, nghe câu này của Đình Trung xong thì xay sấm mặt mày, không thốt nên lời, Trần Đông bên cạnh cũng nhún nhún vai tỏ ý không biết làm gì hơn trong khi Từ Hải cùng Thúy Vân vẫn đang loay hoay ở cầu tàu.

Thúy Vân ái ngại ngược nhìn tấm ván với tiết diện chừng ba bước chân mỏng mỏng cong cong đang rung rinh trên mặt nước xanh rì rào sóng vỗ thì xám xanh cả mặt. Nàng nhướn cổ họng nói to: “Đình Trung, huynh không cho tàu cập sát bến một tí nữa à?”

Mọi người trên thuyền nghe Thúy Vân hỏi như vậy thì cười to, chỉ là một tấm ván, bước mấy bước đã tới nơi, chưa kể nước ở nơi này rất nông, có té xuống cũng chỉ uống vài ngụm nước mà thôi, vị công tử kia sợ cái gì!

“Người nhìn cô nương nhà người ta này, một nam nhân mà lại không dám bước lên thuyền à!”

Từ Hải đẩy Thúy Vân bước lên tấm ván khiến nó hơi cong vòng xuống, thấy cả người Thúy Vân run lẩy bẩy, Từ Hải đành đỡ lấy lưng nàng mà trấn an: “Có ta ở ngay phía sau này!”. Cảm giác được đứng là Từ Hải giữ mình rất chặt, Thúy Vân mới nhắm mắt bước tới luôn trên thuyền, chân chạm được sàn gỗ, trái tim bé nhỏ mới dần dần đập ổn định lại.

Sàn gỗ trên thuyền rất rộng, bên trên có rất nhiều người, ai ai cũng có vóc người thô cao, chỉ là hơi thấp một tí so với Từ Hải. Bỗng nhiên Hoạn Thư cùng Thúy Vân lọt thỏm giữa một đám đàn ông to cao khiến Thúy Vân

hơi sợ, rúc rúc người đi theo Hoạn Thư. Thúy Vân vừa định chuồn êm vào bên trong hầm thì cổ áo bị người ta túm lại.

Nàng đơ mặt nhìn vị đại hán có bộ râu quai nón dày cộm cùng nước da đen như bánh mật đang chặn trước người mình, môi mím chặt không nói được câu nào. Từ Hải bỏ đi đâu mất tiêu rồi...

Vị đại hán kia đắm chiêu suy nghĩ, những người xung quanh cũng vây nàng thành vòng tròn mà nghiên cứu tìm tòi: “Không ngờ Từ Hải đại nhân lại thích mẫu người thế này... hừm, tay chân yếu đuối à?”

“Này, người với Từ Hải đại nhân đã được bao lâu rồi?”

Thúy Vân: “...”

“Thế hai người đã tiến tới cái kia kia kia chưa?”

Thúy Vân vuốt mồ hôi hột.

“Chậc, trông bộ dạng kia làm sao mà chịu nổi, không hiểu Từ Hải đại nhân thích cái tên éo lã này ở chỗ nào, ta thật là thương tâm mà!”

Kẻ vừa lên tiếng là một thanh niên cời trần, trên ngực toàn là lông rậm rạp, bưng mặt chạy đi nơi khác, giọng nói hơi nghẹn ngào. Vị đại hán râu quai nón hất cằm về phía người kia: “Hắn vạm vỡ như thế, Từ Hải đại nhân còn không chịu, thì ra là thích loại công tử yếu ớt sống trong gấm lụa như người, thật là...”

Người kia thở dài rồi lui xuống, một mớ người khác lại ủa lên, túm lấy Thúy Vân mà hỏi như vũ bão:

“Vậy người cùng Từ đại nhân...”

“Ai ở trên?...”

“Ai ở dưới?...”

“Lần đầu tiên cảm thấy như thế nào?”

“Từ Hải đại nhân... có... tốt không?”

Thúy Vân: “...”

Sau khi nói ra cái câu ngu ngốc kia, Thúy Vân cuối cùng đã phát hiện một chuyện, nàng vẫn đang phần nam trang mà mở miệng nói như vậy, hiển nhiên Từ Hải lại không hoảng sợ mà ngược lại khá mừng rỡ.

Hắn ta đoạn tụt rồi, vậy bây giờ mà biết nàng là nữ nhi... có khi nào thất vọng quá rút kiếm ra một đao giết chết nàng luôn hay không?

Thúy Vân lại vuốt mồ hôi trên trán. Đại tể, tể rất không có lương tâm mà vứt ta ở cái nơi này. Sao bọn họ lại có thể hỏi những cái chuyện này bằng vẻ mặt hiển nhiên thế kia. Khuôn mặt của Thúy Vân bất giác đỏ phừng lên, nàng lặng lẽ cúi đầu, may thay lúc này Từ Hải rẽ đám đông mà xông vào, ôm chặt Thúy Vân trong lòng, kéo nàng thẳng một mạch xuống khoang thuyền bên dưới.

Dường như Từ Hải rất quen thuộc với nơi này, hắn vừa ôm Thúy Vân vừa đi thẳng một mạch không cần suy nghĩ. Khác với vẻ thoáng mát ở trên, bên dưới hầm khá chật hẹp, trần nhà còn muốn chạm trúng đầu Từ Hải nên lưng hắn hơi khom xuống, tuy nhiên với Thúy Vân thì vừa đủ. Khoang thuyền này đương nhiên không thể so sánh được với khách điểm ở trên cạn, khá nhỏ hẹp, lối đi cũng chỉ vừa cho một người, xung quanh là mùi ẩm mốc lẫn vị mặn của biển cả. Từ Hải dừng lại trước một cánh cửa nhỏ, bên trên khắc hoa văn sóng nước. Cửa vừa mở ra, Thúy Vân không kịp định hình đã bị Từ Hải nhét vào.

Thúy Vân khó hiểu nhìn dáng vẻ đề phòng của Từ Hải, cuối cùng đành mặc kệ, nơi này không phải địa bàn của mình, tốt nhất im lặng mà

quan sát đi! Thúy Vân nhìn quanh vài vòng, bài trí rất đơn giản, phía góc trong cùng đặt vồn vẹn một cái giường gỗ, bên trên phủ một tấm lông hổ dày, thoáng nhìn sơ qua căn phòng khá mang phong cách của bọn ... cướp cạn.

Nàng tiến lại gần cái giường kia, vừa ngồi xuống lại nhận ra bên dưới khá êm ái, Thúy Vân tò mò lật tấm lông hổ lên xem thì phát hiện ra bên dưới có một loại chất liệu rất kì lạ, vừa êm vừa mềm lại trắng ngà rất bắt mắt. Thấy bộ dạng kinh ngạc của Thúy Vân, Từ Hải khép cửa lại, đến ngồi trên giường bên cạnh nàng, cười giải thích: “Thứ này gọi là bông! Rất dễ chịu!”

“Chưa từng thấy bao giờ!”

Thúy Vân khẽ chạm nhẹ vào, cảm giác mềm mại khiến nàng yêu thích không muốn buông tay. Từ Hải kéo tay Thúy Vân lên, bỏ vào lòng bàn tay rộng lớn của mình mà nắn nắn vài cái: “Đây là vật dụng mà chúng ta đổi được với thương nhân Nhật Bản!”

Vốn ban đầu Thúy Vân đặt mọi sự chú ý vào mớ vải bông kì lạ kia, bây giờ nàng mới nhận ra đang là ban ngày nên hầu hết mọi người đều tập trung lên khoang thuyền bên trên, dưới hầm đã vắng người, trong phòng riêng của Từ Hải lại càng vắng hơn, nói đúng ra, chỉ có hai người là nàng cùng Từ Hải đang ở trong phòng. Thúy Vân ngượng, mặt hơi hồng lên, tay nhỏ rút ra, nào ngờ Từ Hải không cho, giữ chặt tay nàng lại, người vừa áp xuống sát mặt Thúy Vân thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Trần Đông lảng mắt nhìn nóc nhà, hai tay chấp ra sau lưng, vẻ mặt có phần lúng túng:

“Đình Trung sợ chúng ta đói nên gọi lên ăn cơm...”

Mọi người im lặng, Từ Hải cùng Thúy Vân nắm tay nhau nhìn chăm chăm Trần Đông, cuối cùng Trần Đông chịu không nổi ánh mắt giết người

của Từ Hải nên quay lưng chạy mất, còn bỏ lại một câu: “...Thôi đói thì hai người tự lên mà ăn!”

Thúy Vân mắc cỡ muốn chết, sống chết bắt Từ Hải đi lên trên với mình, không chịu ngồi bên dưới nữa. Từ Hải đành tui nghiu quay lên, đến trên khoang thuyền thì thấy mọi người đã tập trung gần đủ ở trên đấy. Vốn là trên thuyền nên mọi người ăn uống khá đơn giản, vài cái bánh bao cùng một ít lương khô. Ăn xong thì mọi người quây thành một vòng tròn, kẻ ngồi người đứng. Trần Đông tựa lưng dựa vào thành tàu, đôi mắt vốn nhìn ra phía biển, chốc chốc lại lén ngó Hoạn Thư một cái. Hoạn Thư cảm nhận được Trần Đông đang nhìn mình thì cười với hắn, hắn lại đỏ mặt quay sang nơi khác không dám nhìn nữa. Từ Hải thấy Trần Đông thiếu nghĩa khí, môi trề ra, vốn muốn mở miệng chê bai Trần Đông, vừa định mở miệng, Thúy Vân đã kéo tay Từ Hải:

“Này, mọi người bên đó đang làm gì thế?”

Bọn Đình Trung đang khệ nệ khiêng mấy cái thùng gỗ lại đặt trên sàn, cái vị hải tặc ban chiều che mặt vừa chạy vừa khóc vác lên hơn năm vò rượu lớn tên gọi Dương Tử, còn cái vị đô con lực lưỡng đang kéo căng buồm lên là Trầm Kha. Thúy Vân không hiểu bọn họ đang làm gì, thường thì ăn tối xong, mọi người sẽ kéo nhau về phòng nghỉ ngơi nhưng ở đây hình như không phải vậy, bọn họ đang chuẩn bị làm gì đó có vẻ nhộn nhịp lắm!

Từ Hải cười cười, nắm tay dắt Thúy Vân tới, nhấn cho nàng ngồi xuống một thùng gỗ trên đó, bản thân mình cũng ngồi xuống bên cạnh. Gió ban đêm trên biển rất mạnh, vừa mang theo hơi nước ẩm ướt lại mang theo chút mặn của biển cả. Gió thổi tung tóc của Thúy Vân lên, vốn tóc được buộc cẩn thận lại bị thổi cho rối tung, mấy sợi tóc con lất phất trước mũi làm nàng khó chịu không thôi. Thấy dáng vẻ chun mũi đáng yêu của Thúy Vân, Từ Hải ngồi một bên nghiêng đầu nhìn, trong lòng ngọt như mía, bàn tay thô ráp cẩn thận tỉ mỉ vén tóc lên cho Thúy Vân. Từ Hải cứ nhìn chăm

chăm khiến nàng lúng túng, tự nhiên lại ngại ngùng nữa, thế là đẩy mặt Từ Hải quay sang nhìn nơi khác, mặt cúi gằm xuống làm Từ Hải buồn cười không thôi. Thấy không khí hạnh phúc của hai người này, tất cả các đồng chí có mặt trên tàu không khỏi e hèm vài tiếng nhắc nhở, lúc này Từ Hải mới khôi phục lại vẻ mặt không lạnh không nhạt thường ngày của mình.

Chuẩn bị xong, toàn bộ huynh đệ có mặt trên tàu đều tập trung lên sàn rộng chính giữa, chỉ còn hai người đứng điều khiển bánh lái cho tàu đi đúng hướng nhưng từ chỗ bánh lái đến nơi mọi người ngồi rất gần nhau, vẫn có thể chung vui vùng mọi người. Đình Trung gỡ bộ râu giả cùng thay bộ trang phục đại phú gia ra, vẫn mặc quần áo như trước kia, tính tình cà tàng cà rững không khác trước là bao. Hẳn sai người tắt toàn bộ đèn trên thuyền, chỉ cầm duy nhất một ngọn còn đang le lói cháy trên tay, vẻ mặt trầm trọng:

“Đêm nay chúng ta sẽ tiếp làm việc mà mấy hôm trước chưa làm xong...”

Mọi người: “...”, biết là Đình Trung không có ý gì nhưng có cần phải nói một cách mờ ám vậy không?

“... Chuyện ma thì khi nào cũng có, nơi nào cũng có... Vân tiểu tử, không khéo phía sau ngươi có một ai đó đang tựa lưng vào mà ngươi không biết đấy...”

Thúy Vân đã từng thấy ma, vả lại còn từng trò chuyện với ma, không chỉ trò chuyện, còn nghe ma tâm sự, mà nói chi xa, nàng vốn đã từng là một hồn ma còn gì nên Thúy Vân khẳng định, trên đời này có ma. Biết là người ta sẽ không làm gì mình nhưng nghe Đình Trung nói thế, đầu óc cứ tê tê, da gà rờn rợn hết cả lên. Nàng kéo cao cổ áo, khép nép rúc tới sát bên người Từ Hải. Có Từ Hải ở đây, có ám cũng ám Từ Hải trước, không thèm ám nàng đâu!

Đình Trung phì cười, lại tiếp tục nói: “Cứ mỗi người kể một câu sao cho nó kinh dị nhé, ai không kể được, phạt một ly rượu!”

Mọi nhiệm vụ đã hoàn thành xong, đang trên đường về nhà nên mọi người không ngại say xỉn, ai ai cũng nhiệt tình đồng ý. Câu chuyện được bắt đầu từ Đình Trung: “...Ngày xưa, ở ven bờ biển nọ, có một ngư dân trẻ tuổi. Hắn ta có một cô vợ hết sức xinh đẹp, cuộc sống tuy vất vả nhưng rất hạnh phúc!”

Tên Dương Tử kì cục trề môi một cách cực kì chán ghét: “Lại nữa, tại sao nhất định phải là một cô vợ xinh đẹp mà không phải là một tên tướng công cực kì vạm vỡ lực lưỡng? Ta không hiểu nổi các huynh, cái đám phụ nữ ghê tởm ấy thì có gì để mà chạm vào?”

Mọi người dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dương Tử, Lưu Ba đại thúc giữ bánh lái đằng kia không thèm nể mặt hắn mà cười sảng sặc đến nỗi nước mắt chảy ra: “Có nhiều thứ mà người không có ấy chứ! Hôm nào anh em cho thằng nhóc Dương Tử này đến kĩ viện một đêm đi! Ha ha!”

Đình Trung nổi điên vung tay đấm cho Dương Tử một cái nổ đom đóm, Dương Tử tức lắm nhưng không dám ra tay đấm lại, nói sao thì nói, ở đây Đình Trung vẫn có chức vụ cao hơn, hắn nào dám, đành nuốt nước mắt lại, dùng đôi mắt đáng thương nhìn Từ Hải, vừa nhìn sang đã thấy Từ Hải đang cười rạng rỡ, một tay quàng qua vai cái tên Vân Du ẻo lả, hai người dựa sát vào nhau, hắn tức muốn sôi gan, hận không thể quăng Thúy Vân xuống biển cho cá mập xơi. Đình Trung khiến cho Dương Tử im miệng xong mới quay sang kể tiếp: “... Một ngày kia, người chồng phải ra khơi đi đánh cá, nào ngờ lần đi đó mất hơn một tháng. Người vợ ở nhà trông ngóng tin chồng, tới khi thấy hắn ta về thì vui mừng khôn siết, hai vợ chồng quần quít với nhau không thôi. Buổi tối, lúc người chồng nằm bên cạnh vợ mình, bất chợt cô ta nghe thấy có tiếng động lạ bên ngoài nhà tranh nên đi ra ngoài xem sao, vừa ra đã phát hiện ra mọi người dân chài xung quanh đang

đứng đông nghệt bầu quanh một thứ gì đó vừa dạt vào. Người vợ tò mò đi theo xem thì...”

Đình Trung kéo dài giọng nói ra, âm thanh càng lúc càng nhỏ xuống: “...Hồi ôi, kia là xác của chồng cô ta cùng chiếc thuyền đã bị sóng đánh nát vụn. Không hiểu sao vẫn có thể dạt được về nơi đây....”

Thúy Vân hít sâu một hơi, quả thật nghe có hơi sợ hãi, Từ Hải lại tỉnh queo. Hoạn Thư trầm ngâm suy nghĩ, Trần Đông thì gãi gãi chớp mũi, tay nghịch cây quạt bảo bối của mình. Cái tên Đình Trung này chỉ lừa được người ta lần đầu thôi, nghe mãi thấy bình thường chết đi được!

“Người vợ vì quá sợ hãi nên đã bỏ chạy luôn trong đêm đó, còn hồn ma người chồng vẫn cứ quần quanh bên bờ biển, gọi tên vợ mình... Dương Tử, Dương Tử...”

Dương Tử nhảy dựng lên, quát: “Cái tên khốn nạn nhà ngươi, ngươi lại bịa ra cái rắm gì đấy, thôi hoặc, có đổi tên đi hay không, ai là nương tử...”, nói nửa chừng lại nghiệm ra gì đó, không vung tay đánh Đình Trung nữa mà vuốt ve dỗ ngọt: “Ấy, thế tên tướng công ấy có dễ nhìn không? Xấu là không được làm chồng của ta đâu nhé!”

Thúy Vân cùng Hoạn Thư đổ mồ hôi hột lén đưa mắt nhìn nhau, dù sao Thúy Vân đã từng thấy Đình Trung cùng Trọng Nghĩa trước kia tình cảm thế nào rồi nên còn đỡ, chỉ có mình Hoạn Thư choáng váng. Hoạn Thư nhìn một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Trần Đông, ý mang theo vẻ nghi ngờ.

Ngồi bên cạnh Đình Trung là Dương Tử nên đương nhiên tới lượt của hắn. Hắn ta suy nghĩ một hồi, không hiểu sao quyết định thổi tắt luôn ngọn đèn dầu trên tay Đình Trung. Xung quanh tối đen như mực, Thúy Vân không nhìn thấy gì cả, chỉ có ánh trăng mờ mờ khiến nàng xác định được vẫn còn người ở đó thôi chứ còn rõ từng mặt thì không thấy, may là Từ Hải

vẫn cứ nắm tay Thúy Vân mãi không buông nên nàng mới an tâm phần nào.

“Người đàn bà bội bạc ham sống sợ chết kia sau khi bỏ chạy được một ngày một đêm thì phát hiện ra mình đã bị lạc sâu vào trong rừng, lúc ả ta sắp chết thì được mấy tên sơn tặc trên núi cứu sống. Thế là ả ta trở thành vợ lẽ của tên thủ lĩnh trên núi ấy. Sống như vậy một thời gian, tên thủ lĩnh đem lòng yêu một tên sơn tặc dưới trướng...”

Mọi người: “...”, sao cái tên này đi đâu hănn cũng cứ thích làm quá lên thế vậy?

Dương Tử đương lúc hăng máu nên mặc kệ mọi người, mồm cứ thao thao: “Đương nhiên hănn bỏ rơi ả ta rồi! Xong rồi, tới Trầm Kha đại ca đây!”

Trầm Kha đập cho Dương Tử một cái: “Tên khốn này, người dẫn dắt như thế bảo làm sao ta kể tiếp được?”

Nhưng luật là luật, không kể sẽ phải uống rượu phạt, mà rượu rất nặng, uống vào chỉ sợ lại có chuyện thất lễ xảy ra. Khó lắm mới thấy được một cô nương đặc biệt như Hoạn Thư, làm sao mà mất mặt trước người ta được cơ chứ! Thế là có chết Trầm Kha cũng phải kể tiếp câu chuyện: “Hănn yêu... một tên sơn tặc dưới trướng, tuy nhiên, sau một thời gian ăn nằm cùng nhau, hănn mới nhận ra, tên kia không sanh con cho hănn được, nên hănn lại rước cô ả kia quay về.”

“Cô nàng kia phát hiện thủ lĩnh sơn tặc không yêu mình nên trốn về nơi cũ...”

“Về đến đó, cô ta phát hiện ra xung quanh đã không còn ai...”

“Hồn ma người chồng vì không tìm được vợ mình nên nổi điên, nhập vào một con cua biển...”

Mọi người: “...”

Người ngồi bên cạnh cái tên vừa kể kia chịu không nổi, lại phải đứng dậy đập hân: “Cái con mẹ nhà người, sao lại nhập vào con của biển, con của biển rồi kết cục là bị cho vào nồi à?”

“Đừng, Lý huynh đệ, người đánh nhẹ thôi, ta thích ăn cua a, á ~~~~~!!”

“Rồi, rồi, nhập vào con gấu, được chưa?”

“Đau, á á, người làm cái gì vậy?”

“Đồ ngu nhà người, gấu nào sống trên bờ biển?”

“Gấu trên rừng xuống, người còn đánh nữa ta bẻ răng người.”

“Á à, lão tử thách người dám không đấy!!!!”

Mặc kệ hai tên đó túm áo nhau lôi ra góc đánh một trận, người ngồi kế bên nhàn nhạt kể tiếp: “Nhập vào con gấu thành tinh rồi hóa thành yêu quái...”

“Yêu quái giết sạch những người sống ở nơi đó”

“Lúc người vợ vừa trở về nơi cũ chỉ thấy một mảnh tang hoang, yêu quái xuất hiện, bắt người vợ đem về hang ổ của mình, cốt muốn ăn thịt người vợ...”

Mọi người nhìn sang chỗ Thúy Vân, Thúy Vân chớp mắt mấy cái, gãi gãi đầu, thật sự không biết phải tiếp theo cái cốt truyện này thế nào cho phải! Nàng ngượng ngùng nói: “...Nhưng mà yêu quái nhận ra đây là người thương của mình... Hẳn thả cô gái ra ngoài, chỉ bảo cô gái hãy đi đi...”

“Này, cái thể loại tư duy gì vậy? Thứ như ả ta phải bị ăn thịt mới đúng chứ?”

Do mọi người ở đây hầu hết là cướp cạ trên biển nên tư duy không được nhân hậu giống người sống lâu năm trên đất liền giống Thúy Vân, thành thử ra ai cũng nhìn nàng chăm chăm. Thúy Vân bị nhìn tới sượng cả mặt, lí rí giải thích: “Hắn ta yêu vợ mình như thế, làm sao nỡ ăn thịt cô ấy được? Ăn xong hắn lại còn đau khổ hơn...”

Mọi người có vẻ tạm chấp nhận, gật gật đầu, cho qua. Ngồi bên cạnh Thúy Vân đương nhiên là Từ Hải.

“... Người vợ biết đó là chồng của mình, sau đó lại biết vì mình mà hắn ta thành ra như thế nên bi thương quá, nhảy xuống biển tự vẫn.”

Mọi người vuốt mồ hôi hột nhìn Từ Hải, nghe Từ Hải kể chuyện xong, ai cũng vỗ tay rào rào tán dương không ngớt mặc dù Thúy Vân cảm thấy nó lằng xẹt @@, cơ mà ai nấy vỗ tay nhiệt tình quá, nàng cũng vỗ!

Xoay theo vòng thì đến lượt Hoạn Thư. Hoạn Thư nghĩ ngợi này giờ, cảm thấy đã đến lúc mình lên tiếng nên vẻ mặt có vẻ khá nghiêm túc: “Trước khi tiếp tục câu chuyện, ta có những nhận định như sau.”

Mọi người đóng tai nghe.

“Chuyện hồn ma người chồng quay lại, tạm chấp nhận, nhưng chuyện một cô nương yếu đuối làm sao mà bò lên tận trên núi được? Đó là chưa kể chẳng lẽ vừa gặp đã yêu và chấp nhận sống cùng tên sơn tặc kia? Chưa hết, nếu đã bỏ trốn từ trên núi xuống, phải đi nơi khác ngay, ai đời nào sợ ma lại quay về nơi biết chắc chắn có một con ma ở đó?”

Mọi người: “...”

Hoạn Thư hào hùng kết luận: “Đây là một câu chuyện nhảm nhí không có hồi kết! Do đó, ta không thể tiếp tục được.”

Đình Trung ngệt mặt méo mồm nhìn Hoạn Thư, quần chúng tướng cướp sững sờ không khép lại được mồm, còn Hoạn Thư thì khá tự tin vào nhận định của mình. Thúy Vân đen mặt nói với Hoạn Thư: “Thư tử tử, dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi thôi mà...”

“Không nói nhiều, nếu không kể tiếp được thì phải chịu phạt!”

“Được, phạt thì phạt!”

Hoạn Thư bê ly rượu to lên, ngừng cao đầu mà uống, chốc lát đã cạn sạch. Tửu lượng của Hoạn Thư khá tốt, Thúy Vân đã sớm biết điều đó, có chuyện sau khi uống rượu xong Hoạn Thư như thế nào, chỉ có Trần Đông thấu hiểu. Hoạn Thư uống được một chén lại đòi uống tiếp chén thứ hai, chẳng mấy chốc một vò rượu lớn đã bị uống hơn phân nửa. Mọi người sững sờ há hốc mồm không thể tin được. Một cô nương thế kia, lại thế kia...

Chuyện đâu dừng lại ở chỗ Hoạn Thư uống rượu là xong, nàng ấy uống xong lại rút gươm nháo cho một trận, đánh đấm trên thuyền chán, Hoạn Thư kéo Thúy Vân lại, mặt đỏ phừng phừng:

“Thúy Vân, ta vừa mới biết một bí mật khá là thú vị của người này!”

Nghe Hoạn Thư gọi tên thật của mình, Thúy Vân ngạc nhiên không thôi, chưa kịp hỏi vì sao Hoạn Thư biết thì đã nghe nàng ấy gọi to: “Tử Hải, Tử Hải, người mau lại đây xem này!”

Ban đầu Thúy Vân không hiểu, càng về sau càng không hiểu, tới lúc hiểu thì cũng đã quá muộn rồi.

TÔM một tiếng, nước biển lạnh thấu xương dâng lên tận khoang mũi, Thúy Vân vùng vẫy một hồi rồi ngất lịm đi...

#Phù phù, mỗ quay lại rồi đây cả nhà!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện 6

Hoạn Thư uống hơn nửa vò rượu to, trên tay vẫn không chịu buông bầu rượu nhỏ xuống mà cứ lắc lắc liên hồi. Nàng giắt bầu rượu hồ lô bên hông mình, rút kiếm ra chĩa thẳng vào mặt Trần Đông mà hô to: “Trần Đông, lần trước tí thí thua người, lần này thì đừng hòng bốn cô nương nhường nhịn người nữa nhé!”

“Sặc!”, Trần Đông đang đứng gần đó nghe Hoạn Thư bảo với mình như thế thì phát sặc, ho khụ khụ không dứt. Chúng cướp biển trên tàu thấy phong thái của Hoạn Thư thì vỗ đùi khen ngợi không dứt, miệng la tốt tốt, sau đó ngồi dàn đội hình chờ nhìn cảnh tượng máu chảy đầu rơi sắp tới, dường như không có vẻ gì là lo lắng hay sợ hãi cả.

Trần Đông định lên tiếng ngăn cản Hoạn Thư lại, nào ngờ Hoạn Thư nói là làm, tung người nhảy tới chỗ Trần Đông đang đứng mà đâm đá thật. Lần này đúng là nàng không hề nương tay, chiêu thức bay bay lượn lượn, Thúy Vân nhìn không rõ nên chỉ thấy Trần Đông khéo léo tránh né, vừa né vừa cố khuyên nhủ: “Hoạn Thư, nàng say rồi thì nghỉ ngơi đi!”

“Say cái con mẹ nhà người! Hây!!!”

Một kiếm bổ tới, Trần Đông dứt khoát chạy, không đánh nữa. Đám đông ngồi phía sau đang hò reo cổ vũ, thấy Trần Đông chạy về phía này thì ai cũng la hoảng lên chạy theo. Nãy giờ Hoạn Thư ra toàn sát chiêu với Trần Đông, bây giờ mà Hoạn Thư lại đây thật chắc thủ tiêu luôn bọn họ mất.

Trần Đông bỏ chạy, đương nhiên Hoạn Thư không tha, đuổi theo sát nút. Nàng leo lên trên lan can gỗ của tàu đứng, tay chống nạnh bên hông: “Trần Đông, ta xem người trốn ở chỗ nào nhé, giỏi thì trốn luôn đi!”

Ngay lúc này, tàu nhẹ lắc lư một cái khiến Hoạn Thư chao đảo đứng không vững, nguy cơ rơi xuống biển là rất cao. Trần Đông hốt hoảng từ trên cột buồm nhảy xuống tóm lấy Hoạn Thư kéo ngược lại, chân nàng chưa kịp chạm đất, kiếm đã kề sát bên cánh tay Trần Đông. Hoạn Thư cười ha ha: “Sao hả, có nhận là mình thua hay không?”

Từ Hải cười to: “Trần Đông thua Hoạn Thư cô nương rồi! Cô nương tha cho hắn đi!”

Tiết mục kể chuyện đêm khuya nhờ có Hoạn Thư mà giải tán sớm, ai làm việc nấy, Từ Hải cùng Trần Đông phải đi họp bàn gì đó, Thúy Vân cùng Hoạn Thư không để tâm, chỉ yên lặng đứng trên tàu ngắm nhìn cảnh biển đêm. Trăng trên cao hắt ánh sáng xuống biển tạo nên những vệt dài như được dát bạc trải dọc tới tận chân trời. Tầng thanh gió mát thế này, đúng là không cảnh hữu tình! Biển hôm nay rất êm, chốc chốc tàu mới lắc lư vài cái nhưng rất nhịp nhàng. Thúy Vân nhắm hờ đôi mắt thì bị Hoạn Thư gọi dậy: “Này, tiểu tử, uống rượu với ta đi!”

Thấy Thúy Vân e ngại không dám uống, Hoạn Thư khẳng định: “Không có say đâu! Rượu này khá nhẹ mà!”

“Thôi, ta không uống được đâu!”

“Ta bảo này, thử nghĩ tới chuyện gì buồn thật là buồn xem! Đang buồn như thế lại uống rượu vào...”

Gì chứ chuyện buồn thì Thúy Vân nàng không thiếu, chẳng mấy chốc, đôi mắt đã tiu nghiu lại. Hoạn Thư biết ý, khá phối hợp đưa bình rượu vào, Thúy Vân ngẩng đầu uống mấy hơi, ban đầu cảm giác gắt hòng khiến nàng

hơi khó chịu nhưng càng về sau, cảm giác kia càng không còn, thay vào đó là vị cay nồng lên tận óc.

Cả hai đứng huyên thuyên nói cười. Hoạn Thư kể về ngày xưa, nàng ấy không vui, sống tốt nhưng không vui. Thúy Vân kể về chuyện của Thúy Vân, sống không tốt cũng không vui. Từ ngày trọng sinh trở lại, mục tiêu duy nhất của nàng chính là đi tìm và cứu đại tể, giờ cứu được rồi, những năm tháng sau này Thúy Vân phải sống cuộc sống của nàng thôi! Hoạn Thư nghe chuyện Thúy Vân trọng sinh trở lại thì ngạc nhiên không chớp mắt: “Người nói thật ư? Làm sao mà có thể quay lại thời điểm trước kia được cơ chứ?”

Thúy Vân chậm chậm lắc đầu, bất giác nhớ tới đứa con chưa kịp chào đời của mình. Mặc dù bây giờ không còn yêu Kim Trọng nhưng đó vẫn là con của nàng, cốt nhục của nàng...

“Ta mà có cơ hội giống người thì hay quá!”

Hoạn Thư tu một hơi cuối, uống cạn sạch vò rượu. Chưa bao giờ Thúy Vân cảm thấy phấn khích như thế này, trong người cứ lâng lâng phê phê, không phân biệt được phương hướng, khều Hoạn Thư mà cười hề hề: “Này, Thư tử tử, tử nghĩ xem, Từ Hải hử ta biết ta là nữ nhân thì sao nhỉ?”

“Ta không chắc nhé! Đẹp phút mấy thứ lễ nghĩa, yêu thì cứ làm tới đi. Có địa vị, quyền lực như Từ Hải, không biết bao nhiêu nữ tử mê đắm hử đâu! Người mà chậm chân, chỉ sợ...”

Mặt Thúy Vân căng thẳng lên, kinh hãi nhìn Hoạn Thư, Hoạn Thư cười gian: “Ta biết bí mật này của người lâu rồi, đâu cần bây giờ người nói ta mới biết, Thúy Vân nhỉ!”

Nghe Hoạn Thư biết luôn cả tên thật của mình, Thúy Vân ngạc nhiên không thôi, đầu óc lung tung bắt đầu tỉnh táo lại một chút.

“Các người ở bên cạnh nhau bao lâu rồi mà cứ ngại ngùng mãi, đến ta còn cảm thấy chướng mắt! Thế này, ta giúp hai người nhé!”

“Gì đấy! Ai mà cần tí giúp đâu!”

Bỏ ngoài tai lời nói của Thúy Vân, Hoạn Thư vẫy tay gọi to: “Từ Hải, Từ Hải, mau lại đây!”

Cảm giác bất an trong lòng dâng lên cuộn cuộn, bất ngờ Hoạn Thư thẳng tay đẩy Thúy Vân một cái, tay kia túm lấy chân nàng, hất nàng rơi tõm xuống biển. Thúy Vân nào có hay biết gì, đầu vốn đã hơi đau do uống rượu, lại thấy khung cảnh xung quanh quay vòng vòng, cuối cùng lại mát lạnh đến tận óc. Nàng bị sặc nước, lồng ngực thở không ra hơi, dù cho có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa cơ thể cũng không chịu nổi lên. Lúc Thúy Vân sắp ngất đi, Từ Hải xuất hiện.

Sau khi thổi hơi tiếp sức cho Thúy Vân, Từ Hải kéo nàng bơi lên trên mặt nước. Huynh đệ trên tàu nhanh chóng thả dây xuống kéo hai người lên, đến khi lên được trên bờ, Từ Hải lừ mắt nhìn Hoạn Thư thì nàng ta đã nhanh chân chạy trốn mất. Từ Hải đành đưa Thúy Vân về phòng của mình, vừa định thay quần áo cho nàng, Hoạn Thư đã đập cửa liên tục: “Từ đại ca, Từ đại ca, mau mở cửa!”

Từ Hải cuộn Thúy Vân nằm kín trong chăn, không vui đi ra mở cửa, có điều vẻ u ám của Từ Hải không hề khiến Hoạn Thư sợ hãi. Nàng ấy cười tươi rói: “Ta cảm thấy có lỗi với Vân Du quá nên đến xem hân ra sao rồi! Còn nữa, Trần Đông gọi huynh kìa, hình như là có thư của Thuyền chủ gửi đến!”

Từ Hải hơi lưỡng lự, Hoạn Thư chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Thúy Vân, khi này chỉ là lỡ tay nên Từ Hải đừng lo. Cuối cùng Từ Hải cũng rời đi, Từ Hải vừa rời đi, Hoạn Thư đã đóng chặt cửa, bò tới bên giường lay tỉnh Thúy Vân.

Lay mãi Thúy Vân cũng không tỉnh dậy, Hoạn Thư đành tốt bụng cởi hết mớ quần áo ướm trên người Thúy Vân xuống, thay lại một bộ khác mỏng hơn một tí cho nàng, còn tốt bụng tìm một lớp băng quấn ngực cho Thúy Vân, chỉ là hơi nói lỏng ra một chút, không chặt như ngày thường Thúy Vân vẫn tự bó. Nàng phải nhanh tay mới được, lúc Từ Hải trở về là không hay đâu! Gì thì gì chứ, để hăn tự mình khám phá ra vẫn hấp dẫn hơn là để Hoạn Thư phanh phui ra sẵn!

Lúc này Thúy Vân mới tỉnh dậy, thấy Hoạn Thư đang cong mắt cười với mình, nàng choáng váng, hơi rượu trong đầu vẫn còn nguyên đấy. Nàng khó hiểu: “Thư tí tí, tí đang làm gì vậy?”

“Thay quần áo giúp người thôi”

Hoạn Thư thở dài, buồn bã khổ sở: “Trong suốt thời gian qua Từ Hải đáng thương lắm rồi, người đừng có hành hạ hăn nữa! Cũng tới lúc cho hăn biết hăn là nam nhân bình thường đi! Ta thấy hăn yêu người lắm á!”

Thúy Vân nửa tỉnh nửa mơ, lơ ngơ ngệt mặt ra nghe Hoạn Thư dạy bảo cái chuyện đáng xấu hổ kia một cách vắn tắt nhất có thể, đoạn, tông cửa chạy mất, lúc Từ Hải quay trở lại phòng, đã thấy bộ dáng quỵến rũ của Thúy Vân ngồi trên giường, người quấn chăn bông, ngây ngô nhìn hăn.

Hoạn Thư... không phải dạng vừa đâu!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 79+2

Thúy Vân ngồi rên hừ hừ trên giường, cả người quần một cái mền bông dày, tóc vẫn còn ướt sũng bết chặt vào nhau. Từ Hải đang ngồi phía sau Thúy Vân, tay cầm khăn lau tóc cho nàng. Thúy Vân run run mắt Hoạn Thư: “Biết mình uống rượu vào sẽ gây họa, vậy mà vẫn cứ uống...”

Từ Hải cười nhẹ một tiếng, dường như không có ý kiến gì. Tóc của Thúy Vân rất dày lại dài nên lau thì không biết khi nào mới khô, nàng xột Từ Hải, thế là quay lại giữ chặt tay không cho hấn lau nữa.

“Quá nửa đêm rồi, huynh nghỉ ngơi đi, tóc ta cứ để đấy, một lát cũng sẽ khô!”

Một tay Thúy Vân thò ra bắt lấy tay Từ Hải, bàn tay nhỏ bé trắng hồng so với làn da ngăm đen của Từ Hải càng nổi bật lên, cả người cứ rúc vào chăn bông, tóc ướt rũ nhẹ xuống, Từ Hải càng nhìn càng thấy yêu không hết, nhìn không được cọ cọ mặt mình vào gò má mũm mĩm của Thúy Vân. Nàng nhân lúc hấn không để ý mà cướp lấy cái khăn trên tay Từ Hải, ấn hấn nằm xuống, bản thân mình thì trèo lên người hấn, tư thế hơi bất nhã nên Từ Hải tròn to mắt nhìn nàng, lắp bắp kinh hãi: “Vân Du, người làm cái gì vậy?”

Đáp lại câu hỏi của Từ Hải là sự im lặng của Thúy Vân. Nàng chăm chú nhìn chăm chăm vào Từ Hải, bàn tay nhỏ bé chậm rãi vuốt ve khắp khuôn mặt vuông vức nghiêm nghị rất đối thân thuộc kia khiến Từ Hải đang nằm bên dưới nín cả thở, tim đập ình ịch.

Hai cánh tay nhỏ dừng lại trước ngực Từ Hải, Thúy Vân mím chặt môi, hít sâu vào một hơi: “Từ Hải, ta trở thành người của huynh nhé!”

Bên trong phòng không có tiếng động, chỉ nghe tiếng rì rào của sóng biển đang đập vào mạn thuyền, chốc chốc con thuyền lại hơi nghiêng sang một bên.

Từ Hải co chân giật lùi người lại, Thúy Vân lại không cho, bấu chặt Từ Hải hơn khiến hắn không thể cử động. Từ Hải như không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, chỉ thấy hắn thộn mặt ra thật lâu, đầu ngheo sang một bên, lớp áo bên ngoài bị Thúy Vân cởi xuống lúc nào cũng không hay, tới khi nhận ra thì lúng túng không giữ áo lại được.

Ba lớp áo của Từ Hải, Thúy Vân đã cởi xuống một cái ngoài cùng, lớp thứ hai đang bị nàng dày vò, lớp nội y trong cùng may mắn còn nguyên vẹn. Từ Hải chống cự tới cùng, dùng sức giữ chặt hai tay Thúy Vân lại mới thấy tiểu tử này có chút kì lạ, dường như nói nhiều hơn mọi hôm, trên người lại toát ra mùi rượu, không lẽ khi này uống rượu?

Tay Thúy Vân bị nắm đau nên nàng khóc, nước mắt chực rơi ra, Từ Hải vội buông tay, tay vừa được buông, Thúy Vân đã nhảy bổ lên người Từ Hải ngồi lại, tiếp tục lột áo hắn. Không cho Từ Hải kháng cự, Thúy Vân ép người xuống hôn lên môi Từ Hải, trong lúc hôn còn thô bạo cắn hắn đến chảy máu, cắn xong lại nhẹ nhàng mút lấy. Lúc Thúy Vân buông Từ Hải ra, mặt hắn đỏ lựng, còn Thúy Vân hài lòng gật gật đầu.

Đầu Từ Hải dựa hẳn vào hõm vai của Thúy Vân, người nàng hơi cứng đờ, cái tay đang nắm tay Từ Hải giữ nguyên như vậy, không khí có hơi mờ ám. Giọng Từ Hải hơi khàn khàn, Thúy Vân cũng không rõ vẻ mặt hắn như thế nào, chỉ nghe hắn hơi ấp úng: “Người bị làm sao vậy? Sao lại muốn thành người của ta?”

Thúy Vân đẩy đầu Từ Hải ra, trong đôi mắt xinh đẹp chứa chan tình cảm: “Người ta yêu huynh mà...”

Đầu Từ Hải ồng lên một cái, choáng váng. Vốn hần chỉ cần tiểu tử này có chút tình cảm với hần là đủ rồi, nào ngờ tiểu tử này lại...

Từ Hải cắn chặt răng, gằn giọng hỏi, áp chế cảm giác lâng lâng hạnh phúc trong lòng lại: “Người đã suy nghĩ kĩ chưa? Chúng ta...”

Không cho Từ Hải nói hết, Thúy Vân lại dùng sức ôm ngang lấy người Từ Hải mà vật hần ngã ra giường, tay túm lấy lưng quần Từ Hải, bỏ qua giai đoạn, không thèm lột áo nữa. Từ Hải khổ sở giữ lấy lưng quần không cho Thúy Vân lột ra, dây đai trên áo bào do không chịu được sự thô bạo của Thúy Vân đã sớm tuột xuống, vật áo mở rộng, không có thứ gì cản trở, Thúy Vân sòng chét túm ống quần Từ Hải, giật mạnh ra, tới lúc thành công rồi nàng lại sừng sốt: “Vẫn còn á? Vậy thì tiếp tục lột!”

“Vân Du, ngừng tay, người đang làm cái gì vậy?”

Khung cảnh trên giường rất hỗn độn, Từ Hải nửa nằm nửa ngồi, một tay giữ cái quần cuối cùng trên người, tay kia kéo tay Thúy Vân, vật áo mở rộng lộ ra lồng ngực rắn chắc. Thúy Vân không cử động được thì liều mạng chống cự, vùng vẫy liên tục, cả người bức bối nhất định không chịu đầu hàng, tới khi Từ Hải ôm chặt nàng vào lòng mới ngoan ngoãn nằm yên.

Mặt Từ Hải nóng ran lên, môi mím chặt, mắt hơi mở lớn, lấy hết dũng cảm mà ngóc đầu dậy nhìn chăm chăm kẻ đang ngồi trước mặt mình: “Chúng ta... chúng ta... chuyện đó... Lần đầu hơi khó chịu, sau đó sẽ không sao...”

“Gì mà khó chịu, Từ Hải, huynh nói nhiều quá!”

“Vân Du, người có chắc là muốn như vậy không?”

Thúy Vân rúc vào người Từ Hải, tựa đầu vào lòng hắn, gật gật. Nàng mơ mơ màng màng nhớ tới kiếp trước, nhớ tới vài chuyện không vui của mình, cảm giác buồn bã dâng lên khiến Thúy Vân lặng lẽ rơi lệ: “Từ Hải, ta muốn có con...”

Mặt của Từ Hải bây giờ chỉ có thể dùng mấy chữ “hồng rực rỡ” mà hình dung. Hắn ôm Thúy Vân trong lòng, vỗ vỗ lưng nàng, giọng nói có hơi bất lực: “Vân Du, ta và người đều là nam nhân, người cũng hiểu rõ mà...”

Lúc này Thúy Vân ngáo đá mới sức tỉnh ra, dường như tới tận bây giờ Từ Hải vẫn chưa biết thân phận thật của Thúy Vân thì phải? Nghĩ nàng là nam nhân, vậy chẳng lẽ hắn định...

Khóe môi Thúy Vân giật giật, đầu óc dần tỉnh táo lại, bắt đầu nghịch ngợm muốn chọc ghẹo Từ Hải thêm một hồi nữa. Nàng cười nham nhở: “Vậy bắt Trần Đông cưới vợ sinh con đi, chúng ta bắt con hắn về nuôi! Huynh chịu không!!!”

Từ Hải phì cười, yêu thương vuốt gò má bầu bĩnh của Thúy Vân: “Được, người muốn gì cũng được!”

“Thật sự không hối hận chứ?”

“Thật!!”

Sau một hồi suy nghĩ, Từ Hải không ngượng nữa, giọng nói dứt khoát hơn nhiều, đẩy Thúy Vân ngã xuống giường, mình thì chặn lên không cho nàng ngồi dậy hay đổi ý bỏ trốn: “Người không cần sợ, lên trên giường rồi sẽ không có ai kì thị đâu, ở đó mọi người suy nghĩ rất thoáng...”

Thúy Vân dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt như người sắp chết vì ngượng của Từ Hải, lại nhìn tới tư thế bây giờ của hai người, không khỏi thở dài. Tên Từ Hải này có phải ngốc quá rồi hay không? Bây giờ Thúy Vân không

sợ Thúy Kiều, nàng xác định rõ nàng yêu Từ Hải rồi đương nhiên sẽ không để hấn chết, càng không thể để hấn vào tay người khác, chưa kể là Từ Hải cũng yêu nàng mà!

Sớm muộn Từ Hải cũng sẽ biết sự thật, chỉ là bây giờ nàng cứ muốn trêu chọc Từ Hải! Vui chết đi được!

Thúy Vân không chờ Từ Hải nữa mà chủ động kéo đầu hấn xuống, nhè nhẹ hôn lên môi hấn. Ban đầu chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua, càng về sau nụ hôn càng mãnh liệt. Từ Hải hôn đến khi Thúy Vân thở không nổi mới thả nàng ra. Thúy Vân hít lấy một hơi sâu, tay ôm cổ Từ Hải, bây giờ lại tới lượt nàng vùi cả mặt vào cổ Từ Hải, hơi thở vì nụ hôn khi này mà vẫn chưa ổn định được, lồng ngực cứ nhấp nhô lên xuống.

Cảm thấy vẫn sợ, sợ tiểu tử này sẽ đổi ý nên Từ Hải lại hỏi: “Chúng ta... có thể chứ?”, đến nỗi Thúy Vân còn phát bực. Từ sau cái hôm năm mớ thấy Từ Hải chết, Thúy Vân nhận ra, nếu Từ Hải chết thật, khi ấy nàng không biết nàng sẽ sống như thế nào nữa. Ngay cả bây giờ xa Từ Hải nàng còn không nở, huống gì...

Lớp áo ngoài của Thúy Vân bị kéo xuống, Từ Hải đặt lên cổ Thúy Vân một nụ hôn khiến cả người nàng cứng lại, gương mặt vẫn không lộ ra ngoài, tay bấu chặt áo của Từ Hải.

Mọi chuyện vẫn tiếp diễn theo một cái trình tự hết sức tự nhiên, cho đến khi áo của Thúy Vân bị cởi xuống hết, Từ Hải lại phát hiện ra ngực của nàng quấn một lớp băng dày. Tưởng Thúy Vân bị thương mà giấu mình, Từ Hải vội gỡ lớp băng kia xuống, mỗi một vòng băng được gỡ ra, lồng ngực Thúy Vân lại nhẹ đi. Vòng băng cuối cùng rơi xuống, Từ Hải đực mặt hồi lâu, nhìn mớ vải trên tay mình, sau đó lại nhìn người trong lòng.

Thúy Vân bên kia cũng không yếu thế, người Từ Hải cũng đã bị nàng dày một cách trần trụi, cứ rờ tới rờ lui, lộ ra vòm ngực rắn chắc màu đồng

của Từ Hải. Từ Hải kéo Thúy Vân ra, không cho nàng lẩn trốn nữa thì phát hiện ra gương mặt Thúy Vân bây giờ hây hây hồng, mắt cong lên cười cười với Từ Hải.

“Vân Du... người... là...”

Thúy Vân tỉnh queo gật đầu: “Là nữ nhân!”

Đúng như nàng tưởng tượng, cái vẻ mặt này của Từ Hải đáng yêu chết đi được. Ánh mắt hần dại ra, há hốc kinh ngạc, mắt cứ trợn ngược lên nhìn Thúy Vân không dứt.

Điều Thúy Vân không thể ngờ tới chính là Từ Hải không nói không rằng, ngồi bất động hồi lâu, tiếp theo chầm chậm mặc lại quần áo cho Thúy Vân, chỉ là lớp vải bằng ngực kia bị hần ném xuống sàn. Sau khi mặc lại hết quần áo cho Thúy Vân, Từ Hải cũng khoác lại áo, sau đó nhẹ nhàng đặt Thúy Vân nằm xuống, đắp chăn lên cho nàng, đoạn, bước ra ngoài.

Đến lúc nằm xuống giường, Thúy Vân vẫn chưa hoàn hồn.

Hần... phản ứng thế này là sao?

Từ Hải bước mấy bước ra tới cửa phòng đã nghe tiếng nghiêng răng của Thúy Vân: “Từ Hải, người đứng lại đó...”

Đúng là Từ Hải đứng lại, một bước cũng không đi nhưng lưng vẫn đưa về hướng của Thúy Vân. Dường như nàng hiểu ra chuyện gì đó, cảm giác tủi thân cứ ập tới không dứt được, càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt bắt đầu ứa ra.

“...Lúc nghĩ ta là nam nhân thì đòi làm chuyện xấu xa với ta, bây giờ biết ta là nữ nhân, cái gì huynh cũng thấy cả rồi, vậy mà huynh dám...”

Thúy Vân nấc lên, nói không ra hơi, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập không thông của nàng. Từ Hải siết chặt nắm đấm, nhất định không quay đầu lại. Thúy Vân còn tủi thân hơn nữa, nàng hu hu khóc: “Tên khốn nạn huynh, nếu hôm nay bước chân ra khỏi nơi này thì đừng bao giờ nhìn mặt ta nữa!!”

Không thể phủ nhận, lời hăm dọa này của Thúy Vân rất hữu hiệu. Từ Hải quay lại thật, hần khó khăn bước tới bên giường, thấy nước mắt Thúy Vân cứ thay nhau lăn xuống như thế, trong lòng còn khổ sở hơn Thúy Vân vạn lần. Thúy Vân hất cánh tay muốn lau nước mắt trên mặt mình của Từ Hải ra, trợn mắt trừng hăn, mắt càng mở to, nước mắt rơi càng nhanh.

“Ta...”

“Ta cái gì? Thấy ta không phải nam nhân nên người hối hận rồi phải không? Tức giận lắm đúng không? Vậy thì thả ta về đi, quay lại đất liền, ta tự tìm được đường về...”

Nàng nghẹn lại: “Từ Hải đáng chết, không có huynh ta vẫn sống tốt, hu hu...”

Thúy Vân bưng mặt khóc, Từ Hải không còn thời gian để nghĩ ngợi nhiều, ôm nàng vào lòng rồi siết chặt lại, dỗ dành: “Ngoan, ý ta không phải như thế!”

Thúy Vân vùng vẫy bắt hăn buông tay, Từ Hải không buông, nàng tức giận cắn vào bắp tay hăn một cái bật máu. Từ Hải bị đau vẫn không buông ra, vòng tay còn siết chặt hơn, điều này càng làm cho Thúy Vân tức giận: “Khi này định bỏ ra ngoài cơ mà, bây giờ ở đây ôm ta làm cái gì? Người chê ta không phải nam nhân mà...”

“Đồ ngốc, khi trước ta không biết người là nữ nhân...”

“Bây giờ biết là nữ nhân rồi sao lại bỏ đi? Người chê ta cái gì?”

“Ta...”

“Đừng có ngại biện, ta đây không muốn nghe, bây giờ người muốn đi đâu thì đi đi.”

Giọng Thúy Vân lạnh như tiền, không biết là đang giận hay đang bình thường, chỉ thấy giọng đều đều không cảm xúc, gương mặt lạnh tanh, đôi mắt âm u khá đáng sợ.

“Nàng là nữ nhân, làm sao ta có thể làm vậy với nàng?”

Nghe Từ Hải nói xong, một tia sét xẹt ngang qua đầu Thúy Vân đánh tan mọi vọng tưởng về tình yêu tươi sáng giữa nàng và Từ Hải. Hắn không thể... với nữ nhân, vậy hắn thật sự chỉ có thể... với nam nhân?

Vẻ mặt của Thúy Vân nói lên tất cả, Từ Hải thật sự hận không thể bóp chết nàng.

“Ý ta là ta cùng nàng chưa cưới chưa hỏi, nếu như vậy thiên hạ sẽ chê cười gia đình nàng, có hiểu hay không?”

Nghe tới đây, Thúy Vân mới có thể thở ra một hơi. Đạo này đi cùng bọn Đình Trung mãi, thành thử ra nhìn đâu cũng liên tưởng được... Tuy Từ Hải giải thích như vậy nhưng Thúy Vân vẫn không tin lắm, nàng nhú chặt mày lại: “Liên quan gì? Ta đây đồng ý là được, đã vậy chúng ta tiếp tục đi.”

Lần đầu tiên thấy Thúy Vân chủ động một cách táo bạo như vậy, Từ Hải vội giữ chặt tay không cho nàng làm bậy, khổ sở nói: “Lỡ đâu gia đình của nàng...”

Tay Thúy Vân bịt miệng Từ Hải lại rất đúng lúc, ánh mắt lấp lánh như sao, chắc nịch cong mắt hăm dọa: “Ta quyết định là được rồi, đừng có nói nhiều, hôm nay huynh không muốn, ta càng muốn!”

“Danh tiết của một nữ nhân quan trọng như thế nào, làm sao lại tùy tiện được! Khi nào gặp được song thân của nàng, nếu bọn họ đồng ý, chúng ta mới...”

“Bọn họ không đồng ý thì sao?”

Từ Hải thở dài thườn thượt: “Nàng không cần nghĩ nhiều, mọi việc vớ để ta lo là được rồi!”

Thúy Vân hừ một tiếng, quay mặt vào trong năm, mặc kệ cho Từ Hải lay như thế nào cũng không thềm nhìn tới hắn, được một lúc thì siêu lòng, mím môi cảnh cáo Từ Hải: “Bây giờ có còn yêu ta không?”

Từ Hải phì cười, tay kéo Thúy Vân lại ôm vào lòng, nhẹ xoa lưng cho nàng: “Có!”

“Nam cũng yêu, nữ cũng yêu, cuối cùng huynh yêu ai?”

“Ha ha, Vân Du, nam hay nữ gì chẳng phải vẫn là một người sao!”

Thúy Vân ngẩn ra, ngẫm lại mới thấy đúng là nàng suy nghĩ không tới, này giờ chỉ toàn hành hạ Từ Hải, môi bên lên nở nụ cười, tay vòng xuống ôm thắt lưng Từ Hải, đầu dụi dụi vào đấy. Từ Hải thấy nàng chủ động bám riết lấy mình như thế thì vui phơi phới, tay vuốt vuốt lọn tóc của Thúy Vân.

“Nhưng mà... chúng ta ở cùng một phòng thế này có làm sao không?”

Thúy Vân chán nản đập cho Từ Hải một cái, trề môi: “Cứ như ngày trước chưa từng ở cùng phòng ấy, ở cùng phòng có là cái gì, huynh với ta còn ngủ chung một giường.”

Nàng chịu không nổi, ngồi phắt dậy, túm lấy cổ áo của Từ Hải mà kéo: “Huynh đường đường là lãnh đạo cướp biển, vì có gì cứ lẳng nhăng như nữ

nhân vậy?”

“Ta không muốn nàng bị thiệt thòi mà...”

“Phì!!!!”, Thúy Vân cười bất chấp vẻ mặt đen như nhọ nồi của Từ Hải. Không ngờ cướp biển mà cũng lễ tiết như thế! Quan trọng làm gì, miễn Từ Hải có yêu nàng là được rồi!

Thúy Vân lấy ngón tay chọt chọt vào lồng ngực Từ Hải, giọng nói nhỏ như mèo: “Từ Hải, ta kể cho huynh nghe một câu chuyện hơi đáng sợ nhé!”

Từ Hải ừ hử không lên tiếng, gương mặt vùi vào mớ tóc dài của Thúy Vân, mắt nhắm nghiền hưởng thụ. Thúy Vân bắt đầu bằng một câu chuyện trong quá khứ của nàng...

“Có một tiểu thư là con gái nhỏ của gia đình quyền quý, trong một lần lên chùa cùng với đại tỉ để cầu phước thì gặp được một chuyện. Đại tỉ nàng ấy bị kẻ xấu bắt đi, trong lúc cứu đại tỉ, nàng ấy gặp được một hồn ma của cô gái đã chết, bị chính người yêu của mình giết. Người yêu của cô gái kia là một kẻ buôn bán nội tạng người, giết cô ấy rồi hắt ta lại dùng băng để giữ xác của cô ấy lại...”

Từ Hải hơi sượng người lại, Thúy Vân cười thâm trong lòng nhưng vẫn tiếp tục: “Người giúp đỡ cô tiểu thư ấy chính là một vị hòa thượng! Vị hòa thượng kia rất giỏi võ công, hạ được tên giết người đang lẩn trốn sống trong chùa bấy lâu nay...”

Gác đầu lên lồng ngực Từ Hải, Thúy Vân ngược mặt lên, tùm tùm nói với hắt: “Nghe câu chuyện này có quen không hả, Minh Sơn đại sư!”

Từ Hải như không tin vào mắt mình, kéo nàng ngồi dậy, tay túm chặt lấy vai Thúy Vân, mắt trợn to lên: “Vân Du... Thúy Vân?”, chưa ngác nhiên xong đã tức giận: “Nàng nhận ra ta ngay từ đầu rồi đúng không?”

Thúy Vân gật đầu!

“Nàng... nàng...”

“Bình tĩnh nào! Khi ấy huynh nhận ra ta hay không nhận ra cũng có khác gì đâu!”

Từ Hải không vui xì mặt xuống: “Vân Du, cuối cùng nàng còn giấu ta chuyện gì nữa?”

Thúy Vân cười: “Gọi ta là Thúy Vân đi!”

Đã hơn nửa đêm, Thúy Vân cùng Từ Hải vẫn còn thức, Từ Hải yên lặng tựa vào đầu giường nghe Thúy Vân nói, Thúy Vân thì thao thao không dứt, đầu gác lên lồng ngực Từ Hải. Dường như hơi men vẫn còn trong người nên Thúy Vân nói xuyên lục địa, đôi lúc Từ Hải cũng không hiểu nàng đang nói gì nhưng vẫn cứ im lặng nghe.

“... Năm đó ta gia đình có biến, đại tì phải bán thân để có tiền chuộc phụ thân ra. Tì ấy bị người ta bán từ nơi này sang nơi khác, hầu hạ không biết bao nhiêu người, cuối cùng tì ấy gặp được một nam nhân yêu tì ấy. Thúy Kiều ấy, huynh có nhớ không? Tì ấy gặp được một người có ý chí cao lớn tựa đại dương, vững như núi, không ai lay chuyển được, không ngờ sau này người đó lại vì tì ấy mà chết... Ta đau khổ lắm, ta không muốn người ấy chết... Huynh biết không, người đó chính là huynh đó Từ Hải...”

Đây cũng chính là thắc mắc Từ Hải mang theo trong người rất lâu rồi. Từ Hải có thể khẳng định, hẳn chưa từng có ý nghĩ là yêu Thúy Kiều cô nương, vậy mà Thúy Vân cứ khẳng định bảo hai người phải yêu nhau, khi ấy nàng hành hạ cả hai không ít. Từ Hải không rõ tại sao lại có chuyện như vậy, nhân tiện lúc này Thúy Vân đang say, hỏi luôn: “Vân Nhi, tại sao nàng cứ bảo ta yêu Thúy Kiều cô nương?”

Nghe Từ Hải gọi mình thân thiết như vậy, Thúy Vân bẽn lẽn dụi dụi đầu vào lồng ngực Từ Hải: “Gì đấy, sao lại gọi là Vân Nhi! Người ta then thùng!”

“Huynh không biết cũng phải! Ta kể huynh nghe nhé, ta sống những hai kiếp người rồi đấy! Kiếp trước... kiếp này!”

“Kiếp trước?”, Từ Hải hẩn trước giờ không tin những chuyện ma quái kì lạ, chỉ là lần này do chính miệng Thúy Vân nói, chưa kể trước kia lúc lần đầu gặp ở trên chùa Hồ Bào, hẩn không thể nhìn thấy gì trong khi Thúy Vân lại có thể trò chuyện cùng hồn ma người chết, xem ra nàng không nói dối.

“Kiếp trước huynh yêu Thúy Kiều lắm, huynh bất chấp tất cả để mang lại hạnh phúc cho tử ấy!...”

Từ Hải nghĩ mình không quan tâm tới chuyện này, thứ mà Từ Hải quan tâm chính là tại sao Thúy Vân lại có thể quay lại trước kia cơ: “Vậy còn nàng, khi ấy nàng thế nào?”

Thúy Vân ngây ngốc ngồi dậy, ngẩn người, ánh mắt vô hồn khiến Từ Hải hơi hốt hoảng, vội giữ chặt lấy tay nàng: “Không nói cũng được, nghỉ ngơi một tí đi.”

Thúy Vân như vậy làm hẩn sợ.

Nàng trầm ngâm, cuối cùng vẫn kể, giọng nói hơi ảo não: “Khi ấy ta cưới Kim Trọng, là người yêu của đại tử cho trọn vẹn lời hẹn ước của hai người. Kim Trọng tốt với ta lắm, nhưng hẩn vẫn yêu đại tử, rất yêu tử ấy, sau này lúc tìm được đại tử về rồi, hai người vẫn rất yêu thương nhau. Ta có thai nhưng không chăm sóc kĩ, lại hay nghĩ lung tung nên không qua khỏi, không hiểu sao chết không chết, lại quay về mười mấy năm trước...”

Từ lúc Thúy Vân bảo nàng đã cưới một người khác, lòng Từ Hải như treo thêm ngàn cân tạ, cổ họng đắng nghét, cảm giác bất an dấy lên thật sự rất mãnh liệt.

Thúy Vân đang u sầu bỗng nhiên tươi tắn lên hẳn: “Nhưng kiếp này vui lắm nhé! Ta được học y thuật này, được sư phụ nhận làm đồ đệ này, được đi rất nhiều nơi!”

Nàng trèo lên ngòi lên đùi Từ Hải, tự vòng tay hẳn qua hông mình, cong mắt kể chuyện: “Chưa bao giờ ta ra ngoài xa như thế! Biết bao nhiêu là điều thú vị! Còn có gặp được huynh nữa! Từ Hải à, người ta thật sự rất yêu huynh!”

Trước kia Từ Hải chờ mãi cũng chỉ nhận được vẻ mặt ngốc nghếch không hiểu chuyện của Thúy Vân, hôm nay lại được tỏ tình, không phải một lần mà tận mấy lần nên Từ Hải cứ ngỡ mình đang nằm mơ, may mắn cảm giác ấm áp mềm mại trong lòng kéo Từ Hải về hiện tại để hẳn biết đây là thực. Hắn đỏ mặt không trả lời, tay vô thức ôm Thúy Vân chặt thêm một tí.

Thúy Vân cười ngất: “Huynh không được chê ta vô dụng nhé! Ta đi đủ nơi để cứu đại tử đó, bây giờ cứu được rồi, ta đi với huynh!”

“Vậy người tên Kim Trọng kia... nàng làm sao?”

Ý Từ Hải muốn hỏi, kiếp trước Thúy Vân cưới hẳn ta, còn kiếp này thì hẳn ta ra sao? Nghe câu hỏi của Từ Hải, Thúy Vân chau mày nghiêm túc trả lời: “Làm sao ta biết, chắc vẫn đang ở kinh thành cùng với cha mẹ ta!”

Từ Hải âm thầm suy nghĩ, xem ra phải giải quyết chuyện này nhanh gọn rồi, cái tên kia, càng nghĩ càng thấy không an tâm, hừm...

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Dương Tử bơ phờ vác một túi to trên vai đi xuống đất, con mắt thâm quầng trông rất đáng sợ.

“Người... đêm qua thức trắng đêm à?”

Dương Tử trề môi không trả lời Trọng Nghĩa, quay đầu lại phía sau nhìn Từ Hải cùng Thúy Vân đang ở chung một chỗ, sau đó, òa khóc. Trọng Nghĩa vỗ vỗ vai an ủi Dương Tử, quay đầu định nói gì đó với Từ Hải, vừa quay lại đã thấy cảnh tượng Từ Hải đang ôm lấy Thúy Vân trong lòng, bước từ thuyền lớn sang cầu tàu.

Bây giờ mặc kệ thằng nhóc Dương Tử khóc lóc, Trọng Nghĩa nghệt mặt dùng ngón trỏ chia vào hướng của Từ Hải cùng Thúy Vân, mồm há to hỏi không ra câu.

Trần Đông tốt bụng lên tiếng giải thích: “Người trong lòng của Từ Hải đó!”

“Vậy... Vậy... Vân Du tiểu tử... hửn, hửn ta... Từ Hải làm sao?”

Dương Tử không chịu buông Trọng Nghĩa ra, bầu vú hửn khóc lóc còn lớn hơn khi nãy nữa: “Hu hu, vốn tưởng là nam nhân thì còn cạnh tranh được chứ nếu là nữ nhân thì đệ lấy gì mà cạnh tranh, hu hu!!!”

Đình Trung không thèm bước qua tấm ván mà phi thân từ trên tàu qua tận đất liền, vừa tiếp đất đã vung tay đâm Dương Tử một cái nổ đom đóm. Dương Tử té ngồi phịch xuống đất, ngẩng đầu lên thấy Từ Hải nắm tay Thúy Vân, cúi đầu xuống tiếp tục khóc nức nở. Trọng Nghĩa được Đình Trung che chắn bảo vệ vội hỏi nhỏ hăn:

“Này, cái cô gái kia là ai vậy?”

“Ừm, nói sao nhỉ? Người nhìn nàng ta giống ai?”

Mọi người nhanh chóng chuyển hàng hóa lên trên đất liền, sau đó tàu quay đầu chạy sâu vào trong một mỏm núi đá gần đó. Thúy Vân nhìn khung cảnh núi non hùng vĩ bát ngát trước mặt mà không khỏi cảm thấy hưng phấn. Đây là lần đầu tiên nàng lên một hòn đảo nổi giữa đại dương mênh mông thế này, tuy trong lòng hơi sợ sệt nhưng...

Lòng bàn tay siết chặt tay Từ Hải lại, đi theo phía sau lưng hăn, cả người cứ khép nép như con chim non. Ở đây đa số những người ra đón Từ Hải cùng Trần Đông trở về đều là người lạ mà Thúy Vân chưa từng gặp bao giờ, chưa kể bộ dáng của bọn họ to cao hung dữ, nói sao thì nói, vẫn thấy hơi sợ. Vừa nhìn thấy người quen, Thúy Vân đã chạy tới vui vẻ cười to vỗ lên vai Trọng Nghĩa: “Này, lâu lắm rồi mới gặp lại huynh!”

Sau đó nàng còn đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng quay lại hỏi: “Thước Hỉ đâu? Muội ấy không có mặt ở đây à?”

Bây giờ Thúy Vân đã “hiện nguyên hình”, tóc được thả dài ra phía sau, trên đầu chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, sau đó dùng vải hồng buộc lại, tóc mái cũng được thả xuống trước trán trông rất sinh động đáng yêu. Quần áo đang mặc mượn của Hoạn Thư, Hoạn Thư cao hơn Thúy Vân một tí thôi chứ vóc người thì vừa y, là một bộ váy không cầu kỳ lắm, viền tay được thêu bướm bướm đang bay lượn.

Trọng Nghĩa há mồm, ngón tay từ nãy tới giờ cứ chĩa vào Thúy Vân, vẻ mặt như không thể tin được mà thốt lên: “... Vân Du?”

Thúy Vân ngại ngùng gãi đầu nói: “Ừm, là ta, có điều ta tên là Thúy Vân! Trước giờ cứ lừa mọi người...”

“...”

“Trọng Nghĩa? Huynh có sao không?”

“...”

“...Hắn ngất xỉu rồi, thôi để ta đưa hắn về!”

Lẳng nhăng hồi lâu Thúy Vân mới được Từ Hải đưa vào gặp mặt Thuyền Chủ. Thuyền Chủ này tên Uông Trực, là một người tỉnh Nam Trực Lệ. Gần giống với những gì trong trí tưởng tượng của Thúy Vân, Uông Trực là một người cao lớn, làn da ngăm đen, mái tóc hoa râm, nét mặt cương trực, khóe mắt còn vương tí sát khí buốt giá, giữa trán là một vết sẹo kéo dài xuống tận tai phải. Ông ấy toát ra một loại uy nghiêm khó nói nên lời, bảo sao cái người ngày thường lạnh chanh như Trần Đông cùng Trọng Nghĩa mà trước mặt ông ấy đều cung kính nghiêng mình.

Do bây giờ mọi người bàn chuyện đại sự nên Thúy Vân cùng Hoạn Thư không tiện ở lại bên trong, chỉ chào hỏi cho có lệ, sau đó có cả dặt nhau ra ngoài, cho dù có ở lại bên trong phòng thì nghe cũng không hiểu. Uông Trực khe khẽ thở dài một hơi, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ bằng da cừ lớn đang được đặt trên bàn, xung quanh là Từ Hải, Trần Đông, Trọng Nghĩa... Vẻ mặt của ai cũng khá căng thẳng.

Uông Trực chỉ tay lên bản đồ: “Hiện giờ quân Nụy* đang trên đường đến đây, ta vẫn chưa suy nghĩ ra quan quân triều đình có ý định gì nhưng Hồ Tôn Hiến đã viết thư gửi cho ta...”

*Quân Nụy là cướp biển Nhật Bản thời này.

Ánh mắt Trần Đông cùng Từ Hải hơi liếc sang chỗ nhau, sau đó Trần Đông thấp giọng hỏi: “Hồ Tôn Hiến viết thư cho ngài...”

“Hắn đề nghị giảng hòa.”

Không khí bị bao trùm bởi một sự im lặng, không một ai dám thở mạnh, Từ Hải vẫn yên lặng không nói, đôi mắt hơi sụp xuống nhìn chăm chăm bản đồ, Trần Đông thì nghiêm trọng hơn, ánh mắt đã sắc lẹm. Thái độ của Uông Trực thế kia đã nói rõ, bây giờ ngài ấy dường như lung lay rồi. Uông Trực hiểu vì sao mọi người có thái độ như vậy nhưng...

“Đại nghiệp quan trọng nhưng ta còn có một thứ quý giá hơn...”

Trần Đông cùng Từ Hải đi dọc theo bờ biển, sự im lặng vẫn cứ quẩn chặt lấy cả hai. Trần Đông ngược mắt nhìn lên trời xanh, lòng nặng như treo ngàn cân tạ, chân sỏi sỏi cát trắng trên bờ biển, nụ cười trên mặt mang theo vẻ bất lực khó nói: “Bây giờ mà đầu hàng triều đình thì khác nào chặn con đường sống của chúng ta?”

Từ Hải im lặng.

“Gọi là cầu hòa, thực chất cũng chẳng tốt lành gì.”

“Nhưng phu nhân vẫn còn đang trong tay Hồ Tôn Hiến, Thuyền Chủ rất khó xử.”

“Từ Hải, nếu ta suy đoán không lầm, Thuyền Chủ sẽ trao lại quyền hành cho Mao Hải Phong, còn mình thì tiến vào kinh thành.”

Tốc độ của hai người không nhanh, vừa rẽ khỏi mỏm đá to đã nghe được tiếng cười thanh thúy từ phía trước vọng lại. Hoạn Thư xắn quần lên tận đầu gối, một tay túm chặt hai ống quần lụa, tay kia dùng sức gạt nước

vào người Thúy Vân. Thúy Vân đang ngồi dưới nước, vừa mới lồm cồm bò dậy đã bị Hoạn Thư tạt cho một mớ nước muối mặn chát. Nàng quay đầu sang một bên, phì phì phò phò phun nước biển ra, cái mũi nho nhỏ vì bị sặc nước mà đỏ ửng lên, ngay cả cặp mắt cũng hồng hồng:

“Hoạn Thư, thù này không trả không phải...”

Chữ “người” chưa bật ra khỏi miệng, Hoạn Thư đã không màng hình tượng mà nhào lên ôm chặt lấy Thúy Vân, sau đó cả hai cùng ngã ra phía sau. Hoạn Thư hại Thúy Vân xong thì vội bỏ chạy lên bờ, Thúy Vân chới với lần thứ bao nhiêu cũng không nhớ nữa. Lí do vì sao Hoạn Thư bỏ chạy thì không cần nói, dám hành hạ tiểu nương tử của Từ đại nhân, lại để cho hãn bắt được thì quả là chuyện không hay. Chuồn là thượng sách!

Từ Hải không biết phải nói gì cho phải, cong mắt nhìn Trần Đông cùng Hoạn Thư đã sớm nắm tay nhau chạy tới tuốt đằng kia, cười cười, lúc này mới xuống nước kéo người nào đó đang mất phương hướng lênh bênh dưới nước kia.

Thúy Vân dùng giọng mũi mà ai oán nói với Từ Hải: “Bây giờ mới cứu ta...”

Từ Hải vượt nước trên mặt Thúy Vân, tay kia làm điểm tựa cho nàng dựa vào: “Ta vừa mới tới mà!”

Khi này Thúy Vân còn sợ chết chìm, bây giờ có Từ Hải thì bỗng dưng không sợ nữa, nắm chặt lấy áo của Từ Hải, dùng ánh mắt hào hứng, tay vỗ vỗ lên mặt nước trong veo: “Lần đầu tiên được ta được xuống biển như thế này đó!”

Từ Hải gian xảo ôm chặt lấy Thúy Vân, bước ra ngoài thêm mấy bước nữa, nước biển không sâu lắm, chỉ tới thắt lưng Từ Hải (cái chỗ này ban đầu con mẹ tác giả viết là “cộng dây chun lưng quần” nhưng thấy kì cục quá nên sửa lại cho giống người :v), thế nhưng với Thúy Vân thì lại khác,

do đang bầu cứng lấy Từ Hải nên nước biển tới ngang vai chứ không có Từ Hải chắc giờ này nàng trôi về kinh thành luôn rồi!

Một con sóng bất ngờ đánh ập tới khiến Thúy Vân không kịp phản ứng, thế là đón nguyên ngọn sóng bằng vẻ mặt ngáo đá đệ nhất thiên hạ. Nàng chán chường mở mắt ra, lấy tay tự vuốt sạch nước, không thèm ngượng ngùng phun nước biển ra...

Tại sao lần nào người uống nước cũng là nàng?

Thúy Vân chưa kịp định hình, một đợt sóng mới từ xa đã lăn tăn tiến lại gần.

Khóe môi nàng giựt giựt, ngay cả ông trời cũng muốn hãm hại nàng à? Thế là quay lưng định bỏ chạy, vút luôn Từ Hải ở đó mà chạy, Từ Hải buồn cười túm Thúy Vân lại không cho nàng trốn: “Định đi đâu?”

Thúy Vân mếu máo muốn gỡ tay Từ Hải ra, tiếc là dùng hết sức cũng không gỡ được, trơ mắt nhìn đợt sóng kia tới, tinh thần đã căng như dây đàn, chán nản nghĩ ngợi, lại sắp phải uống nước nữa rồi, hu hu...

Từ Hải nhấn đầu Thúy Vân vào lồng ngực chắc chắn vững chãi của mình, xoay người đưa lưng Thúy Vân ra ngoài, nàng chưa kịp giãy giụa, sóng đã ập tới.

Thúy Vân kinh hãi mở to mắt nhìn đôi mắt đang cong lên cười nhẹ của Từ Hải, vẻ mặt thần thờ: “Huynh làm sao mà hay vậy? Ta hết bị sặc nước biển rồi này!”

“Hôm nay ngâm nước như vậy đủ rồi, hôm khác sẽ dắt nàng đi tắm biển tiếp!”

Vốn đang rất tự nhiên, gương mặt Thúy Vân lại hơi hồng lên vì sự dịu dàng của Từ Hải, hân xoa xoa gò má hơi tái đi vì lạnh của Thúy Vân, sau

đó ôm chặt nàng từ từ quay lại trên bờ. Gian nhà mà Từ Hải ở cũng gần đó chứ không xa nên chỉ đi bộ một lát đã tới nơi. Thúy Vân nhìn cái nhà sàn bằng gỗ nhỏ xinh cách mặt đất khoảng năm gang tay kia mà ngạc nhiên không thôi, trong lòng cực kỳ phần khích, không cần chờ Từ Hải bế tới nơi mà đã tự mình trèo xuống đất!

Từ Hải để Thúy Vân tự ý tuột xuống, tay cầm đôi giày thêu hoa của Thúy Vân mà giữ giữ, đặt lên trên một mòm đá có năng gần đó cho khô mới dắt Thúy Vân đi vào trong nhà. Bên trong khá đơn giản, ở giữa có một cái giường tre, nếu nhìn kĩ thì nhận ra căn nhà này bày trí khá giống với gian phòng của Từ Hải ở trên tàu mấy hôm nay, chỉ là trên giường hơi đơn giản, ngoài một cái gối đầu cùng chăn mỏng ra thì không còn gì khác.

Gian phòng phía sau có một cái bếp củi nhỏ, bên trên có một ấm nấu nước. Thúy Vân tò mò hỏi vọng ngược lên: “Từ Hải, huynh không nấu thì lấy gì ăn?”

“Tới giờ sẽ lên ăn cùng mọi người, ta muốn yên tĩnh lên dọn ra đây ở thôi!”

Bên dưới bếp hoàn toàn im lặng cứ như cái người vừa lên tiếng hỏi là Thúy Vân đã bốc hơi đi rồi vậy. Từ Hải thấy bất thường nên đi xuống xem thế nào, vừa đi tới cửa đã nghe âm thanh loảng xoảng, sau đó là tiếng bình bịch đang chạy ra.

“Khụ khụ... sao mà bụi kinh thế này? Ta muốn tìm một cái tách uống trà thôi mà cũng không thấy!”

Tay Từ Hải gỡ mạng nhện trên đầu Thúy Vân xuống, miệng thì ân cần giải thích: “Nàng nói xem ta rời đi đã bao lâu rồi, không có người ở nên thế!”

Nhân lúc Từ Hải đang ở dưới dọn dẹp lại vài thứ, Thúy Vân nhàm chán ngồi vung vẩy trên cái giường đơn sơ của Từ Hải, cả người quần chăn

mỏng lại, ánh mắt tò mò nhìn về phía học tử bằng tre dựng sát trong vách. Ngó thấy Từ Hải còn lâu mới trở lên, trên người lại còn đang mặc quần áo ướt nên Thúy Vân khó chịu vô cùng, rón rén đi lại mở tủ ra, tự tìm một bộ quần áo vừa người mà mặc.

Từ lúc Thúy Vân kéo áo ngoài tuột xuống, Từ Hải đứng ở lối lên xuống nín thở, tay đang bê ấm trà lên cứng đờ lại, lúng túng quay mặt đi nơi khác, tiếc là hình ảnh cái yếm màu đỏ yêu mị trên làn da trắng mịn của Thúy Vân cứ ám ảnh mãi không thôi.

Thúy Vân xúng xính trong bộ áo bào vừa dài vừa rộng của Từ Hải, tóc ướt rũ xuống trên gương mặt vừa tinh xảo vừa đáng yêu, mắt to cứ nhìn nhìn Từ Hải, sau đó chớp chớp...

Thật sự muốn lấy mạng người mà!

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 81

“Từ Hải,...”

“...”

“Từ Hải, huynh ngủ rồi hả?”

“...”

Thúy Vân khẽ lay vai của Từ Hải lần nữa, vẫn không nhúc nhích, cả người cứng đờ. Kì quái, chẳng lẽ ngủ rồi hay sao? Nàng dùng tay vỗ vỗ lên mặt Từ Hải để thêm phần chắc chắn, đúng là hắn vẫn không phản ứng gì.

Rón rén nhét một chân vào cái chăn mỏng đang đắp trên người Từ Hải, nín thở một hơi chờ đợi, không cục cựa, lại lấy một tay vịn lên vách tường tre, lấy đà tạo thế chui vào bên trong, tới khi một hơn nửa người của Thúy Vân đã vươn vào bên trong, chỉ còn một cái chân đang thò ra ngoài thì Từ Hải lại mở mắt, nhìn Thúy Vân chăm chăm.

“Nàng không ở bên trong ngủ, lại ra đây làm gì?”

Nghe Từ Hải hỏi như vậy, bỗng nhiên Thúy Vân rất uất ức, nàng nghẹn trên trời, sau đó mím chặt môi ngồi phịch xuống đồng rơm được Từ Hải dùng để “lót ổ” trong góc phòng này. Có quỷ mới thèm ngủ một mình trên cái giường lạnh lẽo kia. Nàng chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn Từ

Hải, trong đầu trăm biến vạn hóa ra một cái lí do chính đáng nhất: “Một mình ta... sợ, không dám ngủ!”

“Sợ? Sợ cái gì? Có ta ở đây mà?”

Thúy Vân nghiêng răng trèo trẹo nhưng vẫn cố gắng ngọt ngào, nụ cười trên mặt còn hơi yếu ớt: “Hay là huynh vào kia ngủ với ta đi!”

Từ Hải nghĩ ngợi đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn chịu theo Thúy Vân đi vào gian phòng giữa nơi có cái giường tinh tươm đã được dọn sẵn cho Thúy Vân. Chỉ đó thôi...

Thúy Vân cẩn thận rơi lệ nằm cuộn chôn một mình trên giường, trong lòng rửa không biết bao nhiêu lần mà nói, rửa cho cái tên Từ Hải sống chết không chịu ngủ cùng nàng đang nằm ở dưới sàn kia bị rận cắn cho mà chết.

Từ đầu đêm tới bây giờ, không biết bao nhiêu lần, Từ Hải bắt Thúy Vân ngủ một mình, nàng không chịu, lại bò ra cùng Từ Hải, đợi khi nàng ngủ hẳn lại bế nàng về giường, về giường rồi Thúy Vân lại không ngủ được, thế là bò ngược trở ra...

Lần này phải dùng biện pháp mạnh mà thôi.

Nàng khê giả vờ khò khò vài tiếng, mắt nhắm một con mở một con, lăn lăn ra mép giường, sẵn tiện đang có đà lăn luôn xuống phía dưới, chỗ mà Từ Hải đang nằm. Từ Hải bị Thúy Vân đè lên người, hự một tiếng, bị tập kích bất ngờ như vậy nên thật sự không khỏi hết hồn. Cả hai nằm yên một hồi lâu, Từ Hải mới vươn tay lắc lắc người Thúy Vân mấy cái.

Thúy Vân giả chết nằm ngay đơ.

Thấy Thúy Vân đã ngủ say rồi, Từ Hải đành để nàng nằm xuống bên cạnh, kéo chăn từ trên giường xuống đắp lên người nàng. Thúy Vân nằm yên không dám nhúc nhích, ngay cả thở mạnh cũng không dám, dường như

Từ Hải đang ngồi phía sau nàng cũng nằm yên, yên lặng đến đáng sợ. Cảm thấy có chút quái lạ nên Thúy Vân len lén quay đầu ra phía sau nhìn, nào ngờ ngay lúc đó bắt gặp ánh mắt của Từ Hải đang nhìn mình.

Từ Hải bất lực vươn tay xoa xoa đầu Thúy Vân, dờ khóc dờ cười: “Lại đang nghĩ ra trò gì vậy?”

“Chứ sao huynh lại tránh né ta?”

Từ Hải lại vỗ trán Thúy Vân, cười, sau đó nhắm mắt ngủ. Thúy Vân cắn môi, hận không thể rút kiếm ra một đao chém cổ Từ Hải. Thúy Vân nàng không đủ hấp dẫn sao, không có sức quyến rũ gì hết hay sao, hả?

Chính vì lí do trên mà sáng hôm sau, vừa mới thức dậy, Thúy Vân đã kéo Hoạn Thư đi mất dạng. Ở một bán đảo nhỏ cách chỗ nhà sàn của Từ Hải không xa, Thúy Vân cùng Hoạn Thư đang cầm lá dừa che trên đầu, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ. Hoạn Thư mở miệng nói trước: “Theo kinh nghiệm của ta, Từ Hải như vậy... có lẽ là do bị ám ảnh về việc trước kia người giả nam nhân...”

Nhìn vẻ mặt không thể nghiêm túc hơn của Hoạn Thư, Thúy Vân chỉ muốn khóc. Hồi trước sống chết cũng phải giữ kín thân phận, bây giờ thì hay rồi, biết được thân phận lại muốn quay về như hồi xưa.

“Nhưng ta là nữ nhi mà, biết làm sao...”

“Do đó, ta chân thành khuyên nhủ, người nên để Từ Hải phát hiện ra nữ nhân có nhiều thứ để mê đắm hơn nam nhân nhiều!”

Thúy Vân: “...”, nghe đi nghe lại vẫn thấy có gì đó ám muội.

“Vân Nhi giỏi nhất là điều chế thuốc này nọ mà nhỉ?”

Thúy Vân thành thật gật đầu: “Biết chút chút!”

“Vậy thì tận dụng tài năng đi!”

Hoạn Thư cười nham nhở, Thúy Vân nghe xong mặt hồng hết cả lên nhưng không thể không làm, thế là cẩn rằng lấy lọ lớn lọ nhỏ, đi vài vòng sau núi nhìn xem có loại dược liệu nào dùng được không.

Buổi tối, Từ Hải đi ra ngoài biển, một lúc sau thì trở về, trên tay xách theo vài con cá lớn. Về đến nhà thì thấy Thúy Vân đang ngồi dưới sàn, trước mặt bày ra một mớ dược liệu, tay phân loại từng thứ, thấy Từ Hải thì ngược đầu lên cười với hân một cái cho có lệ, sau đó tiếp tục chăm chú nhìn vào mớ lá cây vô tri vô thức kia. Trong lòng Từ Hải có hơi không vui, rõ ràng mấy hôm trước còn quăn hăn không chịu buông, vậy mà bây giờ lại có thái độ hời hợt thế kia.

Tuy trong lòng bất mãn nhưng Từ Hải cũng không nói ra, lẳng lặng xách cá đi làm thịt cho vị đại nhân nào đó ăn!

Tối hôm đó, ăn xong rồi Thúy Vân lại rất tự giác ngoan ngoãn xách rổ thuốc đi về cái giường nhỏ dành cho mình, ngoan ngoãn nằm yên lên đó, ngoan ngoãn đắp chăn cao lên tận cổ, ngoan ngoãn yên phận ngủ không nhúc nhích.

Liên tục ba ngày liền, Từ Hải nhin không được đành lên tiếng hỏi trước: “Vân Nhi, mấy hôm nay nàng tránh mặt ta à?”

Thúy Vân cười nhẹ, đưa ngón tay búng búng lên trán Từ Hải, nếu Từ Hải nhớ không lầm, hành động này mang tính chất trả đũa.

Bước đầu phải như thế, Hoạn Thư bảo chậm mà chắc. Tối khi Thước Hỉ xuất hiện thì mọi chuyện còn gay cấn li kỳ hơn nữa.

Thước Hỉ ôm chầm lấy Thúy Vân mà lắc lư một buổi sáng, vứt tướng công của mình sang một bên, ngồi khóc ngồi cười kể lẽ thời gian qua mình sống thế nào, còn tự hào ưỡn cái bụng đang có thai ba tháng của mình ra

cho Thúy Vân chiêm ngưỡng. Về phần Hoạn Thư, Thước Hỉ cực kỳ thích nàng, có lẽ là do tính cách cả hai có quá nhiều điểm chung!

Mao Hải Phong là con nuôi của Ông Trực, cũng là một người tài giỏi không kém, tuổi tuy còn trẻ nhưng đã được Ông trực giao hẳn cho quản lý một vùng biển cách xa sự quản lý của triều đình, chỉ dùng để mua bán trao đổi hàng hóa với Nhật Bản. Đương nhiên khi Mao Hải Phong tới đây, bọn Từ Hải cùng Trần Đông lại phải bận rộn một phen đi thảo luận chính sự, đám nữ nhân âm mưu gì bọn họ cũng không có thời gian mà quan tâm.

Mà cho dù quan tâm thì các vị cũng không làm gì được đám nữ nhân kia cả!

Liên tục tới ngày thứ bảy, tuy là mình chủ động không thân mật gần gũi với Thúy Vân nhưng đến khi Thúy Vân làm ngược lại, Từ Hải cảm thấy rất rất khó chịu, trong lòng tự nhủ, tối nay cả hai phải nói rõ ràng với nhau, để mãi tình trạng này không hay lắm, chắc chắn Vân Nhi cũng không vui!

Hôm đó Mao Hải Phong vui vẻ hơn bình thường, lôi Từ Hải đi uống rượu một phen, tới khi Mao Hải Phong say khướt bị Thước Hỉ vác về thì Từ Hải vẫn còn tỉnh táo, tới lượt Trần Đông cũng không khá hơn là bao, chỉ là Mao Hải Phong còn có Thước Hỉ vác về, thương cho Trần Đông, bị Hoạn Thư bỏ mặc nơi biển to gió lớn, phơi thây trên bờ.

Trần Đông vừa đi, Đình Trung cùng Trọng Nghĩa lại tới, mỗi người vác theo vò rượu to, hai người này liêu xiêu đi thì bọn Dương Tử lại đến.

Cứ như vậy, cái nhà nhỏ của Từ Hải toàn là vò rượu bị vút lăn lóc dưới đất.

Thúy Vân cẩn thận dìu Từ Hải lên giường nằm, vắt khăn lau mặt cho hẳn xong, đôi mắt nhoáng lên tia xảo quyệt.

Sau khi khóa chặt cửa, Thúy Vân lấy dây trói đã chuẩn bị từ trước kia, nhân lúc Từ Hải còn say mắt mở không lên, trói chặt tay hãm lại, chân cũng không tha. Cuối cùng, khâu chuẩn bị đã hoàn tất, Thúy Vân bóp miệng Từ Hải nhét vào đó hai viên thuốc.

Thuốc Hỉ bảo một viên không có tác dụng với Từ Hải, ít nhất hai viên thì còn may ra nên cơm nên cháo.

Từ Hải tỉnh dậy vào lúc nửa đêm.

Cũng không phải ngủ đủ nên dậy mà là bị cảm giác bứt rứt khó chịu trong người vực cho bật dậy. Hãm khó khăn nheo mắt, đầu đau như búa bổ, nhìn quanh căn phòng quen thuộc chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi nơi đầu giường.

“Vân Nhi...”

Từ Hải khàn giọng gọi, chưa kịp định hình lại đã bị Thúy Vân hù dọa cho nhảy dựng lên. Thúy Vân ép đầu gối Từ Hải xuống, leo lên bụng hãm ngồi, hai tay bấu chặt lấy cổ áo nửa đóng nửa mở của hãm. Máu mũi Từ Hải tí nữa là phun ra, trên người Thúy Vân mặc một cái yếm mỏng như tơ, màu đen tuyền trên làn da trắng của nàng càng khiến khung cảnh thêm phần yêu dã. Bộ ngực sữa non mềm lấp ló ẩn ẩn hiện hiện sau lớp vải mỏng tang kia khiến Từ Hải thần thờ gần một phút, sau đó dùng toàn bộ sức lực mà vùng vẫy.

“Vân Nhi, ta đã bảo là không được mà.”

Vốn Thúy Vân còn định sẽ nhẹ nhàng với Từ Hải nhưng cuối cùng lại bị Từ Hải chọc giận. Nàng bịt chặt miệng không cho Từ Hải nói nữa, đôi mắt trở nên nguy hiểm: “Chàng chỉ việc nằm yên hưởng thụ thôi, còn lại thì để ta lo.”

“Ô...”

Tay Thúy Vân vừa thả ta, môi đã áp vào thay thế khiến Từ Hải không thốt ra được chữ nào, trong lòng càng lúc càng ngứa ngáy bứt rứt, hơi thở cũng gấp hơn mọi khi. Thúy Vân cắn mạnh lên môi Từ Hải đến bật máu, tay cũng tuột quần hấn xuống, Từ Hải đang mơ màng thì bị cảm giác lạnh lẽo quần chặt lấy nửa người dưới nên bừng tỉnh, chưa tỉnh táo được bao lâu đã bị cặp chân trắng nõn của Thúy Vân cọ sát liên tục.

“Vân Nhi, ta...”

Thúy Vân cười thầm trong lòng, quả nhiên không hổ là Từ Hải, vẫn đủ sức chống cự.

Nàng trườn người lên, cắn nhẹ vành tai dày của Từ Hải, nhân lúc đó còn liếm một vòng, lúc này Từ Hải đã tê rần không còn phản ứng gì nữa, lồng ngực phập phồng lên xuống liên tục, mồ hôi bên thái dương chảy ra không ít.

Cánh tay vươn xuống dưới, ban đầu còn nhẹ nhàng nâng niu vuốt ve của Từ Hải, bất ngờ siết chặt một cái khiến Từ Hải nhịn không được mà nhẹ than một tiếng, nghe âm thanh kia của Từ Hải, Thúy Vân được tiếp thêm biết bao là nghị lực, tiếp tục gặm tới cổ Từ Hải.

“Từ Hải, chàng có muốn ta không?”

Từ Hải mím chặt môi, lúc này đã phát hiện ra hai tay mình không cử động được, chân cũng vậy, cả người không còn chút sức lực, như cá trên thớt mặc cho Thúy Vân muốn làm gì thì làm.

Thúy Vân tiếp tục hỏi, mặt không đỏ giọng không ngượng: “Bây giờ chàng nói có, ta sẽ thả chàng ra, chàng không trả lời, ta vẫn cứ cưỡng hiếp chàng.”

Từ Hải: “...”

“Nàng lại uống rượu à?”

Thúy Vân ngửa đầu lên trời cười to ha ha trông rất thô lỗ, không giống với dáng vẻ thường ngày của mình. Nàng cười chán thì nở nụ cười lưu manh, nâng cằm Từ Hải lên gặm vài cái: “Ừm, có uống rượu, không chỉ uống rượu mà ta còn...”

Hai bàn tay dùng sức bấu ở hông Từ Hải, răng cắn tới trước ngực hẳn.

“...uống cả xuân được nữa này! Chờ tới chàng thì không biết khi nào!”

“Vân Nhi, thả ta ra đi...” – Từ Hải thống khổ nài nỉ, giọng nói càng lúc càng khàn đi nói không rõ. Thúy Vân ương ngạnh bỏ ngoài tai, cố chấp hỏi tới cùng: “Muốn hay không muốn?”

“Như thế này không được, chúng ta vẫn chưa thành thân”

Đầu Thúy Vân chôn ở hõm cổ Từ Hải, nàng thở dốc, bây giờ tới nàng cũng mất bình tĩnh rồi, trong người càng lúc càng nóng, quả nhiên thuốc do chính mình bào chế hiệu quả không thể chối cãi.

“Hôm nay động phòng trước đi, ngày mai thành thân!”

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Thúy Vân mặc áo bào của Từ Hải ngồi trên giường, tóc đen nhánh xõa dài xuống che đi một phần khuôn mặt. Từ Hải lên tiếng nói trước: “Hôm qua... vất vả như vậy, ăn chút gì đi!”

Nàng sống chết không ngẩng mặt lên, vươn cánh tay ra muốn đón lấy chén cháo từ tay Từ Hải, từ đầu tới cuối mắt không nhìn mà miệng cũng không nói một câu. Từ Hải bị bộ dạng khó hiểu này của Thúy Vân chọc cho cười: “Rõ ràng chủ mưu là nàng, bây giờ nàng lại bày thái độ kì quái này với ta là như thế nào?”

“Trong người cảm thấy khó chịu hả?”

Thúy Vân then quá hóa giận quay phắt đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ khiến bàn tay của Từ Hải đang xoa xoa trên đầu nàng sượng cứng lại. Hắn ngồi yên hồi lâu lại nói, giọng nói mang theo chút u sầu: “Bây giờ hối hận rồi đúng không?”

“...”

“Ta cũng đã từng nghĩ, thân phận của ta là uy khấu, nàng lại là tiểu thư con nhà quan, liệu ta có thể đem lại hạnh phúc cho nàng không, chính vì như vậy nên ta mới không muốn làm hại nàng, đi theo ta, không biết khi nào ta sẽ chết...”

Thúy Vân bất chợt nắm lấy bàn tay thô to của Từ Hải để lên eo mình, đôi mắt ngấn lệ, tròn mắt đỏ hoe: “Từ Hải, đau...”

Chỉ cần Thúy Vân trưng bộ dạng này ra, tim của Từ Hải đã nhũn thành nước rồi, đó là chưa kể chữ “đau” mang tính chất làm nũng phía sau kia, mấy lời định nói trong đầu sớm đã bị cuốn bay đi tận cung trăng. Từ Hải bất đắc dĩ phải buông thức ăn xuống, ôm Thúy Vân vào trong lòng mà dỗ dành. Thúy Vân được Từ Hải đặt ngồi trong lòng thì mới thỏa mãn, đầu tựa vào ngực hắn, an tâm thở dài một hơi rồi lim dim đôi mắt như sắp ngủ.

Từ Hải lại bắt đầu thấy hơi bất an: “Vân Nhi, này giờ có nghe ta nói gì không?”

“Hử?...”

Nàng đáp lại câu hỏi kia bằng một chữ “hử” cho có lệ, sau đó, tiếp tục ngủ.

Cả người Thúy Vân thật sự đau nhức như thể có cả ngàn cân tạ vừa lăn qua lăn lại trên người nàng vậy, cử động nhẹ là đau thấu xương, thế nên lúc thay quần áo cho Thúy Vân, Từ Hải phải rất cẩn thận. Nhìn bộ dáng thên thùng sắp chết đến nơi của Từ Hải, Thúy Vân mím môi gằn giọng: “Tới cái chuyện quan trọng nhất cũng xảy ra rồi, vậy mà chàng còn ngượng gì nữa?”

Gương mặt Từ Hải bắt đầu đỏ gay lên như muốn rỉ máu.

Sau khi trải qua quá trình thay quần áo hết sức vất vả, Thúy Vân nén lệ hỏi Từ Hải: “Chàng thật sự không đau hả?”

Từ Hải: “...”, vấn đề nhạy cảm, thực sự rất khó để mà trả lời.

Cả hai ôm nhau nằm trên giường, gió biển từ bên ngoài thổi vào mát lạnh, trên người Thúy Vân vẫn đắp tấm áo bào của Từ Hải, Từ Hải thì cởi

trần, tay để cho Thúy Vân gác lên.

“Sắp tới ta sẽ theo lệnh Thuyền Chủ mà trở về đất liền rồi đóng quân ở đó chiêu mộ binh sĩ, ngày mai nàng chuẩn bị hành lý là vừa rồi!”

Thúy Vân giả vờ tức giận, ngắt trên eo Từ Hải một cái: “Lần này không bàn tới chuyện để ta trở về nhà đi, để ta đi tìm cuộc sống an bình đi hả?”

Từ Hải cười cười kéo bàn tay Thúy Vân lên hôn một cái, lại siết nàng chặt hơn. Thúy Vân hừ hừ ra vẻ bất mãn, thế nhưng cánh tay lại gác ngang qua lồng ngực Từ Hải, ôm hân lại.

“Chàng đi đâu thì ta đi đó, thật sự là ta chưa từng hối hận điều gì cả. Kiếp này gặp được chàng là điều may mắn nhất rồi! Mà này, chàng không cảm thấy ngạc nhiên khi ta kể cho chàng nghe kiếp trước của ta, chàng rất yêu Đại tì à?”

“Cứ coi như là một giấc mơ mà thôi! Nếu lần đầu gặp Thúy Kiều, có thể ta sẽ yêu nàng ấy, tiếc là có nàng phá đám rồi!”

Thúy Vân cười, tay vo lại thành đấm, nhẹ nhẹ xoa lên gò má Từ Hải, mô phỏng động tác người ta đấm nhau: “Coi như thành thật, tạm tha lần này!”

Cả hai cứ như vậy tới khi mệt thì ngủ mới thôi!

Lúc Từ Hải cùng Thúy Vân lên thuyền trở về đất liền, Thước Hỉ vác theo một đồng lương khô ném cho cả hai, lần chia tay nàng không khóc lóc thảm thiết giống mấy lần trước mà êm thấm hơn nhiều. Thước Hỉ chỉ nắm tay Thúy Vân, khẽ nói một câu: “Nhớ bảo trọng!”

Hoạn Thư thì nhìn nhìn bụng của Thúy Vân, tranh thủ trêu chọc: “Làm gì cũng phải cẩn thận, không khéo ở đây có Từ Hải con rồi không

chùng!”

Lần này đi yên tĩnh hơn nhiều, chỉ có hai kẻ vợ chồng son tình cảm thăm thiết cùng một đội lính chèo thuyền, bây giờ ai ai cũng có nhiệm vụ của mình, không thể nào giống ngày trước, mỗi lần đi là kéo theo một tá người để phá đám. Lần này Từ Hải được Ưng Trực giao cho đến trấn giữ Sạ Phổ (tên địa danh nhưng do ở bên TQ nên ta tìm nó có ít tư liệu lắm), Thúy Vân đã từng nghe chứ cũng chưa thật sự được đến nơi này nên trong lòng phấn khích. Từ Hải ra lệnh cho bọn người dưới trưởng trở về căn cứ trước, hắn sẽ về sau, sau đó dắt một con ngựa rồi bế Thúy Vân đặt lên trên đó. Thúy Vân kinh ngạc:

“Chàng làm gì vậy? Sao lại không đi?”

“Vân Nhi, bây giờ ta đưa nàng về kinh thành nhé!”

Nghe đến đây, Thúy Vân xám mặt, trong lòng bắt đầu có dự cảm bất an: “Từ Hải, chàng bị điên à, chỉ cần một người phát hiện ra chàng là uy khấu thì khi ấy...”

Từ Hải nắm lấy tay Thúy Vân, trên môi nở nụ cười trấn an: “Vân Nhi đừng lo, lần này ta muốn gặp nhạc phụ nhạc mẫu thôi mà!”

“Chàng thật sự muốn như vậy?”

Thúy Vân nhìn mãi cũng không nhìn ra Từ Hải có gì lạ, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như thế, lại không có hành động gì bất thường nên tạm tin là như thế, không truy vấn nữa. Nếu nói về chuyện kỳ lạ thì có một chuyện, đó chính là suốt trên đường đi Từ Hải đối với Thúy Vân rất tốt, hầu như là chiều chuộng nàng hết mực, ngay cả âu yếm thân thiết cũng nhiều hơn mọi khi.

Đường về nhà càng gần, tình cảm của Từ Hải ngày càng mãnh liệt. Không khi nào hắn chịu để Thúy Vân đi một mình, ngay cả lúc nàng lên

xuống chợ mua vài thứ về làm quà cho cả nhà, Từ Hải cũng lặng lẽ đi theo sau như hình với bóng, có nói thế nào cũng không chịu tách ra, đôi khi đột ngột ôm lấy Thúy Vân khiến nàng giật mình không ít lần, hỏi hăn có chuyện gì, hăn lại cười cười bảo không có!

Cả hai dừng lại trước Vương phủ, đây là phủ mới của gia đình các nàng sau khi Vương Quan cùng Kim Trọng đỗ đạt thì chuyển đến đây ở, tìm ra cũng không khó. Trái tim của Thúy Vân như đang treo ngược trên không trung, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, lý ra khi gặp lại gia đình sẽ phải vui mừng lắm, nhưng mà nàng thì...

Thúy Vân ngoái đầu nhìn Từ Hải đang ngồi sau lưng mình, Từ Hải cảm nhận được ánh mắt của Thúy Vân thì nghĩ nàng khó chịu nên vội chỉnh lại tư thế ngồi trên ngựa của cả hai, sau đó hỏi: “Dễ chịu hơn chưa?”

Thúy Vân đang lo lắng, nghe Từ Hải hỏi nhảm như vậy thì bật cười, bất an cũng vơi đi. Nàng nhìn quanh, kinh thành đáng sợ này vẫn thế, đông đúc, nhộn nhịp, phồn hoa nhưng không ai biết được đằng sau sự phồn hoa ấy tồn tại những âm mưu bẩn thỉu đen tối gì.

Một gia đình trước cổng nhìn thấy Từ Hải đang đỡ Thúy Vân từ trên ngựa xuống thì tiến lại gần, lễ phép hỏi: “Xin hỏi danh tính của tiểu thư để tôi vào báo với lão gia!”

“Vương Thúy Vân!”

Không để cho Thúy Vân có thời gian suy nghĩ, Từ Hải đã lên tiếng trả lời thay cho nàng. Tên gia đình nghe tên của Thúy Vân xong thì có vẻ hơi suy nghĩ nhưng cũng nhanh nhẹn chạy vào trong bẩm báo, dường như vừa đi vừa ngẫm.

Từ Hải nắm tay Thúy Vân, tay kia vòng qua hông đỡ nàng, từ tốn giải thích: “Về đến nhà rồi, nàng phải vui lên chứ!”

Một lúc sau, tên gia đình khi này hốt ha hốt hải chảy ra, gương mặt lấm tấm mồ hôi: “Nhị tiểu thư, nô tài đáng chết, có mắt như mù, không biết là Nhị tiểu thư trở về...”

Thúy Vân vươn tay muốn lược bỏ một mớ chữ vô nghĩa phía sau, hỏi trọng tâm: “Cha mẹ ta đâu?”

“Thưa, lão gia cùng phu nhân đang ở trong sảnh lớn ạ!”

Thúy Vân cùng Từ Hải bước vào, đi được một đoạn đã bắt gặp phu phụ Vương viên ngoại đang tất tả chạy ra. Thúy Vân nhìn cha mẹ mình trước mặt, dường như cả hai đã già đi nhiều rồi. Mấy năm không gặp...

Vương phu nhân ngăn tiếng khóc nghẹn ngào lại, cố đi đến bên cạnh Thúy Vân, run run đưa bàn tay lên vuốt lấy gương mặt nàng. Nước mắt Thúy Vân rơi xuống, nhìn nếp nhăn trên trán của mẫu thân mà xem, người đã lo lắng biết nhường nào rồi; Vương viên ngoại đứng phía sau, mắt cũng đỏ hoe, môi còn hơi run rẩy không nói nên lời...

“Vân Nhi...”

Thúy Vân quỳ phịch xuống đất, nước mắt tuôn ra rơi chạm xuống đất rồi vỡ tan. Giọng hơi nghẹn lại: “Con gái bất hiếu, cha, mẹ...”

Cả hai người không ngại đất bẩn mà ngồi bệt xuống, cùng ôm Thúy Vân vào lòng, gia đình ba người cứ nức nở: “Về là tốt rồi, tốt rồi!”

Nhìn Thúy Vân khóc như vậy, lòng Từ Hải đau như cắt, nàng ấy còn có gia đình, người thân...

Hắn theo thói quen khẽ xoa nhẹ đỉnh đầu Thúy Vân, ý bảo nàng đừng khóc nữa. Thúy Vân ngưng khóc, vội nắm tay kéo Từ Hải lại gần. Lúc này phu phụ Vương viên ngoại mới phát hiện đi cùng con cái bảo bối của mình là một nam tử lạ mặt, khí chất đầy người, cao lớn đoan nghiêm.

“Vân Nhi, đây là...” – tuy đã lờ mờ đoán ra được quan hệ giữa hai người nhưng Vương phu nhân vẫn muốn nghe chính miệng con gái mình đính chính.

Thúy Vân cười tươi rói, cứ như người vừa nãy khóc không phải là nàng vậy: “Cha, mẹ, đây chính là tướng công của con!”

Trong đôi mắt cả hai ánh lên vẻ nghi ngờ, ái ngại dùng ánh mắt trao đổi với nhau một tí, lại thầm đánh giá người kia. Từ Hải hơi căng thẳng, lông mày giãn ra căng như dây đàn, khẽ thưa: “Bá phụ, bá mẫu...”

“Vào trong trước đi, có chuyện gì thì nói sau.”

Nghe cha mẹ đồng ý cho Từ Hải vào trong nhà, Thúy Vân mới thở ra một hơi, thật sự là quá đáng sợ rồi! Chông gai phía trước xem ra còn nhiều lắm.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 83

“Mặc dù hai đứa đã là vợ chồng nhưng vẫn chưa thành hôn, nếu ngủ chung thì chỉ sợ thiên hạ dị nghị...” – Vương phu nhân nhỏ giọng nói, Thúy Vân cùng Từ Hải ngồi phía đối diện chỉ khẽ nhìn nhau một cái rồi thôi. Lúc này Vương lão gia hỏi: “Không biết công tử đây là người ở đâu, làm nghề gì?”

Từ Hải nghe hỏi tới mình thì cung kính lễ phép trả lời: “Thưa, văn bối là thương nhân ở trên biển, cha mẹ mất từ nhỏ, lớn lên ở núi Hồ Bào.”

“Thương nhân à?...”

Trong đôi mắt của hai vợ chồng Vương viên ngoại có chút không hài lòng, Vương phu nhân nhíu chặt mi: “Cả hai đi đường cũng vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Cha, mẹ, con gái đã lớn rồi, xin hai người hãy cho con tự làm chủ.”

Vương viên ngoại phất phất tay: “Đi về nghỉ đi.”

Thúy Vân không biết làm gì hơn, đành phải nắm tay Từ Hải lui ra ngoài, đi theo một cô tì nữ về phòng mình. Nàng từ chối khéo chuyện để cả hai ở riêng phòng, không biết nửa đêm cha có tới rồi nói linh tinh gì với Từ Hải hay không, đề phòng vẫn hơn.

Tối hôm đó quả thật cả hai ngủ không yên, gà vừa gáy canh năm, Từ Hải quay sang phía Thúy Vân, dùng ánh mắt yêu chiều vô điều kiện mà nhìn nàng. Ngón tay với đầy với chai sần vuốt nhẹ làn da mịn như ngọc của Thúy Vân, khẽ thở dài, hôn lên trán nàng một cái. Thúy Vân thức giấc, mắt lèm nhèm cười với Từ Hải: “Sáng sớm mà thở dài cái gì! Đêm qua ngủ không quen chỗ sao?”

Thấy vẻ tiếc thương đau lòng của Thúy Vân dành cho mình, Từ Hải lại hôn lên trán nàng một lần nữa rồi ôm nàng vào lòng: “Vân Nhi là người mà ta yêu nhất trên đời này!...”

“Nói nhảm!”, tuy vỗ nhẹ lên gò má Từ Hải nhưng trong lòng Thúy Vân lại vui như trẩy hội, nằm trong vòng tay quen thuộc của Từ Hải, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, cuộc chiến trong nội bộ gia đình mới bắt đầu mở màn.

Thúy Vân nhìn “rau các loại” trên bàn, sau đó nhìn quanh một vòng, hỏi: “Cha, mẹ, Vương Quan đâu, sao nó không ở nhà?”

Vương viên ngoại nhìn Từ Hải gấp thức ăn bỏ vào chén Thúy Vân, thuận miệng trả lời: “Hôm qua trên công đường có án chưa giải quyết xong, nó phải ở lại làm.”

“Từ công tử, hay là ta bảo con trai ta tìm cho công tử một chức quan nho nhỏ để làm nghề mưu sinh nhé? Chứ thương nhân thì...”, nói tới đây, Vương phu nhân lắc lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối vô hạn. Vương viên ngoại ngồi bên cạnh, tuy không nói gì nhưng rõ ràng là có thái độ đồng tình với vợ mình. Thúy Vân khẽ buông chén đĩa xuống, nghiêm túc nhìn cha mẹ mình: “Nghề gì thì không mưu sinh được hả mẹ? Chỉ là có bất nhân bất nghĩa hay không thôi.”

“Vân Nhi, con lại nói linh tinh gì vậy?”

Từ Hải giữ nguyên nụ cười nhạt của mình, dường như bỏ mọi lời nói ngoài tai, tay vẫn chuyên tâm gấp thức ăn cho Thúy Vân. Ở nhà hơn bảy ngày, thái độ của mọi người không những không tốt lên mà ngày càng tệ đi, ngay cả tiểu tử Vương Quan, dù rất vui mừng khi gặp lại Nhị tì mà mình yêu thương nhất nhưng hắn cũng không chấp nhận Từ Hải, khi gặp chỉ gọi mấy tiếng “Từ công tử”.

Trong thời gian này, Thúy Vân tới tháng, bụng cứ đau âm ỉ khiến nàng khó chịu không thôi, mấy lần trước thì dùng thuốc nhưng bây giờ nguyên liệu lại hết, không đủ mà nàng cũng không đủ sức để chế cái khác nên đành nằm đó chịu trận. Từ Hải đau lòng ngồi trong phòng xoa bụng cho Thúy Vân mãi, Thúy Vân xót Từ Hải mệt nên bảo: “Chàng tìm tì nữ, bảo bọn họ lấy muối rang nóng rồi bọc vải lại mang đến đây! Như vậy sẽ bớt đau hơn!”

“Vậy nàng ở đây chờ ta nhé!”

Từ Hải chạy vội ra ngoài, vừa hay gặp được hai tì nữ đi ngang qua. Từ Hải nói y những gì Thúy Vân nói, không ngờ bọn họ nghe xong chỉ lạnh mặt đáp lời: “Xin công tử thứ lỗi, chúng tiểu nữ còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, nhà bếp ở hướng kia, phiền công tử vậy!”

Bọn họ nói xong thì bỏ đi, để lại một mình Từ Hải trở trọi. Hắn không nói gì, chỉ thở dài rồi tự mình tìm đường xuống nhà bếp. Người ở nơi này có thái độ không khác gì hai tì nữ kia là bao, dừng dừng, xem hắn như không khí, lúc đi cùng Thúy Vân may ra bọn họ còn nhún người chào một cái, bây giờ thì...

Từ Hải biết điều, tự mình tìm một cái chảo đen lớn rồi đổ muối vào, rang cho thật nóng mới sức nhớ mình chưa tìm vải để bọc lại. Tìm không ra nên quay sang hỏi một đại thẩm ở nhà bếp: “Ở đây có vải bố dày hay thứ gì để bọc muối nóng lại không? Ta...”

Người kia lạnh nhạt lắc đầu.

Lần này thì phải tự cắt ống tay áo của mình đi rồi bọc lại, nhanh chân đem về cho Thúy Vân. Thúy Vân đang tựa lên thành giường, gương mặt xanh xao, đầu lông mày hơi nhíu lại. Nhìn thấy Từ Hải về đến nơi thì gắng gượng nở nụ cười với hắn. Từ Hải lấy túi muối nóng áp lên bụng Thúy Vân để nàng dễ chịu hơn một tí, lúc này Thúy Vân vô tình nhìn thấy vết đỏ trên tay hắn.

“Tay chàng bị làm sao vậy?”

Từ Hải lãng mắt đi nhìn nơi khác, Thúy Vân ôm lấy gò má Từ Hải xoay lại, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Có chuyện gì vậy, sao lại giấu ta?”

Từ Hải cười khan: “Chào nhà nàng... khó dùng thật...”

Trong lòng Thúy Vân xuất hiện vài thứ cảm xúc không tên, vừa định nói vài câu gì đó an ủi Từ Hải thì mới nhìn thấy mảnh vải trắng đang dùng để bọc muối nằm trên bụng nàng có hơi quen thuộc. Bất thành linh Thúy Vân chụp lấy ống tay áo của Từ Hải rồi vạch lên, xem xong thì nước mắt không kìm được nữa mà rơi xuống, trúng mu bàn tay của Từ Hải.

“Ta... xin lỗi...”

“Chỉ là cái ống tay áo thôi mà! Được phục vụ cho nương tử đại nhân là vinh hạnh của nó đó!”

Thúy Vân đang khóc lại bật cười, cơn đau dưới bụng không bằng một góc cơn đau lòng của nàng. Từ Hải nhấn nhấn ngón tay lên trán Thúy Vân vẻ trách móc: “Nàng đừng dùng ánh mắt áy náy đó với ta, chúng ta đã như phu thê rồi, còn áy náy nữa à?”

“Ừ! Biết rồi, vậy chàng ráng chịu đi!”

Thấy dáng vẻ vừa khóc vừa cười của Thúy Vân, Từ Hải vây nàng trong lòng, không ngừng hôn lên tóc nàng dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc, lâu

lâu trải nghiệm mới mẻ một tí thôi mà!”

Tối hôm đó, Kim Trọng đến nhà nàng.

Kim Trọng nghe Vương Quan nói Thúy Vân đã trở về thì vội đến đây ngay, tin này hẳn cũng vừa biết lúc chiều bởi chuyện Kim Trọng yêu Thúy Vân, ai cũng biết nhưng bây giờ Thúy Vân lại dặt thêm một người lạ mặt rồi gọi đó là tướng công mình, khi ấy ai dám đi báo cho Kim Trọng nghe tin này đây? Vương viên ngoại cùng Vương phu nhân ngồi trong phòng khách, trước mặt là Kim Trọng cùng Vương Quan. Kim Trọng nghe tin Thúy Vân đã trở thành vợ của người khác thì sững sờ không tin, cả người đờ đẫn, hỏi mãi cũng không nói năng câu nào.

Thúy Vân nghe cha mẹ cho gọi mình thì cùng Từ Hải đi đến, vừa đến bậc cầu thang đã nghe tiếng Vương viên ngoại không lớn mà uy: “Vân Nhi đường đường là tiểu thư con nhà gia giáo, làm sao mà gả cho một tên thương nhân đầu đường xó chợ không cha không mẹ cơ chứ? Ngay cả ý chí cầu tiến làm quan cũng không có thì bảo làm sao mà xứng đáng với con gái của chúng ta.”

Thúy Vân dừng bước chân, ngón tay đã bấu chặt, thậm chí muốn xuyên thủng tay áo lụa thượng hạng của mình. Từ Hải lại phải làm nhiệm vụ quen thuộc, nhẹ nhàng vuốt thẳng từng ngón tay của Thúy Vân ra, ai oán nói: “Nàng không an ủi ta thì thôi, ta lại cứ phải an ủi nàng!”

Sau đó lại xoa đầu Thúy Vân: “Ta không sao đâu, thật đó!”

Thúy Vân hít sâu một hơi, tay nắm chặt tay của Từ Hải, chưa bao giờ Từ Hải nhìn thấy Thúy Vân lại phải mạnh mẽ quật cường như thế này, trái tim cứ nhoi nhói. Hẳn muốn Thúy Vân lúc nào cũng e thẹn cười hay làm những chuyện ngốc nghếch, không muốn thấy nàng phải gồng mình gánh chịu mọi thứ như thế này. Từ Hải đầu đội trời chân đạp đất, được anh em người người kính nể, vậy mà bây giờ lại phải như cô vợ nhỏ bị người ta bắt

nạt mà trốn sau lưng Thúy Vân. Không phải Từ Hải nhu nhược mà là hẳn không muốn làm mọi chuyện lớn lên, chuyện càng lớn, người bị tổn thương nhiều nhất sẽ là Thúy Vân.

Gương mặt Thúy Vân đánh lại, tối hôm nay biết tin Kim Trọng đến đây nên nàng cố ý vấn kiểu tóc của cô nương đã thành gia lập thất, trang phục cũng chọn màu tối, ngay cả cách trang điểm cũng khiến gương mặt sắc xảo đến lạ thường, không phải là nét ngây thơ trong sáng như mọi khi. Loại khí chất này của Thúy Vân khiến mọi người đang có mặt trong phòng hơi sợ hãi, những lời khi nãy Vương viên ngoại cố ý nói cho Từ Hải nghe, không ngờ hẳn vẫn vui vẻ mà chào hỏi khiến cho ông hơi khó chịu.

Nàng lạnh giọng chấm dứt không khí im lặng này: “Cha mẹ gọi Vân Nhi đến đây không biết là có chuyện gì!”

“Hôm nay có Trọng Nhi tới đây chơi, hai đứa lâu ngày rồi không gặp nên ta mới gọi đến thôi!”

Thúy Vân cười, sự mỉa mai trên mặt được nàng trưng bày cho mọi người xung quanh thấy mà không hề che giấu khiến Vương viên ngoại tức giận không thôi nhưng muốn mắng cũng không mắng được. Gọi bằng “Trọng Nhi” nghe thật là thân mật quá nhỉ?

Lúc Thúy Vân vừa bước vào, Kim Trọng đã kích động đẩy ghế đứng dậy đi đến trước mặt Thúy Vân. Thúy Vân nhún người trang trọng ra vẻ: “Kim huynh, lâu quá không gặp!”

“Kìa Vân Nhi, sao muội lại khách khí như thế? Chúng ta...”, vốn Kim Trọng muốn đưa tay ra đỡ Thúy Vân đứng dậy, nào ngờ nàng lùi về sau một bước, cả người đứng sát vào Từ Hải. Kim Trọng ngược nhìn Từ Hải, sượng mặt chấp tay trước ngực: “Không biết vị công tử này là...”

Lúc này gương mặt của Thúy Vân bỗng nhiên tươi lên, tuy vẫn lạnh lùng như đôi mắt ánh lên tia tự hào: “Không giấu gì Kim huynh, đây là

tướng công của muội!”

Vẻ mặt Kim Trọng rất khó coi, miễn cưỡng đáp lời: “À, ta có nghe bá phụ nói qua...”

Khi mọi người ổn định chỗ ngồi, Vương viên ngoại cười lớn gấp thức ăn đầy bát cho Kim Trọng, những hôm trước trên bàn ăn toàn rau, hôm nay có Kim Trọng đến thì ngoại lệ, biết bao nhiêu là món ngon xuất hiện. Thúy Vân cùng Từ Hải ngồi ăn một cách thản nhiên, dường như không thêm chú ý đến người xung quanh. Vương phu nhân che miệng cười, nói với Từ Hải: “Chắc Từ công tử không biết, Trọng Nhi hiện đang làm quan to trong triều, gia thế bối cảnh lại rất tốt, vốn trước kia gia đình chúng ta có ý định gả Vân Nhi cho Trọng Nhi nhưng không ngờ Vân Nhi nhất định phải đi tìm cho được Kiều Nhi, thế là lỡ mối lương duyên này, thật đáng tiếc!”

Nghe nhắc tới mình, Từ Hải ngóc đầu lên, nụ cười vẫn cực kỳ tươi tắn: “Vâng ạ, thật sự rất tiếc!”

Lúc này tới vẻ mặt của Vương phu nhân tối đen lại, khó coi hơn cả mặt của Kim Trọng. Thúy Vân cười cười, ngay cả chuyện kiếp trước nàng cưới Kim Trọng, nàng còn kể cho Từ Hải nghe thì bây giờ, chuyện trước kia cha mẹ ép nàng gả cho hãn chỉ là chuyện thường thôi!

Kim Trọng bỗng nhiên hỏi: “Từ công tử, dường như chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu? Đúng không? Không hiểu sao ta thấy công tử rất quen...”

Thúy Vân không cho Từ Hải trả lời, giọng nói hạ xuống vài phần: “Chắc là Kim huynh lầm rồi, đây là lần đầu tiên tướng công ta đến kinh thành mà!”

Nghe Thúy Vân một câu tướng công, hai câu cũng tướng công nên Kim Trọng im bật, chẳng thiết nói nữa. Sau một thời gian dài chịu thiệt, cuối cùng sau bữa tối hôm nay, vợ chồng hai người nào đó đại thắng, ăn no

một bụng gờ vốn cho những ngày trước, ngủ một giấc thật ngon thẳng đến sáng.

XIN LỖI, TA CHỈ LÀ NHÂN VẬT QUẦN CHÚNG!

Lăng Lam Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Thúy Vân ngủ, trong giấc ngủ còn mơ thấy trong lần gặp lại Từ Hải ở Lâm Tri, lúc đang trốn khỏi đám quan binh nghe lệnh Lục Châu truy sát nàng. Thước Hỉ ném nàng lên cây, lúc sắp ngã xuống thì được Từ Hải tốt bụng giữ lại, đến khi quan binh đi hết rồi, Từ Hải nắm cổ áo định đưa Thúy Vân xuống đất thì nàng vùng vẫy sống chết không chịu xuống, tứ chi bấu chặt vào thân cây. Cuối cùng vẫn bị Từ Hải thắng tay ném xuống, mong muốn vỡ làm đôi.

Khuôn mặt Từ Hải khi đó rất khó coi, đen như nhọ nồi!

Nàng cười cười, mắt dần dần mở lên, quay sang bên cạnh ý muốn kể cho hắn nghe giấc mơ vừa rồi.

Có điều khi quay lại, bên cạnh chỉ là khoảng không lạnh lẽo không có ai cả, thân nhiệt quen thuộc cũng không thấy đâu. Thúy Vân nằm yên bất động, đôi mắt vốn đã mở ra, bây giờ lại tự động khép kín lại, tay nhỏ siết chặt chần bông đang đắp trên người. Dường như nỗi bất an lo lắng trong lòng nàng suốt thời gian vừa rồi đã trở thành sự thật hay sao ấy!

Sẽ không sao đâu, chắc hắn chỉ ra ngoài sớm hơn thường ngày một tí, không chừng tự tay xuống bếp nấu bữa sáng cho nàng không chừng! Nghĩ thế nên Thúy Vân nằm luôn trên giường, tới lúc gà gáy rồi vẫn không chịu dậy.

“Nhị tiểu thư, phu nhân gọi cô đến để dùng bữa sáng ạ.”

Tận lúc này Thúy Vân mới chịu ngồi dậy, câu đầu tiên hỏi chính là: “Người có nhìn thấy Nhị cô gia đâu không?”

Cô bé nô tì khó hiểu nghiêng người nhìn nàng, sau đó lắc lắc đầu.

Quên đi, nếu không có ở nhà thì chắc là ra ngoài giải quyết chuyện gì đó rồi. Thúy Vân gọi cô bé tì nữ kia vào vấn lại tóc cho mình, thay y phục chỉnh tề, sau đó điềm nhiên đến dùng bữa sáng cùng cha mẹ mình. Hôm nay không khí có vẻ hơi là lạ, cha cùng mẹ cứ thấp thỏm không yên, nhất là mẹ, cứ liên tục gấp thức ăn cho nàng. Vương Quan cùng Kim Trọng cũng vậy, cứ nhìn nàng mãi khiến Thúy Vân phát bực, buông chén đĩa xuống, liếc mắt nhìn lại thì hai người kia lại vội lảng đi nơi khác.

Ăn xong, Thúy Vân đứng dậy.

Vương phu nhân vội lên tiếng gọi: “Vân Nhi, con đi đâu vậy?”

“Tìm Từ Hải ạ, mẹ có thấy chàng ấy ở đâu không?”

“Không... không thấy...”

Không khí im bật, tất cả mọi người đều ngừng thở mà nhìn Thúy Vân. Vẻ mặt nàng không có cảm xúc gì nhiều, chỉ ừ hử một tiếng, sau đó bỏ đi ra ngoài.

Đi trên con đường đá nhỏ, băng ngang qua dãy hành lang dài, tìm bên hồ nước, nghe rất nhiều âm thanh chào hỏi nhưng trong lòng chẳng đoái hoài tới, bỗng nhiên cảm thấy những âm thanh đó thật phiền phức. Nàng đã bối tung cả căn nhà lên nhưng chẳng tìm thấy dấu vết gì cả, không một ai giúp nàng, mà nàng cũng không biết phải tìm ai để nhờ...

Nàng đi ra bên ngoài tìm, kinh thành rất náo nhiệt, lúc nào cũng như thế. Nhộn nhịp, đông đúc, tấp nập. Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng, Thúy Vân chỉ thấy được người ta nườm nượp đi qua đi lại, rất nhiều người,

cho dù nàng có tìm thế nào cũng không tìm ra bóng dáng cao lớn thân thuộc kia.

Thúy Vân không dám quay lại phía sau nhìn, chỉ một mực lao về phía trước. Nàng sợ, sợ khi quay ra phía sau rồi sẽ không tìm thấy một người lúc nào cũng ở phía sau nàng, lặng lẽ bảo vệ nàng. Nước mắt khe khẽ trào ra, chưa rơi kịp rơi xuống đã bị Thúy Vân chùi đi, sau đó tiếp tục chen chúc vào dòng người.

Kinh thành to lớn như vậy thì phải tìm ở đâu? Nơi này, ngoại trừ Thúy Vân ra thì Từ Hải đâu còn thứ gì để quan tâm tới?

Nàng đã tìm suốt từ sáng rồi, trong nhà không có, ngoài phố cũng không thấy. Thúy Vân thở dài, tựa lưng vào bức tường đá phía sau, hai chân tê rần không còn chút sức lực từ từ trượt xuống đất. Co đầu gối lại, hai tay vòng lên ôm lấy đầu gối, vẻ mặt hơi thần thờ. Dường như người ta nhìn nàng rất nhiều, chỉ trỏ nàng cũng rất nhiều nhưng lại không có cảm giác gì cả.

Người ta nói, một tiểu phu nhân ăn mặc sang trọng mà lại ngồi bẹp trên phố thế kia, chắc là vợ lẽ của nhà giàu quyền quý vừa bị đuổi ra ngoài. Cô ta còn ôm mặt khóc nữa kìa, dáng dấp cũng có vẻ xinh đẹp, tiếc là lại hành động như người bị điên thế này, bị đuổi đi là phải.

Bất giác Thúy Vân cười nhẹ, Kim Trọng từ xa chạy tới, vội kéo Thúy Vân đứng lên, miệng trách móc: “Muội đi đâu vậy? Bá phụ bá mẫu lo lắng lắm có biết không? Ta đưa muội về.”

Nhìn vẻ lo lắng ân cần của Kim Trọng, Thúy Vân hơi sững người, sau đó hất tay Kim Trọng ra, lùi về sau mấy bước. Kim Trọng cũng không ngờ là Thúy Vân sẽ hành xử như vậy nên sững đơ ra, lại nghe Thúy Vân hỏi: “Kim huynh, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta...”

Thấy vẻ bối rối khó xử của Kim Trọng, Thúy Vân cười nhạt, tự mình tìm đường quay về nhà. Người cũng đã lớn rồi, cái gì nên hiểu cũng phải hiểu.

Thúy Vân bật tung cánh cửa giữa phòng khách, lạnh mắt nhìn toàn bộ người đang ngồi bên trong, Kim Trọng hốt hải đuổi theo phía sau nhưng không kịp. Vương viên ngoại thấy con gái mình dám dùng vẻ mặt này với mình thì hơi tức giận: “Vân Nhi, thái độ này là thái độ gì?”

“Cha, Từ Hải đâu rồi?”

“Vân Nhi, con ngồi xuống nghe mẹ nói...”

“Mẹ, Từ Hải đâu rồi?”

Phu thê Vương viên ngoại lén đưa mắt nhìn nhau, dù khá tức giận nhưng vẫn phải nhin xuống. Vương phu nhân nhẹ nhàng kéo Thúy Vân ngồi lên ghế bên cạnh mình, mềm mỏng khuyên nhủ: “Từ Hải còn phải buôn bán trên biển nên hẳn đã quay về trước rồi, bảo con ở đây cùng chúng ta thêm một thời gian nữa sẽ đến đón con về!”

Chuyện Từ Hải làm thương nhân là nói dối, Vương phu nhân nói như vậy rõ ràng là muốn lừa Thúy Vân nhưng nàng cũng không vạch trần ngay mà yên lặng ngồi nghe, vẻ mặt lạnh như hồ nước mùa đông, không một tí cảm xúc. Vương phu nhân còn nói nhiều chuyện lắm, Thúy Vân có cố cũng không nghe được nên đứng dậy muốn đi ra. Vương viên ngoại cho lính canh chặn cửa lại, gần giọng với Thúy Vân: “Con muốn đi đâu?”

“Từ Hải đi thì con cũng đi, nào có đạo lý tướng công phải đi kiếm kế sinh nhai, còn phận làm thê tử như con ở không ngồi chơi được? Đương nhiên là con đi tìm hắn rồi.”

“Quá lắm rồi, người đứng lại đó cho cha.”

Thấy tình hình có vẻ quá căng thẳng, Vương Quan vội đứng chắn trước người Thúy Vân, Kim Trọng thì trấn an Vương viên ngoại: “Bá phụ, người đừng tức giận. Vân Nhi tuổi còn nhỏ, vẫn chưa thấu sự đời nên mới hành động nông nổi như vậy...”

Nghe mấy chữ “chưa thấu sự đời” này của Kim Trọng, Thúy Vân thật sự muốn cười to. Đây là do tất cả mọi người ở đây không biết nhưng chuyện đã từng xảy ra ở kiếp trước với Thúy Vân, nếu họ biết rồi thì họ sẽ phản ứng như thế nào? Làm vợ nhỏ là chuyện hiển nhiên chắc?

Thúy Vân lướt ngang qua đám lính canh, chân vừa đặt ra ngoài thì một cái chén uống trà trắng men bay tới ngay bên cạnh chân nàng, vỡ nát ra. Nàng giữ nguyên tư thế, đầu chỉ hơi ngoái lại nhìn phía sau. Cha của Thúy Vân đã tức đến độ muốn hộc máu, ngồi lên ghế mà mặt đỏ lựng lên vì giận. Vốn muốn giấu, sợ nó tổn thương nhưng giờ nhìn thái độ của Thúy Vân, Vương viên ngoại nhin không được mà mắng, ngón tay run run chỉ thẳng vào Thúy Vân: “Nghịch tử, người có biết hấn là hải tặc không? Người cướp hấn, không chỉ liên lụy mình người mà cả cái nhà này cũng sẽ bị liên lụy theo.”

Mặt Thúy Vân hơi nhạt đi, ánh mắt dừng lại trên người Kim Trọng. Từ Hải là trọng phạm bị truy nã của triều đình, người có khả năng biết chuyện này chỉ có thể là Kim Trọng cùng Vương Quan, tuy Vương Quan không thích Từ Hải lắm nhưng nó sẽ không làm ra những việc khiến Thúy Vân đau lòng, như vậy chỉ còn mỗi Kim Trọng mà thôi. Thấy bộ dáng lảng tránh của Kim Trọng, Thúy Vân âm thầm thở dài. Cha mẹ đã biết Từ Hải là hải tặc, ắt hẳn đã đuổi khéo cho hấn đi rồi.

Thấy Thúy Vân lại muốn đi tiếp, vợ chồng Vương viên ngoại vội hạ lệnh bảo gia nhân bắt giữ Thúy Vân lại, không cho nàng đi.

“Vân Nhi, chuyện này phải giấu. Bảy ngày sau con sẽ được gả cho Kim Trọng, khi ấy thì triều đình có biết cũng không làm gì được chúng ta!

Bây giờ con cứ ở yên trong nhà, quên Từ Hải đi.”

Dường như nàng yên lặng mãi thì mọi người sẽ cho là nàng đã bị câm. Lúc nào cũng có thể nhin, trừ lúc này: “Cha, mẹ, con sẽ không cưới Kim Trọng.”

Kim Trọng mím môi nhìn vẻ mặt nhợt nhạt yếu đuối lại vừa kiên cường của Thúy Vân, trong lòng xuất hiện vị đắng nghét. Không muốn dây dưa nhiều nên Vương viên ngoại cho người nhốt Thúy Vân ở trong phòng, bên ngoài rộn ràng chuẩn bị cho hôn lễ, mặc kệ là Thúy Vân có đồng ý hay không.

Bị nhốt trong chính căn phòng của mình, bên ngoài là lớp lính canh dày đặc, cứ chốc chốc lại có người vào kiểm tra xem Thúy Vân có bỏ trốn hay không. Nàng lẳng lặng ngồi đi một vòng kiểm tra xung quanh, quả nhiên là nhân lúc nàng ra khỏi nhà, cha mẹ đã chuẩn bị hết rồi. Cửa sổ cửa lớn gì để bị đóng đinh lại hết, một con ruồi còn bay không lọt, đừng nói là người lớn như Thúy Vân. Tìm không ra chỗ để thoát, nàng đành ngồi trên giường, trái tim cứ chập rây đập từng nhịp.

Từ Hải... lúc này đang làm gì nhỉ?

Nàng cô đơn co chân lại, lưng dựa vào vách giường phía sau, bàn tay mò mẫm lên chăn gối, may mắn là không bị đổi, trên đó vẫn còn vương vấn lại một chút mùi hương của Từ Hải. Thúy Vân ôm chặt cái chăn dày vào lòng, tóc dài đen rũ xuống che hết nửa gương mặt.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, không có một âm thanh nào, chỉ có nước mắt.

Mấy hôm sau, Thúy Vân vẫn ăn uống đầy đủ như thường, chỉ là nàng không hề nhìn tới mọi người trong nhà, ánh mắt ảm đạm xám xịt như người đã chết, ngồi đây chỉ là cái xác không hồn. Kim Trọng cũng mấy lần tìm tới, nắm tay Thúy Vân mà khuyên răn, hứa hẹn đủ chuyện. Thúy Vân để

tay cho hăn nắm, ánh mắt lạnh lẽo đến nỗi khiến Kim Trọng sợ hãi, như trốn như chạy mà rời khỏi phòng. Vương phu nhân cũng đến, mười lần như một.

“Vân Nhi, cha mẹ biết con không yêu Kim Trọng nhưng Trọng Nhi là người tốt, nó còn là quan trong triều nữa. Nó có nói qua không để tâm tới chuyện con cùng Từ Hải, chỉ cần hôn lễ tổ chức xong, nó sẽ hết mực thương yêu con mà... Nếu Vân Nhi cảm thấy không vừa ý thì về ở với cha mẹ cũng được, Vân Nhi...” – Vương phu nhân đã hạ mình đến mức này rồi, không dám đòi hỏi nhiều, chỉ cần Thúy Vân chịu thành thân cùng Kim Trọng để che mắt thiên hạ thôi, sau đó đón nàng về nhà ở cũng được, mặc kệ người ngoài soi mói.

Chờ mẫu thân mình nói xong, Thúy Vân vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc, chắc nịch tuyên bố: “Mẹ, con muốn đi tìm Từ Hải.”

Vương phu nhân nói không xong, đành phải viết thư gọi Thúy Kiều về, hi vọng Thúy Kiều có cách giải quyết. Đêm trước ngày Thúy Vân thành thân cùng Kim Trọng, Thúy Kiều về đến nhà. Nàng nghe cha mẹ than thở khóc lóc xong mới đi tìm Thúy Vân. Vừa nhìn thấy Thúy Vân, trong lòng Thúy Kiều cảm thấy nhói nhói. Tiểu muội lúc nào cũng bên lên cười, nép mình bên cạnh Từ Hải của nàng, bây giờ lại mang theo đôi mắt vô hồn đến đáng sợ. Khóe môi của Thúy Vân cũng lạnh nhạt, yên lặng nằm đúng vị trí của nó, cứ như cả đời này Thúy Vân cũng sẽ không nở nụ cười nữa.

Nước mắt ướt đầm gương mặt của Thúy Kiều, nàng ôm lấy Thúy Vân, nhẹ nhàng vỗ về an ủi: “Vân Nhi, khóc thì khóc đi, muội đừng như vậy nữa...”

Thúy Vân nhẹ nhàng tránh sang một bên, tay giữ Thúy Kiều lại, mắt nhìn thẳng vào mắt Thúy Kiều: “Đại tì, muội phải đi tìm Từ Hải.”

Thúy Kiều sững sốt, Thúy Vân chậm rãi nói tiếp: “Từ Hải đi tìm Hồ Tôn Hiến để cứu Thuyền Chủ, chắc chắn hắn sẽ chết. Nếu hắn chết, cả đời này mọii sẽ cứ như thế.” – nói xong thì buông tay Thúy Kiều ra, mệt mỏi nằm xuống giường. Thúy Kiều hoảng loạn đứng ngồi không yên, cuối cùng đành phải đồng ý giúp Thúy Vân.

Sáng hôm sau, lúc Vương phu nhân mang giá y vào phòng thì nhìn thấy Thúy Kiều đang ngồi ngay ngắn trên giường, trên người mặc y phục của Thúy Vân. Trời đất xoay vòng, sau đó Vương phu nhân ngất xỉu.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trùng Sinh

Chương 2: Cầm Kì Thi Họa Là Cái Gì? Ăn Có Ngon Không?

Chương 3: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành

Chương 4: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành (2)

Chương 5: Xấu Nữ Vang Danh Kinh Thành (3)

Chương 6: Giải Thoát

Chương 7: Chùa, Thăng Tiến!

Chương 8: Viếng Chùa!

Chương 9: Viếng Chùa (2)

Chương 10: Số Mệnh

Chương 11: Lần Đầu Gặp Mặt

Chương 12: Tiểu Hòa Thượng

Chương 13: Thúy Kiều Bị Bắt Cóc

Chương 14: Âm Mưu

Chương 15: Hồn Ma Diệt Nguyệt

Chương 16: Duyên?

Chương 17: Phát Hiện Kinh Hoàng

Chương 18: Đi Không Từ Biệt

Chương 19: Gặp Mộ Đạm Tiên

Chương 20: Kim Trọng Leo Lên Sàn Diễn!

Chương 21: Cứ Như Vậy Mà Thề Non Hẹn Biển?

Chương 22: Đại Nạn (1)

Chương 23: Đại Nạn (2)

Chương 24: Đại Nạn (3)

Chương 25: Bán Thân (1)

Chương 26: Bán Thân (2)

Chương 27: Đêm Động Phòng Gian Nan Nhất Trong Lịch Sử Của Mã
Giám Sinh

[Chương 28: Thất Thân???](#)
[Chương 29: Trụ Cột Gia Đình](#)
[Chương 30: Kim Trọng Trở Về](#)
[Chương 31: Cái Gọi Là Nghệ Thuật Xả Thân!](#)
[Chương 32: Thúy Kiều Cầu Cứu](#)
[Chương 33: Nghề Kĩ Nữ](#)
[Chương 34: Gặp Lại Người Quen](#)
[Chương 35: Thân Phận Mới](#)
[Chương 36: Sự Kì Lạ Của Thước Hi](#)
[Chương 37: Bị Cô Lập](#)
[Chương 38: Nịnh Bợ “Tì Phu” Tương Lai Vì Chén Cơm Mạnh Áo!](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40: Khám Nghiệm Tử Thi](#)
[Chương 41: Bế Tắc](#)
[Chương 42: Thân Phận Thước Hi](#)
[Chương 43: Đi Tìm Mạnh Mới](#)
[Chương 45: Cảm Giác Lạ](#)
[Chương 46: Nghi Ngờ](#)
[Chương 47: Bỏ Trốn “Huyệt”](#)
[Chương 48: Lục Phượng Nghi](#)
[Chương 49: Trần Đông Được Thả Về!](#)
[Chương 50: Ngoại Truyện 2: “Việc Tốt” Của Thước Hi!](#)
[Chương 51: Cười Chung Một Con Ngựa](#)
[Chương 52: Sự Thật](#)
[Chương 53: Dở Khóc Dở Cười!](#)
[Chương 54: Động Tâm](#)
[Chương 55: Kế Hoạch Mới](#)
[Chương 56: Ngoại Truyện 3 :Hậu Trường Của Kế Hoạch Tiếp Cận Tiểu Thư Nhà Ngự Sử!](#)
[Chương 56+2: Đột Nhập Thành Công](#)
[Chương 57: Thúy Vân Say Rượu](#)
[Chương 58: Gặp Hồ Tôn Hiến](#)

[Chương 59: Tìm Ra Phu Nhân](#)
[Chương 60: Thúy Vân Bị Bắt](#)
[Chương 61: Được Cứu](#)
[Chương 61+2: Ngoại Truyện 4 Thước Hỉ Tào Lao!](#)
[Chương 62: Chia Tay](#)
[Chương 63: Thúy Kiều Ở Vô Tích](#)
[Chương 64: Gặp Thúc Sinh](#)
[Chương 65: Nhân Vật Không Thể Ngờ Tới](#)
[Chương 66: Tâm Sự](#)
[Chương 67: Lần Đầu Tiên](#)
[Chương 68: Nỗi Lòng Của Hoạn Thư](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75+1: Ngoại Truyện 5: Quyết Định Của Hoạn Thư](#)
[Chương 75+2](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79: Ngoại Truyện 6](#)
[Chương 79+2](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)